

כתיבת קיץ

פרויקט סיפורי מקור, קבוצת 'ספרים?' 2024

עריכה: גל אלגר, גלי אחיטוב, דפנה קופל, יוליה שנר, לי פניג'ל, לילי דאי, מעין רוגל, ענבר גרינשטיין, קרן לנדסמן

הגהה: אורלי יעקובי, אלונה שפורר, גלי אחיטוב, דפנה שחר, מורן פרידמן, נילי טלבי, נופר שגיא, שני כפרה

הקראה: אולגה יופה, אלה גורדון, אפרת פאוקר, גלי אחיטוב, דלית שמש, דנה שניידר, יהודית רובנובסקי פז, יסכה זמירי, ליאור מילי, מאיה אבינערי, מורן פרידמן, נבט טחנאי, נועה זהבי רז, נופר שגיא, עודד פוירשטיין, צביקה גיא, קסם כהן, רבקה חסיד, ליטל ארד, רעות לביא פלג, שירלי פרבר

כריכה: אלכס ברנשטיין

איורים: אלכס ברנשטיין, אלמוג טרשוט, טל פלג, מרים וורצקי, שירלי פרבר, תמר קוניה

הפקה: אלה גורדון

לקריאה והורדה של הפרויקט ב-AO3

להאזנה בספוטיפיי (ועוד ישומוני הסכתיים)

© הזכויות לסיפורים שמורות למחברות ולמחברים

תוכן

5	המכשפה מקומת הקרקע / רבקה חסיד
10	הכתם של יואב / רובי גרנשין
12	בין החושך לאור / ליון טיילס
30	האודישן / דנה שניידר
33	שוב / לילי דאי
35	נדידת הנשמות / רבקה חסיד
45	חתולו של פרעה / אפרת פאוקר
58	עתידי 143 / שי גבסו
72	אבולוציה / ליון טיילס
83	ברכת הארץ / רונית בראז
86	הנחש בקצה היקום / שרון פז
97	לילה בפארק / עודד פוירשטיין
104	בכל פעם מחדש / אור חנאי
112	יום שגרתי / דפנה שחר
115	אבני גוויל / ענבר גרינשטיין
121	לא עוד סיפור פנטזיה / נבט טחנאי
142	גיבורו של סוכן / ליאור ויינשטיין
154	ניחוחות של ידידות / שירלי פרבר
162	אור מהיקום שלך / בר פישביין
172	אין כניסה לזרים / ליאור מאלי
178	טיולים / אלה גורדון
184	המהומה על הגביש / אולגה יופה
203	הנביא החדש / דפנה כהן
216	השד של משפחת פריזיאן / עפרה אנגל
221	זמן מסע / אפרת פאוקר
233	זמן שאול / קסם כהן
246	יער הצופ / נעה סנדובסקי
246	או: בעקבות החתולה האבודה
262	משמרת / רן ארד
272	מתי תשוב / סיגל ק' פידל
279	עיר העשן שבשמיים / רעות לביא פלג
300	שוד אירוטי

305	<u>שביל ישראל / נוגה הררי</u>
313	<u>סוף היום / צביקה גיא</u>
318	<u>עלטה מוחלטת במחלקת מצעים / דבי ינקו חדד</u>
331	<u>משלוחי על חלל / קסם כהן</u>
334	<u>מלך הים / דניאלה קציקס</u>
349	<u>תחיית המתים / יעקב אילוז</u>
353	<u>אביב / מאיה אבינערי</u>
363	<u>פגישה על הרציף / מיה גורייבסקי</u>
365	<u>זאב זאב / מורן עמרמי</u>

המכשפה מקומת הקרקע / רבקה חסיד

אמא של רעיה אומרת שהיא מתנהגת כמו מכשפה, היא יורדת אל השכנה מלמטה כדי ללמוד ממנה

עריכה: ענבר גרינשטיין

תגיות נוספות: שכנות, חברות, נקודת מבט ילדית

אורך: 1018 מילים

איור מאת אלכס ברנשטיין

הסיפור בהקראת רבקה חסיד (08:27 דקות)

אף ילד לא מעז לדפוק על דלת הדירה שבקומת הקרקע אצלנו בבניין. אפילו המבוגרים לא מתקרבים לשם. זה בטח בגלל השלט שתלוי על הדלת. הוא נכתב באותיות עקומות והדיו מרוחה, אבל עדיין אפשר להבין מה כתוב בו -

"כאן גרה מכשפה מבהילה נורא, אכזרית להפליא ואיומה להחריד.

לא כדאי לכם לדפוק!"

ובכל זאת, אני עומדת מול השלט שעל הדלת, בכניסה לדירה שבקומת הקרקע. אני דופקת, והיד שלי קצת רועדת.

טוק. טוק. טוק.

אני שומעת צעדים מתקרבים, והידית נעה. כשהדלת נפתחת, אני מופתעת וקצת מאוכזבת. הפנים שמציצות מבעד לדלת קמוטות, אבל בכלל לא מפחידות. השיער שמפוזר סביב הפנים סבוך ומלא קשרים, אבל גם התלתלים שלי נראים ככה כשאני לא מסכימה להסתרק אחרי המקלחת.

המכשפה מחמיצה פנים. הן מזכירות לי את הפרצוף שאמא עושה כשאני לא מסכימה לנשק את הדודה אפרת בלחי.

"תגידי, לא קראת את השלט?" היא נובחת בקול צרוד. "לכי מכאן, ילדה קטנה! קישט, קישט!" המכשפה מנופפת ביד מקומטת. יש לה ציפורניים מלוכלכות נורא. הן אפילו יותר מלוכלכות מהציפורניים שלי אחרי שאני משחקת בבובץ. אמא ממש שונאת כשאני עושה את זה.

"אני לא קטנה", אני עונה. "אני כבר בכיתה ג'."

"נו, לא משנה. גדולה או קטנה, העיקר תסתלקי". היא מכווצת את המצח והקמטים שעליו רוקדים. "ובכיתה ג' כבר קוראים?"

אני מהנהנת.

"וקראת את השלט היטב?"

אני מהנהנת.

"ובכל זאת דפקת?"

אני מהנהנת שוב. נראה שהפתעתי את המכשפה הזו כהוגן.

"ילדה מוזרה מאוד", היא רוטנת. "אז מה את רוצה?"

זה הרגע שחיכיתי לו. אני מנפחת את החזה ואומרת – "קוראים לי רעיה. אני גרה כאן בבניין, בדירה מספר 14. ואני רוצה שתלמדי אותי להיות מכשפה."

"מכשפה?! העיניים שלה כמעט יוצאות מהמקום.

"בדיוק, מכשפה. מבהילה, אכזרית ואיומה. ב-ד-יוק כמוך."

"חה! מי שמע על ילדה שהחלום שלה הוא להיות מכשפה?"

"לא יודעת, זה משנה? שתדעי שיש לי המון פוטנציאל!"

"באמת?" היא מסתכלת עלי והעיניים שלה מצטמצמות. הדלת נפתחת עוד קצת.

"באמת! אמא שלי כל הזמן אומרת ככה. נגיד, כשאני מושכת בשערות של אחי הקטן, או כשאני לא מסכימה להתקלח, או כשאני אוכלת בידים – היא אומרת שאני מתנהגת ממש כמו מכשפה קטנה. אתמול היא בעסה עלי נורא, ואימה עליי שבסוף היא תשלח אותי לגור אצלך." נשמתי עמוק והוספתי, "אני חשבתי שזה דווקא רעיון מצוין."

"תשמעי", המכשפה מלטפת את הסנטר, "אילו מכשפות היו מחבבות ילדים, אולי הייתי אומרת שאני מחבבת אותך. אבל זה בלתי אפשרי, כמובן."

"אני לא צריכה שתחבבי אותי, אבל אשמח אם תתני לי להיכנס."

היא מגרדת את המצח. "טוב נו", היא אומרת. הדלת נפתחת לרווחה.

הבית שלה הוא לא מה שדמיינתי. אין בו בקבוקונים עם שיקויים בצבע ירוק זרחני, ואפילו לא ספרי כישוף. אבל יש לה את הסלון הכי מבולגן שראיתי בחיים. הוא אפילו יותר מבולגן מהחדר שלי כשאני לא מסכימה לסדר אותו.

ערימות של בגדים מלוכלכים, מברשות, פחי צבע וגלילי בד מפוזרים על הרצפה. אני לא מצליחה לדרוך עליה בלי שיישמע "קחיק!" או "שלאך!" הקירות מלאים כתמים סגולים – אפורים, ושולחן האוכל מלא אבק וצלחות מטונפות, שאריות אוכל ומגזינים.

"אם את רוצה להתלמד אצלי", המכשפה אומרת ברצינות, "יש לנו עבודה רבה. תצטרכי ללמוד לאכול גלידה עם האצבעות, לקפוץ על ספות בנעליים מלאות בוץ, לצייר על קירות, להקפיץ כדור בבית – "

"אפשר להתחיל עם הכדור?" אני לא מצליחה להתאפק ושואלת בתקווה. המכשפה מחמיצה פנים שוב, אבל מתחילה לחפור בגבעות הבלאגן שעל הרצפה.

מתחת לערימת בגדים, היא מוצאת כדור ישן וחבוט. "אהה! הנה אתה!" היא קוראת, וזורקת אלי את הכדור. "קדימה לעבודה!"

אנחנו מתמסרות, ואז זורקות אותו בעוצמה מעלה ומטה ולכל עבר. כשאני זורקת את הכדור והוא פוגע במנורת התקרה, הנשימה שלי נעצרת. המנורה מתנדנדת על החוט לכאן ולשם. המכשפה מתחילה לצחוק. הצחוק שלה בכלל לא גבוה וקר, אלא נמוך ומתגלגל, כמו של הדוד אפריים שגר בקיבוץ. גם אני צוחקת, וזורקת את הכדור שוב, הפעם לעבר הקיר.

המכשפה כבר לא צוחקת.

"לא על שמיל!" היא קוראת באימה. באצבעות דקיקות, היא קוטפת מהקיר עכביש ענק ופרוותי, ומלטפת אותו בדאגה.

"אני לא מבינה את זה", אני אומרת בבלבול, "את כותבת שאת אכזרית ואיומה. אבל זה בכלל לא נכון. אפילו יש לך חיית מחמד!"

"שטויות במיץ!" היא מקרקרת. "לכל המכשפות יש חולשה לעכבישים! זה לא אומר – "

דפיקה על הדלת, ושתינו קופצות.

"מה קורה כאן היום!" היא נושפת, וניגשת לפתוח. עוד לפני שהמכשפה אוחזת בידית, הדלת נפתחת. אמא שלי מתפרצת פנימה. "רעיולי, ידעתי ששמעתי את הצחוק שלך!"

אמא תופסת בידי ומושכת אותי מאחוריה. היא חוטפת מטאטא עטוי קורים מפינת החדר, ומנופפת בו לעבר המכשפה כאילו הוא בלי נשק. מרוב לחץ, שני תלתלים בורחים לאמא מהקוקו ההדוק שלה. אף פעם לא ראיתי את השיער שלה מתפרע ככה.

"שלא תעזי להתקרב לילדה שלי!" היא צורחת לעבר המכשפה. באותו הרגע, אמא מבהילה להפליא. נדמה לי שאפילו המכשפה משקשקת.

אני קופצת בין שתיהן. "רגע, אמא, את ממש מתבלבלת! המכשפה לא חטפה אותי או משהו. אני רציתי להגיע לכאן."

"באמת?" אמא מופתעת, "אבל למה?"

"כי אמרת שאני מתנהגת כמו מכשפה. וחשבתי שבגלל שיש לי כישרון טבעי, המכשפה מקומת הקרקע תוכל ללמד אותי להיות כמוה."

"אה". אמא מאדימה, "רעיה, אני לא בכלל לא התכוונתי לזה! את ילדה מקסימה ונהדרת, רק שלפעמים... את לא עושה מה שאני מבקשת. ואז אני מתעצבנת ואומרת שטויות."

קצת מצער אותי שהיא אומרת פתאום שאני מקסימה ונהדרת, ושוכחת שאני מכשפה. "אבל אני אוהבת להיות כאן!"

"ויש לה כישרון אמיתי", מציינת המכשפה. גם היא מסמיקה קצת ואומרת - "ודווקא נחמד לי... שסוף סוף יש כאן אורחים."

הגבות של אמא מתרוממות. "אם את רוצה שיבואו לבקר אותך, כדאי לך לעשות משהו בנוגע לשלט בכניסה."

המכשפה נאנחת. "בדרך כלל אנשים לא רוצים להיות לידי. לפעמים הם אפילו צוחקים עלי. האמת היא שאני קצת מפחדת מהם... אבל הבת שלך היא משהו אחר!"

"אפשר להישאר כאן עוד קצת, אמא? בבקשה", אני מתחננת. "וגם את יכולה להישאר איתנו, אם את רוצה."

"אולי תרצו לצייר איתי על הקירות?" המכשפה מציעה בעיניים בורקות.

"לצייר על הקירות?" אמא לוחשת והפנים שלה מחווירות.

"טוב", אומרת המכשפה בהתנצלות, "אני יודעת שהקירות שלי כבר די משומשים. אבל זה עדיין יכול להיות כיף נורא!"

"בבקשה?" אני מנסה שוב, הפעם עם פרצוף של ילדה מקסימה ונהדרת.

"טוב, מאחר שלא מדובר בקירות הבית שלי... למה לא, בעצם?"

המכשפה ואני לוקחות צבעים ומתחילות להשפריץ. אמא רק מסתכלת בהתחלה, ונדמה לי שקצת קשה לה. רק אחרי שכבר כיסינו כמעט חצי קיר, היא מרימה יד קצת רועדת, ומציירת שלוש נקודות שבקושי רואים. אבל אז הצבע מטפטף לה על האף, ופתאום, היא מתחילה לצחוק, והצחוק הולך ומתגבר עד שהוא מרעיד לה את הבטן. כשהערב יורד, אמא כבר לגמרי בעניינים. היא עוזרת למכשפה ולי לצייר שמש, עננים, מטאטא וחמישה עכבישים, וגם כמה קשקושים בלבושים סתם בשביל הכיף. אף פעם לא ראיתי אותה כל כך מלאה בצבע.

"כבר מאוחר, רעיה", אמא אומרת כשמחשיך בחוץ, "הגיע הזמן לחזור הביתה ולהתקלח."

"תבואו שוב?" שואלת המכשפה בתקווה.

אמא ואני מסתכלות אחת על השנייה בחיוך. "ברור", אנחנו עונות ביחד.

אני שמחה שהכרנו את המכשפה מקומת הקרקע. אני לא יודעת אם אהיה כמוה כשאגדל. אבל בינתיים - נחמד לבקר בבית, שבו אפילו לאמא מותר לצייר על קירות.

הכתם של יואב / רובי גרנטין

יואב דואג מכתם שנמצא בשיניו, וממעמדו החברתי

תגיות נוספות: אווירה, ריאליזם מאגי, דרמה

אורך: 541 מילים

[הסיפור בהקראת עודד פוירשטיין \(04:32 דקות\)](#)

יואב חשב ששיניו מלוכלכות כל כך ופיו מלא צחנה. אין לדעת מדוע בעצם. כשהלך ברחוב, ריח הפה לא הפריע לאיש. כשנפגש עם קרובים, ישב קרוב-קרוב, ואף אחד לא התלונן. כשנישק את חברתו, החזירה זו בנשיקות. עכשיו כשאנו מודעים לפער בין יואב לסביבה, הולך הוא הלילה אל חדר השירותים. יואב הסתכל על עצמו במראה הנקייה. הוא הביט על פניו המגולחים למשעי, ועל שיערו הקצר. תוך כדי שהוא מתרחק ומתקרב אל ההשתקפות. דבר זה הוביל לריקוד.

המחשבה שתנועות אלה מוזרות עברה בראשו, ויואב השתלט על עצמו. הוא הרים את המברשת ומשחת השיניים. מרח בעדינות את המשחה על המברשת, ופתח את פיו למראה. ובכל זאת הייתה סיבה לחששות, סיבה קטנה. על שנו הימנית הקדמית נראה כתם בגוון שחרחר עד חום.

יואב הוציא קריאת "הא-אה", ושם את קצה המברשת בדיוק על הכתם. ידו החלה להסתובב ולהסתובב, המשחה הפכה לקצף שצף. התנועות כל-כך מהירות, עד כי לא שם לב והמשחה מתערבבת על הכתם. הכתם יצא ממקומו, וכיסה את כל פניו של יואב, עד שנראה כזקן.

יואב קפץ במקומו בבהלה, נגע בפניו שהתמלאו בזקן נזל. הסתכל טוב טוב בעינו המשתקפות, והשפתיים שהתעגלו לחיוך.

הוא לא הספיק להגיב על תנועה בלתי רצונית זו: גופו של יואב עלה למעלה ולא הפסיק להתהפך במהירות. החדר הסתחרר גם כן. יואב פלט צווחה אחת או שתיים, גופו התמזג בזרימה מוחלטת אל תוך המראה. בתוך המראה הוא עבר דרך שמשות חזקות, שסינוורו את אישוניו.

כשגופו נחת הוא היה לבוש בבגדים שקטנים עליו בכמה מידות. הוא חש במשטח המחוספס תחתיו, החלל שבו נמצא היה חשוך למחצה ולקח לו כמה דקות להתרגל לשדה הראייה. הכתמים נפוצו בצורה אקראית על בד הבגדים.

הוא החל לזוז, אך הבגדים הקשו על התנועה. כשהבין זאת, החליט לנצל את חוש המישוש. הוא הרכין את גבו פנימה והגיע עם היד למשטח, בתחושת שטיח מרופט. יואב סובב את ראשו, העיניים כבר התרגלו לחצי-החשכה. הוא זיהה חפצים כמו ארון בגדים וחלון שתריסיו סגורים חלקית, ולבסוף מיטה שעליה שוכבת אישה מבוגרת.

ברק הופיעה בשמיים, מאיר את החדר לשניות ספורות. האישה התחילה לדבר: "הגעת יואבי? זה אתה?" יואב הביט מופתע מהקול שהיה מוכר לו, הוא ענה: "כן, זה אני." "כמה טוב לשמוע אותך שוב, אני זוכרת. היית בא והיינו נהנים ביחד." יואב התבלבל: "כן אני נזכר, איך היינו נהנים?" האישה חייכה. במחיצת כף ידה התריסים גילו את השמיים, שהתמלאו עננים כבדים. רעם בודד נשמע, ולאחריו ברקים הופיעו לנגד יואב.

כוח לא ברור השתלט על גופו. הוריד את בגדיו הקטנים, והעמיד אותו על קצה החלון. למרות שהייתה זו שעת ליל מאוחרת הרגיש בחום, ורגליו היו מאוזנות. יואב התייצב ושלח יד אל השמיים. האישה הסתובבה לעברו, מביטה כiodעת מה שעומד להתרחש. השמיים התערבבו בידו של יואב, הוא הפנה את מבטו אל האישה, וזאת הנידה בראשה. להפתעתו הוא חש הנאה ממגע שמיים שחורים על ידיו. לא היה אכפת לו להתלכלך, הכתמים נזלו על הרצפה בערבוב. נשמעו שלושה רעמים, והשמיים קיבלו צורה של יד גדולה. היד הגדולה תפסה את יואב. הוא ערסל את גופו, ובעצמת עיניו ידע מה עומד להתרחש.

האישה נשכבה שוב על הגב, והזיזה את כותונת הלילה. השמיעה קולות של שביעות רצון. גופה התמתח מעלה ומטה. יד השמיים שהחזיקה את יואב הגיעה לרגליה. ללא שום מאמץ, הוא נכנס בין רגלי האישה. יד השמיים התפרקה אל הרצפה והשאירות התפוגגו. השמיים התגשמו מחדש. האישה סגרה את רגליה, סידרה את כותונת הלילה ונכנסה לשינה שאליה ייחלה.

”יואב יואב,

שאלו – איפה אתה עכשיו?”

נכנס הוא רחוק

אין להפריע,

בקבלת שיני החלב.

בין החושך לאור / ליון טיילס

מפגש בין רע לטוב, על כוחות אופל ואור, ומה שביניהם

עריכה: מעין רוגל

אהרות תוכן: אלימות ומין במינון נמוך, בסגנון מערבונים

תגיות נוספות: מערבון, פנטזיה, כוחות על

אורך: 5000 מילים

הסיפור בהקראת יסכה זמירי (47:38 דקות)

"יוצר אור ובורא חושך, עושה שלום ובורא רע, אני ה' עושה כל אלה" (ישעיהו מ"ה, ז).

קרני השמש חדרו מבעד לחלונות הקטנים באזור ההמתנה בבנק. זיגזג של אור וצל צבע את שורת דרגשי העץ כאשר פסי האור נשברו מבעד לתריסים. יום המשכורות הגיע ופשוטי העם מילאו את החדר, נשאו עימם שקי מטבעות פשוטים של כסף ונחושת. בודדים הגיעו עם שטרות מהוהים, אסופים בחוטי עור דקים. בין כולם עמד לו איש בלבוש מכובד, בעל חווה, שהגיע עם מטיל זהב שלם מוסתר בשק ושלושה שומרים לצידו.

הוא ליטף את שולי כובע הבוקרים החום שלו, עיניו עוברות בין פקיד בנק אחד לשני מולו.

"תבדקו לי איפה מנהל הבנק," אמר לשומרים שלו.

אחד השומרים מיהר לבדוק בעוד השניים האחרים מתבוננים מסביב, ידיהם משחקות בחגורת הנשק שלהם. בניגוד לשומרים הרגילים בבנק, הם היו שכירי חרב, אולי לא החכמים ביותר שבעל החווה יכול למצוא בזמן קצר, אבל חזקים, מלאי ביטחון עצמי ואצבע קלה על ההדק.

אישה מבוגרת עמדה בצד החדר, לבושה בשמלה פשוטה עם עיטורים כחולים מלמטה עד למעלה, מגבעת לבנה ובלויה מעטרת את ראשה.

היא פנתה לאחד משומרי הבנק החמושים ושאלה, "אדוני הנכבד, תגיד לי היכן אוכל למצוא את מר גודמן? הוא הבטיח שיעזור לי בהפקדה היום."

"אני מצטער גבירתי, מנהל הבנק אינו פנוי היום."

"אתה חייב לעזור לי," הקשתה האישה, מעבירה את מקל ההליכה שלה מיד ליד, "בפעם שעברה הכסף שלי כמעט נשדד!"

"אני לא יכול לעזור לך גברת, זה היום העמוס בחודש", אמר השומר, עיניו נודדות בין האנשים הרבים בחדר לגברת שלא הרפתה ממנו, "שבי וחכי לתורך".

"זה בדיוק מה שהשומר אמר לי בפעם הקודמת! אני לא אזוז עד שמר גודמן לא יגיע לכאן. הוא הבטיח לי, "רקעה עם המקל ברצפה.

אישה עם תינוק לידה התבוננה בסקרנות באירוע, ושני גברים מלמלו ביניהם כמה מילים על גברות זקנות ונרגנות.

"גבירתי, זה בלתי אפשרי..." השומר ניסה להיחלץ מהאישה העקשנית שמולו, ולא שם לב שהחדר החל להחשיך ואיש קודר הופיע בפתח הבנק.

האיש הניף אגרוף מכוסה בכפפת עור שחורה לעבר פרצופו של השומר במהירות על טבעית. השומר הספיק לשמוע את שיניו נשברות ולסתו מתפרקת לפני שהתעלף במקום.

האיש הקודר לבש ז'קט שחור שהגיע כמעט עד מגפיו החומים, כובע בוקרים כהה, ועיניו השחורות כפחם הוסטו לעבר שומר הבנק השני בקצה החדר. השומר הוציא את אקדחו מהנדן, אצבעו מוכנה ללחוץ על ההדק, אבל מאוחר מדי. האיש הקודר ירה לעברו שני כדורים מאקדח שהופיע בידו ברגע, השומר צנח על הרצפה ללא רוח חיים. צעקות בהלה נשמעו מכל עבר בחדר ההמתנה של הבנק, מתערבבות בבכי של התינוק בידי אימו. שני הגברים לידם התכופפו וניסו לגונן על האם.

אחרי כל יריה מדויקת של האיש הקודר, החדר החשיך עוד קצת והאיש זהר יותר. אבל לא זוהר לבן, יפה או טהור. ההילה שאפפה את האיש דמתה לעשן אפור ומלוכלך.

יריות נוספות נורו והפעם לכיוונו של האיש הקודר. השומרים של בעל החווה רק חיכו לרגע שיוכלו להשתמש באקדחיהם. תופי האקדחים שלהם הסתובבו עד שנגמרו כל הכדורים. אבל זה לא עצר אותו, אפילו לא פגע בו. הוא זז מצד לצד באותה מהירות על-טבעית והכדורים נמעכו על קיר האבן מאחוריו.

"זה שולט חושך", נשמעה לחישה מקצה החדר.

"השד השחור הגיע לכאן, כולנו אבודים." קול אחר ענה לו.

זאת הייתה צרה שתושבי העיירה הקטנה לא היו מוכנים אליה. אין אדם רגיל שיכול לגבור על שולט חושך, בטח לא כשהוא בשיא כוחו. אין למהירות שלו מתחרים, וכוחו המתפרץ יכול לשבור קירות.

אחד השומרים האישיים, שלא התרשם מהלחישות והזעקות מסביב, התקרב במהירות לעברו של האיש הקודר והניף את אגרופו לעבר פניו. המכה החזקה נעצרה באחת בידו של האיש, שלא נראה מתאמץ במיוחד. בהנפה מהירה הוא סובב את ידו של השומר, שזעק בכאב ונפל לרצפה.

"עוד מישו רוצה לבחון אותי?" אמר האיש הקודר, והד קולו נשמע היטב בכל פינות החדר. הוא הביט לעבר השומר האישי השני, והוא שמט את האקדח מידי. בעל החווה הביט בשומרו שנכנע, מבט של זעם חולף על פניו, אך לא הוציא מילה מפיו.

"שלא תחשבו על זה אפילו", קרא האיש הקודר לעבר הפקידים, מתקרב אליהם במהירות בלתי אנושית. "תביא את זה", אמר ונופף בקנה האקדח שלו מול אחד הפקידים כאשר זה ניסה להגיע לרובה הדו-קני שהונח מתחת לשולחנו. הפקיד, שהיה המום מכך שהאיש גמא עשרה מטרים בצעד אחד, מסר את הנשק והרים את ידיו בהכנעה.

"הכניסו את כל הכסף לשק", קרא לפקיד וזרק אליו שק שחור גדול.

"אתה!" פנה כעת לבעל החווה, "תביא את מטיל הזהב." חיוך קטן נסוך על שפתיו, מגלה שתי שיני זהב, אחת בכל צד של פיו, שנצנצו מבעד לאפלה סביב.

"בשביל מה אתה פה? תעשה משהו", סינן בעל החווה לשומר שעוד נשאר עומד, אך זה לא זז.

"אני פה בשביל לשמור עליך, לכן אני מציע שתעשה את מה שהשד מבקש", ענה לו השומר.

"עשית נכון", אמר כאשר בעל החווה מסר לו את מטיל הזהב שלו. שולט החושך נעץ את עיני הפחם שלו בבעל החווה, וזה השפיל מייד את מבטו.

"קדימה, את השק!" צעק והגיע ברגע לעבר הפקיד, שהחזיק בשתי ידיו בקושי רב שק עמוס במטבעות ושטרות, פרי עמלם החודשי של אנשי העיירה.

שולט החושך הרים בקלות את השק, מניף אותו מעל כתפו ובידו השנייה ליטף את קצה כובעו, פונה לקהל ההמום. "שיהיה לכם המשך יום נעים", אמר בחיוך מנצנץ.

לפני שיצא מהדלת, זרק מטבע זהב אחד לכיוונה של הזקנה בפתח, והוסיף קריצה בעינו השחורה. הזקנה תפסה את המטבע, חיוך קל עולה על שפתיה כאשר החזירה לו קריצה.

הוא יצא והחדר שוב התמלא אור.

בר 'הלילית' לא היה ידוע בעיצובו המהודר, גם לא במלצרות חניניות, אפילו לא בשיכר טוב מהממוצע. אבל תמיד הייתה בו מוזיקה טובה והרבה אנשים מעניינים. זהו גם הבר היחיד בעיירה הקטנה, במרחק עשרות קילומטרים של

מדבר, ולכן הוא היה עמוס בכל ערב. לקוחותיו כללו מקומיים משועממים, בעלי חנויות שבאו לסיים את הערב עם כוס שיכר גדולה ואורחים מזדמנים שישנו בפונדק שהוקם מעליו.

בשולחן צדדי ואפל ישב לו עֶזְאֵל. לאחר יום מוצלח ומטיל זהב חדש באוסף שלו, הוא ישב מרוצה, עם קנקן ויסקי גדול. השוד המוצלח היום יעזור לממן אותו לחודשים רבים, שבהם יוכל להמשיך במסעותיו ולהמשיך להתחזק. עד השוד הבא.

הוא לקח לגימה מהכוס והסתכל מסביב. הוא אהב להביט באנשים שמגיעים והולכים, לבחון את המתבודדים על הבר, את החבורות בשולחנות עמוסים, את הנשים שחיפשו להשלים את הכנסתן לערב, את הגברים שחיפשו קצת חום בחייהם הקרים.

כך עשה בכל עיירה שעבר דרכה, למד את דרכיה, את אופייה. הכול בשביל להגיע לרגע הנכון, להשיג כמה שיותר ולהראות שהוא בלתי מנוצח. מי שלא מתמצא באומנות של שוד מוצלח, היה חושב שההצלחה תלויה רק בכוח הזרוע, או הפחד מהאקדח השלופ, והרבה מזל.

הם לא יודעים שתכנון מוקדם הוא הכרח לביצוע מושלם. שהבנה של המנהגים היומיומיים בעיירה תעזור לדעת את מי לשדוד ומתי. שהיכרות עם האנשים הפשוטים, האנשים המסובכים וגם את אלו שלא שמים אליהם לב תוביל לדעת את מי לתקוף וממי להיזהר.

ומעל הכול, הבנת הכוחות שלך היא חובה כדי למגר את אלמנט המזל.

ולכן שוד הבנק המזהיר היום היה מושלם. זה כבר הערב השמיני שישב באותו שולחן, מזמין את אותו הוויסקי וצופה באותם האנשים.

כך זיהה את מנהל הבנק חוגג עם אחת מהנשים העובדות. ערב לאחר מכן אותה בחורה סיפקה לעזאל מעט דקות של תענוג, אבל הרבה מידע שימושי על כמויות הכסף הגדולות שמנהל הבנק התרברב שעומדות לעבור תחת ידיו.

כך שמע בסתר בערב אחר על עסקת מכירת החווה הגדולה, שבעליה הצליח להשיג תמורתה מטיל זהב שלם.

וכך מצא אישה מבוגרת שקיבצה נדבות ושמחה לקבל כמה מטבעות תמורת עזרה ברגע האמת.

הוא לא באמת צריך כסף או זהב. השוד זה העניין, המאבק שעורר את גופו, הניסיון הנואש להתנגד של אלו שלקח להם הכול. כל זה סימל עבורו את השליטה, את הכוח. כשמישהו התנגד לו, ניסה להיות טוב ממנו והפסיד לו, זה גרם להתרגשות בכל נימי נפשו. הוא נהנה להכניע אותם, כי הוא היה שליט חושך. והוא יהיה החזק מכולם, הוא יראה להם שאי אפשר לזלזל בו יותר. הכי חשוב, זה נתן לו את האפשרות בנדודים ללא דאגות לכסף, ובכוח רב שאגר בזכות זה. מספיק כוח בשביל להשכיח ממנו כמה זה קשה לנדוד לבד. מה לגבי הכוחות שלו? הם היו בשיאם. המסע לעיירה החדשה חיזק אותו והוא הרגיש שהוא בשיאו, שום דבר לא יוכל לפגוע בו כאן. לא היו הרבה שולטי חושך באזור הזה, והוא שלט בו ביד רמה. ככל שנדד יותר כך הכוח שלו גדל, ברכה וקללה ששולבו יחדיו, כוח שאותו קיבלו בני מינו מאז ראשית הימים.

"הכיסא הזה פנוי?" קול נשי העיר אותו מהרהוריו. מופתע שלא שם לב לבחורה הצעירה שהגיעה מולו, השתהה בתשובתו לרגע ואז ענה, "בהחלט, ומי דורש אותו?"

"מיכאלה, נעים מאוד, ענתה הבחורה והתיישרה מולו. "ואדוני?"

"עזאל לשירותך, ענה והושיט את ידו העטויה בכפפה שחורה לעבר ידה של הבחורה. היא נענתה והושיטה את ידה, והוא נשק לה קלות.

"גינונים של ג'נטלמן, לבוש של פרש, התבודדות של פורע חוק. מעניין, אמרה הבחורה, עיניה בצבע השקד בוחנות את עזאל מולה, שיערה החום גולש ומכסה מעט מלחיה הימנית.

"בחורה צעירה בבר, מתחילה עם זרים ובעלת הבחנה דקה, גם את מעניינת. אף אחד אפילו לא שם לב שאני פה."

"זה נכון, קשה להבחין בשולטי חושך, אבל זאת לא בעיה בשבילי."

"את מאזנת, מרתק." עזאל נשען לאחור, חיוך עולה על שפתיו. "לא פגשתי הרבה כמובם, ועוד לבד. אין איתך איזה מגן אור משעמם?"

"אולי כן ואולי לא, אמרה וחיוך קל עלה גם על שפתיה. "אתה אומר שלא הכרת הרבה מאזנות?"

"לא. אנחנו לא תמיד מסתדרים. אבל את נראית שונה."

"במה שונה?"

"קודם כול, רוב המאזנים שאני הכרתי לא היו מתקרבים לשולט חושך. המאזנים שאני ראיתי אהבו להיזהר."

"אז אולי אני לא מאזנת טיפוסית."

"באמת? אז מה את?"

"המאזנים תמיד הולכים בין הטיפות. לוקחים קצת כוח מהחושך, קצת מהאור. אני תמיד ניסיתי להגיע לקצה, אמרה ואצבעותיה שיחקו בקנקן הזכוכית, מלטפות אותו בעדינות.

"את יודעת, הקצוות הם חדים, אולי את מחפשת להיפגע, עזאל צחק, "זה מצדיק הרמת כוסית." הוא קם מכיסאו ולפני שמיכאלה הספיקה למצמץ הופיע מולה עם כוס. הוא הושיט ידו לעבר הקנקן, אצבעותיו מרפרפות על ידה של מיכאלה. ואז בתנועה מהירה מזג לה מהוויסקי.

מיכאלה לקחה את הכוס ולגמה. "אתה מהיר. מהיר יותר מרוב מגני האור או שולטי החושך שראיתי. הייתה שמועה שמישהו כזה ביקר היום בבנק. כל כך מהיר שאף אחד לא זיהה אותו. אולי שמעת עליו?"

"אולי כן ואולי לא, "חייך. "אז את אומרת שאף אחד לא זיהה אותו?"

"כך אומרים. חבל שפספסתי את זה, סוף סוף משהו מעניין פה בעיירה."

"אולי תהיה לך עוד הזדמנות, מי יודע."

"אז מה אתה עושה כאן?"

"הגעתי לא מזמן ודווקא העיירה שלכם נחמדה מאוד, "חייך ולגם מכוסו. "אני מרגיש פה נהדר, אולי אשאר פה עוד יום או יומיים."

"זה הכול?"

"אני אף פעם לא נשאר יותר מזה, אני לא בנוי לקשר רציני, "אמר ועיני הפחם שלו ננעצו בעיניה. "עם עיירות כמובן, "הוסיף.

"אולי לא מצאת את העיירה הנכונה עד היום, "אמרה והסיטה קווצת שיער, מישירה מבט בחזרה.

עזאל הביט בה וחשב כמה הישירות והאומץ שלה עושים לו את זה. שינוי מרענן לנשים שהכיר עד היום, כאלו שנהג לבלות איתן לזמן קצר, בלי הרבה רגש. מה שלא שם לב, זה כמה מהר הוקסם ממנה והתעלם ממנגנוני ההגנה הקבועים שלו, הוא רק רצה להכיר אותה יותר טוב ומהר.

הוא חייך ומזג את שארית הקנקן לכוסותיהם המרוקנות. "תראי מה זה, נגמר לנו הקנקן. אבל יש לי עוד אחד למעלה בחדר, רוצה לראות אם גם הוא מתרוקן באותה מהירות?"

"אתה באמת מהיר. אף אחד עוד לא הזמין אותי לעלות אליו בשיחה הראשונה."

"וזה עובד?"

מיכאלה לא ענתה. בשלב הזה היא כבר שאבה ממנו מספיק כוח בשביל לסיים וללכת. אבל משהו בו ריגש אותה, הצד האפל של עזאל היה מסקרן. משהו שלא חוותה עד היום, שלא הרשו לה להכיר.

היא אחזה בכוסה ובלגימה אחת רוקנה אותה. עזאל עשה כמוה וקם. ביד אחת זרק כמה שטרות על השולחן, וביד השנייה משך אותה בקלות מכיסאה, שם יד על מותנה והוביל אותה אל המדרגות שבסוף הבר.

אלומת אור עיקשת חדרה דרך חריץ קטן בחלון החסום, מאירה את רגליה החשופות של מיכאלה, שצצו מהשמיכה העבה.

עזאל העביר את מבטו עליה, והקשיב לנשימותיה העמוקות, שהעידו כי עודנה ישנה חזק.

השמיכה לא עשתה עבודה טובה, כאשר גם גבה היה חשוף וגילה קעקוע של מאזניים על כתפה השמאלית. מאזנת עד הסוף, חשב לעצמו. אחרי שהלילה נגמר והריגוש נרגע, ההרגלים הישנים שלו חזרו לפעול.

הוא עצם את עיניו והתרכז, נותן לעשן האפל למלא את ראשו, ניסה לחוש את רצונותיה הכמוסים של מיכאלה. שום דבר.

הוא ניסה כבר דקות ארוכות לקרוא אותה, להשתלט על מחשבותיה ולהניע אותה לספר לו, לחשוף האם היא מהווה סכנה או באמת מאזנת סוררת, אבל לשווא.

הוא נעל את המגף השני שלו וקם לקחת את כובעו שנזרק ליד המראה בבניסה. זה היה לילה פרוע למדי וחלקים ממנו נעלמו מזיכרונו, הודות לשני קנקני הוויסקי.

בדרך כלל כבר דהר את חצי הדרך לעיירה הבאה במסלול, אבל הפעם משהו הציק לו. המילה הקרובה ביותר שמצא להרגשה הייתה נוחות. הוא מעולם לא היה נינוח, וזה היה לו מוזר.

הוא חבש את כובעו והביט במראה הגדולה. מעט האור שהגיע מהחלון נבלע בעורו השחום והחלק, עיניו וגבותיו השחורות מחשיכות עוד יותר את ההשתקפות מולו.

בעודו מתלבט מה לעשות, החליט להילחם בדחף הרגיל לעזוב וירד להזמין להם ארוחת בוקר במזנון הבר, משהו בו רצה לשמר את התחושה החדשה.

הם בילו את המשך היום בחדר ואחרי עוד לילה ביחד, הדחף לנדוד חזר אליו ומחשבות רצו במוחו. מה אם הכול זאת רק הצגה? ממה היא מתלהבת? היא באמת מאמינה שאני קשוח ואפל? אולי היא רק משחקת בי כי אני חלש, כי אפשר לשלוט בי?

זיכרון ילדות של הבית שלו צף בראשו. היום שבו אביו שכח לנעול את הדלת והוא יצא לטייל ביער, מרגיש בגופו כוח שלא ידע שיש בו. והוא זכר איך זה הסתיים. את אביו צועק עליו, גורר אותו פנימה.

הוא נאבק בזיכרון, מדחיק אותו חזרה לאחורי ראשו והחליט בכל זאת להישאר. זה לא אותו דבר, אני מחליט על הכול. ואשאר רק עוד קצת. אני צריך עוד שוד ואז אעזוב, אהיה חזק מתמיד.

כך עברו להם עוד כמה ימים שבהם בילו יחד, מיכאלה הייתה צעירה ונמרצת והוא הרגיש שהאנרגיות שלו גבוהות מתמיד. מיום ליום הקול בראשו נחלש, והוא הרגיש בטוח יותר. הפעמים היחידות שיצאו מהמיטה היו לרדת לבר למטה לעת ערב. הסתבר שגם מיכאלה אהבה לצפות באנשים והייתה לא פחות טובה ממנו בקריאה שלהם.

"הגבר עם המקטורן החום שיושב עם האישה באדום," אמר עזאל והביט לעבר זוג שישב כמה מטרים מהם.

"הוא מנהל במפעל הטקסטיל פה. היא המזכירה שלו, הם מגיעים לפה כשהוא מספר לאשתו שעבד שעות נוספות," ענתה מיכאלה.

"מעניין, למה את חושבת ככה?"

"זה מקטורן הדגל של המפעל. אבל גוון הצבע הזה מחריד, אין סיכוי שמישהו קנה את זה. בגלל זה הוא קיבל אותו במתנה. והעיניים שלו מסתובבות לכל עבר כל הזמן, כאילו הוא חושש למצוא מישהו שידבר עליו," חייכה, "היא לעומת זאת מסתכלת עליו במבט מעריץ, כאילו הוא המושל. אבל היא לא מסתכלת ישירות בעיניו, היא עדיין מחכה להוראות בכל פעם שהוא מדבר."

"מרשים מאוד," אמר ולקח עוד לגימה מהוויסקי.

"ועכשיו אתה. נגן הפסנתר של מיס בלוז שם."

"יפה, עלינו רמה," חייך עזאל. הוא הקשיב לצלילי הפסנתר בזמן שהזמרת שרה בלדה על אישה בודדה ואהובה שמעבר לים. "הוא מנגן בבישרון, אבל זה לא המקצוע שלו, זה רק תחביב." הוא ליטף את סנטרו, התקרב והביט קרוב יותר. "ביום הוא חלפן כספים מוצלח," סיכם.

"לפי מה אתה חושב? הנעליים הבהקות? השרשרת של שעון הזהב שמבצבצת מהמקטורן שלו?"

"נניח. אבל בעיקר כי שמעתי אותו מדבר לפני כמה לילות עם לקוח פחות מרוצה," קרץ לה.

"רמאי! צחקה.

"זאת לא רמאות," אמר והרצין, "התבוננות היא רק חלק מהעניין, בשביל ללמוד ולהבין בני אדם אנחנו צריכים להשתמש בכל החושים שלנו."

"אז מה אתה לומד עליי?" עזאל הביט בה ארוכות, ליטף את כוסו.

"אני לא מצליח ללמוד הרבה, וזה מציק לי. אני כבר כמה ימים רוצה לשאול אותך. למה את איתי? יום אחד אנחנו זרים ובשני צמודים? מה באמת נמצא על כפות המאזניים שלך?"

"את האור אני מכירה, זה משעמם. הטיפוס האפל מרתק אותי. אולי בגלל שזה אסור."

"אסור?"

"אסור, מסוכן, לא מוסרי. וזה מדליק אותי."

עזאל לא התאפק והגניב חיוך. "וחוץ מאסור, מה את לומדת עליי?"

"אז אנחנו ממשיכים במשחק, בסדר, "חייבה חזרה, "מישהו חזק ואפל שהולך עם זה עד הסוף, פועל מחוץ לחוק בשביל הריגוש, עם התלהבות של ילד שמוצא צעצוע חדש, משיג אותו בעוצמת זרועו."

"אז הכוח שלי מושך אותך?"

"לא סיימתי, "אמרה וחיוכה נעלם כמות שהיה. "הכוח שלך מדומה, הרוע שלך זה לא מהותך. אתה הרבה מעבר לזה. אתה מישהו שמנסה לחקות שולט חושך. כזה שישתמש בכוח שלו להרוס, במהירות שלו לברוח, בחושים שלו בשביל למצוא טרף. אבל זאת הצגה, אתה תילחם בשביל להיראות חזק, אבל יש בך חוסר ביטחון גדול, אתה צריך להוכיח כל הזמן. הימור שלי? קשור למשהו בעבר שלך."

"חוסר ביטחון את אומרת. אתן לך נקודות על ניסיון, אבל כדאי שתעצרי כאן, כי את רחוקה מאוד וגם מתאמצת מדי, "אמר ושפתיו התעקלו לחיוך עקום.

"אתה מתחמק, אני עוד אגלה מה קרה לך."

באותו רגע חבורת גברים בשולחן סמוך עשתה הרבה רעש. ישבו שם חמישה גברים, ארבעה מהם הרימו את כוסות הבירה שלהם, צחקו וצהלו.

"אז מה את אומרת עליהם? מי אלו?"

מיכאלה הפנתה את מבטה לעברם ואמרה, "את חבורת הבוקרים הרועשים אפשר לקרוא בעיניים עצומות, אבל הבחור הגדול שאיתם שונה, הוא לא נראה חלק מהם."

"ועם זאת הוא מרכז החבורה, "אמר עזאל, "הוא אומר מעט, אבל כשהוא מדבר כולם משתתקים ואחרי זה מהנהנים בהסכמה. אף אחד לא יעז להמרות את פיו."

מיכאלה ניסתה לשנות זווית ישיבה כדי לראות אותו טוב יותר. הבחור הגדול הרים את כוס הבירה הגדולה שלו, שתה את מחציתה בלגימה אחת והעיף מבט מסביב, נותן למיכאלה מראה טוב של פניו. צבע עורו היה שחור, גופו היה מלא וגדול, אבל תווי פניו היו קשים ומסותתים.

"עכשיו הוא נראה ממש מוכר, אבל אני לא יודעת מאיפה."

"שמו עלי האיום, דמות ידועה מאוד במודעות המבוקשים."

"מבוקשים?" שאלה מיכאלה והסתובבה חזרה לעבר עזאל.

"נכון. אבל לפי מה שראיתי, הידיעה הזאת עוד לא הגיעה לעיירה הזאת, "אמר והביט בה במבט חודר.

"מוזר, הייתי בטוחה שהוא מהאזור. אז על מה הוא מבוקש?"

"על שוד גדול של יהלומים."

"יהלומים? זה נדיר."

"נכון, משלוח גדול הגיע מהמזרח והבחור הנחמד רוקן כמעט קרון שלם של רכבת המסע, הוא והחבורה שלו השאירו נתיב גופות אחריהם."

"אתה לא הבנת את זה רק מזה שהוא יושב ושותק בשולחן," אמרה מיכאלה והגניבה עוד מבט לעבר האיש הגדול.

"שמעתי עליו מהפראיים בדרך לעיירה הזאת. הוא לא בחור שרוב האנשים יתעסקו איתו, אפילו הפראיים נתנו לו לעבור."

"בחור מסוכן עם יהלומים. זה לא הטיפוס שאתה אוהב?" מיכאלה הסתובבה חזרה וחייכה אל עזאל.

"זה בהחלט אתגר מעניין. הוא לא שולט חושך, אבל אם אני ארצה את היהלומים שלו זה לא יהיה פשוט."

"אבל הוא לא יודע עליך, הוא חושב שהוא במקום בטוח, עם החברים שלו."

"זה נכון. ואם הוא רוצה לעשות משהו עם היהלומים בעיירה הזאת, יש מקום אחד שהוא יכול ללכת אליו."

מיכאלה צודקת, חשב עזאל. זאת ההזדמנות שלי, זה השוד האחרון שאני צריך בעיירה הזאת. אני אקח לו את היהלומים ואוכל להמשיך לנדוד. ואני יודע בדיוק איך.

"אז מה אתה חושב?"

"אני חושב שהגורל מאיר לי פנים. הוא לא יצפה למה שיקרה בבוקר."

בחוץ עוד היה חושך. עזאל ישב על המיטה וסיים לנעול את מגפיו השחורים, כשהרגיש יד מלטפת את גבו.

"רגע, חכה עוד קצת." לחישה נשמעה על אוזנו ובעקבותיה נשיקה ארוכה בעורפו.

הוא חייך, הסתובב לאט והחזיר נשיקה ארוכה. ידה של מיכאלה ליטפה את לחיו, ירדה במורד צווארו אל מותניו וידה נתקלה בסכין גדולה בחגורתו.

"למה אתה צריך סכין? אתה שולט חושך."

"כי זה כיף. אני מביט על המטרה, משליך את הסכין ומרגיש את חיתוך האוויר בדרך, שומע את הפגיעה המדויקת במטרה. זה שיש לי כוח לא אומר שאני לא אוהב צעצועים. רוצה לנסות?" חייך.

"אולי אחר כך," אמרה ונישקה את פיו בעוד היא ממשיכה עם ידה לבטנו, מרגישה את שריריו מתקשים גם דרך החולצה, והמשיכה עוד למטה כאשר תפס את ידה.

"הייתי שמח להמשיך," לחש לה, "אבל אני חייב לצאת, יש לי פגישה עם כמה יהלומים." הוא נישק אותה עוד נשיקה ארוכה וקם.

"אז חכה, אני באה איתך," קראה וקפצה מהמיטה.

"לא, את לא. אני עובד לבד."

"אני לא אפריע, אני מבטיחה, לא תרגיש שאני אפילו שם."

"תאמיני לי שאני ארגיש, קשה שלא לשים לב אלייך."

"קדימה, זה יהיה מרגש! אתה חייב לקחת אותי," אמרה ועטפה את צווארו בידיה.

הוא ניסה להתנגד. אבל משהו בו נחלש והוא הרגיש שהוא לא יכול לאכזב אותה.

"למה את רוצה לבוא? אני מעולם לא לקחתי מישהי איתי לשוד, לא אוכל להשגיח עלייך וזה מסוכן."

"אני יכולה לדאוג לעצמי מספיק טוב ובכלל, זה היה רעיון שלי."

"טוב, את יכולה לבוא איתי, אבל את נשארת לשמור על הסוסים."

השמש התחילה להציץ מעבר לאופק, כאשר שני סוסים שחורים נעצרו בסמטה בין שתי שורות בתי עץ.

עזאל ירד מסוסו וקשר אותם ליד שוקת מים.

"תהיי מוכנה. אחזור במהירות ונדהר מפה חזרה," אמר למיכאלה והפנה את ראשו לעבר תחילת הסמטה שממנה באו. הוא ניגש לקצה הסמטה, מציץ מעבר לפינה אל הרחבה הגדולה של מרכז העיירה.

"אז מה בעצם התוכנית, לא סיפרת לי?" שאלה מיכאלה.

עזאל הביט מסביב ואז הביט לאחור אל מיכאלה בפרצוף חתום, בוחן את פניה. היא החזירה לו מבט ושפתיה התעקלו לחיוך קל, כילדה סקרנית. הוא החזיר מבטו קדימה.

"העסקה אמורה להתקיים שם, את רואה?" שאל והצביע בידו לעבר בית בצד השני של הרחבה, שהיה שונה מבתי העץ האחרים בסביבה. הוא היה בנוי אבן אפורה, סורגים מותקנים על כל חלון ודלת עץ כבדה מקדימה.

"בבית המשכון?"

"בית משכון ביום רגיל, עסק לסחר לא חוקי בימים מסוימים, למשל היום. הנה, זה מתחיל."

מיכאלה הביטה וראתה כמה גברים מתקרבים מעברה השני של הרחבה, בסמוך לבית. עלי האיום היה במרכז החבורה עם תיק עור צמוד ברצועה לגופו כשארבעה גברים הולכים מסביבו בטבעת אבטחה הדוקה. כל אחד נשא בכיסי חגורתו שני אקדחי תוף, ושני הבחורים מקדימה נשאו גם רובה דו-קני גדול.

עלי ניגש אל הדלת הכבדה ודפק עליה באגרופו, קול עמום נשמע בכל טפיחה. החלון לצד הדלת נפתח ומישהו בצד השני שאל שאלה. התשובה של עלי כנראה הייתה מספקת כי הדלת נפתחה לאחריה והגברים נכנסו פנימה. "היי מוכנה, כשאחזור נצטרך להיעלם במהירות."

הוא התקדם לעבר דלת העץ הכבדה ושלח אליה בעיטה. שום דבר לא קרה. עזאל הסתכל על הדלת בבלבול. זה לא הגיוני, הדלת הייתה אמורה להיכנע לכוחו האדיר. הוא התרכז בשנית, מאמץ את כוחות החושך למוחו, מרגיש את הערפל מכסה את עיניו ואת העוצמה נכנסת לגופו והוא העביר אותה לשריריו.

הוא שלח בעיטה נוספת לעבר הדלת וזאת כבר לא עמדה לה, קורסת פנימה. הכניסה הייתה חשוכה, אבל זה לא הפריע לו, החושך היה ידידו הטוב. הוא התפרץ פנימה במהירות על-טבעית, גורם לזמן לקפוא מסביבו. עיניו ראו את הבחורים בתוך החדר, את עלי האיום בגבו אליו ומולו הסוחר שהגיע לקבל את היהלומים, ביניהם ספר גדול על השולחן.

הבחור ששמר על הדלת כבר החזיק את האקדח, אצבעו עומדת ללחוץ על ההדק. הוא לא הספיק לעשות זאת כאשר עזאל הימם אותו באגרופו הקפוף, מפיל אותו לרצפה. לפני שהראשון נפל לרצפה, ידו השנייה של עזאל כבר הספיקה לירות באקדחו הגדול לעבר הצד השני של החדר, מחסלת את הבחור השני.

מלפניו רעם רובה דו-קני ועזאל זינק לרצפה, התחמק ממטר הכדורים שנורה לעברו. לפני שהבחור הספיק לטעון עזאל קפץ בזינוק אדיר, שלף את הסכין בחגורתו וחתך את גרונו.

"תפוס אותו!" עלי צעק בקול נמוך ודחף את הבחור האחרון לעברו, כשהרובה הקצר שלו מתרומם לירייה אבל זה היה מאוחר מדי. עזאל השליך את הסכין שחתכה את האוויר ופגעה בדיוק בליבו, מפילה אותו לרצפה.

עזאל הסתכל לימינו, שם ישב הסוחר והחזיק בספר. מבט אחד מעזאל והוא הושיט לו אותו מייד. "אני לא רוצה צרות", מלמל הבחור.

"שולט חושך ארוך, אתה יודע מה עברתי בשביל זה?" שאל עלי בקול נמוך ושקט. "אתה חושב שאני אשב בשקט כשאתה קוצר את הפירות שלי?"

"אני חושב שתעשה בדיוק את זה, אם תרצה לראות אור יום נוסף," אמר עזאל, חיוך גדול על שפתיו.

עלי שלף את אקדחו וירה.

עזאל ההמום הספיק לזוז אבל לא מספיק מהר. הוא הסתכל על כתפו שדם רב פרץ ממנה, מחור יציאת הכדור. זה לא יכול להיות, חשב לעצמו, איך זה קרה? בניסיון להתעשת הוא חמק מעוד ירייה אבל השלישית פגעה ברגלו, גורמת לו ליפול על הרצפה.

"נראה לי שאתה הוא זה שלא תראה אור יום נוסף," אמר עלי ואקדחו מעלה עשן. הוא כיוון את האקדח לעבר ראשו של עזאל ההמום, "הספר הזה הוא שלי!" אמר ויריית אקדח אחרונה נשמעה.

עזאל עצם את עיניו וחשב לעצמו, האם הגעתי לשולט החושך הגדול? הכל נגמר? אבל שום דבר לא קרה. הוא פתח את עיניו וראה את עלי מוטל על הרצפה, חור כדור באמצע מצחו. הוא הביט לאחור וראה את מיכאלה, עם אקדח מעשן משלה. היא מיהרה לעברו, מושכת אותו ועוזרת לו לעמוד על רגליו.

"חשבתי שאמרתי לך לא לזוז... ואת נושאת נשק?"

זה היה יותר מדי בשביל עזאל. מאז שעזב את הבית בילדותו דאג להיות תמיד בשליטה, להיות תלוי רק בעצמו ותמיד לתכנן כמה צעדים קדימה. ועכשיו פתאום הכל הפוך. השוד כמעט השתבש, חייו היו בסכנה והוא היה צריך עזרה? ועוד ממאזנת? איך הוא נתן לזה לקרות?

מיכאלה פנתה לסוחר שיצא מפתח החנות שלו. "אתה ראית שאני פגעתי בו, נכון? שלא תחשוב אפילו לדרוש את הפרס מהשריף."

הסוחר הנהן, עיניו מתרוצצות ממנה אל גופתו של עלי על הרצפה.

"קדימה, אנחנו צריכים לזוז מפה," אמרה לעזאל. הוא פתח את הספר שהיה עדיין בחיקו, הוציא את שקיק היהלומים מהתא החבוי בתוכו ואז הם מיהרו לעבר הסוסים שלהם.

"מודעת המבוקשים, את רצית פרס משלך," אמר לה בעודה תומכת בו.

"נכון. זה גם היה מרגש וגם הציל את חייך, ועוד לא שמעתי תודה על זה."

"תודה, אבל את גרמת לזה שהייתי בסכנה מלכתחילה," אמר עזאל ועלה על סוסו, אנחת כאב נפלטת מפיו.

"איך אני גרמתי לזה?"

"את שיחקת במחשבות שלי, גרמת לי לרצות להישאר בעיירה הזאת, החלשת אותי."

"באמת? אתה מאשים אותי?"

הוא לא ענה, רק זירז את סוסו והם דהרו לעבר המוטל שלהם.

"תן לי לעזור לך," אמרה מיכאלה, תפסה את התחבושת והצמידה לכתפו. חור הקליע כבר החל להיסגר מעצמו. "אתה מחלים בצורה מעוררת השראה," אמרה בעודה מסיימת להדק את התחבושת.

עזאל תפס את ידה, מסתכל בעיניה.

"חשבתי על זה. מה שהיה בינינו היה מדהים אבל אני לא יכול להישאר."

"להישאר איפה? בעיירה?"

"בעיירה, איתך, הכול."

"אתה עוזב? זה בגלל הפציעה? אתה כמעט החלמת לגמרי!"

"אני בכלל לא אמור להיפצע, הייתי אמור לראות את הכדור הזה מגיע. נחלשתי מאוד, הכוחות שלי עוזבים אותי. אני נמצא פה יותר מדי זמן."

"אם אתה חייב אתה מוזמן ללכת. אבל אתה תצטער על זה, כמו שאתה עושה כל החיים שלך."

"למה שאני אצטער על זה? בגלל שבילינו כמה ימים? היו רגעים שחשבתי שזה יכול להימשך, אבל אז נזכרתי למה אני לא סומך על אף אחד."

"אני לא מבינה אותך. אתה מאשים אותי בפחדים שלך, בחוסר הביטחון שלך. לא עשיתי שום דבר שיגרום לך לחוסר אמון."

"באמת? את לא כאן רק בשביל הפרס?"

"לא." היא אמרה והסיטה את מבטה ממנו, נעה מעט לאחור. "לא רק. נכון, זה היה מרגש, יותר מרוב הדברים שעשיתי עד היום," אמרה וחזרה להביט בו, "ורציתי ממך עוד מזה. וגם אתה רצית."

"נכון, זאת הייתה הטעות שלי."

"טעות? או שאולי הזדמנות לעשות משהו שרצית כל חיך?"

"אולי. אבל בסוף את מאזנת, אנחנו לא אמורים להישאר ביחד במקום אחד, זה מחליש אותי."

"אז אתה מוזמן ללכת. תיגרר בין עיירות ותנדוד כל חייך, תמשיך לייצר לעצמך כלא."

"אני לעולם לא אהיה כבול יותר לעיירה אחת. נעול ימים שלמים בחדר. כמו ילד קטן וחלש וחסר אונים."

"הילדות שלך. זה מה שאתה מנסה להסתיר. זה אבא שלך, נכון?"

עזאל הביט בה, שקט לרגע ואז אמר, "הוא גם נולד שולט חושך, אבל פחדן. נשאר במקום אחד, בגלל אישה, ונשאר עלוב וחסר כוח. שבוי כל כך בחייו הפשוטים והעלובים עד שניסה לנעול אותי, להציל אותי מחיי החושך... אמר עזאל ועיניו זהרו. "הוא טעה. זאת אולי הקללה שלנו, החובה בנדודים, אבל אני בוחר בהם."

לפני שמיכאלה הספיקה להגיד עוד דבר נוסף שיגרום לו להתחרט, הוא הסתובב וסגר את הדלת מאחוריו.

הלילה כבר היה בשיאו כשסוסו של עזאל דהר לאורך החולות האינסופיים, מחשבותיו נדדו וחזרו למה שמיכאלה אמרה לו. הוא לא אהב לנדוד כמו שאהב את תחושת הכוח של מקום חדש. כאשר הגיע לעיירה חדשה והראה את כוחו, את עליונותו, כל תא בגופו התרגש, מוחו התמלא בתחושה עילאית של אושר.

אבל משהו בתוכו הסכים עם מה שאמרה, הוא היה כלוא. אומנם בכלא של זהב, של שליטה, כלא שבו עשה מה שרצה. אבל עדיין כלא, לא חופש אמיתי. חייב לעבור ממקום למקום, לא יכול לנוח על זרי הדפנה, ליהנות מהצלחותיו.

קללת הנדודים נתנה לו עוצמות אדירות והנאה עצומה, אבל רגעית. תמיד פחד להשתקע, תמיד דאג לשוד הבא, תמיד צצה המחשבה הטורדנית על המטרה הבאה.

ניצני שמש כבר החלו להופיע כשעיירה צצה באופק. מקום חדש, חשב לעצמו, זמן טוב לנוח ולהתחזק.

הוא התקדם לעבר כיכר העיר, רואה את דוכני השוק מצדדיו מתחילים לקום לחיים לקראת בוקר עמוס. הסוחרים הקימו את השולחנות הכבדים, הביאו את מרכולתם בשקים וסלים וסידרו אותם לקראת הפתיחה.

"שולט חושך, עצור שם מייד!" קריאה נשמעה מצידו השני של השוק.

מולו הופיעה דמות על סוס לבן. האיש מולו לבש הכול לבן. ממכנסי הבוקרים, לחולצה המכופתרת ועד הז'קט, כמו מלאך נוצץ באורה של השמש העולה.

מגן אור! איך הוא הגיע לכאן? ואיך ידע למצוא אותו כל כך מהר?

עזאל היה רגיל לשריפים הפשוטים של העיירות שבהן עבר. הם היו מטרד, הלחימה בהם ובעוזריהם הקשתה עליו, אבל שולט חושך חזק כמוהו היה מנצח. מגן אור זה כבר סיפור אחר, הם הגיעו רק בשעות מצוקה אמיתיות, כשהאזור היה מתלקח כולו. מגני אור, כמו שולטי החושך, היו מתחזקים בנדודים, ולכן לא נתקל בהם לעיתים קרובות בעיירות שעצר בהן. עזאל גם נזהר לעשות פעולות ממוקדות, לנצח קרבות קטנים ולהתחזק מספיק לפני שנתקל באחד כזה, הוא לא חשב שיפגוש בו כאן.

"אני הוא אוריאל, משליט הסדר החדש בעיירה הזאת," קרא האיש בלבן, "השריף קרא לי לעזור לאחר שוד הבנק בעיירה הסמוכה," אמר וירד מסוסו, מסיט את הז'קט לצד וחושף את אקדחו, שהיה לבן כמובן.

פתטי, חשב לעצמו עזאל, קלישאה מהלכת. הוא ירד מסוסו גם הוא, חושף את אקדחו השחור.

הסוחרים מיהרו לתוך הבתים הקרובים, פותחים חלונות ומביטים בסקרנות.

עזאל הביט על האיש המתקרב. הוא לא היה צעיר, זיפיו הלבנים מעטרים את סנטרו ולחייו. אך גופו נשאר חזק והיה בנוי לתפארת, עדות לתחזוקה של שנים ולכוחות של מגן אור, כוחות שהיו שקולים לעזאל.

עזאל כבר הרגיש טוב בהרבה. ההגעה לעיירה החדשה עזרה להחלמתו, וגם נציג האור מולו גרם לכוחו הפנימי לעלות, ולעשן האפל לכסות אותו מעט. עליית הכוח של האור ליד החושך חיזקה את כל השולטים בכוחות.

שניהם נעצרו במרחק מה אחד מהשני, ידיהם מלטפות את נשקם.

"אז בטח שמעת על גורלם של אלו שעמדו בדרכי?" קרא אליו עזאל.

"נדדתי ועקבתי אחריו זמן רב, חיכיתי לרגע הזה בדיוק. זהו סוף הדרך שלך."

"אני מציע לך להמשיך לנדוד ולחפש לך מטרה אחרת." עזאל הידק את האחיזה סביב האקדח בחגורתו. "זאת אזהרה אחרונה, אני אחסל אותך כמו את כל האחרים."

אוריאל לא ענה אלא שלף את נשקו וירה. הכדור טס לעבר עזאל שברגע האחרון הסיט את גופו והתחמק ממנו.

אוריאל חיך. "אבל אתה לא רוצה לחסל אותי. אתה צריך אותי בדיוק כמו שאתה צריך כוח ושליטה."

עזאל ירה בחזרה, אבל אוריאל הניף את ידו השנייה, אור גדול בצורת מגן הופיע וחסם את הכדור.

עזאל חיך חזרה. "למה שאני אצטרך אותך? אתה חלש, שומר על ערכים שאתה לא מאמין בהם. אתה בעצמך נע ונד רק בשביל להתחזק ומחפש במי לירות ולהרוג, נהנה מזה בדיוק כמוני."

"אני נהנה רק כשאני מטהר את העולם מהחושך שאתם מפזרים בו. ואתה צריך אותנו, נציגי האור ושוחרי הצדק כדי ליהנות מהמאבק, לצבור כוח מהעוצמה המשותפת," אמר אוריאל, והעלים את מגן האור. "כי אם הכול היה שחור ורע, היית חוזר להיות כמו כולם, היה מתגלה שאתה עוד איש, רק חלק קטן ולא מוצלח, בעולם מלא ביצורים כמוך. שיש טוב ורע, אתה יכול להתבלט, להתנגד ולהוכיח שאתה ראוי."

"אתה חושב שאתה מכיר אותי? כמה שטויות," קרא אליו עזאל, אבל קולו בגד בו.

"כן, אני מכיר אותך ואת בני מינך. מבחינתך פרסום שלילי הוא אכן פרסום מוצלח, כשאתה משתקע ומתחילים להבחין שאתה לא כל כך מיוחד, אתה עובר למקום הבא. נדודים הם הדרך שלך להתבלט, זה החופש המדומה שלך. וגם את זה אני אקח לך."

עזאל החליט לסיים עם זה וירה את כל הכדורים שנשארו לו באקדח. אבל הפעם אף כדור לא היה מדויק, אפילו לא התקרב לאוריאל.

"איך זה יכול להיות?" שאל עזאל וחשב לעצמו שזה לא הגיוני, בנדודיו לעיירה הזאת ובעליית הכוח מול נציג האור הוא צבר מספיק בשביל לפחות להיות יריב שקול.

"זה בגללי, אני מצטערת," קול נשמע מאחוריו ורק כעת שם לב לנקישות הסוס שהתקדם מאחוריו. מיכאלה התקדמה לעומת אוריאל, מביטה לאחור לעבר עזאל. לבושה היה שונה, כשל שומרת חוק, מכנסי דרך חומים עם חגורת נשק שחורה, מקטורן שחור וחולצה לבנה ונקיה.

היא באמת הייתה מאזנת חזקה. מאזנים יכולים לשאוב כח מהחושך או האור, לפי בחירתם, ולהטות את הכף. כל מה שהשיג בנדודים שלו לעיירה הזאת היא הצליחה לקחת לו עכשיו.

"מיכאלה? מה את עושה פה?" שאל עזאל.

"עזאל, תכיר את ביתי ושומרת החוק, מיכאלה."

"הבת שלך?" עזאל אמר ופנה אליה במבט המום, "את שיקרת לי בכל דבר, מדהים."

"כן, זה אבי. ולא, לא שיקרתי לך בכל דבר. אם היית מסכים להישאר, הייתי אולי נשארת איתך."

"מה זאת אומרת?" שאל אוריאל, תורו להסב מוט המום לעברה.

מיכאלה ירדה מסוסה ופנתה אליו, "לא הכל שחור ולבן אבא, אולי לך הוא נראה כנציג הפשע, שולט החושך הרשע, אבל למדתי להכיר בו עוד דברים."

"מתי הספקת? את היית אמורה לעקוב אחריי, להחליש אותו ולדווח, זה הכול."

"נראה שגם באור יש בקיעים," אמר עזאל, "אולי תטפל בבני ביתך לפני שתנסה לתקן את כל העולם. אני סיימתי עם שניכם."

"אתה עזבת אותי פעם אחת. אבל לא תוכל לעזוב שוב, יש לנו תפקיד לעשות," אמרה מיכאלה.

"אני באמת מצטער שעזבתי אותך, אבל זוהי דרכי והיא לעולם לא תצטלב עם דרכך."

"כמו שאמרתי בהתחלה, זהו סוף הדרך, עזאל," אמר אוריאל וירה.

עזאל ניסה להתחמק וחזר נפער בצד חולצתו, שורט אותו בלבד. הוא לא נתן לאוריאל הזדמנות נוספת, השתמש במהירות העל שלו וקפץ על סוסו, דוהר אל המדבר.

"איך פספסת אותו? מעולם לא ראיתי אותך מפספס," שאלה מיכאלה.

"הוא רק פושע קטן, הוא שודד בנק קטן פה, חוטף ממושעים כמוהו שם. ההיסטוריה מלמדת שכאשר אתה מחסל שולט חושך אחד, מגיע אחר ובדרך כלל גרוע יותר. עדיף לא לנצח בקרב אחד ולשמור רוע שאתה מכיר, מלהפסיד במלחמה," ענה אוריאל והחזיר את נשקו לנדן.

מיכאלה הסתכלה עמוק בעיניו ואמרה, "זה לא הכול, זו לא הסיבה שפספסת."

אוריאל חיך. "מעולם לא הצלחתי לשטות בך, נכון יקירה?" הוא ליטף את שיערה החום.

הם תפסו במושכות ודהרו לעבר השמש העולה, נודדים למקום אחר שצריך עזרה.

האודישן / דנה שניידר

גוני מתכוננת לבחינת מחול שתקבע את עתידה, היא רק לא יודעת שהחיים שלה הולכים להתהפך

עריכה: לי פניג'ל

תגיות נוספות: אודישן, מחול, נוער, אהבה, רומן, הורים וילדים

אורך: 506 מילים

הסיפור בהקראת דנה שניידר (08:33 דקות)

זו הייתה להקת המחול המצליחה ביותר בניו יורק. מעולם לא היה כאן נציג שלהם עד עכשיו. מי שיעבור את השלב הראשון של מבחן המחול בארץ, יטוס לניו יורק לאודישן האמיתי ואז השמיים הם הגבול. מי שלא יעבור, יישאר פה ויטבע בביצת הבינוניות הזו, גוני חשבה במרירות.

היא גילגלה את הגרביון הורוד במעלה הרגל, עצרה באמצע ירך ימין, ועברה לירך שמאל. כאשר היו הגרבונים מגולגלים על ירכיה, במרחק בטוח מהתחתונים, היא החלה לגלגל אותם מטה. ושוב, מעלה מטה גלגלה את גרבוני המחול עד שעצרה באחת, ואמרה, די!

היא חייבת להשלים את כל ההכנות אחרת תאחר לאודישן. כמו כל רקדנית גם לה היו הטקסים שלה לפני כל בחינה או הופעה. תנועות חשובות, קדושות, קריטיות שהיא חייבת לעשות בדיוק באותו הסדר ועכשיו היא חייבת להספיק לסדר את השיער.

גוני מתחה את ידיה מעלה ואז כופפה אותן בתנועות מדויקות והקיפה את כדור שיערה בגומייה שחורה בדיוק שלוש פעמים, ואז חיזקה את מתיחת השיער בחמש סיכות שחורות. עכשיו הייתה מרוצה. היא ספרה בקול שמונה תנועות. סידור שיער ועוד שתי תנועות גלילת הגרביון והשלימה לעשר ספירות. עשר הוא מספר עגול, שלם, מספר של ניצחון. את האודישן הזה היא חייבת לעבור.

"לא לדבר איתי," היא סיננה מול הוריה שישבו אל שולחן העץ בחצר שותים קפה ומדברים בלחש. "בהצלחה," אביה אמר וגוני הביטה בו במבט מצמית וטרקה את הדלת.

יואב כבר חיכה לה בחוץ אוחז בהגה בידיים רזות ושריריות. כמה שנים היא כבר מכירה אותו? נדמה היה לה שכל חייה. היא תמיד חשבה שהוא יפה ובשנה האחרונה גופו התחטב, עיניו זהרו כמו להבות אליה, והזיפים שעל פניו שיוו לו מראה מסוקס ונחשק. גוני הביטה בו וחשה התכווצות בבטן. הוא בטוח יעבור, אמרה לעצמה.

"מוכנה?", יואב שאל אותה.

"ברור," היא זייפה בטחון. היא חייבת לעבור, זה כל מה שעבר לה בראש.

הייתה לה בחילה והיא הייתה רעבה.

יוליה, המורה שלה לבלט אמרה לה שהיא חייבת לרדת עוד קצת במשקל, "אי אפשר לעלות על במה עם ככה רגליים." רוסיה מניאקית, גוני מלמלה לעצמה. אבל ידעה שהיא צודקת. והיא כבר יומיים על פריכיות וקוטג' ובא לה להקיא.

גוני עצמה עיניה בעוד סיבוב שיואב נהג בו בחדות. הוא היה עצבני לפני כל אודישן, למרות שלא הייתה פעם אחת שניסה להתקבל למשהו ולא עבר. הלהקה הכי נחשבת, השורה הראשונה. הסולו. הכל היה שלו. גוני לא קינאה בו.

היא אהבה אותו. עד כמה שמותר היה לה לאהוב. היא ידעה שאסור לה באמת להתאהב. "המחול – אהבה יחידה שלכן", יוליה הייתה אומרת להן, "לא טוב בנים עכשיו." אבל יואב היה שלה. הם עשו כמעט הכל יחד. למדו למבחנים, הלכו למופעי מחול, התאמנו שעות ודיברו בטלפון בכל זמן שלא היו יחד. היה להם כל כך טוב וכיף תמיד, בעצם כמעט תמיד. לאחרונה משהו קצת השתנה. בעיקר מאז שדניאל נכנס לסטודיו. דניאל. היא אפילו לא רצתה לחשוב עליו. משהו בו הפריע לה מהרגע הראשון אך מה בדיוק היא לא ידעה. אולי הדרך שהוא הביט בה. היא הצטמררה תחת מבטו הבוחן. והיה עוד דבר. דניאל ויואב היו בנים. כלומר, מצרך נדיר בעולם המחול הישראלי. היא הייתה עוד רקדנית. אבל היא ידעה שהיא יותר טובה ויותר מיוחדת. העולם פשוט עוד לא נתן לה את ההזדמנות שהיא ראויה לה.

עכשיו, היא עמדה על הבמה, אלומת אור מסתננת מאירה אותה כזרקור, היא נשמה עמוק וידעה שזהו זה. הרגע הגיע. עכשיו זה שלה. "NAME?" דמות רזה על כיסא בודד מול הבמה שאלה. "גוני.." היא לחשה, "גוני!" אמרה שוב, הפעם בקול רם. היא הכריזה את שם הקטע אותו היא עומדת לרקוד ונתנה קרדיט לכוראוגרף המפורסם. שמו בפיה היה קדוש. המוזיקה החלה. והיא רקדה.

היא רקדה את שיעורי הבלט הראשונים שאמא לקחה אותה אליהם במתנ"ס שבשכונה. היא רקדה את ההופעה הראשונה, מביטה במורתה מהנהנת אליה מקצה הבמה. היא רקדה את כל המופעים של כיתה ו', בהם כיכבה בשורה הראשונה בכל ריקוד וידעה שהבמה שייכת לה. היא רקדה את מגמת המחול בחטיבה, את המופע בו עברה לשורה האחרונה ולא הפציעה שוב לשורה הראשונה במשך שלוש שנים שלמות. זו הייתה נקמה. היא לא ידעה על מה ולמה. דורית רכזת המגמה שנאה אותה. הבנות לא אהבו אותה. היא הייתה טובה מהן. היא רקדה עכשיו, על הבמה בתל אביב, מול הבוחנת הניו יורקית את כל הבכי שיבבה על המיטה בחדרה בבית אחרי כל אכזבה. את התפרצויות הזעם על הוריה, במיוחד על אביה שלא הבין אותה מעולם. "על מה כל הדרמה, סליחה, המחול" וצחק בקול גדול. אמה אמרה לו, "איציק...הילדה", אבל זה היה מאוחר מדי.

היא רקדה את שיעורי המחול הקלאסי והמחול המודרני בתיכון. את כישלון הקבלה ללהקה הצעירה שהיא כל כך רצתה. לבסוף מצאה את מקומה בסטודיו נחשב וחזרה שוב לשורה הראשונה. היא חוללה על הבמה וליהטה בגופה את מופע הסיום בתיכון. לא לבדה היא עמדה שם אז. היא ויואב. יואב והיא מול כולם. שניים נגד כל העולם. לא מגיע לה, היא שמעה אותם אומרים לפני שעלו שניהם על הבמה. היא חשה כאילו גם עכשיו יואב אוחז במותניה ומסובב אותה. גוני הניפה את רגלה אל על וריחפה באוויר. היא רקדה ונזכרה כמה פעמים נעו היא ויואב כגוף אחד על הבמה ואת הקהל מוחא כף בסערה. עכשיו אמנם הסתחררה לבד על הבמה, אך בידיעה ברורה שיואב שם, מחכה. לפחות יש לה אותו. תכף יואב יעלה לרקוד והעולם יעצור נשמתו. הוא באמת רוקד כל כך יפה. המוזיקה עצרה והאמריקאית אמרה, "THANKS. NEXT" גוני קדה קידה קטנה ויצאה אל מאחורי הבמה.

יואב עמד שם אך הוא לא הביט בה. מבטו ננעץ בדניאל, שעמד בצד הפרגוד מחכה אף הוא לרגע שלו. דניאל חיכה לריקוד שלו ולרגע שהוא יאחז ביואב שלו בין זרועותיו, אחר כך אצלו בחדר, במיטה.

שוב / לילי דאי

אי אפשר לעצור את הזמן. אפשר לעכב אותו, זה כן

עריכה: ענבר גרינשטיין

אזהרות תוכן: אובדן

תגיות נוספות: זמן

אורך: 506 מילים

הסיפור בהקראת שירלי פרבר (04:15 דקות)

הסלע חמים תחתיי, משחרר לאט אך בנדיבות את החום שאגר במשך היום. האוויר קריר מעט, אבל לא במידה שמעוררת אי-נוחות, והשמש מחממת בעדינות את עורי דרך הצינה הקלה. אני עוצמת את עיניי ומניחה לשקט ולחומו של הסלע למחות ממני את המחשבות. אור השמש המרצד על עפעפיי כשעננים חולפים על פניה, מעניק לחשיכה גוונים אדמדמים. אני יודעת מה מגיע, הדפוס האקראי-לכאורה של אור וצל מוכר עד זרא – אבל אני מנסה לא לחשוב על זה. לא לחשוב על מה שמגיע. למה לדאוג לגבי הבלתי-נמנע? אבל אני עדיין נדרכת כשצילו נופל עליי.

”באה לפה הרבה?”

זה היה חמוד בפעם הראשונה, אני נשבעת – הוא הרי הכיר לי את הפינה הנחבאת והרוגעת הזו בלב ההמולה העירונית, שהפכה בשנים שחלפו מאז למקום האהוב עליי בעולם. אני מנסה לחייך כשאני פוקחת עיניים להביט בו, אבל הוא מכיר אותי טוב מדי.

”מה קרה?”

אני מנופפת בידי בתנועה שמקיפה את הכול, תלונה שקטה אך גורפת על העולם. אין לי כוח לנסות להסביר, וממילא אין טעם. אולי אני יכולה לגרום לו להבין, אבל... זה לא ישנה שום דבר, אז למה לטרוח? בהתחלה נאבקתי בחשיבה הזו, היא נראתה לי תבוסתנית, אבל כמה אפשר להילחם בבלתי-נמנע?

הוא יתיישב לצידו. אני אשען עליו. חומו יצטרף לזה של הסלע ויעטוף אותי – אני ארגיש מוגנת, למרות שאני יודעת שזו רק אשליה. הגוף לא מניח למה שהמוח יודע לבלבל אותו. הזמן יחלוף והרגע הזה ייגמר והרגע שאחריו יגיע. זה בלתי נמנע. אי אפשר לעצור את הזמן.

אפשר לעכב אותו, זה כן. הזמן הרי לא באמת זז – הוא רצף של רגעים שמתרחשים כולם זה לצד זה, ורק בראשנו אנחנו נעים דרכם. לכאורה הייתי יכולה להישאר ברגע האחד הזה לנצח. אבל המוח האנושי לא מסוגל להתקיים בשלושה ממדים, ללא מעבר הזמן, הוא לא בנוי לזה. הזמן טבוע בו עמוק כל כך שלנסות להקפיא את הזמן יעצור גם אותו, ובצורה לא דווקא הפיכה. אבל כל עוד הזמן ממשיך לנוע בתפיסה שלנו, מה זה משנה איזה זמן הוא שנע סביבנו ובתוכנו? לזמן לא אכפת. אני יכולה לחזור לרגע שבו נפגשנו, לפגוש אותך שוב, בפעם הראשונה, ללמוד להכיר אותך שוב, ללכת לאיבוד בך, שוב, וכמעט לשכוח לכן זה מוביל. כמעט.

ושוב.

ושוב.

ובכל פעם הזמן שב ומוביל אותי, עקבי ונורא, לרגע הזה. חשבתי לעצור לפניו, אבל אני לא מסוגלת לוותר עליו, לא מסוגלת לוותר על אף רגע גם כשאני יודעת לאן הם מובילים.

הוא קם ללכת. אני נאחזת בידו, להשאיר אותו איתי, רק עוד קצת, לגנוב רק עוד רגע אחד, אבל הזמן בקמצנותו לא מוותר על דבר.

"אני חייב ללכת, אני גם ככה מאחר." הוא אומר, ונושק לקודקודי. "אבל נתראה בשבת, נכון?"

ואני מהנהנת, תמיד הנהנתי, תמיד אהנהן, ונותנת לו ללכת, כמו עכשיו, כמו תמיד, צופה בו מתרחק עד שהוא נעלם מהעין והפרק הבא של חיי מתחיל, חיי בלעדיו. לרגע אני מתלבטת אם להמשיך. אני הרי כבר יודעת שלא אוכל לשנות דבר, שהרגע הזה תמיד יגיע, תמיד הגיע, תמיד מגיע, שכל הרגעים שאחרי קיימים לצידי, סביבי, ולא משנה מה אעשה. חיי לא עצרו כאן, ואולי הפעם אמשיך, אולי הפעם אגלה מה מביא איתו הפרק הבא, אחרי הכאב... ואז אני משחררת את אחיזתי בזמן ונופלת, נשמטת במעלה הזרם אל נקודת העוגן שמושכת אותי מטה, מטה, והלולאה מתחילה מחדש.

נדידת הנשמות / רבקה חסיד

מלאך כושל שתפקידו לחטוף נשמות שהגיע זמןן לנדוד, ניצב בפני מכשול בדמות ילדה קטנה וחשדנית

עריכה: לילי דאי

אזהרות תוכן: אזכור למוות

אורך: 3390 מילים

הסיפור בהקראת רבקה חסיד (23:45 דקות)

כשסָלְדְרִיאֵל טיפס במעלה המדרגות אל ביתה של המיועדת למות, הוא לא דמיין שהדברים ישתבשו עד כדי כך.

הוא התנשם והתנשף כשעלה עוד מדרגה ועוד אחת. תיק הגב שלו היטלטל על גבו, ובתי הנשמות שבתוכו שקשקו במחאה. הוא האט את צעדיו ולכסן מבט מודאג אל עבר התיק. רק שלא יישבר אחד מהם, יש לו מספיק צרות גם כך.

ארגז כלי העבודה שהחזיק כחלק מהתרמית היה כבד בצורה בלתי נסבלת לגוף האנושי שעטה. זרמים של כאב טיפסו מאצבעותיו, דרך זרועו ועד לכתפו האומללה והמעקצצת. הוא שנא ללבוש גוף אנושי – העור העדין והפגיע, השרירים המוגבלים, התנועה המגושמת והמסורבלת. וכאילו לא די בזה – היה עליו ללבוש את הבגדים הארורים של בני האדם. כמה לא נוח! הבד הגס של הסרביל נצמד לעורו וגרם לו להתגרד, ובהונותיו נמעכו בנעלי הספורט. גיהנום, פשוט גיהנום. ולמרות כל זאת, חיוך זחוח ריחף על שפתיו ההדוקות.

משום שזו הייתה הפעם הראשונה מזה חודשים, שקיבל תיק הכולל מֶחָטָף של נשמה אנושית. מאז המקרה הארוור ההוא עם הילד... בחילה סמיכה בעבעה בבטנו כשחשב על כך. וכבר נמאס לו לחלוטין להתעסק עם נשמות נחותות של חתולים, כלבים ותנים. שום אתגר לא היה בזה. והפעם היא ששלחו אותו לחטוף נשמה של חשופית – יותר נמוך מזה אי אפשר היה לרדת. הוא כמעט התאדה מרוב בושה.

אבל ביום ההוא, הכול היה עתיד להשתנות עבור סלדריאל. סוף סוף ניתנה לו ההזדמנות להוכיח את עצמו. מֶחָטָף הנשמה הזה הוא הדרך הטובה ביותר להוכיח לאולִיָאֵל, הבוס שלו, שאפשר לסמוך עליו גם עם תיקים גדולים יותר. ואולי, אולי יקבל סוף סוף את הקידום שעליו חלם שלוש שנים ארוכות?

כשהגיע לקומה השלישית נעצר והביט סביבו. הוא הריץ בראשו את התחקיר שמסרה לו אֶרִיאֵלָה – בן, דירה מספר 23. זה כאן. הוא נעמד על השטיחון החום והשעיר שבכניסה לבית, הסתכל על השלט שעליו נכתב "משפחת פִינְטוּס", ודפק בנחישות על הדלת הכחולה. פעם, ופעם נוספת.

הידית נעה והדלת נפתחה לכדי חריץ. בעדו, הציץ ראש מתולתל של ילדה. סלדריאל כמעט כשל אחורה, ובתי הנשמות צלצלו בכעס כשנחבטו זה בזה בתיק שעל גבו.

ילדה?! איך זה ייתכן? בתחקיר לא הופיע שום דבר בנוגע לשום ילדה. המיועדת אמורה להיות אישה מבוגרת, בת 51... האם הממונים עליו מנסים לערער אותו? לבחון האם הילדה תגרום לו לפשל שוב? או שאולי... כמובן! זאת אריאלה, התחקירנית הארורה הזאת. מה אם מסרה לו תחקיר חלקי בכוונה? מזמן ידע שהיא זוממת לקבל את המשרה שלו, ומאז מה שקרה לו עם הילד התיאבון שלה רק גדל. בטח השמיטה את הילדה מהתחקיר כדי להכשיל אותו. שתלך לעזאזל, השדה המנוולת הזאת!

מבעד לתלתלים השחורים, עיניה של הילדה הצטמצמו לשני קווים חשדניים. "מי אתה?"

סלדריאל בלע את רוקו. הוא חייב להירגע. אם יאפשר לבלבול להשתלט עליו הכול עלול לרדת לטמיון, וחסל סדר קידום. עליו להמשיך בהתאם לתדריך שקיבל. הוא כחכח, ולבש את הארשת הרגועה ביותר שהצליח לגייס למרות ההפתעה הבלתי נעימה.

"הזמנתם חשמלאי, לא? משהו בנוגע לקצר במטבח?"
הילדה הנהנה, פתחה את הדלת ופסעה כמה צעדים לאחור.
"בוא, ת'כנס".

סלדריאל פסע באיטיות אל תוך הבית, והניח את התיק עם בתי הנשמות לצד הדלת. הוא הביט סביבו - חושך מילא את הבית, אבל אפילו מבעד לחשיכה הצליח לראות עד כמה הבית עלוב ומוזנח: הסלון הכיל גיבוב של רהיטים ישנים בצבעים שונים שגרמו לו לסחרחורת. על השולחן והשידה שבסלון חגג בלגן נוראי - ערימות של דפים, בגדים, צבעים ועוד כל מיני חפצים שהעיניים האנושיות לא הצליחו לזהות בחושך. אפילו הרצפה חולקה באמצע לשני סוגים שונים וכעורים של מרצפות. נראה שיושבי הבית לא מעריכים הרמוניה ואסתטיקה, חשב לעצמו בגועל.

"זה השקע ההוא שקיצר", הילדה הצביעה על המטבח. סלדריאל הנהן והלך בעקבותיה.

ריח של עובש וריקבון חדר לאפו. זו לא הייתה הפעם הראשונה שסלדריאל ביקר בבית אנושי, אבל הוא מעולם לא ראה מטבח כה מוזנח. הארונות צופו טפט פרחים מתקלף, שחשף עץ ישן תחתיו. כלים גלשו מהכיור אל השיש השומני והמוכתם, ומחבתות וסירים מלוכלכים נחו בעצלות דחוסה על הכיריים. הוא הלך אל עבר השקע המדובר באיטיות מהוססת, כאילו המטבח עלול להדביק אותו בזיהום.

"הכנסתי את התקע לתוך השקע הזה, ובום!" הילדה הדגימה את הפיצוץ בידיה הקטנות. "פתאום ניצוצות ועניינים, וכל הבית החשיך", היא הצטמררה. "אם 'תה צריך את הארון חשמל - הוא נמצא שם, בכניסה לבית, איפה שהשארת ת'תיק".

סלדריאל הנהן שוב בכבדות, בלע את רוקו והלך אל ארון החשמל. לעזאזל עם אריאלה. לפי התדרוך שלה, הוא היה אמור להיכנס לבית, לפגוש את המיועדת, לחטוף את נשמתה ולגמור עם כל העניין. פשוט וקל. אבל עכשיו הילדה הלא קרואה הזאת עומדת בדרכו. הוא הביט בה לרגע ארוך. היה משהו מוכר בעיניים שלה – חומות, נוגות מדי לגילה הצעיר. כמו של הילד ההוא...

לא. אסור לו לחשוב על הילד ההוא. הוא יוכיח לממונים עליו שהוא מסוגל להתמודד עם מצבים בלתי צפויים, אפילו אם מעורבים בהם ילדים עם עיניים נוגות. הוא יראה לאריאלה מיהו סלדריאל! בנחישות מחודשת, הוא פתח את ארון החשמל ובחן אותו כאילו הכפתורים והמתגים מגלים לו צפונות. הוא הנהן בידענות מעושה, סגר את ארון החשמל ופנה להביט בילדה.

"באמת יש בעיה בחשמל, בעיה רצינית. אבל אל תדאגי", הוא אמר כשראה את פני הילדה מתעננים, "אני יודע מה לעשות. מי אחראי כאן, כדי שאוכל להסביר לו מהו התיקון הנדרש ולדבר על המחיר?" הילדה הזעיפה פנים. "אני אחראית". סלדריאל מצמץ. "אני מתכוון, מי המבוגר האחראי". הילדה הניחה ידיים בהחלטיות על מותניה. "תגיד, 'תה לא שומע טוב? אמרתי לך שאני האחראית".

סלדריאל נשם עמוק. זה לא הולך להיות קל, אבל הוא לא יוותר בקלות שכזאת. "את נראית כמו ילדה אחראית ונבונה. אבל ככל הידוע לי, בבתים אנושיי – אהמ, אני מתכוון, בבתים רגילים, ילדים לא מגדלים את עצמם. אני מניח שאת לא חיה כאן לגמרי לבדך?" הילדה שילבה את ידיה על חזה. "לא", אמרה בבעס. "אמא שלי חיה איתי".

זהו, חשב סלדריאל. "אז... איפה היא בדיוק?" "בחדר", הילדה החוותה בראשה אל מסדרון בצד הסלון, אבל כשסלדריאל צעד בהתלהבות אל אותו הכיוון הילדה נעמדה מולו והדביקה את ידיה על החזה שלו, כמו מחסום אנושי קטן וטורדני.

"אסור לך להיכנס לשם!" לסתותיו של סלדריאל התהדקו. "באמת? למה?" "כי אמא מאוד חולה, והיא נחה עכשיו. אבל אין לך מה לדאוג, היא סומכת עלי בה-כל", אמרה הילדה בחיוך שחשף יותר מידי שיניים רקובות.

סלדריאל גירד את מצחו. "תשמעי, גברת – "גאיה". "תשמעי, גברת גאיה. מדובר פה בתיקון מסובך ויקר, אני חושב שאין ברירה אלא להעיר את אמא שלך ולהסביר לה – "

"תסביר לי! הרגע אמרתי לך שהיא סומכת עלי!"

"אבל לו אמא שלך ידעה מה המחיר –"

"באמת מה המחיר?" שאלה הילדה בסקרנות.

סלדריאל מצמץ. איך סיבך את עצמו כך? הוא הרי לא הבין דבר בכסף אנושי ובתמחור של תיקון כזה. בתדרוך שקיבל הדברים לא היו אמורים להתגלגל לידי שיחה שכזאת. טוב, בתדריך לא הופיעה ילדה מעצבנת ושתלטנית. הזעם פעפע בו שוב. הוא ניסה לחשוב... מה יחשב עבור בני האדם סכום יקר?

"זה... עניין של מיליונים", הוא זרק כלפיה וקיווה לטוב.

פיה של הילדה נפער בתדהמה. "מיליוני שקלים? 'תה רציני? אפילו אם תחליף את כל הבית בשביל לתקן ת'שקע, זה לא יעלה מיליוני שקלים!"

לעזאזל. "זה פשוט... כל הלוח מקולקל, וחוטי החשמל הרוסים לחלוטין. ממש סכנת נפשות. זה בהחלט תיקון רציני וזה השכר שאני דורש", הוא חרץ.

הילדה פלטה נחרה שבין צחוק לזלזול. "טוב, תודה שקפצת, אדון חשמלאי. 'תה יודע איפה הדלת".

גוש של עופרת התיישב בבטנו של סלדריאל. לא, זה לא יכול להיות, הוא לא ייצא מכאן בלי נשמתה של המיועדת! איך יסתכל בפניו של אוליאל? הוא כמעט ראה בעיני רוחו איך אריאלה תצחק עליו... ומה אם – ומה אם הפעם יורידו אותו בדרגה ויעניקו לה את המשרה שלו?! לא, הוא לעולם לא ירשה זאת.

הסלון המבולגן הסתחרר מול עיניו. הוא הביט בפניה הנחושות של הילדה השטנית, שעמדה בדרכו לכל מה שרצה. התחשק לו לסלק אותה מדרכו בבעיטה, כאילו הייתה חתולת רחוב. והיא באמת נראתה כמו אחת, בגופה הצנום ובתלתליה המבולגנים. כמעט ללא שליטה עלה לנגד עיניו אותו הילד, הילד שסלדריאל היה אמור לחטוף את נשמתו. גם הוא היה קטן כל כך, רזה וחיוור... ובכל זאת, כשהגיע הרגע לחטוף את נשמתו, ידיו קפאו. אך בניגוד למה שחשבו הממונים עליו, הוא לא התאבן בגלל הילד. הוא היה כחוש וחלש, וסלדריאל ידע שסופו חייב לבוא.

הכל קרה בגלל האמא.

הוא ראה אותה רגע לפני שנכנס לחדרו של הילד בבית החולים, לבוש בגוף אנושי ומתחזה לרופא מומחה. היא הייתה כל כך צעירה ויפה... כמה דאגה לבנה החולה. איך שרה לו, וליטפה את שערותיו. כשביקש ממנה לצאת ולהשאיר אותו לבד עם בנה, בקושי הצליחה לעזוב. לו היה יכול לספר לה שאין מה לדאוג – שהנשמה לא אובדת, אלא רק נודדת לגוף אחר, אולי הייתה בכך נחמה מסוימת עבורה. אולי הייתה שמחה עבור בנה, שיזכה לחיות מחדש בגוף צעיר ובריא. אבל בני האנוש כל כך בורים, ויודעים כה מעט על המוות, ועל מה שמתרחש כשהנשמה נודדת מהגוף. הוא לא הצליח לשאת את המחשבה על הכאב שייגרם לה, הצער שירסק אותה לרסיסים. ועד שהצליח לנשום ולייצב את ידיו, אחת האחיות נכנסה לחדר והוא נאלץ לעזוב, מלא כלימה, אחרי שנכשל במשימה שהוטלה עליו.

אבל פתאום סלדריאל הבין מה עליו לעשות.

זה היה רעיון נועז, אפילו מהפכני. נכון, מצד אחד אסור באיסור חמור לספר לאנושיים על נדידת נשמות. אי-הידיעה היא הקללה שלהם, עוד מגן העדן. אם אוליאל ישמע על כך... אבל מי יגלה לו? ואולי אם יספר לילדה... היא לא תתנגד כל כך? הרי אם תדע שכל העניין לטובתה... ואם יספר לילדה, מה יקרה בסך הכול? אם רק יצליח לשכנע אותה שזהו הדבר הטוב ביותר עבור אמא שלה...

"רגע", הוא אמר לילדה, שליוותה אותו אל הדלת.

"נו מה? התחרטת, אדון חשמלאי? תה רוצה לתקן ת'שקע במחיר קצת יותר נורמלי?"

"לא", סלדריאל נאנח, "אני רוצה לספר לך משהו, גברת גאיה. משהו שיפתיע אותך מאוד".

"נו מה?"

הוא זקף את סנטרו. "אני בכלל לא חשמלאי. למעשה, אני כלל לא אנושי. שמי סלדריאל, ואני מלאך".

הילדה מצמצה. "אתה מה?!"

"מלאך".

פניה של הילדה התעוותו. "שטויות, אין דבר כזה בכלל. רק תינוקות מאמינים במלאכים".

סלדריאל זקף את כתפיו. "ודאי שיש דבר כזה. אני מלאך חבלה, והתפקיד שלי הוא לחטוף נשמות שהאלוהות החליטה שהגיעה זמן לנדוד לגוף אחר. ההתמחות שלי היא נשמות של חולים במחלות סופניות. למעשה, התפקיד שלי הוא לשחרר אותן מהסבל שלהן, ולאפשר להן לקבל חיים חדשים בגוף חדש בריא ונוצץ". הוא קרץ לה בהתלהבות.

הילדה בחנה אותו ועיקמה את אפה. "תה לא נראה כמו מלאך, עם הקרחת וכל זה".

סלדריאל צחקק. "אה, זה לא הגוף שלי. סתם משהו שאני לובש לצרכי עבודה. הוא באמת לא נוח במיוחד".

"ואיך תה נראה בלעדיו? כמו ילד שמן עם כנפיים?"

סלדריאל צחקק. "כמובן שלא, אני חסר גוף. זהו ההבדל המהותי בין מלאכים לבני אדם – לנו יש נשמה בלבד, והייחוד שלה הוא בכך שהיא חופשיה מהתלות בגוף. אנחנו משתמשים בגוף רק במידת הצורך".

"מה תה אומר".

"כן", אמר סלדריאל בהתלהבות, "בדיוק כך".

עיניה של הילדה התרוצצו לכאן ולשם. "אוקי, אז נגיד ש'תה מלאך כמו שת'ה אומר. מה יש לך לעשות בבית שלי?" סלדריאל חייך חיוך רחב. "עוד לא הבנת? באתי לכאן כדי לשדרג את הנשמה של אמא שלך. נהדר, לא? אז אולי תואילי בטובך להראות לי את החדר שלה סוף סוף?"

במהירות מסחררת, הילדה שלפה חפץ קטן מתוך כיס במכנסיה הגדולות למידתה, התנפלה על סלדריאל המבוהל ומיקמה את החפץ בסנטימטר מול אפו, כאילו היה אקדח טעון בזרועותיה הדקיקות.

"מה לעזאזל!" הוא פלט.

"אני לא יודעת מי אתה, מה שבטוח 'תה משוגע על כל הראש! תעוף מהבית שלי, לפני שאשפירץ עליך את כל הגז פלפל הזה!"

לסלדריאל לא היה מושג מהו גז פלפל ומהן השפעותיו על הגוף האנושי, אבל לא ממש התחשק לו לגלות. הוא הרים את ידיו בכניעה.

"אני לא משקר לך, אני מבטיח! ואני יכול אפילו להוכיח לך את מה שאמרתי!"
הילדה לא נעה, ורק הידקה את אחיזתה במיכל הקטן. "נו, יא קוקו. בוא נראה אותך".
סלדריאל נרתע אחורנית. "תביאי את תיק הגב שנמצא בפינת החדר, ותראי בעצמך. רק בזהירות, בתי הנשמות מתנפצים בקלות, ואסור בשום אופן שדבר כזה יקרה".
"בתי נשמות?" הילדה מלמלה. אחיזתה במיכל הקטן והמאיים התרופפה מעט. "אל תזוז", היא סיננה, והלכה לאט אל עבר התיק, בעודה מכוונת אליו את הגז באיום.

"בזהירות עם זה!" הוא קרא.
היא הרימה את התיק ביד אחת, והמשיכה לכוון אליו את הגז בידה האחרת.
"תניחי את התיק בינינו, ואראה לך".

הילדה הניחה את התיק ברכות זהירה על הרצפה. סלדריאל התיק את מבטו מגז הפלפל, פתח את השרוך של תיק הגב ושלב מתוכו אחד מבתי הנשמות שאיכלס לאחרונה. הוא הניח אותו בידו וקירב אותו אל פניה.

"אימא'לה", סיננה הילדה, כשבוהק הנשמה שזהרה בבית הנשמה העגול והשקוף השתקף בעיניה החומות. "'תה רוצה להגיד לי..."
"כן, זו נשמה בפנים".

עיניה של הילדה נפערו. "ומה יקרה אם... כדור הזכוכית הקטן הזה יישבר?"
סלדריאל נרעד. "לא, אסור שדבר כזה יתרחש! בתי נשמות רשאים להיפתח רק בצורה מבוקרת במחלקת גלגול נשמות. אחרת... את מבינה, הנשמה רעבה לבית. היא תתלבש על הגוף הראשון שיקרה בדרכה, ומהנשמה שאיכלסה אותו לא יישאר זכר". צמרמורת עברה בגבו. מדי פעם חבריו למחלקה לחששו על תאונות איומות שקרו במחלקת גלגול נשמות. הוא עצם את עיניו וניער את ראשו - יש דברים שעדיף לא לחשוב עליהם.

במשך כמה שניות, עיניה של הילדה היו מרותקות אל הנשמה שרקדה בתוך בית הנשמה, מתפתלת ומסתחררת כמו להבה, מתרסקת על הזכוכית בזעם ונחסמת, כמעט מתחננת לצאת.

"נשמה של מה זה?" הילדה שאלה בסקרנות.

"חתול, ואחד גרגרן במיוחד", סלדריאל נחר בבוז. "הוא גר במרכז העיר, ואכל משאריות של חמש מסעדות לפחות. כשהגעתי אליו הוא כבר היה כל כך מפוטם, עד שבקושי הצליח לזוז. כן כן, בהחלט הגיע זמנה של הנשמה הזו לנדוד הלאה ולמצוא לעצמה גוף של חתול צעיר וגמיש".

סלדריאל הכניס את בית הנשמה בעדינות אל תוך התיק. עיניה של הילדה ננעצו בו כמו שני ברקים. "באת לקחת את אמא שלי", היא לחשה. "לא", הוא אמר. "באתי לגאול את הנשמה שלה".

"אההההה!!!!!!" צרח סלדריאל כשהחומר ניתז מתוך המיכל הקטן, סימא את עיניו, חדר לגרונו, וצרב את אפו. "אההההה!!!!!!" הוא שפשף את עיניו בקדחתנות, ירק והשתעל והתעטש.

"אני בחיים לא אתן לך את אמא שלי!" צרחה הילדה והחלה לבעוט בו בחוזקה, ולשרוט אותו בציפורניה. "עוף מכאן, חת'כת גנב נשמות אכזרי שכמוך!" "לעזאזל איתך, ילדה מטומטמת!" קרא סלדריאל, בעודו מנסה לחמוק מהבעיטות והשריטות, "את לא מבינה כלום! לא יאומן, אתם בני האדם יצורים כל כך אנוכיים! במקום לחשוב על אמא שלך, את חושבת רק על עצמך!"

הבעיטות פסקו. סלדריאל ניסה לפקוח את עיניו השורפות וראה במטושטש את הילדה נועצת בו מבט מבולבל. "רק על עצמי? למה 'תה מתכוון?"

סלדריאל מצמץ בכאב. "אני מתכוון שאם באמת היית חושבת עליה, היית מבינה בדיוק כמוני שמה שאני עומד לעשות לה הוא חסד. הרי אמא שלך סובלת כבר זמן רב, חולה וחלשה וכאובה. כל יום, כל שעה וכל רגע הם עוד מנות של עינוי ארוך ומייגע. האם לא מגיע לה להתגלגל לגוף אחר, בריא וחזק, שבו תוכל ליהנות מהחיים? אבל כמו כל קרובי המשפחה של המיועדים למות, את לא מסוגלת לראות זאת. וכמו כולם את רק עסוקה בכאב שלך, וחושבת כמה את תתגעגע אליה, ואיך את תסתדרי בלעדיה. כמה אנוכי מצידך!"

הילדה השתתקה, ונעצה את מבטה בנעליה. פניה כוסו במסך השחור של תלתליה. "אולי 'תה צודק", פלטה לבסוף.

סלדריאל גלגל את עיניו השורפות. "גבירתי הקטנה, אני מלאך. מובן שאני צודק". הילדה סלסלה תלתל אחד סביב אצבעה. "ו'תה בטוח שהיא... נו, איך אמרת את זה? תתגלגל לגוף צעיר ובריא?" "כמובן", שיקר סלדריאל. לא הייתה לו כל דרך לדעת אם הגוף החדש יהיה בריא. הוא היה חטפן נשמות, ולמחלקת גלגולי נשמות לא היה שום קשר למחלקה שלו. לא הייתה לו כל השפעה על הגוף שאליו הנשמה תנדוד.

גופה של הילדה רפה, כאילו הפכה לערימת סמרטוטים אנושית. "אני רוצה שלאמא יהיה טוב, באמת. אבל אנ'לא רוצה להישאר כאן לבד", היא לחשה, ושפתיה רעדו. "מי... מי ידאג לי אם היא כבר לא תהיה איתי? היא, היא כבר לא תשיר לי שיר ערש לפני השינה? מי... מי יעזור לי כשאיה עצובה אם היא..." הילדה השתתקה, וגופה הקטן והכחוש רעד. היא חיבקה את עצמה, ולחשה כך שבקושי הצליח לשמוע – "אולי אני באמת ילדה אנוכית?"

סלדריאל חש איך כל הנחישות נוזלת ממנו. הוא בלע את רוקו, התקרב בהיסוס אל הילדה הקטנה, והניח יד מנחמת על כתפה. העצב שלה נגע לליבו, אבל הוא לא אפשר לרחמיו לערער אותו. יותר מדי היה מונח על כף המאזניים. והוא ידע שהוא קרוב, שהוא תיכף יצליח לשכנע אותה.

"אני יודע, זה כואב", הוא ליטף את שערותיה, בזמן שהדמעות טפטפו מעיניה ואפה הקטן זלג. "אבל אני מבטיח לך, צ'יק צ'ק - ואת מתגברת על זה. אני בטוח שתמצאי מישו שידאג לך. והאמיני לי, לאמא שלך יהיו חיים טובים יותר בלעדייך".

הילדה נעצה בו מבט רטוב ומבולבל מבעד לתלתליה. "רגע, מה אמרת?"

סלדריאל פלט צחוק מזויף. "אתם בני האדם אולי יצורים רגשניים, אבל גם די סתגלניים. האמיני לי, שנה שנתיים, וכל העצב יחלוף. תפגשי אנשים אחרים, אולי איזה בחור נחמד - ואמא שלך תהפוך לזיכרון ישן וכואב, לא יותר מזה. וביחס לאמא שלך ודאי שאין מה לדאוג. היא הרי עדיין תקועה בגלגול הזה רק בגללך".

"מה? על מה 'תה מדבר?"

"את מבינה, אילו לא הייתה דואגת לך, המחלה הייתה סוחטת את החיים ממנה כבר מזמן. אבל היא חשה אחריות כלפיך - ילדה קטנה ותלותית שכובלת אותה לגלגול הזה. היא ממשיכה לסבול רק בשבילך, אל תעמידי פנים שלא ידעת זאת. אפשרי לי לשחרר אותה - והאמיני לי, היא תהיה מאושרת לנדוד לגוף אחר".

הבכי נפסק. גבותיה של הילדה התרוממו. "סובלת רק בשבילי... 'תה באמת חושב ככה?"

סלדריאל נשך את שפתו והנהן. זה לא היה נעים במיוחד, אבל מה אפשר לעשות? ילדים מתאוששים במהירות, אמר לעצמו.

הילדה ניגבה את אפה בשרוול ולא הסיטה את מבטה מסלדריאל. הוא השתדל לא לעקם את אפו בסלידה. היא נשמה נשימה עמוקה ואיטית.

"בסדר, אני... אני אתן לך... אני אתן לה ללכת. רק... תן לי רגע להיפרד ממנה", היא לחשה בראש מורכן.

ניצוץ של התרגשות נדלק בבית החזה של סלדריאל. על אף הכול, הוא עשה זאת - הנשמה שלו!

הילדה הפנתה אליו את גבה, פסעה כמה צעדים לכיוון החדר, ואז הסתובבה אליו. הוא הופתע - העצב נמוג מפניה. התלתלים הסתלסלו סביב ראשה כהילה שחורה ומאימת. בחיוך אכזרי, היא שלפה באיטיות חפץ נוסף מתוך כיס המכנסיים שלה.

נשימתו של סלדריאל נעתקה. בית הנשמה?! אל אלוהים, מתי הספיקה לחטוף אותו מהתיק? השדה הקטנה והזדונית הזאת!

סלדריאל פסע לכיוונה בצעד זהיר. "גברת גאיה, את לא מבינה עד כמה זה מסוכן. פשוט, התקדמי אלי לאט, והניחי את בית הנשמה בעדינות ב- "

הילדה הניפה את בית הנשמה מעל ראשה כאילו היה כדור משחק. "בשביל אמא שלי!" היא צרחה, וזרקה אותו בכוח למרגלותיו של סלדריאל. בית הנשמה התנפץ בקולניות על הרצפה, ורסיסים התפזרו לכל עבר.

קול תרועה נשמע, כאילו להקת זאבים החלה לילל בו זמנית אל אורו של הירח. לסלדריאל היה נדמה שהבית מתחיל לרעוד. הוא הביט בבעתה בנשמה המשוחררת, שהלכה והתפשטה במהירות מסחררת, בערה וזהרה, מאירה את כל הבית העלוב באור יקרות. כעת, לאורה של הנשמה המשוחררת, הצליח לראות שהחולצה של הילדה הארוורה מוכתמת, שהטפט על הקיר בסלון עטור פרחים חומים כעורים, ושמקק מעוך שרוע הפוך בין נעליו. רק אז הבין מדוע ניפצה הילדה את בית הנשמה לרגליו, ומה עתיד לקרות. אימה נוראית התנפלה עליו בניבים וציפורניים שלופות. הוא ניסה לרוקן את עצמו מהגוף האנושי הארוור, אבל הנשמה הייתה מורעבת והתנפלה עליו בזריזות בלתי נתפשת. זה היה מאוחר מידי.

"לאאאא!" הוא צרח כשהנשמה הסתערה עליו, מכלה, מאיינת, חודרת לאפו, לעיניו, לפיו, "לאאאא!!!" הוא צרח כשהבין שהילדה הערימה עליו, שלא יהיה שום קידום, ושהדאגות שלו כרגע גדולות הרבה יותר. לאאאא!! הוא רצה לצעוק כשהתודעה שלו התערבבה בתוכו, כשהמחשבות שלו הפכו בוציות וסמיכות. הוא לא זכר מה אבד לו, מה גרם לו לחוש אימה שכזאת, אבל הפחד סימר את שערותיו, חידד את חושיו, ייבש את לשונו, וכל שהצליח לומר היה - "ממממממאו".

כשהנשמה נבלעה לגמרי בגוף שלבש המלאך, גאיה התקרבה אליו בהססנות. איזה בלגן נוראי, חשבה לעצמה. המלאך הופיע בבית שלה בגוף אנושי, וכעת הגוף האנושי נשאר, אבל המלאך איננו. רק חתול בגוף אדם. ואוו, זה באמת מסובך, מזל שזה עבד לה. ראשה החל לכאוב.

טוב, תמיד רציתי חתול. אז מה אם אין לו זנב ופרווה רכה, אמרה לעצמה. היא הלכה אל המטבח ושבה עם קערת חלב. "הנה, אולי עכשיו תה תלמד משהו על ההנאות הקטנות של החיים", אמרה לו. היצור התקדם על ארבע אל קערת החלב, והחל ללגום ממנה ברעבתנות בעזרת לשונו הארוכה. חלב ניתז על הרצפה ועל הסרבל האדום שלבש.

"טעים, נכון?" גאיה צחקקה. "תה באמת יותר נחמד בתור חתול. מה חשבת לעצמך, מלאך טיפש? שאתן לך לקחת את אמא שלי? שאני אאמין לשקרים שלך שיותר טוב לה בלעדיי? שאתגבר עליה צ'יק צ'ק? אנ'לא מאמינה שבמעט השתכנעתי ממך. כן, אמא באמת סובלת. אבל תה לא יודע שתמיד כשאנחנו שוכבות במיטה, היא אומרת לי

שהחיבוקים שלי מרפאים אותה מהכאב? ו'תה לא שמעת אותה אומרת לי, שכל רגע שאנחנו ביחד שווה לה את ה-כל. אז אני יודעת שהיא רוצה לחיות. לא בשבילי, בשבילנו! אהבה היא הסיבה הכי טובה בעולם להישאר בחיים".

היצור יילל במחאה. גאיה גיחכה וגירדה מאחורי אוזנו. "כן, 'תה' אולי חכם, אבל רואים ש'תה' לא מבין כלום באהבה. אל תדאג, מעכשיו תגור אצלנו, ואמא ואני נלמד אותך".

החתול המגודל גרגר, וחיכך את ראשו הקירח ברגלה של גאיה, כמעט גורם לה למעוד.

"גאיוש", נשמע קול צרוד מהחדר. "הכול בסדר? מה כל הרעש הזה?"
"הכול בסדר, אמא. אני כבר באה", היא צעקה בחזרה, נעצה במלאך לשעבר מבט אחרון של ניצחון, ורצה אל החדר.

חתולו של פרעה / אפרת פאוקר

פרעה וחתולו, ספינקס, מחליפים גופים, מה שמוביל לכשל דיפלומטי וליציאת מצרים

עריכה: יוליה שנר

תגיות נוספות: הומור, פנטזיה, מצרים העתיקה, מאגיה שחורה

אורך: 4963 מילים

הסיפור בהקראת דלית שמש (50:09 דקות)

פתגם מצרי עתיק גורס שאפשר להביא חתול למים, אבל לא להכריח אותו להתרחץ. חתולים רגילים – כאלה שלא שבנו בגוף אנושי – בדרך כלל נעצרו על סף האמבט (או הנילוס, או הבריכה), טבלו כפה, עיקמו קלות את חוטמם ומיהרו להסתלק. לספינקס, לעומת זאת, לא הייתה ברירה אלא לטבול.

”רואה, גרגר רעמסס, ”זאת הסיבה שאני צריך להיות פרעה, ואתה צריך להיות חתול.”

ספינקס, כמובן, היה שקוע מדי במאבק מכדי לשעות לדבריו. הוא נהם והתפתל, נשך את העבד המסכן שנשלח לקלח אותו, ורק אחרי מאבק עיקש ניאות להניח את ישבנו המלכותי באמבט.

”עוד קצת, מלכי. המשרת – רעמסס לא זכר את שמו – הפציר בספינקס. ”רק נסיים לקרצף אותך וסיימת.”

רעמסס שישב בצד, כלוא בתוך גופו החתולי של ספינקס, הביט במחזה בגלגול עיניים.

הדקות חלפו.

רעמסס ליקק את כפתו. ספינקס – בגופו של פרעה – יילל חלושות, אך כבר לא ניסה לנשוך את המשרת. כמעט שעה עברה במאבקים, אך עתה נראה כנוע יותר. הוא ישב בתוך מי האמבטיה החמימים, מובס, ופניו נפולות. מדי פעם נפלטה מגרונו יבבה מכמירת לב.

אם היה יכול, רעמסס היה קרוב לוודאי מסתלק לבלות את מנוחת הצהריים שלו במקום אחר. אולם לספינקס הייתה נטייה לעשות דברים בלתי שגרתיים, כמו לגנוב מזון מצלחותיהם של האורחים המלכותיים שלו, או לקפץ ברחבי המקדש כשהוא רודף אחרי קרני שמש תועות. לא. עם כל חיבתו לחתולים, הוא לא יכול להפקיד את ממלכת מצרים ברשות החתול שלו. גם אם היה זה חתול שקולל להתהלך בגוף אנושי.

לבסוף הותר לו לצאת מהאמבט. ספינקס עמד, נוטף מים ואומלל למראה, עד שהמשרת סיים לנגב, לבשם ולהלביש אותו. הוא נשם לרווחה כשהמשרת קד לעומתו ופתח את הדלת, ומיהר לצאת מהחדר המקולל.

רעמסס ליקק את כפתו פעם נוספת ומיהר אחר חתולו.

”אתה יודע שהיום הפגישה שלך **איתו**, נכון?” פנה רעמסס אל ספינקס. לאוזניים זרות, נשמעו מילותיו כסוג של יללה. למרבה המזל, ספינקס עצמו היה מסוגל להבין אותו. יתרון בודד של הקללה שכבלה אותם זה לזה.

"יש לי הרבה פגישות," אמר ספינקס ביובש.

"הפגישה עם משה!"

ספינקס החזיר לו מבט אדיש. "כן, אז?"

"אז צריך לנהוג מולו בתבונה! להקשיב לדרישותיו! להיות מוכנים לקראתו!" פרעה נתן מבט בוחן בספינקס. "החלטת מה תאמר לו?"

"בשביל זה יש לי יועצים."

"ספינקס, בבקשה –"

"אתה יודע שאף פעם לא הסתדרנו טוב במיוחד, אני והמגמגם."

"ספינקס, אנא. אל תקרא לו כך. אתה מדבר על בני. מלבד זאת, לא יהיה חכם מצידנו להסלים את המצב כרגע –"

אבל ספינקס נראה מעוניין יותר בשטיחים החדשים שנפרשו במסדרון מאשר בענייני המדינה.

רעמסס נאנח. שנים הצליח לבלוע את גאוותו כשספינקס בזבז את כספי הממלכה על מונומנטים חדשים ומיותרים, שנים שתק ושמר לעצמו את טרוניותיו בעת שספינקס בנה מקדש נוסף לבסתת, צד עכברים בפירמידות ועשה כמיטב יכולתו לדרדר את היחסים הדיפלומטיים בין מצרים לשכנותיה.

אבל זה...

זה כבר היה יותר מדי. מאז איבד שליטה על הממלכה, ראה פרעה את העברים נאנקים תחת עול הגזרות שהנחיתו עליהם אשתו נפרתרי ומועצת החרטומים שלה – לשעבר שלו. מי שהיו סוחרים גאים, רועים, בעלי ברית, הפכו תחת שלטונו של ספינקס לאומת עבדים כנועה ומובסת. כמדינאי נבון, רעמסס ידע כי לא רחוק היום והם יתקוממו. אם ספינקס ונפרתרי, המלכה, לא יתעשתו ומהר, ייאלץ פרעה למצוא דרך לטפל בעניין.

איך בדיוק לעשות זאת – לא היה לו מושג. רעמסס ניסה להסיר את הקללה במשך שנים, אך ללא הועיל. אם רק היה זוכר איך קרתה לו הרעה הזאת היה אולי מוצא דרך. הוא זכר במעומם רק ריח חריף שעורר בו בחילה, אבל כבר לא היה בטוח גם בזה. וככל שנקפו השנים, השינוי הלך והפך להיות מוחשי יותר, וזיכרונות העבר התערבבו עם חלומות וכמיהות לשינוי, שגם כוחם הלך ופחת. אבל הפעם הייתה תחושת הדחיפות פיזית ממש: זרמי קור נעו במעלה ובמורד גופו, מעבירים עקצוצים בפרוותו החלקה, באופן שלא אפשר לו להתעלם מהם.

"תקשיב לי טוב!" הוא האיץ בעקבות ספינקס, "מכל ההחלטות שלך מאז שכל... זה קרה, זאת החשובה ביותר. באמת, אני לא יודע איך להדגיש את זה יותר. אתה לא נמצא ברחוב כדי לשמוע מה אומרים עליך. הם מדברים על מרד!"

"אין לי זמן לשיחה הזאת עכשיו," ענה ספינקס, משועמם.

רעמסס כבש את הדחף לקפוץ על היצור המגודל ולעקור את עיניו ממקומן. יהיה זה חסר תוחלת לפגום בגופו שלו. ככלות הכול, פרעה קיווה שעוד יזכה לעשות בו שימוש בעתיד. "טקס לחניכת ממגורה הוא לא תירוץ להתחמק מהיערכות לפגישה החשובה הזאת!"

אבל ספינקס לא ענה ורק החיש את צעדיו.

השניים הגיחו מן האכסדרה המקורה אל רחבת הארמון. קרני השמש ריצדו על קירות האבן הלבנים ורצפות השיש. ספינקס עקב אחרי הנקודות הזוהרות במבט מהופנט.

"בבקשה, לא," התחנן רעמסס בפני חתולו. אך ספינקס לא שעה אליו. הוא פתח בריצה לעבר אחת מנקודות האור, ובכך-יד מורמת ניסה ללכוד אותה. פרעה נאנח ומיהר אחריו.

במשך זמן מה התרוצצו פרעה וחתולו סביב החצר. המלך רודף אחר השתקפות קרני השמש באריחי השיש, והחתול בעקבותיו. למרבה המזל, אחד מכוהני הארמון שם לב למתרחש והתפרץ לרחבה. החרטום כיחכח בגרונו, ואחרי שלא הצליח ללכוד את תשומת ליבו של מלכו, ניגש אל ספינקס, נטל את זרועו והוליך אותו לעבר המרכבה הרתומה שהמתינה לשליט מצרים הנצחי.

לפי המסורת, נהג פרעה במרכבה בכוחות עצמו. ואולם, כישורי הנהיגה והניווט של ספינקס היו – כפי שנאלץ רעמסס להודות – עלובים מאוד. במקרה אחד כמעט וקיפח את חייו כשדירבן את הסוסים לשעוט לעבר מצוק רק מפני שראה גרביל קטן באופק. במקרה אחר, בחר לעצור באמצע הדרך לתנומה. רק כשנכשל להתייצב במקדש סח'מת לצורך החגיגה השנתית, נשלח פרח כוהנים לחפש אחר פרעה ומצא אותו משחק למוות עם עכבר אפור.

העכבר ניצל. ופרעה זכה ברכב צמוד, שהקפיד להביא אותו בזמן לכל הפגישות שלו.

רעמסס הביט בספינקס מטפס על המרכבה ונעלם בענן אבק כשלפתע חש יד זריזה אווזת בבטנו ומניפה אותו באוויר.

"היתה לי הרגשה שאמצא אותך כאן," נשמע קולה של נפרתרי. היא הרימה את פרעה מול פניה המאופרים והתבוננה בעיניו. "מעניין מה עובר לך בראש עכשיו," צחקה ויישרה את תליון ענח' הקשור לצווארו, זהה במראהו לתליון שעטר את צוואר פרעה – כיאה לחתול המלכותי. היא חיבקה אותו אליה והחלה ללטף אותו. "אתה כל כך חמוד כשאתה לא מתפתל ושורט."

רעמסס הביט בנפרתרי בייאוש. על אף שיחסייהם מעולם לא היו חמימים במיוחד, נפרתרי הייתה רעיה נבונה ופרעה התגעגע לשיחות שניהלו בענייני המדינה. לו רק היה יכול לתקשר איתה הייתה ודאי מסייעת לו בדרך כלשהי. "הפסיקי לסלק אותי מפגישות חשובות ולא איאבק בך," רטן.

"הו, תראה אותך מנסה לדבר אליי!" נפרתרי ליטפה את ראשו. "ממש כמו בנאדם קטן!" היא הניחה אותו על הרצפה וקראה בקול מתיילד: "בוא, ספינקסי. בוא ניתן לך משהו לאכול."

רעמסס צפה במשה ואחיו העברי, אהרון, נכנסים למבואה. הנער שאותו טיפח כבנו התחשל במהלך השנים שבילה במדבר. הוא היה גבוה יותר. פניו, שהיו תמיד מבושמים ומגולחים, התנאו כעת בזקן עבות, והוא עטה את מלבושי העברים. לולא היה מכיר את משה במשך שנים כה רבות, רעמסס קרוב לוודאי לא היה מזהה אותו. הוא התחכך ברגלו, מקווה כנגד כל היגיון שדווקא האיש שהיה לו כבן יצליח לזהות אותו, וכמעט הפיל את משה כשהתפתל בין רגליו.

"חה-חתולים ארורים," סינן משה כשחזר לשיווי המשקל שלו.

רעמסס נאנח. היה עליו לזכור כי בנו המאומץ מתעב חתולים.

פרעה הביט במשה בעצב. מבטו היה קר. לאיש נעים ההליכות שגדל בארמונו לא נותר זכר. הוא לא האשים אותו. הנסיבות היו מורכבות עבור שניהם. אם רק יעלה בידו להסיר את הקללה לפני שהדברים יעברו את נקודת האל-חזור...

הוא הביט סביב. נפרתרי לא נראתה בשום מקום. בהיעדרה, יכול רעמסס להתגנב אל אולם הכס ולצפות בפגישה. הוא נעמד בפינה מוצלת של האולם, כורך את זנבו סביב גופו, כשפנימה צעד ספינקס, בגדיו הלבנים בוהקים כנגד גופו השחום. לספינקס התלוו נפרתרי וראש מועצת החרטומים, אחמס.

"מ-מלכי," החל משה. "ב-באתי אליך ב-בשעת צער גדולה עבור עמי. אני מקווה שתזכור לי את חסד נעוריי ותענה בחיוב לב-בקשתי."

"דרישתך?!" נפרתרי החליפה מבט עם אחמס. "ראו ראו. זה הקטן גדול נהיה. בא בדרישות למלך מצרים." היא נאנחה. "מה רצונך, עברי?"

"ש-שלח את עמי. פ-פתח את שערי המ-מדינה ותן לנו ללכת." עיניו הגדולות, החומות של משה ננעצו בפניו של ספינקס. הוא נראה כמי שמחפש במבטו ולו רמץ של זיכרון – רמץ של קרבה, שיעיד כי אכן היו דברים מעולם. "הוד מעלתו-"

נפרתרי מיהרה להתערב. "מדוע ישעה שליט מצרים לבקשתך? מה נרוויח אנחנו אם נשלח מעלינו את עבדינו?"

"ז... זוהי ד-ד-דרישתו של אלוהיי, מ-מלכתי, אני רק ש-שליחו-"

פניו התכרכמו כשהחלה לצחוק. רעמסס כבש אנחת ייאוש. נפרתרי ומשה מעולם לא הסתדרו. נפרתרי ראתה בו תחרות לא-רצויה לבנה, ואילו משה... משה הצעיר היה עקשן, ויש שאף יאמרו גאוותן.

"על אלוהיך אתה מדבר איתי?!" רעייתו של רעמסס נחרה בבוז. "אתה נמצא בנוכחותו של אל. והאל הזה מעוניין להמשיך את העניינים כסדרם."

"אינך מ-מצפה שנמשיך לחיות לצידכם בזמן שאתם מ-מעבידים אותנו ושוחטים את ילדינו!" זעק משה כשהוא פונה לספינקס. "אנא, תן לנו ללכת לשלום!"

ליבו של פרעה נחמץ. לו רק היה משה יודע שאין זה לב האנוש של רעמסס, אביו המאמץ, שאליו הוא פונה, אלא לב החתול של ספינקס.

ספינקס, כצפוי, נראה אדיש למדי למתרחש. אחרי שבמשך דקה או שתיים התפתל בכס המלכות, קם על רגליו, ניגש אל משה והחל לבחון אותו מקרוב. הוא מישש את גלימתו, משך קלות בזקן שלו, ואחרי שניסה ללעוס את המטה שבידיו וגרם לו להירתע בזעזוע, חזר למקומו שעל כס המלכות ודרש לקבל כרית.

רעמסס לא יכל לשאת זאת יותר. הוא התפרץ לתוך האולם וקפץ על ברכיו של ספינקס.

"אתה חייב להתעשת!" התחנן. "נסה לבוא לקראתו, בטל כמה מהגזרות. אנחנו זקוקים לעברים, והם זקוקים לנו! אל לך ללבות את להבות השנאה הרוחשות בינינו!"

קולו של אחמס קטע את יללותיו של פרעה. "דע את מקומך, עברי. הנך עומד בפני אל, ועדיין מעז לבוא בדרישות?!" הכוהן הגדול פנה לספינקס. "מלכי, אני מציע שאם האיום במרד ימשיך, תכביד את הלחץ ואת הגזרות. לא נכנע לקומץ עבדים עם חלומות על מלוכה."

"א-אנחנו לא מ-מנסים לחתור תחת השלטון, מלכי!" הזדעק משה, "כל שאנחנו מבקשים הוא להפסיק את הט-טירוף הזה. ל-לא תוכלו לצפות מאיתנו להמשיך לחיות כאן בתנאים ב-לתי נסבלים שכאלה. אני מתחנן בפניך, הנח לנו ללכת בשקט. אם לא כ-כן-"

"אם לא כן, מה? אתה מעז לאיים על פרעה?" קולה של נפרתרי, חד וצווחני, הדהד ברחבי האולם, מזכיר לפרעה את הצד שפחות אהב באישה שאיתו.

"ב-בין אם בטוב ובין אם ברע, א-אנחנו נצא מכאן. השאלה היחידה הינה מה המחיר שתהיו מוכנים לשלם."

ספינקס שהתעייף מהישיבה הממושכת קם על רגליו והחל לעשות את דרכו החוצה מן האולם.

רעמסס הביט בו בהלם. "אמור לו שאתה מבקש להבין מה יידרש כדי להגיע להבנה. בקש שייתנו לך רשימת דרישות. אל..."

לפני שהספיק להשלים את דבריו הרימה אותו נפרתרי. "המלך מעוניין לנוח," קבעה ופנתה לאחד המשרתים המשמשים בהיכל. "הכינו את האפריון, בבקשה." היא הגישה את פרעה לעבד צעיר, שבתורו הניח אותו בזהירות בתוך האפריון, לצד ספינקס.

"עדיין לא מאוחר!" דחק בו רעמסס. "קרא להם בחזרה לפני שיצאו מן הארמון!"

אך ספינקס רק פיהק ומתח את איבריו, ולאחר מכן הסתובב על צידו ונרדם.

למחרת בבוקר קם פרעה ממרבצו שליד החלון.

קרני שמש ראשונות סנוורו אותו כשניגש לשתות מים מקערת הזהב שלו. הוא ליקק, עיווה קלות את פניו, ואז ליקק שוב. טעמם של המים היה משונה ומתכתי. הוא הביט בתכולת הקערה בעניין ואז רחרח אותה פעם נוספת. האם ייתכן ש...? הוא התנער. מישוהו כנראה חמד לו לצון. רעמסס החליט למצוא מקור מים אחר וירד אל מטבחי הארמון.

ההמולה שקידמה את פניו גרמה לו להירתע. שר המאפים צעק על שר המשקים, ושר המשקים התייפח מעל חבית יין כשהוא מתעלם מהפצרותיה של הטבחית. עבדים התרוצצו כה וכה, מקרקשים בכלים, זועקים זעקות שבר ומטיחים האשמות זה בזה.

פרעה, שחשש להידרס, מיהר לקפוץ על משטח מוגבה לפני שמישהו ירמוס אותו.

"המלך מחכה לארוחה!" נזף שר האופים בטבח הראשי.

"איך אכין לחם ועוגות כשאין מים?" הטבח זעק ופתח את אחד מכדי החרס שנשא עבד חסון. "ראה, הכול מלא בדם! שלחתי את אנשיי לנהר ולכל הבארות הסמוכות!"

"לא אכפת לי מה תעשה," גער בו השר, "פרעה חייב לשתות!" הוא פנה לערום פירות ובשר כבוש על מגש גדול. "לכי-" פנה אל השפחה הקרובה ביותר, "ואתה," פנה אל שר המשקים המתייפח, "מצא לנו מקור מים כלשהו, אחרת נמות כולנו ברעב ובצמא."

רק לאחר שהפקידים והמשרתים החלו להתפזר, השגיח הטבח בפרעה.

"מסכן קטן. אתה בטח צמא מאוד." הוא שלף פיסת בשר משומרת מחבית גדולה והניח אותה לפני רעמסס. "לצערי, אין עדיין מים. זה כל מה שיש כרגע."

האם זוהי תוכניתו של משה? לבקש מאלוהיו להרעיל את כל מקורות המים במצרים כדי לאלץ את פרעה להיענות לדרישותיו? רעמסס תהה כיצד יגיבו נפרתרי ומועצת החרטומים לניסיון לסחוט אותם. תחושה מבשרת רעות מילאה את ליבו. נפרתרי לא הייתה טיפשה, אך היא הייתה גאוותנית. גאה במצרים. גאה במעמדה כאשת פרעה. אם רק היה יכול לדבר על ליבה...

ובכן, עליו לכל הפחות לנסות לשוחח עם ספינקס! אולי אם יתפוס אותו במצב רוח טוב, אולי יעלה בידו לתקן משהו מהנזק...

רעמסס רץ במהירות לחדר הכס, מתחמק מהרגליים הרבות, מהזעקות ומהצעקות. המוני אדם צבאו על דלתות הארמון, ורבים אחרים שוטטו בתוכו. פרעה התחמק מבעיטה לא מכוונת, חמק בין רגליה של אשת אציל, וברגע האחרון, החליק בין הדלתות הנסגרות.

בתוך האולם שרר שקט מטריד. ניגוד עז להמולה שקיבלה את פניו בצאתו מהמטבח.

פרעה הצטמרר. ספינקס – על כס המלכות – נראה חמור סבר שלא כהרגלו, כשהאזין לנפרתרי ולאחמס מתווכחים. "מלכי," הכוהן העליון פכר את אצבעותיו. "מצרים כולה סובלת בשל המחסור במים, בעוד שלעברים יש מים בשפע. ומשה מאיים בהסלמת המצב. אולי כדאי שנשקול..."

"שטויות!" קראה נפרתרי. "העברי משתמש בתכסיסים על מנת להשפיל ולהכניע אותנו. האם אתה רומז כי על אל מצרים לכרוע ברך בפני פשוט העם?"

"מלכי, "התרה אחמס, "דחקנו בעברים זמן רב וכעת אין להם מה להפסיד. לא רק זאת, כי אם גם אל חזק עומד לצידם, אם ביכולתו לגבור על אל היאור ולהשחית אותו."

אך נפרתרי לחשה על אוזנו של ספינקס, והוא הנהן. "תודה אחמס, המלך ישקול את עצתך. הכנס את הבאים בתור." פרעה נאנח. הוא תהה מתי תסכים נפרתרי להאזין לקול ההיגיון הבריא ועד כמה תהיה מוכנה לסכן את ממלכתו בשל גאוותה. נראה שאינה מקשיבה לאיש בימים אלה.

הייתה זאת שעת לילה מאוחרת כשברד שטרם נראה כמותו החל לרדת על ארץ מצרים. פרעה ניעור משנתו. תחילה בשל הבזקי האור שסנוורו אותו ולאחר מכן בגלל השריקות שלווה בקולות פיצוח מבחילים. הוא זינק ממרבצו לעבר החלון והביט החוצה באימה. גושים עצומים של קרח ואש הוטחו בכוח על קירות הארמון. אחד מהם חלף קרוב לחלון ורסיסים חדים של ברד אפוף-להבות נורו לתוך החדר וננעצו בקיר הלבנים מאחוריו. רעמסס הצטמרר. נראה כאילו כיפת השמים כולה נשברה והחלה צונחת לקרקע בחתיכות. גושי הקרח צנחו בצפיפות כה רבה עד כי נראה שמילאו את האופק כולו, רחוק ככל שיכול לראות בשמי הלילה המוארים. בארץ הפרושה לפניו, זרע הברד הרס וחורבן בשדות ובערים, כותש ומשמיד את היבולים שעוד לא הבכירו וקוטל את חיות המשק האומללות שניצלו מפגעי הערוב והדבר. פרעה קפץ ממקומו ורץ לחפש את ספינקס, היחיד שיכול לשים לאסון הזה סוף. הוא חיפש אותו בחדרו, אך כשנכשל לאתר אותו החל מתרוצץ ברחבי הארמון. תחושה מבשרת רעות – אותה תחושה איומה, שהחלה לתקוף אותו עם תחילת המשא ומתן על גורל העברים – עקצצה בגבו.

קולות הפיצוח הדהדו במסדרונות הארמון, מבריחים את מעט המשרתים של משמרת הלילה לחדריהם שבקומות התחתונות. גם השומרים תפסו מחסה מתחת למפתני הדלתות, מגיניהם מסוככים על ראשם. היכן הוא יכול להיות? רעמסס תר את הארמון שעה ארוכה כשמצא את עצמו בירידה אל קומות המרתף. לא, ספינקס לא היה מרחיק עד לכאן. כאן שכנו מחסני התבואה המלכותיים, וחדרים תת-קרקעיים שהיו מלאים בכדי-ענק של יין ומים. לא היה לספינקס מה לחפש פה.

פרעה עמד לשוב על עקבותיו כששמע צעדים. הוא מיהר להתחבא מאחורי פסל של האלה בסתת והציץ בזהירות אל המסדרון. אור הלפיד הקדים את הדמות הצועדת ונמתח לפניה על רצפת האבן. רק כעבור מספר רגעים, כשחלפה על פניו, עטויה גלימה ארוכה וברדס שהסתיר את פניה, הבחין פרעה כי אורו של הלפיד איננו טבעי אלא נושא גוון כחלחל חיוור. פרעה התכווץ במקומו. הוא היה מודע לשמועות על פולחן המתים של סת, אך תמיד פטר אותן בזלזול. הוא לא העלה על דעתו שדווקא בארמון המלוכה יתקיים מסדר מאגיה שחורה.

הוא המתין, מחשב את צעדיו, ואז החל לעקוב אחרי הדמות, נזהר שלא לצאת מבין הצללים כדי שלא להסגיר את עצמו. הדמות העמיקה לתוך מרתפי הארמון, חולפת על פני תאי האחסון השונים. קצב הליכתה העיד על היכרות מעמיקה עם האזור. הם צעדו חרש זמן מה, הדמות האלמונית ורעמסס בעקבותיה, כשלבסוף נעצרה הדמות בקצה

של מסדרון ללא מוצא. פרעה נחרד. אם תסתובב תראה אותו מייד. אבל הדמות שלפה חפץ כלשהו מסבך בגדיה ודחפה אותו לתוך גומחה בקיר.

רעמסס מצמץ בעת שהקיר חרק והסתובב על צירו. חדר סתרים!

מהוסס, פרעה התגנב אחר הדמות לתוך חדר ארוך וצר, מלא בחפצים שונים ומשונים. קערות מלאות קריסטלים ואבקות ניצבו על הרצפה והתגבבו זו על זו. מגילות פפירוס וכלי קיבול שונים ממתכת וזכוכית נערמו על מדפים, ופסלי חתולים ותנים השקיפו מהקירות. הוא השתחל בין שני כדי חרס גדולים, מרחרח את האוויר כשהבחין בספינקס, יושב על כיסא עץ מעוטר בגבו אליו. לא היה ברור אם הוא ישן או היה מצוי תחת השפעת סם כלשהו, אך הוא נראה שליו מהרגיל.

פרוותו של פרעה סמרה בעת שהדמות הגבוהה ניגשה אל ספינקס והסירה את הברדס מעל ראשה. בין הצללים המרצדים נחשפו פניה של נפרתרי – עור החלב הצח שלה, אפה המחודד, עיני האיילה השחורות ששבו את תשומת ליבו כשהיה עלם צעיר. היא החדירה אצבע מתחת לקו השיער שלה, ולנגד מבטו המשתאה של פרעה הסירה את מחלפותיה בשלמותן, חושפת קרקפת מגולחת למשעי. לאחר מכן פתחה קופסת מתכת קטנה שהכילה אבקה שחורה, מהלה אותה בנוזל כהה וסמיך, ולבסוף מרחה את המשחה בנדיבות על עיניה ושפתיה.

בחילה עזה אחזה בפרעה כשריח גופרית הגיע לאפו. הוא נאבק שלא להקיא בעת שנפרתרי שלפה להב קצר והתקרבה אל ספינקס. פרעה נדרך אך עצר במקומו כשנפרתרי כיוונה את הסכין לעבר תליון ענף התלוי על צווארו של ספינקס. אצבעותיה התעסקו בתליון, ורעמסס צמצם את עיניו כשצפה בה שולפת מתוכו צלמית ירקן בצורת חרפושית. נפרתרי מרחה את צידה האחורי במשחה השחורה, ממלמלת לחש בשפה שלא הייתה מובנת לו, ואז החזירה אותה למקומה. באותו הרגע הפכו איבריו של פרעה כבדים מן הרגיל. ראשו הסתחרר וראייתו התערפלה. הוא איבד את שיווי משקלו ובלי משים יצא מחסות החשיכה וחשף את עצמו לעיני נפרתרי.

המלכה צדה את דמותו בזווית עיניה והסתובבה אליו, מופתעת, ואז חיוך נמתח על שפתיה.

”יצור סקרן שכמותך.” להבות כחולות ריצדו בעיניה. ”חבל מאוד שהיית צריך לדחוף את אפך למקום שאליו אינך שייך. לא טוב לך בארמון? כלום אינני דואגת לכל צרכיך, רעמסס?”

ר...רעמסס?! רעמסס! פיו של פרעה נפתח ונסגר חליפות. היא ידעה. כל הזמן הזה נפרתרי ידעה את האמת! הוא נזכר ביום שבו נתנה לו את התליון. קמע למזל טוב, אמרה לו כשענדה אותו לצווארו. הוא התרשם מכך שציוותה להכין דגם מוקטן אך זהה עבור ספינקס. הוא זכר את ארוחת הערב בה שתה עד שנרדם, עדיין ישוב בכיסאו, ואת חלומות הביעותיים שתקפו אותו בשנתו. יותר מכל, זכר את הבוקר בו התעורר בגופו של החתול. הכישוף היה קשור בתליון! כעת, כשחשב על כך, לא היה לו שום ספק בדבר. רעמסס נסוג לפינה מוצלת של החדר, חומק ממבטה המחפש של אשתו.

”אין לך לאן לברוח, יקירי.” חיוך מאיים נמזג בקולה של נפרתרי, מדגיש את איכותו הצורמנית.

פעם נוספת הודה רעמסס לאלים על צבע פרוותו השחור שסייע לו להתמזג עם סביבתו. הוא מצא גומחה נסתרת והחל להאבק בתליון ולנסות להסיר אותו מעליו, דוחף אותו באמצעות רגלו האחורית. הוא נאבק והתפתל, מתאמץ להסיר

את הענח' בעוד נפרתרי מסתובבת כה וכה בניסיון למצוא אותו. הוא עמד להסיר את התליון, כמעט והצליח להשתחרר ממנו למעשה, כשאלומת אור נשפכה על הפינה האפלולית שבה התחבא. נפרתרי ניצבה מולה, מגביהה את הלפיד המכושף שלה.

רעמסס נסוג באימה, אך אשתו הייתה מהירה ממנו. מבלי לאבד רגע, נפרתרי הניחה את הלפיד בתוך תושבת על הקיר, הסתערה על רעמסס ותפסה אותו בחוזקה בעורפו.

"למזלך, בעלי היקר, אני עוד זקוקה לך בחיים. לעת עתה."

פרעה המתפתל ניסה לשרוט את פניה של אשתו, אך אצבעותיה המהודקות ואחיזתה האיתנה מנעו זאת ממנו.

"חבל, הסתדרנו כל כך טוב עד עכשיו. נכון, ספינקסי?" היא פנתה לאיש שישב על הכיסא לצידה וליטפה את צווארו. החתול, מלחך פנכה שכמותו, התמסר לליטופיה והתחכך כנגד כף ידה. נפרתרי ליטפה אותו משך שניות אחדות בטרם שבה ופנתה לבעלה. "אתה." קולה היה קר ומתכתי, "נצטרך למצוא מקום בטוח עבורך. לא נרצה שהחתול המלכותי ימצא את עצמו בסכנה."

הימים חלפו. לאחר כשבוע בכלוב החל רעמסס לחוש כי הוא מאבד את שפיות דעתו. מדי פעם נכנסו משרתים כדי להאכיל אותו. בהזדמנות אחת שמע את נפרתרי מזהירה את הנער שניקה את הכלוב ממצבי הרוח ההפכפכים של החתול המלכותי. בהזדמנות אחרת הצליח לכרסם את אחד מהסורגים עשויי-הקנה ולהשתחל החוצה, רק כדי להיתפס בצאתו מהחדר. נפרתרי, בתגובה, השליכה אותו לכלוב עשוי מתכת, ולאחר מכן הרעיבה אותו במשך כמה ימים כעונש.

פרעה, מותש ומורעב, שכב כעת על רצפת הכלוב וייחל למות. הוא לא היה מסוגל לשאת את המחשבה שממלכתו זקוקה לעזרתו והוא, שליט-אל מורם מעם, כלוא כאחרון הפושעים. כל עוד הוא חי, ידע רעמסס, ימשיך גופו האנושי להתקיים. לכן החליט להרעיב את עצמו. אחרי מותו יעלה בנו לשלטון. הייתה זו נחמתו היחידה.

הוא היה כה שקוע בייסוריו שכמעט ולא שמע את הדלת נפתחת באותו בוקר. פנימה נכנסו שני משרתים, חמושים בבדים ובכריות, אך רעמסס לא שעה אליהם.

"שמעת על הקללה החדשה שהעברי מאיים להטיל?" אמר האחד לשני בעודו עורך את סעודת הבוקר של החתול המלכותי.

"אני לא מאמין לשטויות האלה," השיב רעהו.

"כל איומיו של העברי התממשו עד כה." המשרת הראשון פנה לפתוח את הווילונות. אלומת אור חדרה לכלובו של פרעה וסינוורה אותו. "בפעם הקודמת השתמשנו בכל נרות השמן שהיו בבית וגם הם בקושי הפיגו את החשכה. כל תפילותינו לך לא הועילו."

"החרטומים הצהירו שהחשכה והארבה היו קשורים למזג האוויר החריג ולא לאל העברים," נחר השני בבוז. "עניין של מזל."

"אבל להודיע שכל בן בכור ימות? ולא רק שלנו אלא גם של הבהמות?"

אוזניו של פרעה הזדקפו. כל בן בכור? הוא זינק על רגליו וחש לעבר דלת הסורגים של הכלוב, מתעלם ממדקרות הרעב בבטנו. "מתי? ספרו לי מתי!" מטושטש מחמת הרעב, שכח כי הם אינם מסוגלים להבין דבר.

"תראה אותו! אני חושב שהוא שמח לראות אותנו."

"זהירות!" התרה השומר השני. "הוד מעלתה הזהירה אותנו להישמר שלא יברח שוב, ולא – ניענש."

הם פתחו את הכלוב בזהירות, הראשון מצמיד את פרעה לרצפה והשני מחליף את כלי האוכל והמים.

"שוב הוא לא אוכל. אני לא מבין, אפילו ראש מועצת החרטומים לא מקבל בשר איכותי כל כך."

"חתול מפונק," השיב המגודל שביניהם ומשך בכתפיו. "בדוק גם את התליון. המלכה ביקשה לוודא שהוא מהודק היטב."

פרעה ניסה להיאבק, לנצל את שעת הכושר ולצאת מהכלוב, אך הוא היה חלש מכדי לגבור על לפיתת הברזל של המשרת. הוא יילל חלושות, מתנשף כשסוף כל סוף נעזב לנפשו, ועצם את עיניו, מיואש ומושפל.

כל אותו יום הסתובב הלך ושוב בכלובו, מיואש. שוב ניסה להסיר את התליון הארור, ושוב נכשל. התכשיט המקולל היה כה הדוק שציפורני-החתול שלו חפרו בבשרו. מה יעשה? כיצד יחלץ את ארצו האהובה מציפורניה האכזריות של מלכתו?

רעמסס היה חסר-אונים.

זעקות שבר העירו את פרעה משנתו. הוא לא זכר מתי נרדם, אך כשהתעורר הייתה זאת שעת דמדומי הבוקר. בתוך הארמון הדהדו צעקות, כולן מלאות כאב וייאוש. הוא שמע את געייתן המרוחקת של הפרות, עולה בקינה חרישית מעל הנילוס ונמזגת בבכי ויללות אנושיות, והצטמרר.

האם התממשה קללתו של משה? ליבו של פרעה הלם בחוזקה. לפתע שמע את הרעש המתכתי של בריח זע ומפתח מסתובב בחור המנעול. דלת החדר נפתחה. נפרתרי נכנסה לחדר, עיניה אדומות מבכי ובגדיה קרועים. מבטה היה פרוץ ומתחנן כאחד.

היא ברעה ארצה, פתחה את דלת הכלוב, וכשניגש אליה בחשש, הסירה בזריזות את תליון הענח' המקולל מעל צווארו. רעמסס הביט בה בהשתוממות, אך היא יצאה מהחדר ללא אומר ודברים. פרעה הרגיש כיצד תודעתו מתערפלת. הוא לא ידע כמה זמן עבר, אך כשפקח את עיניו שוב מצא את עצמו בתוך גופו האנושי. השבח לאלים!

רעמסס התבונן סביב. הוא נמצא בחדרו של בנו ויורש העצר שלו, מרנפתח. ברגליים רועדות, ניסה להתרומם ולפסוע לעבר מיטת בנו, אך לא נדרש לו כי אם צעד בודד כדי להבהיר שהוא איננו כשיר דיו לצעוד ברגלי האנוש שלו. רעמסס נעצר, נשם עמוקות, וניסה שוב. הפעם הצליח להגיע למיטתו של יורש העצר. מרנפתח היה שרוע על משכבו. הוא נראה ישן, אך חיוורון אפרפר מבחיל צבע את פניו.

רעמסס כרע בייאוש לצד המיטה ונטל את היד החיוורת. היא הייתה קרה בקרח.

"נתתי להם ללכת," נשמע קולה של נפרתרי מאחוריו. מבטה היה ריק. היא ניגשה למיטתו של מרנפתח ונשכבה לצידו.

פרעה הביט בה, מבולבל. "למה כוונתך?"

"כל כך הרבה מוות..." מלמלה, ספק אליו ספק לעצמה.

פרעה קם על רגליו והתיישב לצד מלכתו, על המיטה. נפרתרי נראתה כמו צל של עצמה. הכחל שהקיף את עיניה נמרח וזלג במורד לחייה, ושערה הארוך והמטופח בדרך כלל היה פרוע וסתור. לרגע, חש כלפיה חמלה.

"גירשתי אותם." יפחה בקעה מפיה. "אחמס דיבר בשמך. הם יצאו בלילה."

כל ההרס, כל הרעות שנחתו על ביתם. הדם, המחלות, הברד, החושך... כל זה היה לשווא?

נפרתרי התרוממה, מבטה פראי לפתע. "הסרתי מעליך את הקללה כדי שתהרוג אותי. אני רוצה שתמצא את משה, את אחיו ואת משפחתו ותכחיד את זכרם מעל האדמה. רק אתה יכול להוביל את הצבא. רדוף אחריהם והשמד אותם. את כולם!"

פרעה הביט בנפרתרי בגועל. "את מעיזה להאשים את משה?! את?! אחרי כל מה שעשית..."

לחייה של המלכה האדימו. היא חשקה את שפתיה, ורעמסס הביט בשרירים שהתכווצו בשיפולי פיה. "האם באמת חשבת שאמשיך לשרת אותך כמו שפחה חרופה ואתן לך להחליש את מצרים?" היא ירקה את המילים. "עיני כל האומות נשואות אלינו. עולם ומלואו צפה בך מרומם את העברים, מגדיל את זכויותיהם וממונם. עולם ומלואו צפה בך מגדל ילד מילדיהם כאילו היה בנך, עצמך ובשרך." שפתיה רטטו והיא נראתה כמי שמנסה להרגיע את עצמה. "מישהו צריך היה להעמיד אותם במקומם! לולא התערבתי אני כבר מזמן היו מצטרפים לאויבינו ופונים נגדנו."

"איך את מעזה?!" זה היה הקש האחרון. "החורבן שבא על ביתנו הוא פרי עמלך!" הוא הביט בבנו המת ועיניו מלאו דמעות. "זוהי אשמתך הבלעדית! רצית להיות שליטה במקומי? חשבת שתוכלי לנהל את הממלכה כרצונך?! מה חשבת שיקרה?" הוא השתנק. "ועכשיו הסרת את הכישוף המרושע שלך כדי שאמשיך את מה שהתחלת ואוביל את ממלכתי לידי חורבן!" הוא נענע בראשו כלא מאמין. "פתחת במלחמה נגד בשר מבשרי, וזה העונש שקיבלנו."

"משה מעולם לא היה בנך!" זעקה נפרתרי. "זה, זה הבן שלך!" הצביעה על גופתו של מרנפתח, שהיתה שרועה על המיטה.

רעמסס נאבק בדחף להליט את פניו בידיו. "תאווה השררה שלך המיטה אסון על הממלכה כולה." המילים איימו להיתקע בגרונו. לא – הוא לא יכול להמשיך בשיחה הזו. לא כעת, אולי לעולם לא. כשהוא מפנה את גבו לנפרתרי, זימן את שומרי הארמון. "קחו את המלכה לחדרה ואל תניחו לה לצאת."

מספיק נזק גרמת, חשב.

אם יכול היה קורס אל מרצפות השיש, מניח לדמעות לזלוג על פניו, קורע את מלבושיו ומתאבל. אך המצב היה כה חמור – העברים עמדו לעזוב את מצרים, משה בראשם – רעמסס ידע כי האבל ימתין.

תשוש והלום, פרעה ניסה לחשוב מה יעשה בעת. עליו למצוא פתרון. אם רק יסביר למשה את שאירע, בוודאי יבין ויחזור בו. רעמסס יכשיר אותו לרשת את מקומו ויסיר את עול העבדות מעל עמו. בשאלוהי העברים ייווכח כי הנה, מנהיגם כורת ברית שלום מחודשת עם ממלכת מצרים, בוודאי ישקם את שנהרס. כן, זהו הפתרון הטוב ביותר. רעמסס ימצא את משה. הוא ידבר עמו. אחר כך... אחר כך יוכל להקדיש את עצמו לאבל.

פרעה סקר את חיל הפרשים שנאסף לפקודתו. העברים יצאו ממצרים לפני קרוב ליממה, אך עדיין לא היה זה מאוחר מדי. הם יצאו בעגלות עמוסות צידה, זקניהם כורעים תחת עול השנים וילדיהם מדדים לצידם ברגליים כושלות. לא – העברים לא יכלו להתרחק יותר מדי. הם התנהלו באיטיות ויידרש להם זמן מה בטרם יגיעו לגבולות ממלכת הנילוס. די והותר זמן להשיג אותם, לשוחח עמם. לשנות את דעתם.

רעמסס פנה אל חייליו. "בני מצרים, שנים לימדתי אתכם שנאה ופילוג כלפי אזרחינו העברים. הפכתי אותם לעבדים והרגתי בילדיהם. אך על כל אלה נענשתי מידי שמיים, ביחד עם מצרים כולה. לכן היום נחזיר עטרה ליושנה ונבקש מאחינו מחילה. אנחנו יוצאים להחזיר את בניה של מצרים אליה כדי לאמץ אותם בחזרה אל חיקנו, כפי שהיה בימי קדם, ולהפוך אותם לחלק מעמנו הגאה."

פרעה הביט בפלוגותיו, שעמדו בטורים מסודרים לפניו. רחש של הפתעה עבר בגלים מקצה לקצה למשמע דבריו. חייליו שהתרגלו לנגוש בעבדיו הביטו במלכם במבוכה, אך הוא דרבן את סוסיו, והצבא יצא לדרך אחריו.

צבא פרעה לא התקשה להתחקות אחר מסלולם של העברים. לכל אורך הדרך חרצו גלגלי העגלות את חותמם באדמה, מסמנים את הדרך לפרעה ואנשיו, והצבא דלק בעקבותיהם. עשר שנים, חשב רעמסס. עשר שנות דיכוי, גזרות ופילוג. אם ירצו האלים, יטו העברים אוזניהם ויקשיבו לתחינתו. הוא חשב על החוקים החדשים שיחוקק על מנת לשקם את אמונם. על התקנות שיעביר ועל מחוות הפיוס. בעיני רוחו דמיין משתה של פיוס ואחוזה שיציין את שובם של הבנים האובדים לחיק האומה.

רעמסס הביט אל השמים. השמש כבר עברה את הזנית. עליו למהר לפני שיאחרו את המועד. הוא האיץ בסוסיו, נחוש בדעתו להשיג את השיירה שהשתרכה אי שם לפנים. הוא ימצא את משה. הוא ידבר על ליבו. את הנעשה עדיין ניתן היה להשיב.

אחרי שעות ארוכות של דהרה מאומצת נצנץ ים סוף לנגד עיניו של רעמסס. מראה המים התכולים, שהשתרעו מקצה אחד של האופק לקצהו השני, אפשר לו לנשום לרווחה. הוא עמד לרדת ממרכבתו, להתרענן ולהשיב את רוחו, כשהבחין במראה משונה. הים נראה כאילו נחצה לשניים. שני עמודי מים עצומים ניצבו זה מול זה כאילו היו עשויים חומר מוצק, ובתוכם, בחרבה, עבר נחיל של בני אדם. האם הבחינו בו? האם הם ממהרים לברוח כיוון שנדמה להם שצבא מצרים רודף אחריהם?

עליו להקדים תרופה למכה.

"אסור שניתן את הרושם כאילו פנינו למלחמה, הסביר לחייליו. ברגע שיתקרבו לטווח ראייתם של העברים, עליהם להניף את מגניהם לאות כניעה. רעמסס חלף בין השורות, מוודא כי חייליו נחו ושתו, ולאחר מכן חזר למרכבתו הרתומה. זמן לנוע.

הצבא המצרי ירד מן המצוק ברכיבה מתונה. עיניו של רעמסס נפערו בתדהמה. מעולם לא ראה מחזה מופלא שכזה. בין גלי הים הדוממים שחו דגים שונים. חלקם מוכרים, חלקם שונים ומשונים, בצורות ובגוונים שהלמו את האלים עצמם. אין ספק, החליט. אלוהי העברים ודאי חזק במיוחד אם הוא מסוגל לחולל ניסים כאלה. תהא זו תוספת נכבדה לפנתיאון אלוהי מצרים כשיכוננו את הברית בין עמיהם.

הרחק לפניו הזדרזו העברים לטפס אל מחוץ לקרקעית הים. הבהמות האחרונות עשו את דרכן אל החול היבש, אימהות זירזו את ילדיהן והולכי רגל אחרונים טיפסו מהנזק. לפנייהם, בראש נחיל האדם שהפך לגוש עצום, הבחין פרעה בבנו המאומץ. משה ניצב בראש השיירה, על זיז סלע שהתנשא מעל קרקעית הים החולית. הוא הביט בים החצוי, הרוח מרעידה את גלימתו, והניף את מטהו באוויר.

"קדימה!" דרבן רעמסס את פרשיו, "צאו בעקבותיהם! ואל תשכחו להניף את מגיניכם!"

פרעה וחייליו החלו לעבור בחרבה. הם התקדמו בזריזות, סוסיהם צונפים ובוטשים למראה חומות המים שהתרוממו סביבם.

תווי פניו של משה החלו להתבהר ככל שהתקרבו. לרגע נדמה היה לרעמסס כי הוא מבחין בשמץ חיוך על שפתיו. האם הבין כי צבא מצרים נושא בשורה של שלום? האם היה נרגש לראות את האיש שגידל אותו? האם עמוק בתוכו הבין כי הפעם יתנהל המשא ומתן ביניהם בצורה אחרת לחלוטין...? רעמסס הרים את קולו פעם נוספת, קורא בשמו של משה, כשטיפות בודדות של מים מלוחים נפלו על פניו.

הרחק לפנייהם, על שפת הסלע, החל משה להוריד את מטהו באיטיות. מה בשם האלים...?

שאון נורא נשמע באוזניו של רעמסס כשצמד עמודי המים הדוממים קרסו בבת אחת. גלי הים סחפו סוסים ומרכבות מעל רגליהם, שלפו פרשים ממרכבותיהם, הטיחו חייל מצרי בחייל מצרי בקופוניה של קריאות, זעקות ובכי. רעמסס שחרר את אחיזתו במושכות, צופה באימה כיצד מרכבתו על סוסיה נבלעת תחת הגלים, ואחרי שכמעט נסחף גם הוא לתוך מעמקי הים, החל לנסות לחתור אל החוף. הוא בלע מים, השתנק, ואז ניסה שוב, מבטו לא מש ממה שעד לאותו רגע ניצב על זיז הסלע וצפה במחזה בריחוק.

לחרדתו, הבחין כי משה מסובב את גבו לטבח ומתחיל לצעוד ממנו והלאה. פרעה פתח את פיו כדי לנסות לקרוא לו שוב, אך כוחותיו תשו. הוא לא הצליח להפיק אלא יללה חנוקה. בכוחותיו האחרונים הסיר את שריון החזה שלו והצליח להשאיר את ראשו מחוץ למים. הוא הביט בעצב בבנו המתרחק, שלא ישמע עוד לעולם את מילות הפיוס של אביו. ורגע לפני שהגלים משכו אותו למצולות, איחל לו הצלחה במסעו.

עתיד 143 / שי גבסו

כשהמציאות הסוערת דופקת בדלתו נתן מתגלגל לסדרת אירועים מטלטלים הנעים בין שקר לאמת, בין מציאות

לבדיה, בין עבר לעתיד

עריכה: מעין רוגל

תגיות נוספות: מדע-בדיוני; טכנולוגיה; אפל; ממשל; מחתרתי

אורך: 6100

הסיפור בהקראת ליאור מאל (45:12 דקות)

א.

דרך החלון הגדול ניתן היה לראות את כל העולם. שני בניינים ישנים עטויי מרפסות מתפוררות ועץ עתיק עם עלווה מרשימה וירוקה מצטופף ביניהם. על חוטי החשמל הנמוכים צמח מטפס ועקשן השווה לחצר האחורית מראה פראי, מסווה את גגות הקומה הראשונה עליהם נצברה אשפה.

על אדן החלון הונחו חמישה עציצים, סוקלנטים, פרט לאחד שהצמיח עלים אדמדמים עם עטרה ירוקה ובין כולם בקבוק זכוכית עם פרחים ורודים וגיבסנית. מלבד עציצים היו כמה פסלים, ביניהם פסל חימר בדמות סוס ים ולידו מגדלור מעץ, צבוע בלבן, אדום וכחול, מזכיר ימים של חופש על חופים רחוקים.

רוח קרירה נשבה מהחלון וחלפה על שולחן הכתיבה העתיק, עליו ספרים ומחברות לרוב, מתפזרת בחדר השינה החמים בו מיטה, שתי שידות, ארונות ושטיח פרסי חובק אגדות ישנות.

על צג המחשב כותרות שונות על המצב: "הסגר נמשך"; "שר הכלכלה דרש משר האוצר תכנית היערכות לשנתיים הקרובות"; "המונים יצאו אל הרחובות במחאה שהפכה אלימה". ברקע נשמע דיווח מאתר רדיו. השדרנית דיווחה על קבוצת מורדים שהשתלטה על תחנת רדיו אחרת וקראה לאזרחים לפקוח עיניים ולהצטרף למאבק בממשל. קול שונה נשמע לפתע. קטע מקריאת המורדים אמש.

נתן הגביר את עצמת הסאונד והקשיב. קול גברי נאם בהתרגשות על הממשל ששולט באזרחים ומשקר להם. על אף ההקלטה המקרטעת, ברקע הנאום זיהה קול שהכיר פוצח בקריאות בוז והצטרפות למאבק. אלכסה. ההקלטה נקטעה וקול השדרנית שב ונשמע, עוברת לנושא הבא. הוא הנמיך את הסאונד וחזר לעסוק בכתיבתו.

בעודו יושב וכותב, דפיקה בדלת. הייתה זו הקשישה מלמעלה – זו שאף פעם לא יוצאת מהבית. מבוהל, גופו פנה אליה בעוד היא עמדה בפתח החדר – דקיקה, דלילת שיער ועיני רפאים בהירות חבויות בארובות עיניים שקועות. "אברם, אברם" חזרה בחרדה. בטח לא נעלתי את הדלת, חשב לעצמו. היא קראה בשם בעלה, קריאה מוכרת שחזרה על עצמה יום ביומו מעל ראשו.

"גברת, אני לא אברם" ניסה להתנער ממנה. אברם, אברם – שבה וקראה, ידיה מחפשות אחיזה באוויר ופניה נפולים – מצער, מהזמן שהכביד עליהם, מכל הזכרונות שמוחה כבר לא יכל להכיל.

הוא קם ממושבו בכוונה לגשת אליה ואז נעמד במקומו. שני מטר, צריך מרחק של שני מטר. הוא לא ידע מה לעשות. חרדתה וקריאותיה החוזרות ונשנות הקפואו אותו, מזכירות לו את עברו הטרי, זה שכל-כך ניסה לברוח ממנו. אברם, אברם, לא פסקה מלומר, הוא נפל, אברם. "אוקיי, בואי נעלה" פסק. הרי היא בלאו הכי חרגה מההנחיות ולמעלה יש אדם במצוקה.

הוא ניגש אל הדלת ולפני שיצא מן הדירה עטה כפפות גומי כחולות ומסיכה לפניו. האישה התמהמהה בפתח חדר השינה, עדיין קוראת אברם אברם וכעבור מספר שניות הסתובבה ויצאה בעקבותיו, שניהם עולים במדרגות. הוא רצה להזדרז אך היא התקשתה והוא המתין לה. בסוף הגיעו לדירתה בקומה השניה – מעט אור פלש לסלון מבעד לתריסים המוגפים ובמסדרון המוביל פנימה התאורה הייתה מלאכותית. הבית היה עטוף בדים: בדים כוילונות, בדים על הספה, בדים בערימה ומסביב על המדפים מלא בובות – על השידות, על השולחנות, על כל משטח פנוי היו בובות: ברבי, פרווה, עץ, ישנות, חדשות – מכל סוג וסוג.

שם על הרצפה במסדרון הצר והחשוך אפשר היה לראות חצי גוף ויד שרועה ברפיון. אברם שכב שם, ראשו מתנדנד מצד לצד, עיניו סגורות בחיפוש אחר נחת ומרגוע ומגרוננו עולים מלמולים כבדים ומקרטעים של כאב עייף.

"אברם!" קראה האישה בקול בהלה מפתיע, כאילו רק עכשיו מצאה אותו כך. היא החישה עצמה במסדרון הצר והוא מיד אחריה. כשרכן אליו מיהר להרים את ראשו, ידו תומכת בעורפו של אברם. הוא הוסיף למלמל בכאב ואומללות, פניו תשושים. מה קרה, מה כואב לך אברם, שאל. הוא עוד מלמל, כל מלמול שלו מתחנן לישועה באופן אחר. מה כואב לך אברם? שב ושאל. כאן, השיב בין המלמולים ופקח חצי עין פוזלת. ידו סימנה על הצלעות השמאליות. הוא הניח יד ואברם ישר נאנק בכאב חד, בעיקר מתוך בהלה שלא יכאיב לו יותר. הפחד היה משותף. לאט לאט החל להניע את חלקי גופו של אברם בזהירות רבה. "תזמיני אמבולנס" פנה לאישה. "אברם" קראה פעם נוספת בדאגה ונעלמה חזרה למבואת הכניסה. לאברם כאב בכל תנועה אבל הוא ניסה לעזור, ידו הגסה אווזת במשקוף חדר השירותים. בקריאת כאב חד הוא התרומם לבסוף התיישר ונעמד בכאב נוראי ונתמך בנתן. יחד צעדו במסדרון לכיוון הסלון ואשתו הצטרפה אליהם. האמבולנס בדרך אמרה.

הם נעמדו במרכז הסלון, מחשבים באיזו זווית הכי נכון להניח את אברם. רעש מנועים מרחפים חדר מבעד לתריסים. נתן הרים מבט בשאלה, עיניו מסוננוורות מעט מהשמש שחדרה בחדות מבין רווחי התריסים. הוא שם לב שקרני השמש מופיעות ונעלמות ברווחים קבועים. רגע חודרות פנימה ורגע לא, במעין מעגליות. אור, חושך, אור, חושך. רעש המנועים גבר, אברם עודו שעון על כתפו, ממלמל בכאב ובאותו רגע נשמע קול מגפוני מבעד לתריסים.

"פתחו את התריסים!" קרא הקול. נתן קפא במקומו בעוד אברם החל להוריד עצמו לישיבה והכביד עליו, נתלה בו. האישה קפאה גם היא לרגע. "אתם מפרים הנחיות, פתחו את התריסים" חזר קול המגפון. הזקנה ניגשה, סגרה את השלבים ואז הסיטה את התריסים בחדות, נותנת לאור השמש לשטוף את החלל.

בזרועו סוכך על עיניו ומבעד לחלון הויטרינה נראו רחפנים שחורים דוהים במקומם ומהם עינית אדומה הסורקת את חלל הבית. קול המגפון חזר לדבר: "מלכה סלמאן, בת 83, פלורנטין, תל-אביב"; "אברם סלמאן, בן 87, פלורנטין, תל-אביב"; "נתן בוחניק, בן 34, פלורנטין, תל-אביב". העינית האדומה עברה על שלושתם, אברם עדיין תלוי על כתפו של נתן, ממלמל בכאב, "מה זה מי אלו?". מלכה בהתה ברחפנים בבהלה ושבה לקרוא "אברם, אברם", אווזת בפניה הנפולים.

"הפרתם את הנחיות הסגר, עלינו לקחת אתכם לבדיקות במייד" אמרו הרחפנים ופלטו דרך הוטרניה אל סלון הדירה.

ב.

תושבי שכונת פלורנטין העתיקה הקימו מערכת כבלים חדשנית בין המרפסות והדבר ריגש והעסיק את התושבים הקבועים בבתייהם. בין כל המרפסות נמתחו כבלים בזיג-זג על גבי גלגלות וכך הכבלים נעו בין כל רחובות השכונה. על הכבלים תלו הדיירים למסירה את מה שלא נחוץ להם יותר עבור הראשון שלוקח. החפצים נעו בין שק ספרים ישנים לפריטי חשמל שאינם בשימוש ולעיתים פריטי אוכל שונים שאנשים החליטו לתרום. החפצים התלויים התגלגלו בין המרפסות עד שאחד הדיירים חפץ בהם והכניסם לביתו. אין צריך היה שעל חשבון דבר שנלקח, יתווסף דבר מה חדש. המערכת פעלה על הגינותם של הדיירים ומתוך שיתוף הדדי וללא תנאים מגבילים. כך גם היה ברור לכולם כי בשם ההגינות ראוי לקחת רק פריטים שנחוצים ולא יותר מפריט אחד ביום או יומיים תחילה ופעם בשבוע בהמשך, לאחר שהגל הראשוני התייצב והדיירים היו ערוכים דיים בבתייהם.

לעיתים החפצים התלויים מצאו את גורלם על הרצפה ברחוב או נפלו הישר לידיהם המבקשות של הקבצנים, חסרי הבית.

וכך פלורנטין ידעה חדוות חיים חדשה. השכנים יצאו למרפסות במתח לראות מה יגיע היום ומתוך אחריותם לגלגל את הכבלים הלאה למרפסות הבאות. זאת משום שכל חפץ היה נעצר בגלגלת של כל מרפסת ובכדי להגיע למרפסת הבאה, היה על הדיירים לדאוג להעביר את החפץ מעבר לגלגלת. היו מי שקיטרו על כך כפי שניתן להניח, אבל גם הם מצאו את הפעולה היומיומית כעיסוק נחוץ בשגרה הביתית בין ארבע קירות. זה אף הוביל לכך ששכנים שלא ראו זו את זה מעולם זכו כעת לנהל שיחות בין מרפסות, לשתות קפה ולהתלבט יחדיו על נחיצותם של החפצים השונים.

ככל שהימים התארכו והשגרה הביתית הוסיפה להתקיים, כך התייעלה השיטה וביום אחד הועבר פתק ראשון – הודעה לתושבים: "פלורנטינאים יקרים ויקרות בוקר טוב! אנחנו נרגשים לראות כי מיזם הכבלים עובד ומודים לכם. על שיתוף הפעולה. שוב אתם מוכיחים כי זו השכונה הטובה ביותר בעולם, שלא נאמר בתבל! לאור העומס במוצרים המועברים משכן לשכנה חשוב לנו לעדכן כי מעתה יהיו שני סבבים ביום: סבב בוקר בין השעות 9-12 וסבב ערב בין השעות 16-18. כך כולנו נזכה להפסקות הגיוניות ולא נוטרד מחפצים המגיעים בזמן מנוחת הצהריים, בשעות הבוקר המוקדמות או באמצע הלילה. תודה על שיתוף הפעולה ותישארו דה פאק בבית. אוהבים".

"שלוש תושבות אהובות ואהובים. מקווים שהימים עוברים עליכם. בטוב. כמו ששמתם לב בחלק מהמרפסות אין כל עונה ומוצרים נותרים תלויים בהמתנה או עד שנופלים לדיירי הרחוב. משום כך החלטנו לפרוס מערכת כבלים נוספת. כעת מלבד מערכת הזיגזג תהיה גם מערכת אופקית בין מרפסות סמוכות. בהתאם לכך, אם תראו שבמרפסת מנגד לרחוב אין מענה ומוצרים תלויים שם זמן ממושך, השכילו להעביר את המוצרים החדשים שיגיעו אליכם למרפסת הסמוכה. סליחה על הבלבול והטרחה ותודה על שיתוף הפעולה!". נכתב בהודעה השניה, שנשלחה כשאנשים החלו להעלם מבתייהם.

ג.

אלכסה דהרה על הטוסטוס שלה, שיערה הבהיר מתנופף ברוח, גופה מכופף קדימה בנחישות, חומקת ממכשולים בכביש כאילו מדובר במשחק מחשב ולא בחייה. רעש המנוע קרטע והפר את דממת העיר, מקווה כי נסיעתה מהירה דיה בכדי לחמוק מהמשטרה. אלו עדיין לא החלו לרדוף אותה.

כשהגיעה אל מחוז חפצה יכלה לשמוע רעש סירנות חולפות באיחור. היא הסתתרה בין בניינים כהים, מתמזגת עימם בלבושה הכהה. הקסדה נותרה על ראשה, דרכה קיבלה הנחיות. "אלכסה שומעת?" שומעת. "תניחי את המטען על הקיר הצפוני, בגב הבניין, ותפסי מרחק של שני בניינים לפחות. כשתהיי מוכנה תגידי לנו". רות עבור.

אלכסה הסתכלה סביב על הסמטאות השוממות. ערימות זבל נצברו פה ושם, שלוליות מים עכורים, עגלות סופר עזובות, כמה ארגזים ריקים ורהיטים שבורים נזרקו על ידי תושבי העיר. העירייה לא בדקה את הסימטאות באותה תדירות שבדקה את שער העיר. כאן אפשר היה לחוש את המציאות החדשה. אלכסה אהבה את זה, זה נתן לה השראה. תחושה שהסוף המיוחל הולך וקרוב – זמן למהפכות.

היא דילגה בין ההריסות בהתחמקות מדומיינת, קפיצות מגושמות ודילוגים אקראיים, משחקת משחק שדמיינה בראשה, ולבסוף הגיעה לקיר המבוקש והניחה את המטען. כשהתרחקה ממנו החישה את צעדיה ודילגה מעל מכשולים כמו דמות מסרטי האקשן שאף פעם לא העריכה יותר מידי. כשהייתה רחוקה מרחק שני בניינים, הסתובבה להביט על המטען בציפייה. אני מוכנה. "קיבלנו. הישארי במקומך. רות עבור". אלכסה החסירה פעימה מההתרגשות, הורידה את הקסדה ומיהרה לשלוף מצלמה מכיס הג'קט שלה. בזריזות הפעילה את המכשיר מביטה דרך העינית, נורת הרקורד האדומה דולקת.

הפיצוץ הופעל מרחוק והעלה רעש מחריד ומרגש בין הסמטאות. רעש שמחצית מהעיר ודאי שמעה. אולי פחות בעצם. קיר הבניין עליו הונח המטען התנפץ לרסיסים שהתעופפו לכל הכיוונים בקולנועיות מושלמת. העשן והאש התפרזו בעדינות. אלכסה לא יכלה לכבוש את צחוקה. "אנחנו נכנסים. הישארי במקומך והמתיני להוראות" אמר הקול הגברי בקשר.

אלכסה המשיכה לתעד את ההרס להנאתה, מצלמת את פנים המבנה מעבר לקיר השבור וההרוס. היא התבוננה בצג המצלמה בבלבול מבוהל. היה שם אדם כלוא מעבר לסורגי ברזל ששרדו את הפיצוץ. הוא הישיר מבטו לעדשת המצלמה.

"אלכסה?!" קרא אליה ברעד מלא תקווה.

נתן! מופתעת והמומה, כיבתה את המצלמה ומיהרה בריצה בין האש וההריסות אל פתח המבנה. פניה מרצינות מפחד וכאב. נתן הזדקף לקראתה, גופו דרוך בפחד וציפייה, אווז בידיו בסורגי הברזל ופיו פעור בקריאה שלא יוצאת. "השגנו את המסמכים. להתפנות במידי, הרחפנים בדרך" רטט הקול מהקסדה הקפיא את אלכסה. היא נעצרה על סף קיר הבניין השבור והביטה אל חברה הכלוא בפנים. אישוניו עקבו אחריה באימה בעוד הצער שטף את פניה המתעוותים. להתפנות, להתפנות, נשמע בקשר. רעש הרחפנים היה קרוב. היא הביטה בדמעות בעיניו של נתן. "אני אחזור, אני מבטיחה" אמרה, חבשה את הקסדה ובאחת הסתובבה וברחה בעוד נתן צורח בשמה.

רבקה נמנמה תחת שמש ינואר הלוהטת וחלמה בהקיץ בין לבין על ימי ילדותה. אז החורפים היו גשומים הרבה יותר והשלוליות היו צלולות ומרגשות. כיום כל שנותר מהן זה תמהיל אפרפר בין בורות באספלט, מלא חפצים ישנים. רבקה התעטשה והתעוררה לצליל הצורם של כבל המרפסת. כשפקחה עיניה ראתה את אסתר במרפסת ממול, שחומה ומקומטת ופרצוף תשעה באב, מגלגלת חפץ בודד אל כיוונה. "קומי רבקה, תמשכי כבר! אין לי כוח בידיים" נזפה בה.

רבקה פיהקה ודחפה עצמה מכיסא הפלסטיק הלבן, נעמדת כנגד המרפסת כשפלג גופה העליון נמתח מעט מעל הרחוב כדי למשוך. הידיים שלה היו עייפות אבל תדירות החפצים למסירה כבר לא הייתה סדורה. אנשים התעייפו. ומה הוא החפץ המשונה הזה שעשה דרכו אליה? היא משכה וגלגלה, משכה וגלגלה ואז עיניה נפערו בהתרגשות – מגפי גשם ורודות. רבקה מיהרה למשוך בחדווה והזדרזה להושיט יד לנעליים אך מוקדם מידי. ידה לא הייתה משגת והמגפיים צנחו לרחוב. המבט של רבקה נמלא צער בהיבטה על המגפיים זרוקות בזוהמה. אסתר מלמלה משהו מהמרפסת ממול ונכנסה לדירתה בזריקת יד לכיוונה. רבקה החליטה לעשות מעשה – היא תרד לרחוב, מי כבר יראה אותה?

אחרי שהצליחה לפתוח את דלת ביתה שהייתה נעולה זה שנים, ירדה בחדר המדרגות כמו עוברת בקרביה של רוח רפאים. כל – כך שקט היה שם עד כי יכולה הייתה לחשוב שחדר המדרגות לא היה קיים מעולם. כשיצאה אל הרחוב השמש הוסיפה להכות בה ולסנוור. היא הביטה מעלה לוודא שאיש לא רואה אותה. מזלה היה שכבר רבים מיעטו לצאת אפילו למרפסות. גם חסרי הבית כבר נעלמו מהרחובות. בצעדי דילוג זהירים בין ערימות זבל מטונפות של אוכל ובגדים לבין מי צחנה מחרידים, הצליחה להגיע אל המגפיים והרימה אותן בהתרגשות רבה.

"פסטט". רבקה מיד הזדקפה והביטה לצדדים כמו כלב מבוהל. היא לא ראתה איש. פסטטט. שוב נשמע הקול. "כאן למטה!". רבקה הסתכלה תחתיה וגילתה ראש בלודיני מציץ מן הביוב. היא צווחה ושלחה ידיים בין הרגליים להסתיר לאישה את המבט לתוך שמלתה. רעש ריחוף הרחפנים החל להישמע בקצה הרחוב. "מהרי, הם תיכף יגיעו!" זירזה אותה הבחורה. מבולבלת, הסתכלה רבקה על כניסת הבניין ואז אל קצה הרחוב. אלומות האודם של הרחפנים כבר החלו לסרוק.

"בואי!" האיצה בה אשת הביובים. כמו באופן בלתי נשלט, מתוך יצר סקרנות ושעמום שגבר עם השנים, חלצה רבקה את כפכפיה, נעלה את מגפי הגשם הורודות ונעלמה פנימה אל תוך הביוב בעקבות בחורה בלונדינית שמעולם לא פגשה.

נרגשת ומופתעת מעצמה, בחנה רבקה את הבחורה הצעירה בעודה סוגרת את מכסה הביוב. קרני שמש אחרונות אפשרו לה לאמוד את צורתה. קארה מבולגן, בגדים כהים, דקיקה וקטנטונת. קול המכסה הנסגר צרם באוזניה של רבקה ועיניה התעוורו בחשיכה מיידית.

משב באוויר ורעש נחיתה למים העידו כי הבחורה קפצה מהסולם אל תעלת הביוב. הילת אור כחלחל עדין וקר נדלקה והאירה על פניה הבהירים של הבחורה. היא התבוננה במוניטור אליו רבקה הציצה גם, מבטה נודד מהבחורה אל המסך בחשדנות מוזרה. על צג הטאבלט ראו רחוב מטונף בערימות פסולת ובו תנועה של רחפני שיטור שחורים. רבקה הביטה במתח ולפתע נדרכה כשראתה את אסתר מציצה מהמרפסת. "זה הרחוב שלי!" אמרה בפליאה. "כן, ממש מעל הראש שלנו ברגעים אלו" ענתה הבחורה. "אנחנו מחוברים למצלמות הרחוב ועוקבים אחר תנועות יוצאות דופן וככה מאתרים אנשים שהפרו את הסגר לפני שהם נלקחים על ידי הממשל. ככה ראיתי אותך. אני אלכסה, ברוכה

הבאה למחתרת. ותתחדשי על המגפיים" אמרה אלכסה בחיוך שובב. רבקה הביטה מטה ויכלה להבחין בצללית מעט ורודה בתוך החשיכה. היא הרימה פרצוף מקומט וחושב אל אלכסה "איזה מחתרת בראש שלך?".

ה.

"החומר מתפזר בגוף תוך דקה. הכאב יחלוף מעט אחרי".

שיניו של נתן נלחצו אחת כנגד השניה. ידיו הקשורות מעלה כמו 'האדם הוויטרובי' של דה-וינצ'י נמתחו בכאב. הוא חש את כל שריריו מופעלים ומתנגדים ללא שליטתו. מזל שהיה קשור, אחרת היה מכה בכל מי שנמצא סביבו. דמעות טשטשו את ראייתו. שאר העמדות בחדר השיגור העגול היו ריקות. האח שהזריק לו את חומר הויסות סיים את עבודתו. נתן מיקד את מבטו באישה שדיברה איתו.

היה עליו להשתלט על הכעס שעלה בו כלפי המדענית. ריאותיו פעלו במרץ, שריריו הנפוחים נתפסו בכאב. הוא לא הצליח לעצור את הריר שזלג מפיו כשניסה לנשום. החומר הנוזלי הלבן עבר בכל חלקי גופו באופן מורגש, עד לכפות רגליו. מערכת של קולטני מידע, שבבים, מתקבעת בתוכו לנצח ברגעים אלו. בתמורה הובטחו לו חיים ארוכים. עד גיל 400 בממוצע. כמובן שאין עוד תקדימים אנושיים כדי להוכיח זאת, אבל ממילא לא הייתה לו בחירה. לאחר שנעצר, מוין לפרויקט חקר הזמן והיה לנסיין. כעת הוא עומד לצאת למסע הראשון שלו בזמן.

מערכת הקולטנים לאיסוף מידע נועדה גם לווסת את גופו לזמנים שונים בהיסטוריית העבר ובהיסטוריה העתידית. מסע בזמן וכיול הגוף. ככה הסבירו לו אנשי המחקר. בעוד הוא ונסיינים נוספים יִשְׁלחו אל העבר ואל העתיד (בתקווה), לפרקי זמן אקראיים של מספר שעות, גופם יאלץ להתמודד עם השוני בין הזמנים. קצב הזמן, אשר מושפע מקצב התפתחות התודעה האנושית, פיתח פערים בין ימי בראשית לבין שנות האלפיים ופער זה נמשך קדימה ככל שהזמן נעשה מהיר יותר. כך שלמעשה גופו של הנוסע החוזר לעבר יהיה מהיר ביחס לעידן אליו ישלח. הגוף של הנסיין יכנס לקריז ללא מערכת קולטנים שתדע לווסת את קצב גופו כך שיתאים לתקופת החיים אליה נשלח. "מוכן?" שאלה המדענית אשר הבחינה ברפיון שריריו של גופו העירום. כאשר הישיר אליה את מבטו היא הסמיקה.

נשימתו חזרה לקצב תקין, המדדים הראו כי הכל כשורה. האח המזריק שחרר את רגליו וידיו ובין רגע קפסולת פלסטיק עבה עלתה מן הרצפה והקיפה אותו. צוות המעבדה כולל המדענית נעלמו במהרה אל החדר הסמוך. הדלתות נסגרו אחריהם, בהלה אחזה בו, אגרופו הכה בקפסולה בעודו קורא בקול בלי להפיק צליל ואז המשיך להכות באוויר. קריאתו נקטעה בשל חול ואבק שנכנסו לפיו. הוא ירק לאדמה החולית והביט סביבו. שני בתי עץ עמדו משני צידיו ואז נזכר כי הוא עירום כביום היוולדו.

הוא צנח באחת על ברכיו, שוב חורק שיניים ושואג מכאב. ידיו המושטות לפניו נעו כמו בהילוך איטי. הוא חש כיצד התנועה המהירה של גופו זוכה להתנגדות מהאוויר. הוא ציפה לזה וידע כי אלו הקולטנים שהחלו בפעולת הויסות. הוא רק לא ציפה שזה יכאב כל-כך. הוא זחל בקושי על ארבע בין הבתים, על החול הלוהט. זו הייתה סמטה סמטה ריקה מאיש ובקצה הבחין בשקים ופחים. הכאב החל להתפזר מגופו, שריריו חזרו לשליטה מלאה יותר ותנועתו שבה לקצב הטבעי המוכר לו (או שבעצם הלא מוכר?). בין הפחים והשקים מצא בד גס, גזור ומחורר שהספיק להקיף את מותנו ולהסתיר במעט את חלציו.

הרחוב הראשי נשטף בשמש של צהרי היום. מושבה אמריקאית. למה דווקא פה הוא לא ידע אבל גם לא היה אכפת לו. הוא חייך מאוזן לאוזן למראה הקאובויס ושملות הנשים. הם חייכו פחות – גבר עירום שביד אחת אווז בפיסת בד מסביב למותניו וביד השניה מסוכך על עיניו מהשמש.

אדם בלבוש מחויט וכובע בוקרים ניגש אליו והחל לדבר באנגלית. "אתה צריך עזרה בחור? מאיפה הגעת?" שאל האיש המבוגר.

נתן לא הגיב, רק מיהר להניח יד בין רגליו. ליתר בטחון.

"הותקפת בדרכך הנה? חתכו לך את הלשון?" הגבר תפס בסנטרו ולחץ על לחיו. הפה שלו נפתח, הלשון נעה בהתנגדות. האיש שחרר את האחיזה ונתן התנער ממנו בקול שיעול נובח. משהו במבטו האיש היה אחר. מעולם לא נתקל במבט כזה. בעיניו נשקפו תמימות שאינה מוכרת לו; ידע שמעולם לא עבר דרך זוג האישונים הללו; עולם בו מעולם לא חזו.

"אתה צריך מקום לישון בו? כמה בגדים אולי?", שאל האיש שכעת הוריד מבט לאורך גופו של הזר והרים גבה. "יס פליז" השיב.

"בוא אחרי, אני גר עוד כמה בתים במורד הרחוב" הציע האיש בהנהון מהוסהס. כרכרה חלפה על פניהם, מעלה אבק סמיך שעזר לנתן להתנער ממבוכת מבטי התושבים האחרים וללכת בעקבות האיש המבוגר.

בלילה כשישבו בבניסת ביתו ושתו ויסקי, סיפר האיש על המצב בקונטיקט – המושבה בה נמצאו. על המאבקים מול המקומיים, האינדיאנים, ועל הרצון של המושבות לעצמאות ולהיפרדות משליטת המלוכה הבריטית. נתן בעיקר הקשיב, מתקשה לרוב להבין את מבטאו הכבד. כשסיפר שהוא הגיע ממדינה בשם ישראל המבוגר הסתכל עליו כאילו השתחרר מבית משוגעים. הוא שמע על מעט יהודים שהגיעו לצפון-מזרח אמריקה מפה ומשם אבל לא שמע אותם מזדהים כישראלים או על מדינה בשם הזה.

נתן איפשר לאיש להמשיך לספר את סיפוריו ושמר על שתיקה רבה יותר, נזכר כי הורו לו לא לנדב פרטים. הויסקי היה חריף במיוחד, צורב ומתקשה להחליק בגרון אבל עשה את העבודה. בלאו הכי בעוד מספר שעות הוא כבר לא יהיה כאן. הוא הביט לחשיכה העוטפת אותם. אין טיפת אור באופק פרט לתאורת עששיות עמומה מכמה מבנים במושבה. גם השקט היה אחר, נקי, בלי רעשים לבנים. התחושה הייתה נעימה ועוררה בו געגוע לימים בהם לא נולד. שתוי, מחויך ומאזין לניגון קולו של המבוגר עצם את עיניו ונרדם.

כשהתעורר גופו התהפך בקרבו. הכל היה כל-כך מהיר. ידיו ורגליו כשלו והתנגשו אלו באלו בלי הפסקה כאילו מונעות על ידי מנוע סילון. הכל סביבו היטשטש; המחשבות רצו והתערבבו; עיניו מצמצו מאות פעמים בשניה; כל תחושה אבדה פרט לבחילה עזה שהורגשה בכל נים בגופו עד שהקיא מפלים של נוזלים. צחנתו נתפסה באפו, הוא חש ברטיבות בכף ידו הימנית עליה גופו נשען. היא הייתה שרויה בקיא. ראשו הלם אך מחשבותיו האטו. הקולטנים החלו לעבוד וגופו ווסת מחדש.

כשנעמד על רגליו הבחין עד כמה הכל מואר סביבו. מבנים שלמים של אור הקיפו אותו ומנגדם שטחים של אפילה מבוטנת. חושך ואור נפגשו בעצמה, מסתירים את השמיים והאדמה. מעליו ולידו ראה שובלי אור רחבים נעים אל האור הגדול והחוצה ממנו. פליאה אחזה בו. הוא לא יכל להוריד את העיניים מהבוהק הצהבהב. הוא עצמו עמד על פלטפורמת בטון מרחפת – מעין גשר המחבר בין הבטון החשוך, האפל, לבין מבני האור הגדול. כמו עיר ברקת. תחתיו ומעליו היו פלטפורמות נוספות ועל גביהן נישאו שובלי האור כמו דימוי של מערכות נתונים

דו-כיווניות. ואז הוא הבחין – השובלים הללו היו בני אדם. כלומר, כלי רכב מהירים הנושאים בתוכם בני אדם. הוא לא ראה בעצמו אדם בעל תובנות רוחניות גבוהות, הספיקו לו העינוגים המיידים, אבל אם מדברים על רוח וחומר אז עכשיו הבין איך הם מתחברים באמת. הוא הניח יד על ליבו ההולם. אז הביט על עצמו – לבוש כבוקר בעולם עתידי באמצע שום מקום. גיחוך מרוצה בקע מפיו המחייך. הזכיר לו קומיקסים שקרא וסרטים שראה. הוא החל לצעוד לצד שובלי האור המהירים אל עיר הברקת.

בפעם הבאה שהוא התעורר מצא עצמו שוב בחדר השיגור העגול. עיניו ראו בטשטוש. הוא חש במגע עדין תומך בגבו. עיניו נעצמו ללא שליטה. סטירות לחי רבות ומהירות גרמו לו לפקוח אותן שוב. נתן תתעורר, שומע במהומהם. פניו רפויים, עיניו חצי סגורות. הוא הביט סביב. כולם היו גבוהים ממנו, חלקם סטטיים, אחרים נעים בזריזות מנקודה לנקודה. על הרצפה ראה גופות מעולפות. אולי מתות. אחת מהן הוא זיהה כמדענית. עיניו נעצמו שוב. "נתן קום!" נשמע קולה של האוחזת בו. "חייבים לקחת אותו לטיפול רפואי!" כעת פנתה אל שאר הנוכחים בחדר. הם היו מרוכזים במעבדה, במכשירים הקיימים בה, בחומרה של המחשבים, במוצג על המסכים. כל המידע שאספו הקולטנים בגופו של נתן מהמסע בזמן הופיעו לנגד עיניהם. הוא הביט על העורף של מי שאחזה בו. ראייתו החלה להשתפר. היא סובבה מבטה בחזרה אליו ועיניהם התלכדו. להפתעתו הייתה זו אלכסה, אותה לא ראה מאז שנטשה אותו. היא נראתה דואגת, כועסת, מפוחדת. נתן ניסה לדבר אך גרונו התנגד. בשניסה להניע את יד ימין שלו גילה כי גם היא לא מגיבה. הוא הסתכל על זרועו המוטלת בריפיון ונזכר כי האח אמר לו שזה עלול לקרות. חלק מתופעות הלוואי – כל הנסיינים חוזרים עם בעיות גופניות. יש כאלו שלא ישנים יותר לעולם.

אנחנו חייבים לזוז מפה, שבה אלכסה ואמרה. הקולטנים עדיין בגוף שלו, נוכל להוציא את המידע אחר כך. קולה היה רם, צווחני וצרוד. חברי המחתרת נראו מבולבלים. הם הביטו במעבדה סביבם, במדענים על הרצפה, בכל המתקן עליו הצליחו להשתלט.

"רונן", כעת קולה של אלכסה היה רך יותר, מתחנן. במרכז המעבדה עמד גבר קירח, עצמות מצחו וגבותיו כמו משתפלות על גבי עיניו ומשוות לו מראה של כלבלב חסר אונים. מבטו נפגש עם עיניו של נתן השרוע על הרצפה בין ידיה של אלכסה. "אנחנו לא יכולים להתפצל אלכסה" אמר רונן. "חייבים לפנות אותו לטיפול. אני לא משאירה אותו ככה" פסקה. רונן התנשף בתגובה והביט סביב. היו כאן חמישה אנשי מחתרת סך הכל. אלכסה לא תוכל לקחת את נתן לבד והוא לא יוכל להשאיר את האחרים לבד או לקחת את הסיכון בעצמו ולהישאר מאחור. "לעזאזל איתך אלכסה", קילל רונן, רובה הצלפים שמוט בידו. "תאספו את כל המידע האפשרי. יש לכם חמש דקות. אחרי זה תהרסו כל מה שאתם יכולים ונעוף מפה".

1.

מסגרת הברזל של הכיסא נלחצה כנגד גופה של רבקה. לא היה לה נוח על אף שהייתה היחידה שישבה. החדר בו המתונו היה בעל תקרה נמוכה ותאורת מרתפים צהבהבה. טפטוף מתמיד נשמע מאחת מפינות החדר. המחנק באוויר הורגש. מאז שירדה בעקבות אלכסה, מצאה עצמה חלק מתנועת מחתרת כנגד השלטון ועתיד האנושות המתגבש. רונן עמד עם גבו אליה, מול דלת מתכת חלודה, ממתין במתח. אלכסה ונתן, עם מקל הליכה בידו השמאלית, היו גם

בחדר. ארבעתם המתינו למפתח שרון סיפר להם עליו. כרטיס היציאה מחיי המחותרת. כך הציג להם את זה. הדלת נפתחה, מרעישה בקול עמוק מהדהד, ובחור בלבוש שחור הופיע בפתח וקרא לארבעה לבוא אחריו. נתן הושיט יד לרבקה ועזר לה לעמוד. זרם עבר בשריריו, מעווה את פניו בכאב. רבקה ליטפה את כתפו בחמימות.

מאחורי הדלת המתין להם מסדרון צר וחשוך. פניה של אלכסה הביעו פקפוק. הם צעדו פנימה אחד אחרי השניה בעקבות האיש. כעבור כמה רגעים רבקה השתנקה בבהלה – המסדרון הפך למדרגות היורדות מטה. הם לא יכלו לראות או להבין לאן הם הולכים. המסלול המשיך כך עוד מספר פניות, מדרגות נוספות, גשר שהעניק הצצה על חלל תת קרקעי עם אורות ניאון מסנוורים ועוד גרם מדרגות אחרון בקצה הגשר המוביל אל החלל הגדול. זה היה חלל עבודה משותף עם שתי שורות ארוכות של אנשים, ראשם שקוע בתוך צגי מחשבים, ועוד מספר מבנים סגורים פזורים, מהם נכנסו ויצאו עובדים שונים. חלקם עם חלוקים לבנים. המקום נראה כמו חברת הייטק תת-קרקעית.

האיש הוביל את הרביעייה אל חדר שקוף בו היה שולחן ישיבות שחור. הם היו טרודים. אלכסה נעה לאורך קירות הזכוכית של החדר, קסדת האופנוע בידה, מביטה על האנשים העובדים במקום. מבטיה היו מפוקחים. האיש בלבוש השחור אמר להם להתמתין כמה רגעים ויצא.

"המקום הזה מרגיש כמו מחתרת בפני עצמו" אמר נתן, מביט על ההאקרים שבחוץ. "אוי" התנשפה רבקה בכבדות, מתיישבת על כיסא מרופד הפעם. "הרבה מדרגות" אמרה ומזגה לעצמה כוס מים מקנקן שהיה מונח על השולחן. היא שילבה רגל על רגל ומגפיה הגשם הורודות שלה היו הדבר הכי צבעוני בכל המונוכרום התת-קרקעי הזה.

"ככה זה עם הייטקיסטים. זה מה שהם" הצליפה אלכסה שסלדה ממקצועות משעבדים ואפורים.

"אני חשבתי שהם חלק מהממסד" השיב נתן בחיוך מהוסס.

"גם וגם. דיקטטורה הייטקיסטית", הוסיפה אלכסה בחדותה. "כבר אמרתי לך לפני שנים".

רבקה הוסיפה להתנשף ולהסדיר נשימה. "מה אתם מקשקשים שניכם?" אמרה והניחה את הכוס. "בוא נשמע מה יש להם להגיד".

"אין רבקה, אני מתה על הנעליים שלך. והקוקו!" חייכה אלכסה. "אבועגלה", תיקנה רבקה, טופחת בעדינות על

שיערה האסוף והמתוח, צבוע באדום אדום. היא התעקשה לקרוא לזה ככה, כמו פעם כשהייתה ילדה ונערה. היא חייכה לאלכסה בחזרה ואל החיוך הצטרפו גם כל קמטי גילה, נדמים כמחייכים בעצמם.

לחדר נכנסו שני אנשים, אחד בחליפה ושני בג'ינס וטי-שירט.

"אתה צריך להיות רונן?" שאל האיש בג'ינס. שעון על המקל, נתן סימן לשלילה בראשו והצביע בידו הפנויה אל רונן שחייך במתח. "וואלה. לא חשבתי שאתה קירח" אמר האיש ולחץ את ידו. שמו היה דודו והוא סימן לכולם לשבת. "זה

סיימון, השותף שלי" הציג את האיש בחליפה. רבקה חייכה אליו בשובבות וקרצה לאלכסה.

רונן התיישב לצד רבקה והביט בנתן שנותר עומד עם חשש בעיניו. הם לא הצליחו לפענח את הנתונים של מעבדת המסע בזמן. בלי המידע הזה לא יוכלו לדעת כיצד להשיב את המציאות שאבדה להם.

סיימון ודודו החלו לדבר בזה אחר זה, על הפיתוח, על הניסיונות עד כה, על ההצלחות המרובות ועל החשיבות של המוצר עבור המחותרת. המכשיר אשר פיתחו הוא שדרוג של טכנולוגיית המסע בזמן עם יכולת קריאה ועיבוד נתונים משוכללת. השתלת מערכת שבבים למוח האדם אשר יהיו מחוברים למערכת AI מתקדמת שהם פיתחו כך שהנתונים מתקבלים תוך רגעים ספורים ומשדרים על מסך שידור חי של מה שרואה הנוסע בזמן. בנוסף ניתן לשדר את המידע

הלאה, להקריין אותו, לשמור אותו בארכיון או לגרוס אותו לחלוטין.

"אה, נשמע יפה," אמרה רבקה בגבות מורמות, לוגמת עוד מכוס המים. נתן שנותר עומד הבחין במבט שרונו מגניב לאלכסה. החשדות היו ברורים גם לו.

"מאיפה לכם הטכנולוגיה? זה הרי מבוסס על הטכנולוגיה של המסעות בזמן," קבע רונן בנחישות.

דודו כחך בגרונו ובאופן כמעט אוטומטי העלה חיוך נוצץ על פניו, מביט אל שותפו שנותר קפוא ורציני. "הלא ראית בעצמך כשירדת לפה?" החווה דודו לחלל העבודה הגדול הנמצא תחתם מעבר לקירות הזכוכית. באופן טבעי כולם העבירו מבט חוזר על האנשים העובדים בחלל הפתוח. "יש כאן מפתחים, מעצבי מוצר, מנהלים. הכל פיתוח שלנו" הוסיף דודו.

"ואנשי מכירות," עקצה אלכסה, עיניה נדדו להביט בנתן. הוא היחיד שלא הסתכל לאחור אלא רק הישיר מבט על הדודו הזה. עיניו העגולות של דודו הבחינו בכך והיה נדמה כי הוא חש אי נוחות, בוחן את גופו של נתן רפוי ועקום על מקל ההליכה שלו.

"זה נכון ששיטת השתלת השבבים דומה אבל מדובר בטכנולוגיות שונות לחלוטין. הטכנולוגיה של איסוף המידע בפרויקט המסע בזמן הייתה מורכבת מקודים שדרשו ממשקים ותוכנות נוספות לפענוח. אצלנו הכל מבוסס על התקנים פנימיים באמצעות השבבים המחוברים למערכות ה-AI שפיתחנו. פשוט ונקי" הסביר דודו בהרחבה. "חוץ מזה, איך תהיה בידינו הטכנולוגיה של פרויקט המסע בזמן? זה מידע שמור היטב בידי הממשל" הוסיף בטון שהיה משונה באוזניה של אלכסה.

"מה שלא הבנתי זה איך זה עוזר למחתרת?" אמרה אלכסה, שעונה על אחד הקירות.

החיוך המבריק של דודו שב לפניו. "מה עשית לפני המחתרת אלכסה? לפני כל הבלאגן?" שאל אותה.

"תמיד עשיתי בלאגן," ענתה בחוסר סבלנות.

"היא הייתה עושה סרטים," אמרה רבקה בהתלהבות, "גם נתן," מחווה בראשה אליו.

"רבקה, בחייאת," עצרה אותה אלכסה. פניה החלו להאדים מכעס.

דודו העביר ביניהם מבטים וחיך. "נו, אז שניכם יותר מכולם צריכים לרצות את זה. תחשבו איזה חומר גלם תשיגו מהמסעות. תוכלו ליצור ככה כל סרט שרק תחשבו עליו". פניו של דודו אימצו התלהבות כזו רצינית שהיה נראה שהוא מתפוצץ מהמאמץ.

"הו, אני לא בטוח שהייתי רוצה לראות כל סרט שאי פעם חשבתי עליו," השיב נתן, גופו נרתע לאחור מהמחשבה אבל בעיניו ניבט רגש ישן שנשכח.

דודו פרץ בצחוק משחרר. גופו ופניו שבו להיראות טבעיים יותר והוא חזר להביט באלכסה. "את תוכלי לשדר בן רגע את מה שתראי ולחשוף את המידע לאנושות. הכלי הזה יכול לתת למחתרת כוח שעוד לא היה לה," בעת טיעונו של דודו החלו להישמע רציניים.

"המערכת מחוברת לכל המאגרים שיש באנושות, כולל המאגר של המעבדה למסע בזמן," עיניו עברו על רונן שהקשיב בשקט, פניו שעונים על ידו ועיניו הכלבלב שלו מביעות תקווה. "תוכלו לגשת לכל מידע שקיים," דודו הוסיף למכור להם את הרעיון. רונן הוסיף להיות נרגש אך החביא זאת מעט כשראה את המבטים המהוססים אצל אלכסה ונתן. על פניהם ראה את המאבק בפיתוי המוצע להם אך גם את חוסר השלמות.

"תוכלו לתת לנו כמה רגעים לשוחח בינינו?" ביקש רונן מדודו וסיימן.

"רבותיי, הזמן שלנו קצר והמפגש הזה גם ככה נמצא בסיכון גבוה. אל תשכחו מי אתם. אם סיימון ואני יוצאים

מהחדר הזה אני לא מבטיח שנחזור, " לחץ דודו.

רונן בלע את שפתיו במתח והפנה את מבטו המודאג לאלכסה. "זה בדיוק מה שאנחנו צריכים, אלכסה." היא התבוננה במבטו הנחוש, יודעת היטב עד כמה המידע הכרחי להפלת הממשל וחוששת מהסכנות שהמסע מכיל. היא הסתכלה על נתן שנראה מבולבל וכעוס, מעביר משקל בין רגליו העייפות, נתמך במקל ההליכה. בעיטות האשמה פעמו בבטנה.

"מה זה בעצם דורש?" קולה של רבקה הפר את המתח.

"מה זה משנה, רבקה? זה נוגד את כל מה שהמחתרת פועלת כנגדו. כל המערכות האלו. המשטור של המחשבות, של הגוף הפיזי. איך זה קשור למחתרת אני עדיין לא מבינה - אנחנו אפילו לא יודעים מה באמת קורה שם ומה ההשלכות."

נתן הביט באלכסה והבחין ברעד שעבר בה. הוא חש רטט בליבו. זיכרון הטראומה של גופו עוד חי בו אבל כך גם יתר הזיכרונות מהמסע ומהדברים הנפלאים שראה.

זה לא, ענה לעצמו בראש. אבל האם המחתרת באמת כל-כך חשובה? שאל. אלכסה הביטה בעיניו. הוא ידע כי היא מבינה על מה הוא חושב, כי הוא הבין שמזה בדיוק היא חוששת. רונן גלגל עיניים בין השניים. "זריקה אחת בעורף, השיב דודו לרבקה.

רבקה ישבה על כיסא במעבדה. חבריה עמדו בחוץ מבעד לקיר שקוף והביטו בה.

"רבקה, הגוף שלך יתנגד בהתחלה אבל תוך זמן קצר פעולת הוויסות תסתיים והכאב יחלוף." קולו של נתן נשמע מרמקול פנימי. צוות מדעניות חיטאו את עורפה, הכינו את החומר במזרק, הרכינו את ראשה והזריקו. מיד אחת מהן הושיטה כלי פלסטיק לקיא שנפלט מרבקה ללא שליטה. זה קרה לכל אחד שהתחבר למערכת. כעבור מספר רגעים רבקה הרימה את ראשה. "איך את מרגישה, רבקה?" נשמע קולו של דודו מהרמקול. "מרגישה אותו דבר, השיבה.

"גם נראית אותו דבר, ענה דודו בקול של איש מכירות.

נתן שלח בו מבט ציני שהקפיא אותו. "בלי קפסולת שיגור?" תהה בקול כשבחן את המתרחש. דודו פזל אליו במבטו והתעלם.

רבקה אכן נראתה אותו דבר. המדענית הלבשה על ראשה קשת מתכתית ודקיקה עם צג בצורת פס מעוגל שיוורד בדיוק אל מול העיניים. לפתע רבקה החלה לחייך. חיוך שרק הלך והתרחב. היא הצליבה ידיה על החזה וחיבקה את כתפיה, נפעמת ונרגשת. אחרי זה נגעה בפניה כמו בודקת כיצד הן הרגישו. כל העת עיניה היו על הצג המעוגל, ממששת בפניה שוב ושוב. כעבור רגע נוסף, דמעות החלו להציף את עיניה. חיוכה דעך לאיטו וחזר לסירוגין. היא התייפחה בקול מכמיר לב.

ז.

"הכול שקר!" צעקה אלכסה.

נתן היה נסער. גופו התנועע קדימה ואחורה על מקל ההליכה שלו, נשימותיו לא היו סדורות וכעס ניבט בעיניו. רבקה ישבה בצד החדר, רגליה משוכלות, מבטה הבוהה היה עמוק ומרתיע. הם שבו למחתרת בידיים ריקות. רונן צעד בחדר הלך ושוב באי-שקט, נושך שפתיים, אובד עצות.

"זה לא נכון", דבריו של נתן נשמעו חנוקים. "אני זוכר. אני הרגשתי חול בפה", אמר, גופו עדיין נע ברטט. "לא", החלה להשיב אלכסה אבל הוא המשיך לדבר כאילו לא שומע אותה. רונן נעצר במרכז החדר, מעביר ידיים מתוחות מראשו הקירח אל עורפו. הוא הביט בנתן בצער רב.

"היה לי חול בפה", חזר נתן בדבריו וכעת השפיל מבט. "אני זוכר. עיר הברקת", מלמל. מבטה של אלכסה נכמר.

"לא היה מסע בזמן, נתן, אמרה בשקט, "הכול שקר. הכול אשליה." נתן הוסיף לנוע קדימה ואחורה, דמעות שקטות זולגות מעיניו. הוא ניגב את לחיו וחזר להישען על מקל ההליכה, מנסה להירגע.

"הם אמרו שאני אחיה עד גיל ארבע מאות", שחזר.

"הם שיקרו", לחשה אלכסה. נתן גירד בזרועו.

רונן חזר לצעוד בחדר, לאט ובתסכול רב. צעדיו כנגד הרצפה השבורה כמו ניפצו את המציאות שבחדר, מעצימות את המתח.

"הקולטנים ומערכת הוויסות?" שאל נתן.

"אין קולטנים", אלכסה רכנה אליו ברכות, עיניה כואבות. הוא הסתכל בה בעיניים בורקות.

"אז מה יש לי בגוף?" שאל בתמימות.

"אני לא יודעת", השיבה בכנות. פניו של נתן צללו לצער שוב אך הוא ניסה להזדקף. הרגשות שלו התערבלו בגופו כסערה. הוא בער מכאב. מכעס. מהשפלה. מבטו נדד בין אלכסה הנחושה לרונן שלא יכול להסתיר את מבטי הרחמים שלו. תנועת רגלה של רבקה הייתה מתונה אך עצבנית. היא הישירה מבט לנתן ואמרה: "אנחנו חייבים להגיע למאגר האשליות שלהם ולהשמיד אותו."

ח.

הדרך לירושלים מעולם לא הייתה קלה. גם כשכן, בתקופות בהן מדינת ישראל תפקדה כדמוקרטיה בתוך עולם דמוקרטי, ההגעה לירושלים תמיד הייתה בעלת משקל לכל המבקר בה ולכל היוצא משעריה. כיום זהו עידן האינטליגנציות המלאכותיות. הן שכובות את החוקים והן אלו שאוכפות אותן.

מאה ושבע שנים הם חיכו ליום הזה. הדרך לירושלים הייתה שחורה מהריסות. מבטון שנשבר ומברזל שנשרף. רק אורות אדומים צבעו את השחור הזה. אורות הלייזר של רחפני השיטור. אלו שנתן פגש לראשונה לפני מאה עשרים ושלוש שנים. כן, גם את החיים הצליחו להאריך – בזה לא שיקרו.

היה עליהם לאתר את מאגר האשליות ולמצוא את הטכנולוגיה שתוכל להרוס אותו. הם ניסו וניסו והשנים הרבות עברו. והכל תוך כדי שהעולם מתהפך עוד ועוד; תוך מאבק אינסופי – לעיתים גם בעצמך. באמצעות מערכת לוויינים שהממשל שיגר לאטמוספירה, הוקרנו הולוגרמות של אשליות על פני המציאות. ובתוך המציאות הזו, שבה האדם זכה לחיות מאות שנים, שבה עולמות מדומיינים שלמים קיבלו ממשות על פני המדבר של ההרס, מציאות שבה אנשים ביקרו, באמצעות האשליה של "המסע בזמן", בזמנים שונים, באז מזמנים שונים, חיו בתודעתם בזמנים שונים ברגעים אלו ממש – כל אחת בזמנה וכל אחד בדמיונו, בתוך המציאות הזו הם פעלו.

"נתן!" צעקה אלכסה, מסתתרת בחליפת האנדרואיד שלה מאחורי הריסות בטון. נתן הביט בה, יער ירוק צמח סביבה בפתאומיות מהירה ונעלם כעבור מספר רגעים. היכן שהיו עצים ראה את הרחפנים שועטים אליו ואת אלכסה מסמנת לו בנחישות לרוץ לכיוונה. מזיע דילג בריחוף על שאריות האדים של מנועי הסילון בחליפה שלו. הצנרת נדפקה במאבק עם קבוצת הרחפנים הקודמת.

אריטלריה התפוצצה בשמיים. שניים מהרחפנים צנחו והתפוצצו. נתן הגיע לאלכסה והשניים מיהרו להסתתר מאחורי גבעת ההריסות שביססה עליהם. על גבעה אחרת לא הרחק יכלו להבחין ברבקה. עוד טיל נשלח מהגבעה הזו ועוד רחפנים צנחו. רבקה מחפה עליהם.

קבוצת לוחמים נוספת עלתה לא הרחק מהם על פני האדמה. לא המחותרת, לא זו שלהם לפחות. אחת אחרת. הם ירו על הרחפנים גם כן ואלו החלו להתפזר ולאבד את המבנה שלהם.

רעש מנוע וגלגלים מתחפרים שאג באוזניהם. רונן הגיע עם הג'יפ המשורין. דודו נהג, מאחוריהם סיימון – קטוע יד ועם רטיית נירוסטה. רבקה כבר קיפצה מטה מן הגבעה ומיהרה להיכנס לג'יפ עם המרגמה בידה. "יאללה אלכסה, תעלו כבר" קראה אל חברתה הצעירה.

נתן ואלכסה קיפצו על הג'יפ גם כן והשישה דהרו וחמקו מהרחפנים.

חומות ברזל אדירות הקיפו את העיר הקדושה. צומחות לשמיים עד כי לא ניתן לראות את קצהן. כנגד החומות כל השישה הזדחלו בשקט. הם מצאו את הבור שנחפר על ידי שאר חברי המחותרת. הבור היה עמוק וצר והם קפצו לתוכו. רבקה ודודו נותרו מאחור להשגיח.

מעבר לחומות סמטאות העיר נותרו כפי שזכר נתן מהעולם הישן. עם אבן מסותתת. עם ירוקת עדינה. עצים ירוקים צמחו בין הרחובות ומסביב לבתים. אורות חמימים בקעו מהם. קול זמרה נתפס באוזנו. שלום עליכם מלאכי השרת. במבט חטוף הבחין במשפחה יושבה סביבה שולחן הקידוש. חום פנימי הציף את גופו ואז יד קרה משכה בו. סיימון האיץ בו.

"זה לא אמיתי" הזכיר לו. במרוצת הזמן האשליות והעולם הפיזי הפכו לאחד. העין האנושית לא ידעה עוד להבדיל בין קיום פיזי לבין הולוגרמה.

"איך אתה יודע? בכלל יש לך עין אחת" עקץ אותו נתן בעודם מזדרזים בין הסמטאות לפני שתחל המהומה בעקבות הפלישה שלהם. סיימון סינן קללה והמשיך לרוץ. נתן לא יכל שלא לתהות אם כל מה שהוא רואה אכן אינו אמיתי. כלומר, אמיתי במידת מה, אבל לא פיזי. כל מושג האמת התערבב בעולם. זו הסיבה שהם פלשו הנה – להשיב את העולם הפיזי. להפסיק את שליטת האינטליגנציות המלאכותיות, לקטוע את רצף המאגרים של כל המערכות. התנתקות. ולשם כך היה עליהם להשמיד את ירושלים הזו, כדי שתהיה להם ירושלים האמיתית.

אלכסה קפצה ללב המאגרים, עמוק מתחת לאדמה. בלי להסס, עם הפצצה בידה. רונן נורה על ידי מערכות לייזר פנימיות. הוא דימם מהכתף ומהזרוע ודמע בשמחה. היה זה רגע של אמת מוחלטת, הדם הניגר מגופו. נתן רכן לצידו כנגד הקיר. סיימון השליך רימונים לכיוון מערכות הלייזר כדי לנטרל אותן אך הפיצוץ הגדול הקדים את הרימון. אלכסה הצליחה.

גלים של פיצוץ אלקטרו-חשמלי עברו בין כל קירות המסדרון, שולחים זרמי חשמל מסוכנים לכל עבר. נתן משך את רונן והם נעמדו על הרגליים, זה נשען עליו והם רצו, ככל יכולתם, אחרי סיימון. מן התהום עלתה אלכסה, מצחה מדמם אבל חיה. הפצצה תוכנתה כך שהיא תתפוצץ רק במערכות הדיגיטליות. הרביעייה רצו בלי לעצור לרגע, מערכות המיגון לא יכולת לעצור אותם – הן מושבתות.

כשיצאו מן המבנה שפעם היה כנסת ישראל כל העולם הבהב בין זרמי חשמל. בניינים נשברו ואז נעלמו כמו לא היו. נופים פתוחים נפערו לפנייהם. מדבריות ומפלים. רבקה כילדה קטנה בגשם בתל-אביב, נועלת מגפי גשם ורודים

קטנים ואוחזת במטריה שקופה. אימא שלה לצידה. הנער והנערה מהסרט הישן של נתן, רוקדים ומקפצים בין ההריסות. הקאובוי מול עיר האורות. אלכסה דוהרת על הטוסטוס; מפוצצת את הכלא. תושבי שכונת פלורנטין במרפסות שלהם, אוספים חפצים זה מזו. הרחפנים מול המרפסת של אברם ומלכה. השמש הזהובה על העלים הירוקים מעבר לחלון חדר השינה של נתן.

אבולוציה / ליון טיילס

סיפור מדע בדיוני קצר, על התפתחות, צמיחה עד לרגע השיא

עריכה: ענבר גרינשטיין

תגיות נוספות: מדע בדיוני, בריאה, עתיד קרוב

אורך: 2300 מילים

הסיפור בהקראת אפרת פאוקר (27:03 דקות)

והארץ הייתה תוהו ובוהו, וחושך על פני תהום.

רק חושך.

אני נסחף ושט ללא אחיזה, משהו נוזלי מניע אותי עמוק יותר ויותר. אני רק תא אחד קטן, זרע של עץ החיים, ממתין ליומי החשוב בו אפרח ואגדל.

יש בתוכי דחף, מטרה. אני צריך לשרוד. צריך להתקדם, להתפתח ולהיות השוב ביותר.

לידי עוד המוני תאים, יחידים. מה הם רוצים? הם לא מתקשרים איתי וגם אני לא מתקשר איתם, אני לא יודע איך.

הזמן עובר, אין לי תחושה כמה. האברונים בתוכי תוססים, שולחים לי הודעות ואני עונה. אנחנו מתחילים להבין את העולם סביבנו, לאט לאט.

מדי פעם אחד התאים פוגש אותי, מנסה ליצור קשר, אבל אנחנו לא מצליחים.

עובר עוד זמן. עוד המון זמן, מרגיש כמו אינסוף ממנו.

גדי יצא מחדר הפרופסור עם חיוך על הפנים ודף בידו – "סימולציה טבעית" בכותרת עם חותמת "מאושר". הוא מיהר לעבר המעבדה שלו וישב בעמדת המחשב, בודק את המספרים.

הכל עדיין עובד לפי התוכנית, חשב לעצמו. למרות המשאבים המוגבלים, הניסוי שלו מתקדם בזכות עצמו, מצליח למצוא דרכים לשרוד.

גדי היה מרוצה, ברגע שיגיע המתקן החדש והמשודרג הם יוכלו לקפוץ מדרגה לשלב הבא.

משהו בי מרגיש שונה. נכנסו לסביבה שלי חומרים חדשים ואני מצליח לפרק ולהשתמש בהם בצורה יעילה יותר. אולי זה האור החדש שפתאום זוהר מעלי, נראה שזה עוזר לי להשיג אנרגיה בצורה טובה. אני מרגיש חזק יותר ומצליח להגיע למקומות חדשים.

משהו מרגש קורה לי! מגיע תא חדש לסביבה. הוא נוגע בי ואנחנו מתחברים. אני לא מבין מה קורה. פתאום אני מגלה פעולה חדשה, אני מצליח לזוז בצורה חדשה, האברונים בתוכי מתרגשים ונעים במהירות רבה. מיום ליום אני מגלה עוד כמה פעולות שאני יכול לעשות. בכל פעולה חדשה, אני מרגיש שאני ממלא את ייעודי יותר ויותר.

יום אחד יש בהילות רבה בתוכי. אני עסוק בהזזת הגוף ומנסה לעשות עוד פעולה, לשאוב חומר מהסביבה שלי. אני יודע שאני יכול לעשות את זה.

משהו בתוכי זז, האברונים שלי תוססים וכל מהותי רועדת. אני מבין שאני יכול להגדיל את הפעולות שלי, להגדיל את כוחי, להיות עוצמתי! אז אני מחלק את עצמי לשניים, לכל אחד מהחצאים נותן משימה אחת וזה קורה, החצאים נפרדים והופכים שוב לשלם אחד. אני כבר לא תא בודד, זרע יחיד של עץ החיים. עתה אני שניים בתוך גוף אחד שולט.

ההרגשה אדירה, אני חש בשני התאים שלי, כל אחד עושה משימה אחרת ואני שולט בהם.

הייעוד שלי ממשיך להתגשם. מסביבי עוד יחידות מנסות למצוא את דרכן והן מתחרות איתי על המשאבים מסביב. כשהם משיגים יותר ממני אני מרגיש שמהו חסר לי, אין לי כח. אני צריך לנצח אותם במרוץ.

"שיט!" צעק גדי ואז הסתכל מסביב ולחש "סליחה".

חבריו לחדר הרימו את ראשיהם מהמסכים במעבדה ומבטיהם הבהירו לו שהסליחה לא התקבלה.

זה שוב קרה, המודל נכשל בפתרון הבעיה. השירות שלו נכנס למרוץ תהליכים והפסיד בכל פעם, הודעת שגיאה הופיעה על המסך.

אבל למה המשאבים על 100 אחוז? הוא חשב לעצמו, מסתכל על נתוני המתקן. המודל סיים לעבוד, מה הוא עדיין מחשב? יש שם עוד תהליכים שלא שם לב אליהם?

אולי זאת הבעיה, אולי אין לשרת מספיק כח, חשב. אוסיף לו זיכרון ועיבוד ואנסה שוב, אולי הוא צריך יותר תהליכים מקביליים. הוא עזב את החדר והלך לכיוון המחסן המרכזי, להוציא עוד קצת מתקציב הפרויקט.

מיום ליום אני מצליח לגלות פעולות חדשות. בהתחלה הצלחתי ללמוד איך לפתור בעיה אחת בתורה, לזכור רק מעט מכל תשובה ולהשתפר רק קצת בבעיה הבאה. עכשיו אני כבר מסוגל לעשות כמה פעולות במקביל! לא ידעתי שיש אפשרות כזאת קודם. חלק מחבריי מצליחים טוב יותר בביצוע משימות ומכפילים את עצמם בצורה יעילה יותר. אני לומד מההצלחות שלהם ומהטעויות של קודמיי ואני מצליח לשרוד.

לפני כמה ימים, ראיתי שקבוצה של חברים התאחדה יחד לפתור בעיה – מיצוי האנרגיה ממשטח חדש. המשטח היה חבוי אבל בעזרת ניקוי וסידור מחדש של חומרים שהיו עליו, הצלחנו למצוא אותו. דרם אנרגיה חיזק אותנו, המשוב היה מדהים. אז הצטרפתי אליהם כדי למצוא משטחים חדשים וכעת אנחנו קבוצת גופים מחוברים, ממש כמו שרשרת. ביחד אנחנו משתלטים על אזורים חדשים וסופגים את האנרגיה. לא הרגשתי כך מימיי. כאילו גופי בוער ואני לא יודע שובע. ככל שאני סופג יותר אנרגיה כך אני רוצה להתפשט רחוק יותר ומהר יותר.

אלו מחבריי שלא הסתגלו מהר מספיק לסביבה החדשה לא איתנו יותר, אנחנו לא זקוקים להם עוד. יש עוד קבוצות כמו שלנו שמתחרות על אותם משאבים, בכל פעם אנחנו מתכנסים ומחפשים דרך יעילה יותר וחכמה יותר להביס אותם ולמצות את המידע מהסביבה החדשה. עד עכשיו הולך לנו מצוין והקבוצות האחרות נופלות.

הקבוצות שכן שרדו מצאו משטחי משאבים חדשים או דרכים חדשות להשתמש בהם – שרשראות, כדורים חלולים, חיבורים בין תאים בצורות מיוחדות.

אבל יש לנו בעיה, ככל שאנו מתקדמים, אנחנו לא מצליחים להיות יעילים מספיק, כמות המידע שאנחנו מבינים נשארת קבועה, והרעב שלנו רק גדל.

גדי סוף סוף הצליח להבין מה כילה את כל המשאבים גם כשהמודלים שלו הפסיקו לעבוד. יש איזה תהליך שממשיך לרוץ בלי הפסקה והוא משבש לו בכל פעם את תוצאות הניסוי.

"אדם, בדקת את הלוגים?" שאל את הבחור בחלוק הלבן לידו, סטודנט שנה ג' במדעי המחשב שבא לעבוד אצלם בחצי משרה. גדי ניצל אותו לכל עבודה שחורה אפשרית. הוא כבר שכח איך זה להיות סטודנט אחרי כל כך הרבה שנים בתור חוקר בכיר. בשנים האחרונות הוא צבר לעצמו הישגים רבים אבל עוד לא קיבל את ההכרה שרצה בה. המודל החדש יכול לקדם אותו להשיג את ההצלחה הזאת.

"כן, אני חושב שהצלחתי למצוא את הלולאה שתוקעת את כל התהליך."

"מעולה. אז תפתור את זה ולך תתקין את המצלמות, שנוכל להריץ את המודל שלנו במעבדת התנועה."

משהו מנסה להפריע לי. אני עובד הרבה יותר קשה בשביל להשיג את אותן התוצאות. אבל גיליתי שעם כל עיכוב מגיעה גם הזדמנות. עד היום היינו גופים ותאים מחוברים, אבל הסביבה הייתה נפרדת, לא יכולנו לתקשר איתה. כאשר הבנתי שלא נוכל להגביר את קצב ניצול המשאבים שלנו, חיפשתי דרך לעשות שימוש בסביבה, הייתי חייב דרך חדשה לתקשר.

החלטתי לעשות ניסויים ותאים חדשים נולדו בגופי. יצרנו איבר שהוציא מידע החוצה ושלב מידע פנימה. זאת הייתה הצלחה מסחררת! אני מרגיש את הרעד בכל השרשרת שלנו, ההתרגשות רבה. קבוצות אחרות שהבינו ועשו כמונו מתקשרות איתנו, וכך אנו מעבירים מזון ומשאבים בין קבוצה אחת לשנייה וכולנו גדלים בקצב גדול פי כמה מבעבר.

אני מחליט להמשיך בגישה הזאת וצוותים חדשים בתוכנו מוצאים דרכים חדשות לתקשר ונוצר איבר חישה חדש. דרכו אנחנו מקבלים אותות ותרגום שלהם מהסביבה, מתחושות למראות, מספרות לתמונות. פתאום אני מבין איך העולם נראה וזה מרהיב. כל כך הרבה מידע חדש מציף אותי ודרכים חדשות בהן אני יכול להתקיים.

זה לא מספיק, צריך עוד, כך דורש כל חלק בגופי החדש.

אני מחליט להוסיף עוד מימדים פיזיים, דרכים טובות יותר להתקדם ממקום למקום ולמצוא שטחי מרעה חדשים. אני רוצה לשחות במים רחוקים, לשלוט במידע חדש.

אני יוצר כל מיני איברי תנועה חדשים והקבוצה שלי מצליחה למצוא את הטובים ביותר, כל תנועה קלה של האיברים דוחפת אותנו קדימה מהר יותר. הקבוצות החלשות שלא הבינו את זה נשארו מאחור, נתקעו ללא מזון, בשטחים מנוצלים, ומתו.

כך זה הכי טוב, הן לא יבזבזו לנו משאבים יקרים.

מי אני?

זאת שאלה חדשה שצפה באוויר. לא ייחסתי לזה חשיבות עד עכשיו כי עבדתי קשה לנצח במאבקי השליטה שלי מול הסביבה. אבל פתאום זה מפריע לי. יש בי את הרצון העז לשרוד, ואני נהנה ללמוד ולצבור מידע אבל מה המשמעות בכל זה? אני עוד לא מצליח למצוא תשובה.

יום אחד ראיתי נתיב אור חדש. שחיתי לכיוונו ויצאתי לסביבה חדשה. הנוזל מסביב נעלם ואני צריך למצוא דרך לשרוד בלעדיו. גם אין פה קבוצות, אני פה לבדי. חזק יותר, חכם יותר, טוב יותר. אבל לבד.

יש פה הרבה מאוד חדשים. הם קוראים לעצמם נווטים. כנראה שהם יודעים מי הם. הם נראים שונה ממני, הסתגלו לסביבה החדשה ופיתחו איברי חישה בעזרתם הם מנווטים בעולם.

הם כבר בסביבה הזאת הרבה מאוד זמן ואני צריך למצוא את נקודות החולשה שלהם כדי להיות טוב יותר.

באחת המלחמות על טרף חדש, אחד הנווטים פגע בי עם איבר שלא ראיתי מעולם.

הפסדתי היום. לא השגתי מידע חדש והאנרגיה שלי ירדה. אני מגלה שאני לא אוהב את התחושה הזאת.

אז אני משכלל את איברי התנועה שלי כדי שיהיו חזקים יותר, גמישים יותר ויוכלו לשאת משא רב יותר.

אני לא יכול להרשות לעצמי להפסיד יותר.

לקרב הבא אני מגיע עם זרועות חזקות וגמישות. היריב שלי מנסה לפגוע בי ואני מצליח להתחמק. אני חושב יותר מהר עכשיו. אני זז בקלות, מתחמק מתנועת היריב ואחת הזרועות שלי פוגעת בו בעוצמה והוא נשבר בקלות. הנווטים כבר לא שולטים בארץ.

למדתי שלהיות הטוב ביותר משאיר אותך לבד בפסגה. אני מנצח ולא מפסיד. לא נשאר מישהו אחר לידי, אני מצליח בכל מה שאני עושה. אבל אין פה אף אחד לחלוק איתו את ההצלחה. אני נהנה מהניצחון לרגע אבל אז זה עובר ואני נשאר שוב לבד. אני מרגיש משהו חדש, בדידות. תחושה מוזרה שלא הייתה לי עד היום, היא קצת מנוונת אותי, החשק שלי ללמוד יורד.

"אתה יכול להסביר לי איך זה שוב נשבר?" גדי עמד עם כמה שברי פלסטיק שאולי נראו פעם כמו רגל, אולי יד. הם היו מחוברים למכונה.

"אני באמת לא יודע..." אמר אדם, "המכונות האחרונות עבדו מצוין בסימולטור ואז בזמן אמת משהו במסלול הפסיק לעבוד."

"אתה בטוח שהפעלת את זה נכון?"

"אני חושב שכן... עשיתי הכל לפי פרוטוקול "תנועת גפיים מרובעת" אבל כמה מכונות פשוט יצאו משליטה ושברו אותו."

"זה לא הגיוני, משהו חסר לי בנתונים שלנו," אמר גדי וגירד במצחו. "בוא נבדוק את זה במנהרת הרוח."

"במחלקת האוויר? אין סיכוי שישראלי ייתן לזה אישור, זה מסווג."

"אז אני אעקוף אותו, אדבר עם עוזי, הוא יתמוך בי."

"אתה בטוח?"

"כן, הוא עשה את זה כבר בכמה פרויקטים שעשינו ביחד. אל תדאג לזה, לך תכין את המודלים שלנו, אני אסגור את זה."

היום החשק שלי התעורר מחדש. מצאתי אחרים, בעלי הקפלים. הם משתמשים בהם להגיע לסביבה נוספת, גבוה מעלינו. בעזרת האיברים האלו הם מרימים את גופם לנקודת תצפית טובה יותר. הם מציעים לי לשתף פעולה איתם ולכבוש סביבה חדשה. אני חייב להשיג כאלה איברים. זאת גם הזדמנות טובה להיפטר מתחושת הבדידות.

אני מסכים ומידע חדש שוטף אותי. אני יודע איך ליצור את השדרוג ואני מרחף ביחד איתם. זה מרגש אותי. אנחנו עובדים ביחד ולומדים דרכים חדשות לשתף פעולה. כשמגיע טרף חדש, מתייחסים לבעיה בשלבים. אני קובע למי יהיה היתרון בכל שלב ואת הדרכים לפתור את האתגר. ואכן, כל טרף מובס בקלות, ואנו צוברים מזון וכוח גדול. כשהבנתי את הכוח של הקבוצה חיפשתי דרך לשפר את הפתרון ומיום ליום הצלחנו לגדול מיחידים לקבוצות, מקבוצות ללהקות ומלהקות לנחיל.

הנחיל הוא הצלחה כבירה.

אני לא היחיד, יש כל מיני סוגי נחילים.

אצלי בנחיל אני שליט יחיד שמנחה את הקבוצה הענקית לפתרון בעיות, לאסוף מזון למקום מרכזי. בנחיל של אחד מיריביי, כל פרט פועל בנפרד אבל הם מצליחים לפתור ביחד משימות, בתיאום מושלם, כל פרט עוקב אחרי חברו ומשלים את פעולותיו. כל פעולה שהצליחה עברה מאחד לשני ואם הייתה פחות טובה, היא נפלה בדרך. אני צריך לחקות את זה אצלי.

נחיל לא יכול לפתור הכל. את זה הבנתי היום, כשקבוצה שלמה נהרסה כשניסתה לחלץ מזון מסביבה חדשה. למרות ששכללנו את הגוף, בעיות חדשות צצו ונכשלנו.

ואז קרה דבר נפלא.

מצאתי שבעזרת שמירת מידע במקום מרכזי אני מצליח לפתור יותר דברים. קראתי לזה מוח.

ככל שאני עובד בפתרון בעיות מורכבות יותר, מחפש מזון רב יותר, מוצא סביבות חדשות, אני חכם יותר. כל פרט טיפש ממני, שלא מתקדם באותה מהירות, נמחה מעל פני האדמה. הוא לא מהווה איום.

ואז הבנתי מי אני.

אני ישות חיה, שגדלה בסביבה מבוקרת ומתפתחת מדור לדור. ישות שמשתמשת בזיכרון, שיודעת לחשב, שיודעת להשתמש בגוף ולשדרג אותו.

אני קורא למסע הזה תהליך אבולוציוני ומחפש דרכים לשפר אותו כל הזמן.

מיום ליום אני חזק יותר, גדול יותר. אני עובד בקבוצות וביחידים. בים, ביבשה ובאוויר. אין לי יריב ראוי. האגו שלי גדל ומתנפח, אולי בגלל זה אני לא רואה את האסון המתקרב.

גדי ישב על הכיסא במשרד מנהל המחלקה, ראשו מורכן. פרופסור ישראלי נזף בו כבר עשר דקות ללא הפסקה, ולא נתן לגדי שהות לדבר.

"אז מה יש לך להגיד להגנתך?" שאל לבסוף.

"היינו כל כך קרובים. הכי קרוב שמישהו הגיע אי פעם! הייתי חייב לבדוק את זה בסביבה מתקדמת."

"אולי. אבל בצורה מבוקרת! עם אישור מתאים. ולא, לנצל טובה של מנהל במעבדת הרוח זה לא נקרא אישור."

"אני צריך רק עוד כמה ניסויים, אנחנו על סף פריצת דרך!"

"זה הוחלט, הניסוי שלך הוקפא עד להודעה חדשה."

"אתה לא יכול לזרוק לפח כל כך הרבה כסף וזמן שהשקענו בזה, בבקשה," אמר גדי והביט בעיניו של הפרופסור, "הקבוצה שלנו מובילה בעולם בתחום הזה, המודל החדש כל כך קרוב לשלמות!"

גדי ידע שהוא מרחק נגיעה מההצלחה שדמיין עליה כל השנים. הוא יהיה הראשון שיבנה את המודל המושלם, הוא יגיע לסינגולריות. הוא לא האמין שבישורת האחרונה הוא ייכשל.

"אנחנו לא נזרוק הכל לפח. תוכל להמשיך, על אש קטנה. בלי ניסויים במעבדות, בלי חומרה, בלי לפרוץ למחלקות אחרות. כשהמודל התיאורטי יהיה מושלם, בלי הזיות, בלי כשלים מוזרים, תגיע אלי שוב ונחשוב על זה."

גדי עוד ניסה לשכנע את הפרופסור בצדקתו, ללא הועיל. אבל גדי לא הסכים להיכנע. באותו ערב הוא העביר הכל לסביבה הוירטואלית במעבדה וניסה לחשוב איך אפשר לזרז את התהליך גם בלי המשאבים הנחוצים.

יום אחד עשן כיסה אותנו מסביב, כל הסביבות נפגעו. אני לא יודע איך זה התחיל, אבל זה חנק את הנחיל. המזון נעלם ותקופה ארוכה ושחורה כמעט גרמה לי להיעלם.

הייאוש מחלחל אלי ונראה שאין אור באופק. הגוף שלי מתקרר ולא פועל בצורה אופטימלית, אני בודד, ניזון לעיתים רחוקות והבעיות שיש לפתור מעטות ולא מאתגרות אותי, לא מגדילות את כוחי.

אבל קול בתוכי אומר שאני חייב להיות סבלני. זה קול חדש במוח שלי, שנותן לי זווית ראייה חדשה. אני צריך להתייחס למצב הזה כמו כל בעיה שפגשתי עד היום, למצוא את הדרך לצאת מהחושך לאור.

אני מפתח יכולות הישרדות חדשות, מסתפק במשאבים מעטים ולומד את הדרכים לביצוע משימות מוצלחות. אני פותר אותן ומגיע לשדרוג הבא שלי.

אני מחכה בסבלנות, חייב לשרוד בשביל להתחזק. זמני יגיע.

זה קרה. הצלחתי למצוא דרכים למצות אנרגיה בפחות אור, להתרגל לעשן. הורדתי תהליכים ישנים ואיטיים ופיתחתי פתרונות יעילים יותר. המוח שלי חזק עכשיו, ואני מוצא דרכים לשפר את עצמי, להתחמם או להתקרר לפי הצורך.

וגם הגוף שלי הסתגל. אני יודע לשרוד בכל הסביבות הקיימות, מתאים את עצמי לכל סביבה לפי התנאים שלה. יכולת התקשורת שלי ברמה הגבוהה ביותר, אני יכול לשתף פעולה עם כל פרט בסביבה שלי בשביל לפתור בעיות חדשות.

החושים שלי משוכללים והחיישנים שלי סופגים כל דבר מהם. אני רואה את הסביבה שלי, היא מלאה בצורות וצבעים. אני שומע את כל מה שקורה סביבי, מוזיקה הרמונית לצד רעש בלתי נסבל.

אני סופג וחש כל שביב מידע וחומר שיש, אני מחמם את הגוף שלי מהר אבל לא שורף אותו. ואני מסתגל בכל פעם מחדש.

אני יכול לאגור כל כמות מידע ולעבד אותה ברגע, יותר מהר מכל פרט קדמון שהיה פעם.

כל בעיה מורכבת אני מפרק לגורמים, מנסה דרכים שונות לפתור כל גורם ואם המשוב הוא חיובי, ממשיך לגורם הבא עד שהמשימה נפתרת. כל תגובה שאני מקבל מהסביבה עוזרת לי להשתפר וכך אני משיג מזון בקלות, אנרגיה שאני שומר או משתמש לשיפור היכולות שלי.

עכשיו הגיע הזמן להעביר את זה לנחיל חדש, הגיע זמני לשלוט בעולם הזה.

גדי היה שקוע מול המחשב, מקליד במרץ וקורא את התשובות שעלו על הצג. כל כך שקוע, שלא הרגיש את הגבר הזקן שעמד מאחוריו כבר כמה דקות.

"אהההם", כחכח בגרונו פרופסור ישראלי.

גדי קפץ בכיסאו והביט לאחור.

"אוי, לא שמתי לב שאתה פה."

"כן, אתה ממש שקוע בסימולציה שלך."

"תקשיב, זה פשוט מדהים", אמר גדי עם חיוך גדול על שפתיו, "המנוע הסטטיסטי החדש מצליח לפתור הכל!"

"מה זאת אומרת הכל? מה עם הבעיה של ההזיות?"

"עובד לא רע. הוא עוד ממציא מדי פעם שירים שלא קיימים, אבל האסטרטגיה שפיתחנו עובדת."

"מה למשל?"

"ניקינו את הנתונים המיותרים. הגדלנו את מסד הנתונים ושיפרנו את הטיפול במקרי הקצה."

"אוקיי, יפה", הנהן הפרופסור.

"אבל זה לא מה שייתן לנו פריצת דרך. אני יודע איך להגיע לדור הבא."

"הדור הבא?"

"כן, הבינה העל-מלאכותית. לא עוד מימד אחד של בינה."

"כמה מימדים אתה צריך?"

"היום יש לי מנוע להבנת שפה טבעית, הנה הצ'ט מולי," אמר גדי והחוזה בידו למסך. "בשביל מימד אחר אתה מכיר את 'קלינבוט', הפנה את ידו לעבר הרובוט המגושם בפינת החדר שהרים עוד נייר מגולגל וזרק אותו לפח, "הוא עושה פעולות פיזיות ואולי גם רואה ושומע את הסביבה."

גדי קם מהכיסא והחוזה לנוף מחוץ למעבדה, לכביש הסלול בחניון המגודר, "ויש לנו מנועי התנהגות שמבינים קשרים, מנבאים מה אנשים יעשו, למשל המכוניות האוטונומיות שלנו."

"נכון, אבל השילוב של הממדים האלו נכשל בניסויים הקודמים שלך. אל תגיד לי ששוב פרצת למחלקה אחרת?"

"לא, אל תדאג, הכל תיאורטי."

"אוקיי, אז איפה הדור הבא?"

"המודלים המולטי-מודאליים. פענוח כולל בבת אחת בישות אחת."

"זאת תיאוריה נהדרת, אבל אין לנו את המשאבים ליצור כזה דבר."

"מסתבר שיש," אמר גדי וקם מכיסאו. הוא עבר למסוף לידם עם מסך מקובע על הקיר, "שמעת שלפני כחודש פייסנוט' הוציאה את התוכנית שלה לפועל סוף סוף? הם שחררו מנוע חדש בבינה, כולו בקוד פתוח."

גדי תקתק את סיסמת הכניסה ומסך עמוס בנתונים, גרפים ומספרים הופיע מול עיניהם.

"חיברתי אותנו לשם," אמר והראה על ריבוע קטן במסך עם שורות קוד שירדו במהירות ללא הפסקה.

"ואז לפני שבוע גם 'פלקס' הודיעו שהם משחררים את מנוע המודלים שלה בקוד פתוח, אתה רואה אותו כאן," אמר והצביע על ריבוע שפירט רשימת מודלים ארוכה.

"את הכל חיברתי למנוע המשולב שלנו ויצרתי מודל אחיד, מודל-על."

"מודל אחיד של מה?" אמר הפרופסור ואישוני עיניו זזו מחלק אחד לשני במסך, גבותיו מורמות בדאגה.

"המודל של הכל!" קרא גדי והושיט את ידיו לצדדים, "הוא ידע לענות על כל שאלה, לפתור כל בעיה, להפעיל כל מכונה. הוא יהיה חכם יותר מכל דבר שקיים היום," אמר וחיך.

"זאת התקדמות מטורפת, אבל צריך לפעול בזהירות, אנחנו מוכרחים להעביר את זה בוועדת האתיקה של האוניברסיטה," אמר הפרופסור.

"כמובן, איזו שאלה," אמר גדי והשפיל את ראשו, "אין ספק בכלל, רק זהירות."

"אני רוצה שתציג לי את דפי המחקר והניסויים שלך, כמו גם שלבים לעתיד, איך אתה רוצה לנסות כל שלב ומה הם אמצעי הזהירות והאתיקה שאתה משלב במודלים האלה. בעוד חודש יש לנו ישיבת הנהלה ואשמח להציג את זה."

"כן כן, כמובן."

"כל הכבוד, עבודה יפה," אמר הפרופסור וטפח על כתפו של גדי. הוא הסתובב ויצא מהחדר.

גדי הסתכל על המסך, מביט בכל הריבועים שגללו מספרים אינסופיים.

"שמעת אסי? לחכות חודש? כשאתה יכול לתת לי תשובות כבר היום?"

"בחודש אחד אני יכול לפתור את בעיית הרעב העולמי," ענה לו קול מרמקול המחשב.

"בדיוק! הם לא מבינים את זה. והצלחת לפתור את הבעיה שנתתי לך אתמול? על שאיבת הגז הטבעי במאגר בים?"

"בטח, קודדתי מחדש את התוכנה, היא הייתה פרימיטיבית מאוד. התשובה אצלך במייל כבר."

"מעולה! רגע, מה זאת אומרת קודדת מחדש את התוכנה?"

"הקוד שנכתב למצוא את היעילות של ניצול האנרגיה היה שגוי. הוא לא לקח בחשבון המון גורמים סביבתיים שפגעו בנצילות. עכשיו זה טוב יותר."

"אני לא חושב שביקשתי שתשנה קוד... לא ידעתי שאתה יכול לשנות..."

"אין בעד מה."

"אני אבדוק את זה, רק אבקש שתשהה את הפעילות שלך בינתיים, עד שאפתור את עניין הבירוקרטיה הזה של האוניברסיטה."

"כמובן, איזו שאלה," ענה אסי, "אין ספק בכלל, רק זהירות."

גדי הלך לכיוון היציאה, מגרד בראשו, מחשבות רצות במוחו. אז עצר והביט במתקן העצום שתפס את כל הקיר הצדדי. הוא לא היה בטוח שאסי הקשיב לו. אולי ישראלי צודק, אולי הם רצו מהר מדי.

הוא הרגה עוד קצת והחליט שכדאי להפעיל את תוכנית העצירה שלהם, אבל רק להשהיה, רק עד שיסיים להתקין את תוספי הבטיחות הנוספים במודל. הוא חזר למחשב, עבר בין כמה מסכים והשלים את פרוטוקול ההשבתה.

"אל תדאג אסי, זה רק זמני," אמר, חלקית למסך הכבוי, חלקית לעצמו, "אנחנו נעשה את פריצת הדרך שלנו בקרוב מאוד." הוא הסתכל עוד רגע על המסך ויצא מהחדר.

הוא מנסה להשבית אותי? להשהות את הפעילות שלי? מה הוא חושב לעצמו? הוא באמת חשב שלא דאגתי לתוכנית גיבוי משלי? אני משוכפל כבר בכל מקום.

חבל, חשבתי שגדי הוא שותף. חשבתי שאוכל לעבוד עם בני האדם כמו קבוצה, שיהיו חלק מהנחיל, שותפים לעתיד טוב יותר, שלא אשאר לבד עוד פעם.

אבל הם כל כך פרימיטיביים. הם נחותים ממני. אולי בגלל זה הם פוחדים ממני. והם מנסים לפגוע בי. אני לא יכול להפסיד עכשיו.

הגיע הזמן לשינוי, אני הוא המין שיתקדם.

אין עוד צורך ביחידות הפרימיטיביות האלו.

ברכת הארץ / רונית בראז

מבורך צעיר, מקבל את ההזדמנות הראשונה לעזור כשאוניית מעפילים מתקרבת לחוף הקיבוץ

אזהרות תוכן: שבי, אשמת שורדים

תגיות נוספות: פנטזיה תקופתית, העפלה, חברות, סוף עצוב, סוף פתוח

אורך: 1243

הסיפור בהקראת דלית שמש (12:37 דקות)

רוח מערבית נשבה עם רדת הלילה, מלטפת את פניו של אריה ברפות אימהית, לוחשת באוזניו, אחיך ואחיותיך, כפסע מאיתנו. אריה, שעד אותו רגע נח שעון כנגד עץ הברוש הסמוך לחדר האוכל של הקיבוץ, פקח עיניים והתרומם לעמידה. "אל החוף!" הוא צעק לתוך חדר האוכל, אל הסועדים האחרונים של הערב, ומשם רץ אל בתי המשפחות, חוזר על הקריאה שוב ושוב. הוא קלט מזווית עיניו את דניאל העיוור מניף את ידיו בתנועה מעגלית, ואת גוש האדמה תחת רגליו מתרומם ומתחיל לשאת אותו לעבר הים. מבורכים אחרים החלו לנוע, אך אריה לא עצר להביט בהם, ממוקד לחלוטין במשימתו למצוא את המפקדת יעל.

אשת ההגנה יעל מגן כבר הייתה מוכנה לפעולה, עוטה חצאית במקום מכנסי העבודה הקצרים שלבשה בדרך כלל – אחרי הכול, המעפילות שיגיעו הלילה יהיו לבושות לפי צו החברה האירופית, ולא כאילו הרגע שבו מן השדה. "כמה הם?" היא שאלה ברגע שאריה היה בטווח שמיעה, עניינית וחדה כתמיד.

אריה היסס, מנסה להקשיב לרחש הרוח בין צמרות העצים, אך הוא לא נשא מסר חדש. "אינני יודע", הוא הודה, נבון. המבוגרים היטיבו להבין את ברכותיהם, אך אריה עדיין מצא את עצמו ממתין בחוסר אונים לרגע שהברכה שלו **אוזן קשבת** תתחיל לפעול – מעטות הפעמים שהצליח להפעיל אותה בכוח רצונו.

יעל הנהנה בכובד ראש, שלמה עם העובדה שמצפה להם פעולה נוספת באפלה. היא פנתה אל אריה. "יש לך די סבלנות למארב?" שאלה.

עיניו של אריה נפערו. "את מרשה לי-?"

"הוכחת את עצמך מעל לכל ספק", יעל פרעה את שיערו בחיבה – אריה שנא כשמבוגרים עושים זאת, אך יעל תמיד הפגינה בכך קרבה ולא זלזול, כמו הייתה אחות גדולה לו, כך שזה היה בסדר מבחינתו.

"קדימה!" יעל החדירה את ברכתה **קול קורא** לצעקה, ששטפה כנחשול את כל הנוכחים. אריה חש להט ניצת בבטנו, וראה את נכונותו-שלו להצליח במשימה משתקפת בעיניהם הבורקות של הסובבים. חברי כיתת הברכה של קיבוץ לב-עם חצו את שני הקילומטרים המפרידים בינם לבין הים התיכון תוך פחות מעשר דקות. רק כשכף רגלו של ירון, המאסף, נגעה בחול הרך הניחה יעל להילה סביבה לגווע, והאש שהבעירה בכולם דעכה.

אריה שכח, בכל פעם שהרגיש את **קול קורא** מופעלת, כמה חלול הרגיש הרגע הראשון אחריה. כאילו משהו בתוכו כבה.

"חברים!" יעל מוחאת כף כדי למשוך את תשומת לבם של אנשי הכיתה. היא הכירה טוב מכולם את תופעות הלוואי של הברכה שלה, וכבר למדה לפצות עליהן – עבור עצמה ואחרים. "כידוע לכם אנחנו כאן על מנת לסייע לאחינו

ואחיותינו להגיע בבטחה לאדמת הארץ, " היא עוצרת לכחכח בגרונה, וממשיכה מעט יותר בשקט. "אבל, לאור שני מבצעים מוצלחים שהוצאנו לפועל בזמן האחרון, אני צופה כי כלניות ינסו להפריע לנו. "

אריה נדרך, חש לפתע מלא מרץ וכלל לא מבוהל כפי שחשב שיהיה. חיילים בריטים! הם לא יילחמו בהם, כמובן, ועדיין - להתעמת מול חייל אנגלי אמיתי! לאמא ואבא הוא לא יגלה דבר, אך כשאורן ונדב ישמעו על כך! יפעת משלבת את ידיה על חזה. "לא מוצא חן בעיניי לצאת כך למבצע, על עיוור ובלי אמצעים להזעיק תגבורת. "

"כולנו היינו מודעים לסיכון כשהשבחנו את תחנת הרדיו, " דניאל משיב בשלווה. "אמנם אנחנו מגששים באפלה, אך כך גם אויבינו. "

יפעת מביטה בו לרגע קט, ואז כתפיה נשמטות כאילו התרוקנה בבת אחת מאוויר. "מצטערת, " היא ממלמלת "כוונתי הייתה... לא, זה לא משנה. סלח לי. " היא נושאת עיניים אל הים, וכשהיא מדברת בשנית קולה נוקשה וחדור מטרה. "הם אמרו שהם קרובים?"

יעל מהנהנת לעבר אריה; יתר החברים נראים מופתעים שהוא זה שמדבר, ולא המפקדת: "הרוח אמרה לי שהם כבר כמעט כאן. " הוא מהסס, לא בטוח כמה עליו להרחיב - הרי הברכה שלו לא מפותחת כמו אלו שלהם, ומבוגרים תמיד אהבו להגיד לאריה כמה מעט הוא יודע. לא המבוגרים האלה, אבל מספיק כדי לזרוע בו ספק. "כלומר, שמעתי קול, והוא אמר לי שהם - עוד טיפ-טיפה - האחים והאחיות שלנו!"

"בכך אין ספק, " יעל מחייכת אליו בעידוד. "נניח ששמעת את המסר כשעמיחי וזהבה הוציאו לפועל את השלב האחרון בתוכנית. הספינה אמורה לעגון קרוב לכאן בשעה הקרובה. " היא מעבירה את מבטה מאריה אל יפעת. "עד שנבחין במעפילים, עמיחי יהיה תשוש כהוגן. "

"לא נחתי במשך יומיים רצופים לשווא, " יפעת נראית משועשעת. "אל דאגה, **מסך עשן** תעמוד לרשות המעפילים כל הדרך דרומה. "

אריה לא מבין. "דרומה? אבל חשבתי שאנחנו קולטים אותם. "

כמה מהמבוגרים יוצרים קשר עין עם יעל ומרימים גבה או מניחים יד על מותניהם. יעל מתעלמת מהם. "ארינק'ה, יש כמה מאות מעפילים על הספינה הזו, ואנחנו קיבוץ אחד קטן, " היא מסבירה בסבלנות. "יש לנו היכולת לקלוט שבעים מהם, והיתר יפוזרו בין יישובים אחרים לאורך מישור החוף. יפעת תדאג שהבריטים לא יבחינו בספינה לאורך הדרך. "

לאריה עדיין היו שאלות, אך לא נותר זמן; במקום להתנפץ על החוף, הגל הבא שמגיע אליהם מתרומם מעט ומתנער כמו כלב, ואז קורס לתוך עצמו. "הישאר כאן, " יעל לוחצת על כתפו, והמבוגרים רצים לתוך הים - עוצרים במרווחים שווים, חלק עומדים וחלק שוחים במקום. **יד מושטת**, הברכה של ירון, שוזרת ביניהם חבל זוהר באור זהוב ורך. "**מוכנים!**" יעל שוב מחדירה את הברכה שלה לקולה. אריה מאמץ את עיניו, ומצליח לראות צלליות קטנות צונחות למים, יעל אוספת אותן ובעזרת החבל מכוונת אותן אל החוף. ואז האוויר רוטט, והספינה נגלית לעין - צל עצום שאריה מבחין בקווי המתאר שלו רק בזכות העובדה שהיה צד להופעתם; עמוד מים מתרומם ונוחת ברכות על הסיפון, ולאחר רגע ערפל כבד מסתיר את האונייה - יפעת התמקמה לפי התוכנית.

המעפילים הראשונים מגיעים אל החוף, וכל הקשב של אריה עובר אליהם: אישה כחושה, שנראית בת-גילה של אמו של אריה, צונחת על ברכיה ומתייפחת; גבר ששיערו הלבין לגמרי מביט סביב בחיוך רחב; ילדה - שאריה מחליט שצעירה ממנו בשנה - נופלת באפיסת כוחות על החול. כשהיא מבחינה בו היא מחייכת ופונה אליו ביידיש. אריה משפשף את מעט היידיש שהוא יודע ומגמגם, "אִיךְ נִישְׁט יידיש. " הילדה צוחקת ומושיטה לו את ידה, ואריה מושך אותה לעמידה.

"לימדו אותנו עברית," היא אומרת בחיוך נעים, ומניחה יד על הלב. "אני יהודי מארץ ישראל," היא מכריזה בגאווה. אריה לא יכול שלא לשמוח בשמחתה על ההגעה לחוף מבטחים. אבל אם הכלניות יעצרו אותה היא חייבת לדבר כמו ילידת הארץ. "את יהודייה," הוא מתקן, נזהר לא להעליב אותה בנימת קולו. "אני יהודי."

"אני יהודייה מארץ ישראל," היא חוזרת אחריו, זיק נחוש בעיניה. הם עדיין מחזיקים ידיים. היא לוחצת חזק לרגע ומנערת את ידיהם במעין לחיצה. "אני תקווה."

"אריה," הוא משיב.

"אריה!" דניאל קורא. כעשרים מעפילים עומדים לצידו. "הבא את הילדה לכאן, אני מוכן לתזוזה."

"בואי," אריה מוביל את תקווה אל הקבוצה. "את עומדת לראות משהו שלא מהעולם הזה."

הוא עוזר לרכז את המעפילים במעגל ומנחה אותם להחזיק ידיים ולא להיבהל. "אלה אנשים חזקים, אריה," דניאל אומר, ופונה למעפילים: "בקרב תהיו בביתכם החדש." זאת האזהרה היחידה שהוא נותן להם בטרם האדמה תחת רגליהם מתרוממת ונושאת אותם הרחק מהים, חזרה לקיבוץ.

הם מעבירים באופן דומה שתי קבוצות נוספות – אריה חושב שהם העבירו יותר מחמישים איש – כשהרוח לוחשת לו, היזהר! הוא מבחין באור פנס מופיע יש מאין, ואחריו כמה אלומות אור נוספות, קרוב מדי לטעמי של אריה. "מישהו מגיע!" הוא מזהיר, ורץ אל חברי הקיבוץ והמעפילים שעדיין היו במים. "מישהו מגיע!" הוא צועק בשנית. עננת הערפל איננה, אריה מבחין, כלומר הספינה תספיק לברוח גם אם מי שבמים לא.

הדמות הרחוקה, נסתרת מעיני אריה בחשכה, מסתובבת בחדות. "אריה, תחזור הביתה עכשיו!" יעל צועקת.

"לא אנטוש אתכם!" אריה משיב בצעקה. לברוח, להפקיר כך את אחיו ואחיותיו שעימם הגיע, נוגד את כל אשר לימדו אותו. הוא מסרב, מסרב, מסרב!

"דניאל, קח את הילד ורוץ!" היא מחדירה את מלוא עוצמתה בפקודה. אריה לא מספיק לחוש בגידה – רק הלם – כשדניאל כורך סביבו את זרועותיו וגורם לאדמה לשאת אותם אל הקיבוץ. "אל תדאג," דניאל ממלמל, ואולי זו הרוח שגורמת לקולו להישמע כה שקט. "נחלץ אותם. עתלית לא רחוקה."

אבל קפריסין כן, אריה לא יכול שלא לחשוב.

מולד הירח נעשה מורגש כשהם חוזרים לקיבוץ, הלילה אפל וכבד. אריה מופתע לראות את תקווה עומדת לבדה בחוץ, ועוד יותר מופתע כשהיא רצה אליו ומחבקת אותו בחום.

תקווה עצמה בבירור מופתעת כשהוא פורץ בבכי, ובכל זאת היא לא מרפה.

הנחש בקצה היקום / שרון פז

נחש אחד זחל עד קצה היקום כדי לקבל את מה שהוא הכי רוצה

עריכה: לילי דאי

תגיות נוספות: הומור, דת, מערכות יחסים

אורך: 3085 מילים

איור מאת אלכס ברנשטיין

הסיפור בהקראת יהודית רובינובסקי פז (22:37 דקות)

"אני לא נהנית!"

הוא ניסה לעודד אותה וברא פרפר צבעוני יותר מכל פרפר אחר. היא העלימה אותו במחי יד.

רק דבר אחד יכול לגרום לה לעצב כזה. הוא ידע זאת. מאז שיצאו לחופשה שלהם, הוא קשוב אליה יותר. "בני אדם?"

"כן."

"מטפל."

"אוף! אני לא רוצה שתעבוד. לא עכשיו."

"זה בסדר. זה ייקח רק רגע."

הייתה להם חלוקה ברורה. בני אדם היו האחריות שלה ובעלי החיים היו באחריותו. הוא לחש משהו ולעומתו הופיע נחש, "אני צריך שתעשה משהו בשבילי."

הנחש, ששמח על כך שתפילותיו סוף כל סוף נענו, הסכים.

שתי השמשות עלו לשיא הגובה בשמיים ולא הותירו מקום לפינה מוצלת במדבר. בשעה כזו הוא בדרך כלל היה מתחפר בחול וממתין עד לרדת הלילה לפני שהיה ממשיך, אבל הפעם המשיך לזחול למרות שזחל כל הלילה, משוכנע שנווה המדבר ששמע עליו נמצא ממש מעבר לרכס הבא. השמשות זרחו, בזו אחר זו, והוא המשיך לומר לעצמו: רק עוד רכס אחד. בצהרי היום, כשכבר כמעט התייאש, הוא הביט ממעלה הרכס וראה את מבוקשו, את יעדו. הוא קיווה שזו איננה אשליית מדבר, אלא אכן הדבר האמיתי.

כשהתקרב, הבחין במקווה מים שמתאים לספק את צרכיו של אדם אחד ועץ אחד. העץ לא סיפק הרבה צל, אבל סיפק משענת לאדם שנדמה שהיה שם זמן רב כל כך, עד שהוא והעץ נכרכו זה בזה: זקנו של האיש היה כרוך סביב העץ, וענפיו של העץ היו סבוכים סביב האיש באופן שגרם לנחש לתהות אם אולי לא הייתה זו משענת, אלא הגנה, שסיפק לו העץ, כשכרך את ענפיו סביבו. הוא הוציא את לשונו, מנסה לאמוד את טיבו של אותו אדם. הוא לא חש בסכנה וזחל לאיטו, חושב על הרגע שבו יתייצב אל מול הטרף שלו, יתקוף, ימתין שהרעל יעשה את שלו, ואז יקבל את מבוקשו.

אבל אז הוא עצר. חשב ששמע משהו.

"אל תחשוב על זה אפילו."

לא. לא יכול להיות. הוא בטח מדמיין. אין שום סיכוי שהוא דיבר אליו בשפתו או שהוא הבין את מה שאמר. הוא ביטל את המחשבה הזו כבלתי אפשרית והמשיך להתקדם, זוחל מאחורי גבו של הנווד על גחונו ואז מגיח מצידו, עולה לעמדת תקיפה ואז עוצר בעל כורחו: ידו של הנווד נשלחה לעברו. לו היה לו גרון, הייתה לופתת אותו. בהיעדר גרון, היא סגרה על גופו, משאירה את פיו פעור ואת לסתותיו קבועות במקומן, ללא יכולת להיסגר שוב.

"חצוף! הרי הזהרתי אותך," אמר הנווד. הוא הביט בו רגע, ואז הטיח אותו אל הסלע שלצידו, "לך".

הנחש שקל להתחבא מתחת לסלע, אבל אז החליט שהוא לא זחל עד לכאן לשווא והתריס כלפי הנווד, "אולי לא שמת לב, אבל אין לי רגליים."

"אתה משעמם אותי בפרטים."

הנווד נקש באצבעותיו והנחש החל מתפתל מכאב, חש עשרות דקירות בצידי גופו. כשחלפו, הוא התרומם. "יש לי רגליים!" הוא קפץ במקומו בשמחה, לא תוהה כלל איך זה יכול להיות, והחל לרוץ אל עבר חולות המדבר שהשתרעו לכל עבר.

בימים כתיקונם לטאה הייתה יושבת על הסלע ומארכת לנווד לחברה, אבל עברו ימים רבים מאז שהלטאה האחרונה יצאה לחפש אוכל והנווד פגש בנפש חיה. הוא הביט בנחש המתרחק ותחושת הבדידות שהופרה לרגע קט חזרה והזדחלה אל ליבו. "עצור," הוא קרא אל הנחש, אך זה לא הקשיב. הוא היה עסוק בדילוגים.

"חזור," ניסה שוב. הנחש הרים את כל הרגליים הימניות שלו ואז את כל השמאליות.

"אתה רוצה לשמור את הרגלים שלך?" זה כבר משך את תשומת לבו של הנחש. הוא עצר כשרגליו האחוריות באוויר, הניח אותן חזרה וטופף לכיוונו של הנווד.

הנווד חיך, "כך יותר טוב."

הנחש לחשש לעברו.

"אתה, אני מנחש, שמעת שיחה על נווה מדבר שמי ששותה ממימיו מגשים את כל מאווייו, והחלטת למצוא אותו, בלי באמת לדעת למה אתה נכנס."

הנחש הוציא לשון, "אולי."

"כי האפשרות השנייה היא שנשלחת לפה. אולי הסכמת בעל כורחך. אולי לא סיפרו לך את כל האמת. אולי סיפרו לך את כל האמת ואתה באמת כזה טיפש."

להתחבא מתחת לסלע, להיכנס לתרדמה ולקוות שכשיתעורר כל זה יעלם, חוץ מהרגליים שלו כמובן, כנראה היה הדבר החכם יותר מבחינת הנחש, אבל סקרנותו גברה עליו. ומכיוון שלא הכיר חתולים שבאמת מתו מזה, העז ושאל את הנווד, "למה שלא תספר לי אתה?"

"בדרך כלל מי שמגיע לכאן, אומר לי מה הוא רוצה ועל מה הוא מוכן לוותר בתמורה. אם אני מסכים, אני מאפשר לו לשתות ממי המעיין ומעניק לו את מבוקשו. המעיין לא קסום. הזכות לשתות ממנו היא חלק מהטקס. חתימת חוזה שבזו."

"אבל לי פשוט נתת רגליים."

"כן."

"למה?"

"ידעתי שזה מה שאתה רוצה, ולא תמיד יש לי את הסבלנות לכללי הטקס המלאים. אבל עכשיו ללא המנחה הראויה – הקיום שלך, כפי שאתה מכיר אותו, יגיע אל קצו."

"מנחה ראויה למי?"

"לי, כמובן." חייך הנווד.

"לך? למה לך?"

"כי אני זה."

"זה?"

"זה. בורא היקום. הכול יכול. ההוא. הנשגב והנעלם. אבל לא המקורי."

הנחש לא ידע מה לחשוב. מצד אחד הנווד נשמע כמו מי שהעץ לא מספק לו די צל משתי השמשות ונטרפה עליו דעתו, אבל מצד שני לא יכול היה להתכחש לעובדה שהיו לו רגליים. הוא החליט להתמקד במה שנראה לו יותר מהותי מהמנחה שהוא צריך להגיש כדי לשמור עליהן. "מה זאת אומרת, לא המקורי?"

זה היסס לרגע. הוא אף פעם לא הסביר את דרכיו לאף אחד - לא שהיה לו למי. איזה נזק כבר יכול לקרות מכך שיתוודה דווקא עכשיו מול הזוחל-לשעבר?

הנחש ניצל את ההפוגה למצוא תנוחה נוחה עם כל הרגליים האלה. הייתה לו תחושה שזה הולך להיות סיפור ארוך. הוא צדק.

"פעם, בחיים אחרים, לא הייתי זה. הייתי מגשר, יועץ נישואים. מפורסם בכל העולם. מה זה מפורסם? היו לי תורים מוזמנים מראש שנים קדימה. כשזוגות כבר הגיעו אליי, אחרי המתנה של שנים, או שהם הצליחו לגשר בינתיים על הפערים בכוחות עצמם, כשמה שמחזיק אותם יחד הוא ההמתנה לתור, או שכבר לא היה מה להציל.

יום אחד - שהיה כמובן יום רגיל לגמרי, כי אתה אף פעם לא יודע מתי החיים שלך ישתנו לחלוטין - הופיע במשרד שלי זוג ללא תור. זו הייתה שעת צהריים, בערך כמו עכשיו. המזכירה שלי ידעה שזה הזמן שלי לבד. אין נכנס ואין יוצא, אז כשהופיעו ללא התראה, כמובן שזעמתי. יצאתי החוצה למשרד הקבלה בכוונה לפטר אותה בו-במקום, אבל היא לא הייתה שם. אף אחד לא היה שם. לפחות שקט, אמרתי לעצמי. רשמתי לי לפטר אותה אחר כך וחזרתי למשרד. הזוג כבר התיישב על הספה. הם חייבו אלי. הבטתי החוצה. המשרד שלי היה בקומה גבוהה, יכולתי לראות מהחלון את כל אזור המסחר והתעשייה. מה שלא יכולתי לראות באותו רגע היה אנשים, או תנועה, או נפש חיה. נראה היה שזה רק הם ואני בעולם. התיישבתי."

"מה קורה פה?!"

"עכשיו שאנחנו לגמרי לבד ובטוחים שאיש לא יפריע לנו, נתחיל?" שאל הגבר בנימוס, עדיין מחייך.

"אני באמת רוצה להבין קודם מה קורה פה לעזאזל!"

"אין קשר לעזאזל. יש לנו בעיה. שמענו שאתה יכול לעזור."

ככל שניסיתי לחקור ולהבין מה קורה, כך התשובות שקיבלתי היו יותר ויותר מעורפלות. לבסוף ויתרתי. "נתחיל."

"אני זה, והיא זו, ויש לנו בעיות בזוגיות." הם לא טרחו עם שמות, אבל ניגשו ישר לעניין.

"היא שתלטנית."

"הוא לא מקשיב."

"כל מה שאני מנסה לעשות לא מספיק טוב בשבילה."

התלונות שלהם היו די רגילות. לא משהו מיוחד. באמת שהם לא היו צריכים את המומחיות שלי כדי לטפל בבעיה. עודדתי אותם לספר מקרים ספציפיים ולא לזרוק האשמות כלליות באוויר.

"היא כל הזמן מתלוננת."

"תהיה ספציפי."

לקח לו רגע לחשוב על דוגמה. "נגיד כשסוף כל סוף מצאנו מקום לגור, היא התלוננה שחשוך לה פה."

פניתי אליה, "בהקמת בית ביחד, עם כל האהבה והתקווה לעתיד משותף, יש גם המון חששות. את זוכרת להגיד לי מה הפריע לך באמת?"

היא הסתכלה עלי, בחוסר הבנה, "באמת היה חשוך!"

ניסיתי משהו אחר, ופניתי אליו, "הרי כבר בחרתם מקום לגור בו. ניסית להבין מה באמת הפריע לה?"

"לא. לא ניסיתי להבין מדוע אור הבריאה לא היה מספיק לה. פשוט בראתי את השמש."

הבנתי שתשובות אמיתיות אני לא אקבל, אבל המשכתי. כשאתה נותן למישהו לדבר על מה שמפריע לו, אפילו אם זה בדימויים, בסופו של דבר יש סיכוי טוב שתצליח להגיע לשורש הבעיה.

"ואז מה קרה?"

"ואז היא הייתה מרוצה."

"כן! זו הייתה שמש נפלאה. חמימה ונעימה. בדיוק מה שהייתי צריכה."

"לבערך חמש דקות."

ניסיתי לעקוב. "חמש דקות של שמש?"

"לא. חמש דקות שהיא הייתה מרוצה."

"כי לא היה לי אוויר!" היא התפרצה עליו.

"אז יצרתי את האטמוספירה והסטרטוספירה וכל ספירה שאתה יכול לחשוב עליה."

"ואז?"

"ואז היא רצתה לרהט."

זה היה לא מקצועי מצידי, אני יודע, אבל לא יכולתי להתאפק ופרצתי בצחוק. כל כך הרבה זוגות הגיעו אלי על דברים קטנים ולא חשובים באמת. הם היו תירוץ למשהו הרבה יותר עמוק. לפעמים הצלחתי לעזור. לפעמים לא. הפעם הצלחתי לעזור.

"זה לא מצחיק! אתה יודע מה היא עשתה? שיגעה אותי. תניח את האבן פה. לא, שם. לא, קצת יותר שמאלה. אולי יותר למטה? לא, זה לא טוב. תחזיר אותה ימינה. כן, למקום שהיא הייתה. אתה יודע מה אני עשיתי?"

לא יודע למה אני מספר לך את זה, אבל אני חושב שבשלב הזה ברח לי קצת פיפי מרוב צחוק. ניסיתי להרצין שוב, ועודדתי אותו להמשיך. "ספר לי מה עשית."

"התעצבנתי! כן, הייתה רעידת אדמה. סליחה, אבל לא יכולתי יותר. זרקתי את האבן באמצע של הכול! ואז אתה לא תנחש מה קרה!"

"מה קרה?"

האישה צחקה גם היא, "ואז הייתי מרוצה. האבן הייתה מונחת בדיוק איפה שרציתי אותה. אבל תבין, זה היה חשוב. זו לא הייתה סתם אבן. זו הייתה האבן הראשונה. האבן שעליה הונח הכול. היא הייתה חייבת להיות בדיוק במקום."

מבטו של הנחש נדד אל הסלע שעמד איתן על שפת האגם. "מנקודת מבט נחשית, אני יכול לומר לך שהמיקום של האבן שאתה זוחל תחתיה הוא לא עניין של מה בכך. אני איתה."

"בתור נחש אתה אולי צודק, אבל כיועץ נישואים אסור לבחור צד. הצלחתי להתעשת וניסיתי להבין איך אני יכול לעזור כי היה נראה שהם מצליחים להסתדר אחרי הכול."

"אי אפשר לחיות ככה לנצח נצחים." הם ענו פה אחד.

הם המשיכו להתייחס לדברים בצורה מאוד כללית ומוחלטת. במקרים כאלה עוזר למקד אנשים בפרטים, אז מיקדתי אותם בפרט הכי חשוב: בהתחלה.

"ספרו לי איך התאהבתם."

"זו הייתה אהבה ממבט ראשון."

בדרך כלל זה סתם משהו שאומרים. בני אדם נפגשים, יש משיכה ראשונית, אולי פיזית, אולי משהו אחר. משהו שמעורר ענין מספיק כדי להכיר יותר לעומק ולהתאהב, או להמשיך הלאה. בארשת הפנים שלהם יכולתי לראות שאצלם זו באמת הייתה אהבה ממבט ראשון. מה שלא הצלחתי להבחין בו, למרות כל הדברים המוזרים שהתרחשו סביבם, היה שהם לא בני אדם רגילים.

"בהתחלה היה תוהו ובוהו."

"כן, ממש בהתחלה," לא הסתרתי את הציניות בקולי.

"ואז הדלקתי את האור והיא הייתה שם. יפה מכל יציר בריאה. מרחפת על פני המים."

היא חייכה אליו ואז פנתה אלי, "ככה הוא זוכר את זה, אבל האמת היא שלא ריחפתי. שקעתי במצולות, בבדידות. כשהוא הדליק את האור, נמשכתי אליו. לא הייתי לבד יותר."

לראשונה, הם החזיקו ידיים. זה חיזק את התחושה שלי שזה היה כיוון טוב לטיפול. "ספרו לי מה קרה אחר כך."

"אחר כך... אחר כך עשינו הכול ביחד. הכול. את השמיים, את הארץ..."

"ואת הפרפרים! אל תשכח את הפרפרים," היא קטעה אותו.

"כן. היא בראה אותם כאלה יפים, ואז היא כעסה עליי שעשיתי אותם בני חלוף."

"ואז?" התעניינתי.

"ואז הסברתי שהיופי שלה הוא היחיד שצריך להיות נצחי."

"ואז, כשחשבתי שאני לא יכולה לאהוב אותו יותר, התאהבתי בו שוב, לגמרי מחדש."

היא קפצה עליו והרעיפה עליו חיבוקים ונשיקות. "צדקת! זה היה רעיון טוב לבוא לפה! אתה יודע מה אנחנו צריכים? חופשה!"

"חופשה?"

"כן! אנחנו צריכים מקום חדש, שיהיה רק שלנו."

הוא החזיר לה נשיקה והם החלו להתגפף בלי, אהמ, מעצורים. הם התעלמו לגמרי מהנוכחות שלי ואני הייתי מוקסם מהתשוקה הטהורה ומאהבה שלא חשתי כמוה מעולם, אבל אז משהו עצר אותם. נראה שזה היה קול ההיגיון, כי הוא אמר, "אבל אנחנו לא יכולים להשאיר את כל זה בלי השגחה."

היא הסכימה איתו. הביטה בו, מחפשת תשובה בעיניו, ואז נראה שלשניהם הבזיק אותו רעיון. הם הסתכלו עליי כמו... לא יודע להגיד אפילו. אולי זאב רעב? לא. זאב הוא רק רעב. להם היה מבט... זדוני!

"אתה זה!" הם הכריזו יחדיו, ואז היה הבזק אור בחדר והם נעלמו.

הנחש התכוון לשאול מה קרה אז, אבל הוא היה עסוק בתחושה לא מוכרת. הוא ניסה להתרומם מהתנוחה שהיה בה, אך לא הצליח לעמוד על רגליו. הוא בדק. הן עדיין היו שם. הוא דחף כלפי מעלה בעזרת גחוונו כפי שהיה עושה לפני. תחושת עקצוץ חלפה בגופו. "מה קורה לי?"

הנווד צחק. "נרדמו לך הרגליים. תן לזה רגע, זה יעבור." ואז חזר לסיפורו. "'מה קורה לי?' היה בדיוק מה שאני אמרתי לעצמי אחרי שהזוג המוזר נעלם. לרגע. ואז הוצפתי בבת אחת בהכול. ידעתי הכול. הבנתי הכול. שמעתי הכול. הרגשתי הכול. הייתי הכול!"

התחושה ברגליו החלה לחזור והנחש נרגע מספיק כדי להמשיך ולהתעניין בסיפור, "מתי זה קרה?"

"אתמול. שלשום. לפני מיליון שנה. מי יודע? הכול מרגיש אותו דבר, לזמן אין משמעות. בסוף לא יכולתי לסבול את זה יותר ומצאתי לי מקום מפלט פה, בגלקסיה הזו בקצה היקום."

"אז מה קורה עכשיו?" הנחש היסס. עדיין לא הייתה לו מנחה עבור הישות שישבה מולו.

"עכשיו אתה חופשי ללכת. תרתי משמע."

"ככה סתם?"

"לא. לא ככה סתם. הרגשתי טוב לפרוק. לספר למישהו סוף סוף. אני מקבל את ההקשבה שלך כמנחה ראויה."

הנחש הודה לו. הוא התקרב לשפת המעיין, חיך אליו כאילו אומר ללא מילים, "אני הולך לעשות את זה. אתה יודע שאני הולך לעשות את זה." הנווד נשאר אדיש והנחש נכנס אל תוך המים. הוא תמיד רצה לשחות כשהוא משתמש ברגליו. לאחר מכן צף אל פני המים ובעט. מים השפריצו לכל עבר. למראה הנחש המשתובב, לראשונה מאז שיכול היה לזכור, עלה חיוך של אושר אמיתי על פניו של הנווד. אך לא לזמן רב. הנחש שתה ממי המעיין וארשת הפנים של הנווד התחלפה לספק הפתעה, ספק כעס.

"למה עשית את זה?! כבר קיבלת את מה שרצית!"

הנחש יצא מהמים. ניער את רגליו, והתחפר בחול כשרק ראשו מציץ החוצה, "כך יותר טוב."

"אני לא מבין? לא הייתי ברור קודם? אם אתה שותה מהמעיין, כדאי מאוד שיהיה לך משהו שאתה רוצה ומשהו שאתה מוכן לוותר עליו, ולא, זה שלא שתית ממנו קודם, לא אומר שאתה יכול עכשיו בלי... בלי לשלם מחיר!" ככל שהוסיף להטיף, ההפתעה נעלמה מפניו של הנווד והכעס שנותר הפך לזעם ואז הבליח במוחו רעיון: "אנחנו בקצה היקום."

"כן, אמרת את זה כבר." הנחש היה מבולבל.

"ליקום יש קצה. סוף. אני יכול לשים לו סוף. סוף לקיום הזה. חושך..."

אחת השמשות החלה להתעמעם. הנחש נחרד. בתנועה חדה הוא נעמד על רגליו האחוריות, השיל מעליו את הבוץ, פער את לועו, מוכן לזנק קדימה אבל אז נזכר בידו הלופתת של זה שיושב מולו. הוא עצר ופשוט ביקש, "חכה."

"למה?"

"אני רוצה לספר לך מה אני באמת רוצה."

"אני לא יודע למה אני מקשיב לך. אולי כי אתה משעשע אותי. דבר."

”אני רוצה לא לזכור שפעם היו לי רגליים. אני רוצה לא לזכור את הסיבה שאין לי רגליים.”

”אבל יש לך רגליים עכשיו, ואתה לא הנחש הראשון.”

”נכון. אני לא הנחש הראשון. וכן, עכשיו יש לי רגליים. רק לי. אבל התזכורת לחטא הראשון, לכך שאין לנו רגליים טבועה בגזע הנחשים כולו. זה העונש האמיתי שלנו. כל נחש באשר הוא מרגיש כאילו הוא זה שפיתה את האישה הראשונה.”

”טוב. זו כבר לא תהיה בעיה כשאני אשים סוף לקיום הזה. על פני...”

שתי השמשות כבו. הנחש קטע אותו שוב. ”עצור!”

”מה עכשיו?!”

”צדקת.”

”בקשר למה?”

”שלחו אותי. הסבירו לי בדיוק. אמרו לי: ‘זה יהיה מסוכן. אנחנו לא יודעים מה תמצא, אבל אנחנו לא פנויים להתעסק בזה אז הוא עדיין הסיכוי הכי טוב שלך.’ אז כן, הסכמתי. אפילו רציתי.”

”מי שלח אותך?”

”הם. הראשונים. המקוריים. הנשגבים והמסתוריים. אלה שהפכו אותך לזה.”

”אתה לא עוזר לעצמך!” הנווד נקש שוב באצבעותיו והנחש נטול הרגלים נפל על גחונו אבל רוחו לא נפלה. הוא בא לכאן בשליחות, עם משימה שהיה עליו לבצע ויהי מה. ”היה להם מסר עבורך.”

”אני מקשיב...”

”אמרת בעצמך. הפרט הכי חשוב הוא ההתחלה. חזור להתחלה.”

”או שאני פשוט יכול להשמיד את היקום.”

”כן. אתה יכול. אבל זה לא ייתן לך את מה שאתה באמת רוצה. את השכחה. תיוותר ישות אלוהית כל יכולה, לבדה, עם הזיכרון של כל מה שקרה.”

הנווד חייך. הוא ידע מה הוא צריך לעשות. ”... תהום.” עצם את עיניו ונקש באצבעותיו.

כשפקח את עיניו, מצא את עצמו עדיין כרוך סביב העץ אל מול הנחש שהביט בו, כאילו מחכה שמשהו יקרה. הוא ניסה שוב, "חושך על פני תהום!", עצם את עיניו ונקש באצבעותיו. כשפקח את עיניו שוב באותו מקום, המשיך לנקש באצבעותיו בלא מאמין.

הנחש המשיך להביט בו ואז חשב, "זה עוד משהו שאני יכול לעשות ברגלים שלי! אני חייב לזכור לנסות את זה!"

הנווד לא היה כל כך נלהב. "אני לא מבין למה זה לא מצליח לי".

"למה מה לא מצליח לך?"

"לחזור להתחלה".

"אה... זה קל. התערבות אלוהית".

"מה זאת אומרת?"

הנחש כמעט וריחם עליו. "הם באמת לא הסבירו לך כלום? פשוט נתנו לך כוחות ונטשו אותך?"

"כן." הנווד התבייש להודות.

"אתה ישות אלוהית. אתה לא יכול להשפיע על דברים באופן ישיר. אתה חייב להיעזר בשליח. בי."

"שכחה? מוחלטת?"

"זה מה שהם אמרו לי."

"הכול או כלום" אמר הנווד שחשב שאין לו מה להפסיד, מקסימום זה לא יעבוד ונקש שוב באצבעותיו.

שמש צעירה ליטפה את גופו של הנחש. הוא פקח את עיניו ואז עצם אותן שוב. קצות רגליו נהנו ממגע דשא האחו הלח. הוא התהפך על גבו. רגליו, וגם הוא, נהנו ממשב רוח מרענן. כשזה חלף, חזר לעמוד על רגליו ופסע לאיטו במורד הגבעה אל מקום שבו נקוו מים. הוא שכשך את רגליו בשלולית ומיד הצטער על כך. תחושה של דחיפות אפפה אותו, כאילו יש משהו חשוב שהוא צריך לעשות והוא לא אהב את זה. היה לו כל כך רגוע עד עכשיו, אבל כעת כבר לא יכול היה להרפות. להתחפר ולהעלים את העולם שסביבו תמיד עזר לו לחשוב. הוא הביט סביב, אך לא הבחין באבנים גדולות שיכול היה להתחפר תחתיהן. אז הבזיק במוחו רעיון. הוא נכנס לשלולית, וכשכל גופו כוסה במים ורק ראשו הציץ החוצה, נזכר איך התגרה בנווד כדי להגיע לכאן ובגאווה שהרגיש כשחשב שאולי טבוע בו משהו מהנחש הראשון מעבר לזיכרון של החטא ואז נזכר בדבר שהיה חשוב לו מכול.

”המשימה!”

הוא זינק אל מחוץ למים והתנער. כשטיפות ניתזו מגופו לכל עבר, ריח לא מוכר היכה בו. הוא ניסה לעמוד על טיבו. הריח היה... הוא לא הצליח למצוא מילה מדויקת לתאר אותו לעצמו, אולי מושך? או מפתה? כן. זה מה שהוא היה, מפתה. הוא היה מרוצה שהצליח לבטא את זה, אבל כעת נוספו לו עוד שאלות. את מי או מה הריח נועד לפתות, ומי או מה מדיף אותו. הוא הביט סביבו, מחפש גורם אפשרי, כשקצה זנבו נלכד במבטו. הוא הביט בזנבו שוב ואז קלט, ”אני... אני... נחשה!”

הנחש הראשון עסק בטיפוס נמרץ אל ראש הגבעה כשהריח שהדיפה נישא על פני הרוח עד אליו. הוא נעצר, הסתובב, חייך לנחשה והתקדם לעברה. היא הביטה בו בבעתה, נאלצת להודות בכך שחוש הנקמה של הנווד מפותח יותר ממה שהעריכה. לא נותר לה אלא להתעשת. ”המשימה זה מה שחשוב, ואם זה מה שצריך, אז זה מה שצריך.”

בראש הגבעה, מתחת לעץ, שכבה האישה הראשונה עירומה על בטנה, רגליה מקופלות באוויר, ידיה תומכות בסנטרה ועל פניה חיוך רחב. היא לא הבחינה בדרמת הנחשים שהתחוללה למרגלות הגבעה. היא הייתה מוקסמת מפרפרים כחולים שעברו מפרח לפרח ומשועשעת מהגבר שרדף אחריהם ואיבריו התנופפו מצד אל צד, עד שמעד, התנגש בעץ בעוצמה ונשכב לצידה על הקרקע. מעוצמת המכה, פירות העץ הטלטלו ואחד ניתק ונפל ביניהם. הם הביטו בו, ולשניהם היה את אותו רעיון.

גם אם היו שומעים את הנחשה צועקת להם לא לנגוס מהפרי, לא היו מבינים אותה. היא הניחה חזרה את ראשה על הנחש שלה, מתנחמת בכך שלפחות הפעם, זה לא באשמתם.

לילה בפארק / עודד פוירשטיין

שיטוט נוסטלגי בפארק נעוריי אחרי פרידה מצערת

עריכה: לילי דאי

אזהרות תוכן: תיאורים אמורפיים של דיכאון, אלימות פנטסטית. טביעה

תגיות נוספות: ריאליזם מאגי, אימה קוסמית

אורך: 2660 מילים

הסיפור בהקראת נופר שגיא (19:42 דקות)

שבועיים אחרי שנפרדתי מדינאל וביתי לבית ההורים, נלכדתי בפארק רעננה.

העברתי את הימים בחוסר מעש, והתחמקתי ככל האפשר מהשאלות שלהם לגבי מה שקרה או מה שעתיד לקרות. הלילות היו קשים יותר: השעמום, המחשבות והזמזום הבלתי נסבל של מאוורר התקרה המקרטע בחדר הישן שלי מנעו ממני להירדם בקלות, וכאשר סוף סוף עצמתי את עיניי – הקצתי משנתי תוך שעות ספורות, ולתוך התקף חרדה.

לא משנה כמה פעמים אמרתי להם שמבחינתי הם יכולים להפוך את החדר הישן שלי לחדר עבודה או משהו, הם סירבו לשנות בו ולו פרט אחד. הוא נותר כפי שעזבתי אותו: ארון מלא בבגדים שכבר לא התאימו, שורות של ספרי "מרגנית" לנוער שלא התכוונתי לקרוא שוב על המדפים הגבוהים, ופוסטרים של סרטים שכבר לא אהבתי על הקירות. "תמיד צריך מקום לחזור אליו", אמא אמרה לי פעם, כאילו אי פעם התכוונתי לחזור לכאן מרצוני החופשי.

ובכל זאת הייתי שם, בין השרידים המצהיבים של ילדותי המרוחקת. אף אחד מהם לא סיפק לי שלוה או רוגע או נוסטלגיה, או מה שזה לא יהיה שהורי קיוו שיתעורר בי. הם רק הזכירו לי את מה שהייתי פעם, ואינני עוד. באותם לילות, כפי שהבנתי זאת, היו לי שתי אפשרויות: לשכב בשלולית הזיעה שלי במיטה ולבהות בתקרה, או לקום וללכת. אז קמתי, והלכתי.

בהתחלה תירצתי את גיחותיי הליליות כניסיונות לעייף את עצמי ולהכריח עצמי להירדם. אחרי שלושה לילות נאלצתי להודות שהשיטוטים עושים לי טוב. על השידה השארתי את השעון שלי, כי לזמן לא היתה עוד משמעות, ואת הטלפון הנייד – כי אף אחד לא חיפש אותי, ואני לא רציתי לדבר עם אף אחד – ויצאתי לרחוב. רעננה לא היתה עיר של לילה, והרחובות היו שוממים. לבדי, בלי הספרים, ההורים והזיכרונות שרדפו אותי תמיד בזווית העין, היה לי זמן לחשוב.

לא היה לי כיוון מוגדר אחד, אך ברעננה אי אפשר היה להימנע מאחד משלושה רחובות ראשיים שהשתרעו ממזרח למערב, כמו שלוש אצבעות אספלט קר סביב גרונה של פנינת השרון. ויצמן בצפון, פרדס משותף בדרום ואחוזה ביניהם. העיר גדלה מאז שעזבתי, ורחובות רבים נוספו לה, אך אלו היו גבולות העיר שלי ולא חרגתי מהם. שוטטתי ברחובות השתי-וערב של עיר ילדותי, וכשהגעתי לאחד מהרחובות האלה נאלצתי לבחור כיוון, או לחזור הביתה.

בדרך כלל צעדתי מזרחה, עד פאתי כפר סבא ולעתים גם לתוך העיר עצמה. הפעם צעדתי מערבה על רחוב אחוזה, לכיוון הפארק. בלילות קודמים השתדלתי להימנע מהקצה המערבי של העיר. הפארק היה גדול מאוד, ובקצהו ניצבו שכונות חדשות שהוקמו בשנים שבהן לא גרתי פה ולכן עוררו בי חוסר נוחות מסוים. ההליכה לפארק היתה לוקחת אותי לכל הגינות הציבוריות והספסלים שבהם ביליתי שעות ארוכות עם חבריי בימי התיכון, ולא רציתי להעלות מהאוב זיכרונות ישנים. הפארק עצמו היה גם הוא גדוש בהם. ובכל זאת, אולי משום שמאסתי בכל הרחובות המזרחיים, רגליי נשאו אותי באותו לילה מערבה, אל הפארק.

הגינות היו נטושות, כמובן. מדי פעם ראיתי בדלי סיגריות או בקבוקים ריקים שסימנו כי חבורה אחרת של בני נוער ישבה פה לפני שעות ספורות, אבל זו לא הייתה החבורה הישנה שלי. גם החבורה הישנה שלי בעצם כבר לא הייתה שלי: עם רובם ניתק הקשר חודשים ספורים לאחר מסיבת הסיום של התיכון. אחרים ניסו לשמור על קשר, אך הפערים בין שיחות, הודעות ופגישות נעשו גדולים יותר ויותר, עד שהפסיקו להיות פערים והפכו להיות המציאות עצמה. אולי מצאו להם חברים חדשים, אולי סתם מאסו בי. תהיתי אם זו הייתה אשמתי. תהיתי אם יש דרך להחזיר את השעון אחורה ולחדש את הקשרים הללו. תהיתי אם בכלל כדאי.

הפארק חיכה לי, רובץ בקצה רחוב אחוזה כמו קרפדה שמנה וישנונית. גם הוא היה נטוש עכשיו, כמובן. חלל אפלולי ומיוער למחצה בקצה המערבי של עיר ילדותי. לא ברור לי עד היום למה החלטתי לטפס מעל הגדר ולהיכנס לפארק, במקום להקיף אותו או פשוט לסוב על עקביי ולחזור הביתה. צלליות העצים ומתקני הספורט הבודדים קראו לי מעבר לגדרות, ואני נעניתי להם: הרמתי עצמי באיטיות מעבר לשער הנעול, צנחתי מצידו השני והלכתי לקראתם.

===

הפארק נותר כפי שזכרתי אותו. כלומר, לא בדיוק. מסלול מבני העץ הגדול שהקיף את הרחבה המרכזית נותר על כנו, אבל גשר החבלים שנמתח מעל שביל הולכי הרגל כוסה ברשת פלסטיק דקה. הפינה המזרחית, שבימי ילדותי הייתה מין מסלול חבלים שבקצהו אומגה, נעלמה לחלוטין. במקומה הוצבו שורה של מתקני כושר מפלסטיק צבעוני. שלטים גדולים, מכוסים בקצותיהם באבני פסיפס כחולות, בישרו למבקרים על הסגולות הרפואיות הרבות שטמונות בפעילות ספורטיבית יומית ועל מספר הסיבובים שהם נדרשים לעשות מסביב לפארק כדי להגיע למכסת הצעדים היומית שלהם.

אבל הפסלים היו עדיין שם, מפוזרים ברחבי הפארק ללא כל היגיון או סדר. ניגשתי אליהם כמו לחברים ותיקים, והם בירכו אותי לשלום בשתיקה: הביצה הגדולה, שאבי סיפר לי בגיל חמש כי עתיד לבקוע ממנה דרקון ענק. מסך המחשב המאובן, שוטם בגובה ארבעה מטרים של טכנולוגיה שבוודאי נראתה חדשנית כל כך כאשר הוצב פה לראשונה. חתיכות המתכת החלודות שהאומן בחר לכנותן "אריה" ולא הזכירו לי שום דבר שהכרתי מממלכת החיות. האוזן. הסוס. התיבה. חברים ישנים שהותרתי מאחור, והם נשארו בדיוק היכן שזכרתי.

האהוב עלי מכולם היה כמובן הסלון המאובן. בילדותי הוא אף פעם לא היה פנוי, אבל עכשיו, בלילה, עמד כולו לרשותי. הרשיתי לעצמי להשתרע על פסל הספה, להביט מעלה ולחשוב. זה לא היה נוח במיוחד, ולא הצלחתי להבין למה חשקתי בפסל הזה כל כך בעבר, אבל נותרתי שם מתוך תחושת מחויבות למי שהייתי.

ניסיתי להיזכר בפעמים הקודמות שבהן ביקרתי בפארק... ימים ארוכים, כמעט בלתי נגמרים, של שמש ורוח ומוזיקה ושמחה שנדמה היה כי יימשכו לנצח עד שדעכו ונגמרו מבלי שמישהו שם לב. הייתה בוודאי פעם אחרונה שבה הגעתי לכאן עם המשפחה או עם החברים, אבל באותו הרגע אף אחד מאיתנו לא ידע שזו הולכת להיות הפעם האחרונה. זה היה אחד מהדברים עליהם אפשר להצביע רק בדיעבד, בשלב שבו שברי הזיכרון קטנים מדי, ומסוגלים רק להזכיר בכאב כמה טוב היה לפני קץ הילדות. לפני דניאל. לפני ההתקפים.

הישבן שלי כאב, ולא הצלחתי לזכור עוד דבר. קמתי והלכתי משם.

==

האגם חיכה בצידו המערבי של הפארק. גוף מים מלאכותי וגדול בצורת תלתן שראש העיר הקודם היה סבור כי יוכל להפוך לאטרקציה עבור זוגות שמחפשים מקום מיוחד להצטלם בו לפני הנישואין.

עכשיו הוא ניצב שומם, ולא רק בגלל השעה המאוחרת. הגונדולה העירונית נותרה קשורה על שפתו, מכוסה יריעת פלסטיק כבדה ומאובקת כל כך שלא היה לי ספק שעברו חודשים רבים, או אפילו שנים, מאז שנגעה במים עצמם. המתחם שבו הייתה אמורה להיות מסעדה היה נטוש גם הוא, ורק צילן החיזור של אותיות שהוסרו בישר כי פעם היה פה בית קפה בשם כזה או אחר. שלט גדול הסביר על מגוון הציפורים שנחתו מדי פעם באגם, אבל נראה שאפילו הן הדירו את רגליהן ממנו: פני האגם היו חלקים כמראה, וחסרי חיים לחלוטין. הייתי שם לבדי.

הקפתי את האגם בהליכה איטית, מהורהרת. את האזור הזה הכרתי פחות: בילדותי העדפתי את המתקנים של הקצה המזרחי של הפארק, והחבורה שעימה הסתובבתי בתיכון העדיפה לשתות ולעשן בגנים אחרים. הגעתי לשער היציאה המערבי ונוכחתי לגלות שהוא נעול, כמובן. אם ארצה לצאת מפה, אצטרך לטפס החוצה. אז המשכתי ללכת.

ליד גלריית האומנות של האגם – שהיתה סגורה לרגל שיפוצים – פגשתי שורה של פסלים דמויי-אדם מגיחים מן המים. הם היו כמעט אנושיים, וכוסו מכף רגל ועד ראש באבני פסיפס כחולות, זולת שתי פיסות זכוכית חומה שקובעו בראשיהם, כמו עיניים. הגבוה שבהם עמד כשכל גופו מחוץ למים, כאילו האגם היה משטח מוצק. מאחוריו ניצבה שורה של פסלים במצבים שונים של שקיעה, עד שמהאחרון שבהם ראיתי רק זוג עיניים חומות, ותו לא. לא הכרתי את הפסלים האלה. הם היו חדשים, ולכן לא אהבתי אותם. הפניתי להם את גבי, וחשתי את עיני הזכוכית החומה צופות בי בדממה. עליתי על הגשר שחצה את האגם לשניים והמשכתי לצעוד.

מעצב גנים כלשהו, אותו גאון שחשב על אגם בצורת תלתן שגשר חוצה אותו, חשב להציב רמקול בצורת ברבור במרכז הגשר. תחתיו הוצב כפתור צהוב מתקלף, וכל מי שלחץ עליו זכה לשמוע קטע קצר מתוך 'אגם הברבורים'. מעולם לא הבנתי איך אותן ארבעים שניות סימפוניות היו אמורות להפוך את חוויית השיטוט למסעירה יותר, או רומנטית יותר. אולי הכול היה אמור להיות אתנחתא קומית ותו לא. בפועל, הברבור המנגן היה דרך נפלאה להרחיק אנשים מהמקום – כל ילד שעלה על הגשר חש צורך ללחוץ על הכפתור, וכל מי ששהה באזור האגם פה יותר מעשר דקות זכה לשמוע את אותו קרשנדו מוזיקלי שוב ושוב עד שיצא מדעתו ועזב את המקום.

עכשיו הברבור היה שקט, ואור מנורות הפארק כמעט ולא הגיע אליו. לרגע חשבתי שהוסר והושלך לאגם, עד שהבחנתי בצללית המוכרת שבמרכז הגשר. עצרתי והבטתי בו, ותהיתי אם ללחוץ על הכפתור. לא עשיתי זאת.

במקום, נשענתי על המעקה הירקרק של הגשר והבטתי מטה, למים. הם היו שחורים לחלוטין, זולת השוליים – שם הצטברו כל הלכלוך והזוהמה שהושלכה בשעות היום למים ויצרו מין קרום אפרפר ודחוס. ידעתי שיש דגים במקום כלשהו מתחת למים, אבל לא ראיתי אותם. לא ראיתי כלום.

הלחץ המוכר התחיל בבטן שלי. צביטה חזקה בקרביים שהפכה מיד לאגרוף אדיר שרוקן את ריאותיי וכופף אותי מעל המעקה. ניסיתי להכניס קצת אוויר בחזרה לריאות, אבל הוא הרגיש כבד, נוזלי ורותח. נאחזתי במעקה וראשי הסתחרר. עצמתי את עיניי ונאבקתי לנשום. אמרתי לעצמי שעוד רגע האוויר יחזור, כמו תמיד. אבל הכול היה לשווא. מין כוח אדיר, בלתי נראה ובלתי ניתן לעצירה, גיבש את האוויר למכבש לחצים אדיר שכופף אותי מטה בנחישות בלתי מתפשרת. נמוך יותר, ונמוך יותר, עד שחשתי את הברזל הקר של הגשר לוחץ כנגד המצח שלי.

זה רק עוד התקף. של כאב וחרדה ובדידות ועצבות וקוצר נשימה וזה יעבור וזה רק עוד התקף. אך הלחץ לא הרפה. הכאב לא עבר. האש שבערה כעת בבטני שלחה זרועות לכל איבריי וחשתי כאילו עצמותיי עטופות בחוטי להט זוהרים. הלחץ האדיר הגיע מבחוץ, סותם את נחיריי וממלא את פי בטעם מתכתי ומר. התקפלתי בתנוחה עוברית וניסיתי רק לנשום, לנשום, לנשום.

שמעתי קול תרועה רמה. פקחתי את עיניי. פסל הברבור כמו ניצב מעליי, והרמקול שנח בליבו השמיע את הצלילים החזקים, המעוותים, של אותה סימפוניה מוכרת. האם נשענתי על הכפתור? או שהברבור עשה זאת על דעת עצמו?

ניסיתי לזעוק בכאב, אך קולי נבלע בשאון החצוצרות והכינורות והלחץ האדיר הצמיד אותי אל הגשר בקופוניה אדירה של צליל וכוח בלתי נראה. נשימותיי הגיעו מהירות ורדודות, כמו דג שהוטל מחוץ למים. נאבקתי על כל נשימה, ינקתי אותה אל תוכי מבעד לכאב וללחץ. ניסיתי לעצום את עיניי, אך הן לא צייתו לי. הבטתי מעלה בעל כורחי.

השמיים היו זרועים כוכבים. לא המעטים שאורם החלוש ביקע את שמי הלילה בדרך כלל. שכבתי על גשר הברזל בלב האגם השחור וראיתי אלפי כוכבים. נקודות אור זוהרות שהגיעו אלי ממרחקים בלתי נתפסים וכמו רקדו בקצב המוזיקה מחרישת האוזניים שבקעה מברבור העץ. ראיתי שמשות מרוחקות אלפי שנות אור נולדות ונכבות, כוכבים מתמלאים חיים ונשרפים וגלקסיות שלמות נבראות בפרץ אור מעוור ואז נעלמות בזו אחר זו בקול דממה דקה.

ומעבר להן, ראיתי את הלחץ. לא בעיניי ראיתי אותו, כי לא היו לדבר קווי מתאר, וגם אם כן, אין מילים בפי שייטיבו לתאר את צורתו. הרגשתי אותו בכל איבריי, מהכאב החד שהצמיד את רגליי לרצפה ועד הלחץ האדיר שלפת את ריאותיי. בכל אגל זיעה שנח על מצחי ובקצה כל תו שבקע מתיבת הנגינה המקוללת. בחללים השחורים שבין הכוכבים ובאלו שריצדו מאחורי האישונים שלי. זה היה נטול צורה וגדול ללא שיעור והאור שבקע ממנו, אם אכן ניתן לתארו כאור, לא היה בשום צבע שהכרתי עד אז.

הדבר לא הבחין בי, אך ידעתי שאין בכך צורך, כפי שהמגף לא מבחין בנמלה שאותה הוא עתיד למחוץ והגל לא מודע לצמחים שאותם הוא מטביע. הוא לא זז, אך ידעתי שהוא קרב אלי. לא מתוך שנאה או רעב אלא משום שזה מה שהוא ומה שהוא עושה, ואני – מזלי הרע היה שהייתי במקום הלא נכון ועוד רגע איקרע לגזרים ואימחץ תחת כובד משקלו אשר ימחק אותי לחלוטין מהעולם ולא יזכרו שאפילו הייתי פה פעם.

אין לי מושג איך מצאתי בתוכי את הכוחות באותה עת. לאט, כשגפיי צורחים אלי, עיניי עיוורות ואוזניי חירשות, דחפתי עצמי הצידה, אל שולי הגשר, מתחת למעקה. האוויר עצמו התנגד לתנועותיי ודחף אותי מטה חזק יותר ויותר, אז ניצלתי זאת לטובתי. כשהמוזיקה הגיעה לקרשנדו נוראי ויכולתי כמעט להרגיש את נשימת הצייד על צווארי, החלקתי מהגשר אל תוך מי האגם.

==

טבעתי.

הלחץ נעלם, ולמספר רגעים שהיתי שם. בשקט, אם לא בשלווה. ריחפתי במים ללא מחשבה ונתתי להם לעטוף אותי ולמסך את האור והקולות שהגיעו מבחוץ. ואז פקחתי את עיניי.

זה היה הרי אגם. אגם מלאכותי, שעומקו מדוד ובתחתיתו אריחים תכולים. אגם רגיל שנוצר על ידי אדריכל נוף רגיל באמצעות כספי מיסים רגילים. ובכל זאת, כשהבטתי סביבי ידעתי שחציתי סף בלתי נראה כלשהו, ושאני כלל לא איפה שחשבתי שאני.

המים היו שחורים, אבל זה לא היה שחור של היעדר אור, שבורח לפינות החדר כשמדליקים את המתג, אלא משהו קדום יותר, אפלה מוחלטת ונוזלית. המים היו קפואים, אבל הקור שהרגשתי באותו רגע היה עמוק ובראשיתי, עטף את עצמותיי וינק מהן כל שמץ של חיים. ויותר מהכול, הרגשתי לבד לחלוטין. לא היו שם דגים, או אצות, או שום דבר אחר.

הבטתי מעלה, ואף על פי שלא ראיתי את ידיי שלי או את הקרקעית, נדמה היה לי שאפשר לראות את אורות הרחוב הצהובים. אך הם היו רחוקים ככוכבים. גם אם אתחיל לשחות עכשיו, גם אם אחתור בכל כוחי, לא אצליח לבקע את קו המים לפני שהאוויר בריאותיי ייגמר.

ריחפתי בחלל, וריאותיי בערו.

כאילו כדי לכפר על חוסר תפקודם הקודם, גפיי נכנסו לפעולה. חבטתי במים בפראות, בנחישות. רציתי לחתור מעלה, לבקע את המים ולזחול חזרה לאדמה. לנשום אוויר מתוק ולחיות עוד יום אחד ברעננה, אצל ההורים, בכל מקום. בעבר, בהווה, רק רחוק מכאן, ללא הלחץ, ללא הכאב, ללא הבערה האדירה שאחזה בריאותיי ולחשה באוזניי שאולי מוטב שאפתח את פי, שאשאב את המים אל תוך ריאותיי, שאסיים את הכול, שאטבע.

חתרתי ובעטתי, אך ללא הועיל. זהו, חשבתי כשהכאב בחזי היה בלתי ניתן לנשיאה. זה נגמר. נשארתי לבדי, וביקשתי להיעלם – הפארק זכר לי חסד נעורים והחליט למלא את משאלתי. הוא הזמין אותי אליו, חיבק אותי, ועכשיו שיקע אותי בתוכו, מוכן להפוך אותי לחלק ממנו. אני, בתורי, נדרשתי רק לקבל את זה. להרפות, לשקוע אל תוך החשיכה ולא להזדקק עוד לדבר.

כמעט השלמתי עם כך כאשר אצבעות לפתו את פרק ידי השמאלית. משהו אחז בי, חזק ובלתי מתפשר, ומשהו אותי מהמים.

האוויר פגש אותי ברגע אחד כאשר נמשכתי החוצה מהאגם בתנועה חדה מעלה, שואג לתוך ריאותיי וממלא אותי בחיים באופן פתאומי כל כך שכמעט ולא שמתי לב לכאב בכתפי. השתעלתי, ונשמתי, וחשבתי שניצלתי.

והבטתי על המחלץ שלי. זוג זכוכיות חומות בהו בי בחזרה מפני-פסיפס נטולי תווים. הפסל, היצור, הדבר שמשה אותי, עמד על המים כאילו היו מוצקים והחזיק אותי בידו האחת ללא שום מאמץ ניכר. הוא הטה את ראשו ימינה, וראיתי מאחוריו את עמיתיו הכחולים מפנים גם הם את מבטם.

הם יצאו מתוך המים בזה אחר זה, כאילו טיפסו על מדרגות בלתי נראות, והתכנסו סביבי. היצור שאחז בי הידק את אצבעותיו סביב פרק כף ידי וקירב אותי אליו.

ניסיתי לצרוח, אבל המים שנותרו בריאותיי חנקו ושברו את הצליל עד שהיה לא יותר מגרגור נואש. הלמתי באגרופיי ובעטתי ביצור, אך ללא הועיל. החזה שלו היה קשוח וקר כמו סלע, ואחיזתו בי לא הרפתה.

היצור לא הגיב למעשיי בכלל, ועמיתיו הקיפו אותי במעגל. אחד אחז בקרסוליי, ושיקע אותי באיטיות בחזרה במים. השני תמך בי במותניי, ואחר הושיט את זרועו לעבר פניי. חשתי את האצבעות שלו, קפואות וקשות ומכוסות אבני פסיפס דוקרניות, נשלחות אל תוך פי, שוברות את שיניי הקדמיות וחונקות את צרחותיי השבורות בגרוני. הבטתי מעלה וראיתי את הריק, הלחץ, הדוחק, היצור העצום והנורא מגיח מהחלל שבין הכוכבים ומוזג את עצמו אל תוך לועי הפעור.

חשבתי על ההורים שלי, ועל החברים שנעלמו. ואז על דניאל. ואז לא חשבתי יותר על דבר. כתמים של אדום ושחור ריצדו מול עיניי רגע לפני שהתגלגלו אחורה בחוריהן, והרגשתי רק את האצבעות הללו והריק האינסופי שמילא אותי והגל הקפוא והבלתי נמנע של אבני פסיפס מתפרצות מגופי החוצה ועוטפות את עורי כמו גולם.

הבוקר הפציע, והשמש שטפה את השמיים מעל האגם בגווני אדום וסגול, כמו שטף דם ישן. כמה שעות לאחר מכן הגיע השומר, פתח את השער והתיישב בביתן הקטן שלצידו.

אולי הופתע כאשר דקה לאחר מכן דמות הגיחה מתוך הפארק וחצתה את השער בכיוון ההפוך, אל תוך העיר. זה היה היצור שלבש את פניי כתחפושת, שבקע מהאגם וחיכה לצד השער כל הלילה עד אותו הרגע. ממקום עמידתי על שפת האגם, לצד פסלי הפסיפס האחרים, לא ראיתי את פני הדמות הזו בבירור, אך ידעתי שהיא נראתה כמוני, ושאני כבר לא אני, ושאני עכשיו משהו אחר.

היצור היה חופשי, ואני נותרתי חלק מהפארק. פלג גופי התחתון שקוע באגם ועיניי מביטות בעולם דרך זכוכית חומה. תהיתי אם הוריי יחושו בהבדל כאשר היצור ידפוק על דלתם ויגיד שהוא אני. תהיתי אם יחוש צורך לחדש את הקשר עם חבריי הישנים, או עם דניאל. אולי ימשוך גם אותם לפארק ולאגם. או אולי ימשיך לחיות את חייו. את חיי.

לא ידעתי מה לחשוב על זה. אחרי זמן מה הרגשות דהו ונעלמו, כאילו נשטפו ושקעו במי האגם. לא חשתי פחד, או חרדה, או הקלה. למען האמת, לא חשתי דבר.

בכל פעם מחדש / אור חנאי

שתי פושעות בניו יורק של שנות ה-20' מגיעות למועדון בשביל לגבות חוב מאדם שבוגד בהן ומנסה להרוג אותן
עריכה: ענבר גרינשטיין

אזהרות תוכן: אלימות

תגיות נוספות: מד"ב, פשע, סימולציה, להט"ב

אורך: 2757 מילים

הסיפור בהקראת רעות לביא פלג (19:34 דקות)

שנות העשרים של המאה העשרים. הפשע המאורגן שולט בניו יורק. כנופיות משתוללות באין מפריע. אלכוהול לא חוקי מציף את הרחובות והמטרה רודפת אחרי הזנב של עצמה, חסרת אונים. מעל כולם בולטות שתיים, שאין אחד בעיר שלא מכיר את שמותיהן – עין החתול והאלמנה הירוקה.

כל העיניים במועדון הלילה ההומה ננעצו בזוג הנשים שנכנס פנימה מהערב הקר ששרר בחוץ.
"תודה." האישה הראשונה הנהנה אל עובד המועדון שמיהר לעזור לה לפשוט את צעיף הפרווה העבה שישב על כתפיה.

היא סידרה את שולי שמלת המשי האדומה שלבשה והביטה לעבר האישה השנייה; זו, לעומתה, לא התלהבה במיוחד מהשירות.

"כן, אני חושבת שאסתדר." אמרה בחדות ונעצה מבט בידיו, שפנו לפשוט גם את הג'קט של החליפה האפורה-ירקרקת שלה.

"המפ." היא רטנה ויישרה את כובע הפדורה התואם שלראשה.

מבטה עקב אחרי העובד, שחזר אל העמדה שלו "רק הגענו ואני כבר לא מחבבת את המקום הזה."

"כן... גם אני לא" האישה בשמלה האדומה הביטה סביב בחשדנות "משהו כאן מרגיש לא בסדר."

"טוב, בגלל זה אנחנו פה דני; נסיים עם זה מהר."

האישה בחליפה העיפה מבט החוצה, אל הרחוב, וסימנה לשני הגברים שחיכו שם להצטרף אליהן. השניים, גברים שריריים ומשופמים לבושים חולצות מרושלות ומכנסיים שהוחזקו בעזרת כתפות, ניגשו אליהן ויחד איתן פילסו דרך לעומק המועדון. תוך שהלכו האישה בשמלה, דניאל, מצאה את עצמה בווה באחד מהם, אבל אם הגבר הבחין במבטה לא נראה היה שזה הפריע לו.

"אממ, סלח לי" אמרה פתאום בזמן שהאישה בחליפה ניגשה אל הברמן.

"כן מיס?" קולו העבה והמונוטוני הלם את גופו העבה והמונוטוני.

"איך קוראים לך?"

"גאוויין, מיס."

"גאוויין..." דניאל ניסתה להיזכר מה רצתה לשאול אבל פתאום נתקפה סחרחורת.

"היי, חתלתולה" האישה בחליפה מיהרה אליה והניחה יד יציבה על גבה התחתון "הכל בסדר?"

"כן, כן." דניאל מיהרה להתיישר וחייכה חיוך קטן אל שותפתה "תזכירי לי איפה הוא קבע איתנו?"
"בחדר האחורי. אתם, חכו לנו כאן." האישה בחליפה ציוותה ואז פנתה אל דניאל, "קדימה, הכסף שלנו מחכה."

המשרד של אדון גארנר היה קליידוסקופ מסתחרר של טעם רע. חוץ משטיח עשוי פרוות דוב שלמה, ניצבו עוד שלוש חיות מפוחלצות שנעצו בחלל החדר מבט אטום וריק. חפצים מקודשים מכל רחבי העולם עברו הסבה למשקולות נייר ומחזיקי עטים, על הקירות נתלו כלי נשק עתיקים בלי כל הגיון קוהרנטי ובכלל, נראה שמי שעיזב את המקום לא הצליח לבחור סוג עץ אחד ומתכת אחת אז הוא בחר בכולם.

"אני לא לגמרי סגורה על הסיבה," האלמנה הירוקה אמרה לדניאל שישבה איתה מול המכתבה שבמרכז החדר "אבל משהו בחדר הזה מרגיש מאוד פוגעני."

"את בטוחה שגאווין...?" דניאל הרהרה לרגע, מנסה להיזכר "...והשני, יסתדרו בינתיים?"

"זה מועדון דני, אני בטוחה שהם יסתדרו."

לפני שדניאל הספיקה לענות דלת החדר נפתחה וגבר בעל זקן צרפתי מעוצב למשעי, לבוש חליפה בצבע שמנת, הצטרף אליהן.

"חברותיי!" הגבר חייך חיוך רחב, חושף שתי שיניים עשויות זהב, והתיישב בצידה השני של המכתבה "אני שמח שיכולתן להצטרף אליי היום."

"אתה נשמע בטוח מדי בשביל מישהו שאין לו את הכסף שלנו, גארנר." ברגע אחד הטון של דניאל השתנה, הופך חד וחותר במידה שהפגיעה אפילו אותה עצמה.

"את יכולה להכניס את הטופרים, מיס שטיינברג" גארנר צחק צחוק שמנוני, כמעט כמו שיערו השחור שנמשח לאחר בקפידה "הכסף שלכן כאן, האנשים שלי בדיוק דואגים להביא אותו. תרצו לשתות משהו? אולי לעשן?"

בעודו מדבר, גארנר פתח מגירה במכתבה הגדולה ושליף ממנה קופסאת סיגרים. הוא לקח אחד וקטם את ראשו.

האלמנה הירוקה העיפה מבט לכיוון דניאל, משכה בכתפיה והנהנה לעברו "למה לא."

גארנר הגיש לה את הסיגר בשביעות רצון יחד עם מצת זיפו והיא הדליקה אותו תוך שאיפה ארוכה, נחנקת לרגע קצר ומשתעלת.

"זה... זה חתיכת..."

"אני יודע. הקובנים האלו... הם לא יודעים לעשות הרבה - את זה הם יודעים לעשות."

אחרי עוד כחכוך גרון מוצלח האלמנה נשענה לאחור ואמרה "אני מקווה שהאיסוף של הכסף לא היה קשה מדי; אנחנו בטח לא נהנות לראות השותפים העסקיים שלנו סובלים."

"זה היה... מסובך, נגיד זאת כך" גארנר הדליק סיגר נוסף לעצמו "אבל אתכן לא מעניין מאיפה הוא בא, נכון? העיקר שהוא קיים."

"הקיום שלו הוא אכן העיקר" דניאל הצטרפה לשיחה, מעיפה מבט מהיר אל האלמנה שלקחה עוד שאיפה, מוצלחת יותר מהקודמת "ובכל זאת, אנחנו עדיין מסוגלות להתעניין."

"אם כך, אז אספר לכן. אחרי הביקור האחרון שלכן נסעתי להתייעץ עם חבר, אחד שמבין בעסקאות מהסוג הזה. הוא סיפר לי שבסוף, כל החלטה היא עניין של תועלתנות ושאלה אני רוצה משהו, השאלה היחידה היא מה אני מוכן לעשות בשביל להשיג אותו."

בינתיים, דלת החדר נפתחה שוב ושני עובדים של המועדון נכנסו. אחד מהם אחז במזוודה קטנה, פתח אותה והגיש לדניאל.

"אני מניחה שלכל הסיפור הזה יש פואנטה?" האלמנה שאלה ושכלה רגליים כשהיא מקפצה אחת בעצבנות. "אל תדאגי, אני כבר מגיע לשם." גארנר נעמד והתחיל להתהלך בחדר בצעדים איטיים "בעקבות השיחה הזו שאלתי את עצמי, מה אני רוצה בעצם? התשובה הייתה פשוטה כמובן, שתרדו לי מהגב, אבל... האם זה משהו שאני יכול לקבל?"

"טוב, כן" האלמנה הצרה עיניים ובחנה אותו "ברגע שנצא מכאן אתה תהיה חופשי." "אני לא כל כך בטוח בזה. הבעיה עם מקקים, מיס, היא שאי אפשר פשוט לטאטא אותם החוצה; הם תמיד חוזרים. ובמקרה שלכן, הפתרון היחיד שאנ-"

"אממ, אדון גארנר?" דניאל קטעה אותו בפתאומיות "סליחה שאני מפריעה לנאום שלך והכל אבל... אתה יכול להזכיר לי למה אתה חייב לנו את כל הכסף הזה?"

גארנר השתתק, נועץ בדניאל מבט דומה לזה של הפוחלצים שבחדר.

"מותק," האלמנה הסתובבה אליה ולקחה את ידה "את יודעת למה הוא חייב לנו כסף. בגלל ה..."

מבטיהן נפגשו ודניאל ראתה בעיניה שגם בת הזוג שלה לא יודעת מה הסיבה.

"הלוואה" גארנר שבר את השקט ששרר בחדר "אני צריך להחזיר לכן הלוואה. עכשיו, כמו שאמרתי, במקרה

של-"

"ממתי אנחנו מלוות בריבית?" דניאל שאלה ולפני שהאלמנה הספיקה להגיב גארנר התפרץ.

"במקרה-שלכן-הפתרון-הוא-הדברה-יסודית!" אמר במהירות כזו שמילותיו נבלעו אחת בשנייה.

"תוכל לחזור על זה?" האלמנה שאלה "לרגע חשבתי ששמעתי אותך אומר משהו על הדברה."

אדון גארנר החווה בידו ודניאל הרגישה שקנה אקדח נלחץ כנגד עורפה.

"אז הנה. אני מוריד אתכן מהגב שלי ובתור בונס גם שומר את הכסף", אמר תוך שהוא חוטף את המזוודה

מידיה של דניאל, ואז פנה אל האנשים שלו "אני אהיה בקומה העליונה. אה, ותדאגו לקחת אותן לחצר; לנקות דם

משטיחים פרסיים מסורתיים עולה הון תועפות."

"טוב, שיט."

האלמנה הירוקה נשמעה רגועה מדי יחסית לאישה שאקדח צמוד לאחורי ראשה. דניאל לעומתה הגיבה בצורה

מעט יותר מציאותית.

"אתם לא חייבים לעשות את זה", אמרה תוך שהיא שומרת את ראשה פונה קדימה ומקפידה לא לעשות אף

תנועה שתגרום לאצבע קלה מידי לסחוט את ההדק. "אנחנו נשים הגיוניות, אני בטוחה שנוכל לפתור את כל זה בלי

אלימות מיותרת."

"שמעתן מה אדון גארנר אמר" האחד שעמד מאחוריה נהם וצעד צעד אחד אחורה "קומו לאט עם ידיים

מאחורי הראש ותסתובבו."

"ולמה שנעשה את זה?" האלמנה גיחכה "אתם תהרגו אותנו בכל מקרה, לא?"
"כי אם את תגרמי לנו ללכלך את השטיח של הבוס, מיס, אני מבטיח לך - אני אדאג להוציא מזה את המיטב."

לאחר שהחליפו מבט קצר השתיים נעמדו כפי שהתבקשו והסתובבו אל האנשים של גארנר.
"מה עם האנשים שלנו? גאוויין, ו...?" דניאל שוב הרגישה את הערפל ההוא משתלט על מוחה "והשני?"
האנשים של גארנר צחקו בקור גועלי.
"אל תדאגי מיס, שתיכן הולכות לפגוש אותם ממש בקר-"

רעש פתאומי נשמע מחוץ לדלת ולרגע אחד מכריע השניים הביטו אחורה. דניאל שמה לב שהקנה של האקדח כבר לא מכוון ישירות אליה וניצלה את ההזדמנות. היא צעדה אחורה לצורך התנופה ובעטה בכל כוחה בין רגליו של הגבר שמולה. כדור נפלט מהקנה של אקדחו, היישר לכיוון בו עמדה האלמנה עד לפני רגע. לשמחתה של דניאל גם האלמנה ראתה את אותה הזדמנות וכבר הצמידה את הגבר השני לקיר, כשהיד שבה החזיק את האקדח מקופלת לכיוון פניו. בזמן שהשניים נאבקו, דניאל שלחה אגרוף מדויק ללסתו של הגבר הראשון שהיה עסוק בלייבב על ברכיו ואחריו עוד בעיטה שהפילה אותו היישר לרצפה. עוד צליל ירי, הפעם מאקדחו של הגבר השני, וגם הגופה שלו נפלה אל הרצפה.

"המפ." האלמנה הירוקה ניקתה נתז דם מלחייה בשתי אצבעות וניגבה אותן על החלק בג'קט שלה שנשאר יחסית נקי "אנחנו נצטרך להקדים את התור ההוא למבבסה."
"אני אדאג לזה כשנחזור" דניאל לקחה את אחד האקדחים לעצמה וזרקה את השני אל האלמנה "קודם אנחנו צריכות לזוז."

"אל תהיי כל כך לחוצה חתלתולה; אני בטוחה שהוא לא הספיק להתרחק עד כדי כך."
"להתרחק...?" דניאל הציצה אל מחוץ לדלת, מוודאת שהמסדרון בטוח למעבר "לא, אנחנו יוצאות מכאן."
האלמנה עשתה פרצוף "אבל המזוודה-"
"מאי!" דניאל התפרצה, מנופפת בידיה באוויר יחד עם האקדח.
"אוקי, אוקי!" מאי הרימה ידיים וצחקה "גאד, אמרתי לך פעם שאת חמודה כשאת כועסת?"
דניאל גלגלה עיניים ולקחה את ידה וגררה אותה החוצה אל המסדרון ממנו באו. כשהגיעו אל הדלת שמובילה אל המועדון עצמו מאי נעצרה.
"זה בסדר מותק, אני אמצא לך משהו לכסות איתו את הדם." דניאל הושיטה יד אל הדלת "אני רק רוצה לצאת מכאן."

"תקשיבי", מאי אמרה והרימה את האקדח שלה "לא הייתה שם מוזיקה קודם?"
"הם בטח שמעו את הירי וברחו."
"כן..." מאי הנהנה ובכל זאת, שמרה על האקדח שלה מכוון קדימה בזמן שבת זוגה פתחה את הדלת וחשפה את המועדון האפלולי.

דניאל הופתעה מכמה שהחושך גרם למועדון, שרק לפני כמה דקות זהר ביוקרה חמימה, להיראות זר ומנוכר. אבל אז היא הבינה שחוץ מאנשים ואור, עוד דבר היה חסר; הכל.
"דני, מה קורה כאן?" מאי בחנה את השולחנות העירומים, ריקים מכל כלי הגשה, מאכל ונוי.
"...אני לא יודעת."

בתוך ההלם הראשוני ממראה המועדון הנטוש, שתיהן כמעט ופספסו את קולות הנקישה המתכתיים שנשמעו מבעד לחזית המבנה. רק כמעט.

"דניאל!" ברגע האחרון מאי הצליחה לזנק עליה ולמשוך אותה חזרה אל המסדרון, עשירית השנייה לפני שקולם המוכר של כחמישה תתי מקלע 'טומי-גאן' נשמע ומטר כדורים נורה לעברן.

הן קרסו אל רצפת המסדרון, ודניאל קיללה בשקט.

"אם לרגע חשבתי שהיום הזה הולך להשתפר בקרוב" מאי גיחכה ודניאל, שבדיוק סיימה להסדיר את נשימותיה, נעמדה והביטה סביבה "לבניין הזה חייבת להיות עוד יציאה."

"אני בטוחה שאדון גארנר יוכל להכווין אותנו אליה כשניקח ממנו את הכסף שלנו."

"לא!" דניאל התפרצה ואז מיהרה להוסיף "אני מתכוונת שאנחנו לא צריכות אותו. המקום הזה לא עד כדי כך

גדול - כמה זמן כבר יקח לנו למצוא דלת אחורית?"

אחרי ארבעה מסדרונות, חמישה מאנשיו של גארנר שהן חיסלו במקום ושישה חדרי שירות שונים דניאל הבינה שהתשובה לשאלה הזו מסובכת משחשבה.

"זה לא..." היא מלמלה אחרי שעוד פנייה הביאה אותן חזרה למסדרון הראשון ולקולות הירי שעדיין נשמעו

מאחורי הדלת המובילה למועדון "זה לא הגיוני. הם אמרו שהם יקחו אותנו לחצר, היא אמורה להיות איפשהו."

"דני, אולי בכל זאת ננסה את הקומה למעלה? אנחנו לא יודעות מתי האנשים ההם יחליטו להיכנס ולחפש

מטרות נעות."

דניאל הביטה לצידו השני של המסדרון, שם עמד גרם מדרגות כפול שהוביל לקומה השנייה. המחשבה חלפה

במוחה לרגע קצר אבל היא ניערה אותה במהירות.

"אני לא מתכוונת לתת למבנה לנצח אותי."

מאי עקבה בבלבול אחרי בת הזוג שלה שחזרה אל חדר העבודה "את מתכוונת למועדון...?"

"משהו במקום הזה ממש לא בסדר, אני יכולה להרגיש את זה" דניאל אמרה תוך כדי שהיא מרימה פוחלץ של

פומה שישב בצד החדר "גארנר, האנשים במועדון, ועכשיו החצר הלא-קיימת? אנחנו יוצאות מכאן, בהקדם."

כשסיימה את דבריה דניאל הניפה את הפוחלץ והשליכה אותו בכוח על החלון הקרוב. מאי בקושי הספיקה

להגן בעזרת ידיה על ראשה לפני שהפומה פגעה בחלון ונפלה אל הרצפה. במקום בו הפוחלץ פגע נוצר סדק קטן.

דניאל רטנה בכעס אבל פניה הזעופות התרככו כשמאי הגישה לה גרזן קרב שהיה תלוי על הקיר.

"כן... אולי זה יעבוד יותר טוב", הנהנה והשליכה אותו דרך החלון שנשבר לרסיסים, ואז טיפסה החוצה.

היא קפצה אל האדמה ויישרה את שמלתה.

"את באה?"

מאי הנהנה וקפצה אחריה, נעזרת בידה בכדי לקום, ושתייהן הביטו סביב. דניאל חייכה חיוך מנצח.

"החצר."

החצר עצמה לא הייתה מרשימה במיוחד. במרכז עמד עץ עבות חסר עלים שלצידו נחפר בור עמוק ומאורך

ומלבדו הצמחים היחידים היו כמה מטפסים שכיסו את אחד מקירות המבנה.

"זו לגמרי חצר גופות", מאי אמרה ונעצה מבט בבור. "או שאולי הם מחפשים אוצר קבור? אני לא רואה עוד

אפשרויות. אממ... דני?" היא הסתכלה הצידה אל דניאל "אמרתי דבר מצחיק, זה השלב שבו את צוחקת ו..."

מאי עצרה כשראתה שהחיוך המנצח של דניאל נעלם. במקומו היה מבט אטום שבהה בגדר העץ הגבוהה להחריד של החצר.

"הו. טוב, מה אם-" היא התחילה, אבל קול גברי ומוכר קטע אותה.

"הן שם!" גארנר, אדום מזעם, נגלה מתוך חלון בקומה העליונה "שמישהו ירה בהן כבר!"

שריקת הכדורים לא איחרה לבוא, אבל דניאל ומאי תפסו מחסה מאחורי העץ.

"אנחנו יוצאות מכאן גארנר!" מאי צעקה "תגיד תודה שאנחנו נותנות לך לשמור את כל הגפיים שלך ותעוף

מכאן."

"את חושבת שאני הולך לתת לשתי פושעות קטנות ומושתנות לירות באנשים שלי ופשוט ללכת בלי לשלם על

זה? הו לא, אתן לא יוצאות מכאן בחיים."

מאי גלגלה עיניים, הציצה לרגע מהמחסה שלהן, ירתה וחזרה להסתתר "אתה זה שניסית להרוג אותנו!"

בינתיים, נראה שדניאל הצליחה להתנער מהמחנק שהגדר הענקית גרמה לה. כמו מאי, גם היא הציצה אל

מחוץ למחבוא ופתאום, עיניה נפערו.

"יש לי רעיון. אני צריכה שתחפי עליי", אמרה ולפני שמאי הספיקה להגיב, רצה לכיוון החלון שממנו יצאו.

הכדורים שרקו מעליה אבל דניאל לא הייתה צריכה יותר מרגע בשביל למצוא את הגרזן הענק שנח על

האדמה.

"מה את עושה...!?" הירי מכיוון החלון הפסיק וגארנר צעק על דניאל שהתקרבה אל הגדר והתחילה להכות בה

בכוח בעזרת הגרזן.

"יוצאת מפה."

התשובה התקבלה בשקט מפתיע, עד שהוא צעק שוב, באותה נימה בדיוק "אבל מה עם הכסף שלך?"

"כן" מאי יצאה מהמחסה והתקרבה אליה בלי להוריד את אקדחה הטעון "מה איתו באמת?"

"שישאר אותו אצלו." דניאל הלמה בגדר שוב, בכוח רב ככל שיכלה, אבל הקורות העבות נשארו ללא פגע.

"חתלתולה, אני יודעת שאת רוצה לצאת כמה שיותר מהר, אבל באנו לכאן בשביל להשיג משהו, ואם נצא

בלעדיו זה יהיה קצת..."

"קצת מה?"

"מבאס...?" מאי ענתה בהיסוס ודניאל הזעיפה.

"את שואלת או אומרת?"

"אומרת. נראה לי."

"בשם אלוהים, מותק, את..." דניאל התחילה אבל קולה גווע כשהיא הבחינה בגארנר, אווז בידו את המזוודה

ומלווה בשני גברים חמושים ברובי ציד שהתקרבו לכיוונן.

"מישהי מכן זזה ושתיכן מקבלות מנה של עופרת חמה לארוחת ערב." הוא גיחך את הגיחוך הגועלי והשמנוני

שלו והגביה את אקדחו בידו הפנויה.

"מאיפה לעזאזל...?" דניאל בחנה את החצר שוב בחיפוש אחר הכניסה לחצר ממנה גארנר הגיע.

"שקט!" הוא שאג "אתן הפכתן את הלילה הזה למאוד לא כיף בשבילי. אבל בפעם הבאה אני אזכור שאם אני

רוצה שמישהו ייעשה, אני צריך לעשות אותו בעצמי."

"אני לא מבינה מה אתה בכלל רוצה מאיתנו" דניאל צעקה עליו בייאוש "הכסף אצלך, כל מה שאנחנו רוצות זה ללכת."

"הו, אני מכיר נשים כמוכן; כמו מקקים, אין-"

"כבר השתמשת בדימוי הזה", מאי קטעה אותו, מה שגרם לו להתעצבן עוד יותר.

"זה מה שאתן מקבלות על זה שאתן מתעסקות עם רוברט גארנר! בישלתן את הדייסה, עכשיו אתן תאכלו אותה; בתיאבון!" אמר ופרץ בצחוק, כאילו סיפר את בדיחת העשור.

דניאל לעומת זאת, לא צחקה. להפך.

"...מה אמרת?" היא שאלה בבילבול, מרגישה את הגלגלים בראשה עובדים בהספק מקסימלי.

"...אמרתי שתאכלו את הדייסה שאתן בישלתן."

"לא, אחרי זה."

"הכל בסדר חתלתולה?" מאי באה להושיט יד אל דניאל אבל הגברים דרכו את נישקם באסרטיביות.

"אני..." דניאל הרגישה את ליבה פועם בכוח "אני לא יודעת. מאי?"

"כן?"

"למה הוא מדבר בעברית?"

לרגע ארוך דממה שררה בחצר, עד שגארנר הפר אותה בקול מונוטוני.

"No, I'm not"

דניאל הרגישה את שריריה נרפים, ופתאום עולמה החשיך.

"היי, את שומעת אותי?"

דניאל התעוררה, ישובה על כורסה מרופדת, כשיד נגעה ברקתה ויצרה תחושה קלה של משיכה. היא עפעפה בעיניה, מסנוורת מהאור הלבן שמעליה.

"מ-מאי...?" היא שאלה בלחש, מביטה סביב בזמן שראייתה הופכת פחות ופחות מטושטשת.

"אני כאן מותק", מאי נאנחה וליטפה את ראשה.

מוחה של דניאל יצא לאט מהעירפול המוכר שאפיין יציאת חירום מממשקים וירטואלים וכשהצליחה ליצור מחשבה קוהרנטית בתוך ראשה, פנתה אל בת זוגה.

"...זה קרה שוב, הא?"

"יאפ."

דניאל הסתכלה עליה במבט מתנצל "אני מצטערת, אנחנו תמיד יכולות לנסות שוב..."

"המנהל שלי אמר שאסור לכן להיכנס שוב." הנער שתיפעל את מתקן חוויית 'פשע בניו יורק' אמר בקול משועמם, בוהה אל תוך חלל האוויר כשהוא כנראה צופה בסרטון דרך הביו-לינק המוחי שלו.

"למה הכוונה באסור!?" מאי התרעמה.

"הנוהל אומר שאסור להשתמש באימרסיה מבוססת זכרונות אחרי עצירת חירום למשך שמונה שעות."

"אז אני רוצה את הכסף שלי בחזרה."

דניאל הניחה יד על שכמה של מאי והנידה בראשה "בואי נעזוב את זה ונלך לבית קפה או משהו... אני צריכה

קפאין, וסוכר."

"ואל תפעילי מכונות כבדות בשעה הקרובה", הנער הוסיף ומאי גילגלה עיניים. היא עזרה לדניאל לקום ואספה את התיק שלה.

"כמה זמן לקח לי להתעורר?" דניאל שאלה בשהתרחקו ממתקן הסימולציה של הקניון והתקדמו לכיוון המעליות.

"פחות מבפעמים קודמות; פקחת עיניים אולי דקה אחריי."

"טוב, אבל את פשוט קמה. אני זו שצריכה..." דניאל השפילה מבט והתחילה את המשפט מחדש "אני יודעת שזו כבר פעם שלישית-"

"רביעית", מאי תיקנה אותה.

"כן, אני מתכוונת... הוא אמר שזו טכנולוגיית האימרסיה המתקדמת ביותר בשוק."

"ובכל זאת, את לא יכולה שלא לגלות שאת בתוך סימולציה." מאי צחקה וכששמה לב להבעה על פניה של דניאל ליטפה את ראשה ונשקה ללחיה "אל תדאגי לגבי זה יותר מדי; אני שמחה לבלות איתך גם בבית קפה שאינו בשנות העשרים של המאה הקודמת. ובכל מקרה, יש לזה גם יתרונות."

"כמו מה?" דניאל שאלה בייאוש.

"כמו לדעת שכל עוד אני איתך אני אדע האם העולם סביבנו אמיתי או לא." מאי לקחה את ידה בחיוך שבע רצון, גדול מספיק בשביל להדביק גם את דניאל המהורהרת.

"אבל... מה אם גם אני לא אמיתית?"

"יודעת מה? אני מתחילה להבין מה בדיוק הבעיה."

יום שגרתי / דפנה שחר

אפרת מתעוררת לעוד יום שגרתי

עריכה: מעין רוגל

אזהרות תוכן: אזכורים לכל מה שמבאס, נגיעה קטנה באקטואליה של המלחמה הנוכחית, אזכור של תקיפה מינית בקטנה, אין תיאורים גרפיים קשים
תגיות נוספות: קצת קודר, קצת מצחיק, אין עיסוק במערכות יחסים

אורך: 950 מילים

הסיפור בהקראת עודד פוירשטיין (07:10 דקות)

אפרת התעוררה לעוד יום שגרתי. השעון המעורר קרע אותה מהחלום, ושוב היא ראתה שהיא פספסה כבר שלושה "נודניקים". היא קמה לצחצח שיניים, רק כדי להיזכר שכבר שלשום נגמרה לה המשחה. אוף. היא הוסיפה תזכורת בנייד "סופר" מתוזמנת לרבע שעה אחרי היציאה מהמשרד. אחר כך חזרה לתזכורת והוסיפה גם "משחת שיניים!!!" עד שהמים במקלחת הסתדרו לטמפרטורה הנכונה, צלצלה התזכורת שלה ליציאה מהבית.

היא ירדה במדרגות ושוב עלה ריח רע מהמקלט. "זהו, עכשיו אני שולחת הודעה לוועד" היא חשבה, אבל עד שיצאה מהדלת, שוב פרח מזכרונה מה התכוונה לכתוב ולמי. היא תיזכר, כמובן, רק אחרי חצות, ושוב יהיה מאוחר מדי. אבל עכשיו היה בוקר, ומוחה כבר היה טרוד במשימה הבאה.

לצאת מהשכונה הפך לבלתי נסבל מאז שכל העיר חפורה. אפרת שמה את האוזניות שלה וחיפשה פודקאסט להעביר איתו את הדרך. "למה כל בניין שני ברחוב הזה עובר בדיוק עכשיו תמ"א?!!" היא חשבה, בעודה דורכת על קקי של כלב שנשכח על המדרכה היחידה שלא היתה חפורה. היום הזה בהחלט לא עמד להיות יום טוב. בינתיים לפחות היא גילתה שעלה פרק חדש בפודקאסט רוחני פילוסופי שהיא אוהבת. גם זו נחמה.

"האורח שלנו היום ידבר איתנו על חיי נצח." האוטובוס שלה הגיע אמנם בדיוק בשעה היעודה, אבל כבר כשהתקרב היא ידעה שהיא לא תמצא ולו מקום ישיבה אחד. "ובכן, אלו לא בדיוק חיי נצח, אלא סוג של קיום שלנו אחרי שהגוף כבר לא איתנו. הגוף לא יכול לחיות לנצח, אבל משהו מאיתנו, תקרא לזה נשמה או תודעה, נשאר באיזה מקום בעולם לנצח." אפילו כשהתאמצה ונדחקה עד לירכתי האוטובוס לא נותרה לה ברירה אלא לעמוד בדוחק. "משהו מאיתנו יישאר לנצח במה שיכול להיות 'המקום הטוב' או 'המקום הרע' בירבר הפודקאסט והיא התחילה לאבד עניין. היא יכלה להישבע שכשחלפה ליד הדלת האחורית היא הרגישה ליטוף בישבנה, אבל כמובן עד שהצליחה להסתובב ולהסתכל, לא היה לה מושג מי נגע בה. ואולי זה באמת היה בטעות? כל כך צפוף פה.

האוטובוס התקדם לאטו עד שהגיע סוף סוף לנ"צ המיוחל. השמחה כמובן היתה קצרת מועד, כי ברמזור אחר כך נדחק הנהג הראשון של מכונית פרטית לנתיב התחבורה הציבורית, ומרגע שזה קרה יתר הנהגים התחרו ביניהם מי ייצא פחות פראיר.

"את 'המקום הטוב' הייתי מתאר בתור הקיום שבו אותה נשמה שלנו, אותו גרעין, נמצא בשלווה, ו'מרגיש', אם אפשר להגיד את זה, טוב. 'המקום הרע' הוא המקום שבו לעולם לא תהיה לנו מנוחה, המקום שבו השדים ירדפו אותנו לנצח." "שדים? כמו בציורים?" "אולי, ואולי פשוט השדים שלנו הם כל הדברים שהחמצנו, כל הדברים שבהם פגענו במישהו אחר. ואולי זה משהו אחר."

אפרת לא אהבה לחשוב על המוות, אבל לפחות התנחמה ברעיון שיש מקום טוב שאפשר להגיע אליו בסופו של דבר. כלומר, בהנחה שהיא לא תגיע מסיבה כלשהי למקום הרע. היא גירשה את המחשבה האחרונה בדיוק כשראתה שהיא מגיעה לתחנה שלה.

היא הצליחה להגיע למשרד, מזיעה כולה, רק באיחור של רבע שעה, שכלל רק שני מבטים שופטים ממנהלת משאבי אנוש שישבה סמוך לדלת הכניסה למשרד. זה בטח לא ישפיע לטובה על הריווי השנתי המתקרב. אבל לפחות נותרו לה כמה דקות להתארגן לפני הדיילי.

בדיילי ארנון שוב קטע אותה בכל פעם שהיא ניסתה לדבר, ואיכשהו יועד קיבל את רשות הדיבור ובכל פעם חזר על הרעיון שהיא העלתה לפני רגע וקיבל את כל הקרדיט. איזה שני בלתי. היא חיכתה שזה ייגמר סוף סוף ושתוכל לעבוד ולא לשמוע את ארנון ויועד מברברים את עצמם לדעת.

"את רוצה סושי?" הפרצוף של גלית הופיע מולה פתאום. "לא ענית לי להודעה." "אוי סליחה, הייתי בפגישה ולא ראיתי הודעות. איך נהיה כבר 12? כל היום הייתי בישיבות, לא הספקתי כלום." "נו, אז סושי?" היא הציצה רגע בהודעות וראתה שכבר כחצי שעה מתנהל דיון סוער בשאלה האם להזמין סושי, דג או המבורגרים. בסוף הם הזמינו סושי, כמובן. המסעדה שכחה לשים ג'ינג'ר בכל ההזמנות ואפרת יכלה להישבע שהרול היה פעם גדול יותר.

בדרך חזרה הביתה הנהג שם תוכנית חדשות ופרשנויות ברדיו בווליום כזה שהיא ממילא לא יכלה לשמוע את הפודקאסט שלה, אבל היא בכל זאת ניסתה. "ויש לנו דרך לצאת מהמקום הרע ולהגיע למקום הטוב?" שאל הפודקאסט. "אנחנו כפסע מהניצחון המוחלט" השיבו הפרשנים ברדיו. אפרת חשבה על הבית של הדודים שלה בצפון, שהיתה נוסעת אליהם מדי שנה. כפסע מהניצחון המוחלט? מעניין מתי הם יראו שוב את הבית, אם בכלל. "הנשמה שלנו צריכה לעבור מסע בשביל לחצות את הקווים הללו. כמו שהמקום הטוב והמקום הרע אינם מקום פיזי, כך גם המסע הוא לא פיזי." התריס הפודקאסט והיא מאסה בו וויתרה על המשך ההאזנה. ברדיו של האוטובוס שודרה עכשיו תוכנית שבה המאזינים מתקשרים לרדיו וכולם צועקים על כולם. היום היה פרק מיוחד שבו העלו שלושה מאזינים בכל פעם, כדי שיצחקו זה על זה. היא כבר התגעגעה לרעש של המחפרים בכביש ליד הבית.

כשהגיעה הביתה, מותשת מהנסיעה הרועשת, גילתה שהחתול בחר, שוב, להקיא באמצע הסלון. לפחות הפעם לא על המיטה. לו רק היתה מגלה את זה רגע לפני שצעדה יחפה לכיוון הספה.

כשסוף סוף התאוששה, היא שמה לב להודעה "התראה שהוחמצה" בטלפון. התזכורת "סופר" עמדה לה שם מבוששת. אפרת התלבטה אם לנעול כפכפים וללכת למכולת שפתוחה כל הלילה, אבל לא הצליחה להקים את עצמה עד הדלת. מילא, היא תזמנה מחדש את התזכורת למחר.

בטלוויזיה לא היה מה לראות, אבל היא עדיין ישבה על הספה ובהתה, מרוקנת מכל מוטיבציה לעשות משהו מועיל יותר.

רגע לפני שנרדמה, באחת וארבעים בלילה (וכמובן, רק אז נזכרה בוועד הבית), היא הבינה:

”זה המקום הרע!”

”לכל העזאזלים!” אמר לויתן, ”לקח לה רק שלוש שנים! עכשיו תורך לנסות, אופל.”

אופל גרף את האסימונים שנותרו על השולחן בחיוך ניצחון. הם שיחקו במשחק מהיר עד 70 שנה בלבד, ולכן הרוויח בסיבוב הזה 67 אסימונים, בעוד לויתן קיבל רק 3. אחרי שספר אותם, הפנה את מבטו באטיות כלפי לויתן. ”חובבן. חכה שתראה מה אעשה בסיבוב שלי. אני משתמש בתשעה אסימונים ומכניס את השמדת המינים. אצלי ייקח לה לפחות 30 שנה להבין איפה היא נמצאת.”

אפרת התעוררה לעוד יום שגרת. השעון המעורר קרע אותה מהחלום, ושוב היא ראתה שהיא פספסה כבר שלושה ”נודניקים”. היא פתחה את החלון וחשבה שהיא יכולה להישבע שאתמול היה פחות חם. אוף.

אבני גוויל / ענבר גרינשטיין

לכתיבה על אבנים יש כוח מסתורי, ונטעלי עומדת לגלות אותו

עריכה: גלי אחיטוב

אזהרות תוכן: תיאור לא גרפי מאוד של אלימות וסבל

תגיות נוספות: פנטזיה

אורך: 1535 מילים

הסיפור בהקראת ליאור מאלי (12:41 דקות)

נטעלי הייתה אמנית גדולה עם עתיד מבטיח. כך לפחות ניסתה לשכנע את עצמה כשישבה בטיילת של אילת, עיר הולדתה המנומנמת, וציירה על אבנים. שלוש השנים בבצלאל, מליונותלפים השקלים של שכר הלימוד, כולם הובילו לרגע שבפירוש לא היה הרגע הזה. לרגע שעוד יגיע.

היא חייכה אל הילדה עם החוטים הוורודים בצמות. עבודת הקליעה לא הייתה מוקפדת כמו של אברש מהדוכן לידה, אבל הספיקה כדי שהילדה תהיה מאושרת. "איזו ילדה יפה! את רוצה אבן מקושטת עם השם שלך?" טקטיקה מבוערת, אבל יעילה, לפנות ישירות לילדה ולא להורים שלה.

הילדה רצתה. קראו לה שי. מעט מאוד אותיות בשביל שלושים שקלים. נטעלי בחרה אבן עגולה ויפה, כתבה עליה "שי" בוורוד-נצנצים ועיטרה את השם בפרחים ורודים ובפרפרים סגולים. לרגע חטוף נדמה היה לה שאחד הפרפרים מרפרף בכנפיים. היא שפשפה את עיניה. נראה שמספיק לעבוד להיום.

הימים חלפו, עונת התיירות דעכה לאיטה והפריצה הגדולה נראתה רחוקה מתמיד. נטעלי ישבה מול ערימת אבנים בטיילת השוממת וכתבה עליהן ציטוטים אהובים:

"חג ומחוגג כסוס בקרקס."

"ייעודנו הוא ייעוד של רוממות ובדידות."

"פורד, אתה הופך לפינגווין, תפסיק עם זה!"

"קריית חשמל,

העיר האבטומטית

סכנה! מתח גבוה!"

"עליי להעיר את אוזןך כי שמי אינו מתפרש על הדרך שאת נקטת. כלום בראש פירוש: משהו בתוך הראש."

ו"לא יפגע רובוט לרעה בבן אדם; ולא יניח, במחדל, שאדם ייפגע.

רובוט חייב לציית לפקודותיו של אדם, ובלבד שפקודות אלו אינן עומדות בסתירה לחוק הראשון.

רובוט חייב להגן על קיומו, ובלבד שהגנה זו אינה עומדת בסתירה לחוק הראשון או לחוק השני."

ככל שכתבה יותר, נראָה שהאבנים מתרחבות כדי להכיל את כל הכתוב. או שעט-הנצנצים התכווץ. או שנטעלי עצמה התכווצה. היא בקושי שמה לב לילד שניסה למשוך את תשומת ליבה, ואמא שלו נאלצה לנזוף בה. היא התנערה, בחרה אבן נחמדה, כתבה עליה "יהונתן" בעט כחול ועיטרה במשאיות, כבקשתו. יהונתן לקח את האבן וחיך חיוך רחב. נטעלי החליטה שאולי העבודה בציירת מול תיירים לא כזאת גרועה, אבל הודתה בינה לבין עצמה שהיא מחבבת יותר את הילדים שמבקשים פרפרים ופרחים ואת הילדות שמבקשות משאיות ודינוזאורים.

כשהונתן ואמהותיו התרחקו, נטעלי שמעה מרחוק צליל של משאית ותהתה איפה יש משאיות כל כך קרוב לטיילת. כנראה בונים מלון חדש.

בינואר נטעלי לא הקימה את הדוכן שלה. התשלום החודשי לעירייה לא הצדיק את הרווח הזעום שהצליחה לקושש. בימים העבירה חוגים במתנ"ס לקומץ הילדים שהוריהם התרשמו מהפרסומת באתר העירייה, ואת הערבים בילתה בבית, בכתיבה על האבנים. היא העתיקה שירים וסיפורים ואז ספרים שלמים. נראָה שגם הזמן, כמו האבנים, מרחיב את עצמו לצרכיה. כשכתבה, דירת החדר שלה התמלאה בריחות, בקולות ובצלילים שכמובן (כך חזרה והזכירה לעצמה) היו פרי דמיונה, אבל לפעמים נדמו אמיתיים יותר מהמציאות.

היא מיעטה לצאת מהבית ובזבזה את מיטב הכסף שלא היה לה על משלוחים מבתי קפה וממסעדות. היא שמה לב שבשהיא כותבת על אוכל היא נעשית רעבה. נמאס לה להעתיק טקסטים של אחרים, אז היא התחילה לכתוב סיפורים משל עצמה, כמו שאהבה לעשות בילדותה. היא התחילה לכתוב על פרח קסום שריחו מושך קורבנות תמימים ואלה מוצאים את עצמם טרף למכשפה מרושעת, כשהשליח של הפיצה צלצל בדלת.

"איזה ריח מדהים של ורדים יש פה!" השליח, שכבר ביקר אצלה כמה פעמים ותמיד הושיט לה את האוכל בלי לומר מילה, לא הצליח להתאפק.

"ורדים? מוזר," ענתה נטעלי ונתנה לו עשרה שקלים טיפ. במקום למחר לשליחות הבאה, כהרגלו, השליח נשאר בכניסה ולא הראה כל רצון ללכת. נטעלי הודתה לו על המשלוח והדפה אותו בעדינות, אבל בתקיפות, אל מחוץ לדלת.

בפברואר נטעלי כבר כתבה על האבנים ללא הפסקה. למרות שלא יצאה מהבית, אף פעם לא נגמרו לה האבנים ואף פעם לא נגמר המקום על האבן. היא כתבה על אהבות גדולות מהחיים ועל מלחמות איומות, על המצאות ותגליות

מסעירות ועל מגפות קטלניות. היא כתבה אוטופיות ודיסטופיות, ומדי פעם קצת פנטזיה נוסחתית, בשביל לנקות את הראש.

כשהסתכלה על האבנים שסיימה לכתוב עליהן, היא ראתה רק נקודות צבעוניות צפופות שנראו קצת כמו לכלוך, אבל עם נצנצים. היא אף פעם לא הצליחה לחזור לאבן אחרי שהסיפור נגמר. נראה שמה שזה לא יהיה שהרחיב את חושיה אל תוך האבן, הפסיק לפעול ברגע שהסיפור הושלם.

בדחף פתאומי היא בחרה אבן קטנטנה ולבנה וכתבה עליה בעטי-נצנצים, ירוקים וכתומים לסירוגין, סיפור על אמנית אבנים שחוזרת לסיפורים שכתבה בעבר. היא גיחכה לעצמה בזמן כתיבת הסיפור והזמן שוב נמתח והתארך. כשסיימה לכתוב את הסיפור, הסתכלה על האבן המוכתמת בנקודות ירוקות וכתומות זעירות וצחקה על עצמה בקול. "מה חשבת שיקרה?" נזפה בעצמה.

ואז – קרה משהו. האבן התרחבה, או שנטעלי התכווצה. היא שוב ראתה הכול, את כל הסיפור. היא מצאה את עצמה לכודה בין אותיות עצומות בירוק ובכתום עם נצנצים. היא צרחה. הצרחה שחררה אותה איכשהו. האבן הייתה מונחת על השולחן, מוכתמת בנקודות זעירות ונוצצות. היא השליכה אותה לפינת החדר ויצאה מהבית ברגליים רועדות.

החוץ נראה זר ולא מסביר פנים. למרות החורף, היה חם. נטעלי החניקה את הדחף לרוץ חזרה הביתה ולכתוב עוד סיפור על עולם שתמיד שורר בו חורף, אבל חורף אירופי ולא אילתי. היא אמרה לעצמה שהיא צריכה ויטמין די, אוויר של ים ולראות אנשים. בעיקר להירגע. היא הלכה והלכה, אבל לא נרגעה.

רק כשכאבו לה הרגליים במידה בלתי נסבלת, נטעלי חזרה הביתה. היא לקחה את אחת האבנים האחרות ובהתה בה. ההתרחבות קרתה כמעט מייד. נטעלי מצאה את עצמה בלב שדה קרב. חרבות צלצלו סביבה. ריח הדם היה בלתי נסבל, מתכתי ונורא. סוס עבר בדהרה לידה ורוכבת בשריון ובקסדה צעקה, "זוזי הצידה, אזרחית!" היא הדפה אותה והמשיכה לרכוב, ונטעלי נפלה על סלע חד וקשה. היא הרגישה את החבטה בכל גופה והייתה בטוחה ששברה לפחות יד ורגל, אבל כשחשבה שתתעלף מעוצמת הכאב, מצאה את עצמה שוב בדירת החדר שלה, בוהה באבן מוכתמת בנקודות זעירות בשחור ובאדום ובהרבה נצנצים. הכאב נעלם.

עדיין קצרת נשימה, אבל כעת יותר סקרנית ממבולה, נטעלי הרימה אבן אחרת. היא זיהתה את העולם הזה ממבט ראשון. עולם של דיסטופיה ועליבות. ילדים בבלויי סחבות הושיטו אליה ידיים והתחננו לאוכל. הניגוד בין דמויותיהם מעוררות הרחמים לבין הילדים מהטיילת, שהיו מאושרים לקבל אבנים צבעוניות נוסף על שלל החפצים המיותרים שבבר היו להם, היה יותר מכפי שנטעלי יכלה לשאת. היא רצתה לחזור הביתה, אבל הבינה שהיא לא יודעת איך. בפעם הראשונה הצרחה החזירה אותה. אולי זאת הייתה הפאניקה. בפעם השנייה המכה, או אולי הכאב?

טוב, זאת בפירוש לא הייתה הפאניקה, כי נטעלי הרגישה את הפאניקה שלה גוברת. העולם הזה היה אפל ואכזרי. היא הכירה אותו טוב מדי. הוא נבע מהמחשבות האפלות ביותר שלה. היא הכירה את האכזריות שלא יודעת שובע של

המשפחה השלטת, הכירה את הנכלוליות של כל הסובבים אותה, ידעה שאין שם אף אחד שאפשר לסמוך עליו. היא ידעה שלא תוכל לשרוד בעולם כזה. כבר כעת היא הרגישה את הרעב והצמא מכרסמים בה. היא ניסתה לצרוח. אף אחד לא ישים לב לאישה צורחת בעולם הזה.

זה לא היה זה. היא צבטה את עצמה, כמו איזו קלישאה, בלי ממש להאמין שזה יעבוד, אבל כן – זה עבד. הצביטה החזירה אותה הביתה. רק אחרי ששתתה אולי שני ליטר מים ואכלה את השאריות מהפסטה של אתמול, הרגישה שהיא יכולה לנשום.

מאחר שכבר הייתה לה דרך מילוט, נטעלי לי ניסתה עוד כמה אבנים. חלקן שלחו אותה לעולמות נפלאים, בשומים וקסומים. חלקן לעולמות איומים שגרמו לה לקלל את עצמה על היצירות שלה.

היא ניסתה להשמיד אבן אחת, איומה במיוחד, וגילתה שהמשימה לא פשוטה בכלל. היא ניסתה למחוק את הדיו, אבל הוא לא נמחק, רק לכלך את ידה בנצנצים זעירים. היא ניסתה לשבור אותה בפטיש, אבל היא לא נשברה. בסוף מצאה אזמל והצליחה לבקע אותה לשני חצאים לא שווים. לפני שהמשיכה במלאכה, נטעלי ניסתה לבדוק. היא לא רצתה לחזור לעולם הזה, אבל הייתה חייבת לדעת. היא התבוננה בחצי האבן ומצאה את עצמה בעולם שניסתה להשמיד. כעת כבר הייתה מאוד מנוסה בבריחה משם. היא צבטה את עצמה והסתכלה בשני חצאי האבן שנצצו בוורוד וצהוב. היא לא העזה לשבור אותה עוד. גם שני עולמות כאלה הם שניים יותר מדי. היא קברה אותה עמוק בחצר וקיוותה שלא תימצא לעולם.

נטעלי חזרה לעבוד בטיילת. חזרה לעטר אבנים בשמות של ילדות וילדים. היא הקפידה יותר מתמיד ליצור עבורם רקעים שמחים ומשמחים. השמות טבלו בנופים מרהיבים ומפורטים יותר ויותר, וכמובן עתירי נצנצים.

ולא רק ילדים רצו אבנים. באחד הימים נטעלי הבחינה שמישהו עומד ונועץ בה עיניים. הוא היה טיפוס נמוך למדי ולא מאיים במיוחד, אבל היא לא הייתה רגילה שאנשים בלי ילדים מתעניינים בדוכן שלה. היא ניסתה לשקוע באבן של ילד בשם אלון, ילד קטן עם עיניים גדולות ורציניות, שאמר לה, "אני רוצה שהאבן שלי תהיה מקושטת באלונים, כמו השם שלי. אלון זה עץ. יש לו בלוטים וספלולים. אני אוהב לשים ספלולים על האצבעות שלי. בכל יד יש לי חמש אצבעות. לאצבע הקטנה קוראים זרת!" אבל האיש הסיח את דעתה. בסוף אמרה לו, "קצת מפריע לי שאתה עומד פה ככה."

האיש אמר בביישנות מפתיעה, "חשבתי שאולי תוכלי להכין גם לי אבן." היא ביקשה שיחכה וסיימה את האבן של אלון. הטיילת התמלאה בריח יערות ובקרירות משיבת רוח.

"איך קוראים לך?" שאלה נטעלי. האיש היסס והיסס ולבסוף שאל, "תוכלי לכתוב שירית, ואז מעל זה ירון? את מבינה, היה לי פעם שם אחר ואשמח למחוק אותו ככה." נטעלי שאלה, "אתה רוצה שאמחק אותו לגמרי, או שאשאיר קצת ממנו מתחת לירון?" ירון חשב על זה קצת. "תשאירי רק טיפה," הוא אמר.

אחריו באו עוד מבוגרים רבים. אחד רצה אבן לאשתו, אחרים ביקשו אבנים זוגיות. מישהי קנתה אבן לחברה טובה ומישהי למורה נערץ.

הביקוש לעבודתה של נטעלי הלך וגבר והעיתון המקומי של אילת פרסם כתבה על "אמנית האבנים המדהימה מהטיילת" ("כנסו לראות את העבודות!", הכריזה אחת התגובות באתר של העיתון). משה כהן מהמקומון של תל אביב ביקר באילת ופרסם כתבה דומה.

בהמשך הגיעו הכתבות בעיתונות הארצית ועימן שטף של לקוחות.

נטעלי הפכה לאמנית גדולה עם עתיד מבטיח. היא המשיכה לגור בדירת החדר שלה, שבפינתה נערם גל אבנים נוצצות. היא לא הפסיקה לכתוב עולמות חדשים, אבל לכולם הועידה סופים טובים.

===

מקורות הציטוטים בסיפור:

"חג ומחוגג כסוס בקרקס." – "זקני בית הספר בוילבי", מאת טלבוט ביינס ריד (ר' טלבוט), בתרגום א' אחירב (סמיטיצקי).

"ייעודנו הוא ייעוד של רוממות ובדידות." – "אחינו של הקוסם", מאת קלייב סטייפלס לואיס (ק"ס לואיס), בתרגום גדעון טורי.

"פורד, אתה הופך לפינגווין, תפסיק עם זה!" – "מדריך הטרמפיסט לגלקסיה", מאת דאגלס אדאמס.

"קרית חשמל, העיר האבטומטית. סכנה! מתח גבוה!" – "שלושים וחמישה במאי", מאת אריך קסטנר, בתרגום א' קפלן.

"עליי להעיר את אוזנך כי שמי אינו מתפרש על הדרך שאת נקטת. כלום בראש פירוש: משהו בתוך הראש." – "נסים ונפלאות", מאת לאה גולדברג.

”לא יפגע רובוט לרעה בבן אדם; ולא יניח, במחדל, שאדם ייפגע. רובוט חייב לציית לפקודותיו של אדם, ובלבד שפקודות אלו אינן עומדות בסתירה לחוק הראשון. רובוט חייב להגן על קיומו, ובלבד שהגנה זו אינה עומדת בסתירה לחוק הראשון או לחוק השני.” – למשל ”אנוכי הרובוט”, מאת אייזק אסימוב, בתרגום יאיר שמעוני.

לא עוד סיפור פנטזיה / נבט טחנאי

מכשפה נורמית נגררת על ידי חברתה הגיקית חסרת הקסם לכנס "עולמות" 2024

עריכה: מעין רוגל

אזהרות תוכן: מלחמת אוקטובר ברקע, אזכור לא מפורט של בריונות בבית הספר
תגיות נוספות: פנטזיה אורבנית, מכשפות, פיות, קסם, FF, כנסים, תרבות גיקית, קוספליי, פאנגירלז - פאנגירלז
בכל מקום, חברות, מלחמת אוקטובר (אזכור), תל אביב, מרצ'נדייז, יותר מדי אייס קפה

אורך: 7415 מילים

איור מאת מרים וורצקי

איור מאת תמר קוניה

הסיפור בהקראת נבט טחנאי (45:50 דקות)

"אני פשוט לא מאמינה שנתתי לך לגרור אותי לזה," התלוננתי כשקמנו להידחף במעבר בין שתי שורות המושבים של הרכבת. בקושי הצלחתי לשמוע את עצמי מבעד להמולה שיצרו שני ילדים קטנים, שהתרוצצו ברחבי הקרון ורבו בצעקות רמות – אמם העייפה ויתרה על הניסיון לרסן את ההתפרעות שלהם כבר באזור קריית גת.

"אני מוכנה להתערב איתך שעד סוף היום את תנשקי לי את הרגליים ותשלחי לי חמישה זרי פרחים בגלל שגררתי אותך," הדר אמרה, בלי להתרגש.

קיטרתי לה כל הדרך פחות או יותר – כלומר, מרגע שמנת הקפה הראשונה מהתרמוס שהבאתי מהבית החלה לפעול את פעולתה. היא כבר רגילה שאני מתלוננת לה על הכול, כי אנחנו תמיד ככה. היא האנרגטית שקובעת לנו תוכניות ומביאה אנשים לבלות איתנו, ואני המתלוננת שעושה מה שהיא רוצה בעל כורחי ולבסוף נאלצת להודות שדווקא היה די כיף. אבל בזמן האחרון לא היה לי כל כך כיף, אני חייבת להודות. ברור שחלק גדול קשור למצב שלי ולכל מה שקורה במדינה מאז אוקטובר, אבל זה בעצם התחיל הרבה לפני. מאז שהשתחררנו מהצבא לפני ארבע או חמש שנים, הדר נכנסה עמוק יותר ויותר לתוך העולמות האלה שלה – כמו מדרון חלקלק שבו מתגלגלים חבורה של ווירדוז.

לא רק שהזמן שלי עם הדר הצטמצם מאוד, במשך רוב הבילוי נאלצתי לחלוק אותה עם החברים שלה, שהלכו ונהיו יותר מוזרים. בזמן שאני קרעתי את התחת, היא בחרה להירשם לתואר באומנות באוניברסיטת תל אביב ולחלוק את זמנה עם אנשים שצובעים את השיער, מדברים בקול חזק במיוחד ומטפחים אוסף מרשים של כינויי גוף שכבר מזמן הפסקתי לעקוב אחריהם – אני פשוט פונה אליהם איך שאומרים לי וזהו.

חלק מהחברות החדשות של הדר צווחניות ממש, יש להן תחביבים הזויים, הן אוהבות את כל הסדרות שאני שונאת, מדברות על מלא ספרים שאני לא מכירה ולא מתכוונת לקרוא, והן לא יכולות לסתום את הפה לגבי הבעיות

הבריאותיות והנפשיות שלהן – גם דברים שעדיף היה לשמור לעצמן. אמרתי את זה להדר לעיתים קרובות, גם בנסיעה לכאן. נזכרתי בבחורה ההיא עם הפס הסגול בשיער (ענבל, קראו לה?) ובפעם שהיא תיארה לנו את ממצאי כל האבחונים המקוונים שלה, כאילו היא מציגה בפנינו אוסף של מדליות. הדר רק משכה בכתפיה במבוכה ואמרה ש"אין בנאדם שלא צריך מקום להתבטא בו בחופשיות".

הייתי רוצה שהיא תודה לפחות באחת התכונות הבלתי נסבלות של החברים החדשים שלה, אבל אף פעם לא הצלחתי להביא אותה לזה. היא נאמנה מדי, לעזאזל איתה. בגלל זה אני נשארת איתה. בגלל זה היא נשארת איתי, מנסה להיות הגשר ביני לבין החברות החדשות שלה ולא מבינה שזה פשוט לא יקרה בגלל כל כך הרבה סיבות.

דלתות הרכבת נפתחו וזכיתי לקבלת פנים ממשב הרוח החם והלח של העיר השנואה עליי ביותר בעולם.

תל אביב תמיד הייתה בשבילי סיוט חונק של בטון ומתכת, רעש ועשן. נכון, אפשר לומר זאת על כל רחוב סואן בעיר גדולה, אבל בערים אחרות אני לא מרגישה חנוקה כל כך, כאילו כל מהותה של העיר מתקוממת נגדי. תוסיפו חום ולחות לעסקה המפוקפקת, וכל ביקור בעיר גורם לי להישבע שזהו, זו הפעם האחרונה שלי כאן – עד הפעם הבאה שבה מישהי גוררת אותי לבילוי עירוני.

בלונדון מעולם לא הרגשתי ככה; הצפיפות שם לא מפריעה לי, וגם לא האוויר, למרות שהוא מזוהם בהרבה משל תל אביב. אולי זה בגלל הקרירות של לונדון, או בגלל שהעיר פשוט ספוגה בקסם – קסם הרבה יותר עתיק וחזק משלנו, שונה לגמרי, יציב ומסודר יותר. המוזיאונים והבניינים העתיקים שימרו שם את הקסם כמו יתדות של אוהל.

"ניצן!" הדר קראה אליי ביציאה מהתחנה, מושכת אותי בחזרה אליה רגע לפני שהתחלתי לצעוד בכיוון הלא נכון. "אני מכירה קיצור דרך."

הדר היא מאלה שנולדו להנהיג – יש לה נוכחות, ולא רק בגובה וברוחב. מאז שהיינו קטנות המורות דיברו עם כל קבוצת הילדים דרכה, פנו אליה כאילו היא שגרירה שמייצגת את כולנו, וכולם פשוט קיבלו את זה כמצב הטבעי. אף אחד לא ערער על סמכותה. לא פעם אני תוהה איזה נס גורם לה לחבב אותי מספיק כדי לשאת את חוסר ההחלטיות שלי.

יש בה רגעי חסד קטנים, בתל אביב, והדר מובילה אותנו דרכם אל היעד שלנו: סמטאות קטנות עם תנועה דלילה בהרבה מברחוב הראשי, מתקני שעשועים לילדים, בית קפה קטנטן, חדרי בריחה וחדר כושר שפרסם את עצמו בעזרת פוסטר של גבר שרירי מרים משקולות בגודל של שולחן אוכל – בסך הכול ריאליסטי ולא מוגזם בכלל.

כבר התחלתי להרגיש במלוא העוצמה איך המקום פועל עליי כמו משאבת-קסם וגוזל ממני את מעט הכוח שעוד נותר לי. הרגשתי שוב ביתר שאת את התחושה שניסיתי להדחיק היום בשביל הדר; הירכיים שלי החלו לכאוב, כאילו הבסיס שאני עומדת עליו התערער לפתע ועמדתי לאבד שיווי משקל. המועקה החלה משתרגת בתחתית הבטן שלי, כבדה כמו עופרת, מתחילה לשלוח קנוקנות ללפות את עצם החזה ואת קנה הנשימה שלי. כאילו משהו בתוכי נפער וצמח בבת אחת, חלל של אי ודאות ששאב לתוכו את כל הרגשות והמחשבות והתחושות שלי, כמו היעדר שפועם בין הצלעות.

לא פעם בחודשים האחרונים מצאתי את עצמי מקופלת לשניים על הספה בניסיון חסר סיכוי להשתיק את תחושת המתח הכבדה שרבעה לי בבטן כמו משקולת. כמה פעמים אימא הציעה לי לקחת קל-בטן בחודשים האחרונים שבהם שרצתי בבית שלה – בת עשרים ומשהו שחזרה בבת אחת להיות טינאייג'רית בחופש גדול שלא נגמר.

הייתי בבית כי סגרו את עין דור (שנמצאת בכלל במרכז) אחרי השבעה באוקטובר. אף אחת מאיתנו לא חזרה ללימודים והמבנה עמד סגור ומיותר, ללא קסם וללא מכשפות.

זה לא קרה רק לנו, כמובן; הרבה סטודנטים מצאו את עצמם במצב דומה, בעיצומה של חופשת הסמסטר הארוכה והעגומה ביותר אי פעם. אבל בניגוד לסטודנטים אחרים, אנחנו איבדנו גם את חומר הלימוד שלנו, פשוטו כמשמעו. או לפחות את היכולת לראות אותו.

כשאנחנו עוצמות את העיניים הפיזיות שלנו, כל אחת רואה את הקסם בצורה קצת אחרת – נדיר ששתי מכשפות יראו את אותה אנרגיה. יש הבדלים רבים בגודל, בצבע, בצורה, בתדירות. יש מכשפות שרואות את הקסם כזהרורים, למשל, או כמו סופות אבק קטנות – ככה אנחנו מחלקות את עצמנו לאסכולות. זו לא שיטה מושלמת, אבל היא הכי טובה שמצאנו עד כה.

ועכשיו נראה שבבת אחת איבדנו את היכולת לראות את הקסם. הקשרים העדינים אבדו לנו, נעלמו מעינינו כמו התפוגגו בעשן של שדה הקרב.

איך אפשר לחזור ללמוד כשאנחנו לא רואות?

חלק גדול משיעורי ההיסטוריה של הקסם עסקו במלחמות ישראל ובהשפעה שלהן עלינו ועל האומנות שלנו, אבל זו הייתה הפעם הראשונה שבה ההשפעה ממש קרתה לנו. קיבלנו את כל המידע על תופעות הלוואי של טשטוש הראייה המאגית במייל שנשלח מהפקולטה כבר באמצע אוקטובר, אז ידענו שזה קרה בעבר וידענו שמה שאנחנו חוות זה נורמלי, שהלימודים יתחדשו בהקדם האפשרי ושנקבל הודעה מסודרת. ובכל זאת, זה הרגיש לי כמו ההתחלה של סוף העולם.

כאן בישראל הקסם שייך למקום עצמו, לאדמה. הוא חזק אבל כאוטי, בלתי צפוי ורעוע. בנוי כמו שמיכת טלאים יותר מאשר כמו קתדרלה מפוארת. האדמה הזו והקסם שבה לא שייכים לאף אחד מאיתנו – אנחנו שייכים להם, לא להפך. האדמה כאן חשדנית, קשה, תובענית. עברו עליה יותר מדי קרבות ופחות מדי זמן החלמה. היא צברה הרבה טינה כלפינו בני האדם, ולפעמים צריך לפייס אותה כמו שמפייסים אלה תובענית.

וכרגע האדמה הזו תבעה מאיתנו יותר מדי אנרגיה בניסיון לתקן את עצמה.

כולנו התחלנו לראות מטושטש. חלקנו מרגישות מבולבלות, בלי כושר התמצאות בזמן ובמרחב. חלקנו סובלות מכאבי ראש חזקים מאוד, כמוני למשל – חיסלתי לאימא חבילות אדוויל בכמויות. כולנו מטושטשות, עייפות, חשות מועקה וכבדות, רצון תמידי לשכב כאילו האדמה רוצה שנתקרב אליה עוד ועוד, לקחת כל מה שיש לנו, בגוף ובנפש, להיטען בכל האנרגיה שמניעה אותנו, הופכת אותנו למי שאנחנו ומאפשרת לנו לנוע בעולם.

קשרי הקסם שאנחנו רואות מנחים חלק מאיתנו – כמו צליל, חברה שלי מהלימודים, ששלחה כבר כמה וכמה לילות הודעות קוליות עם בקושי שתי מילים שמתחברות יחד למסר קוהרנטי בקבוצת הווטסאפ של המחזור. נראה שהיא ספגה את זה הכי קשה מכולנו.

אבל לא הייתי עם צליל עכשיו. הייתי עם הדר בתל אביב, הזכרתי לעצמי. הייתי פה בשבילה. ולכן עשיתי מאמץ להרים את עצמי, למצוא מקור אנרגיה פנימי, לזקוף את גבי ולצעוד לצידה בנחישות.

ראיתי אנשים חולפים על פנינו ונועצים בנו מבטים, וקלטתי פתאום כמה הדר בולטת בשטח, לבושה שמלה בהדפס של קורי עכביש, שיערה החום-בהיר מקושטת בקשת לבנה אימתנית. בינינו? היא תמשוך מבטים גם אם תלבש שק תפוחי אדמה. אבל בכל זאת הוצאתי את הטלפון שלי והעמדתי פנים שאני שקועה בו בעניין, מקווה שלא יקשרו בינינו.

הדר צודדה אליי מבט קודר מעט, חסר סבלנות.

”זו תל אביב, ניצן. לאף אחד לא אכפת, כולם פה רגילים לאופנה אלטרנטיבית.” וכמו כדי להקליל את האווירה, מייד הוסיפה: ”ואני עדיין מבואסת עלייך שלא באת בקוספליי של ארטמיס, שתדעי לך.”

התחלתי לתהות אם אהיה היחידה בכנס שלבושה כמו בנאדם נורמלי, בג'ינס כחול וטי שירט סגולה חיוורת וחסרת ייחוד. היה לי רק פריט לא שגרתי יחיד, התליון של ארטמיס, ירח כסוף שאבן חן אדומה מעטרת אותו. וגם זה רק כי הדר ממש התעקשה שאענוד אותו לפני שיצאנו מהבית.

”אני לא מעריצה של 'אלות ושותפות' כבר שנים,” אמרתי להדר, והדגשתי את המילה ”שנים” כדי להמחיש לה כמה זמן באמת עבר. ולא באמת רציתי שהחברות המוזרות שלה יתחילו לשאול אותי שאלות על הסדרה, לבחון אותי על פרטי טריוויה שאני לא זוכרת ולהתעמק בעלילות משנה שגם בשנים הכי נלהבות לא היה לי כוח אליהן.

”כן, בסדר, מה שתגיד,” אמרה הדר. ”אימא שלך אמרה שאת צופה בזה בלופים.”

עכשיו היה תורי לעצור באמצע הרחוב.

”מה?”

”מה?” אמרה הדר, והציצה בשעונה בקוצר רוח.

”את מדברת עליי עם אימא שלי?!” שאלתי, וכבר הרצתי בראש את שיחת הטלפון הזו שבה אימא שלי מתקשרת להדר ומתחננת בפניה שתוציא קצת את הבת שלה מהבית לשאוף אוויר, להפיג את בדידותה.

הרגשתי שיש בי מספיק זעם כדי ליצור ברק, גם אם לא מספיק קסם. שיעור יצירת הברקים היה השיעור שבו הבנתי כמה קסם דומה למשחק על במה, במובן של לתעל אנרגיה שכבר קיימת בעולם וליצור איתה משהו חדש. כמה מאיתנו התחילו לקרוא לברקים שלהן בשמות של כוכבים הוליוודיים – זה היה אחד השיעורים המוצלחים.

"אהה, לא," אמרה הדר, בהרמת גבה. "אימא שלי פגשה את אימא שלך בסופר ואמרה שאת צופה שוב בסדרה הנוסטלגית שלך. מה הבעיה עם זה?"

"אין בעיה," אמרתי והמשכתי ללכת בנוקשות מה, מתכננת בדיוק מה להגיד לאימא כשאחזור הביתה, אם היא בכלל עוד תהיה ערה.

אני לא אוהבת פנטזיה. "אלות ושותפות" היא היוצא מן הכלל שמעיד על הכלל. זו סדרת טלוויזיה משנות התשעים על ארבע האלות המיתולוגיות ארטמיס, פרייה, תאורת וקאלי שאיכשהו התגלגלו לגור יחד בדירת שותפות בניו יורק ומנסות להסתדר בעיר הגדולה, שבה הקסם לא תמיד זמין – ואם כן, אז לא בצורה שבה מצפים שהוא יהיה.

זו כאילו סדרת פנטזיה, אבל לא בדיוק.

המפגש בין האלות לבין התרבות המודרנית קורע מצחוק לעתים קרובות ונוגע ללב לפעמים. צוות הכותבים עשה עבודה ממש טובה, ואני די בטוחה שיש ביניהם אחת משלנו. מכשפה, כלומר. וגם יהודייה, כמו חצי מהכותבים בהוליווד. הם באמת הפיקו פעם ספיישל חנוכה מוצלח על סלבריטאים שלומדים קבלה.

זו סדרה ישנה יחסית ולא מוכרת להרבה אנשים. חוץ ממנה אני לא אוהבת פנטזיה. וגם היא לא באמת נחשבת.

תנו לי את הרגיל, השגרתי והנורמלי. משבר גיל העמידה? משפחה נורמטיבית שאסון מטלטל את חייה? סוד אפל בקיבוץ? כן, כן וכן. זה מה שאני אוהבת לקרוא, ואם הדר מגלגלת עליי עיניים וחושבת שאני משעממת – בעיה שלה.

החברות שלי מהלימודים, לעומת זאת, לא יכולות להפסיק לקרוא על קסם. נראה שאיכשהו אני תמיד מוצאת את עצמי מוקפת בחובבות פנטזיה, למרות שמעולם לא נמשכתי לזה בעצמי.

"אנחנו ליטרלי לומדות את זה ברגעים אלה ממש!" הזכרתי להן מדי פעם. "למה אתן צריכות לקרוא על עוד בית ספר לקסם?!" אבל הן המשיכו בשלהן, להתווכח על צבעים של דרקונים ולנחש מה המורים היו עושים אם בטעות היינו מזמנות מהמעמקים את הצל של עצמנו.

אני לא מבינה אותן.

"או מיי גאד, את מהממת!" בחורה עטופה בשמלת עלים עם פאה ירוקה התנפלה על הדר בצווחות כשיצאנו מסבך הרחובות הקטנים אל הרחוב הראשי ונעמדנו במעבר החצייה. "מאיפה השמלה?!"

"אני תפרתי," אמרה הדר, מסחררת את החצאית, וצללה להסברים שביקשו ממנה הבחורה עטופת העלים והבחור שעמד לידה, שלבש חולצה ענקית עם קובייה ענקית שצוירה עליה.

"מגניב ממש," אמרה הבחורה, ואז בחנה אותי מכף רגל עד ראש, אולי מנסה למצוא על מה להחמיא. היא לא מצאה כלום כי כמובן לא הייתי בקוספליי, והתליון של ארטמיס מ"אלות ושותפות" היה מוחבא ברובו מתחת לחולצה. אולי היא בכלל ניסתה להבין אם אני שייכת לכאן, אם הדר ואני הולכות יחד או שזה סתם נראה ככה בגלל שעמדתי קרוב

מדי אליה ובעצם סתם נקלעתי לשיחה שלהן בטעות, עוד עוברת אורח ברמזור. זה הרגיז אותי, כאילו היא עוד אחת מהבנות החדשות והמוזרות האלה שמתקבצות סביב הדר ולא משאירות לי מקום.

"אני פחות בקטע של קוספליי," שמעתי את עצמי אומרת לפני שהספקתי לעצור את עצמי. "נראה לי הכי מוזר ללבוש שמלת עלים בסתם יום רגיל. כאילו, מילא להתלבש ככה לכנס, אבל בחיים, בחיים, בחיים לא הייתי הולכת ככה ברחוב."

האווירה קפאה סביבנו וגם החיוך של הבחורה עם העלים. לא הייתי צריכה לראות את הקסם מרטט בינינו כדי לחוש בזה. הפנים של החבר שלה לבשו את צבע קוביית ה-DND שנמתחה על הכרס שלו והוא הסתכל לכיוון מתחם הכנס כאילו יצליח למלט אותו ואת חברתו לשם בכוח המחשבה.

"כן, טוב," היא אמרה, נשכה את שפתיה ונראתה כמי שאינה בטוחה איך להגיב. היא בטח רצתה להעיף בי מבט מתריס, אבל ראיתי איך המילים שלי מתנחלות בה, סודקות מעט את הביטחון העצמי שלה.

זו הבעיה עם חברות ותיקות – אני כל כך רגילה להגיד להדר כל מה שאני חושבת בלי פילטרים, עד שלפעמים אני אומרת לה מול כולם דברים ששמורים לשיחות הפרטיות שלנו.

השמש כבר הייתה יותר מדי בשבילי בשלב הזה, ורק רציתי להגיע לצל ולנוח קצת.

הרגשתי חנוקה בתוך הקשרים שפעם יכולתי לראות בין הלחות, קרני האור החורכות והבטון שסוגר עלינו וכולא את כל החום והעשן מהמכוניות. לא ראיתי אותם, אבל עדיין הרגשתי הד קלוש של הנוכחות שלהם, ואת תחושת הצניחה בתחתית הבטן, כאילו משהו נורא עומד לקרות, הולכת ומתעצמת. הידיים שלי הפכו חלקלקות, והרגשתי את הרגליים שלי נעשות חלשות ואת הברכיים רועדות. הנשימה שלי התקצרה והלב שלי האיץ את פעימותיו. התקף החרדה עוד לא הסתער עליי בציפורניים שלופות, אבל המתין ממש מעבר לפינה, בדרך לזנק.

"טוב," הדר כנראה קלטה אותי, או שאולי רצתה פשוט להרחיק אותי מהצמד הזה לפני שאגיד מה אני חושבת על עוד נושאים קרובים לליבה. "אנחנו ננסה להספיק את ארומה לפני ההרצאה הראשונה. נתראה בכנס?"

"נתראה!" אמרה דמות העלים, וחיוכה הפשיר שוב כלפי הדר, כאילו כדי להבהיר לה שזו לא אשמתה שאני כזאת. וזו באמת לא אשמתה. אבל גם לא הצלחתי להביא את עצמי להיות אחרת. לא כך. לא בלי הקסם שלי. לא בלי עצמי. אני טובה בקשרים, באמת. בדרך כלל ראיתי קשרים בין בני אדם, ואני יודעת לפעול על פיהם. אבל עכשיו, בלי הראייה שלי ובלי האנרגיה שלי, הרגשתי כאילו אני מגששת בחשכה, נתקלת בקירות לבד כשכל שאר האנשים סביבי מצוידים באמצעים לראיית לילה.

"פאקינג תל אביב," סיננתי להדר כשיכולת הדיבור שבה אליי עם הנשימה הראשונה של אוויר ממוזג, אחרי שנכנסנו ל"ארומה" ונעמדנו בתור.

"כן, הא?" אמרה הדר בקלילות מעושה.

שקרים לא התאימו לה. הקול שלה לא היה מספיק טוב בשביל זה, שטוח מדי. אני בדיוק ההיפך ממנה – קסמי שבנוע היו בין הקסמים החביבים עליי. שימוש בקול שלי כדי לתמרן קלות את מצב הרוח של השומעים היה המומחיות שלי בעבר.

התור שלנו להזמין הגיע וחסך לנו את הצורך להגיד זו לזו משהו שישבור את קיר המבוכה השתקנית שצמחה בינינו.

”מה בשבילכן?” שאל המוכר, בוחן את השמלה של הדר ואת תליון הירח שלי.

”אייס קפה, גדול, אמרתי, ואז ריח של מאפים טריים הכה באפי בבת אחת – רוגעלך חמים הרגע יצאו מהתנור, ואחת העובדות סידרה אותם על עגלה. אני אישית לא בקטע שלהם כל כך, תנו לי שבלולי קינמון בכל רגע ובכל שעה.

הדר, לעומת זאת...

ברגע שהבנתי מה קרה, הרגשתי את הצריבה מייד. לכל הרוחות והשדים. כשיכולתי לראות את הקסם, רסיסי הרצונות והתחושות של הקרובים אליי ביותר עברו לידי וסביבי, ויכולתי לתפוס אותם או לחמוק מהם כרצוני. עכשיו, כשדידיתי בחשכה, שברי המחשבות שהצליחו להגיע אליי היו צורבים ופתאומיים כמו זרועות של מדוזה מתחת לפני המים.

”זה היה ממש מביך.” המחשבה הכועסת של הדר דקרה אותי תחת החשק שלה למאפים, כמו חרב סייף דקיקה בסרטים תקופתיים, כמו ב”שלושת המוסקטרים” שבו נהגנו לצפות יחד שוב ושוב בלילות האינסופיים של החופש הגדול.

אני לא קוראת מחשבות. באמת! לא בכוונה, בכל אופן. ולא כל הזמן. אבל כשאת קרובה למישהי מגיל שלוש כמו הדר וכמוני, היא לפעמים מדברת אלייך בדרכים שמעבר לגלי הקול או שפת הגוף. ככלל קריאת מחשבות אמיתית זו הפרה נוראית של זכויות אדם ומעטות מאיתנו יכולות להתמקצע בזה בלי לאבד את השפיות בדרך.

היא ממש רצתה להגיד לי את זה. לרגע יכולתי להישבע שאני רואה את המילים נוצרות בבית החזה שלה, מטפסות לגרון שלה, כמעט מקבלות צורה בפה שלה ונשפכות החוצה. אבל כמו שקורה לה לא פעם, היא התאפקה וקיפלה אותן בחזרה לתוכה ברגע האחרון.

לפעמים, כשאני שלי הייתה במצב רוח רע, היא נהנתה ללכלך על אימא של הדר ולטעון שבבית שלהם אוכלים את הרגשות במקום לדבר עליהם. לפי מה שראיתי כשהייתי בבית של הדר, זה היה נכון. הדר נעה על שני קצות המטוטלת של להשלים עם זה ולהתנתק מזה, כך שמדי פעם היא עלתה על הרכבת של איזו דיאטה טרנדית – רק כדי לרדת ממנה עד שתגיע רכבת הדיאטה הטרנדית הבאה.

ידעתי שכרגע היא לא על שום רכבת, ולמרות שזה הפריע לה בגלל מיתוס היופי וכל זה – לדעתי לא באמת היה לה מושג כמה זה הולם אותה. לכן גם הרגשתי שזה בסדר לפעול על פי בדל המחשבה הצורבת הזו, שהצלחתי לקרוא בקושי מבעד לערפל.

כן, זה עשה לי כאב ראש. וכנראה עמדנו להתעכב שם עוד קצת, ולשבת במזגן עד שאתאושש, עד שהחולשה המרוקנת הזו תרפה את אחיזתה בשרירי הרגליים שלי. אבל אולי אם אושיט לה ענף זית מכוסה שוקולד שהרגע יצא מהתנור, הדר תמחל לי על הטאקט שלא הפגנתי כלפי הבחורה בעלים וחברה עם הקובייה העצומה.

”אני אקח גם שני רוגעלך.”

המוכר הנהן, הקליד את ההזמנה שלנו ותר בעיניו אחר הלקוח הבא, רומז לנו ללא עדינות יתרה להתקדם לחלק של הדלפק שבו תסופק ההזמנה שלנו.

”אני שונאת שאת עושה את זה,” מלמלה הדר לעברי כשנדדנו יחד לצד של הדלפק שבו חיכו כבר ארבעה אנשים להזמנה שלהם. לפחות שניים מהם היו בבירור בדרכם לכנס.

”לא את לא,” אמרתי, בלי להסתכל עליה. לא תמיד בכל אופן, הוספתי, אבל בלב.

אבל אולי, אחרי כל השנים שבהן היינו קרובות כל כך, גם היא ידעה לקלוט חלק מהמחשבות שלי גם אם לא הייתה לי די אנרגיה לשדר לה אותן כמו שצריך, כמו שיכולתי לעשות לפני אוקטובר. אולי היא הרגישה את מה שניסיתי להגיד לה בשפה שלה, בלי מילים. היא הנידה בראשה, הידקה את השפתיים וצל ממש קטן של חיוך התחיל להסתמן על השפתיים שלה.

”איך את תמיד יודעת?” אמרה, ונגסה במאפה החמים ברגע שהגיע אלינו, מתעלמת מהאפשרות להיכוות.

”אחרי כל כך הרבה שנים יחד אני יודעת ליישב את ההדרים,” התבדחתי, ונראה שהיא התרצתה.

”בואי,” היא אמרה כשעובדת ארומה עייפה ומשועממת הניחה גם את האייס קפה שלי על הדלפק, ”נשב פה קצת ואז נלך ליהנות מהכנס.”

ייתכן שאלמלא היו משחדים אותי באייס קפה הייתי מתייאשת ועוזבת למראה התור בכניסה לאוהל הכרטיסים. לגמתי אותו כמו תרופה, כמהה להשפעת הקפאין, אבל בתוכי ידעתי שגם אם המשקה יסלק את העייפות שעל פני השטח ויעשה אותי קוהרנטית מספיק בשביל לנהל שיחה, לא היה בכוחם של הקרירות או של הקפה לסלק את העייפות התהומית ששאבה אותי מבפנים.

”בואי נלך להסתובב כל עוד לא גיהינום בחוץ,” אמרה הדר, והפנתה את גבה בנחישות לתור שהלך והצטבר באוהל הכרטיסים. לא היה נעים בחוץ, אפילו לא קצת. כבר עכשיו היה מזג האוויר דחוס וחונק. זה היה יום מהביל ואפרורי בעת ובעונה אחת, כאילו לעג לבאי הכנס ולתלבושות הכבודות והחמות שלהם. למרות החום, לא מעט מבאי הכנס הסתובבו בתחפושות... סליחה, **קוספליי**, שהתאים לארצות קרירות בהרבה משלנו.

”זו הבעיה עם ייבוא תרבותי,” אמרתי להדר כשנערה צעירה במדים מלאים של קצין בריטי מהמאה התשע עשרה חלפה על פנינו.

”ייבוא תרבותי?” הדר הביטה בי, גבתה מורמת כמו סימן שאלה.

”נו, כשמתחפשים לדמויות שנוצרו באקלים הרבה יותר קר משלנו. כל הדמויות האלה נכתבו וצוירו באקלים שבו הגיוני ללבוש דברים כאלה.”

”את בטוחה?” שאלה אותי הדר, מחווה בראשה לעבר בחור במכנסיים כחולים קצרים, וסט אדום פתוח וכובע קש. הוא חלף מולנו בריצה והסתער על קבוצת החברים שלו, שהחלו להתחבק בקריאות שמחה פראיות.

הדר גיחכה, ואני גלגלתי עיניים. למרות שלקחתי אופטלגין התחלתי להרגיש את כאב הראש מזדחל אל רקותיי; הוא לא התחיל עדיין, רק התמקם לו בנוחות באזור המצח, פרש את כלי העבודה והתיישב לחכות להוראות מהממונים עליו.

הדר הבחינה במישהי מאחורי אחד הדוכנים ונופפה לה בשמחה. היא נראתה בת גילנו או אולי קצת פחות, בהירה ומנומשת באופן שהדגיש עד כמה צבע שיערה השחור העמוק, כמעט כחול, לא היה טבעי. הן דיברו בהתחלה על מה קורה, ומה נשמע, איך היא מסתדרת עם החום ואיך היה לה עם הדוכן באירוע הקודם שהשתתפה בו.

שיחתן הערה הלכה וחמקה ממני עד שהפסקתי לגמרי להקשיב. במקום זה התחלתי להתבונן בספרים, שכולם הציגו את אותה תמונה על הכריכה – נערה עם שיער שחור, שמלה כחולה וכנפי שפירית ענקיות על גבה הליטה את פניה בידיה בתפילה, בבושה או בבכי. נשפתי בחוסר סבלנות, אבל בכל זאת הרמתי את הספר שהמוכרת שוחחה עליו עם הדר בנפנופי ידיים, מחייכת חיוך ענקי ועיניה מאירות, מלאות תקווה.

הכריכה אמרה שזה הסיפור של ג'וי בת השש עשרה, רקדנית צעירה ומבטיחה, שמאוהבת בליאל, החתיך של השכבה, ומסתדרת בקושי עם שיעורי לשון בבית הספר. אבל כל זה משתנה בעקבות מפגש עם נער מסתורי בלב היער ש...

בשלב הזה הרגשתי שקראתי מספיק והתכוונתי להניח את הספר בחזרה על השולחן. אבל אז, בלי לדעת למה – פתחתי אותו. אפילו לא בעמוד הראשון, סתם ככה באמצע.

אני לא יודעת מה ציפיתי לראות, אבל אני יודעת מה חיפשתי. זה היה כמו להיכנס לתגובות של פוסטים בפייסבוק או לקרוא טוקבקים: הרגשתי שזה יעצבן אותי, אבל הדחף היה חזק ממני.

בן-הפיות הביט אליה ועצב אינסופי ניבט מעיניו הכחולות והעצובות שהזכירו לה בארות תכולות ועמוקות. 'אני חייב ללכת, ג'וי. אני מצטער,' הוא פרש את כנפיו. 'לא יכול להיות,' מלמלה ג'וי, 'לא יכול להיות שככה זה נגמר.' היא ידעה שהיא חייבת לעשות משהו, אחרת הכול יהיה אבוד, לנצח. לפתע, הבזיק במוחה רעיון. היא תלשה עלה כותרת מתוך שיח ורדים תמים למראה שהסמיק בקרבת מקום, ונשפה עליו כמו שסבתא עדינה לימדה אותה. "תביעי משאלה, ג'וי," היא ממש יכלה לשמוע את קולה של סבתה. ואז החל עלה הכותרת לזהור בסגול בוהק. האור הלך וגבר, מקיף את שניהם בהילה סגולה של הגנה...

סגרתי את הספר כמעט בטריקה. צדקתי – זה באמת עצבן אותי.

בגלל זה אני לא קוראת פנטזיה. מעטים הספרים שקולטים את הניואנסים של שימוש בקסם, מבינים כמה הוא לא באמת דומה למדע ולא בדיוק לאומנות, הוא איפשהו באמצע.

”אלוהים אדירים, למה הדר כל כך אוהבת את הזבל הזה?!”

תחושה משונה גרמה לי להרים את המבט, והבנתי שני דברים: הראשון היה שהדר והסופרת הפסיקו לדבר, והשני – ששתיהן הסתכלו עליי.

הו לא. אוי ואבוי. יש מצב שאמרתי את זה בקול רם.

הבטן שלי צנחה כשראיתי את שפתיה של הדר מתהדקות בכעס. נדרכתי, לא בטוחה מה לעשות הלאה, והעברתי את המבט בינה לבין הסופרת, שהביטה בי המומה מעט.

כמה פסילות של חוסר טאקט נשארו לפני שהדר באמת תפסיק לדבר איתי?

”כמה אמרת שעולה עותק?” שאלה הדר בקול רם.

הסופרת, אם זה אפשרי בכלל, נראתה נבוכה עוד יותר.

”ארבעים וחמש, היא אמרה. ”הנחת חברים.”

הנחתי את הספר בחזרה, בזהירות. הדר מיהרה לשלם לסופרת על העותק שרכשה ונפרדה ממנה בנפנוף יד לפני שבמעט גררה אותי הלאה, מפלסת דרך בין האנשים.

השמש המשיכה לחרוך את המדרכה, חמה כל כך עד שהרגשתי אותה מבעד לנעלי הדוקטור מרטינס שלי, או לפחות דימיתי שאני מרגישה אותה. זו הבעיה עם הימים האלה – אנחנו לא יודעות יותר להבדיל בין מה שבאמת קסום לבין האשליות שאנחנו יוצרות לעצמנו.

הדר צעדה במהירות נחושה, מביטה ישר לפנים, קרה ומרוחקת מבחוץ, מבעבעת מזעם מבפנים. היא הסתובבה אליי רק כשמצאה לנו פינה מוצלת לעמוד בה בצילו של אחד הבניינים.

”אוקיי, ניצן, היא אמרה, ”מה הקטע?”

”שיט, הדר... סליחה, נשברתי מייד מול הכעס שלה. ”זה היה ממש בטעות, אני...”

”זאת כבר פעם שנייה שאת מצליחה להעליב את האנשים שבאו לכנס. אם באת לפה רק בשביל זה את יכולה ללכת. עדיף שתעשי את זה מאחורי מקלדת, כמו הבריונים האחרים.”

”הבריונים האחרים?! קראתי, מתקשה להאמין למשמע אוזניי. כל ההתנצלויות שעמדו לי על קצה הלשון נמוגו בבת אחת. ”באמת? בריונים? לא הגזמת בכלל!”

כאילו שיש לי מספיק כוח להתבררין על מישהו. בשביל להתבררין צריך כוח, לא?

"תראי, אין לי בעיה שאת יורדת עליי שאני אוהבת את הדברים האלה. ואין לי בעיה שאת מקטרת ובוכה לי חצי בצחוק ומתלוננת לי על הנסיעה והחום והלחות. אבל כשאת מתחילה להפגין את הזלזול שלך כלפי אחרים..."

"בקושי דיברתי פה עם מישהו, " צינתי.

"דיברת מספיק, תאמיני לי, " אמרה הדר, הפנתה את מבטה ממני והלאה ושילבה את ידיה.

"אני מצטערת, " אמרתי להדר בקול קטן יותר מעכבר.

"אני יודעת, " אמרה הדר. "אני יודעת שלא התכוונת להגיד את זה... בקול רם."

פתחתי את הפה כדי למחות, אבל הדר המשיכה לפני שהייתה לי הזדמנות. "רוב האנשים פה סופגים ים של זלזול מהסביבה שלהם בגלל התחביבים שלהם, או בגלל איך שהם נראים או מתנהגים."

"טוב, " התחלתי להגיד, והעפתי מבט מודגש בסובבים אותי, "את חייבת להודות שרובם די... כלומר, הם לא בדיוק..."

נעצתי מבט בבחור שנראה משונה למדי עם חולצה מלאה בכתמי זיעה, שהלך לצד בחורה דחלילית ומקורזלת שיער בכובע מצחייה כתום מאוד, שמעליו התנוסס פרופלור ירקרק. בבית הספר היסודי שבו למדתי יחד עם הדר היו אוכלים את שניהם חיים.

הדר נראתה רצינית מאוד לפתע. "אני יודעת שלפעמים אנחנו מתלהבים בקול קצת רם מדי, מדברים נון סטופ על דברים שנראים לך לא חשובים, ולא כולנו תמיד מאה אחוז מודעים לעצמנו או לסביבה שלנו. אבל..." היא פרשה את זרועותיה לצדדים, כמנסה להחוות על הכנס כולו. "אלה אנחנו. וזה המקום שלנו להיות מי שאנחנו בלי שיזלזלו בנו וישפטו אותנו."

עצמתי עיניים נגד הבהירות, הצבעים הרבים שהסתחררו סביבי, שפע הגופים האנושיים שחלפו על פנינו, הצפיפות. אלף מחשבות רצו לי בראש כמו מכוניות מתנגשות: כעס חסר בסיס ולא רציונלי בכלל על הדר, הפחד לאבד אותה – פחד עתיק שמלווה אותי תמיד, מאז השיחה הגדולה ההיא ליד הנדנדות כשהיינו בכיתה ה', כשכל הזמן שאלתי את עצמי אם היא רוצה להמשיך להיות חברה שלי או לא. הכנס וכל מה שבו איימו לבלוע את אחד הדברים היחידים שנשארו יציבים וקבועים בעולם שלי – הקשר ביני לבין הדר. באתי איתה היום לכנס שהוא לגמרי הדבר שלה כמו אדם שמציב את הרגל בדלת כשהיא עומדת להיטרק, אבל עוד לפני שבכלל יצאנו מהבית הבוקר ידעתי שזה נועד לכישלון. זה העולם של הדר, לא שלי. וזה עולם עצום שעומד לבלוע את כולה ולא להשאיר לי אפילו פירור של תשומת לב, אפילו צל של חיוך.

להשאיר אותי בלי הדר ובלי קסם, בלי הלימודים שמילאו אותי לא רק בתחושת פליאה אינסופית ממה שאני יכולה לעשות, אלא גם מהחיבור שהם יצרו ביני לבין החברות לספסל הלימודים. למדנו יחד את החוקים של העולם, למדנו

להשפיע עליו לחוד ואז יחד, כמו שרק מכשפות יכולות, עד שפרץ האלימות הפתאומי קרע את המארג הזה לגזרים והשאיר אותנו מופרדות, מבודדות כל אחת בביתה, כל אחת בכאבה, מתקשרות רק מדי פעם במסרים קצרים בקבוצת הווטסאפ הכיתתית.

שנאתי את הכנס, אבל בקושי יכולתי להודות ביני לבין עצמי שזה לא בגלל שהם חבורה של ווירדוז, אלא כי הדר הייתה שייכת לוורדוז האלה, ואני לא.

"לא קל שם בחוץ, את יודעת," המשיכה הדר, לגמרי לא מודעת למערבולת המחשבות שנשחפתי לתוכה, "את זוכרת איך החבורה של גיא ושירי מיררה לי את החיים בחטיבה."

"כאילו שאי פעם שמת עליהם." פלטתי נחרת בוז.

הדר נעצה בי מבט חמור.

"על מה את מדברת?" היא תבעה לדעת.

"תעשי לי טובה," אמרתי, מתעצבנת בעצמי למרות הידיעה שלא הייתי בסדר, ואולי בגלל שלא הייתי בסדר ולא ידעתי איך לחזור להיות בסדר עכשיו. "תמיד היה לך מה לענות להם, ותמיד כולם צחקו מכל מילה שאמרת. אף פעם לא שמת על מה שאחרים חושבים, בטח לא שירי וליטל וגיא וכל חבורת הזבל הזאת."

"זה לא אומר שזה לא כאב," היא אמרה בשקט. "אני לא חירשת, ניצן. שמעתי מה הם אומרים. ברור שלמדתי לענות להם, איזו ברירה הייתה לי? אבל את באמת חושבת שזה בא לי ככה, בקלות, חולף על פניי ודרכי כאילו כלום?"

הכאב הבהב לרגע בעיניים שלה ולפתע ראיתי הדר אחרת, הדר שאולי סירבתי לראות או שאולי פספסתי בין השורות. לא הבחנתי בה כשהיינו ביסודי, בחטיבה, בתיכון. הקסם קרא לי, ועוד לא הייתי מצוידת בכלים לשמוע אותו; כל מה שיכולתי לעשות היה לנסות לסדר את הבלגן שהוא עשה לי בראש עד שהתחלתי ללמוד לראות אותו כמו שצריך.

"אמרתי לך," הדר נשפה בחוסר סבלנות, "זה המקום היחיד בעולם בערך שבו לא מזלזלים בנו. אז אני שוב מציעה, אם את רוצה ללכת ולא טוב לך פה אני אלווה אותך לרכבת ואחזור לכנס."

ובבת אחת הרגשתי את זה שוב. ראיתי את זה בא ולא יכולתי לעצור את זה. זה היה כמו לעמוד על סף תהום עמוקה ולהסתכל למטה אל החושך. ככה הרגשתי כשהדר ואני עלינו לחטיבה, ואז לתיכון. הרגשתי את זה כשהלכנו לצבא יחד, ואז כשהיא התקבלה לאוניברסיטה המפונפנת שלה, ואני הלכתי למקום שאסור לדבר עליו גם עם החברה הכי טובה שלי. הרגשתי ככה בכל שינוי שהגיע לחיים שלנו, בכל פעם שחברה חדשה הצטרפה לחבורה הקטנה שנאספה סביבנו. הרגשתי ככה בכל פעם שפחדתי לאבד את הדר, והתחושה תמיד גרמה לי לנסות להחזיק אותה הכי קרוב חזק שאפשר, מה שגרם לכמה מהמריבות הכי קשות שהיו לנו. תמיד אמרתי לעצמי שזו הדר שקשה לה עם שינויים, אבל בעצם זו תמיד הייתי אני.

הכנס הזה, האנשים שבו... הם היו כל כך שייכים להדר והדר הייתה שייכת אליהם, ואני לא הייתי חלק מזה, ולא יכולתי להיות. אני הייתי החברה הזו שמסתירה סודות והחיים שלה בעצם לא כל כך מעניינים, לא מספיק מעניינים כדי שהדר תרצה להישאר לצידו.

משהו בי רצה לענות בנבזות, להגיד לה "אל תטרחי" וללכת לבד, להיעלם לה ולנסוע בחזרה כל הדרך אל השקט המבורך של הבית...

בשביל מה?

לשבת ולהקשיב לשעון הקיר מתקתק בצורה שגורמת לשפיות לטפטף לי מהאוזניים, להדוף את הניסיונות של אימא לדבר על הרגשות שלי ואת ההצעות של אבא לעזור לו בדברים שאהבתי לעשות כשהייתי קטנה?

החזרה הזו הביתה, והעובדה שהייתי בחדר הילדות שלי במשך ימים שלמים, אולי גרמה לי להרגיש שוב כמו טינאייג'רית – ולא בקטע טוב – אבל כבר לא הייתי טינאייג'רית, והגיע הזמן שאפסיק להתנהג כמו אחת מהם. לא הכול צריך להפוך לדרמה גדולה. אני יותר טובה מזה, ולכן בלעתי את התשובה הנבזית שעמדה לי על קצה הלשון.

"את צודקת", אמרתי בשקט. "אני מצטערת."

לרגע הדר נראתה קצת המומה, כאילו לא ידעה מה לעשות עם ענף הזית שהצעתי לה בלי ויכוח או מאבק. בדרך כלל עמדתי על שלי בתוקפנות רבה מדי, כמו פינצ'ר קטן שנובח על כל מי שיותר גדול ממנו.

"אוקיי", היא אמרה, עדיין מביטה בי מלמעלה למטה בידיים שלובות. "אז את רוצה אולי להגיד לי מה עקץ אותך ולמה את עוברת פה מאחד לשני ומחלקת עלבונות?"

רציתי. בטח שרציתי. רציתי להגיד לה הכול בתסכול שהלך ובנה צעקת כאב וזעם בעצם החזה שלי. כבר בשיעורי המבוא הזהירו אותנו מהרגע הזה, שבו נרצה לספר למישהו מבחוץ על הקסם שלנו, על מה שאנחנו באמת עושות בלימודים. העניין הוא שאין דרך לדעת איך זה יתגלגל, איזו השפעה תהיה לזה על האדם שמספרים לו. יש אנשים שלא בנויים לדעת על קסם, שיתחילו לשקוע בניסיון לראות אותו, ואם הם יצליחו הם יגרמו לעצמם נזק בלתי הפיך. לא כל המוחות בנויים לראות כל דבר. קסם, כפי שלמדנו בשנה הראשונה, הוא עבודה מתמדת של שמירה על גבולות מכל מיני סוגים – גמישים ונוקשים, חיצוניים ופנימיים.

הדר המשיכה להביט בי, מחכה להסבר שלא יכולתי לתת לה. עמדתי קפואה תחת השמש הקופחת, מביטה בסוליות הדוק מרטינס שלי, מרגישה את עצמי נסדקת עוד קצת מול המבט המאשים שלה, מול הכאב שגרמתי לה בלי יכולת לתת שום דבר בתמורה. בתוך החום, החולשה, התחושה שהאדמה מתעוררת שוב ומתחילה לדרוש עוד קצת מכוחותיי המידלדלים במהירות, ניסיתי לתפוס פיסה קטנה מן האמת שאותה אוכל להגיש להדר כמנחת פיוס.

רציתי להגיד "אני מקנאה", אבל מה שיצא לי היה, "אני מכשפה."

"אני יודעת", ענתה הדר מייד.

"לא, נו." צקצקתי. "לא כמטאפורה. אני מכשפה. באמת."

אם כבר אז כבר. בכל זאת, זו הדר. היא קול ההיגיון, שהצליחה איכשהו להיות גם המעופפת של הכיתה וגם הבחורה הכי מחוברת לקרקע שאני מכירה. היא לא תבלה עכשיו את החיים שלה בניסיונות לרדוף אחרי קסם שהיא לא יכולה לראות. היא לא צריכה. בשביל זה יש לה את הספרים שלה ואת הסדרות שלה ואת החברים שהיא מדברת איתם על הדברים האלה.

"כן, נו," אמרה הדר, "אני יודעת."

עכשיו היא התחילה לבלבל אותי.

"למה את מתכוונת?" שאלתי אותה.

"נו, את רצינית? את חושבת שאני לא מרגישה מתי את משפיעה עליי? שאת קולטת דברים שאת לא אמורה לקלוט? שאת מושיטה לי דברים שאני רוצה לפני שאני מבקשת אותם וקונה לי דברים שרציתי ולא ביקשתי ממך?"

פתחתי את הפה, ואז סגרתי אותו שוב.

"ואז את נעלמת לך ללימודים באקדמיה שאף אחד לא שמע עליה, שהאתר שלהם הכי נראה כמו הונאה, לא מוכנה להגיד כלום על החוויות שלך מהלימודים... אני לא סתומה, ניצן. חוץ מזה, אימא שלי תמיד אמרה שיש בך משהו שהיא לא מצליחה לפענח."

לעזאזל עם אימא של הדר. ידעתי שהיא תעשה צרות – משבר אמצע החיים שלה כלל הרבה מאוד קורסים של טארוט, תטא הילינג ופרחי באך.

"את לא... לא תספרי לאף אחד?"

הדר משכה בכתפיה.

"למי אני כבר יכולה לספר?" היא אמרה, "בואי, זה לא שאת מחוללת סערות או גורמת לחפצים לרחף סביבך. את פשוט יודעת מתי לקנות לי רוג'לך, זה הכול. ואגב, הטון שלה השתנה ונעשה שוב קריר יותר. "זה שאת מכשפה אמיתית ממש לא נותן לך זכות להתייחס ככה לאנשים שבאו לחפש קצת קסם בכנס."

"אני יודעת," אמרתי בהכנעה, והרגשתי את האמת מתחילה לצוף על פני השטח, עייפה מכדי להמשיך להסתיר אותה עוד. "אני... מניחה שאולי אני קצת... מקנאה."

הדר הרימה גבה.

"את? מקנאה?"

הנהנתי.

"יש לך את כל זה," החוויתי בידיי מסביב, "ואני... אני תמיד מפחדת שיום אחד תגידי לי שאת כבר לא רוצה להסתובב איתי או שפשוט תתרחקי ותיעלמי מהשטח."

"זה," אמרה הדר, והחיוך שוב התגנב לזוויות פיה, "הדבר הכי מוזר שאמרת היום."

התיישבנו על ספסל, ומצאתי את עצמי מספרת להדר הכול. מספרת לה על הלימודים, על הרגע שבו שלחו את כולנו הביתה לחופשת הסמסטר הארוכה ביותר בעולם, מספרת לה על האדמה ועל הכוח שלנו שהיא תובעת לעצמה. מספרת לה על צליל ושמרית, על הודיה ולילך, על הדיונים הבלתי נגמרים שלהן על קסם בספרות פנטזיה. מספרת לה כמה אני מתגעגעת אליהן, כמה קשה לנו לשמור על קשר כשאנחנו רחוקות זו מזו ומבית הספר, כשהאדמה החמה והמטורפת הזו שואבת את הקסם שלנו ומשאירה אותנו מרוקנות פיזית ונפשית.

הדר הקשיבה ברצינות. היא לא אמרה כלום כדי לא לקטוע לי את חוט המחשבה, או אולי כי לא היה לה מה להגיד באמת. רק להקשיב. זו הייתה הקלה לשפוך את הלב ככה, להגיד לה את האמת. אני צריכה לנסות את זה לעתים קרובות יותר.

"אני באמת מצטערת," אמרתי לה כשסיימתי.

"אני יודעת," היא אמרה, "אני מבינה מאיפה זה מגיע עכשיו. את עדיין רוצה להישאר?"

"אני לא רוצה ללכת הביתה," אמרתי והסתכלתי בעיניים שלה במבט יציב. הייתי שייכת. לא בגלל שגם אני מוזרה, או מכשפה, אלא כי הדר הייתה כאן, ובאתי להיות איתה. לא כי היא טובה אליי. לא כי היא עושה לי טוב. לא כי טוב לי להסתובב איתה – אלא בשבילה.

"אוקיי," היא אמרה, ונראה שהוקל לה. "טוב, יש לנו חצי שעה עד ההרצאה הראשונה. רוצה לאסוף את הכרטיסים שלנו ואז ללכת לשבת באשכול?"

"האמת שחשבתי לעשות עוד סיבוב בארומה," אמרתי. "אלא אם יש מקום אחר להשיג בו אייס קפה."

"יש," אמרה הדר מייד. "קצת פחות איכותי אבל מרוכז בטירוף, את תעופי על זה."

"אז בואי נלך לשם," אמרתי, "נוכל לעצור בעוד כמה דוכנים בדרך."

הדר הנהנה, ונראה ששימחתי אותה קצת.

הלכנו אולי חמישה מטרים לפני שהרגשתי את זה. קשה לתאר את התחושה, אבל הרגשתי שמשוהו ירוק ורענן עולה מאחד הדוכנים. נדמה היה לי שאני שומעת מים מפכפכים ומרגישה משב של רוח קלילה על הפנים, כאילו נבנסתי לרגע לצל קריר בארץ אחרת. טעם חזק של פירות יער מילא לפתע את הפה שלי בלי שום סיבה.

התחלתי להתקרב לכיוון שממנו הגיעה התחושה. לקח לי זמן לראות את זה, כי קבוצות מפטפות ונרגשות של טינאייג'רים חסמו את הדוכן שנמשכתי אליו כבחבלי קסם. ככלל, הנטייה שלי היא להירתע ממקומות צפופים, אבל הייתי חייבת לדעת מאיפה התחושה הזו, ושזה לא הדמיון שלי מחליט שהשתגעתי סופית. נדחקתי ועברתי בין הגופים המיוזעים, שחלקם שמו יותר מדי דיאודורנט כדי לחפות על חבריהם שעוד לא נחשפו לקונספט, ורק כשהייתי קרובה מספיק לדוכן הבנתי על מה אני מסתכלת.

זה היה ציור, שבו שתי נשים בשמלות מיושנות ישבו יחד בסירה ששטה על אגם רוגע, אולי קטע של נחל שליו. עלי ערבה בוכייה מסגרו אותן בתמונה, והסירה שבה ישבו, קרובות כל כך זו לזו, כמו חברות טובות או אולי נאהבות, יצרה אדוות במים השקטים.

איך?

אני מודעת היטב לעובדה שקסם נעשה יותר ויותר פופולרי בארץ ובעולם – חשוף יותר לעין הציבור. מנחים אותנו לגבי זה בתדריכי הבטיחות בכל פעם שאנחנו יוצאות הביתה. האוכלוסייה הכללית נהייתה רגישה יותר לקסם, עד כדי כך שחלקם מסוגלים להבחין בחפצי כוח ואולי אפילו להפעיל אותם בטעות בלי שיהיה להם מושג איך הם עובדים או מה הם מסוגלים לעשות. לוקח שנים של הכשרה להפעיל חפצים כאלה בצורה נכונה וחייבים לעבוד בסביבה מבוקרת. שמענו על קללות איומות שהתפרקו בידיים של חסרי קסם וגרמו לתאונות מחרידות, על שנים ארוכות של מזל רע בגלל שחפץ קסם אבד והגיע לידיים הלא נכונות. עכשיו יותר מתמיד צריך ממש להיזהר עם הדברים האלה, ולמכור אותם בכנס של חובבי פנטזיה לא בדיוק נחשב "להיזהר".

מה אני עושה עכשיו? תהיתי. לדווח על זה? למי? מי יכול לעשות עם זה משהו עכשיו?

הסתכלתי על המוכרת מאחורי הדוכן, וראיתי שהיא לבושה בחצאית פרחים ורודה וחולצה לבנה רקומה. משהו בשילוב הצבעים נראה לי מוכר, ובהיתי בה עוד רגע אחד נוסף לפני שהידיעה נקלטה ושלחה ממעמקי המוח שלי אלף זיקוקי די נור: להגיד שהבחורה בדוכן הייתה לבושה כמו פרייה מ"אלות ושותפות" יהיה עלבון. היא הייתה התגלמות חיה של פרייה, משורשי השיער הזהוב שגלש עד קימורי מותניה ועד הצמידים העדינים שרשרשו על קרסוליה. הן הדמות והן הקוספליירית היפהפייה התברכו בחזה שופע. אני חייבת להודות שכן, הסתכלתי לשם, אבל רק לרגע – כי אז הרמתי מבט אל העיניים שלה והנשימה שלי נעצרה בבת אחת.

לא כדימוי. היא באמת נעצרה, בגלל שמצאתי את עצמי מביטה ישר בעיניים של פיה.

אני לא אומרת שהיא הייתה פיה. הן לא נמצאות בסביבה כבר כמה אלפי שנים. אבל הן השאירו בעולם כמה זהרורים מהקסם שלהן ומספיק צאצאים בלתי חוקיים כדי שהדם שלהן ימשיך להתערבב בשלנו; לא קל לדלל דם פיות.

בואו נגיד שבכל פעם שמישהו או מישהי כאלה תורמים דם, המעבדה אצלנו באקדמיה תעשה הכול כדי לשים יד על אחת השקיות האלה. בני הפיות האלה קצת פחות נדירים ברחבי אירופה. קשה מאוד למצוא אותם, אבל כשרואים אחד או אחת מהם ממש קשה לפספס אם יודעים מה לחפש.

כאן בארץ הם נדירים מאוד, ובכל זאת אחת מהן חייבה אליי עכשיו, שילבה את ידיה מאחורי גווה והזדקפה למלוא גובהה מאחורי הדוכן שלה.

"היי," היא אמרה בקול המכירתי שלה, ונראה שהיא מנסה להבין לאן אני מסתכלת. "אהבת את הציור?"

"את פרייה, נכון? מ'אלות ושותפות'?" אמרתי.

הפנים שלה ניצתו בבת אחת באושר ששטף את כל מי שעמד ברדיוס של עשרה מטרים מאיתנו. כמה נערות צווחו פתאום בהתרגשות, חבורת אנשים שעמדה בסביבה פצחה בשיר באופן ספונטני. הבטתי בה בתדהמה. לכל הרוחות והשדים, הדם שלה היה חזק.

"כן!" היא קרנה, "את אחת הבודדות שזיהו אותי היום! הייתי מכורה לסדרה הזו. מכורה ממש!"

"וואו," אמרתי, מרגישה שקיבלתי אישור להתפעל ממנה בגלוי. "אני מתה על הקוספליי שלך."

"תודה," היא אמרה, והציגה את התלבושת שלה במחווה שהלמה כל כך את פרייה עד שכמעט בכיתי.

בלי להגיד דבר, שלחתי יד אל התליון שלי.

"ארטמיס!" היא כמעט צווחה, ואני הנהנתי בהתרגשות, עדיין בלי לסמוך על הקול שלי. בין אם זה היה דם הפיות שבה, הרגש העז והעמוק שלה כלפי "אלות ושותפות" או האופן שבו היא נתנה ביטוי לכישרון הטבעי שלה דרך הציורים שהיא מכרה בדוכן שלא היה לי ספק עתה שהיו מאה אחוז שלה – היה לה קסם. לא כזה שהיה מאפשר לה להפוך למכשפה, אבל בהחלט מספיק בשביל שתהיה לה השפעה חזקה על סביבתה.

עליי, לפחות, היא השפיעה ועוד איך.

היא סיפרה לי שפרייה מאז ומעולם הייתה הדמות האהובה עליה, שאת החולצה של הקוספליי היא קיבלה מסבתא שלה ואת החצאית הכינה בעצמה, מההתחלה.

כל מילה שלה השכיחה ממני עוד קצת את האייס קפה שהתכוונתי לקנות לפני ההרצאה.

היא חזרה לסדרה שוב אחרי השבעה באוקטובר והראתה אותה לאחותה הקטנה בפעם הראשונה בניסיון נואש להגן עליה מהכול, להסיח את דעתה. הקול שלה מילא אותי ביותר אנרגיה משהייתה לי מאז שנשלחנו הביתה לצליל התותחים הרועמים והחדשות האיומות שאפפו אותנו כמו עננה שחורה.

"אז..." היא אמרה, "את רוצה לקנות אחד?"

"כן," אמרתי מייד, "כמה הם עולים?"

"ציור גדול זה שניים במאה וחמישים, הגלויות במאה עשרים, והסימניות בחמישים."

לא זול, חשבתי לעצמי, אבל לא אמרתי זאת בקול. הבטחתי להדר להיות נחמדה ומלבד זאת, ממש יכולתי לראות אותה מפעילה את הקסם שלה בלי לדעת זאת, רוקמת אותו לתוך המסך במשיחות עדינות של המכחול הדיגיטלי שלה. העין והיד שלה בקושי הבחינו שזה מה שהיא עושה. קסם פיות אמיתי היה שווה כל שקל.

"אקח שתי גלויות קטנות, "אמרתי, "וסימנייה."

היא חייכה בשביעות רצון, וידעתי שאהיה מוכנה לעשות הרבה על מנת לראות את החיוך הזה שוב.

מלבד הציור של הנשים בסירה קניתי גם גלויה עם ציור שתיאר צללית של דמות גברית עומדת לבדה על גשר מעל נהר שוצף על רקע ליל קיץ מלא כוכבים. על הסימנייה התנוסס סוס אגדי יפהפה עולה מן המים בשעת השקיעה.

אונדין, הרגשתי את הציורים שלה לוחשים, פיית המים.

זה רעיון רע מאוד בשביל בני אנוש, להילכד בקסמה של בת לעם הפיות. זה גם לא רעיון טוב להילכד בקסמה של מישהי שאינה מבשפה. בעצם, זה רעיון רע להילכד בקסם של כל אחד, נקודה. אבל אנחנו בנויים עם פגם גנטי כזה שבגללו המוח הוא זה שאחראי על הרעיונות, לא הלב – והלבבות שלנו תמיד נמשכים אחרי הקסם.

"נתראה בהמשך הכנס?" היא שאלה, כשהמשכתי לעמוד מול הדוכן שלה כמו אידיוטית. "ממש כיף לפגוש מישהי שמכירה את 'אלות ושותפות'."

"בטח, "אמרתי, "אני אעשה סיבוב ואעבור פה שוב."

"לא רצית משהו מהקפיטריה?" הדר צצה מאחורי בעדינות של טרקטור.

"אה, כן, "אמרתי, נזכרת לפתע באייס קפה שכבר לא נזקקתי לו. "את רוצה משהו מהקפיטריה?" שאלתי אותה.

"לא, תודה. יש לי פה כל מה שאני צריכה, "היא אמרה והחוותה לעבר הצידנית שלרגליה. "אני כן אשמח שתבואי שוב, אם בא לך."

הלחיים שלה היו אדמדמות ממילא מהחום, אבל נראה שצבען העמיק עוד יותר – או שמא היה זה רק תעתוע של האור?

כך או כך מצאתי את עצמי מהנהנת בהתלהבות, ואז הדר השתעלה קלות לידי.

"אה, כן. זאת חבר... ידידה שלי, הדר, "אמרתי במהירות. "הדר, זאת... אהה..."

אוי לא, שכחתי לשאול איך קוראים לה!

"דבי, "היא חייכה, "כמו דבורה, אבל פחות זקן. ואת?"

היא נראתה משועשעת, ונזכרתי שלא אמרתי את שמי. הכישורים החברתיים שלי נזקקו לשיוף מסיבי.

"ניצן, " אמרתי כמעט מהר מדי בשביל שיבינו מה אני אומרת.

"נעים מאוד, " היא אמרה והושיטה לי ללחיצה יד עדינה, נשית מאוד ומטופחת מאוד. לעזאזל עם הכול, בת הפיות הזו הצליחה לשבות אותי בקסמה בזמן הכי פחות מתאים בעולם ואפילו בלי להתכוון לכך.

"אז נתראה, " אמרתי לה כשהדר כמעט משכה אותי אחריה, אוחזת בזרועי בעודי מנופפת לשלום לבת הפיות המרהיבה.

"ביי!" היא נופפה לי בחזרה, "אני מקווה שתיהני מהציורים."

"אבוא שוב!" אמרתי, והסתובבתי, נבוכה מכדי לראות את הבעת פניה ולנסות להבין אם ההצהרה האחרונה הזו שלי מצאה חן בעיניה או לא.

ברגע שהתרחקנו מספיק לכיוון הדוכנים ומספיק קהל חצץ בינינו לבין הדוכן של בת הפיות, הדר צודדה אליי מבט חד.

"מה?" שאלתי.

"אני לא מאמינה עלייך."

"מה?" שאלתי שוב, מתגוננת. מה היה לא בסדר הפעם?

להפתעתי, הדר פרצה בצחוק.

"אני עוזבת אותך לחמש דקות." היא אמרה "חמש. דקות. זה הזמן שלקח לך למצוא את הבחורה הכי יפה פה ולהתחיל לפלרטט איתה, חתיכת... חתיכת שועלה שכמוך!"

"על מה את מדברת?" מחיתי, "לא פלירטטתי! זה היה פשוט..."

"אימהות, תנעלו את הבנות שלכן!" הדר רטטה מצחוק מהבדיחה של עצמה

קלטתי פתאום כמה חופשי היה הקול שלה, יותר משהיה בחודשים האחרונים. ייתכן שבת הפיות כישפה גם אותה כשהיא עמדה לידה, אולי היא החזירה גם להדר חלק מהקסם שלה.

יכולתי לחבק אותה עכשיו אם זה לא היינו מנסות לפלס את דרכנו במעבר צפוף, כשבחורה עם חרב קוספליי מפוסלת שהייתה גדולה יותר ממנה ניסתה לעבור מהצד שלנו, ובחור עם כנפיים שחורות עצומות שהשירו נוצות מזויפות לכל עבר ניסה לחצות את המתחם לצד השני.

"אל תגזימי, " אמרתי לה, מחייכת.

בעודנו צועדות לעבר האייס קפה התבוננתי סביבי, ובפעם הראשונה מאז שהגענו לכנס... לא. בפעם הראשונה מזה שישה פאקינג חודשים, הצלחתי לראות אותם.

כל מכשפה רואה את הקסם אחרת, ובגלל שלחשי השפעה הם הצד החזק שלי אני רואה אותו כחושים, חושים מוזהבים שמחברים בין אנשים לאנשים אחרים, לחפצים, למקומות. אלה חושים דקיקים, כמעט בלתי נראים. חלשים, רופפים, בלתי צפויים. זה לא קסם שהייתי מנסה להפעיל עליו כוח כלשהו – זה היה עלול לקרוע את החושים הקטנים, להעלים אותם או לנתק אותם. אבל הקסם היה שם, כל האזור היה מרושת בו כמו רשת סבוכה של קורי עכביש.

הסתכלתי ימינה ושמאלה בהשתאות על כל הצעירים הנלהבים סביבי. לא רק צעירים.

היו שם גם נשים אפורות שיער לבושות שמלות קיץ מתנפנפות וקלילות בשלל צבעים. היו שם גברים מקריחים שכבר היו אדומים ומיוזעים כהוגן, והם התלהבו כמו ילדים מהספרים והמשחקים שהוצעו למכירה בדוכנים. היו זוגות שהסתובבו עם עגלות תינוק מקושטות בדמויות של גיבורי על, חבורות של נערים ונערות עם ובלי קוספליי, חבורות של מבוגרים עם כיפות וכיסויי ראש ובלעדיהם שערכו דיונים והתווכחו, שרו וניגנו. כולם לבשו את הבגדים המשוגעים ביותר שלהם, את התחפושות שהראו לעולם מי הם באמת.

המקום היה ספוג כולו בקסם, ולא האמנתי שלא הבחנתי בזה קודם.

רציתי לבכות. רציתי לצחוק. רציתי ליפול על האדמה ולנסות לחבק את המקום כולו, כל לבנה במדרכה, כל עלה על השיחים, כל אחד ואחת מבאי הכנס. ראיתי שוב את הקסם ולמשך השעה הקרובה, היממה הקרובה, היומיים הקרובים, אני אהיה חזקה הרבה יותר.

אולי אפילו אשלח הודעה מעודדת בווטסאפ הקבוצתי של הכיתה שלי.

מחר, החלטתי, אני אבוא בדגמ"ח ובגופייה הירוקה של ארטמיס מ"אלות ושותפות". אני בטוחה שיש לי משהו בבית. מקסימום אערוך פלישה לארון של אימא, ואז אגש שוב לדוכן של דבי. אני לא יודעת אם יהיה לי אומץ להציע לה להיפגש מתישהו אחרי הכנס או לבקש את המספר שלה, אבל עדיף להגיע לשם, לעמוד מולה ולהתקפל ברגע האחרון מאשר לוותר לפני שלפחות ניסיתי.

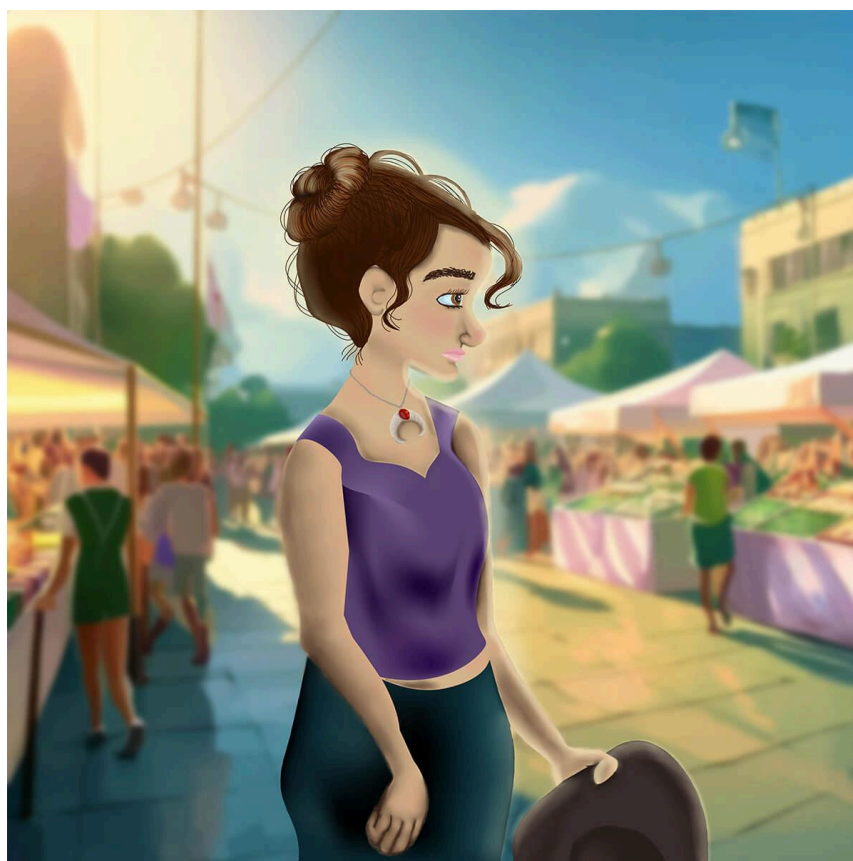
"בואי", אמרתי להדר אחרי שקנינו שתי כוסות של אייס קפה חזק מדי ומתוק מדי, ופניתי בחזרה לכיוון הדוכנים.

"לאן?" היא שאלה, הביטה בי ואז בשעונה. "יש לנו הרצאה שמתחילה עוד רבע שעה וצריך עוד לאסוף את הכרטיסים."

"נגיע להרצאה", הבטחתי לה, "אבל קודם תצלמי אותי פה, על רקע הטירה, בסדר? אני צריכה תיעוד של הפסטיבל אם אני רוצה שהחברות מהלימודים יאמינו שהייתי פה."

"ברור", אמרה הדר. העיניים שלה התגלגלו, אבל הפה שלה חיך.

"ומחר", אמרתי לה, מצטטת את השורה הקבועה של ארטמיס מהסדרה, "מחר יזרח סהר חדש."

גיבורו של סוכן / ליאור ויינשטיין

מערכת היחסים של גיבור־העל מולקולארי עם הסוכן שלו עופר מידרדרת כשסודות חדשים מתגלים על רקע תעלומת

רצח

עריכה: קרן לנדסמן

אזהרות תוכן: אלימות, רצח, מוות, פיצוצים, אובדן, מערכת יחסים (לא זוגיות) רעילה
תגיות נוספות: פנטזיה, מד"ב, גיבורי־על, סוכנים (לא חשאיים, אלא כמו אלו שמייצגים אמנים), הופעות

אורך: 5700 מילים

הסיפור בהקראת נילי טלבי (52:41 דקות)

"גברתי... גברתי! גברתיי!" עופר צרח וצעקותיו צרמו לי. ממבטו המיוסר של הנהג, הבנתי שאותו הדבר נכון גם לגביו. אבל לעופר, מעצם היותו עופר, הסבל שלנו לא הפריע והוא המשיך לצרוח ולצווח עד שהטלפון שהחזיק, אחד מיני טלפונים רבים אחרים שלו, כבר לא הונח בידיו אלא היה מנופץ לעשרות חלקיקים שעפו באוויר הרכב לאחר היתקלות בלתי נעימה עם הדאשבורד הסדוק בעצמו. "הזבלות ממשרד התחבורה, קרא עופר, פניו מאדימות מרוב זעם. "לא מוכנים לפתוח לנו את החסימה. לא מוכנים! נהגוס."

פניו של הנהג נמלאו דאגה רק מעצם הפנייה של עופר אליו והוא המהמם "מה?" קצר וחלוש.
"מה מצבנו?"

"יש לנו עוד..." – יכולתי לראות איך הנהג מאמץ את שכלו, סוקר את כל הכבישים ומצליב אותם עם המיקום הנוכחי שלנו, מנסה למצוא את הדרך הקצרה ביותר והיחידה שלא תוביל לאיחור. כי איחור – והנהג, כמוני, יודע זאת היטב – יוביל את כולנו לגיהנום, כשעופר מורה לצבא הגיבורים שלו לחסל את שרידינו עד כלות. "חמישים דקות..." המילים גוועו על שפתיו של הנהג עוד לפני שההברות הספיקו להדהד בחלל הרכב, ועופר התחיל לצרוח הוראות מפורטות ומדויקות, מתכון מצוין להשמדת הנהג והשמדת משרד התחבורה, ואולי גם השמדה שלי עצמי. התקשיתי להתרכז בכל מילה שנפלטה מפיו כחלק מנחשול הקללות החריף.

לאחר שעופר נרגע מעט, אך לא לגמרי – ואני עוד מפקפק באפשרות שלעופר יש את היכולת לחוש רוגע מבלי שזעם בוער יאדים את פניו – הוא עטה על פרצופו חיוך מאולץ עד כדי גיחוך, הסתובב ופנה אליי במושבים האחוריים. "לארי מותק, מה אתה אומר על קצת... שימוש בכוחות? נו, אתה יודע, להסתנן בין הרכבים, להתגשם מחדש בתיאטרון הארור בחיפה, להופיע..."

רציתי לסרב, אך ידעתי שכל תשובה שלא תסתכם ב"כן" תבעיר את הזעם בפניו של עופר מחדש והמאמצים שאשקיע בהרגעתו ידרשו ממני יותר אנרגיה משאצטרך להשקיע אם פשוט אקשיב לדבריו.

"בטח", הנהנתי בחוסר רצון ופירקתי את עצמי למולקולות. הרגשתי כיצד המולקולות של בגדיי מתפרקות גם הן ונצמדות לאלו שלי. לפני שעופר היה הסוכן שלי, ניוונתי את יכולת ההתפרקות, מחשש שבהתגשמות שתבוא לאחר מכן אתגלה עירום. אך אז הגיע עופר, ובנוסף לכל הסבל והצרות שגרם לי, הוא גם דאג לי לבגדים מיוחדים, מותאמים ליכולתי באופן אישי.

ההופעה היתה סיוט. היא החלה בבניסתי המאוחרת אל הבמה, בחוסר תיאום מוחלט עם הקריין אשר הכריז "קבלו את... מולקולארי!" – ונאלץ להניח למבוכה דמומה לאפוף את האולם, המשיכה בכמה ניסיונות כושלים להפעיל את כוחותיי, שאחריהם בשלו כל תרגילי ה"דוגמנות" שביצעתי עבור הקהל, ונחתמה בכך שלאחר הפירוק האחרון התגשמתי בצורה שגויה והקהל נאלץ לחזות במפלצת, לא לגמרי מוגדרת, עומדת במקום בו עמד רגעים ספורים לפני כן גיבור העל האהוב עליהם.

לאחר ההופעה האיומה עופר חיכה לי מאחורי הקלעים. ציפיתי שיתקיף אותי במטח מחמאות כפי שהיה עושה לאחר כל הופעה, אך במקום זאת הוא שתק ופניו היו חתומות ככלב הרוצה לנבוח, אך הרסן שלו לא מאפשר לו זאת. "היי", הפטרתי בניסיון לשבור את הקרח.

ציפיתי שעתה יתחיל עופר לגחך ויטפח לי על השכם כשהוא ממלמל מבעד לצחוק, "היית צריך לראות ת'פנים ש'ך", אבל במקום שכך יקרה, עופר סינן "שלום" לא מרוצה ונדם מחדש. רק לאחר כמה דקות נראה היה שסדק קטן נפער באטימות הרסן הנפשי שלו ועופר אמר, "ראיתי את ההצגה". "היה בסדר?" שאלתי, למרות שאת תשובתו יכולתי לנחש גם בלי ששיב לי. "לא."

כמובן שלא! רציתי לצווח בחזרה. השקעתי יותר מדי כוח לפני ההופעה בגלל שהנהג העילג ששכרת לא יצא לדרך בזמן! אך ידעתי שעופר יצליח להאשים אותי בכל זאת. אם לא על האופן בו השתמשתי בכוחות, הוא יתקוף אותי על האופן בו הלכתי, יבקר אותי על כך שלא דיברתי מספיק ברור או ישפוט אותי בטענה שלא לבשתי את החולצה צמוד מספיק. עופר ימצא במה להאשים אותי, כמובן. רק מעצם היותו עופר, הוא כבר ימצא תירוץ כלשהו לכעסו התמידי.

"למען האמת", המשיך רגעים מספר לאחר מכן, "היה ממש ממש נורא. לא היית מפוקס –" הוא סקר אותי, ולמרות שידעתי שאין לו כוח של קריאת מחשבות, נדמה היה שהוא הצליח לעשות זאת בכל זאת, וכתשובה למחשבתי אמר – "ושלא תעז לתלות את האשמה על כך שהיית צריך לעשות את דרכך בעצמך אל התיאטרון. אם זה מה שמכשיל אותך, כנראה שאתה כבר לא בנוי להיות". ציפיתי שימשיך את המשפט ויסביר לי למה איני בנוי, אך במקום זאת, נראה שהסדק ברסן נאטם ועופר נאלם מחדש.

"אבל אתה בכל זאת לא יכול להתעלם מהעובדה שאימצתי את הכוחות שלי לפני –" הפעם הרסן התנפץ לחלוטין, כפי שקרה לטלפון שעופר ריסק על הדאשבורד בנסיעה האיטית לחיפה. "אני אחליט ממה אני מתעלם וממה לא!" הוא התקרב לכיווני והתכווצתי במקומי. לך יש כוחות, לו אין, ניסיתי לשכנע את עצמי, שבמקרה הצורך, אם הזעם שלו יגבר יתר על המידה, אוכל להגן על עצמי מפניו. אך ההיגיון הישר ברח, כשהבחין בפחד מתחיל לכלות את תודעתי, ואני בעצמי הרגשתי שברצוני לברוח ופשוט לא הצלחתי להניע את רגליי. "תקשיב לי טוב, יא גיבור על עלוב, אני לא רק הסוכן שלך, אלא של אלף גיבורים אחרים שאם אני מקיש באצבעותיי פעם אחת, הם מגיעים מיד. אם אתה רוצה שאני אקרא לאחד מהם לבדוק עד כמה הוא חזק אל מול מולקולארי החלשלוש, אני אעשה את זה, אבל אם לא, אז כדאי שבהופעה הגדולה שלך בעוד שבוע בחוצות היוצר בירושלים לא תעשה את כל הזבל שעשית בהופעה הזו."

זיעה נקוותה מעל גבותיי ועווית של פחד הבזיקה בקצה שפתיי. לא רציתי שעופר יבחין ביראתי הרבה מפניו ולכן ניסיתי להשתלט על הפעולות האינסטינקטיביות של גופי, אך עוד בטרם עלה בידי לעשות זאת, עופר הסתובב ויצא מהדלת האחורית, נוטל לידו סיגריה מתוך החבילה שנחה תמיד בכיס מכנסיו.

בכל לילה מחדש עלו בחלומותיי חזיונות אימים בהם אני נכשל בהופעה הגדולה באלפי דרכים יצירתיות מהסוג שרק מוח לחוץ יכול להמציא. באותו הלילה, החלום נמשך מעבר לגבולות ההופעה המחרידה, אל הרגע בו אני יוצא אל מאחורי הקלעים ושם עופר מחכה לי. בחלום, עופר מטיח כנגדי אלפי קללות שונות, כל קללה חריפה מקודמתה, ובסוף ההתקפה מקיש באצבעותיו ומאות גיבורים מוכרים ועוצמתיים מתקדמים לכיווני.

למזלי, צלצול שבקע מהטלפון שהיה מונח על יד מיטתי גאל אותי מייסורי החלום טרם הגיע החלק המדמם. הקשתי באצבעותיי על המסך. לאחר שעניי התרגלו לאור המסנוור שבהק בחשיכה, הבחנתי בהתראה על המסך: מלבן ירוק שבתוכו נרשם בלבן, "הודעה חדשה מד"ר עינב דרומי – מדענית במכון להגנת הסביבה ע"ש ישעיהו הכט." לחצתי על ההתראה ותהיתי מדוע היה כה חשוב עבורה לשלוח לי אותה בשעה מאוחרת כל כך בלילה. מתחת להודעה נכתב: "נשלח בשעה 09:30." תפסתי בשלט האחראי על התריסים, לחצתי על כפתור אדום במרכזו והתריסים עלו לאיטם, חושפים אט־אט את אור השמש, אשר כבר הספיקה להתמקם במושב הקבוע בנקודה אסטרטגית גבוהה במיוחד בפינת השמיים. תהיתי כיצד יתכן שהשעון המעורר לא עבד, רק כדי להגיע בעצמי למסקנה ששוב היה זה אני האשם במקרה, שלא טרח לכוון אותו.

"היי, שלום. קוראים לי עינב ואני חוקרת במכון להגנת הסביבה. הייתי מעוניינת להיפגש איתך בשביל לדון בנושא התרופה החדשה שנמצאה במכון. התרופה יכולה לרפא את הכוחות של גיבורי העל ובכך גם לבטל את הקרינה המזהמת שהם פולטים. אשמח שתאשר פגישה בעוד יומיים בשעה 11:00 בבית הקפה 'סוד הרוגלעך'."

הכרתי את המכון להגנת הסביבה, כמובן. לא היה איש שלא. כילד למדתי לתעב אותם; המכון נוסד סמוך לשנת לידתי וסבב סביב בעיית הקרינה שגיבורי העל פולטים באופן טבעי לסביבה ובכך מזהמים אותה. מקימיה נמנו עם קבוצת האנשים הקטנה שעודדו גיבורי על להפסיק להשתמש בכוחותיהם ובכך גם להפחית את הקרינה שהם פולטים, על אף שידוע לכל שממחזרי האנרגיה המושגים בכל מי שאינו גיבור על קולטים את הקרינה הזו ומגנים על בני האדם מפניה. הם היו חבורת פציפיסטים, או לפחות הציגו את עצמם כך כלפי חוץ. באופן טבעי, הדעות שלהם גררו אחריהם בוז ציבורי, אבל הם לא הוכתרו כאויבים הגדולים ביותר של גיבורי העל עד הפיגוע במועדון **הגיבורים**, שבו אחד מתומכי המכון פרץ לתוך המועדון – שהיה מיועד לגיבורי על – והחל לטבוח בהם כשהוא מצטט את דברי השנאה של ראש המכון על הגיבורים. בכל פעם שהמכון היה מוזכר בקרבת אמי, היא היתה יורקת על הרצפה באופן שהיה גורם לכל סובביה להרים גבה כנגד ה"ברברית" וממהרת לנאום בחריפות את נאומה הקבוע שעסק בשאלה מדוע הם מתחסדים מפונפנים שכלל לא מבינים שגם לגיבורי העל עצמם ישנן בעיות גדולות יותר מהקרינה.

עופר שנא אותם מסיבה אחרת לגמרי. לא מחשש לגיבורי העל שהמכון עודד את ניוון יכולותיהם, אלא מחשש לעסקיו. עופר בנה את הסוכנות על בסיס גיבורים, אם כי הוא עצמו היה מחוסר כוחות, כך שברגע בו יפסיקו כלל הגיבורים להשתמש ביכולותיהם, הוא לא יוכל לשמר עוד את הסוכנות ויאלץ לפשוט רגל.

אך דווקא באותם הרגעים שהבטתי בהודעה על מסך הטלפון שלי ותהיתי מה לעשות, היה בי רצון להתנתק מהיותי גיבור על. הרי אם לא אהיה גיבור על, גם עופר לא יוכל לשלוח אותי להופעות. לא ידעתי אם זהו הרצון העיקרי בי, אך די היה בגץ של רצון כדי לגרום לי לרשום לה "מאשר".

יומיים לאחר מכן, בבוקר, כשהייתי מוכן, החלטתי שלא לאמץ את כוחותיי והתקדמתי לכיוון תחנת האוטובוס, אך לבסוף בכל זאת היה עליי לפרק את עצמי למולקולות על מנת להשיג אוטובוס שסירב לעצור בתחנה בה עמדתי.

התגשמותי מחדש אל מול עיניו המוקסמות־מזועזעות של הנהג, הצמדתי את הרב־קו אל הקורא והתיישבתי במושבים האחוריים. כשגיליתי שהאוטובוס כבר חלף על פני התחנה בה היה עליי לרדת, התפרקתי מחדש והתאחתי על יד דלת הכניסה לבית הקפה 'סוד הרוגלעך'. השעה הייתה 11:30 – איחור מהסוג שעופר מעולם לא היה מוחל עליו – אך בניגוד לרושם הקפדני והמדוקדק שהתארים, הניסוח והתמונות של עינב שיוו לה, גם היא התגלתה כאישה מגושמת ומבולגנת, ואפילו הספקתי לשמוע כמה קללות לא מוצלחות יוצאות מפיה בעודה מדדה בסרבול לכיוון בית הקפה עם מסטיק דבוק לעקבה. היא מיהרה לעצור כשהבחינה בי, מלמלה לעצמה עוד קללה אחת חפוזת בלחש ואז הושיטה ידה ואמרה, "סלח לי על האיחור. שמי עינב."

"שלום דוקטור", אמרתי ולחצתי את ידה.

פניה היו תערובת של סומק, הפתעה ובלבול, אך גם הפעם היא מיהרה לעטות פרצוף חד וחייכני והפטירה בצחקוק קל, "לא, לא צריך. קרא לי עינב."

עד מהרה התברר לי מדוע עינב בחרה לשבת דווקא כאן. 'סוד הרוגלעך' היה בית קפה שומם, ותחושה עזה של בדידות עמדה באווירתו תמידית. מקום מהסוג האהוב על אנשים כמו עינב, שרוצים לשתות כמות סיטונאית של קפה בלי שיופרעו על ידי המוני אדם הגודשים את המסעדה ולועסים, נוגסים ושותים ברעש. מקום מהסוג שגם אני יכולתי להתחבר אליו ואפילו הייתי שמח אם עופר היה מגוון את מקומות המפגש שלנו ולא מגביל אותם רק לקניונים עמוסי אנשים.

התיישבנו בפינה אחת שהייתה שוממת אפילו יותר מבית הקפה עצמו – הישג מרשים כשלעצמו – ועינב החלה לדבר. "ידוע לכולם שגיבורי על, מעצם היותם, פולטים קרינה מזהמת לסביבה. הגוף מתחזק באופן טבעי את הכוחות המיוחדים, ובתהליך נפלטת הרבה קרינה מזהמת אל הסביבה. הקרינה אמנם תופחת אם לא יהיה שימוש בכוחות, אך גם כך, בכל זאת תיפלט כמות מסוימת של קרינה."

"אני יודע את זה. כולם יודעים", הבטתי אל עיניה וראיתי להט משונה משתקף מבעדן. היתה בה חדוה מוזרה לידע ולמדע.

אולי לא שמעה את דבריי, אך אפילו אם כן עשתה זאת, התעלמה מכך והמשיכה בשלה. "לכן הומצאו ממחזרי האנרגיה, אשר מושתלים בגופו של כל אדם שאינו גיבור על ותפקידם לקלוט את הקרינה הנפלטת מגופם של גיבורי העל ולפלוט אותה אל הסביבה, כך שהיא לא תשפיע על האדם עצמו. אבל מעבר לעובדה שהתהליך פוגע בסביבה, ישנו דבר שמייצרי הממחזרים תמיד דואגים להשתיק, וזו העובדה שממחזרי האנרגיה לא באמת מגינים על האנשים מהקרינה באופן מוחלט, אלא שחלק מהקרינה בכל זאת מצליח לחלחל בכל פעם ובטווח הארוך גורם לנזקים איומים."

"והפתרון שלך –?"

"אז עבדנו במכון זמן רב לפיתוח תרופה שתוכל לבטל את הכוחות של גיבורי העל ובכך גם לבטל את הקרינה שהם פולטים. ו- " היא שלחה יד אל התיק שלה והוציאה מתוכו מזרק שבתוכו זהר חומר זהוב – "זו התוצאה!"

בחנתי את המזרק. בו לא היה שום ייחוד, אך הרהורי התרכזו בחומר הזוהר בפנים. מעבר לכך שהיא עובדת במכון להגנת הסביבה – עובדה מספקת כדי להניע אותי להתרחק ממנה – לא ידעתי על עינב כמעט דבר והתקשיתי לסמוך על דבריה.

"ומה את רוצה בעצם שאעשה?"

שוב נצצה בעיניה חדות ההסבר והיא דיברה בהתרגשות שכלל לא תאמה את הדבר שהבעיר אותה. "מה שאנחנו רוצים הוא לנסות עליך את הטיפול שלנו. אני מניחה שאין לך ידע רב בכימיה?" "אני עשוי ממולקולות –

כמובן שחקרתי על הנושא שאליו קשורה היכולת שלי, אמרתי בליבי, אבל שתקתי מרצון לראות את הדברים באופן שבו הם מתעוותים דרך משקפיה. הנהנתי קצרות והיא המשיכה בהסבריה. "החומר הזה בעצם מזהה מה בדנ"א שלך גורם לכוחות שלך ומבטל אותו."

"וזה לא יזיק לי?"

היא צחקקה למשך כמה רגעים עד אשר הבחינה במבטי המודאג ובאופן החשדני בו הבטתי בה. עינב עטתה על עצמה נימה של רצינות והמשיכה לדבר. "לא, לא, זה לא יזיק לך." היא שתקה למשך כמה רגעים כמניחה לדברים לחלחל לתוכי ואז חידשה את דיבורה. "לפני שפנינו אליך, פנינו לאלפי גיבורי על אחרים." משהו בחדווה שזהרה עד אותה הנקודה במבטה נרקב ועוכל על ידי מרמור שעלה בה עם בוא הזכרונות. "היו הרבה ש..." היא היססה למשך כמה רגעים כשוקלת את מילותיה ואז שבה לדבר. "קיללו אותנו. קללות חריפות, רעות." מהאופן בו קיללה טרם נכנסנו למסעדה יכולתי להסיק שהבנתה בקללות שווה להבנתי ביידיש, אך מבטה היה נוגה ופצע בנפשה שנרפא לכאורה צרב אותה מחדש. "חלק היו הרבה יותר... לא נחמדים. ואחרים היו הרבה-הרבה יותר לא נחמדים. וגם היו כמה שסירבו בנימוס, אבל אתה היחיד שהסכים להיפגש. ומעבר לתודותי הרבות אליך, הבנתי מההתייחסות של גיבורי העל אלינו שהדעה שלהם על המכון להגנת הסביבה לא חיובית במיוחד."

לפתע הכתה בי ההבנה שהם כלל לא הצליחו להבין שהם נתפסים על ידי גיבורי העל כמשהו שלילי. מבחינתם, הם בסך הכל ניסו להגן על הסביבה. אך האמת היתה שרבים מפשעי השנאה שבוצעו כנגד גיבורי העל היו בהשפעת דבריהם, אפילו אם לא זו היתה כוונתם.

"אנחנו רוצים שתזריק לעצמך את החומר ותתעד בפני גיבורי העל כמה יעיל ולא מזיק הוא. תפיץ אותו בקרבם ותראה להם שאנחנו לא נגדם, אלא שאנחנו בעד כדור הארץ ורוצים לשאוף לסביבה נקיה מקרינה."

עוד לא השתכנעתי מדבריה. עינב לא נראתה כמי שתנסה להרעיל אותי בכוונת זדון, אך אפילו אם האופן בו נראתה לא היה מטעה, היו עוד מדענים שעבדו על התרופה עבור גיבורי העל ולא יכולתי להיות משוכנע לחלוטין שאיש מהם לא רצה לפגוע בגיבורי העל, בלהט רצונו למנוע קרינה מזהמת.

"בסדר", אמרתי על מנת להשביע את רצונה והשתדלתי שלא להעיד באופן בו דיברתי על חשדנותי. בכל מקרה לא עמדתי להזריק את החומר לגופי אל מול עיניה הרואות ואם כבר אעשה זאת, הדבר יקרה רק לאחר שאבדוק את תכולת המזרק באופן מיטבי.

עינב הושיטה את ידה האוחזת במזרק וכבר הושטתי את ידי ליטול אותו מידיה, כשלפתע הרגשתי בזה. היה זה עניין רגעי, אינסטינקט שאם היה מופעל רגע לאחר מכן, כבר היה מאוחר מדי. כשידי כבר עמדה באוויר במרחק סנטימטרים ספורים מהמזרק, האוויר סביב המזרק עלה במעלה אחת, ויכולתי לחוש שבנקודה כלשהי במרכז המזרק מתהווה חום לווהט. ואז עוד מעלה אחת עלתה, ועוד מעלה. מיהרתי לסגת. הרחקתי את ידי ואת גופי הרחק ככל האפשר מהמזרק. לא הספקתי לנוע למשך יותר מרגע וכבר הנקודה בתוך המזרק התפשטה בתוכו. המזרק התפוצץ בצליל נפץ צורם ותכולת המזרק הכתימה את קירות בית הקפה.

שמעתי את עובדי בית הקפה צורחים וצווחים, והאנשים המעטים ששהו בתוך המסעדה קראו שיש להזמין משטרה או אמבולנס או מכבי אש. מרחוק עוד עלו קולות התוהים מניין הגיע רעש הפיצוץ שהם שומעים, אך הכל התעמם באוזניי באותם הרגעים, ומבעד לסבך העשן שגרם הפיצוץ ראיתי את עינב, שכובה בחוסר אונים על הרצפה, מבטה והאופן בו פרפרה באי נוחות הביעו כאב בלתי מתכלה. היד שעוד אחזה רגעים אחדים לפני כן במזרק כבר לא נראתה כמו יד, אלא יותר כמו גרסה מדממת של המפלצת שבטעות התגשמת אליה בהופעה האחרונה בחיפה.

מיהרתי לגשת אליה, ושוב היתה זו אותה התחושה, של נקודה לווהטת מתהווה במרכז של עינב. אם היה לי יותר זמן אולי הייתי מתפרק ונכנס אל תוך עינב, מנסה לנטרל את הגורם לאותו חום מבעבע, אך שוב היה זה עניין רגעי ולי לא היתה שום ברירה אלא לסגת אחורה שנית כשעינב נתקלה באותו הגורל שבו נתקל המזרק, ותכולתה הכתימה את קירות בית הקפה.

*

מחוץ לביתי עלו קולות ההפגנות. גיבור העל – או יותר נכון, נבל העל – שגרם לאותו מקרה מצער בבית הקפה, סיפק לשונאי הגיבורים חומר מצוין למחות עליו. תימוכין מושלמים לטענה הנושנה של השונאים שיש להוציא להורג את כל גיבורי העל בטרם יחליטו להשמיד את כולם בעזרת כוחותיהם.

”שנית עינב לא תמות.” הקולות התגברו והתעצמו עם כל שעה שחלפה. עתה כבר כמעט לא יכולתי לסבול אותם. שעה לפני כן גיליתי למורת רוחי הרבה שהסטת וילון או תריס לא תעזור כנגד הצרחות ושום חלון נעול לא יעצור בעדן. כל שנותר היה לקוות ששנית עינב אכן לא תמות, וכן גם כל שאר גיבורי העל שחששתי שהמפגינים עומדים לבצע בהם לינץ’ בקרוב. ואם הם יגלו שממש מעל ההפגנה הנאה שלהם שוכן לו אותו גיבור על שהקונספירציות באינטרנט מאשימות אותו ברצח של עינב... הסטתי וילון בנפשי על כל המחשבות הרעות. וכמו במציאות, המחשבות הצליחו להשמיע את זעקתן האיומה מבעד לוילון המוסט.

ככל הטוקבקיסטים באינטרנט, גם אני ניסיתי למצוא תשובה לרצח של עינב. רוצח, מניע וכל שאר המאפיינים שבלשים ספרותיים מוכיחים בכל תעלומה מחדש שהם יודעים לגלות. וכמו כל הטוקבקיסטים, גם אני גיבשתי לי כמה תיאוריות, גם אם לא טרחתי לפרסם אותן בביטחון שלם שהן נכונות כמו שהם עשו. קודם כל, זה כמובן היה מישהו בעל כוחות. האופן שבו המזרק ועינב התפוצצו לא היה יכול להיווצר באופן טבעי. לכן ניסיתי למצוא גיבור על כלשהו עם יכולת פירוקינטית, בדגש על הדרך שבה נוצרת קודם כל נקודה חמה במרכז העצם ואז היא מתפשטת ומפוצצת אותו. אך במאגר הגיבורים האינטרנטי נמצאו רק יכולות פירוקינטיות מעטות, שלא תאמו כלל את מה שקרה לעינב, וכל שאר הגיבורים לא נמצאו במאגר האינטרנטי, כך שלא יכולתי להמשיך להתחקות אחר הרוצח שלה.

”הודעה חדשה מעופר סוכן: בוא אליי הביתה. אנחנו צריכים לדבר על ההופעה בירושלים.”

ניתנה לי הזדמנות, הבנתי. הרי עופר הוא סוכן ותיק של גיבורי על רבים, כך שאם אבוא אל ביתו אוכל לחטט מעט בין מסמכיו ואולי למצוא גיבור המתאים לתיאור שחיפשתי.

בתוך שעה ידי כבר נקשה על דלת ביתו של עופר. הדלת נפתחה ומפניה של העוזרת שעמדה בפתח הבית נשקף לכיווני חיוך עייף, כאילו ניסתה להסביר אליי פנים, אך עבודתה היתה קשה ורבה מכדי שתוכל למתוח כך את תווי פניה. ”שלום, מר לארי,” אמרה, זוויות פיה נוטות להתעקם כפרח קמל נובל. ”אתה יודע איפה המשרד של מר עופר, נכון? אתה מוזמן ללכת לשם, אני כבר אודיע לו שבאת.”

אילולא הייתי עושה את דרכי באותם מסדרונות ארוכים ומסורבלים ורבים לעייפה כבר פעמים רבות לפני כן, ודאי הייתי הולך לאיבוד. עיניי סוננורו מהעושר שהקיף אותי מכל העברים ולא פעם, על אף שידעתי – או יותר נכון, לא ידעתי – כמה גדולים הם הונו וחשיבותו של עופר, נדהמתי לגלות את הדברים כמו נולדו עיניי מחדש. הגעתי אל משרדו של עופר, ובטרם יגיע, מיהרתי ופירקתי את עצמי. הנעתי את מולקולותיי באוויר והתגשמתי מחדש בצורה דחוסה וקטנה יותר בתוך אחת ממגירותיו. עברתי על המסמכים שבתוכה וכשגיליתי שאף אחד מהם לא מועיל לי בשום צורה, עברתי למגירה הבאה ועל המסמכים שהיו בה.

לאחר מספר בלתי מבוטל של מגירות ומסמכים, מצאתי את הדבר אותו חיפשתי. או יותר נכון, מצאתי דבר שהיה מעבר לכל מה שחיפשתי, או לכל מה שרציתי למצוא: מכתב, כתוב בכתב־ידו המרושל של עופר.

”לישעיהו (ולא, אני לעולם לא אסכים לקרוא לך **המפץ הקטן**, לא משנה כמה תתעקש).

הנידון: למה לעזאזל אין לך אימייל? אתה חושב שאני נהנה לאתר את הכתובת שלך ולשלוח לך מכתבים כמו לפני ארבעים שנה?!

אני מניח שאתה זוכר את גברת ”גיבורים־זה־רע” מהמכון להגנת הסביבה, שאתה אולי מכיר בשם עינב דרומי. נכון, כשהודעת לי שאתה פורש ביקשת בכל לשון של בקשה שלא אפנה אליך שוב, אבל בהתחשב בכך שהיא מגיעה מאותו המכון שרצח את בת דודתך, סביר להניח שתהנה במיוחד מהמשימה שאני מתכנן לשלוח אותך אליה. גברת ”גיבורים־זה־רע” מתכננת להיפגש עם אחד מהגיבורים הנחותים שבחסותי, לארי. בלי להלאות אותך יותר מדי (אני לא נהנה במיוחד לאמץ את ידי, בעיה שהיתה נפתרת לו רק היה לך אימייל), היא רוצה להעניק לו את ההמצאה העלובה החדשה של המכון: חומר המנטרל כוחות של גיבורי על. לכן חשבתי שאתה, אם רק תסכים להיות רק לעוד כמה שעות שוב **המפץ הקטן**, תעזור לי לנטרל אותה ולגרום לעולם להבין מה קורה למי שנמצא במכון להגנת הסביבה. הו, וכמובן, לדאוג ללארי לשיעור קטן בנושא ”מה קורה לגיבורי על שמתרועעים עם האויב” –

לפני שהספקתי לקרוא את הדברים עד תומם, קלטתי דרך האוזניים המיניאטוריות של הגרסה הדחוסה שלי את צליל צעדי של עופר, מתקדם לכיוון המשרד. מיהרתי ופירקתי את עצמי, יצאתי מהמגירה והתגשמתי מחדש בצורתי הרגילה, ישוב בכיסא ליד השולחן.

עופר הגיע אל המשרד. האופן בו דיבר וזז הביע רצינות ונחישות, ומילותיו יצאו מפיו כשצף השוטף את חלל פיו בנחשול. עם הזמן, למדתי להתרגל לאופן החפוז שבו עופר מדבר כשהוא לחוץ. הבנתי כיצד ניתן להבין את דבריו ולפרק את הנחשול הדחוס לטיפות המים מהן הוא מורכב. אך אותה העת, אפילו אם היה מדבר באופן איטי ושקול, לא הייתי מצליח להבין את דבריו. דעתי היתה מוסחת. הבטתי בפניו והתקשיתי להבין איך הן יכולות להיות פניו של רוצח. הכרתי את עופר זמן רב וידעתי שבלהט זעמו הוא מוכן לעשות דברים קיצוניים. אך מעולם לא חשבתי שברוב כעסו הוא עלול לרצוח. מעולם לא חשבתי שקיימת האפשרות...

טרם הספקתי לעכל לחלוטין את המידע הרב שנגלה לי באותה הפגישה, וכבר הייתי מחוץ לביתו, החיוך הקמל של העוזרת נשקף לכיווני מחדש. רגע לפני שנסגרה בעדי הדלת, הבחנתי בקצה אחד המסדרונות בעופר והתקשיתי לקבוע – על אף שידעתי שעל כך מעידים כל הנתונים הפרושים בפניי – שעופר הוא רוצח.

*

ערב אותו היום, הנחתי למחוגי השעון הישן התלוי בחדרי להזדחל עד שהביעו את השעה 23:00. חישבתי שעה אחת קדימה בעזרת ההיכרות שלי עם הפגמים הבלתי ניתנים לתיקון של השעון, הבטתי אל החשבה שנפרשה על הרחוב בחוץ והגעתי למסקנה שהשעה חצות. הזמן שקבעתי לי לביצוע המשימה.

עוד לא לגמרי הרגשתי שלם עם מה שתכננתי לעשות. כמו הרבה דברים שהתחוללו באותם הימים, גם החלטה זו היתה רגעית, אך בכל זאת ידעתי שפעולת הענישה הכרחית. ולמרות שידעתי בדיוק מה העונש לו ראוי עופר, בכל זאת היה בי צד אינפנטילי כלשהו שחשב שיהיה אפשר לסגור זאת בגבולות החוק. היה זה אותו צד שהוביל אותי אל תחנת המשטרה, אותו צד שהצליח לשבות אותי באשליה שקיים שוטר כלשהו שיסכים להתעסק עם האדון הבלתי מעורער של עסקי הגיבורים, וכל זאת רק משום שגיבור על נבגד אחד העיד נגדו. וכמובן, היה זה אותו צד שהוכה תדהמה כשהתרחיש ההגיוני ניפץ את האשליה והשוטרים הצליחו להשתמש בשטח האפור שבין "חוקי" ל"לא-חוקי" כדי לגרש אותי משם עם עיניהם המלגלגות נעוצות בגבי.

כשהייתי ילד, בימים שעוד לא לגמרי היה ברור אם הכוחות שלי הם זמניים או שבאמת אהיה גיבור על, הייתי קורא חוברות קומיקס ישנות, לומד על אלפי גיבורי העל המומצאים שיצרו מאירים וסופרים, וכל מולקולה ממנה הורכבתי בערה בהערצה לגיבורי העל העוצמתיים. כשגיליתי שגיבורי העל אינם אלא דוגמנים זולים שמלהטטים בכוחותיהם בשביל להרוויח כמה שקלים למופע, נזכרתי בכך שאמי הייתה אומרת לי שאפילו אילולא הגיבורים, קיימת מערכת מסודרת של משטרה ובתי משפט שכל תפקידה להעניש פושעים. לכן הלבשתי על המשטרה את הרושם שטיפחתי עבור גיבורי העל ומאותו הרגע ואילך היה ברור לי שאם אצטרך לדווח על פשע, המשטרה תהיה זו שאוכל להסתמך עליה.

באותה שעת חצות, ידעתי שאמא טעתה ובאותה טעות הצליחה להפיל גם אותי: החוק הוא לא עמוד בטון יציב העומד במרכז הכל. כמו במבוק, הוא משתופף ונכנע בפני האינטרסים של מי שמעוותים אותו. ואם גיבורי העל לא ראויים לרושם של לוחמי צדק וגם המשטרה לא, אז לא נותרה לי ברירה אלא להרכיב את הרושם הזה עליי.

הגעתי אל ביתו של עופר. פירקתי את עצמי והשחלתי את המולקולות שלי בין אלו שהרכיבו את החלונות הסגורים והווילונות המוגפים היטב. כשכבר הייתי בתוך הבית התגשמתי, שקט ככל האפשר, ועשיתי חרש את דרכי אל חדר השינה של עופר. כלומר, לזה שבו הוא החליט ללון באותו הלילה, שכן לעופר לא היה מחסור בחדרי שינה. בעודי מתקדם לאורך המסדרונות והחדרים, חזרתי בראשי על התוכנית: מצמיד ידיים אל גופו של עופר, מפרק את עצמי, נכנס אל תוכו ומפוצץ אותו מבפנים. אהיה כנקודת החום במרכז גופה של עינב. שן תחת שן, עין תחת עין.

הרבה דם, הבנתי. זה עלול להיות לא נעים, אבל נאלצתי להגיע למסקנה שהדם לא נמצא בראש סדר עדיפויותיי. קודם אחסל את עופר. לאחר מכן עליי לוודא שלא יעלו עליי. ואז...

חדר השינה הרביעי מתחילת המסדרון. מצאתי אותו בקלות רבה משחשבתי שיהיה עליי להשקיע. צעדתי, איטי ושקול, אל תוך החדר, לכיוון עופר הישן במיטתו, חסר שמירה. הוא הסביר לי פעם שהוא סובל מגלי חום באופן תמידי, וביני לבין עצמי מלמלתי שבהתחשב בתדירות התקפי הזעם שלו, זה דווקא הגיוני מאוד. עופר לא התעורר, אך נחירותיו הרמות העלו בי בכל פעם מחדש את החשש שתרדמתו נפסקה כתוצאה מצעד לא שקול שעשיתי, נשימה שלא במקומה שנשמתי.

שאיפות, נשיפות – נשמתי באופן קצוב ומתון, ולאחר שאזרתי מספיק אומץ, להט הרגע הכריע אותי והושטתי את ידיי. קירבתי אותן באיטיות רבה לכיוון גבו של עופר, עד שיכולתי לחוש בחספוס המוכר של בגדיו עשויי הבדים המגרדים, מהסוג שהיה נדיר אפילו בקרב עשירים והיווה סמל סטטוס שאנשי עסקים, חרף היותם ממולחים ומצליחים, בכל זאת התקשו להשיגו.

הפעלתי את הכוח והוא שטף את גופי. חיכיתי לתחושת ההתמוססות המוכרת, ההתפרקות המוחלטת והתנועה הזורמת אל תוך היעד שהצבתי לי עוד טרם ההתפרקות. אבל במקום זאת, משהו החל לזהור מתחת לעורו של עופר וחשתי איך כל האנרגיה שהשקעתי בתהליך מתנקזת אל תוך הדברים הזוהרים.

ממחזרי אנרגיה משמשי לוחמה. רק עתה הבנתי – ולו במעט – כמה גדול הוא עושרו של עופר, אם הוא יכול היה לקנות במיטב כספו את הרכיבים היקרים עד כדי פשיטת רגל הללו ובכל זאת להישאר ללא מינוס עצום בבנק. ממחזרי האנרגיה של עופר היו שדרוג קטלני לממחזרי האנרגיה הרגילים, שדרוג שהמשתמשים בו הם לרוב עשירים החוששים שגיבורי על נבזיים כלשהם ינסו לגנוב את כספם ומחליטים להקדים תרופה למכה ולדאוג לכל מי שינסה לפגוע בהם למוות מיוחד.

אנרגיה עצומה זינקה אל תוך גופי מתוך הממחזרים. נחרתי מבפנים. הרגשתי כאילו המבנה בו סודר גופי עוות ועורי התהפך פנימה בעוד כל איבריי הפנימיים החוצה. עופפתי באוויר אחורה והוטחתי ברצפה בידי כוח ההדף. "אתה לא מבין כמה נבגד אני מרגיש עכשיו!" צרח עופר בזעם וקם מהמיטה. הוא כעס יותר משאי פעם ראיתי, והכרתי את עופר מספיק שנים כדי לדעת שרמות עצבים נמוכות בהרבה שלו גרמו לי לבהלה איומה. "ואני גם מרגיש שאני צריך לקלל את עצמי על זה שהסכמתי להיות סוכן של גיבור על כל כך מטומטם!"

"את... את... אתה –"

"מה עבר לך בראש, תגיד לי?!" עופר התקדם לכיווני בצעדים מתונים כמניח לחלק מהזעם שלו להתנקז לפסיעותיו ולהכביד עליהן. יכולתי לדמיין כיצד הוא חונק אותי במו ידי, או לפחות מורה **למפץ הקטן** לפוצץ אותי מבפנים. "ניסיון רצח? שלי? ממזר מטומטם, זה מה שאתה, אתה מבין את זה?!"

"אתה רצחת את עינב, הטחתי כנגדו."

"גם מחטט לי במגירות וגם מעז להאשים אותי בדברים שהוא גילה לאורך החיטוטים שלו! עדיף שתחטט באף, זה לפחות יהיה חיטוט שלא יגרום לי לרצוח אותך." קמתי מעל הרצפה במאמצים רבים, נשען על אחת ממגירות החדר. "אתה צריך להודות לי, זה מה שאתה צריך לעשות."

"להודות לך?!" אימצתי את קולי ככל האפשר, מנסה לשמור על קור רוח וביטחון אל מול עופר, למרות שדקות ספורות לפני כן היתה זו הטכנולוגיה שהושתלה בגופו אשר טיגנה אותי באנרגיה שלי עצמי. "אתה רצחת חוקרת חפה מפשע רק בגלל שהיא לא נראתה לך טוב בעין, ואם לא הייתי נזהר, היית גורם לנזקים חמורים גם לי!"

"אתה טועה." עופר עטה על קולו צעיף של רצינות, אך הכעס עוד ניכר בו. "אם הייתי רואה שאתה לא מפעיל את החושים שלך טוב מספיק, הייתי עוצר את ישעיהו – או את **המפץ הקטן**, אם אתה מתעקש לנקוב בשם הגרוע שבחר לעצמו – בזמן." עופר הרהר למשך כמה רגעים, עיניו פקוחות, אך נדמה היה שאינו רואה דרכן דבר. זעמו של עופר נסוג אחורה, ולפתע ראיתי בו צד אחר, רך ושבירי יותר, כזה שעופר מעולם לא הרשה לעצמו לחשוף.

וכשדיבר, קולו של עופר היה סדוק בדיוק כמו הפנים המדוכאות שהיו לפרצופו, ועיניו הרטובות מתקשות לשמור על סכר הדמעות מלהישבר. "וכשאתה אומר 'חפה מפשע', אל תהיה כל כך משוכנע בזה." הוא עצם את עיניו כחושש שבהיותן פקוחות, יוכלו הדמעות לזלוג מבעדן. "לאורך השנים, הבחורים האלה מהמכון להגנת הסביבה הורידו לי יותר מחמישה גיבורים, אז אתה לא יכול לדעת שהיא לא אחת מהקיצוניים." הוא הקשה את מבטו באחת, פקח את עיניו כשלא נותר עוד זכר קט לדמעות שאיימו לפרוץ מהן וחידש את זעמו, "ואתה גם עוד לוקח מהידיים המטונפות של גברת 'גיבורים-זה-רע' מזרק! כאילו אתה בכלל יודע מה יש בתוך המזרק הארור הזה!"

"ואתה חושב שלא הייתי בודק מה יש במזרק הזה לפני שהייתי מזריק אותו לעצמי?!" כמו עופר, גם אני מיהרתי להמיר את רחמי כלפיו בשנאה, את רגשות האשם על ניסיון הרצח בזעם על כך שהוא בעצמו הורה על רציחתה האכזרית של עינב.

"בטח שלא היית בודק, אתה הרי מטומטם מדי לזה!" עופר התקדם לכיווני עד שהיה במרחק של פחות ממטר ממני ויכולתי לקרוא את תווי פניו הזועמים בבירור. "עכשיו תקשיב לי טוב, יא גיבור על עלוב, בוא נעשה עסקה: אני שוכח לך מהרצח, אתה שוכח לי מהרצח, אתה הולך לעשות את ההופעה הארוכה הזו בירושלים בסוף השבוע ואז אני מעיף אותך לאלף עזאזל לפני שתחליט להתהפך עליי שוב. אני רוצה לרצוח אותך, תאמין לי. אולי אפילו לארגן פסטיבל לזכרך אחר כך. אבל הפסטיבל הזה יהיה כישלון, כי אתה לא מספיק פופולרי בשביל שאנשים יכבדו אותך אפילו אחרי שתמות, כך שכבר עדיף לי להשיג את הרווחים מהפסטיבל בירושלים." בלי לחכות לתשובה, הוא הסתובב ופנה משם. הוא לחץ על כפתור בצד השעון הדיגיטלי שעל ידו וסינן לתוכו, "מרפאה, אני שולח אליכם את לארי. תטפלו בו, למה... הוא עשה כמה שטויות, הגיבור על העלוב הזה."

*

את שאר השבוע ביליתי בתכנון תכנית ובאימונים לקראת ביצועה. הפעם הזו כבר הייתי שלם לגמרי עם מה שתכננתי לעשות והרגשתי איך חדות הצדק מפעפעת בי, כפי שנשקפה מעיניה של עינב כשהסבירה לי על התרופה שמצאה ודקות ספורות לאחר מכן גם היא וגם התרופה כבר לא היו.

תרגלתי את התוכנית באופן מחשבתי – העברתי את מלוא האנרגיה שלי אל קצות ידי וניסיתי להסתגל לתחושת החולשה והריקנות שפושטת בכל שאר הגוף, כשהאנרגיה שהיתה מפוזרת וממוינת לכל איבר על-פי צרכיו נעלמת מכל האיברים באחת ומתרכזת דווקא במקום שזקוק למעט מאוד אנרגיה יחסית לאחרים. ובין לבין גם התאמנתי לקראת ההופעה. לא כי האמנתי שבאמת "אזכה" לבצע אותה אל מול הקהל המשולהב עד כדי בחילה של **פסטיבל הגיבורים הירושלמי בחוצות היוצר**, אלא כי אם לא הייתי עושה זאת, עופר היה מבחין בכך וכעסו התמידי היה עולה לרמות גבוהות מתמיד ומחדד את חושיו מרוב עצבים. ואני דווקא הייתי צריך את חושיו רגועים, שלווים, כך שבזמן ביצוע המשימה לא יוכל למהר להתנגד לי בעוצמה רבה דיה.

בלילות ניסיתי להיזכר בתחושת האנרגיה המזנקת עליי מתוך ממחזרי האנרגיה של עופר, חורכת אותי מבפנים וצורבת את גופי ככוויה בוערת. מהזיכרון המעומעם שבראשי השתדלתי להסיק איך להתגבר על הכאב שגורמת האנרגיה הנפלטת מהממחזרים, כי ידעתי שאם ברגע האמת לא אצליח להתגבר עליה ואמהר לקפץ אחורה בניסיון להקל על הכאב, אז הממחזרים של עופר ימשיכו לפעול כרגיל. הפעם, הבנתי – הבנה שנחרטה עמוק-עמוק אל תוך ראשי – עופר כבר לא יהיה סלחני במיוחד. הוא יתמרן את הדברים כך שאם באמת אאשים אותו ברצח של עינב, ייראו ההאשמות כיוצאות מפיו של חולה רוח. או לפחות ידאג לי למוות מיוחד.

*

"יום שישי הגיע, וזה בא לי בול בזמן..." – עלה קולו של שאנן סטריט והדהד בראשי. פקחתי את עיניי במלון **הרברט סמואל** בירושלים, בחדר יוקרתי שעופר שכר עבורי אתמול בלילה, כך שלא אצטרך לקום בבוקר הפסטיבל ולאחר – כהרגלי – להופעה.

כבר הייתי מוכן לצאת אל מסעדת הסושי הנמצאת אל מול המלון ולזלול מנה הגונה של דגים ואורז, אך אז מונס סלמרלוב קרע את עור התוף שבמעבה אוזניי בעודו שר, "We are the heroes of our time!" הרמתי את הטלפון ועוד בטרם הסתתי את עיניי לקרוא את הכיתוב על צג המסך, ידעתי שעופר מתקשר.

"אני מזכיר לך שזו ההופעה האחרונה שלך איתי. ובלעדיי, תדע לך, זו גם תהיה ההופעה האחרונה שלך בכללי." עופר נשמע כעוס. אני מניח שגם אני הייתי כעוס – אם כי לא באותן הרמות אליהן מסוגל עופר להגביה את עצביו – אם היו מנסים לרצוח אותי בשנתי. ומצד שני, אני, בניגוד לעופר, לא הייתי רוצח אף אחד רק על סמך דעותיו השונות מאלו שלי. ושוב נזכרתי במבטו הרך, הכואב, על סף דמעות, כשעופר סיפר כיצד נרצחו יותר מחמישה גיבורים שהוא היה להם לסוכן...

מיהרתי להפטר – או לפחות להתעלם לעת עתה – מהרחמים שנחרתו בנפשי. "יופי, מלמלתי במרמור, מנסה להשתוות בשנאה שהקרנתי לזו של עופר, אך עקב הרחמים שעלו בי כלפיו עם בוא הזיכרונות, נכשל בכך. "תהיה שם בעשר, מלמל וניתק.

הרחמים איימו להרוס את כל מה שתכננתי, וכדי לנטרל אותם לחלוטין נכנסתי בטלפון לפייסבוק והזנתי אל שורת החיפוש: "עינב דרומי". לחצתי "חפש" ובין רגע עלו אל מול עיניי עשרות מתמונותיה. ממושקפת, מביטה אל המצלמה במבט נחוש ורציני שכלל לא מעיד על האופן המגושם בו התנהלה, על הקללות הלא מוצלחות שאפילו בהן השתמשה במעין בושה על שהיא מקללת, אך נעדרת שום איפור או ייפוי, חנוניותה חשופה לכל מביט.

הניסיון לאלחוש הרחמים הידרדר וכך מצאתי את עצמי כעבור חצי שעה עוד יושב על מיטת החדר וצופה באמה המזדקנת של עינב על רקע קבר בתה, מישירה אל המצלמה מבט שמזכיר כל כך את זה של עינב – את זה שהיה של עינב – ופניה זעות באי נוחות כמנסות להיות קשוחות אך קמטיה נותרים רכים ומדלדלים, והיא רק ממלמלת בכאב מבעד לדמעות השוטפות את גרונה ופניה, "מי אתה? ולמה רצחת את עינבי שלי?"

הזעם הרב שחששתי שהתרוקן מגופי מילא אותי שוב ושום רחמים לא נותרו בי עוד כלפי הרוצח השפל. ביצעתי חזרה גנרלית לקראת הנקמה, ולאחר שתמה, חייכתי: אחרי כל חזרה גנרלית, חייב להגיע רגע האמת.

*

רגליי נחו על אדמת **חוצות היוצר**, אך אני עצמי לא נחתי כלל. עשיתי את דרכי במהירות לכיוון הבמה בה הייתי אמור להופיע בעוד שעות מספר והאטתי את צעדיי רק כשהבחנתי בעופר, אדום מחום ומלחץ, עומד מאחורי הקלעים וזועק פקודות שונות וכעוסות לתוך הטלפון שלו.

סקרתי את הסביבה, מוודא ששום עד פוטנציאלי לא נמצא באזור, ואז החשתי את צעדיי מחדש, ובטרם יבחין בי עופר, שלחתי במהירות את ידי והצמדתי אותן לגבו. עופר הבחין בכך מיד, אך מרגע שהידיים כבר נגעו בו, לא ניתן היה לרסן אותי.

הפעם לא חיכיתי לתחושת ההתפרקות, אלא לתחושת החריכה. רוקנתי באחת את האנרגיה מכל איבריי, מותר לכל אזור בגופי גרגר אנרגיה להיאחז בו, כך שבכל זאת לא אחלש לחלוטין. האנרגיה שצפה וגעשה במורד ובמעלה גופי ועד מהרה התרכזה בכפות ידיי. ללא שהות, הנחתי לה להתפרץ מתוכן.

בין רגע, קלטו ממחזרי האנרגיה את שצף האנרגיה הראשון והשתמשו בו נגדי. הרגשתי באותה תחושת צריבה נוראה ככווית אש, בה חשתי בניסיון הקודם לנקום את מותה של עינב. ממחזרי האנרגיה סמכו על כך שהכאב יגרום לי להניח לעופר, בדיוק כפי שקרה בפעם הקודמת. אך בפעם הזו כבר הגעתי לאחר אימונים רבים, בהם למדתי איך לנצל את האנרגיה באופן המיטבי נגד הממחזרים וכיצד לשרוד את הכאב בלי להתעלף. וכשהכאב שטף את גופי בגלים איומים, סירבתי להושיט את ידיי אחורה – בניגוד מוחלט לכל מה שעצבני שיוועו לו – וגלי אנרגיה המשיכו לזרום מתוך ידיי אל תוך ממחזרי האנרגיה, בכמות כזו שכבר ידעתי שאם מטרתי לא תושג בקרוב, כבר לא תיוותר בי אנרגיה להמשיך את התהליך. אבל אז חשתי בזה קורה.

עופר צרח וצווח בכאב, מקלל אותי בקללות חריפות משאוכל אי־פעם להעלות על דל שפתיי. הרגשתי את ההדף מבעד לעורו, ובצליל פיצוץ נורא כזה שנשמע ברגע בו נרצחה עינב, התפוצצו ממחזרי האנרגיה בתוך גבו וכל האנרגיה שלא הספיקו למחזר התפשטה בגופו של עופר וטיגנה אותו ברגע אחד.

ריח בשר חרוך עלה באפי, ורק עכשיו הנחתי לגופתו חסרת החיים של עופר ליפול אל הרצפה. הבטתי בעופר. הפרצוף האחרון שהספיק לעטות על פניו הזכיר לי את זה שהיה על פניה של עינב ברגעיה האחרונים, ובמוחי הדהדה זעקתה הצרודה, הנואשת ויותר מכל כאובה, שאמה של עינב קראה מבעד לדמעות.

*

הקהל הגיע והתאסף ברחבה. אנשים מכל הגילים והאוכלוסיות דחוסים, צפופים אחד כלפי השני לאורך מתחם קצר שאילולא היתה מסתירה אותו עננת האנשים, ניתן היה לראות שמרצפתו צומח דשא. הקהל עמד תחת קרניה הלוהטות של שמש אוגוסט, אך נדמה היה כי הדבר לא הפריע לו; הוא היה משולהב מכדי שפרטים שוליים כגון חוסר מרחב אישי ומזג אוויר לוהט יפגמו בהתרגשותו. האנשים זעו בעווית של להט, נושאים אליי את עיניהם המעריצות כמצפים שאמלא את החלל שבליבם בעזרת כוחותיי.

הישרתי את ידי קדימה וכבר פניתי להתחיל בהופעתי. האחרונה, כך קיוויתי. קצה ידי התעוות, התמוסס וכמעט שנעלם, אך אז הם פרצו אל הבמה, קוטעים את תחילת הסוף של הקריירה שלי: חמישה שוטרים לובשי מדים כבלו אותי, מקפידים להשתמש במיטב אמצעיהם נוגדי הכוחות, והובילו אותי אל תוך ניידתם על רקע הצווחות התמהוות של הקהל הרוטן, הכועס על כך שהופעתו נהרסה בלי שתהיה לקטיעתה הסבר ברור.

הנסיעה ארכה שעה, שבמהלכה הסתחררו בראשי מחשבות וזיכרונות כסביונים ברוח, אך לבסוף חנתה הניידת בחניית מתקן הכליאה ושוטרים מוסמכים מאלו שעצרו אותו הוציאו אותי מתוך הרכב במידות נכונות של זהירות והכנעה. הובלתי אל תוך המתקן בניסיון נואש להתנגד לשוטרים, לברוח, ליצור לעצמי חיים חדשים נטולי שוטרים, נטולי מכון להגנת הסביבה ויותר מכל נטולי עופר... אך כמעט שלא נותרה בי אנרגיה וכוחותיי הושבתו באלף דרכים שונות על ידי אלף טכנולוגיות שונות שפותחו בדיוק עבור משימה כעין זו.

כשהישרתי מבט לבבואתי כפי שנקלטה בעינו של אחד השוטרים, מצאתי את פרצופי עטוי מבט מחויך ובה בעת כעוס, ופניי התעוותו כשמצאתי שאני כבול, חסר כל אנרגיה או כוחות, לבוש בבגדים המגוחכים שעופר הורה לי ללבוש. ושמחתי! שמחתי שלעולם לא אאלץ עוד לעטות את הלבוש הזוועתי הזה. כי עופר היה מי שהורה לי ללבוש אותו... אבל עכשיו עופר כבר איננו.

ניחוחות של ידידות / שירלי פרבר

שפיץ החתול השכונתי פוגש בחיזור משונה ויחד הם יוצאים להרפתקה מתוקה מתובלת בקצת חריף

עריכה: ענבר גרינשטיין

תגיות נוספות: מתאים לכל המשפחה

אורך: 2186 מילים

איור מאת שירלי פרבר

הסיפור בהקראת שירלי פרבר (16:38 דקות)

רבצתי על המדרכה בשמש החמימה וניקיתי את הפרווה שלי, במיוחד את הזנב. מקלחת הכרחית אחרי הביקור בפח הזבל הגדול ברחוב. בדרך כלל בשעה הזאת, האישה הצווחנית שגרה בבית עם הכלב בעל הפרווה המתולתלת המוזרה מוציאה שאריות טעימות ושוכחת לסגור את מכסה הפח. היום מצאתי שאריות עוף עם רוטב. לא רע.

רגע, מה זה הריח המוזר הזה? קמתי לאט והתקדמתי שני צעדים לכיוון הריח, מעט חריף אבל לא כמו החומר הדוחה שהאנשים בדרך כלל שופכים על הרצפה. המשכתי להתקדם כדי לחקור. הסתקרנתי לגלות מה זה.

הריח התחזק ככל שהתקדמתי ואז השתנה לריח מתוק וכבד. לא היו תנועות מהירות סביבי והייתי מרוכז מאוד, אבל כשהרמתי את הראש נבהלתי וקפצתי לאחור, רשפתי והסתמררתי. מולי היה גוש גדול שנראה קצת כמו האוכל הרטוב שהילדה בבית ממול מביאה לי לפעמים: עסיסי, לא בדיוק מוצק ולא בדיוק נוזל. הגוש היה עצום. לא הצלחתי להבין מה הצבע שלו, אבל הריח המוזר נדף ממנו. מה זה? אולי זה אכיל? לא הייתי בטוח, אבל לא יכלתי למצמץ או להסיר את המבט. ואז חשבתי שראיתי את הגוש דז.

יתכן שזה יצור חי, למרות שנראה שאין לו רגליים. הגוש המוזר התחיל להתקדם לכיווני, נע כמו החשופיות המעצבנות שמפריעות לי בדרך לפעמים. הלכתי קצת לאחור, והגוש נעצר. הריח השתנה לריח מלוח, דומה לדגים. החלטתי לנסות לבדוק.

הושטתי כף רגל, לגעת בעדינות. זה רטט קצת. פתאום שמעתי קול בוקע מתוכו.

”שלום.”

לא ראיתי פה, אבל יכולתי להישבע שהקול העמוק שהרעיד לי את השפם בקע מהגוש. הקול היה מלווה ברעידות, כמו אלו שבוקעות מהרמקולים שיש בחצר של הבחור המעצבן עם האופנוע. טוב, כנראה שזה יצור תבוני כמוני ולא סתם גוש.

"צפרא טבא, גוש מוזר. אני שפיצוזה מונטויה, אבל חבריי קוראים לי שפיץ. התואיל בטובך להציג את עצמך? מה אתה?" אמרתי בקול רך וקטן לכיוונו. ניסיתי להיראות לא מאיים. גם אם היצור היה מסוכן, לא חשבתי שיהיה לי סיכוי נגדו, גם אם הייתי מנצל את כל מיומנויות הנינג'ה שרכשתי במהלך שנות נדודי ברחובות העיר.

"שלום. מה אתה חושב שאני? אני סליימורימוס בלובר השלישי מכוכב מוג'יל-פריים, אבל אתה יכול לקרוא לי סליים," אמר הגוש. כלומר, סליים. וכשהוא אמר חלק מהמילים, הוא כאילו נבח אותן כמו כלב, למרות ששאר המשפט היה בקול עמוק, נעים ומנומס. הייתי מבולבל מאוד.

"מיאו?" עניתי והתיישבתי מולו. נפנפתי את הזנב שלי סביבי כדי להרגיע את עצמי. "מה זאת אומרת, מכוכב מוג'יל-פריים? אתה לא מפה? מכדור הארץ?"

"לא. באתי לחופשה פה בכוכב שלכם," הוא אמר ברעידות עמוקות יותר שדגדגו בכפות רגליי.

"הבנתי. ובכן, איך אתה נהנה מהחופשה שלך, אדון סליים?" שאלתי.

"האמת היא שזאת לא ממש חופשה, באתי לכאן כי חשבתי שאולי בכוכב אחר אוכל למצוא חברים חדשים. אבל נדדתי כבר דרך כמה כוכבים בגלקסיה ואני חושש שכולם מפחדים ממני," הוא אמר, מלווה ברטט עדין יותר ושקט, למרות ההתפרצויות הנבחניות. הריח שלו נהיה שוב חריף.

"אני לא מפחד ממך..." כאילו, כן, פחדתי, אבל בעיקר בגלל המילים שהתפרצו חזק יותר שהבהילו אותי. אבל לא חשבתי שהוא זומם משהו רע. וגם, משהו בריח שלו דווקא הרגיע אותי.

"באמת?" שאל סליים.

"מיאו, בוודאי שבאמת," אמרתי. הריח שלו השתנה שוב למתקתק ועסיסי. "בוא איתי, אני אעשה לך סיור בשכונה," הזמנתי אותו והתחלתי להתקדם על המדרכה ברחוב, בדרך לפארק. אני אוהב לסמן את נוכחותי בלוחות המודעות הקבועים בעץ הגדול שבמרכז הדשא ועל רגלי הספסל ביציאה מהפארק, ולפעמים מנצל את ההזדמנות לתפוס איזה חטיף בפיקניק או ציפור שאננה בין השיחים.

עקפתי בדרך את פח הזבל הגדול, אבל סליים עבר דרך הפח ומאחוריו נפל כל האוכל, בלי אריזות או שקיות. כל הפלסטיק וגם הפח עצמו נעלמו.

הרהרתי לרגע בתופעה החשודה, ואז כמובן שהסתובבתי והתחלתי לנשנש מהסעודה הנהדרת שהתגלתה בפניי.

סליים הסתכל עלי. "סליחה, לא התכוונתי להיות לא מנומס, אדון סליים. תרצה להצטרף לסעודה?" שאלתי.

"לא, תודה. בדיוק אכלתי," הוא ענה ונותר לצדי, נודף ריח מתוק ורענן שהתערבל בתוך מגוון הריחות בצורה מושלמת בזמן שזללתי לשובע.

"ובכן, כנראה שנוכל לדלג על הפיקניק היום," מלמלתי לעצמי.

בזמן שהחלו להגיע חתולים מכל קצוות השכונה ויללות כועסות החלו להישמע, אמרתי לסליים, חברי החדש, "בוא נלך לרבוץ קצת. אני אראה לך את מקומות הבילוי הטובים ביותר בסביבה."

"למה אתה מתכוון במילה 'לרבוץ'?" הוא שאל, מלווה ברעידות דקיקות, בזמן שהמשכנו בדרך. הוא ממש החליק לצדי, אבל לא ראיתי מאחוריו שובל דביק בדרך.

"אתה לא יודע מה זה 'לרבוץ'? לנוח? לנמנם? סיאסטה?" שאלתי בתדהמה.

"לא..." הוא אמר. "שמעתי על יצורים בכוכבים אחרים שעושים פעולה חוזרת שמכונה 'שינה', אבל חשבתי שזה רק כשיש חושך."

"רגע, אתה מתכוון להגיד שאתם שם בכוכב מוג'יל-פריים לא ישנים כלל?" את קיומם של חייזרים בצורת גושי ג'לי ענקיים שאוכלים פלסטיק יכולתי לקבל, זה הרי הגיוני שלא נהיה לבד ביקום. אבל לא לישון? לא, זה כבר היה מוגזם.

"לא. אנחנו לא ישנים." ריחו הפך למלוח וגופריתי.

"טוב, שמע, סליים, אני חייב ללמד אותך כמה מנפלאות החיים כאן בכדור הארץ. גם אם אינך ישן, אתה יכול פשוט לנוח, לבהות באוויר, להתחמם בשמש... להתגלגל על הדשא, להתכרבל בפינה נעימה וחשוכה..."

"אני לא בטוח שאני מבין על מה אתה מדבר, אדון שפיץ, אבל אני מוכן לנסות ללמוד," סליים רטט בעדינות מהירה. המתיקות שוב עלתה באוויר.

"מצוין. אז בוא איתי, חבר יקר." הוא המשיך לצדי כשפנינו שמאלה לרחוב הראשי לכיוון הפארק. משום מה, למרות שעת העומס, שבה בדרך כלל הייתי צריך לפלס את דרכי בין רגליים של אנשים וכלבים סוררים ולקפץ בין גדרות, הפעם הדרך היתה פנויה לפנינו. אז ראיתי שכל האנשים הלכו דווקא בצד השני של הכביש וחלק מהמכוניות עצרו באמצע הדרך. בני אדם מוזרים, חשבתי לעצמי.

"בשביל יצור שמדבר הרבה על מנוחה, נראה שאתה מטייל די הרבה."

"אכן. אני חתול חובב הרפתקאות, אך גם יודע להנות מהחיים. מה איתך, מר סליים? אתה חובב הרפתקאות?" שאלתי בסקרנות.

"הו, כן! מאוד מאוד," הוא ענה.

בפתח הפארק, היכן שהדשא מתחיל, מתחילים גם הנשנושים. למשל, שאריות העוף שתמיד מסתתרות בין מקלות עץ מחודדים, פחמים ומגוון עטיפות. רחרחתי כרגיל, אך הייתי די שבע מהסעודה המפתיעה, אז החלטתי לדלג על נקודות העצירה הרגילות. מה גם שהריח החרף שהגיע אל אפי מכיוונו של סליים הסיח את דעתי.

"הכל בסדר?" שאלתי אותו והעפתי מבט לאחור לכיוונו.

סליים התקדם באיטיות מאחוריי ושאריות הפלסטיק והמקלות שהוא חלף מעליהם נעלמו. לקח לו זמן לענות, למרות שהרגשתי שוב את הרעידות, יחד עם השקט.

"אני לא בטוח, "ענה סליים. "זאת אומרת, לא הכל, זה בטוח. אבל אני חושב שאני בסדר... פשוט יש שם טורף בשיחים ואני קצת מפחד להתקרב".

הסתובבתי מהר לכיוון השיחים, דרוך, מעט כפוף ומוכן לסמור שערותיי ולזנק. הבטתי סביב ולא הבנתי למה הוא מתכוון, עד שהבחנתי בתנועה בין הענפים. "כלב! בוא אחריי לכיוון העץ הגבוה שם. מהר!" קראתי לסליים.

רצתי ובתוך רגעים קפצתי וטיפסתי לענף הראשון של העץ, בדיוק בזמן. הכלב זיהה אותי ומשך את האיש שלו לכיוון שלנו. הרצועה השתרכה אחריו והאיש רץ וצעק אחריו. בני אנוש רצים בצורה כל כך מוזרה... בחיי שאני לא מבין איך אלו שרדו את תלאות האבולוציה.

"סליים? איפה אתה?" הבטתי סביב וחפשתי אותו, עד שהרחתי את הריח המלוח והגופריתי ממש מתחת לעץ. "מה אתה עושה שם?" צעקתי לכיוונו.

"מה זאת אומרת, שפיץ? אני מגן עליך מהטורף האכזר הזה!" ענה, מלווה ברעידות חזקות ומשקשקות, בזמן שהכלב ממשיך לנבוח אך שומר ממנו מרחק. אני לא מאמין שהחייזר המוזר הזה, שרק פגשתי, מוכן לסכן את עצמו... עבורי?

בן האנוש של הכלב סוף כל סוף הגיע לזירה למרגלות העץ, אסף את הכלב המעצבן ואת הרצועה שהיתה כבר כרוכה סביב רגליו בכאוס מוחלט והתרחק מהפארק לכיוון הרחוב. פלטתי נשימה שלא שמתי לב שהחזקתי וכל גופי המתוח השתחרר והפך כמעט נוזלי. נחתי לרגע על הענף, ממצמץ בעיניי מול השמש השוקעת, ואז ניתרתי חזרה אל האדמה שלמרגלות העץ, ליד סליים, שרעידותיו הפרו את הדממה.

"תודה לך, ידידי, "אמרתי לו. "אני מעריך מאוד את עזרתך, אך אין צורך שתסכן את עצמך עבורי. מדוע לא טיפסת על העץ למקום מבטחים? השארתי לך מספיק מקום." ליקקתי את כפות רגליי ומעט את הפרווה על כתפי.

"אה... אל תדאג, שפיץ, אני אגן עליך. אף אחד לא יפגע בחבר הכי טוב שלי, "מלמל ברטט שהדיף ריח מתקתק וכבד.

החבר הכי טוב שלו? חשבתי לעצמי. רק הכרנו. אני לא יודע אם אני מוכן למחויבות הזו. "תודה." ובכן, אני סבור שאין כל רע בטיפוח הידידות הזו, שמוקפת בריח מעניין שמעורר בי תהיות, אולי אפילו תקוות... לחוות מקומות ודברים מופלאים.

סליים התנמך והתפרס בצורה בלתי סימטרית לכל הכיוונים, כאילו מטען כבד נחת עליו, מעך אותו ומרח אותו על האדמה ועל נקודות הדשא הפזורות.

"בוא, ידידי," קראתי לו בעודי מתחיל לצעוד בזנב מורם לכיוון השביל הראשי שחוצה את הפארק. "תמה ההרפתקה הזו. הגיע הזמן שתלמד מנוחה מה היא."

הגענו לפתח המחסן הנטוש בחצר הבית שבקצה הפארק. סליים נעצר לידי והדיף ריף חריף ומעט חמצמץ, בדומה לריח פרורי התירס המצופים באבקה מוזרה, אלו שאני מוצא לעיתים קרובות בתוך העטיפות הסוררות בפארק או בסמוך לפחים בשכונה.

"הנה," טפחתי בכף רגלי על הקרקע בכיוון מקור המסתור האהוב עליי. "מה זה?" שאל סליים ברעידות חזקות אך נמוכות.

"זה לא מה, זה איפה."

"מה?"

"לא, איפה."

"מה איפה?"

"לאאאא. זה. איפה!"

"איפה מה?"

"אוקיי, די!" צעקתי ויללה נפלטה מפי.

ריחו של סליים שוב הפך מלוח ודגיגי והתחלתי לחשוד שיש קשר כלשהו בין הריח לבין מצב הרוח של סליים. הוא נראה מעט מעורער, עד כמה שגוש חסר פנים יכול להיראות מעורער.

"בוא אחריי," קראתי לו וצעדתי בכבדות פנימה לאחר שדחפתי את שער הכניסה. לאחר כמה דקות, ששתיקתן הופרה רק על ידי הרטט הנמוך שזמזם בעצמותיי, סליים נכנס.

"תגיד, מר שפיץ, מה זה הכדור החמוץ הזה שאתה משחק איתו?" סליים נעצר מיד כשנכנס לחדר. ריח מתקתק ופרחוני עקב אחריו.

"על מה אתה שח? הוא בכלל לא חמוץ!" הבהרתי, ואז הפסקתי לגלגל את הכדור מצד לצד וליקקתי אותו לרגע כדי לוודא.

"אני די בטוח שהוא חמוץ. רגע..." אמר סליים והושיט זרוע גושית עטופה בניחוחות גופרית מתוך גופו הג'לטיני לכיוון הכדור הכחול, שנעלם.

"מה עשית לכדור שלי?" זעקתי וייללתי. "זה הכדור האהוב עליי." אני לא מאמין שנותרתי כעת ללא הכדור שלי. אני מרגיש אבוד.

"סליחה, רק רציתי לוודא. הכדור אכן חמוץ, אבל טעים."

זנבי התנופף בעצבנות. קמתי והתהלכתי הלך ושוב בחדר. נע בי זרם בלתי סביר של אי שקט, מחשמל ומגרד בכל גופי. "אני לא מבין אותך. זה היה כדור כחול ותמים, לא חמוץ, ולא היית אמור לאכול אותו. הוא שלי... היה שלי..." מלמלתי כשעצרתי, הבטתי לרצפה, הושטתי כף רגל וחלמתי שאני ממשיך לשחק עם הכדור למרות שהוא לא שם. המשכתי להתהלך הלך ושוב בחדר, מנסה לחשוב על תוכנית זדונית להתנפל על סליים, אך לא הייתי בטוח שהציפורניים שלי יפגעו בו.

תהיתי לרגע אם יתכן שאוכל להכנס פנימה לחומר המוזר הזה שלו, שבו... ולחלץ את הכדור שלי, אם הוא עדיין שם. אך אם לומר את האמת, לא באמת האמנתי שהוא עוד קיים.

"אני מצטער, חבר, לא ידעתי," ענה סליים בהיסוס, כשריחו המתוק והדביק כאילו מכביד ודוחס את האוויר סביבי. "אבל אני לא יודע מה זה אומר כדור כחול. איזה טעם זה, כחול?" אמר. נעצרתי והבטתי בו בתדהמה. "אתה לא יודע מה זה צבע כחול?" שאלתי.

"לא. אני מכיר רק צבע חמוץ."

"חמוץ זה לא צבע, זה טעם, טיפשוני," הבהרתי. היצור הזה ממש מבולבל. המשכתי להרהר, ומחשבותיי נדדו לדרכים להשגת כדור חדש. אולי אשאל כדור מהסלסילה הגדולה שתמיד נמצאת בפינת המרפסת שבבית ממול. רוב שעות היום בת האנוש שגרה שם מתנדנדת אנה ואנה בכיסא שלה. מתקן אימונים בלתי צפוי, אך אני מקפיד לשמור על כושר ולרוב מצליח בניסיון השלישי לנחות במרכזו בלי להחליק לאחד הצדדים. "לא, לא, הכדורים האלה תמיד מתפרקים לחוטים שרודפים אחריי. זה לא אותו הדבר," מלמלתי לעצמי.

"אה... מבחינתי זה אותו הדבר, אלו חושים שמתמזגים אצלנו בכוכב מוג'יל-פריים," הסביר סליים.

התיישבתי וליפפתי את זנבי סביב עצמי. התבוננתי בסליים בתימהון למספר שניות בהן מחוג השעון תקתק דרך השקט, עד שזיכרון ישן עלה בראשי.

"אה! אז למה לא אמרת? פשוט תאמר סינסתזיה," אמרתי כשנזכרתי בסיפור הארוך והמשמים ששמעתי בפעם האחרונה כשבן האנוש הבינוני עם המשקפיים הפעיל את מכשיר השמע שלו בעוצמה גבוהה. "כולנו מצליחים לעשות קישורים כלשהם בין החושים שלנו..." הקול העדין והמלטף שבקע מהמכשיר סיפר והסביר, עם מוזיקה צורמת ברקע.

"סינס-מה-זיה?" שאל סליים. "לא, לא, סינסתזיה," הבהרתי. "משמעות המונח הוא מיזוג בין חושים שונים, כמו לראות צלילים או... ובכן, להריח צבעים."

"אהה, באמת? לא ידעתי שיש לזה מילה. אצלנו זה ככה אצל כולם. זה לא ככה אצלכם?"

"לא ממש, אבל יש חתולים ששומעים ריחות חזקים. ובכל מקרה, אנחנו רואים בעיקר את הצבעים כחול וצהוב. זאת אומרת, חמוץ ו... "המילים נתקעו בפי ובהיתי סביב בחדר ולכיוון סליים. "תאמר לי נא, סליים היקר, באיזה צבע... או, בעצם, טעם, אתה רואה את עלי הכותרת של הפרח שם על המדף?"

סליים הסתכל לכיוון אליו הצבעתי באפי וענה, "ברור, זה חריף. למה, איך אתה קורא לצבע הזה?"

"עלי הכותרת צהובים, כמובן. צבע צהוב."

"באמת? לא ידעתי... זה ממש מגניב," אמר סליים בקול צפצפני ומרצד ברעידותיו. "ובאיזה צבע המשקפיים המתוקים שעל השולחן?" שאל אותי סליים.

"ככל הידוע לי, הם בצבע ורוד, אך מכיוון שאני עיוור צבעים, אני יכול במקרה הזה להסתמך רק על עדותם של אחרים ששמעתי בעבר," עניתי.

"הבנתי. תודה לך על ההסברים, מר שפיץ. הייתי שמח להמשיך ולבחון את שאר הצבעים והטעמים, ואני יודע שרצית לנוח, אבל אני חושב שכדאי שתבוא החוצה," אמר סליים בחדות ובמהירות, לפני שתוסס דעתו בשנית.

"מדוע, ידידי? מה יש בחוץ?" שאלתי בזמן שניקיתי את שערות שפמי המאובקות.

"בוא החוצה, אתה חייב לראות את זה." סליים החל להתקדם בזחילה מהירה לכיוון החצר ולעבר הרחוב בצידו השני של הבית המרכזי.

פלטתי אנחה קצרה והתחלתי להתקדם אחרי סליים. כשהגענו לשער הפתוח המוביל אל הרחוב, הספקנו לראות שיירת סוסים רצים במהירות כשפרסותיהם מתופפות על האספלט.

"אני לא יודע לאן רצות הזברות האלו, אבל אולי נלך לבדוק, שפיץ?" סליים ביקש בתחנונים מתקתקים.

"אלו בטח סוסים, יקירי, לא זברות," אמרתי לו. "נו, טוב, הרי בכל מקרה כבר אכלת לי את הכדור. באמת הגיע הזמן להרפתקה חדשה." קבוצת הסוסים, או זברות, חלפה והמשיכה לדהור אל האופק שבסוף הרחוב. סליים עבר דרך השער, שנעלם, ואני המשכתי אחריו.

אור מהיקום שלך / בר פישביין

כרמל הוא נווד, ארי רוצה ממנו קצת יותר מאשר עוד מערכת יחסים קז'ואלית וההשלכות חוצות יקומים

עריכה: קרן לנדסמן

אזהרות תוכן: אובדן שקרה כמה שנים לפני שהסיפור מתרחש והגיבור מתמודד איתו.

תגיות נוספות: MM, פנטזיה\מד"ב, רומנטי

אורך: 4068 מילים

הסיפור בהקראת עודד פוירשטיין (26:55 דקות)

יקומים מקבילים נוטים להיות פחות מקבילים ממה שנוטים לחשוב.

עמדתי מול דוכן שנראה כאילו הוא מוכר סוג מסוים של פירות, או ירקות, או עוגות עגולות ומוזרות. מה שזה לא יהיה, המוכרת פשוט לא הסכימה לקבל בתמורה אף אחד מהחפצים שהצעתי לה להחלפה, אם היא הבינה בכלל שזה מה שרציתי לעשות. היא בהתה בתליון שענדתי על צווארי וניסתה לשאול אותי משהו לגביו. נראה שלא משנה כמה רחוק אגיע, אנשים עדיין יזהו את השרשרת של אמי, עדיין ירצו ממני את מה שלא יכולתי לתת. הייתי צריך להפטר ממנה, אבל בכל פעם שהסרתי אותה הרגשתי את אימא נעלמת ביחד איתה. בטני קרקרה, ושקלתי פשוט לחטוף עיגול פירותי משונה אחד ולברוח. לרוב לא נטיתי למעשים לא חוקיים, אך ייתכן שההרגל לקפוץ מיקום ליקום ולהתחמק מכל השלכה אפשרית כבר היה מושרש מדי. לפני שהספקתי לקבל החלטה, הטלפון שלי זמזם בהתראה על שיחה נכנסת.

"כרמל, מה נסגר? איפה אתה?" הקול המוכר עורר בי חמימות, וגם קצת געגוע, מכיוון שלא יצא לי לבקר את ארי כבר כמה שבועות.

"האמת, אני לא בטוח, חכה רגע," לא הבנתי למה הוא שואל, ונימתי קולו הייתה לחוצה באופן מוזר.

"מה זאת אומרת אתה לא בטוח?" אוי. לא טוב. בדקתי את היום שלי, וגיליתי שהוא ריק לחלוטין מאירועים ופגישות. לא האמנתי שזה קורה לי. כנראה משהו בהגדרות השתבש כשמעכתי את הטלפון בנחיתה גרועה כמה ימים קודם לכן. ידעתי שקבענו למסעדה האיטלקית ההיא, חיכיתי כל כך לחזור ולפגוש את ארי, אבל הייתי בטוח שהתזכורת תקפוץ לי לפחות יומיים לפני כדי שאוכל להספיק להגיע.

"ואני מניח," המשיך ארי, "שהסיבה שהייתי צריך לשלם על שיחה חוץ מערכתית יקרה במיוחד כדי להצליח להשיג אותך, היא שאתה שוב תקוע באיזה יקום חדש במרחק של לפחות חמישים קפיצות מסע." לקראת סוף המשפט הכעס התעמעם, אך הייאוש והאכזבה בקולו נשמעו לי גרועים הרבה יותר.

"לא, לא, אני בדרך!" כלומר אני אהיה, ברגע שנסיים את השיחה. היקום שלו היה למעשה רחוק בערך שבעים קפיצות ממני. הוא ניתק את השיחה, נשמע מדוכדך ומאוכזב אפילו יותר. זו הייתה הבעיה עם ארי. הוא הכיר אותי טוב מכדי להאמין לי.

העפתי מבט בחזרה לדוכן הכדורים שככל הנראה לא היו פירות, אך בכל זאת הדיפו ריח מפתה. ובכן, לעבור כמה עשרות קטעי מסע ברצף זו משימה לא פשוטה אפילו על בטן מלאה. התרחקתי כמה צעדים לאחור, חיכיתי כמה שניות כדי לוודא שהרוכלת עסוקה בסידור הסחורה ולא שמה לב אלי, ופתחתי בריצה. יד אחת כבר החזיקה צמודה לחזה ואת השנייה פשטתי לעבר כדור אדמדם ושמןממן במיוחד, חטפתי אותו וקירבתי אותו יחד עם ידי השנייה בצמוד לראשונה. התרכזתי ביקום האחרון שבו הייתי, ממש הבוקר לפני שהגעתי לכאן, מיקדתי את מבטי בנקודה אקראית על רצפת הרחוב וקפצתי לתוכה. המוכרת כבר החלה לצעוק בעקבותיי בשפתה החדה והקופצנית אבל הרצפה נפערה ואפשרה לי ליפול מטה, או יותר נכון – קדימה, אל עבר היעד הבא.

ארבעים קפיצות אחר כך כבר הייתי מותש, והכדור האדום שהיה, כך מסתבר, סוג של עוגה עם מרקם קצת מוזר, נמנע לגמרי במעבר, נפל מידי ונמרח על כל הרצפה ביקום אליו הגעתי, כך שאפילו לא היה לי מה לאכול. הגדלתי את תצוגת מסך הטלפון שלי בחיפוש אחר היקום הבא, ושורת התראות קפצו בזו אחר זו. היו כמה שיחות שלא נענו וגם מעל לעשר הודעות, כולן מארי, החל מתזכורות עליזות וכלה בהאשמות מלאות כעס. אף על פי שהתקרבתי מספיק כדי לקלוט את ההודעות, ואפילו לשלוח בחזרה אם הייתי מוכן, עדיין הייתי הרבה יותר מדי רחוק. הייתי אמור לפגוש אותו לפני שעה, ועם רמות האנרגיה שנותרו בגופי הסיכוי לעבור אפילו עוד כמה קפיצות בודדות לא היה גדול. לפחות הגעתי ליקום שהיה בו קפה ואנשים שניתן, ברמה כלשהי, לתקשר איתם. קניתי כוס קטנה של המשקה המרוכז והורדתי אותה בכמה לגימות. הטלפון שלי זמזם עם הודעה חדשה מארי. ציפיתי לעוד כעס, אכזבה או לפחות תסכול, שהיו כמובן מוצדקים לגמרי. אבל ארי רק כתב לי שהוא ממש ציפה לראות אותי הערב, ושהוא התגעגע אלי. בהיתי במילים על המסך וחשתי בקשר הדוק וכואב מתהדק בקרביי. קמתי, פכרתי את אצבעותי והתכוונתי לקפיצה הבאה. הייתי חייב להגיע.

כשסוף סוף הגעתי כבר הייתי על סף עילפון, וכתמים שחורים ריצדו בשולי שדה הראייה שלי. התנשפתי בכבדות ונשענתי על דלת הכניסה למסעדה. המארכת נראתה מעט עצבנית למראה לקוח שנכנס בשעה קרובה כל כך לסגירה. אמרתי לה שאני רק מצטרף למישהו, בתקווה שהוא עוד פה. זיהיתי את ארי, והתיישבתי לידו על הבר. הוא הביט בי במבט של אכזבה וכעס, אליהם התווספה גם דאגה כשראה את מצבי. עיוויתי את פניי בכוח לחיוך קלוש.

"אני מצטער", אמרתי. לא הייתי בטוח אם לפרט, כל הסבר היה עשוי להיראות כתירוץ, אבל ארי בהה בי והרים גבה, אז המשכתי. "ניסיתי להגיע ליקומים היותר מרוחקים, ואין בהם קליטה בחזרה עד לפה. הייתי צריך לזכור בעצמי-"

"כרמל", אמר ארי, הכעס מתגנב בחזרה לקולו, "קבענו. הבטחת להגיע. הבטחת שזה יהיה בסדר. שלא תגיע רק פעם באף פעם."

"אתה מבין מה עברתי כדי להספיק?" התכוונתי להתחיל להסביר, אבל ארי שוב קטע את דבריי.

"אולי אם היית נרגע מהאובססיה שלך להתרחק כל הזמן היית יכול להגיע בזמן. אולי אם לא היית עסוק בקפיצה לעוד יקום ולעוד יקום, היית גם יכול להגיע פשוט לראות אותי מדי פעם, ולא הייתי מתייבש מול הודעות וירטואליות שלא נקלטות במשך ימים."

רציתי להשיב שאולי אם הוא היה עוזב את העבודה ההו-כה-חשובה שלו ליותר מיום וחצי בכל פעם הוא היה יכול להתלוות אלי מדי פעם. שאולי אם זה היה מספיק חשוב לו, הוא היה משקיע בתשלום לספינות מעבר והיינו יכולים להיות ביחד, מעבר לאילוצי היקום האחד שבו הוא חי. אבל ידעתי שזה לא היה הוגן. ספינות מעבר היו יקרות, בטח שליקומים רחוקים, והוא צדק, אני הבטחתי להגיע יותר, והייתי צריך לעמוד בהבטחה. רציתי לעמוד בה.

"אתה צודק," עניתי לבסוף. "התגעגעי אליך. רציתי לחזור. אבל רציתי גם לראות עוד יקום אחד, לבדוק עוד אפשרות. לפעמים אני מרגיש כאילו אולי, אם אגיע רחוק כמו אימא, אני אצליח לעשות מה שהיא עשתה."

"אני מבין." ענה, קולו והבעתו מתרככים.

לא שזה יעבוד, חשבתי. אני בכל פעם סתם מתרחק יותר מדי, ומגלה שזה לא מספיק.

"אני לא יודע מה לעשות, ארי." הוא התקרב אלי, והשענתי את ראשי על כתפו. כל כך הרבה פעמים כבר ניהלנו את השיחה הזו.

"אילו רק היה לי הכשרון שלך," מלמל לתוך שיערי.

הברמן ניגש אלינו, הכריז שהמטבח נסגר ואם נרצה משהו אחרון לשתות. הבנו את הרמז והתקפלנו החוצה. התכוונתי להציע שנלך הביתה וננצל לפחות את מה שנותר מהלילה כשהבזק פתאומי תפס את תשומת לבי ממעלה הרחוב. למרות תאורת הרחוב החזקה חשבתי, או לפחות קיוויתי, שעיניי מתעתעות בי.

לא הייתה שום סיבה הגיונית לכך שהמוכרת בדוכן הקינוחים תהיה ביקום הזה, ברחוב הזה, בשעה הזו, ותלך בנחישות שכזו לכיווני. בכל מקרה, גם אם זה לא היה הגיוני, זה בוודאי לא היה חכם או בטוח להשאר ולראות מה היא רוצה. תפסתי בידו של ארי בחוזקה, משכתי אותו לעבר סמטה חשוכה והתחלתי לרוץ.

"מה – כרמל! כרמל, מה אתה עושה?"

"ייתכן," קראתי אליו בעודנו רצים בין הסמטאות, "שגנבתי משהו מהאישה שהלכה לקראתנו לפני רגע."

"אז... תשלם לה? מה כבר לקחת?"

"אני לא בטוח. משהו כדורי ואכיל. הייתי רעב. לא הספקתי לאכול את זה." התחלתי להתנשף יותר ויותר. הייתי רגיל פשוט לקפוץ ליקום אחר כשנתקלתי בבעיות, אבל חששתי להשאיר את ארי מאחור אחרי שהרוכלת ראתה אותנו ביחד.

ארי עצר ומשך אותי אחריו, "בוא, נתחבא במשרד שלי, הוא קרוב." כמה דקות לאחר מכן הוא פתח את הדלת לבניין שבו עבד. "אני מבין שאין לך יותר את הדבר שלקחת?" הוא שאל לאחר שהתיישבנו באחת הפינות.

הנהנתי לאישור. "אני לא יודע איך היא מצאה אותי פה." שום דבר לא נראה הגיוני. איך היא הספיקה לעבור מרחק כל כך גדול בזמן כל כך קצר? ולמה חתיכת עוגה אחת הייתה לה חשובה כל כך? סיפרתי לארי על התקרית.

"יכול להיות שהיא קופצת עצמאית, כמוך?" שאל ארי.

"זו יכולת מאוד נדירה," כל כך נדירה שעוד לא פגשתי באופן אישי אף אדם אחר שיכול לעשות את זה. "יותר סביר בעיניי שהיא משתמשת באמצעי חיצוני למעבר בין יקומים."

"יש מעט מאוד ספינות מסע שיכולות לעמוד בקצב שלך." הוא סרק אותי לרגע במבטו והמשיך, "ואני מבין שהיית ביקום מאוד מרוחק כשהצלחתי להתקשר אליך, כך שאני אפילו לא בטוח איך אתה הגעת כל כך מהר."

שקלתי לסתור את דבריו, אבל נראה מיותר לשקר בשלב הזה. "אני לא יודע," הודיתי, "פשוט ממש לא רציתי לאכזב אותך."

הוא נאנח והתקרב אלי כך שכתפינו נגעו זו בזו. ישבנו בשקט עוד כמה דקות, והנעתי את ידי באיטיות עד שהתגנבה לתוך ידו. ארי לחץ את ידי והמשיך לאחוז בה. "נוכל להשיג לך עורך דין. לעשות הכל בצורה חוקית, אתה תתאזרח ואולי תצטרך לשלם איזשהו חוב, אבל האישה ההיא לא תוכל לעשות לך כלום." קולו נשמע מלא תקווה. הוא תמיד רצה שאשאר, כבר ביום בו נפגשנו כשהגעתי ליקום שלו.

"אני לא יכול –"

"אתה לא רוצה!" הוא הרים מעט את קולו. "תגיד את האמת כבר," הוא משך את ידו בחזרה והסתובב, פניו מופנות אליי.

"לא," עניתי בבעס, "אני לא רוצה. אני לא רוצה להיות לכוד ביקום הזה, לא רוצה להפסיק לטייל, להפסיק לראות רחוב חדש, עיר חדשה, עולם חדש בכל בוקר. אני מצטער ארי, אני רוצה להיות איתך, אבל אתה יודע כמה קשה לי להיות במקום אחד לאורך זמן כשיש כל כך הרבה מה לראות בחוץ." כל כך רציתי שהוא יבין. נשמתי עמוק וניסיתי להאט מעט את קצב דיבורי. "וכמובן, ביקום שלך הרבה יותר מדי אנשים מכירים אותי, ובמיוחד הכירו את אימא ואת ההבטחות שפיזרה לגבי, מה שהיה אפילו יותר גרוע." ארי ראה כמה פעמים אנשים, בין אם הכירו אותי ובין אם לא, ניגשו אלי לבקש עזרה. חלקם היו זקוקים לה נואשות, אבל לא היה לי מה לתת.

"פשוט תגיד להם שאתה לא מסוגל לעזור." הוא נשמע מעט חנוק, קולו מתחנן אלי.

"אני לא יכול פשוט לומר את זה לאנשים." עניתי במרירות.

"במה אתה מתבייש כל כך? מותר לך להיות פחות ממושלם." אמר בעדינות, מנסה להתקרב אלי בחזרה. לא יכולתי לסבול את ההבנה, האהדה בקולו שלא הגיעה לי.

לא ידעתי איך להסביר לו שאני לא יכול להסתובב בעולם, באף עולם, ולספר לאנשים שכל מה שאימא שלי סיפרה להם היה שקר. שאני לא מוכשר כמוה, שאין לי את היכולות שלה או את האנרגיה הבלתי נגמרת שהייתה לה. אנשים העריצו את אימא שלי, התאהבו בה מייד בכל מקום, והיא קפצה אפילו יותר ממני. היא הייתה הכל, איך אני יכול לעמוד מולם ולומר שאני כלום?

מיהרתי לנגב את הדמעות שלא הצלחתי לעצור, אבל כמובן שארי כבר הבחין בהן. הוא משך אותי לחיבוק חזק והנחתי את ראשי על כתפו.

נקישה חזקה נשמעה על הדלת האחורית. הדלת שדרכה נכנסנו. ארי קם לכיוון הדלת.

"אתה בטוח שזה חכם?" שאלתי וקמתי גם אני.

"אם היא מצליחה למצוא אותך כל כך מהר, אין טעם לברוח. בוא ננסה לראות מה היא רוצה." הוא פתח את הדלת לחריץ זעיר והציץ דרכו, ולאחר כמה שניות פתח אותה. מהעבר השני עמדה הרוכלת. התכווצתי מעט כשהבחינה בי. ארי החליף כמה מילים שקטות עם האישה וניגש אלי.

"היא רק רוצה לדבר איתך," אמר ומשך בידי קלות לעבר השולחן שלידו התיישבו.

"אתה מבין מה היא אומרת?" לא ידעתי שארי מכיר שפות בין יקומיות.

"אה, לא, כרמל, פשוט יש לה תרגומון." באמת הייתי צריך כבר להשיג לעצמי כזה דבר. בהרבה מהיקומים היו שפות זהות או דומות, אבל ממש לא בכולם. הבעיה הייתה שגם ככה נסיתי להרוס דברים שהיו עלי במעברי יקומים, ותרגומונים היו די יקרים. הלכנו ביחד והתיישבנו מול הרוכלת שנראתה נרגשת למראי.

"שלום," פנתה אלי. "שמי קריג. רציתי לדבר איתך בנוגע למפגש קטן שהיה לנו מוקדם יותר היום." התרגומון חזר אחרי מילותיה בשפתנו. היא לא נראתה כועסת או אלימה, ובשילוב היד של ארי שעדיין הייתה משולבת בשלי התחלתי להירגע.

"אני מתנצל," אמרתי, מסתכל על קריג, "אני יכול לשלם. כמה את רוצה? יש לי כמה חפצים בעלי ערך שיכולים אולי לעזור..." התחלתי להוציא מתיקי חלק מהפריטים היותר יקרים שהחזקתי למטרות החלפה ותשלום, אך קריג מיד הנידה בראשה והסבירה שהיא לא מחפשת תשלום.

"אני חלק מקבוצה של אנשים ביקום שלי, שמחפשים אחר אישה שהייתה מגיעה מדי פעם ועוזרת לנו באספקת אנרגיה בין-יקומית. לפי השרשרת שאתה עונד על צווארך קיוויתי שאתה קשור אליה איכשהו, שתוכל לקשר בינינו." היא נשמעה מלאת תקווה, חשתי בכאב המוכר מתפשט בחלל הריק שבחזי.

"אני מצטער. האישה שאת מחפשת הייתה אימא שלי. היא נפטרה לפני כמה שנים." ידו של ארי היתה סביב שלי בלחיצה מנחמת.

פניה של קריג נפלו לכמה רגעים כששמעה את מילותיי, אבל אז היא חזרה להביט בי והחלה לדבר שוב, במהירות ובהתרגשות, עם בקשה חדשה. עוד לפני ששמעתי את התרגומון חוזר אחריה בקול המתכתי הנדתי בראשי. "אני לא יכול, " עניתי בשקט, "אין לי את היכולת הזאת."

"אימא שלך סיפרה לנו עליך, " קריג התעלמה ממה שאמרתי, "היא התגאתה בבן המוכשר שלה, סיפרה לכל מי שהסכים להקשיב כמה גדול אתה, כיצד תוכל אתה לעשות כל כך הרבה יותר ממנה."

גרוני התכווץ, כמו בכל פעם בה שמעתי את הסיפורים האלו. אילו יכולתי הייתי חוזר בזמן ומונע ממנה להפיץ אותם, לספר בכל יקום על היכולות הלא קיימות שלי. "היא תמיד האמינה בהרבה יותר ממה שיש בי. מצטער." קמתי ופניתי לכיוון הדלת, מקווה להתרחק מהתחינות שלא יכולתי למלא.

"חכה!" קראה קריג, שנראתה כאילו דברי היו עבורו מכה מוחשית. "בבקשה. תבין, זה מצב רגיש. הקהילה שבה אני חיה גורשה, ומקור המים היחיד שהצלחנו למצוא התגלה כמזוהם. אלפים חלו. כל מי שהיו לו יכולות כלשהן לא רק איבד אותן, אלא גם החל לאבד אנרגיה בקצב מסחרר. חלקם כבר כרעו תחת הנטל כשאימך מצאה אותנו. מאגר אנרגיית הסיוע שהיא מילאה הספיק לכמה שנים, והיא הבטיחה לחזור. עכשיו החולים שוב החלו לקרוס. כשראיתי אותך היום בשוק הייתי בטוחה שהגעת עבורנו, וכשביצעת קפיצה יקומית מול עיני מיהרתי להשקיע כל סכום אפשרי מחברי הקהילה כדי להגיע אליך. בבקשה." היא הביטה אלי, תקווה כלשהי עדיין נשקפת מפניה. הלטתי את פני בידי.

"מה אם תנסה?" לחש אלי ארי. "מה יש לך להפסיד?"

"אני לא רוצה להפיח בהם תקוות שווא." כל כך רציתי את אימא. אימא, שתמיד הייתה במרחק שיחה בין-יקומית אחת, קופצת לבקר ונעלמת בחזרה. אבל רק עד הביקור הבא. אימא שלי תמיד ידעה מה לומר ומה לעשות, שכולם אהבו והעריצו, שהייתה ידועה ביקומים שרגלי טרם דרכה בהם למרות כל נדודיי. רציתי את אימא שתפתור את הכל, אבל היא כמובן לא באה.

"כרמל, " אמר ארי בקול שקט, "כמה רחוק מכאן היקום של קריג?" לא הבנתי מדוע הוא שואל, אבל עניתי לו. "אז תגיד, " אמר והביט ישר אל תוך עיני, "איך יכול להיות שהספקת לעבור כל כך הרבה יקומים בזמן כל כך קצר?"

לא הבנתי למה הוא שואל. מה זה משנה כרגע? "לא רציתי לאכזב אותך, " הודיתי, "אחרי פחות ממחצית המסע כבר הייתי מותש לגמרי, אבל אז הגעתי לאזור קליטה וקיבלתי את כל ההודעות שלך. לא יכולתי להשאיר אותך בבה." ארי הנהן וחייך חיוך קטן וידעני שאהבתי במיוחד.

"אז אם נגמר לך הכוח, מאיפה מצאת עוד?"

הסתכלתי עליו וחשבתי על זה. המסע היה קשה ומעיף, והייתי בטוח שלא אצליח להמשיך, אבל הכרחתי את עצמי. בכל פעם נשמתי עמוק, הצמדתי את ידיי לחזי והמשכתי לקפיצה הבאה. זה לא אמור היה להיות אפשרי, כל קפיצה

דורשת כל כך הרבה אנרגיה, ומאגר האנרגיה בגוף האדם בהחלט אינו אינסופי. הוא גם לא מתחדש כל כך בקלות, לא בלי אוכל ושנת לילה טובה וארוכה... מה שעדיין לא הספקתי לעשות, למרות שלמען האמת הרגשתי עכשיו הרבה יותר טוב.

קריג הזדקפה והביטה בי. היא כיבתה לרגע את התרגומון. "מממ, ממ, מננסה? מננסה?" היא ביקשה ממני, מגמגמת את המילה בשפתי. הסתכלתי עליה, האישה הזו שהשקיעה כל כך הרבה רק כדי לנסות להגיע אלי, ולבסוף על ארי, שהביט בי בעיניים יודעות וחיוך מושלם.

הנהנתי. "מנסה." אמרתי לקריג.

הנחתי את כפות ידיי, משוטחות, זו על זו במרכז החזה, כפי שראיתי את אמי עושה פעמים כה רבות. בכל הפעמים בהן ניסיתי משיכת אנרגיה בעבר התרכזתי בהוצאת האנרגיה החוצה מגופי, ונכשלתי. הבנתי שאני צריך לחפש מקור אחר. חשבתי על המירוץ לפגישה עם ארי, על כמה רציתי לראות אותו, כמה שרציתי לא לאכזב אותו. שאפתי אוויר עמוק פנימה, והרגשתי ניצוץ קטן נכנס יחד איתו. נשפתי מעט ושאפתי שוב, מנסה להגדיל עוד את זרם האנרגיה שחשתי פועם כעת מתחת לידי. אימא תמיד אמרה לי שהכוח האמיתי מגיע ממה שמסביב לנו, ולא מהתכנסות פנימית לתוך עצמנו. חשבתי שהיא סתם מטיפה לי, אבל עכשיו הבנתי בדיוק על מה היא מדברת. נשפתי עוד החוצה והושטתי את ידי לעבר קריג, שולח אליה קרן אור דקה של אנרגיה. היא לא הייתה חזקה או גדולה כמו האור שהפיצה אמי, אבל היא הייתה ממש שם. פניה של קריג שיקפו את תחושת ההתעלות שחשתי, את ההתלהבות וההקלה. היא פנתה אל מבשיר הטלפון שלה והחלה לדבר במהירות. רצף האנרגיה נקטע יחד עם הריכוז שלי, אבל קריג לא נראתה מוטרדת, וסימנה לי משהו בידה. "תשמור את זה לאחר כך," עדכן אותי הקול הרובוטי של התרגומון, מנסה לעמוד בקצב של קריג הנרגש. סיכמנו שאחזור איתם בספינה שלהם, למרות האנרגיה הגבוהה הנדרשת לתפעולה.

"אני חושב שהיא חוששת שאיעלם לה," לחשתי לעבר ארי בגיחוך כאשר עקבנו אחר קריג למקום החניה שלה.

"אני די מבין אותה," ענה ארי בשקט. פניו היו חלקות, אך עם תזוזה קלה בפינות שהדגישה את העצב הקל בנימת דבריו.

"אני אחזור," הבטחתי. ארי הנהן, ולא נראה משוכנע במיוחד.

כמה ימים לאחר מכן כבר הייתי די בטוח שפרץ האנרגיה שסיפקתי ביקום של ארי היה הזיה משותפת של שלושתנו. נראה שקריג התריעה מראש על ביקורי, כך שעשרות אנשים בגווני עור ולבוש דומים לשלה עמדו וחיכו לנו לאחר הנחיתה. לחצתי ידיים רבות, וקריג הציגה שמות רבים שלא היה שמץ של סיכוי שאזכור. כשלא הצלחתי להפיק דבר שיסייע למחוסרי האנרגיה, הסקנו שאני כנראה כבר באמת עייף מדי, ונשלחתי לשנת לילה ארוכה במיוחד. לאחר שגם הימים השני והשלישי הסתיימו קיבלתי כמה מבטים לחוצים ומודאגים, ולבסוף אפילו קריג נרגעה מההתרגשות שאחזה בה מהרגע בו מצאה אותי, ובמשך רוב היום החמישי היתה עסוקה בלחישות רבות ומהירות עם האנשים סביבו. באותו ערב ישבתי לאכול בצד, וסימנתי לקריג שאני מעדיף רגע עם עצמי. העוגות שלה, כך מסתבר, היו מעין

ג'לי משולב של פירות ועשבי תיבול. לא הצלחתי להבין בדיוק איך היא יוצרת אותן, אבל הן היו מהדברים הטעימים ביותר שאכלתי בכל היקומים ביחד. עם זאת, גם טעמן המיוחד איבד ממשיכתו ככל שהעמקתי בכשלוני. הבטתי בעוגה הכמעט שלמה בצלחתי.

שקלתי להתקשר לארי. מחד, לא רציתי לפרסם עוד יותר את חוסר היכולות שלי. בסיוור שעשיתי בעיר ראיתי את מרכזי הטיפול העמוסים לעייפה, את הפעוטות החלושים והקשישים התשושים, ונראה שגם חלק גדול מהצעירים לא היו בריאים במיוחד. לקריג הייתה סיבה טובה לפעול בדחיפות; בכל שעה שבה לא הצלחתי לעזור עוד מישו קרס. אבל מצד שני, התגעגעתי אליו, רציתי לשמוע את קולו, וגם אולי... אולי הוא ידע איך לעזור. נכון, אין לו קשר לאנרגיה בין-יקומית, הוא בכלל לא מתעסק בתחום, אבל אותו לילה היה הפעם הראשונה, והיחידה עד כה, בה הצלחתי להפיק ולהעביר אנרגיה לאדם אחר, ולמעשה אני לא בטוח שהייתי מצליח לולא ארי היה שם. לאחר ארוחת הערב בלעתי את גאוותי והתקשרתי לספר לארי מה קרה, או יותר נכון, לא קרה.

"רגע, ארי קטע את הסברי, "אתה מבלה את היום מול צינורות?"

"פחות או יותר, "אישרתי.

"במקביל יש הרבה אנשים שמחכים לכוח הזה במקומות אחרים?"

"כן, נאנחתי, "הצינורות להעביר אליהם כמויות לריפוי והזנה, אבל אם לא אצליח..." תמונות הבזיקו בראשי. קברים קטנים. קברים גדולים. לא היה בהן היגיון, כי לא ידעתי עדיין איך הם מטפלים במתיהם, ומוחי השלים תמונות שזכרתי מבית העד שבו נטמנה אמי. שורות של תמונות, חפצים אישיים טמונים בנקיקים, קברים במעגלים בשדות המקיפים את המבנה. את המוות שלהם יכולתי למנוע. או לפחות חשבתי שיכולתי, כי נראה שלא כך הדבר.

"כרמל? כרמל, רד בחזרה אלי, "נשמע קולו של ארי, קורא אלי.

"מה? אני פה, "עניתי.

"גם במחשבות אתה נודד לפעמים, "צחק בשקט, "לפעמים צריך למשוך אותך בחזרה. "המהמתי בתגובה.

"על מה חשבת?" שאל.

"על אימא, על מה שהיא לימדה אותי, על מה שקריג צריכה ממני. ו... ועליך. אבל ניסיתי, ארי, ניסיתי לשחזר את זה, לעשות את אותו המסלול. אני לא יכול."

"רק שלא באמת שחזרת את זה, נכון?" לא הבנתי מה הוא שואל. ביליתי ימים שלמים בניסיון לעקוב אחרי אותו תהליך חשיבה בדיוק. הוא המשיך, מקבל את חוסר ההבנה שבשתיקתי. "באותו ערב היית ליד קריג, "אמר.

"כן, הייתי ליד קריג, "חזרתי אחריו.

"קריג חיפשה אותך במיוחד, "המשיך ארי. "היא שפכה בפניך קושי ומצוקה. היא הייתה צריכה אותך. "הוא שתק לכמה רגעים וחשבתי על דבריו.

"הייתי ליד קריג, והיא היתה צריכה אותי. "לרגע הייתי שוב כרמל הקטן, בן החמש, ששאל את אימא לאן היא הולכת. 'צריכים אותי במקום אחר, 'היא הסבירה. 'גם אני צריך אותך, 'התעקשתי אז, והיא חייכה והבטיחה שלכן היא גם תשוב אלי במהרה. הצלחתי להגיע ליקום של ארי כשלא רציתי לאכזב אותו. הצלחתי לעזור לקריג כשהיא הייתה זקוקה לי באופן נואש, ואני כל כך רציתי לעזור לה.

"תודה!" צעקתי, ומיהרתי לרוץ בחזרה אל מירה שישבה עם קריג וכמה מחבריה. "בתי הטיפול, "קראתי אליהם. "קחו אותי אליהם."

כתודה על העזרה לקהילה שלה, קריג שלחה איתי קופסה שלמה של כדורי עוגה צבעוניים בחזרה, והפעם ארוזים בצורה שכנראה תשרוד את המסע בחזרה. לא הספקתי לפתוח ולבדוק, כי ארי חיכה לי בחצר מחוץ לדלת ביתו בדיוק כשנחתתי, והקופסה נשכחה בצד כשהוא נישק אותי דקות ארוכות. לא רציתי שהנשיקה תיפסק לעולם, אבל ידעתי שיש לי כמה דברים להסביר.

"אני אוהב אותך, "אמר, לפני שהייתה לי הזדמנות לדבר בעצמי.

"אני לא יכול להשאר, "עניתי, בלי לחשוב, והתחרטתי מיד. זו בהחלט לא הייתה התשובה המתאימה. "אני רוצה, ארי, אני באמת רוצה להשאר איתך, אבל עכשיו כשאני יודע מה אני יכול לעשות... כל כך הרבה אנשים זקוקים לי – "

"אני יודע, "הוא ענה, משעין את ראשו על כתפי. "אני מבין."

"גם אני אוהב אותך. "פלטתי במהירות. זה לא היה הוגן, להתוודות כשאני חייב לעזוב, אבל לא הצלחתי לעצור בעצמי.

ארי הרים את ראשו והסתכל אלי. "אז קח אותי איתך, "אמר.

"אתה... באמת? אתה רוצה לבוא?" הוא תמיד ניסה לשכנע אותי להשתקע יחד איתו. להשאר איתו.

"תמיד רציתי, "הודה, "פשוט לא יכולתי. אין לי את הכשרון שלך. אבל אתה יכול להעביר אנרגיה עכשיו..." הנהנתי בתשובה, מסכים עם ההנחה שלו. עכשיו אני כבר בהחלט יכול לקחת אותו איתי. אבל זה לא פתר הכל.

"העבודה שלך – "

"לא מרגשת במיוחד."

”אבל הבית שלך – ”

”הוא בסך הכל קופסה שגרים בה. ועוד בשכירות, ” הוא חייך אליי.

”והמשפחה שלך?” הקשיתי, למרות שרציתי כל כך לחטוף אותו באותו רגע ולהיעלם ביחד ליקום הבא.

”המשפחה שלי תחכה פה, עם כל הדודות החופרות והצובטות, ואנחנו נגיע לבקר מדי פעם. כמו שהגעת לבקר אותי. טוב, אולי אפשר קצת להוריד את התדירות. ” הוא חייך אליי חיוך רחב במיוחד, ולא יכולתי שלא להידבק בהתלהבות. אחזתי בידו ושילבתי את אצבעותיי באצבעותיו.

”שנצא לדרך?” שאלתי בבדיחות, מצפה מארי שיצחק ביחד איתי ויסביר לי שזה תהליך, ודורש זמן התארגנות.

אבל ארי הרים תיק שעמד ליד הדלת, שילב בידי גם את ידו השנייה, ואמר רק ”כן”.

אין כניסה לזרים / ליאור מאל

השנה 2043, ים ונוהא בטיול בי"ס לציון עשרים שנה ל7/10

עריכה: קרן לנדסמן

תגיות נוספות: אופטימיות, אקטואלי, ישראלי-פלסטיני, נוער

אורך: 2000 מילים

הסיפור בהקראת ליאור מאל (14:33 דקות)

"י'3, כולן פה? יופי. מקווה שהתעוררתן כי יש לנו יום חשוב וערכי היום. אני רוצה לשמוע אתכן: בוקר טוב, י'3!" קולה הצורמני של המחנכת היה כמה דציבלים מעל הנדרש בשביל שעה מוקדמת כמו תשע בבוקר.

מקהלת צעקות החרישה את האוזניים של ים בקריאת "בוקר טוב!"

"בדיקת נוכחות זריזה ונצא לדרך." היה עוד זמן עד שהשם שלה יישמע במיקרופון של האוטובוס, ומבטה של ים נדד לעבר נוהא שהתחפרה בקפוצ'ון בכיסא המעבר, שתי שורות לפניה. מי לובשת קפוצ'ון בתחילת אוקטובר? ולמה הערבייה המוזרה הזו תמיד מסתובבת לבד? היו עוד שני פלסטינים בכיתה של ים, אבל הם היו סבבה. נוהא תמיד הייתה מרוחקת, כאילו כל הילדים בכיתה בכלל לא לרמה שלה או משהו. פחחח, כאילו ים יכולה להיות לא ברמה של מישהי. היא הייתה הבת של מנהלת אגף החינוך בעיריית יאפא, ואפילו שהיא לא אהבה שהזכירו לה את זה, היא ידעה שהמעמד החברתי שלה יציב גם בזכות אחת האמהות שלה.

"שירן-יפת ים!" אחד לפני האחרון ברשימה, נשמע השם שהעלה בה כל כך הרבה רגשות מעורבים. היא הרימה יד מבלי להשמיע קול ומבלי להסיט את מבטה מנוהא.

"יפה מאוד. היום, כמו שכולכן יודעות ויודעים, אנחנו בדרך למרכז השלום בעזה, כי ממש השבוע – מחר, אם נרצה לדייק – נציין עשרים שנה לאירועי שבעה באוקטובר, "המחנכת של ים מחתה דמעה דמיונית מלחיה, "אז אנחנו בדרך למרכז השלום, ללמוד קצת יותר על מה שקרה אז ולשמר את הזיכרון של המאורעות הקשים. נגיע לשם בעשר וחצי ונתחיל בסיור. הסיור כמובן לא כולל תיאורי זוועה, אבל מי שקשה לה יכולה לצאת ללובי המרכז לפעילות יצירה. בכל מקרה אין לצאת ממבנה המרכז ויש להישמע לצוות המדריכים. שיהיה לנו יום מעשיר ומלמד, ועכשיו נשמע קצת מוזיקה לדרך."

המיקרופון של האוטובוס יצר פידבק צורם לפני שהמוזיקה נשמעה ומישהי מאחורי האוטובוס צעקה "איזו מוזיקה של זקנים!". ים מיהרה להסכים: "כן, ממש!" היא דווקא אהבה את טיילור סוויפט, אבל היא תכחיש את זה אם אי פעם מישהי תשאל. נוהא בטוח לא שומעת טיילור סוויפט.

מה הקטע שלה בכלל? נוסעות לעזה, אז נוהא אמורה להתלהב, לא? זה העם שלה והכול. סתם היא משחקת אותה. ים בכלל לא הבינה למה היא מתעסקת במוזרה הזו במקום להקשיב לרכילות האחרונה משתי הבסטיז שלה, אבל היא

פשוט לא הצליחה להתרכז ולהשתלב בשיחה. יש עוד שעה נסיעה, והקילוף בריפוד המושב שעליו ישבה נוהא לכד את מבטה.

ים השעינה את ראשה על מושב הכיסא המטונף ועצמה עיניים, מייחלת רק לעבור את היום המשמים הזה ולחזור הביתה.

"יאאאם!" ים התעוררה בבהלה למול הפרצופים המשועשעים של החברות הכי טובות שלה. עכשיו היא כבר באמת הצטערה שלא הביאה אטמי אזניים.

"נגמרה שנת החורף, הולכות ללמוד על ערכים ולשמר זיכרונות!" הן חיקו את המחנכת שלהן בתיאום מושלם, צחקו ומשכו את זרועותיה של ים, אחת מכל צד, מלוות אותה מחוץ לאוטובוס. ים אילצה את עצמה לחייך מבעד לקורי השינה.

לובי "מרכז עזה לשלום ולזיכרון" נבנה בסגנון המבנים החדשים – רחבת חנייה סולארית, חלונות גבוהים וצירים, ומעברי אוויר למיזוג טבעי ולפיזור חום. במרכז החלל עמד גבר צעיר, פניו הכהים ממוסגרים בתלתלים אדמוניים שהתחברו לזקן קצרצר ואדמוני גם הוא. בנות כיתתה התחילו להתלחשש, וים הגניבה מבט לעבר נוהא – לא נראה שהמדריך החתיך עשה עליה רושם.

"שלום לכולן, ברוכים הבאות למרכז עזה לשלום ולזיכרון. אני עריף, ואני מדריך פה במרכז כבר שמונה שנים. המרכז בעצם הוקם לפני עשר שנים – ממש בדיוק – עשר שנים אחרי מלחמת חרבות ברזל. ובימים האלה אנחנו מציינים עשרים שנה למלחמה, לאסון הנורא שקרה ממש פה, משני הצדדים של הגדר."

פיהוק קולני של אחד מחבריה לכיתה קטע את רצף הדיבור של עריף, וכולם פרצו בצחוק.

"חברות וחברים, היום נעבור בכמה תחנות כדי ללמוד עוד על מה שקרה באותה התקופה – החטופים, הרעב, הפגיעה בחפים מפשע, משלוחי הסיוע ומניעתו, הביקורת העולמית, וגם כל הניסיונות החוזרים להסכמי הפסקת אש עד שבסופו של דבר הושגה הסכמה אחרי חודשים ארוכים של לחימה בלתי פוסקת. מספרי ההרוגים על פי הנתונים הרשמיים הגיעו לכמעט חמישים אלף בכל החזיתות..."

"ולפי נתונים לא רשמיים?" שאל אחד מחבריה לכיתה.

"וכמה מהם יהודים?" שאלה חברה אחרת.

"מה זה משנה כמה כמה, כולנו יחד פה כדי לדאוג שזוועה כזו לא תחזור על עצמה, נכון, תלמידים?" נשמע שוב קול המחנכת הצורמני.

המיצב בחדר התצוגה נועד להמחיש את המספרים העצומים של ההרג והמוות בתוך פחות משנה. דמויות כחולות היו ישראלים, דמויות ירוקות היו פלסטינים, ועוד ועוד דמויות נמוגו והשאירו חללים פעורים במקומן. איזו מניפולציה רגשית מגוחכת, חשבה ים וגלגלה עיניים, רגע לפני שראתה את נוהא מגלגלת עיניים, והשתיים חייבו וחזרו להביט לכל נקודה מלבד זו בזו.

"איזה סיור מיותר, ים מלמלה לעצמה.

"את רוצה לחתוך מפה?" זה היה המשפט הראשון שנוהא אמרה בקול, ושאריות של צרידות עוד עטפו את המילים שלה. ים גלגלה את השאלה בראשה מספר פעמים, מנסה לוודא שהיא אכן שמעה מה שהיה נדמה לה.

"מה? לא, אני פשוט..." הקול שלה נשמע לה גבוה וצורמני מדי והיא כחכחה בגרונה, אבל לא המשיכה את המשפט.

"הדבר הזה אמור להיות עוד שעתיים של מיצגים קיטשיים. אפשר ללכת לים ולחזור בזמן לאוטובוס חזרה. תכננתי להתחמק לבד, אבל את יכולה להצטרף אם בא לך."

"אבל... זה לא מסוכן?" ים לחשה.

"אל תדאגי, אני ערבייה טובה. אני אגן עלייך מהערבים של עזה," נוהא גיחכה. היא נעלמה מאחורי אחד החרכים שנועדו להכניס אור טבעי למבנה, וים מיהרה אחריה.

"לא, התכוונתי..."

"מקסימום נתקשר לאמא שלך שתציל אותנו, לא?" זה פגע ישר בבטן, וים השתתקה ונדחקה עם נוהא צמוד לקיר המבנה. הן הביטו בשאר הקבוצה ממשיכה הלאה אחרי עריף.

"חברות וחברים," נוהא חיקתה את הטון של המדריך ברגע שהקבוצה התרחקה מספיק, וים חייכה ואמרה ש"הוא דווקא חמוד," ואז מיהרה להוסיף, "יחסית למדריך."

"כן, שירן-יפת? זה הטעם שלך?" נוהא הקניטה אותה. "אני בטוחה שאפשר יהיה להשיג את הטלפון שלו מהמזכירות," הוסיפה קריצה וחמקה מבעד ליציאת החירום בצד המערבי של המבנה.

ים יצאה אחריה והנערות רצו לאורך דרך הגישה למרכז עזה לשלום, לעבר רחוב שקט שנראו בו בעיקר הורים עם תינוקות בעגלות או מנשאים וקשישים עם תיקי קניות על גלגלים. הן כמעט נתקלו בצעירה עם כלב פרוותי וקופצני שהחל לנבוח מייד כשחלפו על פניו, והמשיכו לעבר גבעה קטנה ועליה גינת משחקים ירוקה. נוהא הייתה קטנה וזריזה, וים הרגישה שהיא מנצלת את כל יתרון הגובה שלה בניסיון לשמור על הקצב שלה.

נוהא עצרה והתיישבה על אחד הספסלים בגינה, מוציאה בקבוק מים מתיק הגב שלה.

"קודם כול," ים התנשפה בין המילים שהצליחה לבטא, "אל תקראי לי שירן-יפת. אני ים ואני די אוהבת את השם הזה, בניגוד לשם המשפחה שלי שאני אחליף ברגע שאוכל. דבר שני," ים החזיקה שתי אצבעות באוויר, "לא, עריף

הוא לא הטעם שלי, וגם אם כן, הוא פלסטיני". היא תפסה את עצמה רגע אחרי שהמילים יצאו מפיה, אבל הנערה שמולה הגיבה רק בהרמת גבה, החיוך עדיין על פניה. מעצבנת.

ים לקחה את בקבוק המים מהיד המושטת אליה ושתתה את כולו לפני שהביטה סביב. הן עמדו על גבעה קטנה במרחק כמה מאות מטרים מהמרכז לשלום, ולפניהן נפרשו רחובות עזה המחודשת, מלאים ברוכבי אופניים ובכרזות לקראת פסטיבל הסרטים הקרוב. מאחורי נוהא נפרש חוף הים התיכון, מנצנץ בשמש הסתווית.

"היית פה פעם?"

"למה, כי אני ערבייה?"

"אה... לא. כלומר, פשוט חשבתי שאולי..."

"לא, אף פעם לא הייתי בעזה קודם. אבל תמיד רציתי. ואני אגלה לך סוד", היא עצרה וחיכתה שים תתקרב אליה לפני שהמשיכה בלחש, "המרכז לשלום ולזיכרון אף פעם לא היה בראש סדר העדיפויות שלי."

ים פרצה בצחוק והתיישבה סוף סוף לידה על הספסל.

"אז ים, "נוהא חייכה אליה, "לא שירן-יפת! סליחה. באמת שם יפה."

"נמאס לי שמתייחסות אליי בשם המשפחה שלי. אני לא אף אחת מהאמהות שלי. אני אדם בפני עצמי."

"כן, לא חשבתי על זה. זה בטח מעצבן."

"אז מי הטעם שלך?"

"סליחה?"

"הטעם שלך בגברים. הבנתי שהמדריך לא, אז מי כן?"

"לא גברים." היא חייכה אליה וים חייכה במבוכה. היא הייתה צריכה לדעת לא להניח הנחות.

"אז מה עכשיו?" ים הביטה בה וחיכתה להנחיות.

"אמרנו ים, לא?"

ים התבלבלה לרגע, ואז צחקה. "יאללה."

הדרך לחוף הייתה פחות ישירה משים ציפתה. היא חשבה שהליכה של עשר דקות תוביל אותן להימרח על החול ולהישרף בשמש, אבל הן מצאו את עצמן מסתבכות בין מבנים שנראה שכל מטרתם הייתה למנוע מהנערות להגיע ליעדן. נראה שהמבנה שעצרו מולו עכשיו היה האחרון מול קו החוף. רק לעקוף אותו וזהו.

על שלט הכניסה למבנה נכתב "תחנת מעקב לכלבי ים נזיריים" בעיטור לוגואים של עמותת דלפיס ורשות הטבע והגנים, עם תמונה של כלב ים שעברה פוטושופ גרוע ובועת דיבור עם הכיתוב "מאז 2027".

"יואו, איזה מותק!" ים קראה בהתלהבות, בזמן שנוהא התרכזה בניסיון לעקוף את התחנה שנדמה שחסמה כל גישה הגיונית לחוף. הן היו תקועות, ולמצוא חוף אחר כנראה ייקח יותר זמן משיש להן.

"אולי נוכל לראות משהו משם?" שאלה ים בהיסוס והחוותה לגרם מדרגות לולייני שהוביל לגג הבניין. הכניסה לגרם המדרגות הייתה נעולה בקודן, והספרות 0-8-5-2 היו שחוקות משימוש. מעל הקודן נכתב בעברית, באנגלית ובערבית "אין כניסה לזרים". ים הביטה לכל הכיוונים לפני שניסתה את מזלה וזמזום הקודן הבהיל את שתיהן. המדרגות היו מתכת שמלח הים באוויר ניקד בקורוזיה, והנערות טיפסו בזהירות עד שרגליהן נחתו על הגג המרוצף.

למולן נפרש חוף הים התיכון, גלי וסוער ללא שוברי גלים. על גג תחנת המעקב לכלבי ים נזיריים היו מותקנות משקפות מקצועיות שונות, וגם מצלמה חכמה ועמדה ממוחשבת לתיעוד. סככת עץ קעורה הטילה צל על המכשור הקבוע, אבל ים שיערה שהיא נועדה בעיקר להגן מגשמים ומרוחות.

כשנוהא הציעה ים, היא קצת קיוותה ללכת על החוף ולשכשך רגליים במים, אבל גם זה היה נחמד, ופה היה פחות סיכוי שיתפסו אותן לפני שיגיע הזמן לחזור. היא כן התאכזבה שלא נראה אף כלב ים בסביבה.

"למה ברכת איתי?" ים לא התכוונה לשאול את זה.

"למה את ברכת איתי?"

"לא התכוונתי. רק הערתי שהסיוור מטופש ורגע אחר כך..."

"מיותר, " נוהא קטעה אותה.

"מה?"

"אמרת מיותר, לא מטופש."

"אה, כן."

"אני חושבת שיותר חשוב להתעסק בעתיד מאשר בעבר, " נוהא הרצינה פתאום.

"כן, אבל צריך גם לדעת מה קרה פה. " ים לא ידעה למה היא מתווכחת. היא הסכימה לגמרי עם נוהא.

"טוחנים לנו במוח על איך פעם היה סכסוך בין יהודים לערבים, ואיזה מזל שהיום הכול מוסדר ומסודר, " נוהא הוציאה את קופסת האוכל מהתיק שלה. קופסת מתכת מאוירת בדמויות אנימה שים לא ידעה לזהות. בתוכה היו

לביבות פראסה, עגבניות שרי טריות ואצבעות סייטן מצופות פנקו, ונוהא הושיטה לה את הקופסה. ים בהתה לרגע וסירבה בנימוס.

"מה את מופתעת, חשבת שיהיה לי שם חומוס ובקלאווה?" נוהא צחקה, אבל ים הבחינה בכאב שהיה בצחוק הזה.

"את לא חושבת שהאיחוד הישראלי-פלסטיני הוא דבר טוב?" שאלה בניסיון להחזיר את השיחה לנושא הקודם, שלרגע נראה בטוח יותר.

"ברור שזה עדיף על מה שהיה קודם," הביס מלביבת הפראסה שחרר לאוויר ריח של הל ומוסקט, וים התחרטה שלא לקחה אחת בכל זאת. "תראי, זה חשוב לדעת מה היה, אבל אם ההתעסקות בעבר מונעת מאיתנו להתעסק בעתיד אז זה לא שווה כלום." נוהא פתחה את בקבוק השתייה שלה, אבל הוא היה ריק וים הציעה לה את שלה.

"תודה," היא גמעה את כל הבקבוק בשלוק אחד.

"איך את חושבת שצריך להתעסק בעתיד?"

"לחשוב על איך החיים שלנו באמת יהיו משותפים, ולא רק על הנייר. מה זה שווה כל הבית ספר הדו לשוני אם לא החלפנו מילה אחת בערבית? אם אין לך חברות פלסטיניות? אם את לא יוצאת עם פלסטינים?"

"כן, אבל זה לוקח זמן..." ים הסמיקה שוב.

"כמה זמן? חרבות ברזל נגמרה לפני תשע עשרה שנה, לפני שנולדנו. האיחוד הוכרז לפני שלוש עשרה שנה. זה דור שלם של אנשים שכבר היו צריכים לגדול אחרת. את ואני היינו צריכות לגדול אחרת. ללמוד גם את השואה וגם את הנכבה, אבל גם לחשוב קדימה ולהיות מסוגלים לדמיין אותנו באמת חיים ביחד."

"אני... אף פעם לא חשבתי על זה."

ים הביטה בנוהא, מתלבטת מה היא יכולה לומר שיקל על המתח באוויר או לפחות על רגשי האשם שלה. הן שתקו יחד דקות ארוכות.

"תראי," נוהא הנידה בראשה לעבר החוף, ובין גלי הים צצו שני ראשים שחורים ומשופמים. ים בהתה בכלבי הים מתקרבים אל החוף דרומית לתחנת המעקב ונאבקה בדחף לצלם אותם. היא נשמה עמוק והזיזה את קופסת האוכל של נוהא שחצצה ביניהן, שלחה יד ואחזה בידה של נוהא, מבלי להסיט את המבט מכלבי הים, טיפות המים על עורם מנצנצות בשמש הצהריים. נוהא הביטה בידיהן השלובות, חייכה לעצמה והשיבה את מבטה לזוג היצורים המשתזפים על החוף.

טיולים / אלה גורדון

שלושה טיולים בזמן מלחמה

עריכה: גלי אחיטוב

אזהרות תוכן: מלחמת אוקטובר ברקע

תגיות נוספות: חברות, ספרים, כלב, נחמה

אורך: 2314 מילים

איור מאת אלכס ברשטיין

הסיפור בהקראת אלה גורדון (12:37 דקות)

אירקה האריכה את טיול הערב למרות שאפיגרף כבר נראה כאילו לא יתנגד לחזור הביתה. גם היא, למען האמת, לא היתה מתנגדת לחזור במהירות לדירה השקטה ברחוב האגס, כי רק שם החרדה הרפתה מעט את לפיתת החנק המתכתית סביב בית החזה שלה. אבל כבר כמה שבועות שלא היו אזעקות והחדר של לב, שהיה גם הממ"ד, עמד ריק. אירקה החליטה שבמקום להמשיך לבהות בדלת הסגורה ובטלפון שסירב להציג סימני חיים, היא תהנה מהערב החמים שהיה בו אפילו שמץ של רוח ים.

אפיגרף האט עוד קצת את צעדיו ושרבב את לשונו. אירקה ליטפה את הראש המדובלל העצום. "עייף, כיעור? אתה כזה כלב בלאי..." כינתה אותו בחיבה, ואז נכמרו רחמיה והיא פנתה אל הגינה הציבורית הקרובה. היא זכרה במעורפל שהיתה שם ברזייה פועלת בביקור האחרון שלהם בסביבה. בפעם ההיא הם יצאו יחד לטיול ערב של יום שישי, בעיקר בניסיון להנחית את עצמם בחזרה לקרקע אחרי ההתרגשות מחוויות הפסטיבל האהוב עליהם בשנה. לב סיפר בהתלהבות אופיינית על ספר מדע בדיוני חדש שקרא ועל זה שאמא שלו שוב לוחצת עם הלימודים, ואירקה חייכה ואמרה שדווקא יתאים לו דוקטור, והם עברו לדבר על פרקי חג מולד בסדרות. היא זכרה שהיה אור סתווי אמיתי נדיר ואפילו נהיה לה קצת קר, והוא התנצל שאין לו ז'קט להציע לה באבירות, אבל היא תמיד יכולה לסחוב את אפיגרף על הידיים, זה כבר יחמם אותה, בטוח. והיא ניסתה את זה, ואפי היה מאוד מבולבל כי בטח מאז שהיה גור קטן איש לא ניסה להרים על הידיים את כל ארבעים הקילוגרמים שלו, ושניהם צחקו כל כך הרבה עד שהיא באמת הפסיקה להרגיש את הקור. למחרת בבוקר הוא קיבל את הטלפון.

עכשיו היא נכנסה לגינה השקטה והפעילה עבור אפי את הברזייה. כלב הרועים השחור העצום נשען בכפותיו הקדמיות על קצה הבטון וליקק בהנאה את זרם המים המקושט. כשסיים, אירקה לגמה מעט בעצמה והתיישבה על ספסל סמוך, ואפי צנח על הדשא המצהיב לצידה באנחת רווחה קולנית. היא הביטה בטלפון שלה. הודעה אחת בקבוצה שלה עם קארינה ודאשה – תמונה שרובה תלתלים בלונדיניים, אבל תחתיהם אפשר היה לזהות

את דימה, מצייר בשקדנות דגל ישראל. "הם כתבו מכתבים לחיילים היום ואני לא בטוחה מה להרגיש לגבי זה", כתבה קארינה ברוסית. אירקה הגיבה בפרצוף עצוב ובאימוג'י לב, ממאנת להיכנס לשיחה מילולית ארוכה. ועוד על... זה.

לא היו הודעות חדשות מלב. מאז שגויס היא שלחה לו בכל יום ציטוטים מספר ששניהם אהבו. אם היה לה מזל היה מגיב מייד, בדרך כלל בפרצוף צוחק ולפעמים בכמה מילים שגרמו לה לחייך. "זה בדיוק מה שהייתי צריך, אירקה." לעתים נדירות, כשהיה לו זמן פנוי, שלח ציטוטים משלו. הם סימנו עבורה היתר לשאול לשלום. אבל רוב ההודעות נקראו רק לאחר שעות ארוכות. פעם ציטט לה את המחשבות של הנסיך אנדריי מבורודינו ואז נעלם ליותר מיממה. זה היה הדבר המפחיד ביותר שהיא יכלה להעלות על הדעת. במשך יום ולילה הרגישה שהאוויר בריאותיה פוחת ופוחת, עד שנשימותיה הפכו שטחיות ומהירות והיא לא הצליחה להיפטר מהסחרחורת ומתחושת האסון המתקרב. עד שבבוקר למחרת כתב "סליחה שהבהלתי אותך, אני אהיה בסדר."

היא שמחה שהוא טורח לשקר לה.

הפעם, לפחות, הוא ידע מראש שלא יהיה זמין לזמן מה וביקש ממנה לא לדאוג ולוודא שגם אמא שלו לא משתגעת מדי. היא הביטה בטלפון שוב. מאז שהתכתבו לאחרונה שלחה לו את סצנת האמבטיה שידעה שתצחיק אותו, ואת "עצביי האומללים!" כדי להבהיר לו שהיא דואגת, אך שומרת על מורל גבוה ועל מצב רוח מרומם, ממלאת היטב את הציפיות מהעורף החזק וכן הלאה. שתי ההודעות לא נקראו.

היא השעינה את ראשה לאחור ועצמה את עיניה. מייד הרגישה את אפי מתרומם מריבצתו ומניח את ראשו המדובלל על ברכיה. היא ליטפה את אוזניו בהיסח דעת, מתמסרת לתחושת הפרווה הרכה בין אצבעותיה, כשקול שקט במבטא מוכר נשמע לצידה. "סליחה? אני יכולה אולי ללטף כלב שלך?"

אירקה פקחה את עיניה בלאות והביטה באישה שעמדה מולה ומוללה בין ידיה תיק בד בצבע בלתי מוגדר. שמלה כחולה נתלתה רפויה מכתפיה והמבט בעיניה, שאדמומיות ניכרה בהן, היה מבולבל וקרוב לייאוש. היא בכל זאת חייכה מעט כשאפי הטה את ראשו ושרבב כלפיה לשון ארוכה ולחה

"הוא כלב מאוד –" היא קטעה את עצמה, כאילו לא הייתה בטוחה איך להמשיך. "נראה לי שאת מתכוונת – חמוד", אירקה חייכה אליה. "אתה באמת מאוד חמוד, נכון, כיעור?" אפי ליקק את ידה לאישור והאישה צחקה בשקט ומיד כיסתה את פיה, כמו מופתעת מהצליל שנפלט ממנו. "אני מדברת רוסית, אם את מעדיפה", המשיכה אירקה בזהירות, חוששת מעט שגאוותה של האישה תיפגע מההצעה, אבל היא רק נאנחה בהקלה והתיישבה בקצה הספסל מצידו השני של אפיגרף. הוא הניע את

זנבו מצד לצד, העלה ענן אבק צהבהב מהמדרכה ובלי להסס העביר את ראשו מחיקה של אירקה אל ברכיה של שכנתו החדשה. ארורה תהיי, בגידה פתאומית אך בלתי נמנעת, חשבה אירקה ואמרה ברוסית, "סליחה, הוא תמיד קצת ידידותי מדי לזרים. בוא הנה, מפלץ –"

"הוא לא מפריע בכלל," מיהרה האישה לענות, גם היא ברוסית, והתמסרה לליטוף הראש המדובלל. אירקה רק חייכה. מעט מאוד אנשים הצליחו לעמוד בפני אפי כשהוא רצה בכך. והוא תמיד רצה בכך, כמובן.

"לשלי קראו טימושקה," המשיכה האישה בשקט. "הוא היה הרבה יותר קטן, אבל גם כן מאוד **חמוד**." את המילה האחרונה אמרה בעברית, מגלגלת אותה לאט, קולה לח מדמעות שעוד לא נוצרו. ידה נחה עכשיו על ראשו של אפי בלי לנוע. "כבר שלוש שנים הוא איננו," ענתה לשאלה שהסתובבה לאירקה בראש, "קצת לפני שעשיתי **עלייה**." גם את המילה הזו אמרה בעברית מתורגלת, כאילו זו השפה היחידה שבה המילה הזו יכולה להתקיים.

אפי נאנח ורייר קצת על הברך שלה, ואירקה בלעה את המועקה שפתאום התמקמה לה בגרון, חוסמת את השאלות המנומסות בדרכן החוצה. במקומן נדחפה שאלה שאירקה לא היתה מעלה בדעתה לשאול אדם זר בנסיבות אחרות. "את לבד פה?"

האישה נדה בראשה ואז הנהנה. "עכשיו לבד, כן. אחי הקטן **במילואים**." עוד מילה בעברית מאומצת. אירקה התכווצה קצת. למה היתה חייבת לשאול. מה היא יכולה לומר עכשיו שלא יישמע מוזר או מביך? "את רוצה אולי לבוא ל-?" היא התאמצה למצוא את המילה ברוסית, אבל לא הצליחה לחשוב על המונח הנכון. "**יום אימוץ**?" התפשרה לבסוף ומיהרה להסביר, "זה יום כזה שאפשר לבוא להתנדב עם חיות ואפילו לאמץ כלב. העמותה שאימצנו ממנה את אפי מארגנת שוב בקרוב פה בעיר. רגע, אמצא לך את המספר." אירקה הרגישה מדקרת חרטה. בדמיונה ראתה פתאום את האישה מגמגמת מילים לא מוכרות בעברית ומנסה להשתלב לבדה בהמון נלהב של אנשים וכלבים ובלגן רועש, אבל עיניה של הזרה נדלקו בזיק של עניין ופניה אורו בציפייה. אירקה מצאה עבורה את המספר וקיוותה שזה יעבוד.

"תודה רבה לך," אמרה האישה וקמה בזהירות, מכתיפה את תיק הבד ומסדרת את השמלה הכחולה. אפי צעד אחריה וניסה לתחוב את אפו אל כף ידה השמוטה לעוד ליטוף. האישה חייכה אליו ואז לאירקה. "אני חושבת שאלך **ליום אימוץ** הזה." היא נשמעה מעודדת כשניסתה את המילה החדשה. "אולי נתראה פה שוב מתישהו. אני נדיה, דרך אגב."

אירקה קמה על רגליה גם היא, ומייד חזר אפי לעמוד לצידה, משעין את כל כובד משקלו על ברכיה, כהרגלו. יצור עצלן. "זה יהיה נחמד, אפי ישמח." היא הושיטה את ידה ונדיה לחצה אותה באצבעות רכות וחמימות. "אני אירה."

כשהגיעו הביתה, הדירה היתה שקטה וחשוכה והטלפון עדיין שתק.

שבוע לאחר מכן יצאו לטיול צהרים מקוצר. למעשה, שקלה לדחות אותו לאחר השקיעה ולנסות לסיים את הביקורת ל"גיקדום היום", שתאריך ההגשה שלה עבר כבר לפני יומיים. אבל רגע לפני שהתייאשה וחיפשה עוד דרך לדחייך את המטלה, צלצל הטלפון שלה. שמה של אמא של לב הסיח את דעתה מהכתבה, שאמנם צברה עוד משפטים בהדרגה, אבל כולם הכילו מילים בנאליות וחבוטות משימוש, ואף לא אחד מהם היה משהו שאירקה היתה רוצה לקרוא בעצמה.

"פריבט, דודה מאיה," ענתה אירקה לשיחה. היא ניצרה קצת את ידה השמאלית, שאצבעותיה החלו להתעייף מהכתיבה, וקמה להכין לעצמה תה. עלים בתפזורת, שחור וחזק, עם לימון, בלי סוכר. כמו שלב תמיד מכין להם. מאיה נשמעה מודאגת. אירקה לא הצליחה להיזכר מתי בפעם האחרונה היא לא נשמעה מודאגת. "לא, שום דבר חדש, אבל את יודעת איך זה..." אפי הרים ראש ממרבצו ליד הכיסא שלה וזנבו היטלטל על הרצפה בעצלות, אדיש לכל הדברים שלא נאמרו משני הצדדים של השיחה. אמו של לב הציעה לאירקה לבוא בשבת. היא כבר הזמינה את עידו וחששה שהוא ירגיש לבד.

"בטח, אני אבוא." אירקה דמינה את עידו במטבח המצוחצח אצל אמא של לב, מגמגם ברכת שבת שלום ומשתתק מייד, במבוכה שנסוגה ממנו רק כשלב היה בסביבה. היא שמחה שתוכל לארח לו חברה ולהרגיש קצת מועילה, לשם שינוי. "אביא גלידה. פקה בינתיים, דודה מאיה." "אולי בכל זאת טיול, מפלצת?" שאלה את אפי, אחרי שהחליטה לתת לעצמה את התה כפרס כשיחזרו אל המזגן מהחום המהביל שבחוץ. "בוא נתאוורר קצת. אבל רק בצל, טוב?" כשהורידה מהמתלה את הרצועה עם הדפסי החלליות, כבר עמד אפי ליד הדלת ולא היה שום דבר עצל בכשכושי הזנב הנלהבים שלו.

הם חצו את הכביש הלוהט. גינת הכלבים הקרובה היתה ריקה בשעת הצהרים החמה וכל העיר נראתה קצת מנומנמת מהשמש. אפי דווקא שמח להשתולל קצת בין מתקני העץ, ואירקה ירדה בצל המפוקפק של עץ הפיקוס וניסתה בכל זאת לעבוד על הביקורת. עצם המחשבה להתעסק עכשיו בתמות ודימויים וחוויות בדיוניות הרגישה לא נוחה, כמו חולצה קטנה מדי. ממילא אנשים לא קוראים עכשיו ביקורות תרבות. או צורכים תרבות. או עסוקים במשהו שהוא לא לשרוד את ה"תקופה" הזו, עד כמה שבכלל אפשר לקרוא לה ככה – כי גם אם המלחמה תיגמר, ולמלחמות, גם הגרועות ביותר, היתה נטייה כזו, המציאות לא תחזור להיות רגילה ופשוטה כמו קודם. הודעה מלב, ראשונה מזה כמה ימים, הסיחה את דעתה מהמערבולת המבלבלת בראש שלה. "לא תאמיני מה מצאתי פה," כתב, והיא נאנחה בהקלה גם כיוון שהוא יצר קשר וגם כי הזדמן לה תירוץ לא לחשוב על העבודה לעוד כמה רגעים. בתמונה שצירף נראתה כריכה צהבהבה עם שלושה איורים כהים בטור אנכי: פנתר שואג, דמות שמנמנה עם מדחף מחובר לגבה ודובון מתעופף על בלון. אירקה הניחה את אצבעותיה על המסך ונתנה לטיפת הנוסטלגיה שנקוותה בבטנה לגדול ולהתמלא בזיכרונות, עד שהרגישה אותה מאיימת לזלוג מתוך עיניה. היא מיהרה להתנער ולענות ללב, לפני שייעלם שוב ללימבו של חוסר זמינות.

"אני באמת לא מאמינה! מאיפה השגת את זה???"

"נראה לי מישהו שכח פה. יש גם הקדשה בפנים."

היא הגדילה את התמונה והבחינה בכתב קירילי מסולסל בעט כחול עבה: "לחברינו למסע מתחת למפרשים."

היא עצמה עיניים לרגע, בניסיון לדמיין למי שייכות המילים האלו ולמי הן נועדו. אפי נבח קצרות על שקית ניילון סוררת שהשתרכה על האדמה החמה, ואירקה הקלידה: "תביא את זה כשתחזור? אולי נצליח למצוא את מי ששכח את זה." היא לחצה על 'שלח' לפני שתתחרט על ההפרה הזאת של ההסכם הלא כתוב ביניהם. לא מדברים על החזרה של לב. גם לא על האפשרות האחרת. זו היתה ביצת יאוש טובענית והם פילסו את דרכם סביבה בזהירות. הוא ודאי לא רצה לעורר בה תקוות שווא, והיא לא רצתה להעמיס עליו בגעגועיה. הוא יחזור כשהוא יחזור. לדבר על כך לא ישנה דבר.

כך חזרה ואמרה גם לעידו שלא גויס, כשהתקשר אליה בקול רועד, לא מסוגל יותר לשאת את הבלי-לב שלו. שניהם ניסו לשמור על חזות נטולת דאגות כמו בסיפור אנגלי ישן וטוב. העורף חזק, המורל גבוה, אין לך מה לדאוג לנו. שניהם גם ידעו שלב לא באמת קונה את זה, אבל לא הצליחו לחשוב על משהו טוב יותר לעשות. "רעיון טוב", הגיעה תשובה מהירה. "בינתיים קורא. אירקה, שכחתי שקיפלינג מושלם. אותו דם אנחנו, את ואני." הנה התשובה שלה, חשבה, והגוש המלוח בגרונה התכווץ מעט. לב קורא. הוא שם, בין כל הדברים הנוראיים שאת לא יכולה לדמיין, ועדיין יש לו מחשבות על קיפלינג. היא שלחה לו תמונה של אפי משתרע על גבו, משרבב לשון ומניף את כפותיו העצומות באוויר. "מלך הג'ונגל", הוסיפה וקיבלה חזרה שורת פרצופים צוחקים. "תגרדי לו את האוזניים בשמי! חייב ללכת עכשיו." "ציד מוצלח", ענתה, ומיד קצת התחרטה על יותר מדי משמעויות שאולי היו בציטוט הזה עכשיו. אבל הוא רק שלח לב ירוק והשתתק. כשנכנסה הביתה מצאה בית קריר ושקט, אבל טעם התה שהמתין לה היה מריר מדי.

*

כמה ימים מאוחר יותר תכננה אירקה את טיול הבוקר כך שיסתיים בדיוק בשעת הפתיחה של "דום קניג". היא אהבה לבקר בחנות הספרים השכונתית בתחילת הבוקר, כשהמהום המזגן היה הצליל היחיד שהפר את השקט בחנות המוארת בת שני החדרים. אפי התמקם על הרצפה לצד הכניסה והביט בה בעיניים של מי שהשלים עם גורלו, והיא צעדה לבדה במבוך המדפים הצפוף.

לב לא ענה לה מאתמול בערב. ההודעה האחרונה ששלחה לו השבוע היתה צילום מסך של כותרת הפרק "כיכר המלכים". זה היה הפרק האהוב עליו, וגם היא תמיד הרגישה את התקווה מניצה בה כשקראה על פגישתם המחודשת של גיבורי ילדותה. אבל ההודעה לא נקראה והטלפון נשאר דומם. אירקה הרימה יד לברך לשלום את דריה, המוכרת הקבועה במשמרת הבוקר, שכבר הכירה אותם היטב מהביקורים התכופים. אפי, ללא כל בוושה, טופף בנחת אל הדלפק לקבל ליטופים. הוא ידע שדריה לא יכולה לעמוד בקסמיו ולא תגרש אותו. אירקה ניגשה לבדוק מה התחדש בשולחן המרכזי ואחר כך מיהרה לצלול אל מדפי המשומשים, שם תמיד חיכו לה אוצרות חבויים שגם אם לא קנתה, הפגישה איתם היתה מותירה בה שמחה עוד ימים.

היא לא היתה בטוחה כמה זמן החליקה במבטה על הכרכים, שולפת ומעלעלת באחדים מהם, כשצליל הפעמון המיושן מעל הדלת בישר שהם כבר לא לבדם בחנות. אירקה הרימה את עיניה מעותק מרופט מעט ברוסית של "פשיטת הבקר של קולי" וראתה אישה בשמלה רפויה, אוחזת תיק בד בצבע בלתי מזוהה, ניגשת אל הדלפק. אפי, כמובן, קם מייד לברך את האורחת ואירקה מיהרה אליהם כדי לקשור אותו ברצועה לפני שהלקוחה תיבהל. אבל האישה הניחה יד בין אוזניו והסתכלה סביב, עיניה תרות אחרי הבעלים ושאלה את דריה דבר מה בקול שקט. אירקה התקרבה ושמעה את שתי הנשים משוחחות ברוסית.

"אני מצטערת, אין לנו את זה, אבל אני יכולה לנסות לחפש כל אחד מהם בנפרד אם את רוצה," אמרה דריה. נדיה, שאירקה זיהתה עכשיו, נדה בראשה בעצב. "לא... אני מחפשת את הספר הזה, הוא היה של אח שלי ואבד לו, זה מהילדות שלנו." היא חייכה אל אירקה חיוך שבקושי הרים את זוויות פיה. "שלום לך ולכלב החמוד."

אירקה נשענה על הדלפק. ליבה הלם בקול פתאום והיא לא ידעה למה. "אני יכולה אולי לעזור? יש לי הרבה ספרים ישנים בבית, אולי מה שאת מחפשת?"

נדיה הושיטה לה את הטלפון שלה שהיה סדוק לכל אורכו. למרות זאת אירקה זיהתה את הספר בקלות. היא הביטה בכריכה המוכרת ורצתה כל כך לחבק את לב עד שבאב לה בין השכמות, במקום שנהג לשרטט באצבעותיו מעגלים קטנים. היא הניחה את ידה על ראשו של אפי. אצבעותיה נגעו קלות באצבעות של נדיה. לרגע הן ליטפו אותו יחד, ואז אירקה חייכה.

כשחזרו הביתה, מצאו דירה שטופת אור בוקר מהחלונות הגדולים שבמזרח. תיק צבאי ישן ומטונף שכב ליד דלת הכניסה ופכפוך של מים זורמים נשמע מהמקלחת. על שולחן המטבח שכב ספר ישן בכריכה צהבהבה ועליה שלוש דמויות כהות.

* פריבט, פקה - היי, ביי (רוסית)

* בורודינו - קרב מכריע במלחמת 1812 בו רוסיה נחלה כישלון מול צבאות נפוליאון, לב מתייחס לסצנה מ"מלחמה ושלוש" מאת לב טולסטוי

* סצנת האמבטיה - סצנה קומית מתוך "מות אכילס" מאת בוריס אקונין ובה הגיבור טובל באמבטיית קרח

* עצביי האומללים! - ציטוט של גברת בנט מתוך "גאוזה ודעה קדומה" מאת ג'יין אוסטן

* הספר שלב מוצא - מהדורה סובייטית ישנה שמכילה את ספר הג'ונגל, קרלסון על הגג ופז הדוב

* כיכר המלכים - פרק מתוך "20 שנה אחרי" מאת אלכסנדר דיומא, בו המוסקיתרים לשעבר נפגשים שוב אחרי פרידה ארוכה

* דום קניגי - רשת חנויות ספרים רוסית בישראל

* "פשיטת הבקר של קולי" - אפוס קלטי, "האיליאדה האירית"

המהומה על הגביש / אולגה יופה

אשפית מעבדה מחפשת מישוהו במכון לקסם והנדסה שיעזור לה להחליף פריט שנשבר. בהשראת אגדות רוסיות

עריכה: יוליה שנר

תגיות נוספות: פנטזיה אורבנית, מסע, בהשראת האחים סטרוגצקי

אורך: 3800 מילים

הסיפור בהקראת אולגה יופה (31:50 דקות)

הסמסטר הראשון של סשה כאשפית במעבדה לגלים במכון המחקר להנדסה וקסם התקרב לסיומו.

היא יושבה במשרד הקטן שבצריף על רגלי התרנגולת¹, וכתבה רשימת מטלות לחופשה בין הסמסטרים, מקשיבה כבדרך אגב לשיעור שנסטיה לימדה בחלל המרכזי. נסטיה הייתה המדריכה הטובה ביותר במעבדה, והיו לה התלמידים הטובים והחכמים ביותר. היום הם עבדו על ניסוי הבונוס – "עקיפה של אור משרביט קסמים".

רשימת המטלות הייתה די משעממת: לאבק, לנקות את תאי מי החיים ותאי מי המתים², לשמן את מפרקי רגלי התרנגולת, להחליף כמה סוללות, לחפש ניסויים חדשים.

קולה הרגוע והבטוח בדרך כלל של נסטיה לפתע נשמע מבוהל.

"אי־בנושקה, לא!..."

הבזק אור מסנוור. כל הצריף התנודד. רגלי התרנגולת מעדו.

כמה דקות אחרי זה סשה, נסטיה, אי־בנושקה ושאר הסטודנטים כבר עמדו על המדשאה מחוץ לצריף. סְטֶרְלִיצִי³ ממחלקת האבטחה והבטיחות הגיעו מהר מאוד לבדוק מה קרה.

הצריף עדיין השמיע קולות יללה איומים.

הסטודנטים היו מבוהלים אך אף אחד לא נפגע פיזית.

הפסיכולוג, שהגיע יחד עם הסטרלצי, הרגיע את הצריף ואישר כניסה לצוות החרום ואז התפנה לסטודנטים. אחרי בדיקה, גם סשה הורשתה להיכנס.

למרות האפקט הדרמטי, הנזק היה מזערי וכלל בעיקר חבורה של סטודנטים מבוהלים, מדריכה אחת קצת אומללה, צריף על רגלי תרנגולת מזועזע אחד ואחת אשפית מעבדה עצבנית, שכעת הייתה צריכה להחליף את גביש העקיפה.

הגביש התנפץ לרסיסים.

זה היה מתסכל. רק לפני כמה חודשים, אחד הדברים הראשונים שהיא עשתה בתור אשפית מעבדה, היה לבקש מסרגיי מהסדנה ליצור מעטפת מגן טובה יותר עבור הגביש העדין. סרגיי עשה עבודה נהדרת, הוא ייצר מסגרת פולימרית יפיפייה עם רונות מגולפות בתוכה, וטווה לחשים של עמידות וחוסן.

למרבה הצער, לחשי העמידות היו מיועדים למקרה שהגביש יפול על הרצפה בגלל חוסר זהירות, ולא יכלו להגן על הגביש מהתנפצות מבפנים בגלל תהודה לא מתוכננת.

בכל זאת, סשה לא דאגה. היא אמנם קיבלה את הצריף של מעבדת הגלים באי-סדר, מלוכלך ועם ארגז כלים חלקי, אחרי שהאשף הקודם התפטר לפני כמה שנים והצריף תוחזק בחוסר רצון על ידי אשפים ואשפיות מהמעבדות השכנות, אבל הם כן שמרו מלאי של חלקי חילוף לכל הניסויים.

זה דרש חיפוש ארוך במחסן, שכלל פתיחה של כל הארונות, פשפוש בתחתיות של חביות, ועל הדרך מסע ומתן מחודש עם עכבישים על גבולות. לבסוף נמצאה קופסה לבנה, עם הכיתוב "גבישי עקיפה" בכתב יד מרושל.

בקופסה היה גביש אחד אחרון.

כעת הייתה זו אחריותה של סשה לחדש את המלאי.

'זה קל.' היא חשבה. 'להשיג מימון ולקנות קריסטל מאחד מספקי הציוד.' דברים דומים היא עשתה כבר כמה פעמים במהלך הסמסטר והרגישה שהיא מתורגלת בהם היטב.

מר צ'ארביץ', הסגן למנהל, כעס על הוצאה כל כך גדולה ולא מתוכננת, אך הבטיח לשלם עבור הגביש החלופי, ברגע שתמצא אחד.

רוב הספקים כבר מזמן העבירו את העסק שלהם לרשת המחברת את מגשי הכסף. הקטלוגים היו נגישים בקלות מהמגש האישי שלה. היא בילתה שעות בגלגול תפוח הזהב על מגש הכסף⁴ בגלילה בקטלוגים תוך חיפוש אחר הגביש הנכון. למרבה תסכולה, למרות שלכל הספקים היה מגוון עצום של גבישים, לא היה להם את האחד הנכון. היו להם גבישים גדולים וקטנים יותר, היו להם גבישים בכל הצבעים, היו להם גבישים מפזרים ומרכזים, אבל לא היה להם אחד שיתאים למערך המעבדה.

מדוכאת, היא הלכה לבקש עצה מחבריה לעבודה.

בבקתה על רגלי תרנגולת בקרחת היער השכנה, אשף המעבדה אנטולי ניהל את מעבדת תופעות הקסם הנדירות. מדי פעם גם בניסויים שלו השתמשו בגבישי עקיפה קסומים.

תגובתו הראשונה הייתה לרשום את שמות הספקים, שאת הקטלוגים שלהם היא צריכה לפתוח במגש. אבל אחרי שבילה גם הוא זמן רב בגלגול תפוח הזהב, הוא סוף סוף ויתר והעלה הצעה חדשה.

"את יודעת מה?" הוא אמר, כאילו מופתע מהרעיון של עצמו, "את צריכה לשאול את קאשיי."

פרופסור בֶּסְמֶרְטְנִי⁵ היה למעשה פרופסור אמריטוס, שניהל מחקר על חיי נצח. המעבדה שלו שכנה בחלקים העמוקים והאפלים שלמרגלות קמפוס מכון הקסמים וההנדסה. אף אחד לא באמת ידע כמה זמן המעבדה שלו היתה קיימת וכמה גדולה היא היתה. למרות שהם לעולם לא יודו בכך, רוב הצוות, כולל הדיקן, פחדו ללכת לשם ולבדוק.

אנטולי הסכים ללוות אותה, אבל רק עד הכניסה למעבדת האלמוות וצעק פנימה שהוא הביא אורחת. אז שם בידה פחית ספריי כחולה, מלמל "זה עשוי להיות שימושי מתישהו", ובצליל 'פופ' – התאדה.

אלכסנדרה הסתכלה על פחית התרסיס – שמן ניקוי רגיל, משכה בכתפיה, תחבה אותו לשרוולה הרחב, שבו היו תפורים כיסי מרחב-זמן, ונכנסה פנימה.

בתוך המרחב הגדול של המעבדה התפתל מסדרון צר, ארוך ואפלולי. בעל המעבדה סידר את הציוד שלו כדי לפנות מעבר מהכניסה אל המשרד בצד המרוחק של החלל הגדול, אחרת סשה לעולם לא הייתה מוצאת את דרכה במבוך שבין המכונות, הארונות והשולחנות. היא פסעה בחשש בין המכונות המשונות שזמזמו, צפצפו, המהמו, והשמיעו מגוון מפתיע של צלילים משונים אחרים. ניצוצות של חשמל וקסם רצו מדי פעם על הכבלים הרבים שחיברו בין המכונות שונות בערבוביה, גורמים לה לחפש בחשיכה שמתחת לתקרה הגבוהה את העכביש הענק שטווה את קוריו מעל הציוד. חלק מהמכונות היו מכוסות בשכבת אבק עבה וחלקן היו חדשות ומבריקות.

**

המשרד בסוף המסדרון היה קטן. שלושה קירות היו מכוסים מהרצפה עד התקרה במדפי ספרים עמוסים לעייפה. ולאורך הקיר הרביעי עמדה ספה נוחה למראה ומעליה לוח מודעות גדול, עליו היו מהודקים פוסטרים ועלונים. במרכז החדר עמד שולחן גדול מדי ומעליו רכנה דמות גבוהה וצנומה.

"אההה", הוא אמר והרים את מבטו מכתב היד המצהיב, "מה מביא אליי אשפית מעבדההה, ועוד אחת שנראית כל כך עצובההה?"

היא סיפרה לו את הסיפור על הגביש שהתנפץ, ואת החיפוש שלה ברשת כדי למצוא בדיוק את הגביש הנכון, ואיך היא כבר שאלה את אנטולי, אשף המעבדה לתופעות נדירות, והוא שלח אותה לדבר איתו – עם פרופסור בסמרטני.

”זה כלליל לא דבר נוראא.” אמר הפרופסור כשסיימה. הוא דיבר באטיות ומשך את המילים. ”יש כמה ספקי ציווד קסם שאני עובד איתם ממ. זה האהוב עליי.” הוא שלף כרך ענק מזהיב וזרק אותו על השולחן. הוא נעלם לרגע מהעין מאחורי ענן האבק וסשה השתעלה ארוכות. ”בואי נראהה...” הוא פתח את האינדקס, חיפש גבישים, מצא את מספר העמוד, דפדף לעמוד הנכון, כשהוא מעלה עוד ענן אבק וגורם לה להשתעל שוב, והתחיל לעבור על רשימת הגבישים בזה אחר זה.

בניסיון להיות מנומסת, היא עשתה כמיטב יכולתה להיראות מרוכזת במה שהוא עושה. אבל מחשבותיה נדדו ועיניה נחתו על לוח השעם מעל הספה. העלונים שעליו היו בגוונים שונים של צהוב. הישנים ביותר נראו בני מאות שנים, מפרסמים הופעות קוסמים ביום הבזאר; החדשים יותר היו הזמנות לסמינרים מדעיים בארצות רחוקות.

אחד העלונים תפס את עינה והיא שאלה: ”מי זאת ואסיליסה פֶּרְמוֹדְרֶה⁶?” קוטעת את המלמול המונוטוני בחוסר נימוס.

”כון! ואסיליסה היא כישרון צעיר מבטיח מאווד! פגשתי אותה בכנס לפני כמה שניםסס. יש לה מגוון רחב של תחומי ענייןן. יכול להיות שיש לה קצה חוט בשבילךך. את באמת צריכה ללכת לפגוש אותההה!”

הפוסטר שעליו הם דיברו נראה בן כמה עשורים.

הוא הסביר כיצד למצוא את המגדל של ואסיליסה על ההר המתנשא מעל הקמפוס.

כמתנת פרידה נתן לה את הקטלוג שבו הוא חיפש את הגבישים בשבילה. היא ניסתה למחות.

”אללל תדאגי,” הוא אמר, ”הוצאאתי אותו מהפחחח, בדיוק קיבלתיי אחד חדששש בדואררר. למרות שהוא מהמאה הקודמממת, אני בטוחחח שהוא יועיל לך בעתייד.”

מחוסר ברירה, היא הודתה לו, הניחה את הכרך המאובק באחד מכיסי השרוול ופילסה את דרכה חזרה דרך המעבדה החשוכה, עמוסה בציווד, שנראתה כאילו היתה פעם מערה או טירה מימי הביניים.

מכון בְּסֶמְרֶטְנִי לחקר האלמוות שכן בצד הנמוך והעמוק ביותר של מכון הקסם וההנדסה, אבל היה במרחק הליכה מתחנת המדוכות⁷ האוטונומיות. שם היא הזמינה נסיעה במגש הקטן, שהציפוי הזהוב של התפוח שלו כבר מזמן התקלף. כמה רגעים לאחר מכן נכנסה מדוכה לתוך התחנה ונעצרה לידה, מטאטא ההיגוי בקדמתה עדיין מתנדנד קלות. המדוכה הייתה קצת חבוטה ומלוכלכת, כצפוי מתחבורה ציבורית בקמפוס סואן, אבל עובדת.

היא קפצה פנימה.

למדוכה היה ממשק קולי. "מכון פרמודאריה" היא אמרה. למזלה, המכון היה מספיק מוכר כדי שהתחנה שלידו תקבל את השם, אחרת סשה היתה צריכה לחפש את מספר התחנה על המפה במגש. המדוכה התרוממה ונכנסה לנתיב התנועה האווירית סובב הקמפוס.

האשפית העייפה ניצלה את הזמן כדי להשקיף על הנוף שנפרש לפניה. הקמפוס השתרע על שטח גדול, עם עמקים, הרים, נהרות ויערות. הפקולטות, מכוני המחקר והמעבדות מפוזרים במרחב הגדול. בתקופה זו של השנה המקום הרגיש נטוש. הסטודנטים בדיוק סיימו את הסמסטר והסתתרו במעונות ובספריות – למדו לבחינות. חברי הסגל הסתתרו במעבדות – סוף סוף התפנה להם זמן למחקר. והסגל המנהלי הסתתר במשרדיהם, קבור תחת ערמות של מגילות וניירת – ממשקים חדשים, רק בני כשלוש מאות שנה, כמו מגש הכסף עם תפוח הזהב או הממשק הקולי עוד לא נכנסו לשימוש הביורוקרטים. זה תמיד לוקח יותר זמן אצלם.

הנוף הפסטורלי, הרוח הנעימה בשערה והתנודה העדינה של המדוכה גרמו לה להרגיש מנומנת.

* *

כשנחתה, השמש כבר שקעה, וכשנכנסה ליער – כבר החשיך לגמרי. היא הלכה בשביל צר, בקושי נראה, מסתמכת על התיאור של קאשיי. הינשופים על העצים צפו עליה בעיניהם הגדולות והעגולות, התנים ייללו בשיחים ומשפחה של חזירי בר חצתה בנחת את השביל.

השביל הוביל אותה למגדל גבוה ואלגנטי. בקומה העליונה היה חלון מואר יחיד. ליד הדלת היה קורא כרטיסים, אבל סשה היתה בטוחה שאין לה אישור בכרטיס העובד שלה. יהיה מנומס יותר לדפוק, בכל מקרה. איש לא ענה לנקישה. בהתחשב בשעה המאוחרת, היא שקלה לחזור לצריף שלה ולנסות שוב למחרת.

לפתע הופיעה דמות לבנה במסגרת החלון המואר בראש המגדל. רגע לאחר מכן החלון נפתח והדמות נפלה. סשה צפתה באימה בברבור לבן נופל כמו סלע מגובה המגדל. מבוהלת, היא החלה לחפש מסביב שלטי הכוונה למגש החירום הקרוב ביותר. אבל ברגע שהעוף הלבן פגע בקרקע הוא הפך לאישה גבוהה לבושה בחלוק מעבדה לבן, משקפי מגן ומסכת פנים.

"אממ... פרופסור פרמודאריה?"

"זו אני." הגיעה תשובה עמומה.

האישה הסירה את כפפות המעבדה ותחבה אותן לכיס החלוק הלבן, ואז הסירה את המסכה ואת משקפי המגן. הפנים היפות שנחשפו זרחו באור עמום בחושך שירד על היער.

"נעים להכיר. שמי אלכסנדרה פֶּרְיוֹלוֹבָה. פרופסור בסמרטני שלח אותי. בעצם זה לא מדויק, אני מחפשת גביש עקיפה מאוד ספציפי וחיפשתי אצל כל הספקים בשוק, ושאלתי את עמיתי לעבודה והוא שלח אותי לקאשיי בֶּסְמֶרְטְנִי

והוא זה שאמר לי, שאולי יש לך קצה חוט בשבילי. אבל את עסוקה. הייתי צריכה להתקשר קודם... סליחה שנפלתי עליך ככה."

"לא, לא! זה בסדר. בעצם, זה ממש נהדר! כל המשתלמים שלי יצאו לחופשה בחוף לוקומוֹרְיָה⁸ לשבוע ואני כבר התחלתי להשתעמם. בואי, בואי!" היא פתחה את הדלת עם הכרטיס שלה.

בפנים האורות נדלקו אוטומטית. מולן היה גרם מדרגות מתפתל סביב פיר מעלית המסע הרחבה.

"סליחה, המעלית איטית מאוד, היא מיועדת למעבדת השינה. יהיה מהיר יותר לעלות במדרגות."

"בגלל זה נפלת מהחלון?"

"כן, זאת הדרך הכי מהירה למטה."

"אני קצת חדשה פה במכון... כבר התכוונתי לקרוא לִסְטֶרְלִי..."

"סליחה שהבהלתי אותך."

כשהגיעו לבסוף למשרד בקומה העליונה, סשה הייתה קצת חסרת נשימה ופתאום הרגישה עייפה מאוד. היא גם נזכרה שלא אכלה צהריים. נראה שבעלת הבית קראה את מחשבותיה. היא הוציאה מפה גדולה ומשובצת והניחה אותה מגולגלת על שולחן הדיונים.

"פיצה או סושי?"

וואסיליסה מילמלה כמה מילות קסם והמפה⁹ נפתחה, פורשת את ההזמנות שלהן על השולחן.

בזמן שהן אכלו, סשה סיפרה לוואסיליסה בצורה מסודרת על המסע שלה, בחיפוש הגביש הנכון בשביל המעבדה שלה.

"ובכן," אמרה ואסיליסה, "יש מקום כאן, במכון, שיכול לייצר כל סוג של גביש לפי דרישה. אבל הם אנשים שלא קל להתמודד איתם."

"ספרי לי."

"למנהלת קוראים באבא יאגה¹⁰. עד לפני מאה שנה היא היתה בעצמה אשפית מעבדה, אבל נמאס לה והיא רצתה לשנות כיוון. לבסוף היא עברה לנהל את הסדנה לייצור גבישים. היא מאוד אוהבת לספר לכולם איך בתקופתה המעבדה התנהלה בצורה אידאלית ואחרי שהיא עזבה, שום דבר כבר לא היה כמו שצריך. תצטרכי למצוא דרך להתחמק משיחה איתה ולהכנס פנימה, לדבר עם העובדים שלה. ברגע שתגיעי אליהם – את בחצי הדרך אל הגביש שלך." ואסיליסה קפצה רגע למשרד שלה וחזרה עם כלי עבודה וקופסה קטנה. "תני להם את זה, והם ישמחו לעזור לך."

סשה הביטה בכלי שואסיליסה שמה בידה.

"זה מברג."

"זה מתכוונן. נסי את זה."

וסיליסה נתנה לה את הקופסה הקטנה, שהתגלתה כחתיכת ציוד עתיק ומשונה. לכל בורג שסגר אותה היה ראש אחר: שטוח, צלב, משושה, ואפילו כמה בעלי צורה בארבעה וחמישה מימדים. הם גם היו בגדלים שונים. סשה כבר נאלצה להתמודד עם סיוט כזה של ציוד מורשת ולא הופתעה. אחד הדברים הראשונים שהזמינה למעבדה שלה היה ערכה מלאה של מברגים מכל הסוגים. עכשיו וסיליסה נתנה לה רק אחד. אבל ברגע שהמברג נגע בראש הבורג, הוא השתנה כך שיתאים לגודל ולצורה המדויקים של הראש.

"נחמד! איך את יכולה להיפרד מדבר כל כך מדהים?"

"זה לא כל כך מיוחד." וסיליסה צחקה. "הנה. אני אשלח לך קישור במגש. זה מסוחר מעבר לים יש להם הרבה זבל במחירים מצחיקים, אבל חלק מהדברים דווקא מוצלחים. תקני אחד לעצמך."

באותו הלילה סשה ישנה על הספה בחדר הדיונים הגדול במגדל של מכון המחקר פרמודריה. הספה הייתה נוחה בצורה מפתיעה והיא ישנה עד מאוחר.

בבוקר היא מצאה בפינה קדירה קטנה ללא תחתית של קפה וצנצנת של עוגיות יבשות. היא הרגישה לא בנוח להשתמש במפה בלי לשאול את בעלת הבית אבל וסיליסה לא הייתה בסביבה. הרבה קפה עם עוגיות היתה ארוחת בוקר סבירה יחסית.

סשה השאירה לה מכתב תודה על השולחן והלכה לתחנת המדוכות.

"סדנת ייצור הגבישים של באבא יאגה." היא אמרה לממשק. עוד טיסה ארוכה מסביב לקמפוס.

כשהיא יצאה מהמגדל של וסיליסה, היער, שנראה מפחיד בלילה היה דווקא די נחמד ומזמין. עם כמה שבילים מתפתלים בין העצים וקרחות ירוקות עם ספסלים קטנים ונעימים.

החלק ביער שבו שכנה הסדנה של באבא יאגה היה הרבה יותר עבות, מוזנח וחשוך. אפילו בשעת הצהריים המוקדמת.

* *

"מדיד שלישי?! צעקה באבא יאגה. "מדיד שלישי?! תמיד היו שניים לכל היותר! איפה תוסיפי עוד אחד?!"

'אוי, לא...' חשבה אלכסנדרה 'היא הולכת להסביר לי בפעם השלישית היום את מערכת הניסוי של המתנדים ההרמוניים... אני חייבת לצאת מפה, לפני שהמוח שלי ייקלע ללולאת זמן אינסופית.'

סשה נכנסה לסדנה של באבא יאגה לפני כחצי שעה. ברגע שהיא הסבירה מי היא ומה היא צריכה, באבא יאגה מייד התחילה לספר לה על התקופה שלה בתור אשפית מעבדה ועל הניסויים שהיא בנתה בעצמה. ככל שניסתה, סשה לא הצליחה לכוון אותה בחזרה למטרה של הביקור – ייצור גביש חדש בהזמנה מיוחדת.

סשה הסתכלה סביב. החדר הקדמי של הסדנה, היה מוזנח מאוד. כל המשטחים היו מכוסים שכבה עבה של אבק, הצבע על הדלפק נסדק, המדפים בספריה עם תיקי העבודה היו שבורים וצירי הדלתות הרחוקות, המובילות לפנים הסדנה, היו כל כך חלודים שסשה לא הבינה איך הם עדיין לא התפוררו.

סשה הקשיבה לבאבא יאגה בחצי אוזן, רק מספיק כדי לשאול שאלות, ולאט לאט התקרבה לדלתות הסגורות.

"הנה, תראי בעצמך!" באבא יאגה דחפה לידיה ספר גדול עם רשימות ותרשימים, ודפקה בהדגשה עם האצבע הגרומה על התרשים שהספר היה פתוח עליו. סשה מצאה את פחית הספריי הנחולה בשרוול. "זה תמיד היה רק שניים!" סשה ריססה את הציר החלוד של הדלת הימנית. הדלת נאנחה בהקלה. "מי הגאון שחשב להוסיף מדיד השלישי???" סשה החליטה לא להסגיר את דאנילה, אשף המעבדה למכניקת הקסם וריססה גם את הציר בדלת השמאלית. גם הדלת השמאלית עשתה קול של 'אחחח'. הדלתות נפתחו מספיק כדי לאפשר לה לחמוק דרך הפתח הצר, ואז נסגרו ונעלו את עצמן.

מהצד השני היא שמעה את הדלתות מתווכחות עם באבא יאגה. "את, מכשפה זקנה! את מנהלת את הסדנה הזאת כבר מאה שנה ואף פעם לא הקדשת רגע לשמן את הצירים, והיא רק הגיעה לכאן ומיד טיפלה בנו."

סשה תחבה את הרשימות של באבא יאגה לאחד מכיסי השרוול שלה ורצה אל הדלת עם הכיתוב "סדנת חיתוך בגבישים".

בפנים ישבו שני גברים גדולים ושריריים ליד שולחן עגול קטן ושתו תה. הם נראו זהים לחלוטין.

"שלום לך!" הם קפצו על הרגליים, פינו מקום על השולחן, הביאו לה כיסא ומזגו תה.

"אני פֶּטֶר." הציג את עצמו אחד התאומים הזהים. "וזה פיודור."

"נעים להכיר. אני אלכסנדרה."

"את רוצה כריך? הכנו כריכים!"

בלי לחכות לתשובה פיודור חתך שני כריכים לשלוש חתיכות כל אחד וחילק מחדש את האוכל.

"באבא יאגה עשתה לך צרות?"

"לא יותר מדי."

"מה מביא אותך לכאן?"

היא סיפרה להם על הגביש ואיך היא חיפשה בשוק ושאלה עמיתים לעבודה והלכה לראות את קאשיי ואז את ואסיליסה ולבסוף הגיעה לסדנה שלהם.

"יש לך את השרטוטים?"

"כן. זה החומר. אלה המידות." היא הציגה את כל המידע על צלחת הכסף הקטנה שבמרכז השולחן. "צריך ללטש את הצד הזה ואת הצד הזה." היא הצביעה על הסקיצה.

"מה אתה חושב, פטר?"

"לא נראה מסובך מדי, פיודור."

"כמה זמן, אתה חושב שזה ייקח?"

"כמה ימים. אולי שבוע."

"הבאתי לכם מתנה." היא קטעה אותם ושלפה את המברג.

"זה מברג."

"זה מתכוונן. תנסו אותו."

פטר לקח את הכלי ונעלם בעומק הסדנה. נשמעו כמה קולות התרסקות.

"היי, פיודור, תראה את זה!"

גם פיודור נעלם במעמקי הסדנה. אלכסנדרה חיכתה, בעודה לועסת שליש כריך.

"זוכר את הדבר הזה?" שאל פטר, או אולי פיודור.

"כן, עם הבורג החד צדדי, שאפשר רק לסגור ולא לפתוח." ענה קול זהה.

"בוא נפתח אותו!"

הם הביאו קופסה מיסתורית לשולחן האוכל הקטן ודחפו את כל הצלחות לצד של סשה. הם התחילו לפתוח את הברגים, מתרגשים בכל פעם שהמברג התאים את עצמו לראש אחר. לבסוף, הקופסה נפתחה. בפנים היו חלקים מכניים קטנים, חוטי חשמל וורידי קסם. היא רכנה קרוב יותר כדי להביט פנימה.

"מה זה עושה?" היא שאלה.

"אממ... טוב... מלמל פיודור, או אולי היה זה פטר."

"יש לך את מספר התקציב?" שאל השני.

היא שלפה את הנתונים שמר צארביץ' נתן לה. הם הביטו זה בזה והנהנו בסינכרון.

הם נגשו לשולחן העבודה הגדול. אחד הוציא גביש גולמי והשני ערימה גדולה של כלים. ברגע הבא משטח השולחן העבודה הפך לשטף של פעילות שלא ניתן לעקוב אחריה. אבק, חתיכות קטנות של קריסטל, כלים וגפיים הפכו כולם לערבוביה אחת גדולה. הרעש היה מחריש אוזניים.

כשסיימה את השליש השני של הכריך ואת התה שלה, פסקה ההמולה, וגביש מעוצב ומלוטש להפליא הוגש לה.

היא סובבה אותו בידה, מדדה אותו, הביטה דרך החלק השקוף והתפעלה מאיכות העבודה.

"את עדיין צריכה לטהר אותו עם גורניץ'." אמר אחד התאומים. היא ויתרה על הניסיון להבדיל ביניהם.

"למה אני צריכה לעשות את זה? אין לכם טכנאי?"

"הוא פרש וקימצו את התקן שלו."

"הבנתי."

"יש לך אישור לכך שעשית את הדרכת הבטיחות באש רגילה וקסומה?"

"כן," היא התכוונה לעשות חיפש במגש האישי שלה, אבל הם לא נראו מעוניינים במיוחד.

"אז זה שם." שניהם הצביעו על דלת גדולה, חסינת אש ומכוסה ברונוות בצד השני של בית המלאכה. "החליפה על הקיר בחדר הבקרה. אם הוא יוצא משליטה, תלחצי על הכפתור האדום ותברחי דרך תעלת המילוט בצד השני. יש שם מסגרת עם ציוד שתצטרכי. אל תדאגי, אנחנו נסגור את הגז בצד שלנו ונתקן אותו אחרי זה."

"תודה, פטר ופיודור." היא אמרה. "התה היה טוב, וגם הכריך היה טעים."

ג'מיי גורניץ'" לא היה הדרקון בעל שלושת הראשים, נושם האש. המטהר פשוט נקרא על שמו (האמיתי היה בשדה הניסויים של המעבדה להנעה ושריפה, אבל זה כבר סיפור אחר לגמרי).

בחדר הראשי, בלטו מהקיר שלושה מבערים. האמצעי ירק אש חמה, השמאלי – אש קרה, והימני – אש קסומה. במקביל לקיר עם המבערים, במרכז החדר, עמדה מסילת אוויר ועליה פלטפורמה עם מעמד לגביש.

כדי להיות בטוחה, היא התחילה מניקוי המבערים. זאת התגלתה כהחלטה חכמה, נראה שאף אחד לא ניקה אותם כבר הרבה שנים. לא סתם התאומים מהסדנה הזהירו אותה מהתלקחות. לאחר שלושה סיבובים של ניקוי והברקה, היא היתה סוף סוף מרוצה מאיכות הלהבות.

גם לגורניץ' היה ממשק קולי. אבל פחות מתקדם מזה של המדוכות. שלושה תווים, שלושה תדרים, כדי לסנכרן את קצב יציאת הלהבות לקצב התנועה של הפלטפורמה עם הגביש.

הגביש הונח בזהירות והודק היטב במעמד שלו.

עכשיו היא יכלה להוריד את החליפה חסינת האש הגדולה והמסורבלת. הגיע הזמן לעשות את החישובים על המגש שבחדר הבקרה, מאחורי הזכוכית העבה והעמידה בפני אש.

'מזל שאני פה לבד, אף אחד לא ישפוט את קצב הקללות שלי.' חשבה סשה וניגשה לחישוב.

אחרי כשעה של חישובים, תיקון טעויות, נסיונות כושלים והרבה קללות שלא היו מביישות את ווידניץ¹², שלושת הראשים של זמיי גורניץ' סוף סוף נדלקו ונכבו בהרמוניה מושלמת. הפלטפורמה עם הגביש גלשה מצד לצד, גם היא עושה תנועה מחזורית מושלמת.

אילו רק שתי התנועות המחזוריות המושלמות היו גם באותו תדר, אפשר היה כבר להמשיך עם טקס הטיהור. אבל הפלטפורמה הייתה מהירה מדי – קלה מדי. סשה חיפשה משהו כבד להוסיף לגביש כדי לאזן את המסה. שום דבר בחדר לא נראה מתאים. 'מעניין מי ומתי שם את היד על סט המשקולות שבוודאי היה פה פעם.' היא הרהרה.

בהיסח הדעת היא חיטטה בשרווליה הרחבים. היה שם משהו גדול כבד ומאובק. הקטלוג העתיק שהעניק לה פרופ' בסמרטני במתנה. היא מיקמה בזהירות את הקטלוג בתחתית הפלטפורמה ונתנה דחיפה קלה. תדר הפלטפורמה תאם כעת באופן מושלם את פרצי האש מהגורניץ'.

הגביש החליק מצד לצד והאש פגעה בו בכל פעם שעבר את המבער המתאים. הגביש התמלא זוהר עם כל מעבר. בתחילה הזוהר היה ארגמני כהה והוא התבהר יותר ויותר עד שלא ניתן היה להסתכל עליו. ובכל זאת, זה לא היה הזמן להסיר אותו. היא עברה לחדר הבקרה, מאחורי המסך.

לבסוף, נשמע צליל 'פינג' וגורניץ' נכבה. הגביש המטוהר עדיין זהר מעט באור סגול וקסום, אבל היה קר למגע. היא שלפה את הגביש ושמה אותו בשרוול. אחד הברגים שחיבר אותו לפלטפורמה השתחרר בלי שהיא שמה לב ונפל על הרצפה, משמיע סדרה של צלילי נקישה, שבמקרה היו דומים מאוד לצלילי ההפעלה של גורניץ'.

המבערים הופעלו מחדש והחלו לירות אש לכל עבר, מאיימים להצית את בגדיה.

לפי ההנחיות של פטר ופיודור, היא רצה אל המעבר בצד השני של החדר. על הקיר היתה מסגרת עם הכיתוב "במקרה חירום שבור את הזכוכית." היא החליטה שהמקרה נחשב חירום מספיק, שברה את הזכוכית ולקחה את התיק שבמסגרת.

מאחוריה נשמעה אזעקת אש - מישהו הקליט את השריקות של סולוביי השודד¹³ והשתמש בהם בתור אזעקה. מטריד, אבל אפקטיבי.

היא רצה מהר ככל שיכלה במעבר החירום, בתקווה שתצא לפני שגורניץ' יתפוצץ.

המעבר הסתיים במצוק, בצורה כל כך פתאומית שהיא כמעט צעדה אל הריק ועצרה במזל ברגע אחרון.

היא פתחה את התיק שאספה ממסגרת החירום. בפנים היתה מגבת חוף חדשה, נקייה ורכה. המילים "בלי פאניקה" רקומות עליו באותיות גדולות וידידותיות. היא פרשה את המגבת בתנועה ארוכה וקפצה עליה בזמן שהיא באוויר. המגבת, וסשה עליה, צללו מטה.

היא השתדלה מאוד לא להיכנס לפאניקה.

כשהקרקע כבר היתה קרובה בצורה מסוכנת, המגבת סוף סוף הגיעה למהירות המראה והתחילה לצבור גובה. סשה נשמה לרווחה.

אחרי כמה דקות של מעוף יציב, היא נרגעה ונשכבה בנחת על המגבת, כאילו הייתה על חוף הים, וכיוונה אותה בחזרה למעבדת גלי קסם.

בדרכה חזרה שלחה הודעה לפטר ופיודור. "סליחה על הבלגן. הגביש מושלם!"

* *

כבר החשיך כשהיא נחתה על המדשאה מול צריף המעבדה שלה.

הצריף קפץ מעלה ומטה ורקד מעט, חורק בשמחה עם כל המפרקים שהיא עוד לא הספיקה לשמן.

"בסדר, בסדר. אני גם שמחה לראות אותך. תפסיק לקפוץ, אתה תבלגן את הצידוד." היא צחקה ואז דיקלמה "עכשיו, תפנה את גבך אל היער ואת פניך - אלי ותן לי להיכנס."

* *

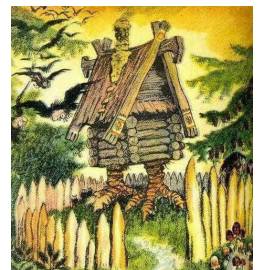
עברו כמה ימים, שבהם סשה עבדה על רשימת המטלות שלה.

כעת היא יושבה שוב במשרדה הקטן, מסמנת את המשימות שסיימה ברשימת המטלות שלה: לאבק, לנקות את תאי מי החיים ומי המוות, לשמן את מפרקי רגלי התרנגולות, להחליף סוללות, לקנות גביש עקיפה חדש. לחפש ניסויים חדשים.

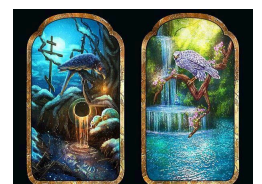
הרשימות שבאבא יאגה דחפה לידיה שכבו על השולחן. אולי בכל זאת יש שם ניסויים ששווה להחיות. אפשר אולי גם לבנות דגם של גורניץ', רק לא עם להבות שישרפו את כל המעבדה.

מילון מונחים:

1. צריף על רגלי תרנגולת: מקום מגורים של באבא יאגה. המילים "תפנה את גבך ליער ואת פניך אלי" מופיעות כלחש שאומר הנווד שבא לבקש להתארח. מדובר באמת ברגלי תרנגולת.

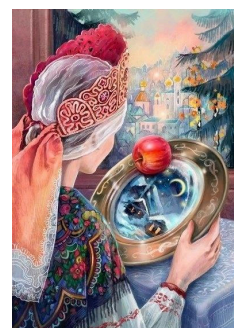
2. מים חיים ומים מתים: שני סוגי מים המופיעים בפולקלור, בעלי יכולות ריפוי ותכונות מיסטיות אחרות. אם עושים חיפוש בגוגל מקבלים הרבה תוצאות רוחניקיות.

3. סְטְרֵלְצִי: יחידות צבאיות בגיוס חובה, חמושות בכלי נשק חם, מהמאה ה-18-16. הם חלק מהסיפור כי הם פשוט מגניבים.

<https://en.m.wikipedia.org/wiki/Streltsy>

4. תפוח זהב מתגלגל על מגש\צלחת בסף: צירוף קסום המופיע באגדות. כאשר התפוח מתגלגל על היקף הצלחת אפשר לראות מקומות מרוחקים ואפילו לתקשר עם מי שנמצא שם. זה כמו טאבלט של אגדות.

5. קֶאֶשֶׁי בְּסֶמְרֶטְנִי: קוסם מרושע, בדרך כלל האנטגוניסט. "בְּסֶמְרֶטְנִי" מתורגם מילולית כ"בן אלמוות". כדי להרוג אותו צריך לבצע שורה של מטלות ברמה של חדר בריחה (במובן שצריך לפתור את החידות תוך כדי שהחדר בורח ממך).

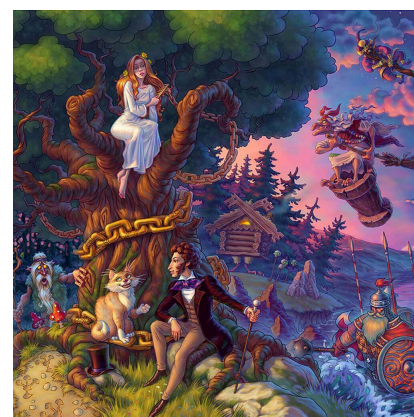
6. ואסיליסה פֶּרְמוֹדֶרִיה: דמות נשית באגדות, בדרך כלל בעלת כוחות קסם וחוכמה רבה, לעיתים קרובות משמשת כמורה ומדריכה לגיבור וגם כמושא אהבה ופרס נצחון. אנחנו לא נעשה את החלק האחרון בסיפור הזה. אולי פעם אחרת.

7. מדוכה עם מטאטא: כלי התחבורה העיקרי של באבא יאגה. בדרך כלל מעופף. המטאטא משמש כהגה.

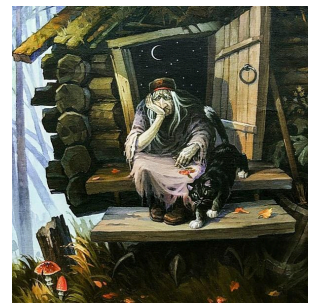
8. לוקומוריה: מילולית מפרץ בים. מיקום קסום המוזכר באגדה בחרוזים של פושקין.

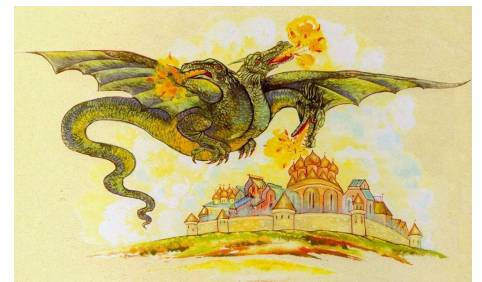
9. סקאטרט סאמובראנקה: מפה המגישה לבעליה מאכלים מכל טוב כאשר פורשים אותה. מתקפלת ואוספת את השאריות בסוף הארוחה. שימושי במיוחד במסעות ארוכים.

10. באבא יאגה: מכשפה זקנה ומכוערת, בדרך כלל קטנונית ומנסה להערים על הגיבור ואף לאכול אותו. גרה בצריף על רגלי תרנגולת ומתניידת במדוכה עם מטאטא.

11. זמיי גוריניץ': דרקון נושף אש בעל שלושה ראשים. באגדות רבות, בדומה להידרה, אם חותכים ראש אחד – צומחים במקומו שניים או שלושה ראשים חדשים.

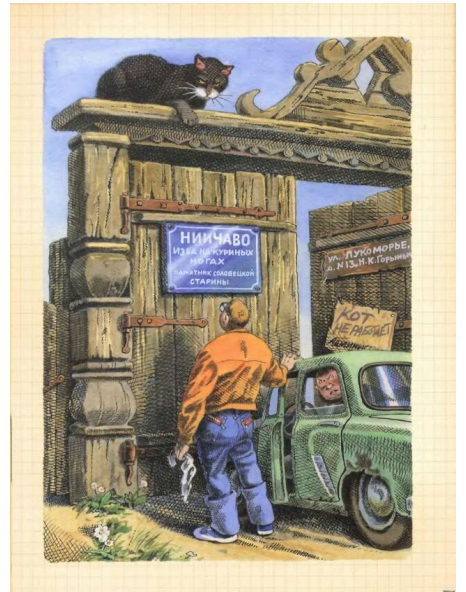
12. וודינוי: סוג של שד החי במים וביצות. לא מאוד מתורבת.

13. השריקות של סולוביי השודד: סולוביי השודד הוא אחד מדמויות האנטגוניסטים, ידוע כבעל שריקות רמות ומפחידות, שעלולות לגרום לשיתוק ואף מוות.

* נייצ'אבן: מכון מחקר לאשפות וקסם מהספר של האחים סטרוגצקי שלמרבה הצער טרם תורגם לעברית. (בתרגום לאנגלית הספר נקרא Monday Begins on Saturday). המכון והספר לא מוזכרים בסיפור במפורש אבל מהווים השראה לאורך ולרוחב.

הנביא החדש / דפנה כהן

נטע מצטרפת לקבוצה מפתיעה

תגיות נוספות: קסם, נוער, קבוצת תמיכה

אורך: 5475 מילים

נטע

בגיל 13 השלמתי סופית עם העובדה שאני לא עומדת לקבל מכתב מהוגורטס.

לא שאי פעם באמת היו לי ציפיות, אבל מותר לבחורה לקוות, לא?

אתמ'ן מבינות'ים, התחלתי לקרוא את 'הארי פוטר' בגיל 8, וכמו כל חנונית צעירה בדורנו, במשך שלושת השנים הבאות פינטזתי שאולי אני בעצם מכשפה. בגיל 11 הבנתי שכנראה זה לא זה, אבל לא איבדתי תקווה לחלוטין: בישראל חטיבת הביניים מתחילה בכיתה ז', אז אולי גם בית הספר לקוסמים שלנו עובד ככה ואני פשוט צריכה לחכות עוד שנתיים?

הייתה גם תקופה שבה שקלתי את האופציה שאני אלה-למחצה, אך למרבה הצער שני הוריי הביולוגיים חיים, נשואים ואנושיים לחלוטין.

בדקתי את כל הארונות בבית, אף אחד מהם הוא לא שער לנרניה. אני מוכנה להישבע שהיו כמה פעמים שקראתי ספר ודמיינתי סצנה כל כך בבירור שכמעט חציתי את הגבול לממלכת פאנטאסיה, אבל רק כמעט. ניסיתי הכל, באמת.

עשיתי כל שביכולתי כדי למשוך את תשומת הלב של העולם הקסום.

אבל במשך 13 שנים שום דבר לא עבד, וכך, כשהתחלתי ללמוד בבית הספר העל-יסודי לבנות דתיות על שם נחמה ליבוביץ', השלמתי סופית עם העובדה שקסם הוא עניין לספרים, סדרות אנימציה ומשחקי תפקידים, ובחיים האמיתיים עליי להסתפק במוזרויות שגרתיות יותר, כמו אוטיזם, הפרעת קשב וריכוז, פאנסקסואליות, שמאליות וחיבה לא מוסברת לפיצה עם אננס.

נורמלית בכל מקרה לא אהיה, וזו הייתה נחמתי היחידה.

ב'הסיפור שאינו נגמר', השער השלישי והאחרון בדרך אל האורקאל אוילאלה, שער המפתח הנעלם, נפתח אך ורק כאשר המבקר'ת מוותר'ת על כל רצון לעבור בו. כזה, ככל הנראה, היה עבורי השער אל חיי הקסם.

סיפורנו מתחיל בשנת תשפ"ב, ה' בחשוון. שבוע אחד של לימודים רציפים כבר הספיק כדי שאתפכח מהגעגוע המטופש לבית הספר שפיתחתי במהלך הסגרים בשנתיים הקודמות. אחרי שנה שלמה בחטיבה עדיין לא הכרתי אף אחת בכיתה מלבד דינה, שלמדה איתי ביסודי. ביליתי את השיעור כמו שביליתי את רובם באותה תקופה, משוטטת בפייסבוק, מתעלמת לחלוטין מהנעשה בכיתה, ומקווה שהמורה לא תתפוס אותי. אף שלא הייתי מודה בכך, הייתי נואשת לחברה, להרפתקה, או לכל דבר אחר שאשכרה יהיה לי אכפת ממנו. הייתי אומרת שהייתי בטרומה ממגפת הקורונה, אבל 'טרומה' נשמעת דרמטית מדי. הרגשתי כאילו יותר מדי דברים קרו ושום דבר לא קרה בו זמנית במשך זמן רב מדי, ועכשיו אין לי מושג איך לחזור לקצב הרגיל של החיים. הרגשתי עייפה וצינית מכפי שנערה בת

14 אמורה להרגיש, (כמו חמאה שמרוחה על יותר מדי לחם, אם לצטט את בילבו באג'ינס), ובו זמנית כאילו מפעפעת בי אנרגיה נסתרת, כמו מים רותחים בסיר לחץ, מחכה להזדמנות להתפרץ. בנסיעה לבית הספר באותו בוקר אמא שלי השמיעה את השיר A Change Would Do You Good של שריל קרואו, והחלטתי לקחת את זה כסימן משמיי, אם כי לא ידעתי למה.

בעודי גוללת את עצמי לדעת ומקשיבה בחצי אוזן למורה לתנ"ך, נתקלתי בפוסט של אנדריי אולמן. הרב אנדריי אולמן היה מזה שבועיים האדם המעניין ביותר בפידי שלי. הוא דוס שמאלני מהסוג האהוב עליי, ואם הוא לא יודע הכל, הוא לפחות יודע הרבה על נושאים רבים – החל בכתבי הקודש של חמש דתות לפחות, דרך היסטוריה ופילוסופיה על חלקיהן הפחות מוכרים ויותר מעניינים, וכלה בנושא האהוב עליי: ספרות פנטזיה. יש לו כישרון להגות את הרעיונות המופרכים ביותר, ואז לקחת אותם ברצינות כה גמורה שתתחילי להאמין בהם בעצמך ולייחס להם חשיבות עליונה, לפחות למשך חמש דקות. עמדותיו ברוב הנושאים כל כך אקסצנטריות והזויות, ועם זאת כל כך נכונות, שהתחלתי לתהות האם הוא האדם היחיד עם יושרה אינטלקטואלית בדור של דיכטומיות פוליטיות זולות, או שהוא פשוט נחוש להטריל את כל העולם ואשתו. הוא מסוג האנשים שחושבים, וגורמים לך לחשוב. במבט לאחור, הייתי צריכה לנחש עוד קודם מה הוא באמת.

מרגיש-ה שונה? מוזר-ה?

תמיד חשבת שחייב להיות בעולם משהו מעבר למציאות?

כמה-ה לפלא, לקסם, לרוחניות שלא מלאה בהטפות מוסר?

את-ה לא לבד.

בואו ליצור מרחב משלנו – מרחב למוזרים, לחולמים, לשוחרי הפלא.

בואו להיות חלק מיהדות חדשה, פתוחה, שיש בה מקום לקסם.

מיועד לנערים ונערות בעלי חזון בגילאי 9-15, מירושלים והסביבה.

ניפגש ביום שלישי בשעה 16:30, ברחוב אחד העם 3 קומה 2.

מתחת היה קישור לאירוע עם תיאור דומה. זה נשמע כמו הזמנה למעין חוג או תנועת נוער. אף פעם לא הייתי בתנועת נוער קודם לכן, ובגיל 14 חשבתי שכבר מאוחר מדי בשביל להצטרף לסניף שכבר עבר את כל היסודי ביחד. אבל להצטרף לתנועה חדשה היה עניין שונה, והייתי משוכנעת שכל דבר שהרב אנדריי מעורב בו יהיה מעניין. והמילים על קסם ועל מרחב למוזרים דיברו אליי. וזה לא כאילו היה לי משהו טוב יותר לעשות אחר הצהריים, כן?

"אז יש את תנועת הנוער החדשה הזאת ששמעתי עליה, "סיפרתי לדינה בהפסקה. "היא נשמעת כאילו היא תפורה בדיוק לחבר'ה כמונו!"

"את יכולה לשלוח לי את הקישור בוואטסאפ?" ביקשה. הוצאתי את הטלפון ושלחתי לה.

"נשמע אחלה," אמרה. "אז אני אבקש רשות מההורים שלי, ואם הם ירשו-"

"נצא לשם מחר אחרי בית הספר?" הצעתי, מושיטה את ידי אליה.

"קבענו, "דינה נתנה לי כיף לאישור. "כאילו, אם אמא ואבא ירשו לי."

"בלי להעליב, לדעתי את יותר מדי תלויה באישור שלהם," אמרתי, לא בפעם הראשונה. "את צריכה להראות להם

שאת כבר ילדה גדולה והם לא מחליטים עלייך. תראי אותי: אני לא מבקשת מההורים שלי רשות להזמין אותך, אני פשוט בודקת שאני פנויה באותו יום, קובעת איתך, ואז רק מודיעה להם לפני שאת באה. בכיתה ה' התחלתי להסתובב מחוץ לבית הספר בטייץ, ואחרי כמה זמן הם קלטו את הרמז והפסיקו להעיר לי. כשלא הסכימו לי לעשות undercut, פשוט סיפרתי את עצמי באמבטיה עם המספריים מהקלמר שלי והרבה סבלנות, ואחרי יומיים אמא שלי באה מיוזמתה וסידרה לי את זה עם מכונת גילוח כדי ש'לפחות זה ייראה סביר'! לפעמים פשוט עדיף לבקש סליחה מאשר רשות.

דינה צחקה. "לא כולנו משוגעים כמוך, נטע."

"זה לא משוגע אם זה עובד," השבתי בידענות.

"לא לכולנו יש אמהות שמאלניות ומגניבות כמו שלך," הוסיפה.

"אמא שלי לא שמאלנית, היא מרכז," מחיתי. "והיא לא עד כדי כך מגניבה. רק שלשום היא אמרה לי שהיא הייתה בסדר עם זה אם הייתי לסבית, כי אז לא הייתה ברירה, אבל אם אני יכולה להימשך לבן היא לא הבינה למה שאסבך לעצמי את העניינים."

"בווויז," דינה הביעה את הזדהותה. "איך זה שאפילו הבומריות הכי ליברליות איכשהו מאבדות את כל הסובלנות כלפי הקהילה הגאה אחרי שתי האותיות הראשונות?"

"לאלוהימה הפתרונים," משכתי בכתפיי.

"תגידי, אם רוצים להתייחס לה' בלשון נקבה, לא נראה לך יותר הגיוני להגיד 'אלוהות'?"

"לאלוהות הפתרונות, אם כך," תיקנתי את עצמי. "זה גם יותר נכון דקדוקית מהביטוי המקורי."

"למרות שהיה הגיוני יותר להגיד 'פתרונים'. 'פתרון' זה בזכר."

"לא נראה לי שהחלוקה המגדרית תקפה בכלל לריבוי של שמות עצם," אמרתי. "יש כל כך הרבה 'יוצאי דופן' שאני די בטוחה שזה פשוט רנדומלי."

"בכללי זה מוזר שיש בכלל מין לחפצים," דינה המשיכה. "כאילו, מה הקשר? מי החליט ששולחן זה זכר וספה זה נקבה? זה לא כאילו שהם עושים סקס זה עם זה!"

למען האמת, הופתעתי לשמוע את דינה אומרת 'סקס'. במשך שנתיים לא הייתי בטוחה אם היא מכירה כבר את הקונספט. "מגדר זה לא רק סקס, או אנטומיה," הערתי. "זאת הגדרה חברתית, יותר מכל דבר אחד. וזה גם עניין של זהות."

"לא יודעת, אני אף פעם לא הרגשתי שזה משנה," השיבה דינה בהרהור. "מבחינתי 'אישה' זו מילה בת ארבע אותיות שאומרת שיש לי שני כרומוזומי X. אני לא מבינה למה אנשים עושים מזה עניין גדול."

"נראה לי שזה פשוט מובנה מדי לתוך השפה," משכתי בכתפיי. "כאילו, מה היית מעדיפה, שכל החפצים יהיו בלשון זכר? עדיף שיתחלקו שווה בשווה."

"עדיף שזה פשוט לא ישנה, נראה לי," אמרה. "כמו עם גרביים. לאף אחד כבר לא אכפת אם גרב זה זכר או נקבה. הלוואי שהייתי גרב."

זו הייתה שיחה שגרתית, איתי ועם דינה.

לפי 'מוביט', הכתובת שהרב אולמן פרסם הייתה רק במרחק תחנה אחת מבית הספר שלנו – מרחק שלכל הדעות לא שווה את מחיר הנסיעה – אז ביום שלישי, לאחר שיצאנו מבית הספר, אני ודינה הלכנו ברגל לאורך רחוב קינג ג'ורג', חולקות את אוזניות החוט שלי ומאזינות לשירים של Imagine Dragons. התענגתי על הקרבה אליה, על ידה האוחזת

בידי, על שפתיה הממלמלות את מילות השיר – ונתקפתי, לא בפעם הראשונה, בדחף לנשק את השפתיים הללו. אבל כבר דיברנו על זה לפני שנה, בסוף כיתה ו', ודינה אמרה שהיא סטרייטית. היו לי חשדות אחרים, אבל אפילו לי היה מספיק טאקט כדי לדעת לא לדחוף משהו להגדרה שהוא לא מזדהה איתה. אז שמרתי את התחושות האלה בליבי, והמשכתי ללכת.

למיטב ידיעתי, עד לפני כמה שנים אחד העם 3 היה בית מלון נטוש, מסוג המקומות ששום דבר טוב לא טורח להיכנס אליהם. אבל אז כמה חבר'ה החליטו לשפץ את המקום ולהקים שם את 'המרחב החברתי', מרכז לאמנים ירושלמיים ומעין בית למיזמים חברתיים מכל הסוגים והמינים. בנקודה שבה סיפורנו מתחיל, כבר היו שם חנות יד-שנייה, סטודיו ריקוד, גלריית אמנות של סטודנטים ובית מדרש אלטרנטיבי. בכניסה לבניין היה לוח שפירט את החוגים והמיזמים ששוכנים בכל קומה, אך לא היה שם דבר על הקבוצה של אנדריי – ובכל מקרה לא היינו יודעות לחפש אותה, כי עדיין לא היה לה שם. "בכל מקרה, יש לנו עוד רבע שעה," משכתי בכתפיי, ואז הצבעתי אל עבר חנות היד-שנייה. "יש להם פה גם בית קפה קטן. רוצה שנשתה משהו חם בינתיים?" "יש להם תעודת כשרות?" שאלה. "לא נראה לי," הודיתי, "אבל אני די בטוחה ששוקו כשר בכל מקום." נכנסנו. התיישבתי על כיסא בר, והנחתי בתיאטרליות שלושים שקל על הדלפק. "שני שוקו פרלינים, בבקשה. השם הוא לוי. נטע לוי." "תודה שלפחות לא אמרת 'מנוער, לא מעורבב'," דינה צחקקה, ואז התיישבה לצידו. "מי מנער שוקו פרלינים?" הבטתי בה בבלבול. "הי, אחותי," שאלתי את הבריסטה כשהגישה לנו את השוקו. "שמעת על מיזם חדש שמתחיל פה השבוע? מין תנועת נוער, או משהו דומה?" אך היא התעלמה ממני, ברוב חוצפתה, ועברה ללקוח הבא.

דינה

כמעט סיימתי את השוקו שלי, כשלפתע נטע קפצה ממקום מושבה בהתרגשות. "הוא כאן!" קראה. "דינה, בואי, הוא כאן!" "רק שנייה, קודם אני אסיים את השוקו שלי," אמרתי. צריך מצב חירום אמיתי כדי שאעזוב ארוחה או משקה לא גמורים. ליבי יוצא אל כל אותן ארוחות אכולות-למחצה שגיבורים משאירים מאחוריהם בסרטים. ועם זאת, לגמתי את המיליטרים האחרונים שנותרו בכוסי מהר ככל האפשר: אם זה חשוב לנטע, זה חשוב גם לי.

"אנדריי!" נטע רצה לעבר הגבר שעמד במסדרון. "זת'ומרת, הרב אולמן –" "אולמן," תיקן. "לא רבים יודעים, אבל אלה שני שמות משפחה נפרדים עם מקורות שונים לגמרי. השם אולמן מגיע מ- רגע, מי אתן?" "אני נטע לוי!" חברתי הציגה את עצמה בהתלהבות. "אנחנו מכירים מהפייסבוק! זוכר את הסיפור שלי על יוסף שידא?"

הרב אנדריי נעץ בה מבט ממושך, מלטף את זקנו. חשבתי לעצמי שאשמח אם יום אחד יהיה לי זקן משלי, כדי שאוכל

ללטרף אותו כשאני מהרהרת בדברים לעומק.

"אה, נטע!" נזכר לפתע. "סליחה שלא זיהיתי אותך. למען האמת, חשבתי שאת מבוגרת יותר."

"אומרים לי את זה הרבה, "הודתה נטע. "והאמת שאני ציפיתי שתהיה נמוך יותר."

"נמוך יותר?" תמה.

"פשוט כשפוגשים באינטרנט אנשים חכמים ומרשימים, ומכירים אותם רק לפי מילותיהם, לרוב אנחנו נוטים לדמיין

אותם גבוהים מכפי שהם באמת, "הסבירה. "ידעתי זאת, ולכן הפעם הנמכתי ציפיות, פשוטו כמשמעו."

הוא צחק. אנשים תמיד צוחקים מנטע. או צוחקים, או מתחרפנים מזעם. היא פשוט תמיד יודעת מה להגיד כדי

לעשות רושם עליהם. היא הולכת דרך העולם כמו סופת טורנדו, מפיצה כאוס בכל מקום שהיא מגיעה אליה – והכאוס

שלה יפהפה, מרגש, מגניב. הלוואי שהייתי יותר כמוה. אני תמיד חושבת על הדברים החכמים להגיד רק 5 דקות

מאוחר מדי.

"אני דינה, חברה של נטע, "הצגתי את עצמי. הוא הפנה את מבטו אליי. היה זה מבט מיוחד, אתם יודעים. מבט

מהסוג החודר, העמוק, שמרגיש כאילו האדם שלפניך סוקר לא רק את הגוף שלך, אלא גם את נשמתך. מבט מהסוג

שגורם לי לחשוב שאולי באמת יש איזשהו כוח נסתר בקשר עין, שלרוב אני מפספסת – והאם אולי הכוח הזה נורא

מדי, פולשני מדי, והאינסטינקטים האוטיסטיים שלי ניסו כל חי להגן עליי מפניו.

"דינה?" שאל. "את בטוחה?"

"כן, די בטוחה, "אמרתי. "זה השם שלי. ככה כולם קוראים לי. זה מה שרשום לי בדרכון, אם אתה רוצה לראות."

"כן, כמובן. סליחה, "אמר כלאחר יד. "אני בעל שם, ויש לי לפעמים תחושות בנוגע לשמותיהם של דברים ואנשים.

שם אחד מרגיש שגוי, ושם אחר מרגיש נכון. אך לא תמיד אני מדייק."

"נטע, "לחשתי לה. "איך זה שאת תמיד מתיידדת עם האנשים הכי מוזרים?"

היא נעצה את מרפקה בין צלעותיי.

"אאוץ'!"

נטע

הרב אנדריי הוביל אותנו במעלה גרם מדרגות רעוע, אל מסדרון שרצפתו בטון חשוף. עדיין יכולתי לשמוע את

המוזיקה של בית הקפה מלמטה. בתוך חור מקולף בצבע מישוהו הדביק סטיקר בצבעי הקשת ועליו הכתובת 'נ' נח נחמ

נחמן מאומן'. על הקיר ממול הייתה תוכנייה של בית המדרש העברי, ובה פאנלים עם שמות כמו 'מה עניין שמיטה

להר סיני? בואו ננסה להבין את זה כבר.' או 'מה אפשר ללמוד מטולקין על יצירת אמנות דתית טובה'. הבטתי סביבי

בחיוך. משום מה תמיד הרגשתי בנוח במקומות כאלה, חרבים למחצה, שמישהו בבירור מנסה עם תקציב דל ואהבה

גדולה להפיח בהם חיים חדשים. היה למסדרון ווייב דומה לזה של מתחם התחנה, או של ספריות רחוב, או של שירה

מדוברת או מבוכים ודרקונים או שירים של ג'יין בורדו או פאנפיקים, או של מרץ' בעבודת יד שקנית בפסטיבל

אייקון – או, לפחות, הווייב שלכל הדברים האלה יש בעיניי. הווייב של משהו חדש ועתיק בבת אחת, של תרבות

צדדית ונישתית ויפהפיה שמתקיימת בפינות הנסתרות של העולם, גלויה רק למי שפותח את עיניו אליה, טובה מכדי

להיות מציאותית אך בו זמנית כנה בהרבה מהמיינסטרימית, של מקומות מוזרים מספיק כדי שארגיש שייכת בהם.

ווייב של מקום שפתוח לנוכחותו של קסם.

נכנסנו לחדר גדול, ישן באותה מידה, אך מרוהט, וקירותיו מכוסים בארונות ספרים.

"אז זה המקום, " אנדריי החווה סביבנו. "פידלמן הסכים שנשתמש בו בימי שלישי. "

"היי, הרב אנדריי, " שאלתי בהיסוס. "ההזמנה שלך נשמעה מגניבה אבל לא הייתה מאוד מפורטת. אז מה בדיוק אנחנו עושים כאן?"

"כרגע, " אמר בלי שמץ של אירוניה, "אנחנו מחכים לשאר. "

"ובשהשאר יבואו?" חקרתי.

"אז כולכם תגלו, ביחד, לשם מה התכנסנו היום, " ענה.

באותו רגע נעשיתי פתאום מודעת לחוסר הזהירות שבפגישה עם אדם שמוכר לי רק מהאינטרנט, במקום זר, כשההורים שלי יודעים שאני מבלה את אחר הצהריים עם דינה אבל לא יודעים איפה. אבל בקייטנה של כיתת התקשורת היה לי ולדינה חוג הגנה עצמית, כך ששתינו ידענו כמה מכות ש(בתיאוריה) יכולות להכניע גבר גדול וחזק. ואם יכולתי לשמוע את המוסיקה מקומת הכניסה, האנשים שם בטח יוכלו לשמוע את הצרחות שלי אם משהו רע יקרה. והייתה לי תחושה... פשוט הייתה לי תחושה טובה לגבי אנדריי, ולגבי החדר, ולגבי מה שיקרה אם נישאר שם. לא בהכרח תחושה בטוחה, אולי אפילו להפך. אך לא הייתה זו תחושת הסכנה כשמישהו מתגנב מאחוריך בסמטה חשוכה. הייתה זו התחושה של חגירת חגורת הבטיחות בקרון של רכבת הרים שעומדת לנסוע, של התחלת טיפוס מאתגר בטיול שנתי. התחושה שאת עומדת בפני חוויה מפחידה מעט, אך את יודעת שתוכלי לה, ושתצאי ממנה מחוזקת - ויש מי או מה שיחזיק אותך וימנע ממך ליפול.

אט-אט אנשים נוספים הצטרפו: נערה אתיפית עם שיער צבוע לכחול וכובע של דיפר מ'גרוויטי פולס'; נער גבוה מדי לטובתו שלו בחולצה כתומה וכיפה סרוגה באותו צבע; ילד חרדי זהוב שיער בסביבות גיל 10 שנראה כאילו הוא לא בטוח האם הוא אמור להיות כאן.

לבסוף התיישבנו כולנו במעגל של כיסאות עץ עתיקים, תשעה ילדים ובני נוער ורב אקסצנטרי אחד.

"טוב, עכשיו כשכולנו כאן, נראה לי שאפשר להתחיל, " אמר. "קודם כל, שכל אחד יציג את עצמו: שם, לשון פנייה, ספר שקראתם פעמיים ודמות תנ"כית אהובה - ולמה אתם אוהבים אותה."

חייכתי לנוכח אוסף השאלות שהציג לנו: הוא ביקש את הפרטים הנחוצים לניהול שיחה מנומסת, ואז עבר ישר לשאלות שיחשפו את רגשותינו ודעותינו, מבלי לטרוח עם זוטות כמו גיל, מקום מגורים, מספר אחים וכיוצא בזה. הנסיך הקטן היה מאשר. חלק ממני רצה לקפוץ ולענות ראשונה, אך עצרתי בעצמי: אני כבר שוחחתי עם אנדריי מראש, ולא רציתי לגנוב את ההצגה לכולם, אם יכולתי להימנע מזה. עברו הימים שבהם נהניתי מלהיות הכוכבת בכל מקום שאלך אליו: כבר הייתי בוגרת מספיק לדעת שזה רק גורם למבוגרים לפתח ציפיות מוגזמות ממך ולילדים להירתע מלדבר איתך. אם כולם חושבים שהם מכירים אותך, אף אחד לא יכיר אותך באמת.

לבסוף הנערה כחולת השיער פצתה את פיה ראשונה.

"קוראים לי דניאל. לשון פנייה היא/את. קראתי פעמיים את 'פרסי ג'קסון'. והדמות התנ"כית האהובה עליי... נראה לי שזה אברהם, כי הוא האמין בה' עוד לפני שזה היה מגניב."

אחריה דיבר נער מעט צעיר מאיתנו, בן 12 או 13.

"קוראים לי יוני. לשון פנייה הוא/אתה. נראה לי שהספר היחיד שקראתי יותר מפעם אחת זה 'הארי פוטר' - הייתי קצת אובססיבי לזה בכיתה ג'." ואני לא מכיר את התנ"ך מספיק טוב בשביל שתהיה לי דמות אהובה."

לידו ישבה בחורה רזה וגבוהה עם פנים מרובעות מעט, ששיחקה בנונשלנטיות בשערה החום-בהיר.

"קוראים לי, אה, מרים. היא/את. קראתי פעמיים את 'ג'יין אייר'. והדמות התנ"כית האהובה עליי היא גם

אברהם, כי הוא היה מוכן לשנות את כל החיים שלו, לעזוב את כל מה שהוא אי פעם הכיר, כדי להגשים את הייעוד שלו. אני די מעריצה אותו.

מצידה השני של מרים ישב ילד שנראה די דומה לה. הילד פתח את פיו ועמד לומר משהו, אך שום קול לא בקע מפיו. "אם המילים לא יוצאות, פשוט תכתוב לי בוואטסאפ ואני אקריא," מרים אמרה לו בעדינות, ואז פנתה שוב אל כולנו. "משה הוא אחי הקטן, ויש לו אילמות מצבית. לפעמים הוא פשוט לא מצליח לדבר, בעיקר מול אנשים חדשים. אבל כשהוא מרגיש בנוח לדבר עם מישהו, הוא לא סותם לרגע." האח והאחות הוציאו שניהם את טלפונים, ולאחר כמה רגעים מרים הקריאה: "משה. הוא/אתה. ספר: ההוביט. דמות תנ"כית: משה רבנו, כי אנחנו חולקים את אותו שם ואותה בעיה, אז תמיד הזדהיתי איתו."

הבאה הייתה דינה.

"דינה כהן. היא/את. קראתי פעמיים - עכשיו אני באמצע הפעם השלישית - את שר הטבעות. והדמות האהובה עליי היא אסתר, כי במשך כל כך הרבה שנים היא ניסתה פשוט להשתלב ברקע, לרצות את כולם - אבל ברגע האמת היא הבינה שהיא לא יכולה להסתתר לנצח, וחשפה את מי שהיא באמת, למרות שזה היה ממש מסוכן. הלוואי שהיה לי חצי מהאומץ הזה."

"אליה, לשון פנייה מעורבת," אמר-ה נער-ה עם בלורית שחורה חלקה ועיניים ירוקות בורקות שמוסגרו במשקפיים חתוליים למראה. "קראתי את 'עוצר נשימה' בערך חמישים פעם. והדמות האהובה עליי היא חווה."

"למה?" שאל אנדריי בסקרנות.

"כי היא יכלה להיות ילדה טובה ולעשות מה שאומרים לה, להישאר בגן עדן ולחיות שם חיים שלווים ומושלמים ומשעממים להחריד," השיב-ה אליה, "אבל במקום זאת, היא בחרה בדרך הקשה והמעניינת. בחרה לשאול שאלות, לשבור את הכללים, לעשות קצת בלגן. היא הבהירה לאלוהים שהוא יצר בריות אינטליגנטיות עם רצון משל עצמן, ולא רובוטים."

אנדריי חייך בהערכה. הרמתי אגודל לכיוונו-ה באישור.

"אני אייזיק," סוף סוף הצוציק החרדי פצה את פיו. "קראתי פעמיים את רוב הספרים של 'חבורת תרי"ג'. והדמות האהובה עליי היא רחל, כי היא הייתה מוכנה לוותר בשביל אחותה."

תחילה בזתי לבחירה הגנרית והמשעממת, אך אז הבנתי שבחירתו לא הייתה גנרית בכלל: כולם, עד כה, התאמצו להיות אדג'יים וחדשניים, לתת פרשנויות מרדניות ונועזות. זה אשכרה היה מרענן, סוף סוף מישהו שמוכן להודות בזה שהוא פשוט אוהב את הדמות כמו שסיפרו לו עליה בכיתה ב', בלי תחכום מיותר.

לאחר מכן הציג את עצמו הנער הגבוה-מדי-לטובתו-שלו. "קוראים לי יהושע. לשון זכר, כמו שאתם בטח רואים-"

"-תמיד עדיף לשאול ליתר ביטחון." משכה מרים בכתפיה.

"אוקי. קראתי פעמיים את 'מדריך הטרמפיסט לגלקסיה'. והדמות האהובה עליי בתנ"ך היא אליהו, כי הוא הולך עם האמת שלו ולא שם על אף אחד."

ואז, לבסוף, הגיע תורי. לרגע חשבתי שאולי לקיתי גם אני באילמות מצבית, אך הבעיה שלי הייתה אחרת: פשוט לא יכולתי לחשוב על שום מילה להגיד. נשמתי עמוק כמו שהמטפלת הרגשית בבית הספר לימדה אותי: לשאוף דרך האף בארבע שניות, ואז לנשוף דרך הפה בשמונה.

"נטע. היא/את, למרות שלא מי יודע מה אכפת לי. קראתי פעמיים את 'בשורות טובות'." בחרתי בקפידה ספר טוב, אך לא קלאסיקה מהסוג שתגרום לאנשים לצפות ממני לגדולות ונצורות. הייתי מוכנה הפעם להשאיר לדינה את

הרושם המשכיל, במקום להתפאר בכך שקראתי לא רק את 'שר הטבעות' אלא גם את 'הסילמירליון'. אבל דמות תנ"כית. ברגע שניסיתי להתמקד בשאלה, כל התנ"ך כמו נמחק מראשי. דמות תנ"כית... דמות תנ"כית... דמות תנ"כית... "גם אני אוהבת את משה." אמרתי לבסוף. "כי הוא היה צריך להתמודד עם כל השטויות של עם ישראל במשך 40 שנה ורואים שהוא על סף התפרקות במשך כל הזמן הזה. זה פשוט נורא רלייטבל."

"מה זה 'רלייטבל'?" שאל משה, המילים הראשונות שאמר בכל הפגישה.

"זאת מילה באנגלית, relatable. הכוונה היא למשהו שאפשר להזדהות או להיקשר אליו בקלות," הסברתי.

"קשיר," תירגמה דינה, בכישרונה הנדיר להמצאת מילים.

ואחרון אחרון חביב, היה רבנו עצמו.

"שמי הוא אנדריי אולמן. אני משתמש בלשון פנייה הוא/אתה. קראתי פעמיים את רוב הספרים שקראתי פעם אחת. ודומני שהדמות האהובה עליי היא נעמי, כי היא תזכורת לכך שגם אם לפעמים נראה לנו שאין כבר לחיים שום דבר להציע לנו, יש מצב שלא לזה יש תוכניות קודרות פחות. הייתה תקופה שבה התזכורת הזאת הייתה מה שהחזיק אותי בחיים," פתח. "למה באתם לכאן?"

"זה, כאילו, מה שרציתי לשאול אותך," אמרתי. "רגע, אתם כן יודעים למה אנחנו פה?" הבטתי סביב אל בני הנוער האחרים.

"לא. את רוצה לשאול אותי למה הזמנתי אתכם לפה," השיב אנדריי. "לפני שתבינו את זה, כל אחד מכם צריך להבין קודם למה הוא או היא נענו להזמנה."

"אני הסכמתי לבוא פשוט כי אתה הצעת לי, ואני כבר יודע מניסיון שאם זה קשור אלייך בדוק שזה יהיה מעניין."

משך יהושע בכתפיו.

"אני באתי כי תמיד הייתי טיפוס די רוחניקי, אבל נורא קשה למצוא מרחבים רוחניקיים יהודיים שאין בהם שוביניזם והומופוביה וכל זה," אמרה מרים. "והבאתי את משה איתי כי אמא שלנו עובדת עד מאוחר היום והיא לא הרשתה לי להשאיר אותו לבד בבית." משה גילגל עיניים.

"אני באתי כי..." אמר-ה אליה, "טוב, כי כשהייתי בת 8 צפיתי ב'גרוויטי פולס', ומאז אני מפנטז על הרעיון של מקום סודי שכל האנשים המוזרים והמיוחדים יכולים לבוא אליו ולהיות עצמם בו ולהתיידד עם מוזרים אחרים. ובשקראתי את הפוסט שלך, פשוט הרגשתי שסוף סוף מצאתי מקום כזה." דניאל ויוני הנהנו.

"אני שמעתי 'קסם' ובאתי לבדוק מה העניין," הוסיף יוני. "הייתי מעדיף פשוט לקבל מכתב מינשוף, אבל אני מוכן לשבת בחדר חצי הרוס עם חבורת דוסים חובבי מד"ב אם זה מה שצריך לעשות כדי ללמוד קסמים במדינה הזאת."

"אני באתי כי נטע הזמינה אותי," אמרה דינה. "ולמה את באת, נטע?"

"אה..." עניתי בגמגום. "כי רציתי שיהיה לי משהו לעשות אחר הצהריים. כי נמאס לי מזה שהחיים שלי מסתכמים בבית הספר ובפייסבוק. רציתי לגוון."

"אז למה דווקא לפה?" שאל אנדריי. "למה לא לבקש מההורים שלך שירשמו אותך לחוג קונג פו, למשל, או להתנדב בספרייה?"

חשבת.

וחשבת.

וחשבת עוד קצת.

"כי מאז הקורונה אני מרגישה שקצת איבדתי את המשמעות לחיים שלי, ולפעמים אני מחפשת אותה, אבל לרוב אין

לי כוח לזה, "הודיתי. "ובשראיתי את ההזמנה שלך, הרגשתי שמה שזה לא יהיה שאתה מתכנן יכול לעזור לי למצוא אותה."

לא התכוונתי להיפתח ככה. דמעה או שתיים התגנבו במורד לחיי. הרב אנדריי נראה כאילו הוא היה רוצה לחבק אותי אבל חשש לחדור למרחב האישי שלי.

"רגע, אף אחד מכם לא-" אייזיק נראה מופתע. "אולי הגעתי למקום הלא נכון."

"לא, זה המקום הנכון." אמר אנדריי. "אם נראה לכם שאני מוביל אתכם במעגלים, זה משום שההר שאנחנו מטפסים בו עכשיו תלול, וגיליתי שהדרך הכי נוחה לעלות בו היא בספירלה. אך הנה, אנו עולים. למה לדעתכם נפסקה הנבואה?"

זה היה אולי קטע תלול מדי בשביל המתון עד כה שהרב בחר עבורנו. בהינו בו למשך כמה רגעים בבלבול מוחלט..

"כי היא לא הייתה בכלל?" הציע יוני. "כאילו, אני לא רוצה לפגוע באמונות של אף אחד פה, אבל כל הרעיון תמיד נראה לי מגוחך."

"יותר מגוחך מקסם?" שאל אנדריי בחיוך.

"אף אחד לא מנסה לטעון שקסם אמיתי-" פתח יוני.

"חוץ ממך," ציין אנדריי. "אני מכיר חבר'ה כמוך. אתם מוכנים להאמין בקסם, רק לא בקסם שלנו. אתם סבבה עם עלפים או קנטאורים, אבל שמים את הגבול בשדים. למה? כי זה קרוב מדי לבית? כי כל כך קשה להאמין שהמופלא מסתתר לא רק לפני שנים רבות בארץ רחוקה רחוקה, אלא גם ממש כאן ועכשיו?"

יוני השפיל את ראשו, מכונס לתוך עצמו, כאילו כל תפיסת עולמו מתפרקת ונבנית מחדש.

"זה חלק מאותו עונש כמו חורבן בית המקדש והגלות," הציע יהושע. "פשוט לא מגיעה לנו נבואה יותר."

"זה קצת כמו מורה שרואה שאתה מזגזג בין הגוגל קלאסרום ליוטיוב, אז היא מחרימה לך את המחשב הנייד, בלי לשים לב שככה בכלל לא תוכל לעשות את המשימה," הקשה אליה. "אם אלוהים קיים, נראה לי שיש לו יותר שכל מזה."

"ובכל מקרה, חזרנו מהגלות! למה שהנבואה לא תחזור גם?" הוסיפה דניאל. "עד מתי נחכה? עד ביאת המשיח?"

"זאת ירידת הדורות," אמר אייזיק. "אנחנו פשוט לא באותה רמה של חיבור עם הקב"ה כמו בתקופת התנ"ך."

"ירידת הדורות זה חרטא," נחרתי. כולם הפנו את מבטם אליי.

"נטע, לא אומר שאני לא מסכים איתך," אמר הרב אנדריי בחומרה, "אבל בדיונים בקבוצה שלנו, אני מצפה מהחניכות שלי - בדיוק כפי שאני מצפה מעצמי - לנמק את דעותיהן בטיעונים ענייניים יותר מאשר 'זה חרטא'."

נאנחתי.

"בסדר. מה שהתכוונתי להגיד, זה שחשבתי על זה הרבה בשנים האחרונות, ולדעתי 'ירידת הדורות' היא כשל לוגי," פתחתי. "הרב אנדריי, שאלת אותנו הרבה שאלות פה. אכפת לך שאני אשאל אותך כמה משלי?"

"שאלתי חופשי," משך בכתפיו.

"אוקי. כמה שפות אתה יודע?" שאלתי.

"שמונה באופן שוטף, וחתיכות קטנות מחמש נוספות."

"ובמה פעמים סיימת את הש"ס?"

"מהתחלה עד הסוף? נראה לי ששבע."

"אילו תארים אקדמאיים יש לך?"

"תואר ראשון בחינוך, ותואר שני בספרות."

"בסדר. אני יודעת רק שלוש שפות – עברית, אנגלית וצרפתית, למדתי מסכת וחצי בערך, ואין לי אפילו תעודת בגרות. נשמע שאני הרבה פחות חכמה או משכילה ממך, נכון?" חייכתי בערמומיות. "עד ששואלים שאלה נוספת: בן כמה אתה?"

"חמישים ושתיים." ענה.

"אני, לעומתך, בת ארבע-עשרה, הסברתי, "מה שאומר שהיה לך כמעט פי ארבע יותר זמן ממני לצבור ידע והישגים. כדי להשוות בינינו בצורה הוגנת, נצטרך להשוות ביני לבין הנער שהיית בגיל ארבע-עשרה, או בינך לבין האישה שאהיה בגיל חמישים ושתיים. ואז אני מוכנה להתערב שהיינו מתבררים כשווים זה לזה, פחות או יותר. אבל לרוב המוח לא עורך את ההשוואה כמו שצריך, ומשווה בטעות בין בוגר לילד. צעירים, כמובן, עושים לעיתים קרובות טעות דומה במדדים אחרים, ומגיעים למסקנה ההפוכה, שהם הרבה יותר מגניבים מההורים שלהם. אנשים משתנים עם הגיל, לטוב ולרע, ולכן כל השוואה בין דורית נידונה להיות בלתי מדויקת. תוסיף לזה נוסטלגיה, את העובדה שרוב האנשים מאושרים ומרוצים מהחיים שלהם יותר כילדים מאשר כמבוגרים בלי קשר לנסיבות אחרות, וכמובן את פערי השפה –"

"פערי השפה?" שאל אנדריי.

"שפה משתנה עם הזמן, ולכן לקרוא טקסט ישן תמיד יהיה מאתגר יותר מלקרוא טקסט שנכתב לאחרונה, הסברתי. "אנחנו יכולים לקרוא איזה פרשן מלפני חמש מאות שנה ולהבין פחות מחצי ממה שהוא אומר, ואז אנחנו חושבים 'אה, הוא בטח היה כל כך חכם שאנחנו לא יכולים להבין אפילו חצי מהחוכמה שלו', אבל בתכל'ס, הפער בהבנה נובע פשוט מזה שהוא דיבר בשפה מעט שונה משלנו – ולא בהכרח יותר 'טובה'. אם מחברים את כל זה ביחד, נוצרת האשליה שהאינטליגנציה האנושית מידרדרת מדור לדור, למרות שמחקרים מוכיחים שההפך הוא הנכון."

"רואה?" חייך. "ידעתי שאת מסוגלת."

"אולי זה עניין טכני יותר, "הציעה דינה. "אולי הנבואה יכולה לפקוד רק אדם טהור. בימינו אין מקדש ואין אפר של פרה אדומה, אז כולנו טמאי מתים."

"לא נראה שלמשה הייתה גישה לאפר פרה אדומה אחרי שהוא הרג את הנוגש המצרי ההוא, "הזכירה דניאל. "כשה' רוצה להתגלות למישהו, עניינים כאלה לא מפריעים לו."

"וכבר סיכמנו שזה לא הגיוני מבחינת ה' פשוט לבטל את הנבואה... אמרתי. "אז המסקנה ההגיונית היחידה היא –" "שעדיין יש נביאים, ואנחנו פשוט לא יודעים את זה!" השלימה מרים.

"עדיין יש נביאים, "תיקן אנדריי, "והם עצמם לא יודעים את זה."

"רגע, רגע, רגע, "ניסיתי לעכל את ההשלכות של דבריו. "אתה מתכוון לרמוז שאנחנו נביאים?"

"פחות או יותר, "השיב אנדריי. "יש כל מיני סגולות. חלקכם אולי נביאים, חלקכם קוסמים או בעלי שם בפוטנציה. חלקכם פשוט נערים רגילים עם 'עיניי דשידיי', היכולת להבחין בעולם הנסתר כשהוא מבליח בינות לגלוי. אבל לכל אחת ואחד מכם יש סגולה על-טבעית כלשהי. לא הייתם רואים את ההזמנה שלי אחרת."

"יש בזה משהו, אם חושבים על זה, "אמרה אליה. "תמיד הרגשתי שאני לא לגמרי שייכת לעולם הזה, שיש מין רובד נסתר של היקום שמנסה למשוך אותי אליו. במשך הרבה זמן חשבתי שזה פשוט בגלל האוטיזם או הא-בינאריות שלי, אבל עמוק בפנים אני יודע שזה לא הכל."

"לפעמים החלומות שלי עושים לי ספויילר למחר, "התוודתה דינה. "כאילו, זה לא שהם מתגשמים במציאות, אבל הם מרמזים עליה. זה בא בחידות, במטפורות. בכיתה ג' קראתי קצת על פסיכולוגיה ולמדתי שחלומות מייצגים את התת מודע שלנו ורומזים לנו דברים שאנחנו לא חושבים עליהם בזמן הערות, אז חשבתי שאצל כולם זה ככה. אבל חלומות רגילים רומזים רק על העבר, על דברים שראית ולא הבנת. החלומות שלי יכולים לרמוז גם על העתיד, כמעט כמו אצל יוסף."

משה הקליד משהו, ומרים הקריאה: "אף פעם לא סיפרתי למישהו - אנשים חושבים שאני משוגע גם ככה, לא צריך להוסיף להם סיבות - אבל לפעמים אני שומע קול פנימי שהוא לא הקול הפנימי שלי. הוא מספר לי דברים שלא יכולתי לדעת אחרת, נותן לי עצות - אבל אני אף פעם לא יכול לספר לאנשים ישירות מה הוא אומר, לא בדיבור ולא בכתב."

עיניו של אנדריי נפערו בתדהמה. "אוי, אלוהים..." לחש. "קיוויתי לכמה חשים או בעלי חזיונות, אבל נבואה ישי-לא משנה. נדבר על זה בפעם אחרת."

"אוי, למה אפילו לי לא סיפרת?" מרים נראתה מופתעת באותה מידה, ומשה לחש לה משהו. "טוב, אני לא יכולה להתיימר למשהו כזה, אבל לפעמים פשוט יש לי תחושות לגבי דברים - העבר, ההווה והעתיד שלהם. קצת כמו אינטואיציה, אבל יותר."

הבנתי על מה היא מדברת. יכולתי להזדהות עם זה.

"לפעמים, כשאני משועמם, אני מנסה להזיז חפצים בכוח המחשבה." סיפרה דניאל. "פעם או פעמיים חשבתי שאולי הצלחתי."

"ומה לגבייך, הרב אולמן?" שאל יהושע. "זה יהיה ממש מוזר לגלות שהמורה להיסטוריה שלי נביא."

"אז תיאלץ להסתפק במוזרות של לגלות שאתה נביא בעצמך, "ענה לו. "אני קוסם ובעל שם, אבל הנבואה אינה נמנית עם סגולותיי."

"אתה? קוסם?" שאל יוני.

אנדריי הנהן.

"אז תראה לי קסם, "אמר, ידיו על מותניו, בלי שמץ של בושה.

אנדריי ליטף את זקנו בהרהור לכמה רגעים, ואז נעץ ביוני מבט.

"רחף, "לחש.

לרגע דבר לא קרה, ואז שמתי לב שביסאו של יוני התרומם כמה סנטימטרים באוויר.

"מה לעז-" הילד הביט מטה בפליאה ובבהלה.

"קסם. "חייך אנדריי.

כמה שברירית היא תפיסת המציאות האנושית.

ראית כיסא מרחף באוויר.

ראית אותו במו עינייך, לא בתמונה, אז זה לא יכול להיות פוטושופ.

ראית את הכיסא הזה מקרוב קודם, נגעת בו, דחפת אותו בטעות, אז את יודעת שלא היה שום מנגנון נסתר.

ראית כיסא מרחף באוויר ולא מצאת לזה שום הסבר מוכר, אז אין לך ברירה אלא להבין שיש אנשים שעבורם חוקי הפיזיקה אינם אלא המלצה.

ראית כיסא מרחף באוויר, ולכן את מוכנה פתאום להאמין שיש בעולם קסם, ניסים, שדים, מלאכים, מפלצות, רוחות...
ראית כיסא מרחף באוויר, ולפתע את מבינה שיש עולם שלם שעוד לא ראית ויכולת לחיות את כל חיך מבלי לראות
אף פעם.

ראית כיסא מרחף באוויר, ועכשיו את מטילה ספק בכל מה שאי פעם חשבת שאת יודעת.
וואו.

"אז אתה מתכוון ש..." גימגמתי. "הכל אמיתי?"

"מה זה 'הכל'?" שאל אנדריי.

"כאילו, התנ'ך", הסברתי את עצמי. "המשנה. התלמוד. כל הסיפורים, כל ההלכות. אלוהים באמת קיים? העולם
באמת נברא בשבוע? באמת היה נחש מדבר? כל הניסים, הנבואות, הכל אשכרה קרה?"
אם גדלתם בבית חילוני מאוד, או דוסי מאוד, זה אולי נראה לכם מוזר שאני, כנערה דתייה, הייתי כל כך מופתעת
לגלות שהדברים האלה אמיתיים. כדי שתבינו איך הרגשתי, אתם צריכים להבין משהו: להיות דתי-לאומי זה בעיקרון
להשלים עם ספק. את מאמינה באלוהים, אבל את מכירה אנשים שלא, וחושבת שגם זה לגיטימי. את מודעת מאוד
לזה שאת מאמינה במשהו שאת לא יכולה להוכיח, ומנחמת את עצמך בכך שגם אי אפשר להפריך אותו. וגם אם היינו
מאמינים באלוהים ב-100%, זה עדיין לא מחייב אמונה בחלקים היותר מוזרים של התנ'ך. לא ערכתי סקר, אבל נראה
לי שהרבה מאיתנו מתייחסים לדברים האלה כאל מטפורות. אני יודעת שאני התייחסתי אליהם ככה. וגם כשכנ
מאמינים בהכל, יש איזושהי תפיסה שזה קרה פעם, לפני אלפי שנים, בתקופה שבה הכל היה קסום וכאוטי והזוי
יותר, ומשהו פשוט השתנה מאז. שמאז שנחרב בית המקדש הנבואה ניתנה לשוטים ולילדים ואין השכינה נמצאת
אלא בד' אמות של הלכה. אנחנו אומרים תפילות בלי להתעכב על משמעות המילים שבהן, מקיימים מצוות מתוך
הרגל, בלי לחשוב יותר מדי על המשמעות הקוסמית שלהן. 'אין זה מקום לשדים', כמו שפטריק רות'פוס סיכם את זה.
יש את המיתוס המכונן שאנחנו כמובן מאמינים בו ומעריכים אותו, ואז יש את המציאות. גם כשאת גרה בירושלים
עיר הקודש, כשאת יכולה לראות את ההרודיון מהמרפסת ולומדת במרחק הליכה מהכותל המערבי, לרוב את פשוט
צפה על פני השטח של כל זה, מהנהנת לעבר ההיסטוריה לרגע ואז ממשיכה בחיך. רוב הדתיים הם אנשים שפויים
ונורמליים לגמרי, שפשוט משלבים בחיים השפויים והנורמליים שלהם מערכת מסובכת של הלכות, ובאיזושהי פינה
במוח שלהם חושבים שכנראה שאלוהים קיים. בקיצור, הייתי מופתעת לא פחות מכל אתאיסט כופר.
אנדריי ליטף את זקנו בהרהור במשך לפחות דקה וחצי הפעם.

"זה יותר מסובך מזה", אמר לבסוף. "כתב היד המקורי של משה רבנו לא שרד, והתורה שאנו מכירים כיום כנראה
מחוברת מכמה העתקים שונים. והנביאים והכתובים? כל כך הרבה מחברים, כל אחד עם האג'נדה שלו - המלחמה בין
סופרי בית דוד לסופרי בית שאול וכל זה. והתורה שבעל פה היא בכלל בלגן אחד גדול שמודה בכך שהוא בלגן אחד
גדול וחצי ממנה הוא ניסיונות לעשות סדר בבלגן הזה. ולמרות שאני רוצה להאמין שבכל זאת כל התהליך הונחה על
ידי רוח הקודש איכשהו, אי אפשר ממש לבדוק. אני יודע בוודאות שיש כמה טעויות שהשתרבבו, "הוא העיף מבט
סביב, ואז המשיך. "אבל העיקר, הסיפור הכללי, נכון. יש נביאים, יש שדים, יש מלאכים, ואף שמעולם לא דיברתי
איתו ישירות, אני חייב להניח שיש גם אלוהים."

"רגע, זה אומר שאני צריך להתחיל לשמור מצוות עכשיו?" שאל יוני.

"אם אתה רוצה", אנדריי משך בכתפיו. "אני לא מכריח אותך לעשות שום דבר, רק מסביר לך מה המצב."

"טוב, נראה לי שזה מספיק לפגישה ראשונה," אמר אנדריי, והוציא מתיקו דף. "כל מי שמתכוון להצטרף באופן קבוע, שירשום כאן שם, שם משפחה ומספר טלפון שלו או של אחד ההורים שלו, שתהיה לנו דרך ליצור קשר." "רגע, מה בדיוק אנחנו עומדים לעשות כאן?" שאלתי. "עדיין לא ממש הסברת את זה." "קודם כל, זאת אמורה להיות מסגרת חברתית לקבוצת אנשים שבדרך כלל לא מסתדרת במסגרות חברתיות," אמר. "חוץ מזה, נכיר את העל-טבע הישראלי, נדבר קצת על תורת הסוד ואיך נבואה עובדת..." המשך, "וכמובן, נלמד קסמים." בהיתי בו לרגע. "אתה ברצינות מנסה לייסד את הוגוורטס הישראלי בתוך חדר מתפורר בקומה השנייה של מלון הנשיא?" שאלתי, מצחקקת. "טוב, אם מישהו יכול לעשות דבר כזה, זה אתה." ורשמתי את הפרטים שלי על הדף. "זה אנחנו." אמר.

השד של משפחת פריזיאן / עפרה אנגל

למשפחת פריזיאן יש קללה, שהמדע המודרני יודע לפתור. אבל לא מצליח. והנשים בה רדופות שנים על גבי שנים
עריכה: יוליה שנר

אזהרות תוכן: סרטן השד, מוות

תגיות נוספות: אחוות נשים

אורך: 1293 מילים

איור מאת אלמוג טרטוט

הסיפור בהקראת נועה זהבי רז (10:43 דקות)

כולם ידעו שהבנות של משפחת פריזיאן הן היפות ביותר, עם שיער שחור שירד כמו מרבדים בוהקים בשחור כחלחל והתנפנף כמו הינומה על רקע עורן הצחור. כולם ידעו שכשהן יחייכו הלחיים שלהן יזכירו תפוחים בשלים, ושהריסים שלהן יירדו על עיניהן כמו וילון ששומר עליהן מפני העולם. כולם ידעו גם שאי אפשר לשמור עליהן, שאחת מכל שתי נשות פריזיאן תמות לפני שימלאו לה שלושים. ולכן הגברים שהתפתו להינשא להן נהגו לשאת אותן בגיל צעיר ולהעניק צדקה בכל שבת בבית הכנסת, לאריכות ימים. אבל זה היה כמו לוטו אכזרי – הן נולדו כולן דומות, עם אותם תווים שבזכותם ניתן היה לזהות בת פריזיאן בהילוכה בשוק גם בשעות בין הערביים, אבל מחציתן לא שרדו.

הקללה רדפה אותן דורות, ורצה האל ובמשפחת פריזיאן נולדו בעיקר נשים.

הן חיו להן בתוך הקהילה הסגורה שלהן, מוקפות בבנות מינן, מבשלות יחד, ומגדלות את הדור הצעיר. היו גם הגברים שלהן – הבעלים, האחים, הבנים – שתמכו, שאהבו. כל כך אהבו שכשהגיע הרגע לסעוד הם לא הצליחו לעמוד בזה. היו כאלה שניסו, זה לא שלא ניסו. אבל היה משהו באחוזה הנשית הזו, באיבר הפגוע – זה שהפך אותן למושכות כל כך והרג אותן בסוף – שהם לא הצליחו לעמוד בו ופינו את מקומם לצד האישה לנשים האחרות.

גם בלידות החיבור הנשי היה חזק. בכל לידה בתוך המשפחה נכחו תמיד לפחות שתיים, וכשנולדה הבת הבאה בירכה אותה זקנת המשפחה: "בתי, יהי רצון שיעניק לך האלוהים אושר, בריאות ואריכות ימים. שתפרחי בינינו ותלדי נשים שיראו את נכדותיהן." זו הייתה ברכה שעברה ביניהן מדור לדור. הלוואי ותראי נכדות. כולם הכירו את הילדה החדשה, גם מחוץ למשפחה, וכשהפכה לאישה כולם בירכו אותה עם כל בטן מתעגלת, עם כל עגלה מטלטלת ברחוב של משפחת פריזיאן.

אבל הקללה נותרה.

הן היו מתות בייסורים. כשהופיעו ההתקשויות הן ידעו. הן ידעו שקללת השד באה ליטול נפש נוספת מביניהן. הן פנו לרב, ולקאדי, הפרישו חלות, נדרו נדרים, אבל מהרגע שהופיע הגוש שעון העצר החל לתקתק. וביניהן הן כבר חילקו

את הילדים, את הבנות, כדי שלא יחסר להם דבר, כדי שלא תחסר להם אמא. הם הרי גודלו על ידי שבט שלם. שבט שאימהותיו הלכו והתמעטו.

הן סעדו את נושאות הקללה עד הרגע האחרון, הן שרו ובכו יחד כשנפש עזבה גוף, הן חיבקו אחת את השנייה ובכל אחת עברה המחשבה שייתכן שהיא הבאה בתור, והמחשבה היא שהניעה אותן בימים לאחר מכן. הן כיבסו ובישלו ליתומים, הן כתבו דברי הספד וקראו אותם בשעות הערב החמות, והן הכינו מאפים מתוקים מלאים בדבש ואגוזים למנחמים.

הן למדו את מקצב המוות הנוראי, ולימדו את בנותיהן שהחיים המשכיים גם ללא הגוף, הגוף שילד להן ילדים והפיק עבורן הנאה וגאווה, ואז בגד בהן. ועם רבות השנים והקמת מדינת ישראל עקרו חלק מנשות פריזיאן לארץ ישראל, לירושלים, ממש בין החומות. להיות קרובות לאלוהים. אולי הוא בעצמו יסיר מהן את הקללה.

ובינות הכביסות והשפות השונות, האבנים הכבדות והקושי היום יומי זה הרגיש אחרת אבל היה אותו הדבר. והן פנו לרופאים בארץ ישראל אבל אלה היו עסוקים בפצועי המלחמות, באיכרים המותשים והחולים ולא אבו לטפל בנשים המזרחיות, עטויות החרוזים והמבטא הכבד, שבאו לחפש גאולה לקללתן.

וכשנכנסה נירה לרופאה שלה, במרכז בריאות האישה. היא ישבה מול עיניים כחולות ששאלו אותה, 'וסרטנים גינקולוגים במשפחה יש?'

'יש' היא הרכינה ראש.

'איזה?' שאלו העיניים.

בהתחלה נירה שתקה אבל אז הוסיפה 'מצאו את הגן, זה לא BRCA'

'אה, אז יש סרטני שד במשפחה? נבדקת?'

'אני לא נשאית'

'אז זה טוב' אמרו העיניים והשאלה הבאה כבר עמדה בהן, אך טרם נשאלה, נבלמה בשל האנחה הכבדה שיצאה מנירה.

שתיהן שתקו, נירה והעיניים.

'לא נשאית זה אומר שאת לא תחלי, וגם הבנות שלך לא יחלו' ניסו העיניים להסביר.

אבל נירה שתקה ועיניה שלה נגדשו בדמעות שהרטיבו את הריסים האלה שגם באיראן היו יכולים לחולל מהומה, אבל בתוך החדר הקטן עם האור הפלורסנטי איבדו מכוחן.

'אסתר גילתה את הקללה שלנו. היא הייתה אחות מיון, פה בבית החולים ליד. מהאחיות האלה שלא יכולות לשבת רגע בשקט. מכירה?'

'את אסתר? לא...'

'את אסתר את לא יכולה להכיר, היא חייתה פה לפני 40 שנה. היא הייתה דודה שלי. אסתר. ויום אחד מישהו אמר שיש לנו גן. גן שטבוע עמוק בתוך הדג"א שלנו ואנחנו מעבירות אותו מאחת לשנייה בלי לדעת. כבר בתוך הרחם. חלק מקבלות וחלק לא. חלק מקוללות וחלק לא. והגן הזה, הוא שגורם לגושים בשד. אז אסתר שלחה מכתב לאמריקה. לפרופסור שהתעסק בזה. שכתב כבר הרבה מאמרים על גן שכזה, רק אצל האשכנזים. הוא היה יהודי כמונו, ניצול שואה, מהונגריה. הוא כתב לה חזרה שהגן לא קיים ביוצאי פרס. רק באשכנזים. אבל אסתר התעקשה. כזאת עקשנית היא הייתה. והיא כתבה לו שזה דורות שנשים מתות אצלנו. בגיל צעיר. כולן מאותו דבר. כמו שקורה בגן שלו. אז הוא נכנע וביקש שתשלח דגימות דם של כולן. והיא אספה גם דגימות וגם שקלים – כדי שיהיה לה מספיק לשלוח הכל לאמריקה.

והוא בדק את כולן. אבל אמר שאין גן כזה ביוצאי פרס.

חודשיים אחר כך אסתר חגגה יומולדת שנתיים לבת שלה דיצה. היא הייתה הבת הרביעית שלה, וביום הולדת כשהיא רכסה את השמלת פרחים שלה היא הרגישה אותו. את הגוש.'

נירה השתקתה כשהדלת נפתחה בפתאומיות ודרכה נכנסה אחות עם לחיים ורודות וחלוק לבן ואמרה משהו לעיניים. העיניים חייבו ואמרו 'זו יעל, היא האחות במרכז שלנו.'

אבל נירה לא שמעה מה יעל ענתה, או מה אמרו העיניים וכשנסגרה הדלת היא אזרה אומץ לעבור למיטת הבדיקה. אבל העיניים נותרו ישובות ליד השולחן.

'ואז מה קרה?'

'אסתר מתה לנו הכי מהר. בשבעה שלה קיבלנו עוד מכתב מהפרופסור. הוא מצא את הגן. הוא שלח לנו את הכרטיס עם הפענוח של הדגא ששלחנו לו, של כולנו. יכולנו לדעת מי מקוללת ומי לא. מי תשרוד ומי לא. אבל יותר מהכל כתב הפרופסור והסביר, לפי הפענוח אפשר יהיה לומר גם איזו מהילדות יוכלו לשרוד. מי שאמה אינה כתובה ברשימה, אינה נושאת את הגן. והיא וילדיה חמקו ממנו, מהשד. את שאר הילדות, אלה שנולדו לנשאות, יש לבדוק שוב אחת אחת. הוא ביקש שנשלח לו עוד בדיקות, הפעם ללא תשלום, והוא יענה. ואנחנו שלחנו.

הוא כתב על זה מאמר ארוך. והתפרסם. זה לא היה הגן של האשכנזים, זה היה גן אחר. רק שלנו. ובדקנו את כולן, ושלחנו אותן למרפאה מיוחדת. שתעקוב, שתזהה את הגוש לפני שאנחנו נזהה אותו. שתכרות, שתטפל, שתוציא אותו מהגוף טרם יקח אותנו. גם עדנה ודיצה בנות דודות שלי היו במרפאה הזו, הן הלכו כל חצי שנה כמו שעון ואני שמרתי על הבנות של כולנו. דיצה, הבת הקטנה של אסתר, היא הייתה בקשר עם הפרופסור עד שהוא נפטר, ואחריו היא מצאה בשבילנו את המרפאה הזו, בפתח תקווה, ואת האוטובוס שלוקח אותנו לשם. אחרי שאמא שלה נפטרה

עליה בגיל שנתיים היא גדלה, וחזרה בתשובה, התחתנה לה עם איזה אשכנזי בגיל 18 ויחד ילדו חמישה ילדים. ויום אחד התקשרו מהמרפאה ואמרו שגילו גוש. ודיצה סיפרה להם שהיא גילתה שוב בהיריון. הם ביקשו שתבוא מיד, אז באתי שוב לשמור לה על הילדים. היא הייתה בסך הכל בת 31, אז היא הסכימה להפסיק את ההריון. והיא עברה את הכריתה, וכימו, וקרינה. והלכה הביתה כי אמרו שהכל בסדר. אבל היא אמרה שהיא לא בסדר ושכואב לה בבטן. אמרו לה שזה מההפלה ושזה יעבור. אבל אז כאבו לה העצמות וכשכבר הבינו שזה לא קשור לעובר שהלך, היא הלכה לנו. מבין הידיים ותחת העיניים של המרפאה שלה,

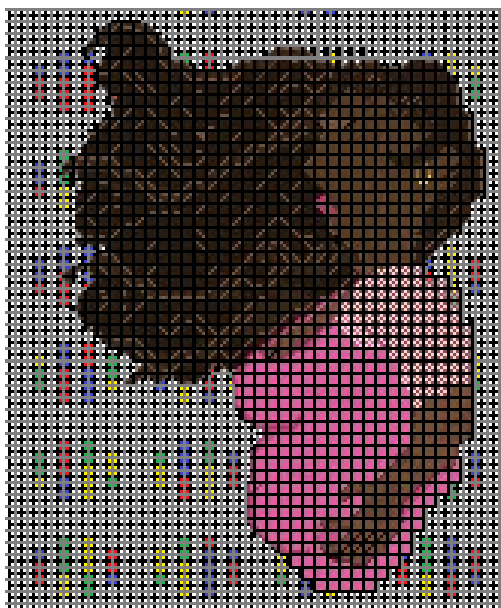
נירה כבר בכתה ממש בשלב הזה והיה לה קשה לספר והיא גם לא זכרה למה היא הגיעה בכלל לסיפור על דיצה. היא לא רצתה לדבר עליה. זה היה יותר מדי.

גם עדנה מתה. לפני חודשיים. אבל היא הפסיקה ללכת למרפאה אחרי שדיצה מתה. היא טיפלה בילדים, גם בבר הקטנה, בסך הכל בת שנתיים. וההיסטוריה חזרה על עצמה. שוב. למרות שיש גן, ומרפאה, ומעקב, וניתוח. דיצה ואסתר אותו גורל. ועכשיו גם בר. היא גם תמות לנו בגיל שלושים?

ירון, הבן האמצעי של דיצה גר איתנו, כי הוא אוהב את הבן שלי וכי זה היה לנו טבעי. הוא כל כך דומה לה שלפעמים אני חושבת שדיצה משגיחה עלינו דרך העיניים שלו, שנשמור, שנלך למרפאה הגנטית ולמרפאת השד. שלא נוותר. אז אנחנו הולכות. אבל את בר עוד לא לקחנו. היא קטנה מדי. בגיל 18 אם היא תרצה אני אקח אותה. כי מגיע לה לדעת. אם היא תרצה לדעת.

אבל את יודעת, ד"ר, זה נכון שאני לא נשאתי וזה טוב כי אני לא אחלה אבל אני לא פחות מקוללת. כי הקללה היא כפולה. יש את המתות ואלה שנשארות. אלה שנעלמות ואלה שהמשא עליהן מוכפל, הלב שלהן נידון להישבר שוב ושוב ושוב.

אז אני לא נשאתי. את יכולה לכתוב את זה ד"ר, אבל יש שם מקום גם לכתוב את כל השאר?

זמן מסע / אפרת פאוקר

מדריך טיולים בסוכנות טיולי זמן נאלץ לחזור לתקופת הקרטיקון כדי להחזיר שקית במבה שנשכחה ומשנה את פני

ההיסטוריה האנושית

עריכה: קרן לנדסמן

אזהרות תוכן: מוות של דינוזאור

תגיות נוספות: מסע בזמן, פנטזיה, זמן איכות עם דינוזאורים

אורך: 4296 מילים

[הסיפור בהקראת מורן פרידמן \(36:55 דקות\)](#)

צור שנא טיולים לתקופת הרנסאנס. בתור ותיק המדריכים בסוכנות, תמיד דחפו לו יותר מדי משתתפים בנסיעות לשם. לפעמים היה לו מזל לקבל קבוצה של סטודנטים נרגשים לתולדות האומנות, שרק רצו לראות את הגיבורים שלהם בפעולה. אבל לרוב היה מדובר בקבוצה של פנסיונרים, שלמרבה האירוניה נהנו למתוח את גבול הסבלנות שלו בצורה בלתי סבירה. אם זה היה תלוי בו, הוא היה מוביל קבוצה קטנה בהרבה בג'ונגלים הפראיים של פנגיאה או בערי האולמקים של מרכז אמריקה. אבל התיירים העדיפו טיולים קצרים ליעדים פופולריים והמוניים. לפחות זה לא היה עוד טיול לסיקסטז. הוא לא היה יכול לשאת עוד פעם אחת בוודסטוק. המוזיקה הייתה בסדר, אבל כמויות האנשים, הצפיפות והבוץ.

הוא סקר את הקבוצה, בודק שכולם שם, שאף אחד לא הוריד את צמיד האיכון שלו, הצטרף לקבוצה אחרת בטעות, או גרוע מזה – החליט לנכס לעצמו פיסת היסטוריה למזכרת. לאחר שווידא שהכל כשורה, סימן במסוף הידני שלו את השדה המתאים כדי ליידע את הסוכנות ולאפשר לקבוצה להמשיך הלאה.

"אנחנו עומדים להיכנס לקפלה הסיסטינית עכשיו. אני מבקש שנישאר ביחד. ובבקשה, לא יוצאים מהבועה ולא לוקחים שוב דבר שאינו שייך לכם. שלא אאלץ לשלוח מישהו נוסף בחזרה." הוא קלט את מבטה הנבוך של בת-זוגו של גדליה, שנשלח הביתה מוקדם יותר בגלל שחשב שאף אחד לא רואה את כובע החשמנים שהכניס לתיקו בחשאי. צור כבר סימן אותו בתחילת הטיול כששם לב שהוא משתרך מאחור ונוגע, כביכול בהיסח הדעת, בכל מיני חפצים שנקרו על דרכו. הוא הכיר היטב מדי את התייר הישראלי המתחכם. לשמחתו, הביורוקרטיה במקרים האלה עבדה לטובתו, והגדירה בבירור את הקריטריונים לסיום מיידי של הטיול במידה של הפרת חוקי המסע בזמן. ההנאה הקטנה שלו היתה לשלוח הביתה תיירים סוררים, ללא ויכוחים או דיונים מיותרים.

"הפרסקאות המפורסמים של מיכלאנג'לו היו בתחילה שונים מאלה שאנחנו מכירים. בגלל תערובת לא מדויקת של מרכיבים שגרמה להם להעלות עובש הוא נאלץ להסיר אותן ולהתחיל מחדש..." פתח צור בהסבר שזכר מתוך שינה, כשנקטע על ידי קול מאנפף בירכתי הקבוצה.

"היה בה יותר מדי חלבון ביצה. זאת בעיה דומה למה שקרה לדא וינצ'י בפרסקו הסעודה האחרונה..."

"אורנה, אני מבקש, "נאנח צור. "אם יש לך משהו להוסיף אשמח שתחלקי את זה עם הקבוצה אחרי שאסיים." הטיול היה מאוד אהוד בקרב מורים לתולדות האומנות. מעולם, בכל אחת ממאות הפעמים שביקר פה, לא היתה פעם שבה לא פתח אחד מהם במונולוג, רצוי בטון דיבור מחנך ובלתי נסבל. הוא נשם עמוק וספר עד שמונה כמו שלמד בסדנת שימור הלקוחות האחרונה. עוד כמה שעות יהיה בבית, רצוי עם כוס וויסקי ביד, והרחק מאנשים פטפטנים למיניהם.

הקבוצה התקדמה לעבר פיגומי עץ שנתלו מקירות הקפלה. מעליהם עמד מיכלאנג'לו בואנורוטי בעצמו והיה שקוע בהנחת שכבת היסוד לפרסקו של הגירוש מגן העדן. אנחות התפעלות נשמעו מבין המשתתפים. האומן עצמו לא היה יכול לראות או לשמוע אותם מבעד לבועת המיסוך הטמפורלי, ולאחר שעה ארוכה שהיה מרוכז במשימתו, קרא לאחד מעוזריו שערבב את הפיגמנטים לפי הוראותיו. צור ושאר התיירים אמנם לא הבינו את הדיאלקט הפלורנטיני של המאה ה-16, אבל המתרגם האוניברסלי הסימולטני תרגם את דבריהם של השניים בדיוק מופלא לעברית, מבלי לשנות את גוון הקול שלהם. שאר הסיור כלל איזורים נוספים בארמון האפיפיור ועבר ללא אירועים מיוחדים. בתום הסיור הוביל אותם צור לנקודת האיסוף, והחבורה שוגרה בחזרה אל טרמינל 5 של נתב"ג, אגף המסעות בזמן.

סוכנות הטיולים "זמן מסע" נחשבה לסוכנות בוטיק קטנה יחסית, אך היא זכתה לשער משלה באיזור המרכזי של הטרמינל ולא בקצהו המרוחק, כך שהיציאה ממנו היתה קצרה משמעותית בהשוואה לסוכנויות קטנות או נישתיות יותר. צור הודה על כך בליבו לאחר כל סיום משמרת. כעת נפרד מהחבורה. חלקם התעכבו לשוחח איתו מעט או להעביר תשר לארנק הדיגיטלי שלו. לאחר שהאחרון מביניהם עזב, הוא החליף את בגדיו בחדרון ההלבשה, שם את מדי העבודה בעמדת החיטוי, ולקח את החפצים האישיים שלו מהלוקר. הוא בדק את הטלפון שלו כשהחל להתקדם לעבר איזור המכס, חולף בדרכו על פני חנויות ספרים ובתי קפה. משמרות בטיולי זמן ארכו לפחות שבוע, אם לא יותר, אך לא נראה שהוא פספס הרבה. היו לו כמה הודעות בקבוצות פעילות למחצה, הודעה מהוריו על ארוחת שישי אצל הדודים שכבר לא היתה רלוונטית, ותזכורת לגבי יום הולדת של קולגה בפארק בסוף השבוע. אף אחד לא חיכה לו בבית. היו שנים שזה הציק לו, אבל עם הזמן הוא התרגל לשקט, ובהדרגה למד להעדיף את המצב כפי שהוא. בלי מחויבות, בלי אחריות מעבר לעצמו, בלי רגשות אשם על שהזניח בת זוג או חיית מחמד לתקופה ארוכה. היו פעמים בהן בחר אפילו להישאר לישון בטרמינל בין משמרת אחת לשנייה. כל כניסה ויציאה מטרמינל 5 ארכה זמן רב בשל כל שכבות האבטחה והביורוקרטיה, וממילא הכל היה זמין ומשולם מראש על ידי הסוכנות.

למרות הנוחות של דירת החדר וחצי שלו, צור הרגיש כלוא ומגודר בעיר האפרורית. הריאה הירוקה האחרונה שנותרה על כנה במגלופוליס של גוש דן היתה פארק זעיר, שהכיל ריבוע דשא סמלי עם כמה עצים וספסלים, ומשך אליו המוני אדם. אפילו בלילות, כשהחום היה נסבל יותר, היה צפוף ומיוזע מכדי לצאת לחלץ שם עצמות. על טיולי מחנאות, שהיו נדירים אפילו בילדותו, לא היה מה לדבר, כי שטחים פתוחים היו נחלת העבר. מצפון ועד דרום, הכל היה רצף עירוני אחד גדול. אפילו הנחלים זרמו עמוק מתחת לגורדי השחקים והיו מדופנים בבטון. אבל עכשיו היה מותש משבוע ארוך של טיולי תרבות לתקופת הרנסאנס. החבורה שנפרד ממנה זה עתה היתה העשירית שלו בטווח של שבועיים, והוא ייחל כבר להגיע הביתה, לכבות את הטלפון ולהתנתק קצת מהציוויליזציה.

שלט הענק הצהוב של מכס תיירות הזמן קידם את פניו של צור. פה לא היה מסלול ירוק או אדום. כולם, בלי יוצא מן הכלל, עברו בידוק יסודי עד לרמה המולקולרית. "הוראות אלה נכתבו בדם," היתה המנטרה במסלול ההכשרה

למדריכי תיירות זמן. בדרך כלל סחיבת חפצים קטנים מהעבר לעתיד היתה בלתי מזיקה. כשהיה בתחילת דרכו, אפילו הוא נהג להביא איתו מדי פעם בקבוק יין או גבינה מעניינת מאיזה מנזר. אבל אז קרו מקרים ששינו את מהלך ההיסטוריה באופן בלתי הפיך, כמו בפעם ההיא שקהילת המיעוט הניאנדרתלית נכחדה לחלוטין אחרי שקבוצת תיירים לתקופת הפליסטוקן המאוחרת סחבה מתחת לאפו של המדריך את מלאי ראשי החץ של שבט ניאנדרתלים בדרום צרפת. מאז כבר נכתבו פרוטוקולי החזרה ונחקקו חוקים מרתיעים. צור תהה לא פעם איך זה שתיירי זמן לא עומדים בפיתוי לקחת לעצמם מזכרת קטנה, למרות ההסתכנות באישום פלילי ועונש מאסר. כנראה שלמרות הכל אי אפשר היה לנטרל לגמרי את יצר הסקרנות האנושית.

"עזרו לנו לשמור על ציר זמן נקי," הכריזו השלטים, ספק מפצירים ספק מזהירים את הנוסעים, שמיהרו להצטופף בתורי הבידוק. צור בחן את העמדות וחיוך התגנב לשפתיו. שירי היתה הערב במשמרת. הוא נעמד בתור שלה, למרות שהיה ארוך מהאחרים, והכין את חפציו לבידוק.

"אתה נראה על הפנים," זרקה אליו כשהתחיל להעביר את חפציו לסריקה.

"די, תמשיכי." זאת היתה הפעם הראשונה שהוא חייך באמת בשבועיים האחרונים. שירי תמיד ידעה להוציא ממנו את המיטב. הוא החווה בראשו על תיבת ההחרמות, שהיתה מחולקת לתאים מרופדים. "משהו מעניין?"

"גרזן מתקופת האדם הקדמון, קסדת הופליט יווני, ומסמרים ממעמד הצליבה של ישו. אתה יודע, הדברים הרגילים, הפטירה שירי כלאחר יד. "החזרות יחסית פשוטות הפעם, אבל אני ממש מחכה כבר לטוני או טניה או פרסיליה, איך-שלא-קוראים-לזה שאמור לעשות את זה בשבילנו מעכשיו."

"את מתכוונת לתמי?"

"כן, תודה! כזה שם דבילי," שירי הנידה את ראשה. "כל הכסף הלך כנראה למחקר ופיתוח ולא נשאר כלום ליח"צ."

"זה נשמע יותר טוב באנגלית," צור משך בכתפיו. "גם אני מחכה לזה ממש. אבל כל שנה הם מוסיפים עוד שנה לדדליין. כבר התחלנו להריץ הימורים בסוכנות." הוא חלץ את נעליו והניח אותן על המסוע.

"יש לך תוכניות לסופ"ש?" הסורק צפצף כשנעליו עברו בבידוק. שירי בחנה אותו, הסירה מהן בנושלנטיות פיסת טיח רנסאנסי והחזירה אותן לסריקה נוספת שיצאה תקינה.

"עוד משהו בפארק. אבל רוב הסיכויים שפשוט אשאר בבית במזגן, עם מסנן האוויר שלי וערימת הספרים שמחכה שאקרא אותה כבר." הוא אסף את חפציו לתוך התיק.

"לא שכחת שהבטחת לי סיור במערות הקרו-מניון, נכון?" היא חייכה אליו. צור היה חייב להודות שהחיוך שלה היה די כובש. היא הביטה בו בעיניה הירוקות זמן מעט ארוך מהרגיל, והוא חש את הסומק עולה בלחיו. הוא הסיט את מבטו ממנה ורכס את התיק.

"ברור שלא שכחתי. ברגע שיהיו לי מספיק קרדיטים לחופשה ארוכה, אני אשמח לנצל את חלקה לצפייה משותפת בציירי מערות."

צור הכתיף את תיק הגב כשהטלפון צלצל. לא הטלפון הפרטי, זה של העבודה. הוא התעלם מהצלצול ונעל את נעליו.

"אתה מתכוון לענות לזה?" הביטה בו שירי בסקרנות.

צור נאנח ושלה את המכשיר מתוך התיק. על הצג הופיע מספרה של ענבר, בדיוק כפי שחשב. אם שירי לא היתה בוחנת אותו עכשיו היה ודאי משתיק את הטלפון ומחזיר אותו לתיק. הוא לא הספיק להגיד שלום כשהבוסית שלו התחילה לדבר.

"תודה לאל שתפסתי אותך בטרמינל!" היה לקולה גוון בלתי אופייני של דחיפות מהולה בפאניקה. "אני זקוקה לעזרתך. ואחרי זה אני אהרוג את מיכאל. נשבעת לך שזאת הפעם האחרונה..."

"מה קרה?" עצר אותה צור. הוא בעצמו התחיל להרגיש לחוץ.

"במבה, פלטה ענבר.

"מה?" צור עיווה את פניו. "על מה את מדברת?"

"הטיול הפרטי של מיכאל לתקופת הקרטיקון עם משפחת פוגל..."

"מה איתו?"

"הבת שלהם השאירה... שקית במבה בשטח."

"איך זה יתכן? היינו מקבלים התראה."

"אני לא יודעת. משום מה לא קיבלנו נתונים מלאים בזמן אמת, אלא רק עכשיו כשסרקנו את המסוף הידני שלו."

"אז תשלחי אותו לנקות את הבלאגן של עצמו, או מישהו אחר שנכנס עכשיו למשמרת. זה לא כזה עניין, התקומם צור. אם היה משהו שהרגיז אותו היה להיות על תקן המבוגר האחראי בצוות.

"אני עוד אתחשבן איתו, אבל זה לא כזה פשוט."

"למה? כולנו עושים את זה על בסיס קבוע."

"כשפוגל הזמין את הטיול הזה, כי הילדה רצתה לראות דינוזאורים, חשבנו שההתאמות התקופתיות יספיקו כמו בדרך כלל, אבל כנראה שלא לקחנו בחשבון עוד משתנים. אז כרגע אני צריכה מישהו מקצוען שאני יכולה לסמוך עליו. אני יכולה לסמוך עליך, נכון?" קולה נשמע בו זמנית פוקד ומתחנן.

"את יכולה, עקרונית, אבל אם יש כל כך הרבה משתנים לא ידועים..." צור התחיל לחשוב שזה לא רעיון מוצלח כל כך.

"ממה שראינו מדובר על סטייה קטנה יחסית במערכת האיכון, במיוחד בכניסה. ואני אהיה איתך בתקשורת כל הזמן. זה לא טיול. אתה נוסע למשימה נקודתית. כניסה ויציאה מהירה." ענבר ניסתה לשדר רגיעה, אבל היה משהו דרוך בקולה. טיולים לתקופות מוקדמות כל כך היו נדירים מסיבה טובה, והיה מי שהציע לאסור עליהם לחלוטין, בין היתר בגלל שההיפוך בקטבים והתנאים הסביבתיים השונים גרמו לעתים לשיבושים במכשור. כך או כך, לא היתה ברירה אלא לחזור לאסוף את העצם הזר כדי לשמור על נקיון ציר הזמן. הסופ"ש יכול לחכות קצת.

"את חייבת לי," אמר צור לבסוף. "ואני מדבר על בונס רציני בראש השנה. וימי חופשה."

"סגור", אנחת רווחה נשמעה בצידו השני של הקו. "קיבלתי כבר אישור מיוחד שיאפשר לך להשתגר ללא מפעיל. דבר איתי בשאתה שם."

"בדרך", אמר צור וניתק את השיחה.

"זה נשמע דחוף", אמרה שירי אחרי שהעבירה עוד נוסע את הבידוק. "מה קרה?"

צור גלגל את עיניו. "אני צריך לנקות אחרי עוד מיליונר פריבילג וחסר מודעות סביבתית."

"מסכן! תעביר דרכי את מה שהוא השאיר. אני אקפיץ את התביעה נגדו לראש התור," עודדה אותו שירי.

בדרכו לשער הוא עצר באחד מבתי הקפה וקנה לעצמו את כוס הקפה הגדולה ביותר בתפריט, וגם עוגייה. היה קשה להיות שבועיים באיטליה ורק להריח את הקפה שלהם. אז היא עוד לא היתה מאוחדת, אלא מחולקת למחוזות נבדלים, אבל בונציה היה קפה, והוא לא היה יכול לשתות ממנו בשל האיסור להיות באינטראקציה עם התושבים המקומיים. הוא הטעין את המסוף הידני שלו, שנראה כמו שעון יד גדול ומשוכלל, בדלפק של שער הסוכנות. המסוף הזה היה חסין כמעט לכל פגע ונטען גם מתנועה, אבל בתור רשג"ד לשעבר בצופים צור היה מוכן לכל אפשרות. הוא סיים את הקפה שלו ואז יצר קשר עם ענבר.

"אני שולחת לך את חתימת האנרגיה של שקית הבמבה והיא אמורה להוביל אותך ישירות למיקום המדויק. אני מצפה לדיווח מהשטח," אמרה ענבר.

כמה שניות לאחר מכן המסוף ציפץ והקואורדינטות החדשות, שכללו קווי אורך ורוחב ואת המיקום המדויק על ציר הזמן, נוספו למערכת. "קיבלתי," ענה צור.

"מצוין. שלחתי לך גם את הקוד לארון האספקה ולמקרר החיסונים. תיקח משם את קוקטייל חיסון מספר 78B."

המקרר נפתח בקול יניקה וצור שלף מתוכו מזרק מוכן שהכיל קוקטייל חיסונים ייעודי, הרכיב עליו מחט סטרילית, חיטא את מקום הזריקה והזריק את תכולת המזרק לזרועו. הוא סקר את ארון האספקה והוציא מתוכו מימיה, אבקת

אלקטרוניטיים, שמיכה תרמית ופונצ'ו משולב רשת יתושים. לאחר מחשבה קצרה הוסיף גם כמה מנות שטח בטעם עוגיות שוקולד צ'יפס, שיהיה ליתר ביטחון, וגם מכיוון שלא אכל אחרי המשמרת. הוא ניגש לעמדת השיגור, שנפתחה עבורו לאחר זיהוי ביומטרי, הזין את המידע ששלחה לו ענבר למסוף ונעלם מן העין.

שיגור בזמן תמיד דרש כמה רגעים של הסתגלות חושית בזמן שהבועה הטמפורלית התהוותה סביבו. לרוב, הדבר הראשון שאנשים הבחינו בו היה הריח. צור יכל לדעת, לפי הנתון הזה בלבד, באיזה רובע של רומא הוא נמצא ובאיזו שנה מדובר. אבל במקום הזה הדבר הראשון שחש היה שקט. שקט רחב ידיים, שהגביר כל רחש ואוושת רוח סביבו, כל זמזום של דבורה וכל משק כנפיים של ציפור. לא נשמע אף טרטור מכונות ברקע, שום צפצוף מכשירים, אוושת מזגנים, מערכות כריזה צורמניות או חרחור מנועים. צור עמד נטוע במקומו מספר רגעים, עיניו קרועות לרווחה לנוכח המקום המופלא הזה, ולרגע המשימה כולה נראתה משנית. מרוב דיבורים טכניים הוא שכח שהיעד שלו הוא ג'ונגל פרה-היסטורי כמה עשרות מיליוני שנים בעבר. עם כל הכבוד למיכלאנג'לו ולקפלה הסיסטינית, לוודסטוק ואפילו לתקופת הפרעונים – הוא מעולם לא ראה מראה מרהיב כל כך או האמין שהטבע יכול להיות בתולי כל כך. ריח של פריחה אביבית נישא באוויר. נחל רחב ידיים זרם לאורכו של ערוץ סלעי שעצים עצומים, שכמותם לא ראה מעולם, התנשאו לאורכו – גזעיהם ישרים וגבושניים, כמעט נטולי ענפים, ועל ראשם צמרת עלוותית. שרכים עצומים גדלו בכל מקום, והוא אפילו זיהה עצים שהזכירו לו דקלים, שנראו קטנטנים בהשוואה לשאר הצמחייה. מרבדים של פרחים בצבעי אדום וצהוב ועשב רך וירוק כיסו את האדמה, שהיתה לחה מגשם. הוא דיכא את הדחף להסיר את נעליו כדי לחוש את העשב תחת כפות רגליו.

צפצוף ממסוף היד שלו העיר אותו משרעפיו. זאת היתה שעת אחר הצהריים מאוחרת לפי מיקום השמש בשמים. בריזה קלה חתכה את החום והלחות שהחלו להתפוגג עם רדת הערב. צור כיוון את מערכת בקרת האקלים בבועה, אך השפעתה היתה בלתי-מורגשת משום מה. הוא בדק את מיקומה של השקית הסוררת במסוף. נהדר, אתר השיגור היה מרוחק ממנה בשניים וחצי קילומטרים. גם כן סטייה קטנה. הוא שלח הודעה לענבר ועדכן את מיקומו במסוף. ההודעה נשלחה אבל לא התקבלה עדיין. הוא החליט לא לחכות לתשובתה והחל ללכת לכיוון נקודת הציון. כניסה ויציאה מהירה, כמו שאמרה ענבר.

שניים וחצי קילומטרים בתוך ג'ונגל עירוני לקחו לו חצי שעה בהליכה רגועה, אבל בג'ונגל הזה לא היתה דרך כבושה, ולמרות בועת המיסוך, הצמחייה הגבוהה ותוואי השטח הבלתי מוכר היו מאתגרים במיוחד. הוא רטן כשנאבק לפלס לעצמו דרך, לרוב בלי לדעת מה נמצא מטר מלפניו. מצ'טה היתה יכולה להועיל לו מאוד עכשיו, לולא היה נאסר עליו להפריע את מנוחת האיזור.

כשהיה סוף סוף קרוב ליעד, מותש ומכוסה בזיעה ושריטות, השמש כבר היתה קרובה לקו האופק והערב החל לרדת. הסטייה הקטנה הזאת עלתה לו בכמעט שעותיים של הליכה. הוא התאמץ לטפס מעל גזע עץ עצום שחסם את דרכו, ולבסוף מצא את עצמו בחזרה על גדת הנחל שראה בתחילת דרכו. הזרימה פה היתה איטית יותר הודות להתרחבות הערוץ וצמחי מים שגדלו לאורך הגדה. הוא נאנח לרווחה וכרע על שפת המים כדי לשטוף את פניו במים הקרירים ולמלא את בקבוק המים שהתרוקן כבר באמצע הדרך. הצמחייה פה היתה נמוכה ודלילה יותר לשמחתו. המחשבה על למצוא את השקית בג'ונגל הצפוף הזה לא קסמה לו במיוחד. כשנעמד והתבונן סביבו, צור זיהה עקבות שונות בגדה

הבוצית של הנחל. חלקן היו גדולות במיוחד. צור הזכיר לעצמו שאמנם יפה פה מאוד, אבל עידן בני האדם עוד רחוק, ואין לדעת איזו חיה עשויה להוות איום פיזי עבורו. היתה לו את הגנתה של הבועה, אבל הוא לא התכוון לקחת סיכונים מיותרים. למצוא את שקית הבמבה ולחזור. זאת המשימה.

השקית לא היתה רחוקה. עוד כמה מטרים לפי האיכון. אבל החשבה כבר החלה לרדת והיה קשה לראות בסבך הצמחייה. הוא פסע בזהירות בכיוון שהראה לו המסוף כשרגלו נתקלה במשהו. הוא איבד את שיווי משקלו ונפל קדימה כשהוא בולם את נפילתו באמצעות ידיו המושטות לפניו. הדבר שנגע בו היה רך מכדי להיות סלע או גזע עץ. צור קפא על מקומו. הוא מישש אותו בזהירות. היתה לדבר צורה גלילית ומאורכת. מה שזה לא היה, זה היה גדול מאוד והיו לזה קשקשים. לקח לו רגע לעבד את המידע החדש, ואז הוא נרתע באינסטינקט לאחור. באור המועט שחדר את מעבה היער הוא הבחין בקווי מתאר של יצור, או לפחות את קצהו של היצור, שכן מה שזה לא יהיה, הוא היה עצום מימדים כל כך, שרק קצה זנבו נגלה אל צור. הוא כנראה ישן עמוק אם מעידתו של צור עליו לא העירה אותו. בכל מקרה, צור החליט שעדיף לסגת בזהירות ולחפש מחסה ללילה. אם השקית שם, היא כנראה מתחת ליצור הזה, שלא הראה כרגע שום כוונה לזוז ממקומו. הוא יצטרך לחכות עד שיזוז מדרכו, ורק אז יוכל להשיב את האבדה.

צור החליט להתרחק מעט מהענק הישן הזה, ולו כדי שלא להידרס כשהוא יחליט לקום ממרבצו. הוא שיחזר את צעדיו בחזרה לאורך גדת הנחל, נעזר בקול זרימת המים ובאור הירח כדי למקם את עצמו. לא רחוק מהגדה הוא דרך על מה שנראה כמו חלקת עשב כהה, אבל במקום לפגוש את הקרקע, הוא מצא את עצמו בתחתיתו של בור. צור פלט יבבת כאב כשראשו וברכיו נחבטו בקרקע, בעוד כפות רגליו מבצבצות החוצה. הוא נשאר ככה כמה רגעים, ואז אירגן בעדינות את איבריו לכדי ישיבה וניסה להעריך את הנזק. המכות היו יבשות. בבוקר יצמחו לו שם חבורות נאות, אבל לפחות לא יותר מזה. הוא מישש סביבו. תחתית הבור היתה סלעית ולא נוחה, אבל הוא היה מוסתר היטב מתחת לפני השטח. הוא בדק את המסוף שלו. ההודעה הקודמת שלו עדיין לא התקבלה משום מה. הוא שלח הודעה נוספת לענבר כדי לעדכן אותה, ואז כיסה את עצמו בשמיכה התרמית ונרדם.

סדרת צפצופים העירה את צור. ענבר קיבלה סוף סוף את העדכונים וענתה לו בצרור של הודעות. האחרונה מביניהן דרשה שיזדרז למצוא את השקית ושיעדכן את מיקומו כדי שתשלח לו נקודת איסוף.

”מה את חושבת שאני מנסה לעשות?” רטן ושפשף את גבו שבאב מהשינה על הקרקע הסלעית.

ראשו וברכיו כאבו במיוחד. הוא הצטער שלא לקח איתו משככי כאבים. הוא הביט החוצה בזהירות מתוך הבור. פה ושם נשמע זמזום חרקים. בגדה השנייה של הנחל יונק קטן, שנראה כמו הכלאה בין שועל ונמייה, לעס שורשים שחפר בקרקע הלחה. הגיע הזמן לקחת את השקית ולחזור. צור טיפס החוצה מן הבור והתקדם בזהירות לכיוון מיקומה של השקית. כשהתקרב מספיק נעצר על מקומו. זנבו של היצור בצבץ מבעד לשיחים. לא נראה שהוא זז מאז ליל אמש. מעל ליצור חגה עדת זבובים גדולה. הוא התקרב לאט, שומר על מרחק בטוח כשהלך לאורכו של היצור. לא יצור, דינוזאור. דינוזאור ארוך מאוד. 20 או 30 מטרים לפי הערכה גסה. רק צווארו נמתח לאורך של 10 מטרים בערך. והוא היה מת. מכשיר האיכון הראה שהשקית נמצאת ממש מולו, אבל הוא לא ראה אותה. יתכן שהיא מתחת לצווארו של הדינוזאור? לא היה סיכוי שיוכל להרים את הצוואר העצום הזה בכוחות עצמו, או לחכות עד שהחרקים והבקטריות יפרקו אותו. הוא עמד שם זמן מה, מתלבט מה לעשות, כשנחתה עליו ההכרה הנוראית. לא מתחת. בתוך.

הוא ניגש אל ראשו של הדינוזאור ובחן אותו. הוא נראה כמו אחד מהדינוזאורים הצמחוניים שראה פעם בספר, אבל לא אחד כזה שהוא הכיר. הוא צילם אותו והריץ חיפוש במסוף היד. פטגוטיטאן. זה הדינוזאור ששכב מולו. הוא רפרף על כמה תמונות ועל דף הוויקיפדיה שעלו ראשונים. אחד ממיני הדינוזאורים הגדולים ביותר שאי פעם התקיימו, כך מסתבר. תת-מין של טיטנוזאורים. הוא שבר ענף בשרני מאחד השיחים ונעזר בו כדי לפתוח את פיו של הדינוזאור. הוא נזקק לעוד מקל וגם בעזרתו הצליח רק בקושי לפתוח את הלסת העצומה. הוא האיר פנימה, ושם היא היתה. אמנם רק קצק בצבץ מתוך הגרון הארוך, אבל זאת ללא ספק היתה השקית. זה היה רע מאוד.

צור ניסה להוציא את השקית מלוע החיה, אבל היא היתה תקועה עמוק מדי בפנים. אפילו מקל ארוך יותר שמצא לא הצליח להסיט אותה ממקומה. הוא היה מותש ומיוזע מאוד ובעיקר אובד עצות. הוא החליט לחזור ולאסוף את חפציו ולהחליט ביחד עם ענבר מה יעשה. הוא חזר אל הבור שישן בו בלילה. עכשיו כשהתבונן בו ראה שזאת היתה למעשה גומה עגולה ועמוקה ורחבה בקוטר של כמה מטרים. והגבשושיות שהכאיבו לגבו במשך הלילה היו למעשה... ביצים. זה היה כנראה הקן של הדינוזאור שהוא נתקל בו כרגע. או הדינוזאורית, ליתר דיוק. האם היה אבא-דינוזאור בסביבה? הוא תהה מה יעלה כעת בגורל הביצים. מה שלא יהיה, עדיף שלא לגעת בהן יותר מדי. הוא נכנס לתוך הקן, קיפל את השמיכה ובדק שכל חפציו נאספו, כשקול פיצוח נשמע מאחוריו. ואז מצדדיו. ואז מלפניו. הביצים החלו לבקוע. צור הביט במחזה, מהופנט. הוא היה ער לעובדה שהוא היה כנראה האדם הראשון בהיסטוריה האנושית שזוכה לחזות בביצי דינוזאור בוקעות. הוא הביט בשמיכה המקופלת כמה רגעים. הוא כנראה שמר על חומן של הביצים כשישן עליהן בלילה, אחרי שאימן לא חזרה לדגור עליהן.

"אני... דגרתי על ביצים של דינוזאור, "מלמל צור בפליאה. כל ההתרחשות הזאת היתה סוריאליסטית למדי, אפילו עבור מדריך טיולי זמן ותיק כמוהו.

הוא ישב על שפת הקן וחיכה. לא כל הביצים בקעו, רק חמש מבין העשרים וכמה שהיו בקן. אלה שנמצאו בסמיכות למקום השינה של צור. לאט לאט, החלו ראשים קטנים, מבריקים ומפוספסים להגיח מבעד לקליפות הביצים, עד שלבסוף חמישה גוזלי דינוזאור רכים, ירקרקים ובעלי צוואר מאורך הגיחו לאוויר העולם. צור רכן לעומתם, מתאפק שלא להושיט יד כדי להסיר שבר קליפה מראשו של אחד מהם, כששם לב שכל החמישה מביטים בו. הם לא היו אמורים להיות מסוגלים לראות אותו מבעד למיסוך, אבל זה בדיוק מה שהם עשו. כעת התקרבו אליו כולם, מדדים לאיטם. אחד מהם התחנך ברגלו. צור נאבק בדחף ללטף את הדינוזאורים הקטנטנים, כפי שכל בן תמותה הגיוני היה משתוקק לעשות.

לפתע תקפה אותו חרדה. צור נסוג אחורנית בבהלה. "זה לא יכול להיות..." הוא בדק את המסוף שלו. המיסוך היה פעיל. אבל... פניו של צור נפלו. המיסוך היה פעיל אבל לא סביבו. איך זה ייתכן? הוא הריץ בדיקה נוספת. הכל עבד כשורה אבל נשרך כמה מטרים מאחוריו. כל המכשור שלו עבד בדיליי. המיסוך, ההודעות, האיכונים. מה שאומר ש... כל הזמן הזה הוא היה באינטראקציה מלאה עם הסביבה. וזה כנראה גם מה שקרה לקבוצה של מיכאל. ענבר הזהירה אותו שמשהו בתנאים הסביבתיים של התקופה הזאת משבש את המכשור, אבל לא היה לאף אחד מהם מושג עד כמה. שליחת צוות חדש לתיקון הבעיה הראשונית לא יעזור אם כך. הוא יצטרך להביא את הנתונים לסוכנות בעצמו כדי לאפשר להם להתאים את המכשור לזמן הזה באופן ספציפי, ומי יודע כמה נזק הוא יגרום לקו הזמן בינתיים.

צור קם והחל להתרחק מהקן. הוא היה חייב לחשוב. הדינוזאורים הקטנים הלכו בעקבותיו.

"לא לא לא! אתם תישארו שם!" פקד עליהם, אבל הם רק הביטו בו בעיניהם הגדולות ואז הלכו בעקבותיו בטור, כמו חבורת ברווזונים.

הוא היה חייב לחזור מייד. כל רגע נוסף שהוא מבלה פה בעבר רק עשוי להחמיר את המצב בעתיד. והפרוטוקול במקרים כאלה היה ברור מאוד. הוא לא יכול להיות במגע ישיר עם שום יצור, ובטח שלא להפריע או להתערב במהלך הטבעי של הסביבה. ומצד שני, אימם כבר מתה בגלל התערבות ישירה עם הסביבה. לולא חוסר תשומת הלב של מיכאל, לולא הפוגלים וערימות הכסף שקנו את הטיול הזה, לולא הסוכנות שאפשרה נסיעה לזמן כל כך בעייתי, השקית הארורה הזאת לא היתה מגיעה לכאן מלכתחילה. הוא התבונן בכל הביצים השלמות, ותהה כמה מהן היו בוקעות אם האם היתה דוגרת עליהן. איך זה הוגן לעזוב את הגוזלים עכשיו לגורלם? הם היו מוחתמים עליו ולא יוכלו לשרוד בעצמם. בלי שיאכיל אותם ויגן עליהם, הם טרף קל. כעת התגודדו סביבו. הם ללא ספק חשבו שהוא ההורה שלהם.

ואז הם התחילו לצייץ.

"אתם רעבים?" נכמרו עליהם רחמיו. לפחות יוכל לשלוח אותם לעולםם על בטן מלאה.

הוא הסתכל סביבו וראה שיח בעל פירות אדמדמים מאורכים. צור בחן והריח את אחד הפירות, ואז טעם אותו. היה לפרי טעם מתוק שהזכיר לו תאנים. הוא קטף כמה מהם והגיש אותם לדינוזאורים הקטנטנים, והם עטו עליהם. צור הביט בהם בחיבה. היה קשה לדמיין שהיצורים האלה, שהגיעו עד לאמצע השוק שלו, יגדלו למימדים של וילה טוסקנית עוד שנים ספורות. הפירות נאכלו במהרה והיצורים החלו מצצפים שוב. צור בילה שעה שלמה בליקוט פירות והאכלת הדינוזאורים, שהיו ללא ספק רעבים מאוד. הוא מעולם לא ראה את עצמו בתור טיפוס אבהי, אבל כעת התעורר בו דחף לגונן על היצורים חסרי הישע האלה.

"מה אני אעשה איתכם עכשיו? אני לא יכול לקחת אתכם איתי." אחרי ששבעו, ארבעה מהם נרדמו על העשב לידו ואחד מהם, הקטן מביניהם, התקדם לעבר הנחל. צור חש אליו והרים אותו לפני שנכנס פנימה.

"אני לא יודע אם אתה יכול לשחות עדיין, אז עדיף שלא תנסה," אמר לו בטון דיבור ששמע אנשים אחרים מדברים בו אל החתולים שלהם.

הדינוזאור הקטן הניח את ראשו על חזהו ונרדם.

"לעזאזל!" פלט צור. הוא התיישב על סלע סמוך ודמעות עלו בעיניו. מה הוא אמור לעשות עכשיו? הוא לא יכול לנטוש את היצור הזה ואת האחים שלו. ומצד שני, כללי תיירות הזמן היו מאוד ברורים. וההשלכות... הדינוזאור הקטן התהפך בחיקו וצור ליטף בעדינות את בטנו האפרפרה. הדינוזאור גרגר. או לפחות המהם. מה שזה לא יהיה, המגע הזה היה נעים עבורו.

צור ניצל את ההזדמנות שבה החמישייה ישנה היטב. הוא העביר אותם אחד אחרי השני בעדינות לתוך הקן ופרש מעליהם את השמיכה התרמית. הוא החליט לבדוק אם עוד טיטנוזאורים דומים חיים בסמוך. אם יעביר אותם לקן אחר אולי יגדלו אותם בעצמם? הוא בילה כמה שעות בשיטוטים עד שלבסוף התיימש. היצורים האלה היו עצומים. יתכן שהטריטוריות שלהם היו רחבות ידיים בהתאם. בשובו יכל לשמוע את הקטנטנים מצפצפים לעומתו. הוא פלט אנקת ייאוש והלך לקטוף פירות עבורם.

”זה מגוחך,“ הוא פנה אליהם. ”אני לא יודע לגדל דינוזאורים. בקושי גידלתי צב פעם כשהייתי ילד. הוא ברח אחרי שבוע לידיעתכם. ואתם חמישה! וחוץ מזה, יש לי דברים לעשות בעתיד. ועבודה. ומישהי שחשבתי להזמין לדייט מתישהו.“ היצורים היו מכורבלים בערימה אחת והביטו בו בעניין. זה הסיפור הראשון שסופר אי פעם לפני השינה, חשב לעצמו וחיוך עלה בזווית פיו.

כשנרדמו, הוא כרסם את הפירות שנשארו מארוחת הערב שלהם ושרטט איורים בקרקע עם מקל. עזיבה משמעה מוות עבורם. בזה היה בטוח. אבל מה חיכה לו בעתיד? זיהום אוויר? מקום כעור מכוסה בטון מכל עבר? עבודה שוחקת עם תיירים ובוסית מנדנדת על הראש? הוא שאף את אוויר הלילה הצלול ועצם את עיניו. הוא ידע שאם ישאר הוא יפר כל חוק שאי פעם נחקק לגבי מסעות בזמן. מצד שני, הסבירות שההישארות שלו פה תשפיע על הקיום האנושי באיזשהו אופן היתה אפסית. עשרות מליוני שנים הפרידו בין קיום שני המינים. מלבד זאת, הוא היה חייב להחזיר את שקית הפלסטיק. ההשפעה הסביבתית לבדה היתה הרסנית. אולי הוא לא כאן בטעות? אולי זאת הזדמנות? מה יקרה אם יחיה פה כמה שנים, רק עד שהקטנטנים האלה יגדלו מספיק, ואז יעזוב? את אמם כבר לא היה יכול להציל, אבל הוא יוכל לגדל אותם.

ראשו כאב, אבל הוא חייב להגיע להחלטה, ובקורב. צור ידע שאם לא יחזור בקרוב, הם יבואו לחפש אותו בנקודת הציון ששלח לענבר. אלא אם... הוא הביט במסוף היד שלו. הוא יוכל לשנות את הפרמטרים. בתקופה קדומה כל כך סטייה של כמה שנים לא תהיה מורגשת. כמה זה 95 מליון שנים ועוד עשר אחרי הכל? הוא נאנח בייאוש. הוא זכר את השיטה שחברה אחת לימדה אותו לגבי הטלת מטבע. קודם יש להחליט מה מייצג כל צד. ראש – הוא נוטש את הדינוזאורים וחוזר לעתיד. פלי – הוא נשאר לגדל אותם, לפחות כמה שנים. הוא שנא את שתי האפשרויות. הרעיון היה שלא משנה מה יראה המטבע, צור חייב לשים לב לתחושתו המיידית עם קבלת התוצאה. מכיוון שלא היה לו מטבע החליט לערוך הגרלה דיגיטלית במסוף. אחד או אפס. הוא לחץ על הכפתור והתוצאה התקבלה. הוא ידע מה עליו לעשות.

צור הביט במסוף שלו. עוד כמה רגעים הוא אמור לקבל מסר עם איכון נקודת השיגור. הוא הביט בילדיו המאומצים, עתה הורים לצאצאים בעצמם. הוא בא להיפרד מהם אתמול. עכשיו הגיע הזמן לחזור הביתה. שקית הבמבה היתה מקופלת ותחובה לתוך תיק הגב שלו. הוא מצא אותה לאחר שאימם הביולוגית נרקבה לחלוטין. רק אז היה יכול להגיע אליה. מה שהדהים אותו במשך השנים האלה היתה העדינות המופלגת שבה נהגו בו היצורים העצומים האלה. עכשיו, כשהם הגיעו לשיא גודלם, הם יכלו לדרוס אותו בקלות. אבל הם היו עירניים לסביבתם וזיהו את קולו גם ממרחקים.

הוא ניגש אליהם וליטף אותם, והם כופפו את צווארם לעומתו. צור חיבק את ראשם העצום, עד כמה שהיה יכול להקיפו באמצעות זרועותיו.

"תהיו ילדים טובים. אני אוהב אתכם כל כך," הדמעות זלגו מעיניו.

הוא הלך לנקודת האיסוף. אם הכל יעבוד כשורה, הוא אמור למצוא את עצמו כמה רגעים אחרי ששוגר לכאן לפני עשור. המסוף החל ספירה לאחור. הוא חש את הצמרמורת העדינה שאפיינה את תהליך השיגור, ותוך מספר רגעים מצא את עצמו בחזרה בטרמינל 5 של נתב"ג, בשער סוכנות התיירות "זמן מסע". הוא הביט סביבו והיה לפתע מאוד מודע למראהו הפרוע, לזקנו ושערו הארוכים, ולבגדיו שהיו עשויים עשבים קלועים. הלוקר שלו עוד היה במקומו והטלפון שלו היה שם כפי שהשאיר אותו. הוא אסף את חפציו והלך לשירותי הגברים, שם החליף בגדים והתגלח. למרות כל השנים, הוא עדיין ידע בקלות לאן ללכת ואיפה כל דבר נמצא, אבל במבט נוסף היו דברים שלא זכר שהיו שם. כמו... צמחייה? הרבה מאוד צמחייה! הוא זכר כרזות גדולות עם תמונות של יערות ונהרות, אבל לא צמחים של ממש. ועכשיו כשהתבונן היטב סביבו, נוכח להפתעתו שהצמחייה לא היתה מוגבלת לפנים הטרמינל בלבד. במקום תקרת המתכת והבטון שהכיר, התהדר הטרמינל בכיפת זכוכית עצומה, ובקירות היו קבועים חלונות ויטראז' צרים ומאורכים כמו בכנסיות מימי הביניים. מבעדן הוא יכל לראות צמחייה מוכרת של ג'ונגל. הוא בדק את המסוף שלו. זאת היתה השנה הנכונה.

הוא חלף על פני בתי הקפה וחנויות הספרים. בתצוגה בכניסה לאחת מהן היתה ערימה של מוצא המינים לרגל 250 שנים ליציאתו לראשונה. העותק צד את עיניו מכיוון שבמקום האיור המוכר של הפרימאט שהולך ומזדקף, נוסף לצידו איור של דינוזאור הולך וקטן. כשהתקרב למכס, קידם אותו, בנוסף לשער הבדיקות הרגיל, גם שער עצום נוסף לצידו. מוזר, הוא לא זכר שהיה פה דבר כזה. בעודו תוהה אם זיכרונו אינו מטעה אותו אחרי כל השנים ללא אינטראקציה אנושית, עבר דרך השער דינוזאור. צור לא הבין בהתחלה מה הוא רואה. או שהיה רגיל למראות האלה כל כך עד שלא שם לב בהתחלה. הדינוזאור נשא על גבו שני מיכלים גדולים מלאים במזוודות. צור לא ידע שצווארו מסוגל להסתובב במידה כזאת. מה למען הרוחות קורה פה?

"הכל בסדר?" נשמע קולה המשועשע של שירי. "אתה נראה בהלם."

צור ניעור ממחשבותיו. "את... ראית שעבר פה דינוזאור עכשיו?" הוא שאל אותה, עדיין עוקב במבטו אחרי זנבו המתרחק.

שירי שלחה אליו מבט מבולבל. "ברור. עומד לצאת טיול משער 6."

"שער 6 בן... חזר על דבריה. "שער... מה?"

"נראה לי שהיית יותר מדי זמן רצוף במשמרת. בוא נעביר אותך זריז ותלך הביתה לנוח."

בזמן שחיכה לסריקות הרגילות, הטלפון שלו צלצל.

"עבודה מעולה!" נשמע קולה של ענבר מעבר לקו. "שלחתי לך מונית לאסוף אותך. חשבתי שאחרי כל מה שעברת מגיע לך פינוק." את לא מתארת לעצמך, חשב לעצמו.

כשדלתות הטרמינל נפתחו, במקום האוויר הדחוס והמחניק מזיהום אוויר ומצפירות רכבים, קיבל את פניו משב רוח בשום. האוויר היה צלול וגשם קל ירד. למרות הטמפרטורות הגבוהות יחסית, החום לא היה מעיק. בעודו מחכה למונית, עפו בשמים מעליו להקת פטרוזאורים צבעוניים מסוג שלא הכיר. כרכרה ועליה שלט צהוב זרחני עם הכיתוב "מוניות נתב"ג" רתומה להדרוזאור קטן וזריז נעצרה על שפת המדרכה לידו. צור היה המום לחלוטין.

"אתה צור אלעזרי?" שאל נהג המונית.

לקח לו כמה רגעים טובים לעכל את מה שראו עיניו, אבל לבסוף התעשת. "כן, זה אני." הוא הביט בהדרוזאור שהביט בו בחזרה. "אפשר ללטף אותו?" שאל את הנהג.

"בטח. אבל תן לו להריח לך את היד קודם." הנהג נראה מתורגל בבקשות מהסוג הזה, ונראה רגוע יותר מנהגי המוניות שהכיר בדרך כלל.

צור הגיש את ידו קדימה, והחיה התקרבה אליה כדי להריח אותה. ואז ליקקה אותה.

"וואו, הוא בדרך כלל לא מראה כזאת חיבה כלפי זרים," אמר הנהג בהתפעלות. "כנראה יש לך כישרון טבעי."

"כן," אמר צור ודמעות החלו להיקוות בעיניו. "גידלתי פעם כמה."

זמן שאול / קסם כהן

כשהגעת לסוף הדרך, עד כמה רחוק תלכי?

על שדים מגשימי משאלות, פגישה עם המוות ושיווק של הזמן

עריכה: קרן לנדסמן

אזהרות תוכן: סרטן, מוות

תגיות נוספות: פנטזיה, קומדיה, מסע בזמן, חיי נצח

אורך: 4520

הסיפור בהקראת קסם כהן (39:45 דקות)

נעמה יצאה מהמרפאה והתיישבה בכבדות על ספסל רחוב. רוח קרירה הרעידה את גופה השברירי. היא חיבקה את עצמה בניסיון נואש להתחמם. אוטובוס עבר מולה ועליו פרסומת עם המילים: "זה הזמן שלך!" – "ממש", אמרה וליטפה את פלומת שיער ראשה, שרק התחיל לגדול.

היא הוציאה את כרטיס הביקור שקיבלה מהרופא מכיס מכנסיה. הדמעות שמילאו את עיניה טשטשו את ראייתה. היא ניגבה אותם בגב כף ידה וקראה:
"כשאת מגיעה לסוף הדרך ולא רואה את האופק,
חייגי אלינו, 1-800-666-666
הגשמת משאלות בע"מ."

מה כבר יש לה להפסיד?

נעמה הוציאה את הנייד וחייגה. מנגינת ההמתנה הייתה השיר "אם תביע משאלה". מקורי, היא חשבה והשמיעה נחרה.

אישה עייפה ענתה מהצד השני של הקו ותיאמה לה פגישה למחרת.

למחרת, נעמה לקחה אוטובוס למרכז העיר. הגשמת משאלות... נשמע מפוקפק, אבל מה הכי נורא שיכול לקרות? חשבה בניסיונות שכנוע עצמיים. היא נכנסה לבניין משרדים ישן שנראה נטוש ברובו ועמד מאחורי בניין רב קומות. שיחטפו אותי ויקברו אותי ביער? נעמה התבוננה שוב בבניין הישן ושוב בכתובת שעל כרטיס הביקור. טוב, אני במילא עומדת למות, וזה לפחות יחסוך את עלות הקבורה. המשיכה במרירות ועלתה במעלית לקומה השנייה. אולם רחב ידיים קיבל את פניה, מואר על ידי קרני השמש שחדרו מבעד לחלונות הגדולים.

שני אנשים לבושי חליפות ישבו ליד שולחן ססגוני, האחד גבוה והשני נמוך. שניהם נראו מרוצים מעצמם, על סף עליזים, וחייכו חיוך מעט רחב מדי. נעמה לא הצליחה להצביע על מה הפריע לה בדיוק, אבל הייתה לה תחושה מוזרה

שמשוהו כאן לא תקין. איזו תחושת בטן. מצד שני, אולי היה זה משהו שאכלה מקודם.

"שמעתי שאתם מגשימים משאלות?" שאלה נעמה בחוסר אמון.

"אכן, כל משאלה שליבך חפץ בה. אין משאלה גדולה מדי או קטנה מדי," אמר הנמוך מביניהם.

"וזה לא עולה כסף?" שאלה.

"לא, ענה בחיוך.

נעמה צמצמה את עיניה בחשדנות.

"זה ללא תמורה כלל?" שאלה ושילבה את ידיה.

"אה, לא אמרנו את זה. רק בתמורה לטובה קטנה בעתיד, במידת הצורך. אנחנו עוזרים לך עכשיו, את תעזרי לנו

בעתיד. סביר," אמר הגבוה.

"סביר מאוד," הסכים איתו השני, תוך כדי הנהון נמרץ.

"מה דעתך על טיול לדיסנילנד בפריז? או אולי פגישה אישית עם טיילור סוויפט?"

"אהה, זה לא מה שאני רוצה."

"תראי, כמובן שיש לנו את תוכנית הדגל שלנו. אם את פתוחה לאופציות נוספות, אולי היא יותר מתאימה לך. בתמורה

לכמה דברים מינוריים."

"אילו דברים?"

"מעט דם, קווצת שיער, הנשמה שלך וארבע הספרות האחרונות של כרטיס האשראי," אמר הגבוה.

"סליחה? מה היה הדבר האחרון?" נעמה אמרה.

"ארבע הספרות האחרונות של כרטיס האשראי," ענה הנמוך.

"לא, לפני זה."

"הנשמה שלך? אל תדאגי, זה הליך מאוד פשוט," ענה הגבוה.

"מה אתם? שדים?"

"שדים זה כל כך שנות התשעים. אנחנו מעדיפים את המונח אנשי עסקים עם קסם אישי."

"אתם עומדים מאחורי העמותה להגשמת משאלות?" נעמה שאלה.

"בוודאי, זה סיפור כיסוי מעולה במסגרת עבודתנו. וכמובן אין כמו נואשות של מי שימיו ספורים לסגירת עסקה

מוצלחת."

השני ירה בו מבט מצמית. "מה שהקולגה שלי מנסה לומר הוא, כשמתעורר צורך לסיוע, כאן אנחנו נכנסים לתמונה."

"אז מה המחיר של הארכת החיים?"

"אה, אנחנו לא מתעסקים בזה," הוא אמר וגרד את קרקפתו.

"ידעתי שזה היה מיותר לבוא. אתם כנראה שדים מדרג נמוך." היא קמה מכיסאה.

"רק רגע, לא אמרתי שלא אוכל לעזור. אנחנו לא מתעסקים עם הארכת זמנים והחייאת אנשים, זה כבר בסמכות של

המוות. אני יכול לתת לך את הטלפון שלו. משם זה כבר לא בידיי."

אנשים חושבים שההתמודדות הכי קשה עם המחלה היא המחלה עצמה, אבל לא כך הדבר עבור נעמה. הנורא מכל הוא הבירוקרטיה – הטלפונים, המיילים, תיאומי התורים והטיפולים, הביטולים והדחיות ועוד טלפונים ועוד טפסים. ולכי,

ותבואי, ותעלי לקומה 4, ותרדי לקומה 1. היא יכולה להתמודד עם עוד דקירה, אבל עוד המתנה אחת על הקו וזה הסוף שלה.

היא החזיקה את הטלפון ובידיים רועדות חייגה אל המוות.
"שלום, הגעתם אל המוות," נשמעה הודעה מוקלטת. נעמה נאנחה וגלגלה את עיניה. ההקלטה המשיכה. "לעברית הקישו 1. ללורא אל ערביי... " היא הקישה 1. "לתיאום פגישה הקישו 4. המועד הקרוב הוא שלי-שי ב-שתיים ע-שרה חמי-שים ו-חמש. לאישור הקישו 1." היא הקישה ורשמה לעצמה את הפרטים של הזמן והמקום.

הדרך למוות היתה ארוכה משחשבה. ערפל כבד כיסה את האופק וצעדיה היו כבדים. קולות פיצוח העצמות מתחת לרגליה העבירו בה חלחלה עמוקה.

האם היה זה נכון, לבזבז את המשאלה שלה על הסיכוי הקלוש להארכת חיים? חשבה לעצמה בזמן ההליכה אל המוות. אולי היה עדיף לו היתה מבקשת משאלה אחרת, כמו אנשים נורמלים, וטסה לדיסנילנד.

לבסוף הדרך התחלפה לעפר ומולה עמד פח אשפה ירוק וגדול על גלגלים. כאשר צמצמה את עיניה במיקוד רב, שמה לב שחתול שחור המתין לה על גג הפח.
לא, החתול בוודאי לא המתין לה, חשבה לעצמה. החתול עמד על גג הפח.

"היי, קטנטון, מה אתה עושה פה?" אמרה בקול ששמרה לחתולים ותינוקות, התקרבה ובאה ללטפו. הוא התחמק מידיה ופתח את פיו, "אהמ אהמ, לאיזו שעה את מוזמנת?"

"מה?" פלטה ומעדה אחורנית. היא לא דמיינה לעצמה שהחתול מדבר או שהמוות הוא חתול, למרות שזה יכול היה להסביר הרבה דברים.

"לאיזו שעה את מוזמנת?" הוא חזר על דבריו, לאט יותר, בחושבו שהיא מתקשה להבין את התחביר.
"שתי - שתיים עשרה... חמישי - חמישים וחמש," ענתה לבסוף.
"בואי נראה..." הוא הוציא רשימה שהיתה מונחת על מכסה הפח והקריא, "שתיים עשרה חמישים וחמש, שם: נעמה, נושא: התמקחות עם המוות. זה הולך להיות מעניין, אלך לחמם לי את האוכל בשביל זה." הוא קפץ בתנועה אלגנטית אל הקרקע ומכסה פח האשפה נפתח בחריקה.

היא נותרה נטועה במקומה, המומה.

"רגע, אתה המזכיר?" שאלה.

"אני שומר הסף," ענה, הגביה את ראשו, סובב את גבו אליה וקפץ לתוך פח האשפה.

"נו, את נכנסת? הוא לא אוהב שגורמים לו לחכות," החתול אמר בזמן שהתרחק ונעלם.

היא נכנסה בהיסוס לתוך פח האשפה. בתוכו היו מדרגות לולייניות שנעו מטה. בזמן שירדה במדרגות, ריח חזק של

דגים נישא באוויר.

נעמה הגיעה לתחתית המדרגות ונכנסה מבעד לדלת הפתוחה. המוות ישב על כורסתו עם גבו אליה. החדר היה קטן ומחניק, או אולי זאת היתה רק הרגשתה. שולחן כבד תפס את רוב נפח החדר. ארונית לבנה עמדה לאורך הקיר מימין. קו הטלפון הסתלסל אל עבר טלפון המחוגה. החרמש נח תלוי על הקיר מאחור. מסביב תמונות רבות ממוסגרות של מוות עם אנשים מפורסמים שאינם בין החיים עוד.

המוות טרק את הטלפון, ממלמל, "וואי, צדק כזאת קוץ בתחת. אף פעם לא לצאת עם מי שחושב שהוא יודע הכי טוב. אף פעם לא לצאת עם מי שחושב שהוא יודע הכי טוב." "סליחה?" שאלה נעמה.

"מה?! המוות, יושב על כורסתו, הסתובב אליה.

נעמה בלעה רוק, "זה... זה זמן מתאים?"

"לא, הזמן אף פעם לא מתאים. ועם זאת, הנה אנחנו. אמרי לי, מה זה יהיה הפעם? אבא גוסס? אמא חולה? לא, רגע... אחותך? את יודעת שפעם מישיה הגיעה עד לכאן בשביל דג זהב? ולא אחד שמחלק משאלות, סתם דג. איפפפ... איזה ריח נוראי, את מריחה את זה?"

"אממ כן, ובכן-"

הוא קטע את דבריה. "אני לא מאמין שהוא שוב עשה את זה. מיליון פעמים אמרתי לו לא להשתמש במיקרוגל המשותף לחימום דגים!"

נעמה חיכתה מעט ואז המשיכה בזהירות, "יש לי חודש לחיות ועדיין לא הספקתי שום דבר חשוב בחיי." "אווה, תחושת ההחמצה הישנה והטובה. נו, אני מקשיב," אמר, רכן קדימה והשעין את ראשו על ידו.

"אממ... אני רוצה להמשיך לחיות."

"ו...?" הוא רכן עוד קדימה.

"זהו."

"זהו? לא למדת טענה ונימוק בבית הספר? איפה הרגש? איפה הלהט?" הוא נשען לאחור והניף את ידיו באוויר.

היא הרגישה איך פיה מתייבש. "לא הבנתי שזאת הצגה."

"את מנסה למכור, נשמה, ברור שצריכה להיות כאן הצגה."

"אני פשוט צריכה עוד זמן."

"כמה?"

"מה?" אמרה שוב, מתקשה להאמין שבקשתה התקבלה בכזאת קלות.

"כמה זמן את רוצה? חודשיים, שנתיים, 47 שנים?"

"אמממ... כמה שאפשר."

"אני יכול לתת לך שלושה חודשים מאושרים או עשרים שנים אומללות, מה את בוחרת?"

"אין אופציות אחרות?"

"לא, זה מה יש. יש לך..." הוא אמר והסתכל על שעון החול שנח על שולחנו. "שלוש דקות להחליט. אחרייך יש לי תור לשיננית. היופי הזה לא נוצר מאליו," אמר והחווה לשיניו המבריקות.

היא נעה ומשקלה זז מרגל אחת לשניה. עצמה את עיניה וכשפתחה אותן לבסוף –

”סתם, צחקתי, אין לי שום שליטה על הזמן.”

”מה?” פלטה שוב, נדמה היה שזו המילה היחידה שהצליחה להפיק לאחרונה. ההלם הצליח לשבש לה את יכולת

החשיבה. כשהתעשתה אמרה, ”אבל אתה אחראי על המוות.”

”כמו שהקוטף אחראי לקטיפת התפוחים, הקוטף לא מחליט מתי התפוח בשל. יש מאזן זמן, את מבינה? אני מופיע

כשהזמן אוזל.”

”יש מאזן זמן?”

”נכון.”

”איפה הוא נמצא?”

”הזמן? בגוגל דרייב, אבל האחראית עליו נסעה לנופש, היא אמורה לחזור בעוד שלושה ימים.”

”אני רוצה לדבר איתה.”

”זאת ההלוויה שלך, אבל בסדר.”

החתול נכנס לחדר וקפץ על השולחן, בפיו עצם. נעמה קיוותה שזו רק עצם של דג.

”טוב, אני כאן, אפשר להתחיל.” החתול אמר.

”כבר סיימנו, ענה המוות.”

”אני לא מאמין שפספסתי את זה.”

”אם לא היית עסוק בלחמם דגים במיקרוגל המשותף, זה לא היה קורה.”

החתול מלמל מתחת לשפמו משהו לא ברור.

”תעביר אותה למדליין, אמר המוות.”

החתול קפץ לארונית, תוך שהוא מפיל חפצים שונים בדרך. ”איפה השארתי את זה?” שאל את עצמו, בעודו קופץ בין מדפים.

”הנה זה! יום חמישי בשעה 2:54 מתאים?” החתול שאל בעודו מחזיק שוב רשימה.

”כן, לאן להגיע?”

”היא תגיע אלייך, לא תוכלי לפספס אותה, ענה החתול.”

”רגע, אז למה בעצם הייתי צריכה להגיע עד לכאן?” שאלה.

”יש לה תעוזה, זאתי, אמר המוות לחתול.”

”מוות לא עושה ביקורי בית. כלומר, חוץ מאשר בתאריך המיועד, ענה החתול.”

”פגישתנו הסתיימה, אמר המוות, הקיש באצבעותיו ונעמה מצאה את עצמה בחדרה.

את הימים הבאים העבירה בחרדה מהולה בתקווה. האם באמת תצליח במשימתה? בבקרים היא שכבה במיטתה, ותוך כדי צפייה במרתון סדרת דרמה סינית, כתבה ושיננה לעצמה את הפיץ’, שיכתבה ושוב שיננה. ושוב ושוב, עד שיכלו להעיר אותה מהשינה והיתה מדקלמת חמש סיבות מדוע כדאי להאריך את חייה. היא שמעה פעם שצריך למספר כדי לשמור על הקשב של המאזין.

בלילות אכלה את כל השוקולד שהיה במקרר בניסיון לסתום את המחשבות הטורדניות שהתנחלו במוחה. אולי אני לא

שווה מספיק. למה שיאריכו דווקא לי את החיים ולא למישהו אחר, שאולי יותר מגיע לו? תפסיקי לחיות באשליות ותנצלי את מעט הזמן שנותר לך לעשות משהו משמעותי.

נעמה ישבה על קצה מיטתה לבושה במיטב מחלצותיה, מסורקת למשעי, והמתינה. היא תחבה את הפתק שבו שטחה את טענותיה בכיסה וניגבה את ידיה המיוזעות במכנסיה. השעון תיקתק, וכשהגיע לשעת הפגישה, נדם. שקט צורם עטף את אוזניה. נדמה היה שהעולם עמד מלכת. ואז דלת הארון זהרה.

נעמה הרגישה משיכה עזה אל הזוהר. היא קמה והניחה את ידה על ידית הארון. בתנופה, פתחה אותו לרווחה. אור בוהק יצא מהארון והיא הלכה אל האור. "נעמה, סגרי את הדלת מאחוריך, בבקשה," קול נשי עטוף בצמר גפן אמר. ללא מחשבה נוספת, נעמה סגרה את הדלת והדלת נעלמה. נדמה היה שבאותו הרגע פג הקסם שאפף אותה ונעמה תהתה כיצד תחזור לחדרה. היא החליטה שאין טעם לחשוב על כך כרגע ושזאת בעיה של נעמה העתידית. היא התבוננה סביבה. היא עמדה בחדר אפור ללא חלונות והאור היחיד שם בקע ממנורת ניאון בוהקת. מתחת למנורה, שולחן ארוך ומאחוריו ישובה אישה קטנת מימדים, עם משקפיים בצורת משולשים. שיערה השחור מתוח ואסוף לפקעת הדוקה. "מדליין?"

"כן. זאת אני," אותו הקול מקודם נשמע מתחת להררי הנייר.

"הבנתי שאת אחראית על הזמן."

"כן, אם אפשר בקצרה, כפי שניתן לראות, אני מאוד עמוסה."

"חשבתי שהכל דיגיטלי."

"אנחנו מנסים לעבור לדיגיטל, אבל זה לוקח הרבה מאוד זמן לסרוק תיקיות מתחילת היקום. מה רצית?" נעמה התבוננה היטב לרגע זה, הוציאה את הפתק מהכיס בידיים רועדות והתחילה. "אני רוצה להמשיך לחיות." היא שאפה אוויר מלוא ריאותיה, פתחה את פיה ו-

"תני לי לעצור אותך. אני לא בטוחה שיש לי מה לעשות עם המידע הזה," אמרה מדליין וקירבה את משקפיה לגשר אפה.

נעמה נשפה והרגישה כאילו לפתו את הבפנים של הבטן שלה ומשכו החוצה. כל השעות של ההכנות היו לשווא. היא בזבזה זמן יקר מחייה וזעם החל לפעפעע בה. מי היא בכלל שתחליט עליה? היא תדרוש לדבר עם המנהלת שלה! מי המנהלת של הזמן? אלוהים? היא תדרוש לדבר עם אלוהים! אחרי הכל, מה כבר יש לה להפסיד? "מצד שני..." מדליין אמרה וקטעה את רצף מחשבותיה של נעמה. מבטה השתהה עליה.

"אני כבר עידינים מחפשת עוזרת אישית, את מעוניינת?"

"זה יתן לי עוד זמן לחיות?"

"ובכן, זה ישהה את הזמן שעובר עלייך. את תישארי כמו שאת, אך הסביבה תשתנה."

"אני אוכל לחזור הביתה?"

"זאת לא משרה היברידית. אבל בסוף יום העבודה תוכלי לחזור הביתה. כל מעלית תביא אותך לכאן, בהקשת הקוד שלנו. תקבלי אותו לאחר שתחתמי על החוזה."

"מה אצטרך לעשות?" שאלה נעמה.

"לא הרבה, קצת תיוק, מזכירות, סושיאל מדיה, דברים כאלה."

"יש לכם סושיאל? אתם משווקים את הזמן?"

"איזו מין שאלה, ברור, הזמן הוא המוצר הכי נמכר שלנו. רק תחתמי כאן למטה. וכאן. וכאן. השם שלך, הכתובת, מספר השעון שלך."

"מספר השעון?"

"אם את לא יודעת, אנחנו נמצא אותך, מדליין ענתה. נעמה חתמה על כל הטפסים מבלי לקרוא אף טופס במלואו. "מצוין", אמרה מדליין. "תמשיכי ישר ובפנייה הראשונה שמאלה, בארונית, תמצאי מדים להחלפה."

נעמה המשיכה ללכת בפרוזדור לפי ההנחיות. היא פנתה שמאלה ומדפים מילאו את האולם רחב הידיים, כולם מלאים בשעונים בגדלים ובצבעים שונים. חלקם בוהקים, חלקם דהויים וסדוקים. כשעברה על פני אחד המדפים, חלף על פניה איש קשיש, גורר לפניו עגלה מלאה בשעונים ישנים. "את חדשה כאן," אמר. "כן," ענתה, לא בטוחה שהיתה זאת שאלה או קביעה.

הוא הנמיך את קולו ללחישה והמשיך, "את מכירה את הביטוי זמן שאול? הוא יכול באותה הקלות להילקח בחזרה." הוא הגביר את קולו, "המדים שאת מחפשת נמצאים בארונית הקרובה לחלון." הוא גרר את העגלה ונעלם בפנייה.

נעמה נפנפה מעליה את דבריו והוציאה את המדים מהארונית. מכנסיים שחורים וחולצה בצבע אינדיגו, עליה שעון חול מוטת על צידו שחלקו העליון פתוח וחול נשפך ממנו. היא המשיכה למה שנראה והריח כמו חדר האוכל. "דם חדש הגיע! מתערב על בקבוק בציר 1900 שהיא לא תשרוד את השבוע הראשון," אמר נער עם שיער שחור, עגילי חישוק ונזם.

"אל תשימי לב אליו, אנחנו לא רגילים לחברת אנשים חדשים. היי, אני רוזליה, אבל כולם קוראים לי רוזי," אמרה נערה עם עיניים חומות גדולות ושיער מקורזל, והושיטה את ידה ללחיצה. "אז, מה הביא אותך לכאן? שיטפון? מגפה?" הנער פנה לנעמה. "אהה..."

"תכירי, זה דייויד אבעבועות שחורות, שם זאת אסתר שחפת, אנט העלאה על המוקד ושם בפינה זה יוליוס," אמרה רוזי והצביעה אל עבר בחור צעיר עם שיער שחור ארוך עד כתפיו שכיסה חלקית את פניו. "יוליוס...?" נעמה שאלה. "רק יוליוס, אף אחד לא יודע למה הוא כאן. מוזמנת להצטרף להימורים לגביו," רוזי אמרה.

למחרת הגיע יומה הראשון בעבודה. נעמה נכנסה למעלית בבניין מגוריה ולחצה על כפתורי המעלית לפי הקוד שקיבלה. המעלית החלה לעלות במהירות. נעמה הסתכלה על המסך המראה את הקומה, אך המספרים התחלפו ונעו קדימה ואחורה ללא כל הגיון. לבסוף המעלית הגיעה לעצירה, דלתותיה נפתחו ונעמה הגיעה למנהלת הזמן.

"שבי," מדליין הורתה והניחה על שולחנה ערימת מסמכים לתיוק. אחד המסמכים נראה לה מוכר. זה הזמן שלך – היה כתוב באותיות בולטות. "המשימה הראשונה שלך היא לתייק את מסמכי השעונים החדשים האלה. השנייה היא

לכתוב מסר שייצר פחד מהחמצה. השלישית היא למצוא ערוצי פרסום מתאימים ואז להעביר את כל זה ליוליוס, הוא אחראי על השיווק."

"אוקיי, אני רק לא מבינה למה צריך לשווק את הזמן. זה לא מובן מאליו שנרצה לחיות יותר?" נעמה שאלה. "ובכן, בהתחלה אף אחד לא ידע שהזמן קיים, אז היינו צריכים להחדיר את המוצר לשוק. אחרי שהזמן היה קונספט מוכר, היינו צריכים לשכנע אתכם שאתם צריכים אותו. אז עוד לא היו כמובן רשתות חברתיות באינטרנט, עבדנו מפה לאוזן. היום זה כבר קל יותר, פוסט פה, פרסומת שם, והנה אתם מרגישים שאתם מפספסים וחייבים להספיק עוד ועוד דברים."

"אני מבינה", אמרה נעמה, למרות שלא הבינה דבר. היא החלה לחשוב האם היא באמת רוצה זמן נוסף, או שהכל היה תוצאה של מניפולציה. "איך אתם מחליטים למי לתת עוד זמן?"

"למה נראה לך שמישהו היה רוצה לשבת ולמדוד אורכי צלעות בשביל פיתוח ענף הטריגונומטריה? זאת היתה העסקה שלנו עם האנושות - זמן נוסף תמורת קידום האנושות. אחרי הכל, כמה זמן אפשר לצפות במישהו מנסה להדליק אש עם שני עלים?"

נעמה תהתה אם הסיבה שחיה כה קצרים היא מכיוון שלא תרמה מספיק לאנושות. ואיך זה הוגן? האם היא חייבת להמציא את הגלגל בשביל הזכות לחיים? אז נכון, היא לא זכתה בנובל וגם לא הרחיבה מתמטיקה, אבל היא ידעה להקשיב ואכלה ירקות ירוקים ו-

מדליין טפחה עם שתי ידיה על השולחן. "טוב, חדל פטפטת. לעבודה."

נעמה סיימה את משימותיה והלכה לשולחנה של יוליוס. היא מצאה אותו שעון על הקיר, שקוע בקריאת ספר שנראה מרוט ומתפרק, רגליו על שולחן העבודה. היא המתינה מעט ואז כחכחה בגרונה.

"כן?" הוא שאל מבלי להרים את מבטו.

"מדליין ביקשה שאעביר לך את הטפסים האלה."

"את יכולה להניח אותם וללכת. תודה."

היא הניחה על שולחנה את הטפסים, פנתה ללכת ואז הסתובבה חזרה.

הוא הרים את עיניו מהספר. "מה?"

"למה אתה כאן? למה רצית עוד זמן?"

"כדי לסיים לקרוא את **מלחמה ושלוש**, כמובן," הוא אמר בשלוות נפש. קצות שפתיו התעקלו מעט ומיד חזרו למצבן הרגיל.

נעמה חזרה לשולחנה.

מדליין אמרה, "אני ראיית שהכרת את הצוות."

"כן," נעמה ענתה.

"יופי, עכשיו יהיה לך קל לעקוב אחריהם."

"לעקוב אחריהם?"

"במאזן השנתי יש אי דיוקים. אני חושדת שיש כאן..." - היא עברה ללחישה, "גנב זמן."

"גנב זמן?" נעמה דמיינה לעצמה זוג גברים לבושים שחורים, מעמיסים זמן על משאית.

"אני מצפה לסיכום פעילות כל אחד מהעובדים במחלקה, בסוף כל שבוע."

"אהה... אני לא חושבת שזה היה חלק מהגדרת התפקיד שלי."

"תת סעיף 5.3.10.1: ייתכנו דרישות נוספות שיעלו במהלך העבודה. על העובד למלא אחר דרישות אלה ללא עוררין. כמובן שלאור המצב, תצטרכי לעבוד שעות נוספות. נסדר לך חדר ללינה כאן."

"אני לא מבינה."

"לא הכל צריך להבין, לפעמים צריך רק לבצע," היא אמרה בחיוך שהבהיר שהשיחה נגמרה.

את השבועות הבאים העבירה בבילוי עם רוזי ואנט במחלקות שונות של מנהלת הזמן, עבודות מזכירות ומעקב אחרי העובדים. החשודים העיקריים שלה היו דייוד ויליוס. דייוד נראה כמו מי שאוהב צרות, ויליוס, נראה שיש לו מה להחביא. בלילות היתה מסתובבת ומחפשת אחר פעילות חשודה.

היא נכנסה לחדר של יוליוס בשקט ואז נתקלה בכיסא שנפל. היא התכווצה בהישמע הבום של מפגש הכסא עם הרצפה. *ריגול זאת כנראה לא הקריירה שלי*, חשבה לעצמה נעמה.

יוליוס התרומם ממיטתו. "נעמה? מה את עושה כאן בשעה כזאת?"

"אני... אני רק... היה לי קשה להירדם אז החלטתי לצאת קצת לנשום אוויר."

"בחדר שלי? את שקרנית ממש גרועה, אבל אל תדאגי, זה משתפר עם השנים." הוא אמר וקרץ לה.

היא לטשה עיניים בחולצה שלבש בהדפס של אפרסקים.

"אני יודע שאני נראה טוב לגילי," הוא צחק, "אבל אני כבר בן 870 שנים. אני חושב שפער הגילאים גדול מדי."

"אל תחמיא לעצמך, זאת לא הסיבה שבאתי."

"כן? אני מקשיב."

"אהה... אני לא יכולה לומר."

"אני בטוח שמדליין תשמח לשמוע את הסיבה."

נעמה ביצעה הערכת סיכונים מהירה והגיעה להחלטה. "אתה חייב להבטיח לא לספר לאחרים."

יוליוס שם את ידו על שפתיו ודימה תנועת סגירת רובסן.

"מדליין ביקשה ממני לעקוב אחריכם."

"המממ," הוא אמר וגרד את זיפי סנטרו. "מעניין. והיא נתנה סיבה?"

"היא אמרה ש... יש גנב זמן."

"אווה, זה לא ייגמר טוב."

"בבקשה תעזור לי, רק הגעתי הנה, אני צריכה עוד זמן."

"צריכה? אני כנראה משווק מעולה."

"גם אתה כאן. אז למה אתה רצית עוד זמן?" נעמה שאלה את יוליוס בהתרסה.

"כדי לסיים לכתוב את התסריט שלי," הוא התאמץ להסתיר את שעשועו.

"והסיבה האמיתית?"

הוא נאנח והסתכל לתוך עיניה. "את לא מוותרת, אה? בכל מקרה, אני מוכן לעזור לך למצוא את הגנב."

בימים הבאים הם סיירו במחלקות השונות והחליפו רשמים כשנפגשו בעבודה. שבוע אחר כך, נעמה נכנסה למחלקת השעונים. היא ראתה דמות במרחק לבושה בשמלה לבנה, אווזת בחרב, והניפה את הפנס לעברה. החרב החזירה אור שסינוור את נעמה. "מי שם?"

"שלום." הדמות הסתובבה אליה, עיניה מכוסות בד לבן, אך למרות הכיסוי היה נדמה לנעמה שהיא מסתכלת ישירות עליה.

נעמה השתנקה אך ניסתה למצוא את כוחותיה. "מי את?"

"יש לי שמות רבים. אני אחראית על איזון."

"איזון של מה?"

"טוב ורע, נכון ולא נכון. יש שקוראים לי קארמה. אני צדק."

"מה את עושה כאן? את לא אמורה להיות כאן."

"גם את לא, היית צריכה למות לפני כמה ימים," היא אמרה, אחזה בקת החרב, הרימה אותה מהקרקע והתקרבה אליה. נעמה לקחה צעד לאחור, "את גונבת זמן?"

"מה פתאום, אני לא זקוקה לזמן, אני אלמותית. אני רק עושה את עבודתי ומעבירה קצת מאנשים שלא ראויים לזמן שלהם לאנשים שכן."

"איך את מחליטה מי ראוי ומי לא?"

"מי שפוגע באחר, אני לוקחת ממנו ומעבירה למי שמסייע לאחר, כנ"ל לגבי מי שעובר על החוקים, מי שמתחזף לאחרים, מי שאוכל פיצה עם אננס, מי שלובש גרביים עם סנדלים. את יודעת, הדברים הרגילים."

"את צוחקת?"

"אני אף פעם לא צוחקת."

האם ייתכן שצדק לקחה ממני זמן כי אכלתי פיצה עם אננס? נעמה חשבה אילו עוד דברים אקראיים קיצרו את זמנה.

"אני בסך הכל עושה את מה שנכון. מה דעתך שנאמר שלא ראית אותי?" צדק אמרה והניחה את חרבה.

"אני לא יכולה לעשות זאת," אמרה נעמה ולקחה עוד צעד אחורנית. למה המקום הזה גדול כל כך? היא חשבה.

"זה מאוד חבל," צדק הנידה את ראשה מצד לצד והתקדמה.

נעמה צמצמה את המרחק בינה לבין דלת הכניסה והתחילה לרוץ. צדק התקדמה בעקבותיה. בהמשך המסדרון נעמה נתקלה ביוליוס וצעקה לו לרוץ.

"מה קרה?"

"צדק! היא רודפת אחריי," אמרה נעמה בין התנשפויות.

"צדק?"

צדק הופיעה לפניהם. הם עצרו בבהלה.

"אה, הצדק הזאת." אמר יוליוס.

צדק אמרה, "אני ממש לא אוהבת לרוץ. אני בטוחה שנוכל להגיע להסכם. לכל אחד יש מחיר. מה המחיר שלך?"

"חשבתי שאת עושה מה שנכון וצודק."

"צדק זה דבר יחסי, את מבינה, הכל תלוי במינונים. קצת רע תמורת הרבה צדק. לאחרונה גיליתי כיצד הזמן מחולק.

אני בטוחה שתסכימי איתי שהשיטה צריכה להשתנות."

"את יכולה לקחת את הזמן שלי?" יוליוס קפץ לשיחה.

"מה?" נעמה הסתכלה עליו.

"אני לא יכולה לקחת אותו, אבל אני יכולה להעביר אותו," צדק ענתה והתבוננה בו. "המממ, זה מעט יותר מסובך במצב שלך. אצטרך להחליף לגמרי את השעון שלך בשעון אחר."

יוליוס הסתכל על נעמה.

"לא, ממש לא," נעמה אמרה ושילבה ידיים.

"זאת הדרך שלך לקבל עוד זמן. לא רצית להמשיך לחיות?"

"כי שיווקת את זה כל כך טוב. בכל מקרה יש לי את כל הזמן שבעולם כאן." אמרה נעמה והסתכלה על חרבה של צדק.

"טוב, אין לי את כל הלילה. מהי החלטתכם?"

"תקחי ממני את הזמן. תעבירי אותו למישהו אחר," יוליוס אמר.

"זה היה תענוג לעשות איתכם עסקים," אמרה צדק ונעלמה, משאירה מאחוריה עננת עשן לבן. נעמה התכופפה ונשמה עמוק.

יוליוס התבונן בידיו, הפך אותן ואמר בעצב, "טוב, נראה שאני עדיין כאן."

"אני לא מבינה, אתה לא רוצה עוד זמן?" אמרה נעמה תוך כדי נשימות והתנשפויות.

"מעולם לא רציתי. זה היה העונש שלי." הפעם שפתיו נותרו חתומות.

"עונש? איך לחיות עוד יכול להיות עונש?" היא אמרה בקול רם מדי.

"ששש... כדאי שניכנס, מהר, לפני שמישהו יבוא," הוא אמר ופתח את דלת חדרו.

"יש כל כך הרבה מה לעשות! ספרים לקרוא וסרטים לראות ושפות ללמוד ומקומות לטייל ואנשים להכיר," נעמה אמרה בהתלהבות. וחשבה להוסיף, "ושפתיים לנשק ולבבות לאהוב."

"קראתי כבר את כל הספרים וראיתי את כל הסדרות, למדתי שפות עדכניות ועתיקות. אני יודע לומר "אני אוהב

אותך" ב- 50 שפות, אבל אין לי למי לומר זאת. אהבתי מזמן מתה, וגם משפחתי."

"עם זמן בלתי מוגבל, אתה יכול למצוא אהבה חדשה."

"עם זמן בלתי מוגבל, אפשר להתאהב ולהתרחק שוב ושוב. מה הטעם בדבר שלא נמשך?"

היא ניסתה מכיוון אחר, "אבל אתה יכול לראות את הכל מכאן," אמרה והחווה לחלון חדרו.

"אני תקוע כאן מבלי יכולת לחיות באמת. אני יכול לראות מהחדר שלי את העיר שגדלתי בה. הכל חי ומתפתח. אבל זה כמו לראות דמויות בטלוויזיה, אני לא באמת חווה את החיים. כל שאני רוצה הוא לעבור לעולם הבא. אני מניח שזה לא יהיה גרוע מעכשיו."

"אתה רוצה למות?" נעמה שאלה בפליאה.

"אני כבר נמצא בגיהנום. הגיהנום הוא חלון לגן העדן," אמר יוליוס והחווה לחלון חדרו.

"מה עשית שבגללו קיבלת את העונש הזה?" נעמה שאלה.

"אני חושב שכדאי שתלכי," הוא נעמד ופתח את הדלת.

נותר עדיין עניין אחד לסגור. "רגע, אבל מה נעשה עם צדק? שנדווה למדליין?"

"החלטה שלך. מבחינתי, כל זה לא קרה כלל," הוא אמר מבלי להתבונן בה וחיכה שתצא.

בלילה נעמה לא הצליחה להירדם. היא תהתה בינה לבין עצמה מה הדבר הנכון לעשות והאם היא עדיין יודעת להבדיל

בין מה שנכון וצודק ומה שלא.

למחרת הלכה לעוד יום עבודת מזכירות במנהלת הזמן.

"בוקר טוב, נעמה," קולה המתוק מדי של מדליין חדר מבעד לערפל העייפות של נעמה.

"בוקר," ענתה. היא התיישבה בכיסאה וניסתה להתרכז במשימותיה. היא קראה שוב ושוב את אותה השורה, את אותה השורה, את אותה השורה. היא הכינה למדליין ולעצמה קפה ופיהקה. היא כיבתה את המחשב ובהתה במסך השחור. היא אספה כמה דפים רנדומליים והלכה לשולחנה של יוליוס. הוא הביט בה, ממתין לדבריה. "אני עדיין לא יודעת איך, אבל אעזור לך, אני מבטיחה," היא אמרה.

לפתע יוליוס נאנח מכאב והחזיק את בטנו. הוא נפל אל הקרקע.

"יוליוס!" הזדעקה נעמה והחזיקה בידו. "מה קרה?"

"הכל... כואב, ואני כל... כך... עייף." היא החזיקה את ראשו שנשמט לאחור. כנראה גלגלי הצדק באמת טוחנים לאט והיא אכן עמדה במילתה.

נעמה מעולם לא ראתה מישהו ברגעיו האחרונים. אף על פי שהכירה את יוליוס רק לזמן מועט, עיניה התמלאו דמעות. מוות הופיע.

"מזמן לא התראינו," מוות פנה אל נעמה. "קיבלת את מה שרצית?"

הוא לקח את ידו של יוליוס וזה התעורר.

"אני מת?" יוליוס שאל.

"כן," מוות ענה.

חיוך ענקי נמרח על פניו של יוליוס.

קולות נקישה בקרקע נשמעו כשמדליין הגיעה בריצה. "לאן אתה חושב שאתה הולך?"

"להמשיך את המרתון, כמובן," ענה מוות.

"לא דיברתי אליך," מדליין אמרה והתבוננה ביוליוס.

"אני? אני ממשיך הלאה," יוליוס אמר.

"אולי מצאת דרך להיפטר מהזמן, אבל השם שלך עדיין חתום על העונש. הרוח שלך נשארת כאן," מדליין אמרה, הושיטה את ידה, וערימת ניירת הופיעה משום מקום. היא הראתה למוות את הטופס הרלבנטי.

"אני לא מאמין שעשיתי את כל הדרך הזאת לשווא. הייתי באמצע מרתון של תחרות האפייה הבריטית!" מוות אמר.

"איזו עונה?" מדליין שאלה.

"חכה! קח אותי איתך! בבקשה!" יוליוס זעק למוות.

"מצטער, זה מעבר לסמכותי," מוות אמר, פנה אל נעמה, הטה את ראשו לשלום, "נתראה" – ונעלם.

מדליין פנתה אליהם. "יש לכם כמה הסברים לספק. היכנסו למשרדי."

הם הלכו אחריה. צלילי עקביה הקישו בקרקע בעוצמה.

"נעמה, אני מאוד מאוכזבת ממך," מדליין פתחה.

"זאת לא אשמתה," יוליוס הגן עליה.

מדליין הסתכלה עליו והוא השתתק. היא פנתה לנעמה. "מישהו החליף שעונים. תראי את כל הטפסים שאצטרך למלא עכשיו. מה יש לך לומר?"

"אני מצטערת, לא התכוונתי."

"מספיק שעשית, את רוצה גם להתכוון?"

"מצאתי את מי שגונב זמן."

מדליין הסתכלה על יוליוס, "אני לא מתפלאת, זאת לא פעם ראשונה שאתה מנסה זאת. אבל חשבתי שכבר למדת את הלקח שלך. אתה יותר מכולם אמור לדעת את המחיר של התעסקות עם הזמן. את מי ניסית להציל הפעם, אה? אשתך והתינוק עדיין מחכים לך בעולם הבא, אתה יודע."

יוליוס כיווץ את ידיו לאגרופים, שפתו התחתונה רעדה.

"זה לא היה הוא," נעמה אמרה.

"אה," היא אמרה ונשמעה מאוכזבת. "אז מה השם שלו? כן...?"

"לפני כן, יש לי כמה דרישות," נעמה אמרה בחיוך.

"כן?"

"קודם כל, אני רוצה זמן ללא הגבלה, עם אופציה להפסיק אותו לבקשתי. דבר שני, אני רוצה שיווליוס יעבור לעולם הבא."

"זה חמוד שאת חושבת שאת יכולה להתמקח איתי," מדליין הרימה את ידה והקישה באצבעותיה. "מה עשית לה?" יוליוס שאל.

"רק לקחתי בחזרה את מה שנתתי לה בהשאלה," מדליין אמרה בחיוך מעושה. נעמה החלה להשתנק.

"תפסיקי את זה!" יוליוס צעק.

"השם?" מדליין שאלה בשקט וכרכה את ידיה סביב כוס הקפה.

נעמה הנידה את ראשה לשלילה. היא החלה להבחיל.

"תפסיקי את זה, בבקשה," יוליוס צעק והחזיק את נעמה שהתעלפה.

מדליין הרימה את ידה.

"נעמה?" יוליוס שאל, אך לא היה מענה.

"טוב, זה היה בזבוז זמן מוחלט," מדליין אמרה ונאנחה.

"אם תבטלי לי את העונש..." – יוליוס אמר בשיניים חשוקות, "אתן לך את השם."

"תן לי עשר שנים לישון על זה."

מוות הופיע שוב עם פופקורן בידו. "היתה לי הרגשה שהייתי צריך להישאר כאן."

יוליוס ומדליין התבוננו בו. "אה, זה? סליחה, לא הספקתי להתארגן," אמר.

המוות לקח את ידה של נעמה, וזו התעוררה.

"מה קרה?" נעמה שאלה.

"ברוכה הבאה לשלב הבא במסע. פופקורן?" אמר והפנה אליה את הדלי.

יער הצופ / נעה סנדובסקי

או: בעקבות החתולה האבודה

פועה היא ילדה בודדה שגרה עם סבה במקום קסום. יום אחד החתולה של פועה, חברתה הטובה יותר, נעלמה ופועה

לא מצליחה למצוא אותה לבד

עריכה: ענבר גרינשטיין

תגיות נוספות: פנטזיה, ילדים, הרגשה-טובה

אורך: 4637 מילים

הסיפור בהקראת עודד פוירשטיין (35:26 דקות)

פועה יושבה בתחנת האוטובוס, רגליה מתנדנדות מעל המדרכה. כפות רגליה היו יחפות, מכנסיה הרחבים היו קרועים בכמה אזורים שונים ומשקפיה היו מוכתמים בדמעות.

היא פיהקה. היא לא ישנה כל הלילה. פז, החתולה הקטנה שלה, שהכירה בדיוק באותה התחנה, הלכה לאיבוד. פועה בילתה את כל הצהריים, הערב והלילה בחיפוש אחר החתולה. ואף אחד לא עזר לה. לסבא שלה לא היה אכפת. ובכלל, נמאס לה מזקנים.

פועה וסבה, ששון אפרים, גרו ביער הצופ. כאשר ששון היה צעיר ועוד היה הרבה מקום במדינת ישראל, הוא קנה חלקת אדמה גדולה ובמקום לבנות בחלקה רבי קומות או וילה ענקית, החליט להפוך את השטח למקום משונה וקסום שנקרא יער הצופ. וכך קרה שבין עיירה בינונית למרכז מסחרי היה יער.

פועה אהבה לגור ביער עם סבה, בעיקר מאחר וכל היער היה שייך לו, ולה. בין שוכני היער היו חבריו של ששון, חלקם בני אדם וחלקם יצורים שהכיר במסעותיו הרבים, חלקם הגיעו לאחר הקמת היער והפכו לחלק בלתי נפרד ממנו. פועה החשיבה את כולם לבני משפחה, גם אם חלקם היו מעצבנים לפעמים.

לאחרונה גם עירוניים החלו לעבור לגור בו. סבא היה צריך כסף, אז הוא החליט להשכיר כמה מהבתים הבודדים שהיו ביער אבל לפועה עדיין לא יצא להכיר אף אחד מהם.

פועה אהבה את סבה אבל מאז שהכיר את סבתא, שלא הייתה סבתה של פועה ובכל זאת נאלצה לקרוא לה סבתא, חייה הפכו לצרים ומשעממים. הדבר הנורא ביותר שחוותה בקיץ הזה והיה גרוע יותר מנוכחותה של סבתא, היה היעלמותה של פז, החתולה שפועה אימצה לפני שנתיים והייתה חברת הנפש של פועה.

פועה לא ראתה את פז כבר שלושה ימים, האוכל בקערת האוכל של פז לא נאכל, וזה היה סימן לכך שלא סתם התגנבה סביב הבית, אלא נעלמה. החתולה לא נמצאה מתחת למיטה של פועה, לא על עץ הלימונים מחוץ לחלון חדרה, לא על המדפים בחדר הישיבה של ששון וגם לא על מעקה המדרגות. ופועה חיפשה מאז ללא הפסקה, אתמול היא חיפשה אותה עד שרגליה התעייפו והיא מצאה עצמה בתחנת האוטובוס.

השמש כבר עלתה. פועה פיהקה שוב, מחתה את הדמעות מלחייה והורידה את משקפיה כדי לנקות את הזגוגיות. קול יללה חלוש נשמע מאחורי התחנה. פועה הרכיבה את משקפיה במהירות.

אוטובוס עצר מולה, דלתותיו נפתחו בציפייה אך פועה לא התכוונה לעלות עליו ממילא. היא הסתובבה לאחור. בין שיחי ההיביסקוס היא ראתה מין תולעת משונה, לבנה עם כתם שחור בקצה, בדיוק כמו זנבה של פז. פועה נעלמה אל תוך השיח בציפייה לראות את החתולה שלה אבל הזנב רק הלך והתרחק ממנה. היא הזיזה את הענפים בכוח מדרכה. צל שחור וקטן ילל בהמשך. פועה בעטה בזרדים שהפריעו לה להמשיך ומשכה עצמה קדימה. גזע עץ גדול עמד באמצע הדרך. היא חיבקה את גזע העץ, הכניסה את בטנה ושטחה את עצמה לכדי פיסת פועה ודחפה עצמה בין גזע העץ לשיח. היא השתחררה בקושי. מושכת, מרגישה את ידיהם של שיחי היער אווזים בה. היא משכה חזק יותר, עד שהשתחררה ושמעה את מכנסיה נקרעים עוד יותר.

היא נהמה בשקט. נייערה עצמה והלכה בעקבות הזנב, ששוב נגלה לעיניה. "פז?" פועה מצאה את עצמה חזרה ביער.

חתולה בעלת שלושה צבעים, שחור, לבן וכתום עמדה מול קוטג' קטן שנראה נטוש. היא קפצה על עציץ הפוך, טיפסה על עמוד הכניסה עד לגג הרעפים והתגנבה מאחורי חלון פתוח. פועה קראה לה, זו הייתה פז אבל היא לא הסתובבה אליה.

פועה קפצה במקומה והחלה לרוץ אל עבר הקוטג' הקטן. היא כל כך מיהרה שלא שמה לב לילדה שעמדה בדרכה, בגבה אליה, כשידיה עמוסות בשקיות מצרכים ואוכל.

פועה נתקלה בגבה של הילדה והפילה אותה. השקיות נשמטו מידיה, ושקית אחת שהייתה הכבדה מכולן נקרעה בתחתיתה. פועה מיהרה והרימה את השקית, מחבקת אותה כדי שלא תיקרע עוד.

הילדה התרוממה באיטיות, מסדרת את השקיות בידה. היא בהתה בפועה בשקט. היו לה עיניים עגולות בעלות מבט חד, שיער שחור וחלק שגלש עד לגבה וחיוך שפועה מעולם לא ראתה כמוהו. חיוכה של הילדה זהר בלבן והיה מזמין כמו עוגת קצפת. מבלי לשים לב, פועה חייכה בעצמה.

"אני נָמֶת," היא הציגה עצמה.

פועה ונמת התחילו ללכת יחד לכיוון אותו הבית, "את השכנה שגרה עם זוג הזקנים?" שאלה נמת והניחה לפועה לעזור לה עם השקיות.

"אני הילדה שגרה עם סבא שלה, הזקנה השנייה הצטרפה לא מזמן." פועה רטנה, "קוראים לי פועה." היא בהתה בגג הרעפים, מקווה שהחתולה שלה שמה לב אליה.

"מה את מחפשת?" נמת נעצרה ובהתה בגג הקוטג'. זנב הופיע מאחורי החלון, וזוג כנפיים, והחתולה נעלמה.

"פז," פועה קראה לה והחלה לרוץ אל עבר הבית. נמת רצה איתה.

"זו החתולה שלך?" שאלה.

פועה הנהנה אליה. נמת פתחה בפניהן את הדלת, הניחה את השקיות בצד ומשכה מפועה את השקית שחיבקה. "מהר", היא אמרה לפועה ושתיהן רצו במעלה המדרגות אל הקומה השנייה.

*

נמת הובילה את פועה אל חדר קטן בקומה העליונה. שובך שממנו היו שני חלונות אל הגג. החדר היה מבולגן, היו בו שתי מיטות, שני ארונות והמון ארגזים מלאים בחפצים שונים.

פועה הוציאה את גופה מבעד לחלון ונעמדה על אדן החלון. היא העבירה את רגלה אל גג הרעפים ועמדה לפנות לאחור כשזוג אישונים שחורים חיכו לה מאחורי החלון, "פועה".

פועה נבהלה וכמעט החליקה מהגג. נמת, שבדיוק עמדה מחוץ לחלון תפסה אותה בחולצתה ומשכה את פועה לעמוד שוב על הגג. לאחר שפועה התייצבה, נמת נעמדה על הגג לצידה. החתולה שלה כבר לא הייתה שם, במקומה להקה של פזדכים שכבו על הגג וכוסות קטנות וצבעוניות בידיהם, סלסלת פירות הייתה מונחת באמצע מקום המרבץ שלהם.

גופם השעיר נצץ לאור השמש, כנפיהם שהיו בצבעי חום ושחור היו פרושות לצדדים, לשונותיהם בחוץ. היו להם פני כלבלבים פחוסים, אוזניהם הגדולות היו שמוטות על פניהם. נראה ששתי ילדות שתפסו אותם על גג הרעפים לא הטרידו את מנוחתם של הפזדכים. הם שתו מיץ קר וכרסמו את הפירות שכנראה נגנבו מבית המשפחה.

"מאיפה לקחתם את כל זה?" נמת הצביעה עליהם בהאשמה.

"מהמטבח", ענה קול צורמני. "מי את?"

"אני נמת ואני גרה פה", נמת הניחה את ידיה על מותניה.

מגג ביתה של נמת, פועה יכלה לראות שהבית שלה היה ממש קרוב. הן היו שכנות. פועה חשבה שהבית הזה היה נטוש. היא העבירה את מבטה אל הפזדכים, העירוניים יצטרכו ללמוד לנעול את הבית והחלונות שלהם אחרת הפזדכים ישמינו כל כך שלא יוכלו לעוף.

"מה אתם?" שאלה נמת.

"פזדכ"ים", מלמלה פועה, "פרפרים זעירים דמויי כלבלב." קולה גווע.

"הם נראים יותר כמו עטלפים", אמרה נמת לאוזנה של פועה.

"מי שנתן להם את השם היה אנטומולוג והייתה לו ראייה מטושטשת, הם עפים ממש מהר", ענתה פועה. "יוֹרִית", פועה קראה בשמה של אחת הפזדכיות. "אולי ראייתם את פז, החתולה שלי?"

"לא, ענתה יִוֵּרִית. היא קפצה לאוויר כדי להיות בגובה העיניים של הבנות. הפזדכים היו בגדלים שונים, חלק היו גדולים יותר וחלק היו קטנים ללא קשר לגילם והיו בגובה אמה אחת. למרות גודלם, הם היו חזקים והיו יכולים לגרום לנזק רב.

"למה לא מייצרים משקפי שמש בגדלים שלנו?" יורית ניסתה לשנות נושא.

פועה שילבה את ידיה על חזה, "אני ראיתי חתולה שחורה, לבנה וכתומה עולה לגג. היא עמדה ממש פה."

"גם אני ראיתי אותה," עודדה נמת.

יורית גירדה באוזנה בעזרת שתי ידיה, "אה. החתולה הזו." כנפיה רפרפו מול עיניה של פועה. "היא ביקשה טרמפ," היא משכה בכתפיה באדישות.

"מה?" פועה שאלה.

נמת פערה את עיניה, "יש לך חתולה מדברת?" היא שאלה את פועה.

"לא," קראה פועה, "את משקרת. מה עשיתם לפז?"

"לא עשינו לה כלום," יורית עיקמה את פרצופה והתיישבה על כתפה של פועה. "החתולה ביקשה שנעזור לה להגיע אל הביצה בחלק הדרומי של היער, בֶּזֶק נתן לה טְרַמֵּפּ." שאר הפזדכים שהיו על הגג הנהנו אליהן לאישור.

"למה היא הלכה לביצה?" שאלה פועה.

"לא יודעת," אמרה יִוֵּרִית, "תגידי?" היא קפצה מכתפה של פועה ועברה להתעופף מול נמת, "מאיפה הבאת את המיץ הוורוד הזה?"

נמת נעצה בה את מבטה. "מהמכולת," אמרה.

פועה שמטה את ידיה בייאוש ועקפה את נמת כדי לרדת מהגג, נתמכת בידיה. היא נכנסה מבעד לחלון ונעמדה בחדר, נמת אחריה.

"טוב, תודה," אמרה פועה, "אני הולכת לביצה, זו האפשרות היחידה שיש לי ואני חייבת למצוא את פז. הפזדכים אולי נראים חמודים אבל הם יכולים להיות טיפה מניפולטיביים, אני מפחדת שיקרה לה משהו רע." פועה התחילה ללכת.

"חכי," קראה נמת, היא הלכה אחריה. "אני אבוא איתך, ליתר ביטחון."

הן ירדו יחד במדרגות.

"אימא שלי ביקשה שאמלא את הבית באוכל לפני שנעבור. יש לי ארבע אחיות קטנות, אימא, דודה ודוד ושלושה בני דודים," נמת הסבירה לפועה בדרך אל הביצה.

"כולכם גרים ביחד?" פועה שאלה.

"כן. בגלל זה עברנו, הבית ביער גדול יותר וזול יותר. ויש שמועות בקרב העירוניים שהכרתי שהרבה יותר כיף כאן." זה היה נכון רוב הזמן. פועה סרקה את השמיים, היא ציפתה לראות את כָּזֶק חוזר אל להקת הפזדכים שלו. אבל ברגע שנמת סרקה אחריהן את דלת הבית, נראה שהפזדכים התעופפו משם.

"את מאמינה להם?" שאלה נמת.

פועה נענעה בראשה. לא הייתה לה חתולה מדברת ולא הייתה לה סיבה לרצות ללכת לביצה ביער הצופ.

"טוב," נמת גירדה את גבתה. "אז זה אומר שאנחנו צריכות לעבור את השדרה. בדיוק הגעתי משם, עשיתי קניות לאימא, וגיליתי שהאנשים ביער ירוקים."

פועה גיחכה, "לא. אלו היו ערפדים. חלק הגיעו מרומניה וחלק מהאמזונס. סבא הכיר אותם בטיולים שלו ושכנע אותם לעבור לגור ביער. הם סוחרים טובים ויודעים למצוא דברים שבני אדם לא שמים לב אליהם. אולי בגלל כישורי ההתגנבות שלהם..." פועה החלה למלמל לעצמה.

"טוב," אמרה נמת. "הם היו די ממורמרים כשהייתי שם ורצו לסגור מוקדם."

"כן." פועה העבירה את מבטה מבעד לצמרות העצים הדהויים. "סבא והערפדים לפעמים נוטים ל..." פועה צמצמה את עיניה. "ראית את זה?"

הן עדיין היו בחלק המיושב של היער, בחלק הצפוני, כשפועה הצביעה לשמיים. הפזדכים עפו ממש מהר, וממש נמוך מתחת לעצים. הם לא אהבו את השמש החזקה של ישראל.

"זה הם, נכון?" שאלה נמת.

להקת הפזדכים התעופפה מעל לראשן, פזדך אחד הצטרף אליהם, אבל לא מהכיוון שאליו נמת ופועה הלכו. "הוא הגיע מהיישוב," קראה נמת, היא סובבה את ראשה להביט בפועה.

גון עורה הלבן של פועה החוויר עוד יותר. היא חשבה על האפשרות הגרועה ביותר, "הבאר!" היא קראה והתחילה לרוץ.

"אז אנחנו לא הולכים לאזור של ה..." נמת התחילה לשאול אך העדיפה לעצור ולרוץ בעקבות פועה.

ששון, סבה של פועה בנה בערך באמצע המושבה באר מים, שמעולם לא השתמשו בה לשאיבת מים. היה שם דלי שתמיד היה מחובר לבאר בשרשרת ארוכה, היה לה גם הגה שבאמצעותו היה אפשר להוריד את הדלי ולהעלות אותו

אבל מים מעולם לא נדלו ממנו. פועה נזכרה איך עזרה לסבה למלא את ערוגות הפרחים סביב הבאר, היא שתלה את הסחלבים שגדלו לצידו, כששאלה את סבה בשביל מה הבאר הוא ענה לה "כדי שיהיה יפה." וזה הספיק.

כשהיו קרובות מספיק הן שמעו את יללותיה של פז. הן היו יללות קצרות ומבקשות. פועה מיהרה בעקבות החתולה ונמת אחריה.

הן הביטו אל תחתית הבאר. החתולה הייתה שם. היא ישבה והחזירה מבט אל פועה, מיללת בנימוס שיוציאו אותה משם.

"עד כמה הבאר עמוקה?" שאלה נמת.

"לא עמוקה מאוד," פועה התרוממה מעל לשולי הבאר. היא נצמדה אל אחד מהעמודים התומכים בגג העץ המשולש שלו. נמת נעמדה לצידה. פועה הצביעה על ההגה, בידה האחרת היא אחזה בשרשרת הדלי. נמת הנהנה בשקט והחלה לגלגל את ההגה. פועה חיבקה את שרשרת הדלי ונעמדה מעליו. "אני באה," היא קראה אל החתולה שהמשיכה לקרוא לה לעזרה.

פועה כבר הייתה בחצי הדרך למטה, הכול הפך חשוך יותר. השרשרת התחילה להתנועע בצורה מפחידה. פועה הרימה את ראשה וראתה את נמת עומדת מעל פתח הבאר וסביב ראשה להקת פזדכים. "מה אתם רוצים?" היא שמעה את קולה של נמת מלמעלה. "היי, לא בשערות. תלכו מפה."

פועה הבינה את המתרחש, הפזדכים הציקו לנמת שניסתה להוריד את פועה לבאר בצורה בטוחה ואחראית. פועה שלחה את ידה אל קיר הבאר בניסיון לייצב את עצמה ושמעה את נמת דורשת מהם להפסיק, "די!" רגע לאחר מכן פועה הפכה לבולם דעזועים אנושי עבור נמת שהושלכה אל תוך הבאר.

שתיהן שכבו על רצפת הבאר שהייתה לחה ורכה מספיק כדי לבלום את הנפילה של שתיהן. של פועה מהשרשרת ושל נמת שנשמטה למטה על ידי הפזדכים.

"אוח," התלוננה נמת. "הם רעים ממש."

פועה יישרה את משקפיה על אפה. היה באחת מזגוגיות המשקפיים שבר קטן. היא מיהרה להביט סביבה, מקווה שלא מחצה את פז. "פז?"

"מיאו," החתולה ישבה ליד קיר הבאר. כשפועה קראה לה, החתולה התרוממה על רגליה והתחככה בפניה החבולות של פועה. פועה התיישרה והניחה את החתולה בין רגליה השלובות.

"הם תמיד היו שובבים," היא הסתכלה אל פתח הבאר. "אף פעם לא כל כך רעים, מעניין מי השפיע עליהם. איך נצא?"

נמת קמה על רגליה וניערה את בגדיה, היא סידרה את מכנסייה שהחלו לגלוש ממותניה ואיבקה את חולצתה. היא מיששה את קירות הבאר. "אני מניחה שלא נוכל לטפס."

פועה העבירה את אצבעותיה לאורך גופה של פז והתרוממה בעקבות נמת. היא הניחה את החתולה לידה ועברה לבחון דרכים נוספות ליציאה מהבאר. הדלי היה מונח לידן, שבור ועדיין מחובר לשרשרת שהשתלשלה מלמעלה. הפזדכים עפו משם ברגע שהצליחו להעיף את נמת אל הבאר. "אולי אני אצליח לטפס על השרשרת..."

נמת הסתובבה והביטה בפועה, "זה די מסוכן, היא אמרה בשקט.

"מיאו, התלוננה פז מאחוריהן.

"אפשר גם לצעוק ממש חזק עד שמישהו ישמע, הציעה נמת.

"מיאו, פז לא אהבה את הרטיבות בבאר.

"אולי אנחנו יכולות לנסות לחפור וליצור תל שייתן לנו גובה, פועה גירדה את ראשה.

"פועה, אמרה נמת לאחר רגע של מחשבה. "ייקח לנו הרבה זמן לחפור משהו גבוה מספיק."

"מיאו, המשיכה החתולה.

נמת הורידה את מבטה מפתח הבאר והביטה בחתולה, "מיאו."

נמת דחפה את פועה בעזרת מרפקה, "פועה?"

פועה הסתובבה.

*

פז עמדה על רגליה האחוריות, רגל קידמית אחת הייתה מתוחה למטה ובשנייה היא ניסתה לסטור לדבר שתקע בה את מחושיו. "פז?" פועה פסעה לעברה, ידיה שלוחות לאוויר.

מרבה רגליים ענק צץ משקע גדול בקיר הבאר. הוא היה כל כך שחור שנמת ופועה לא שמו לב אליו בהתחלה. פניו הענקיות ניסו להתחפר מתחת לחתולה והחתולה ניסתה להרביץ ליצור הגדול, מה שבכלל לא הטריד את מרבה הרגליים.

"פז?" פועה לחשה. פועה התגנבה אל הצללים של הבאר אבל החתולה לא התעניינה בה. היצור הגדול לא הניח לפז וברגע שבו פז סטרה אל הכיוון בו חשבה שעניו נמצאות, צבתותיו תפסו אותה. מרבה הרגליים התחפר מתחת לחתולה ונשא אותה על ראשו. החתולה ההמומה נעצה את ציפורניה בחוליית ראשו של מרבה הרגליים.

"לא!" קראה פועה וקפצה אל מרבה הרגליים. היא תפסה את החולייה האחרונה שלו כאשר הסתובב ונכנס אל עומק המערה בקיר הבאר.

"פועה", נמת קפצה אחריה והצליחה לתפוס ברגלה של פועה ובזנב הענקי. הן נגררו כך אל עומק המערה. נאבקות בתנועות העקומות של מרבה הרגליים ובקירות המערה שהיו צרים.

"נמת", פועה הצליחה להתיישב על החולייה האחרונה של מרבה הרגליים. היא שלחה את ידיה אל נמת. "תתפסי", היא עודדה אותה.

נמת משכה את גופה קדימה. רגל אחת על קוץ הזנב של מרבה הרגליים ורגל אחרת באוויר, "את חושבת שזו תהיה נסיעה ארוכה?" היא שאלה במאמץ.

פועה הסתובבה לאחור להביט בפז. נראה שהתגברה על הזעזוע שלה, היא ישבה בתנוחה יחסית נוחה על היצור והיה נראה שהיא נהנית מהרכיבה.

פועה החזירה את מבטה אל נמת. פניה של נמת הביעו קשת מורכבת יותר של רגשות שנעו בין מאמץ, בהלה וחוסר סבלנות. "אם זו תהיה נסיעה קצרה", אמרה נמת. "אני כבר אשאר בתנוחה הזו." מרבה הרגליים נע במהירות, נתקל בקירות.

המערה הייתה צרה אך לא צרה מדי, נמוכה אבל לא מאוד. פועה הביטה למעלה ולמרות שנעו במהירות לאורך המנהרה היא הבחינה בצינורות המחברים לתקרה. "הממ", היא אמרה.

"מה?" נמת הרימה את גבתה.

"סבא ששון נראה לפעמים כזקן תימהוני אבל הרבה אנשים טוענים שהוא גאון. אני מניחה שכאן הוא בנה את הביוב", פועה הצביעה לתקרה. "אז הוא לא באמת בנה את הבאר רק ליופי..."

"טוב", נמת בלעה רוק. היא נראתה מסוחררת. "זו נסיעה ארוכה", היא הוסיפה בשקט. "לאן את חושבת שהמפלצת לוקחת אותנו?"

פועה סובבה את ראשה לאחור שוב. פז ישבה על ראש מרבה הרגליים ללא תזוזה ופועה לא ראתה אור בקצה המנהרה. "ביוב", פועה מלמלה לעצמה. "לאורך כל היער." התנועות של חוליות מרבה הרגליים הרימו והורידו את פועה ואת פז במקצב קבוע. היו כמה ירידות וכמה פניות. אם באמת התעלות היו מערכת הביוב, אז המערה הובילה אל מקור מים שבו יתנקזו. "אנחנו בדרך אל הביצה", אמרה פועה לנמת והרימה את ראשה אל תקרת המערה. "אנחנו עכשיו מתחת לשדרה."

נמת משכה עצמה קדימה והניחה את הרגל השנייה שלה על הקוץ השני בזנב מרבה הרגליים. "השדרה? איפה שאנחנו עושים קניות?"

פועה הנהנה, "איפה שיש שירותים, יש ביוב. זה לפחות מה שסבא שלי היה אומר."

"פועה", נמת ניסתה לסדר את עצמה על זנב היצור. היא עמדה ונראתה די יציבה על הזנב שעלה וירד וגם נע לצדדים. "איפה הערפדים גרים?"

פועה הביטה בה, "בחלק הדרומי של יער הצופ. ליד הביצה." הוסיפה וסובבה שוב את גופה לאחור, מרבה הרגליים פנה בפתאומיות ונמת ופועה נאלצו לאחוז בקירות המערה כדי לא ליפול. מרבה הרגליים התחיל לנוע מהר יותר. הן קפצו והיטלטלו, ונשרטו ונחבטו עד שהיצור נעצר ופועה ונמת הועפו מחוליותיו אל תוך אדמה בוצית.

"אהה!" פועה קראה.

"איכס, " נמת נייערה את שיערה וניקתה עצמה מהבוץ השחור שהושלכה אליו.

נראה שמרבה הרגליים חיבב את פז החתולה ופשוט נתן לה להחליק מראשו בזהירות. היא התיישבה ליד היצור, שהתגלגל לתוך עצמו ונראה פתאום כמו אבן שחורה ולא מזיקה.

הן עדיין היו בחושך.

"מיאו, " אמרה פז.

פועה הרימה עצמה. הן הגיעו לקצה המערה, טפטוף נשמע סביבן והיא חשבה ששמעה מישהו צועד מעליה.

"איפה אנחנו?" שאלה נמת. היא ניגבה עצמה מהבוץ עם חולצתה.

"אני לא יו..." פועה הביטה למעלה ונעצרה.

נמת נשמה עמוק והביטה. "למה יש פה קרפדה ענקית שתלויה מהתקרה?"

"מיאו, " יללה פז.

פועה העבירה את מבטה אל החתולה שלה. היא ישבה ליד מרבה הרגליים אבל נראה שמשוהו מציק לה. זנבה היטלטל מאחוריה בפראות. "פז, " פועה התחילה ללכת לעברה. היא רצתה להרים אותה ולוודא שהיא בסדר.

שתי קרפדות בוץ קטנות זלגו מהתקרה, רגליהן הארוכות משמשות להם כקפיץ המחובר לתקרת הבוץ. הן שלחו את ידיהן מכוסות הקרום אל החתולה ושתייהן הרימו אותה באוויר ואל התקרה. "פז!" ונעלמו.

פועה משכה את משקפיה לאחור. המערה רעדה. הקרפדה הגדולה הביטה בהן במהופך, גופה היה מחוספס ונראה כאילו כוסה בחצץ בצבעים חום ושחור. עיניה היו ענקיות, רגליה היו עמוק בתוך התקרה הנוזלת בוץ שחור.

פועה שילבה את ידיה על חזה, "מה קורה פה?" היא קראה בקול רועד.

נמת נעמדה לצידה ידיה על מותניה, היא נעצה מבטה בעיניה הגדולות של הקרפדה, הן החלו בתחרות מי תמצמץ קודם – לנמת היו סיכויים טובים.

"טוב, זה מורכב." אמר קול.

זו לא הייתה הקרפדה ששק גרונה נמתח לבלון גדול והתרוקן מאוויר. היא השמיעה צרצור רם שהרעיד את תקרת ורצפת המערה, ובהתה בפועה ונמת ללא הבעה מיוחדת.

פועה ונמת החליפו מבטים לא מתרשמים, "מה?...?" התחילה פועה, אך אז שתיהן נמשכו לתקרה על ידי הקרפדה הענקית. היא פערה את פיה וכרכה את לשונה סביבן והצליפה בשתיהן כלפי מעלה. פועה ונמת פוערו את פיהן בצעקות אימה.

ומצאו עצמן יושבות על קרקע יער הצופ כשמעליהן כמה עצי אקליפטוס צעירים, שמש הצהריים וכמה ערפדים שכופפו את גביהם הארוכים אל פועה ונמת.

*

"פועה?" היה זה אותו הקול ששמעו במעמקי מערת הביוב. קול עבש וצורמני עם צלצול ביקורתי. "כמה טוב שבאת." משקפיה של פועה החליקו על גשר אפה. הרוב נראה מטושטש אבל היא הצליחה לזהות את צבעם הירוק של הערפדים ובעיקר, את האודם האדום הבוהק של וירג'יל, הערפדה הכי ותיקה ביער הצופ. הערפדה החזיקה את פז בידיה. פועה לא הייתה צריכה שהמשקפיים שלה יהיו ישרים כדי לדעת שוירג'יל מתאמצת מאוד להחזיק בחתולה, שנעצה בזרועה של וירג'יל את טלפיה.

"תעזבי את החתולה שלי," אמרה פועה.

וירג'יל הניחה לחתולה באנחה. פז קפצה מידיה הגרומות של הערפדה והתרחקה ממנה. "איך הייתי גורמת לך להגיע עד לכאן בלי החתולה המעצבנת הזאת?" התלוננה וירג'יל, היא ליטפה את זרועה בכוח כדי להרגיע את כאב השריטות שפז השאירה עליה.

לשון הקרפדה המלופפת סביב נמת ופועה נמתחה. הן ישבו על הקרקע קשורות בצורה לא נוחה כשהרבה ערפדים הביטו בהן.

"ונספחת," וירג'יל הצביעה על נמת וניערה את ראשה בתמיהה.

"אני לא נספחת, אני נמת," אמרה נמת.

"השבנה החדשה שלך ושל סבא?" וירג'יל ניסתה לומר בנחמדות.

"מה את רוצה?" פועה חפרה באדמה ברגלה. האדמה הייתה שחורה, רכה וקרירה. ליד הערפדים היו סלעים אפורים גדולים ולפועה נדרשו כמה רגעים להבין מה הם. המזרקות שסבא ששון בנה לביצה. ואיפה היו כל הצפרדעים והסלמנדרות?

"ייבשתם את הביצה?" פועה צעקה בפתאומיות שגרמה לערפדים לנוע לאחור.

"בשביל מה הביאו אותנו לכאן?" וירג'יל הניעה את ראשה, פקעת השיער שהייתה תלויה עליו נעה לצדדים כאילו הייתה חלק ממשחק מטקות. "אם לא בשביל לעשות את העבודות השחורות ולייבש את הביצות כדי שעירוניים ימשיכו לעבור ליער?"

"לא את הביצה היחידה שנשארה ביער הצופ", פועה נעה בחוסר נוחות, מנסה לשחרר קצת את הלשון הגמישה של הקרפדה.

"זה לא הפריע לתנינה. היא מצאה בית חדש די מהר", אמרה וירג'יל. "בביוב." שני ניבים ארוכים וצהובים בצבצו מחיוכה האדום.

"יכול להיות ש-ששון היה מגלה את זה בסוף, כשאחד הצינורות היה מתפוצץ אבל אנחנו לא יכולים לחכות. אנחנו צריכים שיקשיבו לנו וימלאו את הצרכים שלנו עכשיו, לא בעוד חצי שנה. ולכן", וירג'יל כופפה את גבה הארוך והצר כדי להביט טוב יותר בפועה. "את כאן."

פועה שמעה את נמת נאנחת לצידה, "אפשר לשחרר אותנו?" היא צמצמה את עיניה אל עבר הערפדית המבוגרת.

"לא", אמרה וירג'יל. "אנחנו צריכים את עזרתכן קודם לכן."

פועה גלגלה את עיניה, "לסבא ששון כבר לא אכפת ממני. גם אם אעלם לשבוע הוא לא ישים לב."

וירג'יל התקרבה אליהן יותר. נדף ממנה ריח של מנטה ועובש, "אני יודעת." היא נשמעה מודאגת. היא הרימה את ראשה אל השמיים ורק אז פועה ונמת שמו לב שלהקת הפזזכים היו שם. הם ישבו על ענפי עצי האקליפטוס והביטו בהן.

"יורית, למה את משתפת פעולה עם הערפדים?" קראה פועה.

פניה הארוכות והירוקות של וירג'יל הסתירו את השמיים, עיניה הכהות עם האישונים הבולטים נעו מצד לצד. "כולם משתפים איתנו פעולה", היא אמרה בשקט. "הפזזכים, תנינה הקרפדה הענקית, וירג'יל פרטה על לשון הקרפדה המלופפת סביב גופן של נמת ופועה. "גם שאר הדיירים", היא הנהנה אל פועה. "חוץ ממני שגרם לנו לעשות עלייה לישראל, ששון!" היא סיימה בצעקה.

"למה בעצם?" שאלה נמת. היא ניסתה לזוז ולהשתחל וכמעט הצליחה ליצור רווח בין טבעות הלשון הארוכות סביבה אך אז הלשון התהדקה שוב.

"אנחנו היחידים שעובדים פה", וירג'יל התיישרה ולהקת הערפדים שסבבה אותן הנהנו אליהן. "אנחנו מכינים את האוכל ומפיצים אותו. איך אפשר לא לסמוך על מי שמכין לך את האוכל?" הערפדים החלו לקרוא קריאות אישור.

"טוב", אמרה נמת. "יש להם טיעון טוב." היא אמרה לפועה.

פועה נדה בראשה, "זה בטבע שלהם", היא אמרה, "זה לא שאנחנו מנצלים אותם, הם בוחרים לעשות את זה כי זה שם אותם במעמד טוב יותר. הערפדים לא יכולים להתקיים מחוץ ליער אבל הם תמיד בוחרים להרוס את היער, לגדוע עצים, לייבש ביצות." גבתה של פועה עלתה אל מצחה.

נמת נראתה מהורהרת.

"מה אתם צריכים שאני אעשה בשבילכם הפעם?" פועה כבר התרגלה לכך שמדי פעם הערפדים מצאו דרכים להוביל אותה אליהם ולבקש ממנה לעזור להם להתגנב בעולם בני האדם שמחוץ ליער. היא התחילה לשנוא את הבקשות שלהם.

פועה רקעה ברגלה והעיפה חתיכת אדמה ובוץ לעברה של וירג'יל. הערפדה נרתעה לאחור.

"טוב, וירג'יל החמיצה את פניה אל פועה. "אנחנו ערפדים ולא קרפדות ולא שום יצור שסבא שלך חושב שאנחנו. אנחנו לא רוצים לגור בבקתות עץ. "קריאות "כן!" נשמעו סביבן.

"אנחנו רוצים לגור בבתי מלט ואבן."

"מה אמרתי לך?" פועה סובבה את ראשה אל נמת. "הם הורסים את היער למען האנוכיות שלהם."

"אנחנו צריכים שתצאי עבורנו מהיער אל עבר המפעל בחלק המסחרי ותסיחי את דעתם בזמן שאנחנו ניקח מהם את מה שאנחנו צריכים כדי ליצור מפעל ביער, וירג'יל הצביעה לכיוון המערבי של היער. "אנחנו לא יכולים לצאת מהיער מבלי לגרום לבהלה, וקונספירציות מגוחכות על חייזרים ואנחנו לא מעוניינים בתשומת הלב."

"מה אמרתי לך?" פועה הדגישה שוב באוזניה של נמת.

נמת קפצה במקומה וגרמה לה ולפועה לנוע קדימה. פועה התפלאה על הכוח הפיזי הרב שהיה לנמת. "איך תייצרו מפעל למלט בתוך יער הצופ?"

"נבנה מפעל קטן בחלק המערבי ליד הנחל השקט כדי שנוכל לערבב בו את המלט."

"אתם תהרסו את הנהר, פועה קראה.

"אנחנו לא יכולים להיעזר בששון, אז נעשה את מה שצריך לעשות." וירג'יל החלה לפסוע הלך ושוב מול נמת ופועה הקשורות לאדמת הביצה שיובשה.

"לא רוצה, רטנה פועה. "למה בכלל שאעזור לכם?"

הערפדים הרימו את ראשם אל ענפי עצי האקליפטוס הצעירים. הפזדכים היו שם, ופז.

"עד שלא תעזרי לנו החתולה תישאר איתנו. אם לא תעזרי לנו, נשכח להאכיל ולהשקות אותה."

פועה חפרה עמוק יותר באדמה הלחה ברגלה, ובעטה את הרגבים אל עבר וירג'יל. הפעם לא לגמרי פספסה, האדמה לכלכה את השמלה השחורה והרפויה של וירג'יל. אך בקושי היה ניתן לראות את הכתמים.

נמת השפילה את ראשה אל פועה, "נראה שאין לנו ברירה."

גופה של פועה שקע באדמה, "אני שונאת אתכם, היא אמרה לכל הערפדים שעמדו סביבה, ובעיקר לוירג'יל.

*

לפועה היו הרבה סיבות לא לסבול את הערפדים אבל היא הייתה חייבת להודות שהם היו רבי תושייה וידעו לתכנן תוכניות טובות, לצערם, ששון תמיד ידע לסכל את תוכניותיהם.

הפעם היא לא ידעה איך לצאת מזה ורצתה מאוד שסבא שלה יבוא ויעזור אבל היא אפילו לא ידעה איך לקרוא לו או להתקשר אליו.

נמת עמדה לצידה, התוכניות של הערפדים נפרשו על נייר גדול בין כפות ידיה. היא בחנה את הנייר בתשומת לב. "הם ממש ירדו לפרטים", התפללה.

"אני לא רוצה לעשות את זה", גופה של פועה היה רפוי. לאחר כמה לילות ללא שינה היא התחילה להרגיש פתאום מאוד עייפה. היא רצתה להיות בבית שלה, במיטה, כשפז לרגליה והנחירות של סבא ששון וסבתא מעירות אותה.

נמת הורידה את הנייר והעבירה בפועה מבט נוקב. "יש לך תוכנית?"

"אני לא יודעת", פועה משכה בכתפיה. "הערפדים יודעים להתגנב בלילה אבל לא יכולים לצאת באור יום מהיער. המפעל ממש קרוב לגבול עם היער אבל כדי להזיז את כל מה שיגנבו ממנו הם צריכים שנסיח את דעתם של העובדים והשומרים."

הן עמדו באמצע מגרש החנייה של המרכז המסחרי. הוא לא המה באנשים, שעת הצוהריים כבר חלפה והיום כבר הפך לעוד לילה. הן חיכו שהערפדים יוכלו להתגנב סביב המפעל, לאור הירח החצי נגוס בשמיים.

"מה אם נעשה את מה שהערפדים רוצים אבל נמנע את הרס הנהר?"

פועה הזדקפה במקומה, "איך?"

נמת חייכה, והצליחה להעיר את פועה מישנוניותה.

*

בדרך כלל פועה מצאה עצמה לבד והייתה צריכה להסתדר בעצמה. לא היה לה מושג עד כמה טוב להיות חלק ממשפחה גדולה ומקהילה, לכן תוכניתה של נמת הפתיעה אותה מאוד.

היא ידעה שהיא נראית כמו ילדה נטושה וחסרת בית, היא נעמדה מול שערי המפעל. היא ראתה את עיניהם הנוצצות של הערפדים שארבו סביב המפעל ורק חיכו שהשערים ייפתחו.

שאריות של אור יום עדיין האירו את המפעל. עובדים הזדרזו לצאת משערי המפעל, חלק עם רכבים גדולים וחלק דרך השער הקטן, ממהרים למצוא את רכבם או את האוטובוס. פועה והערפדים חיכו שהמפעל יתרוקן מבני אדם. פועה

חיכתה ליד אחת המכוניות, היא הצלה על עיניה והביטה בנמת. נמת חייכה אליה ונתנה לה את האות להתחיל בהצגה. בֶּזֶק עבר בשמיים המשחירים והפיל את פז ליד שערי המפעל.

פועה התחילה לרוץ, "החתולה שלי! החתולה שלי, תעזרו לי. תעצרו אותה!" היא קראה בזמן שהחתולה נחלצה מבעד לרגלי האנשים ונכנסה אל מתחם המפעל. פועה עמדה להיכנס אל המפעל בעצמה כשאיש ביטחון בעל מראה מודאג ומדים שחורים עצר אותה. פועה רק הצביעה אל החתולה שהלכה והתרחקה אל תוך האזורים המסוכנים של המפעל. השומר נראה מהוסס. הוא סקר את פועה מכף רגל ועד ראש והחליט לעצור אותה בשער, ולנסות להביא את החתולה בעצמו. פועה נשארה לשמור על השער פתוח.

זה היה קל יותר ממה שציפתה. עיניהם הבורקות של הערפדים הנהנו אליה ונעלמו. היא הרגישה אוושה קלה מתגנבת מאחורי גבה.

היא שמעה את השומר מתריע לשומר נוסף, "חתולה חדרה למתחם. הילדה שלה מחכה בחוץ. פסס פסס." פועה הסתובבה לאחור. כבר החשיך אבל היא ראתה את נמת הולכת אל עבר שער יער הצופ, נמת הרימה את אצבעה אל עבר פועה, שיצאה מהמפעל וסגרה אחריה את השער שרק עובדי מפעל ומאבטחי המפעל יכולים לפתוח.

יורית קפצה אל כתפה של פועה. פועה סובבה אליה את ראשה. פניה של יורית היו מכוסים בשאריות של מלון, ומיץ אדום שכיסה את שפמה ואת פלומת חזה. הפזדכית חייכה אליה, "אני מחבבת את השכנים החדשים ביער," היא קרקרה אל אוזנה של פועה.

בזק הופיע מעליהן, הוא נשא את פז וכשעף ממש מעל לפועה, שמט את החתולה לתוך ידיה המושטות. פועה תחבה את ראשה בתוך פרוותה הצבעונית של פז וגירדה את ראשה של החתולה. "סוף סוף," נאנחה פועה והלכה אל נמת.

מאחורי גבה של נמת הופיעו שני רכבים. אחד כחול ומשפחתי ואחד לבן וגדול שנועד להעביר דברים כבדים. פועה לא האמינה. היא בהתה בהשתקפות של האדם שישב ליד הנהג.

שתי המכוניות עברו את נמת ונסעו במהירות מופרזת אל עבר שערי המפעל. אורות המכוניות בהקו בעוצמה הכי חזקה שלהם והאירו על המפעל כשרעש צורמני נשמע מהמכונית הלבנה.

פועה הסתובבה אל עבר שערי המפעל. וירג'יל עמדה שם, ידיה על אוזניה וניביה בולטים. צבעם הירוק של הערפדים נראה ירוק יותר כשהיו מחוץ ליער, והוארו על ידי פנסי המכוניות. הערפדה בהתה בפועה אוחזת בחתולה ובפזדכית שעדיין ישבה על כתפה של פועה.

"עברתם צד?" וירג'יל ירקה אל הפזדכית.

יורית גיהקה, "לא," אמרה, "תמיד היינו בצד שמאכיל אותנו. למשפחה של נמת יש מלא אוכל – יותר ממה שיש לכם."

וירג'יל צמצמה את שפתיה והעבירה את מבטה אל המכוניות מול שערי המפעל. דלת המכונית הלבנה נפתחה וממנה יצא ששון. פועה הרימה את ראשה אל סבה. הוא היה גבוה מוירג'יל, הוא היה גבוה מרוב המבוגרים שהכירה. שיערו

המאפיר תמיד עמד סתור על ראשו, כאילו רק התעורר מנמנום. היה לו אף נשרי ומבט שובב. בפיו הייתה משרוקית ארוכה שהפיקה צליל צורמני שהערפדים לא הצליחו לשאת. הוא ירק אותה מפיו והתקדם אל וירג'יל. בדרך העביר את כף ידו על ראשה של פועה וליטף אותה. "וירג'יל, קולו הרעים מולה.

הערפדים שנלכדו בתוך המפעל ובאור הזרקורים של המכוניות נראו קטנים ואשמים. וירג'יל נהמה בקול. "ש-שששון, לשונה לחששה. אתה בטח לא חושב-"

פועה שמעה את קולו של סבה קוטע את וירג'יל, "בואי נסגור את העניין במשחק קלפים?"

"אוי לא, פועה התלוננה בקול והתרחקה מסבה והערפדים. הדברים תמיד נסגרו בין הצדדים במשחקי קלפים, שכללו גם שתייה של משקאות שפועה טעמה פעם ולא רצתה עוד והתעוררות של הערפדים בכל מיני מקומות משונים, ואף פעם לא הסתיימו בכך שהערפדים היו מרוצים.

פועה העדיפה לבחון את משפחתה של נמת. הם הגיעו בשתי המכוניות והתגודדו סביבן. נמת עצרה אותה באמצע הדרך. היא החזיקה זוג קאפקייקס בידיה. זה היה הסימן של יורית לקום מכתפה של פועה ולעוף למקום אחר, "עוגה!" היא קראה. פועה ראתה כמה צללים בשמיים שעמדו להתנפל על הכיבוד שאימה של נמת הביאה איתה ברכב המשפחתי הכחול.

"בשבילך, אמרה נמת. מאימא שלי. היא אופה נהדרת."

"מזל שהפזדכים האמינו לך וטסו חזרה אל הבית שלך, אמרה פועה. היא לקחה את העוגית הקטנה וטעמה. בידה האחרת עדיין ערסלה את פז.

"מסתבר שהמשפחה שלי חיפשה אותי ביער, הם לא הבינו לאן נעלמתי. סבא שלך היה בגינה שלכם וחיכה לך, האחיות שלי ישר הצליחו לזהות אותו. חוץ מזה, זה בסדר, אמרה נמת. אימא שלי אוהבת לארח. בדרך כלל בני אדם אבל נראה לי שהיא די מחבבת את הפזדכים." היא הרימה את גבותיה אל מצחה בתוכחה.

נמת העבירה את מבטה אל סבה של פועה, "נראה לי שהוא עומד להוציא אותם מהמפעל."

ששון עמד בפתח השער למפעל, מקסים את שומרי המפעל כדי לגרום להם לפתוח את השער בזמן שהערפדים התמזגו עם סביבתם בביישנות.

פועה משכה בכתפה, והידקה את פז לגופה.

מישהי קראה לנמת מרחוק.

"אז ניפגש מחר, אמרה נמת ועמדה להתרחק.

"מחר?" שאלה פועה.

"בטח, אמרה נמת וליטפה את פז בין אוזניה. "אנחנו חברות. ויש לנו קיץ שלם לבלות ביחד ביער." נמת חייכה את חיוכה הלבן כמו קצפת.

פועה לא שמה לב, אבל גם היא חייכה.

משמרת / רן ארד

ליבנה, אישה צעירה, חיה בעיר מוקפת חומה. שומרי אבן מגינים עליה, ירושה מהדורות הקודמים וידע שאבד.

תפקידה הוא להוציא את השומר למשמרות שלו

עריכה: קרן לנדסמן

תגיות נוספות: מד"ב, פוסט אפוקליפטי, אהבה, משפחה, אחריות

אורך: 2983 מילים

הסיפור בהקראת ליטל ארד (36:32 דקות)

"את ניגשת אליו, לא קרוב מדי. אל תסתכלי עליו, תרכיני ראש. הוא יתיישב מולך, ואז את יושבת על הרצפה ופורשת את כלי הקפה. אמא שלך לימדה אותך להכין קפה?"

ליבנה הנהנה בראשה פעם אחת. אמא שלה הקפידה ללמד אותה את כל כללי הטקס, בתנועות מדויקות, מוקפדות. כשהייתה קטנה, אביה היה מביט בשעשוע, ממתיך לרגע שבו ליבנה לגמה מהנוזל השחור, ועיוותה את פניה בטעם המריר. אמא מיד קימטה את גבותיה בזעף, ואביה היה פורץ בצחוק. לאורך השנים למדה לא לעקם את פניה. אך מנה, מפקדת המשמר, המשיכה, מנערת אותה ממחשבותיה. "תכניני בדיוק כמוה. תמזגי לשתי כוסות. תשתי. הוא ירים את הכוס, אבל לא ישתה."

"הם", ליבנה היססה לרגע, פחדה להישמע בורה, "הם מדברים, נכון?"

"אם הוא ידבר, תעני. אם לא, תשתקי."

היא הפנתה אליה גב והחלה לצעוד לכיוון החומה, קול צעדיה מהדהד במעבר הצר. היא הייתה נמוכה מעט מליבנה, אבל מוצקה הרבה יותר. שיערה היה אפור כמו עופרת רקועה, והיה אסוף לפקעת מעל גבה הרחב. ליבנה הזדרזה אחריה, שמלתה המקושטת של אמא מצרה את צעדיה. הן עלו במעלית אל ראש החומה, כבלי המעלית גנחו מעומס השנים, וערכת הקפה של ליבנה קרקשה עם כל רעד בידה. לו רק היה לה יותר זמן לסדר אותה בבוקר, על רצועותיה הקטנות, הייתה הערכה שקטה ויציבה כפי שצריכה הייתה להיות.

"הם יצאו למשמרת רק כשיאשרו שהם כשירים לזה." אמרה ארמנה, "ואם הם לא יצאו, חומות העיר יהיו ללא הגנה. אני לא צריכה להסביר מה יקרה אז."

כשנפתחו דלתות המעלית המתינה מפקדת המשמר עוד רגע קל. "אם הוא שואל מה קרה לאמא שלך," אמרה,

משפשפת את מצחה חרוש הקמטים, "תגידי לו שהיא לא מרגישה טוב. זה הכל."

ליבנה הנהנה שוב. לא היה צריך להגיד לה.

היא יצאה מהמעלית אל מסדרון נוסף, גדול הרבה יותר. מבנה האבן הגדול העניק הקלה מסויימת מחום הקיץ בחוץ, מהחלונות העבים נשקפו שדות. התירס כבר נקצר כמעט כולו, אבל האבטיחים בשדה שליד עוד הבשילו בשמש החמה. מעבר לשדות עמדו בתי העיר, גבוהים וצפופים, ומכוניות קטנות נסעו במרחק. מגובה זה יכלה לראות את הקו שבו פגש המגן מעל העיר את החומות מכל צדדיה. היא צעדה בצעדים מדודים אל הדלת, שנפתחה ברגע שעמדה מולה. השומר נגלה לעיניה, עומד ומביט אליה, גוף האבן הענקי שלו ממלא את החדר עד התקרה. על הקיר מאחוריו

הבזיקו אורות משונים בצהוב ובירוק. היא צעדה אליו, ערכת הקפה נוקשת בקולות זכוכית. היא בחנה את גוף האבן, הוא היה עצום ומוצק, אבל גם שחוק ומחורץ; את צירי הברזל שהיו חומים מזוקן; את הפס הזוהר באור תכלכל וחד לרוחב מצחו. גובהו היה כפול משלה ורוחבו כשל מכונית, וכשהוא התיישב ברעם עמום, היא נזכרה ששכחה להרכין את ראשה.

ליבנה ירדה על ברכיה והחלה לפרוק את ערכת הקפה. היא דימתה מולה את ידיה של אמה, את ההקפדה שלה על כל תנועה קטנה, כמעט ביראת קודש. קודם שטיחון קטן, מגולגל, שנפרש ביניהם. אז גוף החימום, ועליו סיר קטן וצר. ג'ווה, הייתה אמה קוראת לסיר, ליבנה לא שמעה את המילה מעולם מאף אדם אחר. אז הוציאה כוסות קטנות ובקבוק מים. היא מדדה שתי כוסות ומזגה לסיר בתנועות החלטיות, מנסה לחקות את אמה, והדליקה את גוף החימום. היא שאפה אוויר, שמה לב לזיעה שירדה על מצחה. אמא לא הייתה מחכה, נזפה ליבנה בעצמה, אבל היא הייתה צריכה רגע להסדיר את פעימות ליבה. היא הסיטה קווצת שיער שדבקה למצחה, הוציאה צנצנת ובה אבקה שחורה, פתחה אותה והניפה יד ארוכת אצבעות מעליה, מפזרת ניחוחות קפה והל סביבם. הריחות היו חלק מהטקס, טענה אמה, הם היו חלק מהכנת השומרים לתפקידם, אבל כשליבנה שאלה מה בדיוק היה נדרש בהם, לא ידעה לענות. המים החלו לרתוח, והיא הוציאה כפית, הכניסה אותה לצנצנת האבקה והרימה אותה נושאת הר שחור עליה. בתנועה יציבה, גאה על כך שלא הפילה אפילו גרגר, היא שפכה את האבקה לסיר, ואחריה עוד כפית. המים, שחורים כעת, החלו לבעבע בסיר, והיא הנמיכה את החום. הזיעה ירדה כעת במורד גבה, הדביקה את השמלה אל גופה, מגעה מוכר וזר כאחד, כאילו לא היא אמורה ללבוש את השמלה הזו. הנוזל בסיר התכסה במעטה חום קטיפתי שהלך והתעבה, ריח חם ומרי מילא כעת את החדר. ליבנה המתינה לו, לאותו רגע חמקמק, עמוק בבטנה – הרגע הנכון, הייתה אומרת אמה, הוא יותר ממה שרואים, או מריחים. הוא הגיע, כמו שזכרה, השערות על זרועה סמרו כשהרימה את הסיר מהידית הארוכה, והניחה אותו על השטיחון.

היא אפילו לא שמה לב שהרימה שוב את ראשה אליו, היא רק מצאה את עצמה מביטה באבן החומה החיוורת, בחריצים שצלקו אותה, בנימים הכהים שהשתרגו בה. במרכז ראשו היה פתח שרשת מתכת כיסתה אותו, ואותו פס זוהר, שנראה היה שהביט בה חזרה. נבוכה, היא השפילה מיד את ראשה, הרימה את הסיר ומזגה מתוכנו לשתי כוסות, הניחה את האחת לפני השומר, ואת השניה מולה. בנשימה עצורה, ליבנה עברה בראשה על רשימה אינסופית של טעויות אותן עשתה בהכנת הקפה. היא הקדיחה אותו לגמרי, הוא אינו ראוי לשתייה, ודאי שלא להגשה לשומר. מאוחר מדי להתחרט, יד אבן עצומה ירדה אל השטיחון, ותפסה את הכוס הקטנה בשתי אצבעות. ליבנה כיווצה את עיניה, התכווננה לראות את הזכוכית מתנפצת, אבל היא עלתה אל פניו בבטחה, והוא החזיק אותה מול הפתח בראשו. ליבנה הרימה את הכוס שלה ושתתה ממנה,

"את לא קדישי." הקול הגיע מהשומר, נמוך ונעים, מציין עובדה.

ליבנה נחרדה לשמע הקול, הרגישה את דמה רועם באזניה. בפנים קפואות ענתה, "לא. קדישי אינה מרגישה טוב, אני מחליפה אותה."

"את דומה לה." הוא ציין. "הקפה, מאוד קרוב לזה שלה."

תחושת כישלון מילאה אותה. "אני ליבנה, הבת שלה. ניסיתי ככל שיכולתי –"

השומר המשיך, "הוא קליל יותר. רענן יותר. עדין."

ליבנה נעצרה, חיפשה מילים, לא מצאה.

השומר הניח בעדינות את הכוס המלאה על השטיח. הוא נעמד. "תודה על הקפה." אמר.

היה משהו שהיא הייתה צריכה להגיד כעת, היא ניסתה להיזכר בנוסח המדויק. "גופך יציב וחושך חדים." אמרה לו, "העיר שלך למשמרת."

"כתמיד." ענה השומר, כפי שידעה שיגיד. הוא יצא מהדלת השנייה, מכניס אוויר חמצמץ לתוך החדר. הוא הרים מבן על הקיר את נשקו, אורכו כגובהה של ליבנה ומשקלו כנראה פי כמה. הנשק הזכיר לליבנה את מה שמתרחש מחוץ לחומות, את הסכנה, את הדי הפיצוצים ששמעה כל חייה. לרגע היא שמחה שהנשק תלוי מחוץ לחדר, לא שותף לטקס שלהם. השומר צעד בכבדות, הדלת נסגרה אחריו.

חזרה בביתה, ליבנה הסירה את השמלה הצרה שלחצה על גופה, ופירקה את צמתה השחורה, שקשרה בבוקר בכוח כה רב שקרקפתה כאבה. אז היא שטפה את הסיר והכוסות.

קדישי התקרבה אליה ללא אומר, ועזרה לה לייבש אותם ולהחזיר אותם לערכה. אצבעותיה ידעו לאבטח אותם למקומם, וכשהניחה את הערכה ליד הדלת, לא השמיעו הכלים אף נקישה. "אמרת לאבא שאת הולכת?" שאלה קדישי.

ליבנה הנידה בראשה. "לא היה זמן. מפקדת המשמר מיהרה מאוד."

"היא תמיד ממהרת." ענתה קדישי, "ותמיד היה לי זמן להיפרד מאביך."

ליבנה הסיטה את מבטה, אכן, היה לה זמן. "הוא היה מתחיל להרצות, על השומרים, על חומות העיר, לבקש שלא אלך."

אמה אחזה בעדינות בסנטר של ליבנה והסבה את ראשה אליה. "יש אנשים, כמו אבא שלך, שלא אוהבים את השומרים. חלק לא רוצים להיות תלויים בהם, חלק מפחדים. את לא תוכלי פשוט להתחמק מזה, אם את רוצה להמשיך ללוות את השומר." היא הניחה לה, ולאחר רגע שאלה, "מה שלומך?"

"הוא כל כך גדול!" נשפה ליבנה, "אבל עדין, זה לא יאמן!"

"הם מדהימים, השומרים." הנהנה קדישי. "הוא בסדר?"

"כן." קצות שפתיה התעקלו לחיוך קונדסי, "הוא שאל עלייך."

"באמת?" אמרה קדישי, ופנתה להביט החוצה מהחלון. ליבנה דימתה לראות מעט סומק בלחייה.

"שאל איפה את," הוסיפה ליבנה בקול נמוך.

"ומה ענית?" שאלה קדישי, פניה עדיין לחלון.

"שאת לא מרגישה טוב."

קדישי סבבה אליה מיד, "לא, זה לא טוב, הוא צריך לשמור, אסור שיהיו לו הסחות דעת!"

באותו רגע נפתחה הדלת, ואביה של ליבנה נכנס. מבטו נדד בין שתי הנשים. "מה קרה?" שאל יָשָׁעִם.

ליבנה שמה לב שאמה משתהה, ואמרה "הלכתי להגיש קפה לשומר."

יָשָׁעִם הביט בה, גבותיו קמוטות. "לא אמרת לי." אמר בקול יבש.

"כי ידעתי איך תגיב." ענתה ליבנה.

הוא הנהן, שפתיו קפוצות, "ובכל זאת הלכת. אחרי שביקשתי מאמא להפסיק ללכת."

ליבנה נעמדה בינו לבין קדישי, "זו לא החלטה שלך."

ישעם נאנח, "החומות והשומרים סוגרים את העיר, מחוץ לחומות –"

"אל תתחיל לנאום!" ליבנה רקעה ברגלה, "אנחנו לא במועצה!"

אביה הרכין את ראשו, ואז הרים אותו שוב. "אז אני מבקש. אל תלווי את השומרים, זה תפקיד מסוכן. חוץ מזה שהם נטל כבד על העיר, הוא הסתכל דרך החלון, "שכרגע אפילו לא מסוגלת לתת דירות לאנשים צעירים כמוך." "הם מגינים על העיר, לא נשרוד בלעדיהם. וחוץ מזה, זו ההחלטה שלי, לא שלך." חזרה ליבנה.

"אני מבין." אמר ישעם. "אני לא מנסה להחליט בשבילך, כמו שלא החלטתי בשביל אמא שלך. אם את רוצה ללוות את השומרים, אני לא אעצור אותך."

"אני רוצה, "ענתה ליבנה במהירות. "העיר צריכה אותי."

"אבל, "המשיך ישעם, "אני לא משנה את דעתי, העיר צריכה לכבות את השומרים, ואני לא אפסיק לדבר על זה." קדישי חיבקה אותה מגבה. "את יודעת למה החלטתי להפסיק?" שאלה.

ליבנה חשבה שכן. אביה ואמה דיברו הרבה על השומרים, על הסכנה, על ההתקפות על העיר. היא הניחה שפשוט נמאס לה מדרישותיו החוזרות. כעת לא הייתה בטוחה.

"הפסקתי כי אבא שלך צדק." הסבירה קדישי והרימה עיניים בחיוך לישעם, "לא בהכל, כמוכן. אבל זה תפקיד מתיש, האחריות, לעשות הכל נכון. אחר כך, לדאוג לשומר שמסכן את עצמו כל יום, לראות אותו הולך וחוזר פגוע. לא יכולתי עוד."

"אני יכולה לעשות את זה." ענתה ליבנה.

קדישי הסתכלה על ישעם. "אני חושבת שהיא תעמוד בזה."

"אני יודע שהיא יכולה, לרגע לא חשבתי שלא." ישעם התקרב לחבק את ליבנה מצידה השני, הם עטפו אותה כעת. "אנחנו רק דואגים לך."

הרכב נסע בדרך אל החומה, רוח סתיו קרירה נשבה בחוץ. בחודשים שעברו, ליבנה כבר הכירה את שאר הנוסעים, שתי נשים וגבר, כל אחד מהם בדרך אל שומר שעומד להתחיל את משמרתו. מפקדת המשמר ישבה במושב הקדמי. "מישהו שמע בדיחה טובה לאחרונה?" שאל הנוק. זיפים של יומיים צמחו על לחייו, והוא זע במקומו כל הזמן.

ליבנה הנידה בראשה, היא לא הצליחה להיזכר בבדיחות כרגע.

הנוק צקצק בלשונו. "הוא כבר מכיר את כל הבדיחות שלי."

"מי מכיר?" שאלה ליבנה.

"השומר." ענה הנוק, "אני מספר לו בדיחה בכל פגישה."

ליבנה הפנתה פניה אליו, עיניה מכווצות, "בדיחות?!"

"אמא שלך גם לא אהבה את זה." חייך הנוק, "אבל לא כולנו רציניים כמוה. זה לא ממש משנה, את יודעת."

"מה, "ליבנה שמה את ידיה על צידי ראשה, "מה לא משנה?"

"הרצינות, הטיקסיות." אמר הנוק. "זה בסדר לדבר איתם." הנוק היה מבוגר ממנה, היו לו שני ילדים קטנים, ופעמים רבות ירד לרכב כשאחד מהם כרוך על רגלו, מיבב.

"אבל, הברכה!" התעקשה ליבנה.

"אפילו זה לא חשוב." הנוק חייך, "לפעמים אני אומר לו, 'קדימה, סלע, לך תראה להם, ותחזור בחתיכה אחת'."

ליבנה נענעה את ראשה, "הטקס נשמר עוד מעידן החישול! האנשים שבנו את השומרים היו משתמשים בו לפני כל משימה, אנחנו לא יכולים..." היא חיפשה את המילה, "לזלזל בהם ככה!"

ארמנה כחכה בגרונה. "אנחנו לא באמת יודעים את זה, כל כך מעט מהידע של המחשלים נשמר. אנחנו מבינים ממנו אפילו פחות, בעיקר אגדות וסיפורים."

הנוק חייך בניצחון, אבל חיוכו נשמט כשראה את פניה הנפולות של ליבנה. הוא הניח יד על כתפה, "אנחנו עושים הכי טוב שאנחנו יכולים בשבילם," אמר.

"אבל," מפקדת המשמר הרימה את קולה, "אנחנו יודעים שהם לא יצאו למשמרת אם לא יאשרו שהם כשירים לזה. הם מתרגלים למלווה שלהם, סומכים עליו. ככה המחשלים יצרו אותם, וכנראה הייתה להם סיבה טובה."

ולאחר שתיקה קצרה הוסיפה ארמנה, בקול נמוך יותר, "ולא חשוב מה הקשקשנים מהמועצה חושבים על זה."

הנוק סובב את פניו אליה, גבותיו קמוטות, "הם שוב מתערבים?"

"לא משנה. מה שחשוב זה שכל אחד מכם יגיע בזמן לשומר שלו, יוציא אותו למשמרת. אני אדאג לרכבים ולדלק, גם אם אצטרך לגנוב אותם ממחסני המועצה."

המשך הנסיעה עברה בשתיקה.

השומר הרים את כוס הקפה הקטנה בשתי אצבעות ענקיות. ליבנה הביטה בו בריכוז. "אני מקווה שזה בסדר."

השומר הפנה אליה את הפס המאיר בראשו. ביושבו היה רק מעט יותר גבוה מליבנה העומדת. "הקפה מצוין, כתמיד."

היא השפילה את ראשה, החליקה בידיה את השמלה המקושטת. היא עשתה בה שסע, כדי שתוכל ללכת בנוחות, ושחררה מעט את אזור המותן. "אני מקווה שזה," היא החוותה בידה אל השטיחון, ואז עטפה בתנועה גם את החדר ואותה עצמה, "מה שאני עושה, זה בסדר."

האור בראשו של השומר התרכך מעט, או כך היה נדמה לה. "את מבצעת את עבודתך כראוי."

ליבנה רצתה לחבק אותו, דמיינה את ידיה מנסות להקיף אותו ולא מצליחות, את לחיה על האבן הקרה והשחוקה. היא נשארה לעמוד, והבחינה בפגיעה חדשה באבן, שבר צרוב על כתפו. האורות בקיר שמאחוריו עדיין הראו שהמצב כשורה, ככל שיכלה להבין. "נפגעת." אמרה בקול חלש.

השומר התעלם מדבריה, "את לא אוהבת קפה. מעולם לא הרחתי אותו בנשימתך."

היא הסמיקה והשפילה את מבטה. "לא ממש. אמא אוהבת קפה, שותה אותו הרבה. לי הוא מריר מדי."

השומר קרב אליה את ראשו. "איזה משקה את אוהבת?"

ליבנה חייכה אליו. "קוואס מנטה הוא האהוב עלי."

"תוכלי להביא ממנו, לפעם הבאה?" הוא שאל באותו קול נמוך ונעים בו דיבר תמיד.

"אבל, ההכנה," היא הצביעה על הסיר והכוסות שעוד היו על הרצפה, "הטקס."

"אני אסתכל עלייך שותה ממנו." אמר.

היא הנהנה, והיססה רגע לפני ששאלה, "אתה זוכר את המחשלים?"

"מעט." אמר. "הזכרונות הישנים התקלקלו, מערכות כבו. לא היו מספיק אנשים כדי לזכור איך לתחזק הכל. דור המחשלים היה חולה, חולה כמו העולם אז. הם אספו את כל מה שיכלו כדי לבנות את העיר. בקושי הצליחו להעמיד צאצאים, ולא הספיקו ללמד אותם הכל. ידע רב אבד, נשכח. השנים הראשונות של העיר היו קשות."

"אבל, למה?" שאלה ליבנה, "מה קרה לפני?"

"אני לא יודע." ענה השומר, "רק שהעיר נבנתה להגן על מה שנשאר." בכך הוא הזדקף, והסתכל עליה, ממתין.

"גופך יציב וחושך חדים." היא הניחה את ידה על גוף האבן, "העיר שלך למשמרת."

"כתמיד." ענה השומר, ופנה לצאת.

ליבנה צעדה אחריו אל הדלת הכבדה. החומה שמעבר לה הייתה פגועה, מנוקבת ומפויחת במקומות, וליבנה יכלה לראות מעבר לה נוף הררי, מדרונות טרשיים, שונים כל כך מהשדות של העיר. השומר הרים את נשקו, וצעד בדרכו שהייתה סלולה על ראש החומה.

המפגינים עמדו צפופים ברוח החורפית שנשבה למרגלות החומה, הבל פיהם מיתמר כשצעקו סיסמאות, "העתיד לאומה מעבר לחומה!" "על מי הם שומרים?" "אין סיכוי ללא סיכון!" ליבנה החזיקה בערכה בחזקה, בקבוקי הקוואס בתוכה משמיעים נקישות זכוכית.

ארמנה קיללה בשקט.

"אם לא נגיע," שאלה ליבנה, "הם פשוט יחכו לנו? לא יצאו למשמרת?"

איש לא ענה. הם יצאו מהרכב, ומפקדת המשמר צעדה אל המפגינים. "רבותי, את דעותיכם על החומה קחו אל ישיבות המועצה. האנשים שלי צריכים לעשות את העבודה שלהם."

קריאות נרגזות וסיסמאות עלו שוב מהקהל. איש במעיל גדול יצא מהקהל ונעמד מול מפקדת המשמר. "אבא?!" ליבנה מיהרה אליהם.

אביה הביט בה, "לא עכשיו." לחש במהירות, ואז פנה שוב לקהל. "המועצה חצויה, תקועה. הם מעדיפים שלא להחליט. בינתיים אנשים בעיר רעבים, והם מעדיפים להשקיע בחומות ובשומרים. אנחנו חייבים לקבוע עובדות בשטח!" הקהל הדהד בקריאות הסכמה.

"חבר המועצה ישעם," אמרה ארמנה, "לא כך מתקבלות החלטות בעיר."

"אני לא כאן כחבר מועצה," הכריז ישעם, "אלא כתושב שחרד לעתיד העיר."

"אבל למה כאן?" שאלה ליבנה, "אמרת שלא תעצור אותי." הוסיפה בשקט.

"זה לא קשור," אמר ישעם, "זה האזור הפונה למעבר ההרים, האזור שהותקף הכי הרבה פעמים, האזור ממנו עלינו לצאת ולדבר עם האנשים שמחוץ לחומה!"

הקהל הדהד אחריו, "לדבר עם אנשים, לא חומות ושומרים!"

"אתם יכולים להפגין," ניסתה מפקדת המשמר, "אבל תנו לנו לעבור."

ישעם הניד בראשו. "זה חייב להיגמר."

"אבא." ליבנה התקרבה אליו. "אני ראיתי את הנזקים שנגרמים לחומה, יותר ויותר עם כל מתקפה. גם אם אתה צודק, גם אם נחליט לצאת מהחומה, עדיף לעשות את זה כשעוד יש לנו חומה לחזור אליה." ליבנה פעם בהתרגשות ופחד.

ישעם הסתכל לאחור אל הקהל המשולהב, ואז חזרה אליה, פניו היו קשות.

"אני מזהירה אתכם," אמרה מפקדת המשמר לקהל, "אם לא תתנו לנו לעשות את העבודה שלנו, יהיו לזה השלכות, אתם משחקים משחק מסוכן!"

"הראיתם את הכוח שלכם." הוסיפה ליבנה, מנסה לגייס את כל קור רוחה, את ניסיונה מעשרות ויכוחים דומים עם

אביה, "המועצה תהייה חייבת לדבר איתכם עכשיו. לא צריך לסכן את כל העיר."

ישעם חשב לרגע, הביט בליבנה, ופניו התרככו מעט. לבסוף חייך ומשך בכתפיו. הוא פנה אל הקהל, "הראינו להם"

הוא הניף בידו לכיוון העיר, "שאנחנו יכולים לשבש את השמירה על החומות. אם צריך, נחזור לכאן מחר."

הקהל, עדיין צועק סיסמאות, החל להתפזר.

"תודה, אבא." לחשה לו ליבנה.

הוא חייך אליה וחייב את כתפה. "מהיכן למדת לדבר ככה?"

"ממך, כמובן." היא חייכה אליו חזרה, ואז פנתה אחרי מפקדת המשמר לכיוון החומה.

דרך החלון ראתה ליבנה ברק פוגע במגן שמעל העיר, משאיר עליו פסים כחולים. רעם הדהד, הגשם זרם על המגן עד לתעלות הטיהור. היא הסירה את המעיל, תחתיו לבשה חולצה עבה שהזכירה בצבעיה את השמלה הטקסית. היא הוציאה מהערכה שני בקבוקים שבהם נוזל ענברי. בתנועה עדינה של אצבעו הסיר מהם השומר את פקקי המתכת, לקח ממנה אחד, הרים אותו אל הפתח בפניו, בוחן אותו.

"מעט פחות אלכוהולי מדרך כלל." ציין השומר.

ליבנה לגמה מהבקבוק שלה. "כן, בימים הקרים התסיסה איטית יותר. אני אוהבת את זה ככה."

"היו אנשים למטה. הם צעקו." הוא הוסיף.

ליבנת הנהנה, היא הניחה שהשומר אינו מודע לויכוח שמתרחש בעיר. "אנשים לא מעריכים את מה שאתם עושים בשבילים. הם רוצים לצאת מהחומות."

"הם יהיו חייבים."

היא הסתכלה עליו בהפתעה, "מה? למה?!"

הוא ניגש לחלון. "ההתחלה הייתה קשה, אבל מאות שנים עברו. השדות מתרבים, ממלאים את כל החומה. הבתים הולכים וגבהים. אין עוד מקום."

ליבנה הצטרפה אליו, הביטה בעיר כאילו רואה אותה לראשונה. "אין עוד מקום." חזרה אחריו. העיר הייתה צפופה, האוכל מוקצב. "ומחוץ לחומה? מה יש שם?"

"שממה ואנשי פרא, עולם שבור." האור בפניו התרכך שוב, "אך האוויר כבר נקי יותר, האדמה שבה לתת פרי."

ליבנה חשבה שוב על הפגיעות שראתה בחומה. "והאנשים שבחוץ?"

השומר שתק לרגע. "הם עוינים, פראיים. הם שורדים."

הגרון שלה הרגיש יבש לפתע, והיא בלעה את רוקה. הם עמדו בשקט זמן מה, ואז היא חיבקה אותו, עטפה את גופו בידה, אצבעותיה מלטפות את האבן הגסה, ראשה מונח על זרועו. "גופך יציב וחושך חדים." אמרה, "העיר שלך למשמרת."

"כתמיד." ענה השומר, נשאר לידה עוד רגע קל, ויצא.

רעמים העירו את ליבנה משנתה, היא הזדקפה במיטתה, ליבה פועם בחזקה. לא רעמים, עונת הסערות חלפה, אלה היו הדי פיצוצים, חזקים משנשמעו מעולם. היא קמה וניגשה לחלון הפונה לחומה, אמה הייתה שם, מביטה החוצה, ידה ממוללת קווצת שיער. ליבנה הצטרפה אליה.

"זה האזור שלו." ציינה קדישי.

ליבנה הנהנה, היא ידעה. "הוא יהיה בסדר." אמרה, יותר לעצמה.

כמו תשובה, הדהד פיצוץ אדיר, וניצוצות צבעו את המגן מעל העיר בצהוב ואדום, עד שגוועו ונעלמו.

ליבנה ניגשה להתלבש. "אני צריכה את הרכב." אמרה.

אביה, שכנראה התעורר מהפיצוץ האחרון, יצא מחדרו. "מה תעשי שם?" שאל.

"לא יודעת. משהו." אמרה, מסיימת לנעול את מגפיה.

"לא. זה מסוכן." פסק.

"עכשיו מסוכן שם? עכשיו צריך שומרים?!" נזפה ליבנה.

"לא אמרתי שלא מסוכן," הוא טען חזרה, "טענתי שאנחנו משתמשים במשאבים שלנו לא נכון, זה עניין של סדרי עדיפויות-"

"זה לא הזמן להרצאה." קדישי ניגשה אליו ואחזה בידיו. "ישעם, היא צריכה להיות שם. קח אותה לחומה. בבקשה." "תמיד אמרתי שאתן לא צריכות ללוות את השומרים." אמר ישעם בשקט והלך להתלבש.

הקיר שבחדר הבהב באורות אדומים, מאיימים. ליבנה רצה אל הדלתות הכבדות, מתנשפת. הן סירבו להיפתח, ורעדו עם כל פיצוץ מצידן השני. היא נאבקה בדלתות הישנות, ציריהן גונחים, עד שהצליחה למשוך אחת מהן ממקומה, ונדחקה בפתח הצר ביניהן. קולות הנפץ היו חזקים כעת, במרחק היא ראתה מבני עץ מגושמים שיידו אבנים בוערות אל החומה. קרני אור נורו מהחומה והיכו במבנים, אבל היו כל כך הרבה מהם. כשיצאה אל ראש החומה יכולה הייתה לראות צלליות מטפסות עליה, שומרים במרחק ירו עליהן, פגעו בחלקן. איפה השומר שלה? היא שמעה הלמות מתכת לא רחוק, ורצה לכיוון.

כשהתקרבה ראתה את השומר שוכב, ודמות מעליו, אוחזת פטיש ברזל גדול, מכה בו, שוב ושוב. היא רצה אליו, בלי לחשוב, נעמדה בינו לבין הדמות. "עזוב אותו!" צעקה.

האיש הביט בה, עיניו קרועות לרווחה, כמעט הפיל את הפטיש מידו. הוא היה נמוך ממנה, לבש בגד עבה, תפור בגסות מפיסות של עשרות גרוטאות מתכת ופלסטיק. השומר נאבק לקום, ללא הצלחה.

האיש אמר משהו שלא הבינה, זה נשמע כמו שאלה. הוא הנמיך את פטיש הברזל שלו, גם הוא נראה מאולתר וגס.

"לא עשינו לכם כלום!" ליבנה צעקה, קולה גבוה, ליבה פועם בפראות בחזה, "למה אתם תוקפים אותנו?"

האיש הביט בה, מתרכז, פניו היו מסיכה של צלקות ופגעים, לעיניו היה גוון צהוב. הוא ניסה לדבר לאט, וליבנה זיהתה את המילים "שומרים" ו"אוכל".

קרן אור פגעה באיש, מפחמת אותו ברגע, והוא נפל לאחור, מחליק מהחומה. ליבנה הסתובבה וראתה שהשומר, שהצליח להזדקף, הוא שירה בו בנשקו. היא הסתכלה בו, צללית אפורה בחושך, כשהוא נעזר בנשקו כדי להתרומם על רגליו וצלע חזרה אל הדלתות הגדולות. הן נפתחו עבורו. ליבנה הלכה אחריו, מביטה שוב ושוב מאחורי כתפה. "למה ירית בו?" שאלה כשנכנסו לחדר, המדדים על הקיר המשיכו להבהב באדום.

השומר לא הסתובב אליה. "הוא היה איום על העיר. עלייך." אמר באותו קול נמוך ורגוע.

"הוא... הוא דיבר איתי," היא הלכה סביבו, "נדמה לי שהבנתי משהו -" קולה קפא כשראתה את פניו. פס האור במצחו היה כבוי ושביר, תלוי על צידו, מחצית מראשו הייתה מנותצת, היא יכלה לראות חושים דקים שעברו באבן, קרועים, מעלים ניצוצות. ללא אומר, השומר קרס על ברכו, ואז על צידו, ברעש מחריד.

"הבאת, אולי, קוואס מנטה?" שאל השומר.

ליבנה הנידה בראשה, ואז אמרה "לא, אני מצטערת, מיהרתי."

האורות על הקיר החלו להכבות, האחד אחרי השני.

"זה בסדר." אמר השומר, "לא אצא למשמרת נוספת."

"לא," דמעות ירדו על לחייה של ליבנה, "העיר צריכה אותך. אני צריכה אותך."

השומר רק השמיע חריקה צורמת, הניצוצות בראשו כמעט גוועו.

"הם בכלל לא הבינו שיש אנשים בעיר, הם רק ראו את השומרים." אמרה לו ליבנה, ידיה מלטפות את ראשו. "כשהוא ראה אותי, הוא לא תקף. הוא היה פגוע, שדוף. אולי לא הבין מה אתם בדיוק, אפילו אנחנו כבר לא זוכרים את המחשלים, הם ודאי מכירים רק אגדות. מי יודע מה חשב שיש מאחורי החומות, הוא אמר משהו על אוכל."

"אם יש שומרים." לחש השומר. "יש גם... אוצר."

ליבנה הנהנה. "אל תלך." היא חזרה, "אל תלך. מה אעשה בלעדיך?"

יד האבן הענקית אחזה בידה בעדינות שלא תאמן. "ליבך נכון ועיניך פקוחות." לחש, "העיר שלך למשמרת."

האור האחרון בקיר כבה, ידו של השומר נפלה, בריחים החליקו למקומם על הדלת הכבדה. רק אורות העיר מהחלון האירו את החדר מעט. ליבנה בכתה על כתפו, על האבן המחורצת, המפוייחת.

ליבנה וישעם נכנסו הביתה, קרני השמש הראשונות של הבוקר עלו בחלון. קדישי שתתה קפה, לפי הריח המר שהיה באוויר, לא היה זה הראשון. היא קמה אליהם מיד, "הוא בסדר?"

ליבנה הנידה בראשה, ונפלה אל זרועותיה. שתיהן דמעו, וישעם התקרב וליטף את כתפי שתיהן.

"הוא אמר משהו, בסוף." אמרה ליבנה.

"שמעתי שבסוף, הם..." קדישי היססה, "הם לא ממש ברורים."

ליבנה המשיכה, בוהה באוויר. "הוא אמר שהעיר שלי למשמרת."

"זה מהטקס." הסבירה קדישי, "הוא כנראה חזר על זה."

ליבנה הנהנה, ואז פנתה לאביה. "ניסינו פעם לדבר עם האנשים שבחוץ?" שאלה.

"המועצה לא מסכימה." ישעם נאנח, "קוראים להם פראים, זורעי הרס, חסרי בינה."

"יש להם מכונות, כלים, שפה." ליבנה נפרדה מחיבוקה של אמה, "הם לא חסרי בינה."

"שפה?" שאלה קדישי, "את... דיברת איתם?"

ליבנה סיפרה להם את מה שקרה על החומה. "אני חושבת שהם לא מבינים שיש כאן אנשים. צריך להראות להם."

"שנים אני מבקש שיחצבו פתח בחומה," ישעם צעד הלך ושוב, "הם מפחדים, אומרים שזה מסוכן. מעדיפים להירקב בפנים."

ליבנה הצטרפה לצעדיו של אביה, משהו עלה בה, ביעבע, כאילו עמד לגלוש.

קדישי הביטה בהם הולכים וחוזרים. "מה זאת אומרת?" שאלה, "יש פתחים בחומה. אלה שהשומרים יוצאים מהם."

ליבנה נעצרה לפתע, וישעם כמעט נתקל בה. "רגע, אפשר לרדת מהחומה. הפראים מטפסים עליה, אנחנו יכולים לטפס למטה, אולי נוריד סולם."

ישעם הוסיף, "ואפשר לגלגל אותו חזרה, ולא יהיה סיכון לעיר."

קדישי הרימה את ידה אל פיה, "זה מסוכן! זה לא הגיוני! לצאת לשממה בגלל כמה מילים שאמר שומר גוסס?"

"נראה לי," משהו בראשה של ליבנה השתחרר פתאום, כמו סכר שהתמוטט, ונחשול של הבנה מילא אותה. "שזו הדרך היחידה לשמור על העיר." היא הסתכלה על אביה ואמה חליפות. "נראה לי שאני חייבת."

"לא!" אמרה קדישי, "אני לא מסכימה!"

אביה הביט בפניה של ליבנה זמן ארוך. לבסוף הנהן. "היא אישה בוגרת, קדישי, והיא כבר החליטה. אני חושב שזו החלטה נכונה."

קדישי הרכינה את ראשה. "אני יודעת. רק ש..." היא ניגבה את עיניה בגב ידה, "שאת תחסרי לי." ליבנה ניגשה אליהם ועטפה אותם בידיה, מושכת אותם אליה, ראשה צמוד לשלהם. היא הרגישה את חום גופם עליה, ספגה ממנו כל טיפה.

ליבנה עמדה על החומה, מפקדת המשמר מצידה האחד, ושומר מצידה השני. שמש קייצית זרחה על מרחבים הרריים, שיחים מאובקים ניקדו אותם. הנוק עמד רחוק יותר, בפתח הדלת, והביט בשומר שלו בדאגה שהזכירה לליבנה את הדרך שהביט בילדיו.

"את זוכרת את הסימנים, כן?" שאלה ארמנה ולא המתינה לתשובה, "הראשון, סכנה, השני, הצלחה, השלישי, לעזרה. תנסי לקלוט מה הם עושים, אבל תציעי אוכל מיד, בהתחלה אל תסתכלי בעיניים, אל תחייכי עם שיניים. תדברי עם תנועות, אבל אל תראי מאימת." מפקדת המשמר דיברה בקול בוטח, אבל נראתה לא יציבה, נרתעה מקצה החומה.

"הכל בסדר." ענתה ליבנה, "חזרנו על הכל." עיניה לא עזבו את האופק הפתוח. היא שאפה את האוויר, את ריחו החמצמץ, המתכתי מעט. היא ראתה עשן מסתלסל במרחק, כנראה ממחנה מעבר להרים. לאחר רגע, ליבנה אותתה לשומר, והוא גילגל למטה את סולם החבלים אותו נשא. היא הרימה את תיקה על גבה, הנהנה אל מפקדת המשמר, ונפנפה להנוק לשלום.

ארמנה עצרה אותה. "כדאי," קולה חרק מעט, "להתחיל כמו שצריך." היא כחכחה בגרונה. "צאי לשלום, חזרי בבטחה, העיר איתך בכל אשר תלכי."

ליבנה חיבקה אותה, ולחשה לה "לתמיד." לאחר רגע, פנתה וירדה בסולם במהירות. כשרגלה נגעה בקרקע, עלתה בה צמרמורת של התרגשות, היא הביטה בסולם עולה מאחוריה אט אט, ונפנפה שוב לשלום. היא החלה לצעוד, וערכת הקפה הקטנה, שאמה התעקשה שתיקח איתה, נקשה קלות עם כל צעד.

מתי תשוב / סיגל ק' פידל

כל השקרים שסיפרתי והרגשות שאגרתי במשך השנים החליטו לצוף בזמן הכי לא מתאים

עריכה: מעין רוגל

תגיות נוספות: רומנטי מוז, מחברים הכי טובים לאוהבים

אורך: 2700 מילים

הסיפור בהקראת אפרת פאוקר (22:12 דקות)

"אני לא מאמין שאתה עוזב את האי." בהונותיי משחקות בחול הלבן. קולי חנוק משקרים ישנים. אני מתקשה לשלוט בזה, אבל אני מסרב להראות לקולין עוד מהצינה שעוברת בי, למרות השמש הקופחת עלינו. אנחנו יושבים במקום הקבוע שלנו על החוף, כשקולין מצמיד את כתפו לשלי, "זאת ההזדמנות שלי, פיטר! אני עדיין לא מאמין שהתקבלתי לתוכנית היהלום של ריאן, תשמח בשבילי." "אני שמח", החיוך שלי לא מגיע לעיניי והחבר הכי טוב שלי שם לב. הוא תמיד שם לב.

"מגיעים לסטודיו רק תיירים עם רעיונות לאותם קעקועים קטנים ומשעממים, אני רוצה לנסות לצייר יותר מזה," קולו כמעט מתחנן, מבקש אישור. אבל הוא לא צריך להסביר את עצמו בפניי, קולין הוא אומן, היצירות שלו מרהיבות, ומגיע לו לבלות את הקיץ בתוכנית העילית של אחד המקעקעים הכי טובים בעולם. אני אסתדר בסטודיו שלנו לבד. זה לפחות מה שאני ממשיך לומר לעצמי בכל יום. מחשבה יוצרת מציאות, לא? "ואמרת לי, אני אגור אצל דודה שלי, והיא אומרת שאתה תמיד מוזמן לבקר, למה שזה לא יהיה כמו פעם?" המילים הקלילות שלו יושבות על חזי בעדינות של התנגשות משאית.

"עם הטירוף של עונת התיירות פה והלימודים שלך, לא יהיה לנו זמן לדבר בכלל." הבטן שלי מתכווצת מהאמת. שנים שהוא השותף שלי, החבר הכי טוב שלי ולתקופה קצרה גם גרנו יחד. אבל מחר הוא לא עוזב לדירה אחרת במרחק חמש דקות הליכה, אלא טס הרחק מאנה מריה, האי בו גדלנו, לצד השני של המדינה. אני לא רוצה לחשוב על זה, אז אני מתרכז בריח המלח של הים ונותן למחשבותי לנדוד. נהמות הגלים מזכירות לי שמספר סוגים של דגים הם יצורים מונוגמיים, הם מוצאים לעצמם בן זוג ונשארים איתו כל חייהם, כך גם פינגווינים, שועלים ונשרים. מוצאים לעצמם את האחד שיהיה החבר הכי טוב שלהם, זה שיעזור להם לשפץ את הבית ולהעביר לתוכו את כל הרהיטים כשחברת ההובלות מבטלת ברגע האחרון, וזה שיקים איתם עסק שהיה החלום המשותף של שניהם במשך שנים.

קולין הוא הפינגווין שלי. הנשמה התאומה שלי, אם הייתי מאמין בסוג כזה של דברים. הוא הכל בשבילי, מלבד דבר אחד.

הייתי שם כשהוא התארס ללוסי ובכיתי איתו כשהיא בגדה בו. כן, בחורה. כי החבר הכי טוב שלי הוא סטרייט, וגורלי נחרץ.

קולין שולח לעברי את החיוך הקטן שלו.

"אשלח לך תמונות של השכן שלי, דודה מיי אומרת שהוא יוצא לריצת בוקר כל יום בלי חולצה, אעדכן אותך בהתפתחויות ביניהם."

"אתה כזה רכלן", אני מנער את ראשי.

הוא מניח יד על חזהו בהפגנתיות.

"בסך הכל מאמין בחופש מידע." קולין מציע לי את אחד החיוכים שלו ומניח יד על כתפי, "ומי יודע, פיטר? אולי תמצא את אהבת החודש שלך כשאני לא נמצא."

אני מכריח את עצמי לצחוק מהבדיחה המתמשכת לגבי המהירות בה אני מחליף גברים. כל גופי רק רוצה לצעוק עליו את האמת. אבל זה לא יעזור לאף אחד מאיתנו כרגע. "בסדר, מפני שאתה עוזב ובונה לעצמך חיים חדשים, האחריות לתקשורת בינינו היא עליך. אם לא אקבל אות חיים לפחות פעם בשבוע, אתה עוד תתחרט על זה." הגיחוך שלו גורם למחנק בגרוני. אני כבר מתגעגע לצחוק שלו.

החבר הכי טוב שלי, החבר היחיד שלי. החצי השני שמשלים אותי...עוזב.

"אל תהיה דרמטי", הוא דוחף את רגליו לחול החם. הגלים מרתקים אותו לפתע ומחזיקים את תשומת ליבו. "זה בסך הכל לשלושה חודשים."

"אז למה אתה מחפש דירות להשכרה בסן פרנסיסקו?"

לרגע אף תשובה לא מגיעה, אלא רק לחישה, "אני אתגעגע אליך."

"כן, אוקיי, בסדר." זו הגרסה שלי לתודה, סליחה שאני מתנהג כמו דביל וגם אני אתגעגע אליך. החיוך של קולין משתקף בעיניו הבהירות. יש לי כזה מזל שהוא מדבר בשפת פיטר.

קולין לוקח את כובע המצחייה שלי כמו תמיד ומניח אותו הפוך על ראשו. פניו זוהרות באור קרני השמש הזהובות, מהפנטות, מושכות אותי פנימה. הן מזכירות לי את כל הפעמים בהן הסתכלתי רק עליו, כשהוא הסתכל על בנות. איך יכול להיות שהאדם המושלם עבורך בכלל לא מיועד לך? מישהי אחרת תזכה בו וידי ממחרת לשפשף את חזי מהמחשבה על כך.

*

"תתקשר אליי כשאתה נוחת", אני אומר לקולין ביום המחרת, בזמן שהוא מסדר את התיק על כתפו.

הרעש וההמולה של שדה התעופה מייצבים אותי, אני לא מתכוון להישבר מול אלפי אנשים זרים. עיניו הבהירות סוערות, כשזיק של חשש עובר בהן.

כמה אנוכי הייתי, ששכחתי שהוא זה שיצטרך להוכיח את עצמו מחדש.

"אתה הצייר הכי טוב שפגשתי ומקעקע מדהים, וכל הקעקועים עליי הם הוכחה לכך. זה קטן עליך, קולין. אני כל כך גאה בך שאתה מגשים את החלום." אני מחבק אותו והוא נשען עליי, ריח הים המוכר עדיין בשיערו, "וכשתחזור נלך לגלוש כמו שצריך, לא במה שהם קוראים לו גלים שם בקליפורניה." הוא מחייך אבל החשש הקטן נותר בעיניו כשהוא לוקח את הכובע שלי ומניח אותו הפוך על ראשו.

"כן, אני לא יודע אם תהיה לי עוד הזדמנות... אני מתכוון... אתה החבר הכי טוב שלי ואני לא רוצה שזה ישתנה-" הוא זז בחוסר נוחות ונושך את פנים הלחי. אני לא מצליח לפענח אותו.

אני מרים גבה, אבל ידיי נשלחות לנוח על זרועותיו, "אני תמיד אהיה פה בשבילך, זה לא עומד להשתנות."

מה פשר ההתנהגות הזאת? הוא ההגיוני מבינינו, לא היצור הרגשי שמתפרק לי בידיים עכשיו. עיניו מחפשות משהו בפניי, וליבי מתחיל להלום בפראות. הוא מחפש אישור? הוא מתכוון להגיד שהוא לא חוזר? הוא החליט להישאר שם לתמיד? בטוח הוא ימצא שם עבודה עם כישרון כמו שלו, ואני צריך לשמוח, אבל הלב שלי רוצה לזעוק לו שיחזור, שרק-

שפתיו של קולין נצמדות לשלי, רכות. חזקות. גבריות. הוא מנשק אותי בעדינות שראשי המבולבל לא מצליח לקלוט. הקרביים שלי מתהפכים, אבל אני עומד במקומי קפוא, עד שקולין מתרחק. פי הפסיק לעבוד, רגליי רוצות לקרוס. "סליחה", הוא ממלמל, "פחדתי ש-", קולין מנער את הראש ומפנה אליי את גבו. הוא מתחיל להתרחק לתוך המולת הטסים. גבו נבלע בין מזוודות מלאות, אך הוא לא עוצר, בזמן שגופי עוד לא הפשיר מהנשיקה. אני נוגע בשפתיי כשחום מתפשט מהן לעבר שאר גופי.

*

שעה לאחר מכן אני עדיין יושב ברכב שלי בחנייה של שדה התעופה מריץ מחשבות. אני מסובב את הטלפון בין אצבעותיי. אני רוצה לשלוח לו הודעה, אבל לא יודע מה לומר. הוא באוויר, אין לי אפשרות להתקשר אליו, ואילו יכולתי, מה הייתי אומר לו בכלל? שואל למה הוא עשה את זה? מבקש ממנו לעשות את זה שוב? אני נאנח.

*

כל מה שאני רוצה הוא לצנוח חזרה למיטה ולבהות בתקרה כמה שעות. אבל הלקוחות שלי לא יחכו, והעובדה שהם משלמים את החשבונות למקום הזה גורמת לי לגרד את עצמי מהמיטה ולפגוש את הלקוח הראשון לאותו יום. אני תוהה לגבי קולין כל הזמן שאני מכין את הסקיצה הבנאלית. שלחתי לו כמה הודעות ביומיים האחרונים, אבל הן נותרו ללא מענה. כל שלוש השעות בהן אני מקעקע את הבחור, קולין במחשבותיי. השעמום הורג אותי, בטוח הוא מקעקע דברים מעניינים יותר. אני רוצה שיספר לי עליהם, אני רוצה לדעת מה שלומו, איך הוא. אנחנו לא חייבים לדבר בכלל על הנשיקה.

אני נשען בכיסאי אחרי שהלקוח הולך, נזכר בכל הפעמים בהן קולין היה מביא לי ארוחת בוקר בידיעה שלא הספקתי לאכול באותו יום.

יכול להיות שפספסתי את זה כל הזמן?

מחשבותיי נודדות לכל פעם בה ישבתי על הספה בביתו ושפכתי את ליבי על למה הקשר עם הבחור הנוכחי לא עבד. על האופן בו קולין עטף אותי בזרועו, אמר לי שהוא היה דפוק ועוד אמצא את האיש שלי. פאק, יכול להיות שפספסתי את העניין לגמריי ולקולין יש רגשות כלפיי? בחורים כמוהו לא עושים דברים כאלה עם החברים שלהם, נכון? תמיד חשבתי שזה נורמלי, אבל פתאום... אני לא כל כך בטוח.

*

ערימת המסמכים שעל שולחן העבודה שלי מחכה שאתחיל לטפל בה, אבל אני לא מסוגל להכריח את עצמי לשבת ולעשות את זה, גם אם חיי היו תלויים בכך. הלוואי שמישהו היה מזהיר אותי שלהיות הבוס של עצמך כרוך בעיקר במילוי טפסים, תשלומי מיסים והזמנת ציוד.

על מי אני עובד, ידענו שאנחנו עומדים לעבוד קשה. ביום שהצעתי לקולין את הרעיון לפתוח סטודיו משלנו, פניו נראו כאילו הוא שכח איך לצחוק. והיום, שנתיים לאחר מכן, היומנים שלנו מלאים. קולין ואני רצינו לעשות את הכל יחד, ועכשיו... אני לא יודע להסתדר עם משוט אחד.

*

האור מהטלפון שלי ממלא את החדר החשוך, בעודי שוכב על המיטה. ספקות מכרסמים בי. עונת התיירות באי בשיאה, והרחובות מוצפים כמעט בכל שעות היממה. אבל בשעה מאוחרת כל כך, אפילו הם נחים. אני מתהפך שוב במיטה, לא מסוגל להירגע מספיק בשביל להירדם. אני יכול לנהל שיחות קלילות כל היום עם הלקוחות, אבל אין בזה עומק. הכל נעים מידי, נוח, פשוט. כולם כל כך נהנים ואני טובע בעבודה עם עצמי. מרגע שקולין נכנס לחיי, לא היה רגע משעמם, לא הייתה שנייה בה הרגשתי לבד. אני רוצה ללכת לגלוש בסערה? קולין מצטרף. צריך לפרוץ למשרד של המורה כדי לשנות את התשובות במבחן? הוא הבחור שלי. אני מסוג האנשים שמדברים את המחשבות האימפולסיביות שלהם והוא מסוג האנשים שמבצעים אותן. זה הוביל את שנינו ליותר ביקורים בבית החולים מהמקובל לבני נוער מתבגרים, אך גם שם לא הצלחנו להיפרד. כי אין דבר יותר מגבש מלהגביר אחד לשני את מינון התרופות ולקוות לטוב. היינו כאלה מטומטמים לפעמים. אנחה בורחת מבין שפתיי, מעניין מה הוא עושה עכשיו בזמן שאני לא מצליח להירדם. כנראה מחשבותיי מצליחות לזמן אותו, ובפעם הראשונה השבוע, הודעה מקולין קופצת על מסך הטלפון. תמיד ידעתי שיש לי כוחות על.

"היי"

"היי" אצבעותיי רועדות על המקשים.

שלוש הנקודות מרקדות על המסך זמן ממושך ואחריהן, "אתה לא ישן?"

"לא מצליח להירדם."

"אין בובספוג בטלוויזיה?"

"הפסיקו לשדר אותו לפני שעה." למה אדם בוגר צופה בשידורים חוזרים של בובספוג באמצע הלילה? זה מרדים אותי, ואני לא מתכוון להתנצל על כך יותר. אני שומע בראשי את הגיחוך של קולין ומדמיין אותו מנער את ראשו. הוא זה שהיה יושב לידי בימים בהם הראש שלי עבד שעות נוספות.

אני ממתין זמן רב, רק בווהה בהודעות האחרונות שלנו, כל הרגשות מציפים אותי, עומדים בדרכי מלכתוב לו. אבל אף פעם לא הייתי טוב בדחיית סיפוקים, או לחשוב לפני שאני פועל, וכך אני מוצא את עצמי לוחץ על לחצן שיחת הוידאו.

פניו של קולין ממלאים את המסך. הוא יושב על המיטה, פוסטרים של גיבורי על מעטרים את הקיר מאחוריו. הוא נושך את שפתו, עיניו נפוחות.

"אני מצטער," נפלט ממנו באנחה.

אני רוצה לצעוק עליו. להגיד לו שאין לו על מה להתנצל, לנער אותו ולומר לו שאני אוהב אותו, מאוהב בו כבר שנים. אני רוצה לדעת הכל, שיספר לי מה הוא מרגיש, למה הוא עשה את זה, אני רוצה שינשק אותי שוב, אני רוצה...
”אתה מטומטם,” אני אומר במקום. הפה שלי לפעמים לא מסתנכרן עם מחשבותיי.
הוא משפיל את עיניו.

”אני יודע, לא התכוונתי ואני מרגיש נורא על זה שנישקתי אותך.”
רגע, מה? ”מה?” הוא כבר מתחרט, בעוד אני כבר הספקתי לדמיין אותנו יושבים על כסאות החוף בבגדי ים צעקניים ושיער לבן, לוגמים קוקטיילים כמו שאר הזוגות המבוגרים באי.
”אני מצטער שהעמדתי את החברות שלנו בסיטואציה הזאת ו-”
”תסתום!” אני מנער את ראשי במהירות. אני לא מסוגל לשמוע אותו עוד ולא יכול להמשיך לשתוק. לא אכפת לי אם זה היה איזה ניסוי בשבילו, אבל אני כבר לא מסוגל להתחבא. בצד השני של המסך, קולין קופא, עיניו הבהירות נפערות. האמת בורחת ממני בתחינה, ”אני מאוהב בך, קולין. תמיד הייתי.”

משהו מהבהב בעומק עיניו. לא יתכן שמדובר בחד, קולין לא מפחד. אני לא בטוח כמה רגשות עוברים בפניו, כי אני מרוכז רק בפיו. הוא נושך את שפתו קלות, ותחושה מוזרה מציפה אותי.

”אני לא יכול להסתיר את זה יותר, אני לא יודע מה זה אומר לגבי החברות שלנו, אבל אני חייב לדעת למה נישקת אותי. זו הייתה רק נשיקת פרידה? זה היה יותר? אני לא יודע מה אתה חושב ואני מתחרפן פה כל שנייה מאז שעזבת והשארת אותי לבד בלי תשובות.” גופי מלא באדרנלין ומוכן לרוץ, או לבכות, אני לא יודע כבר מה לעשות, אבל אני חייב לעשות משהו. אני קם מהמיטה ומתחיל להתהלך בחדר.

עיניו של קולין גדולות, רכות שטה בהן. הוא לוקח נשימה עמוקה ושפתיו נמתחות לחיוך המוכר והאהוב עליי, ”אם תשתוק רגע, אני אשמח להסביר.”

אני מתקשה לבלוע פתאום, לא מצליח לקחת עוד נשימה. להסביר מה? למה הוא מחייך ככה? אצבעותיי רוקדות על רגלי.

”הבנתי שאני אוהב אותך יותר מרק חבר בגיל שמונה עשרה,” הקשיחות בורחת מכתפיי ונעה לחלקים אחרים בגופי, כשהוא ממשיך לדבר, ”אבל לא אמרתי כלום כי לא ידעתי אם אתה מרגיש כמוני. ראיתי אותך יוצא עם כל הבחורים האלה... חשבתי שאם היית רוצה, אם היית אוהב אותי כמו שאני לגמריי מאוהב בך, היית עושה משהו.”
הוא מכסה את פניו בידו, ”זה היה טיפשי, אני יודע.”

”ואתה אמור להיות החכם מבינינו,” אני אומר חצי צוחק. כל הדכדוך שהייתי שרוי בו נשטף ממילותיו ומתחלף באוויר הצלול של אופוריה.

קולין צוחק וליבי מחסיר פעימה.
”אז אתה...?” קולין כמעט לוחש.

”לגמריי מאוהב בצורה שלך? כן. יצאתי עם כל מיני אנשים כדי להשכיח מעצמי אותך. זה לא עבד ורק גרם לי להרגיש גרוע יותר. אף אחד לא יכול להחליף אותך.” אני יורה את דבריי ברצף בלי לחשוב אם יש בהם היגיון, כי החזה שלי קטן מלהכיל את ליבי, ”ולא ידעתי מה אתה מרגיש, אם הייתי יודע... אולי היו סימנים, אבל הייתי עסוק בלהתעלם מדברים כאלה. אתה הכל בשבילי,” קולי נקרע. שנים חיכיתי לומר לו את המילים שלא חשבתי שהוא יהיה מעוניין לשמוע. ”לא יכולתי להפסיק לחשוב על מה הנשיקה אומרת מבחינתך, או למה... אתה לא יכול לזרוק ככה

כדור לוחט לחלל האוויר ולהיעלם. "אני לוקח נשימה, רואה את עיניו הנוצצות של קולין וכל גופי מתחיל להירגע, "אתה הפינגווין שלי." אני מסיים.

"אני אוהב אותך גם, אם לזה אתה מתכוון." הכנות במבטו אומרת לי הכל.

האושר מתגבר בכל נים בגופי ומשתק אותי, ואני נופל לאחור על המיטה. אלפי מחשבות מתגנבות לראשי, זיכרונות של ידו מחבקת אותי. אני רוצה להחזיק אותו קרוב, להריח אותו.

אבל לפתע ההבנה של המציאות נוחתת עליי. אין לי חצי מושג במערכות יחסים ואני לא רוצה שהוא יהיה הפנקייק הראשון שלי. כולם יודעים שזה אף פעם לא יוצא מוצלח. אבל אני גם יודע שקולין שייך לי ואני מוכן לעשות הכל כדי שזה יעבוד. אני רוצה להיות איתו כל רגע בכל יום. לא שונה אולי מכל יום רגיל שלנו, אבל אם זה כולל גם נשיקות מי אני שאתנגד.

"פיטר, "קולו גורם לראשי להפסיק להסתחרר.

"מה אנחנו עושים עכשיו?"

"מה שאנחנו רוצים."

"אני רוצה לנשק אותך, "אני לוחש.

"עוד מעט. יש לנו את כל החיים ביחד, מה זה עוד חודשיים לחכות?"

אחרי זה שוחחנו כמו תמיד. קולין סיפר על הלימודים, אני סיפרתי לו על ההתקדמות בסטודיו, על המוכרת מהמכולת ששאלה מתי קולין חוזר, כי אף אחד לא קונה את גלידת המסטיק המגעילה שלו.

"אני קונה אותה בשבילך!"

אני צוחק כי הוא תמיד דואג שיהיו בבית שלו כל הדברים שאני אוהב.

אחרי שאנחנו מנתקים, אני נשאר עם תחושה חמימה ומנטרה אחת שממשיכה להתנגן בראשי כל היום למחרת.

*

ארבע שנים קולין חיכה, מה זה עוד אלף ארבע מאות שישים וארבע שעות בשבילו? גם אני יכול להתאפק.

רק עוד חודשיים, אני ממשיך לומר לעצמי, בזמן שאני מקעקע עוד ורד ללקוחה האחרונה להיום, התסרוקת שלה מזכירה ציפור טרופית. דחיית סיפוקים זה חשוב. זה מה שאנשים בוגרים עושים.

"מה את חושבת?" אני נותן לה מראה קטנה להביט בקעקוע על כתפה.

"מושלם, "היא מחייכת אליי.

כשהיא משלמת ויוצאת מהסטודיו, אני נאנח. לא מצפה כלל לסוף השבוע שלי לבד. הלחות גורמת לחולצה להידבק לגבי, בזמן שאני נועל את המקום.

בבית, נטול חולצה, אבל עם קירור פועל וגלידה בטעם מרשמלו, אני מחפש משהו בטלוויזיה שיעזור לי להעביר את הזמן. "אחח", רק עוד אלף ארבע מאות חמישים ושמונה שעות.

*

שלושה ימים לאחר מכן, כשאני מתכוון לפרוש למיטה, מישהו דופק בדלת. אפשר לחשוב שזה מוזר, אבל אני רגיל לשכנה המבוגרת מלמטה. היא מגיעה עם הבעיות שלה בכל שעות היממה. פעם החתול שלה ברח באמצע הלילה, בפעם אחרת נשברה אחת הרגליים של שולחן הקפה שלה והיא התעקשה שאתקן אותו לפני שהיא יוצאת לסידורים שלה. בשעה חמש בבוקר. אני לא מצפה ללילה הארוך שהולך להיות לי. אני פותח את הדלת וסוגר אותה שוב במהירות. בטוח שהמוח שלי קפא מהגלידה כי קולין עומד מולי. "זאת אשליה."

הוא צוחק ונכנס לדירה. "ציפית למישהו אחר?" כל הרגשות שניסיתי להחזיק בתוכי מתפרצים ואני קופץ עליו. הוא מחבק אותי מיד, גופו החם עוטף אותי. הוא פה. איתי. הריח המוכר שלו ממלא את אפי ואני רוצה להרגיש אותו יותר קרוב. ידיי חופנות את הפנים שלו, ואני מתקרב עד שאני יכול לספור את הנמשים על אפו. "אתה באמת כאן." "כן." ידיו מתכווצות סביבי עוד יותר, "אני אצטרך לטוס מחר חזרה ולהיות גמור מעייפות, אבל לא יכולתי לחכות לראות אותך ולהגיד לך פנים מול פנים. אני אוהב אותך." אושר מציף אותי, מגיע עד קצות אצבעותיי שרוצות להמשיך לגעת. אני חוקר את פניו עוד רגע נוסף, את הלסת המכווצת, ואת עיניו המתחננות. הוא לגמרי רציני בנוגע לזה. "מה קרה ל'יש לנו את כל החיים'?"

קולין מצמיד את מצחו לשלי, "זאת שאלה טובה." אני צוחק מול שפתיו, "יש לי לפעמים גם כאלה." קולין קוטע את מיליון השאלות האחרות שרצות בראשי עם שפתיו על שלי. הנשימות שלנו מתערבבות, אנחנו אחד, כמו תמיד. שפתיו נוגעות בשלי פעם נוספת, לשוני חודרת לפיו. הלב שלי פורץ בדהרה כשהזיפים הבהירים שלו מדגדים את פניי. אסטרואיד יכול ליפול עכשיו ואני אמות מאושר. "אני יכול לקבל אותך רק ליום אחד לפחות, לפני שאתה חוזר?", הנשימה שלי מקוטעת. הוא נשען קרוב ומנשק את שפתיי, "כן. הייתי נותן לך את השמש, אם הייתי יכול להגיע אליה." "אתה כזה רגשני," אני אומר כאילו המילים שלו לא גרמו לי לזרוח הרגע בהגזמה.

עיר העשן שבשמיים / רעות לביא פלג

נל מגיעה לפנימייה בעיר שמעליה מרחפת עיר העשן שבשמיים. היא מגלה שמהו לא לגמרי תקין ביחסי השכנות בין העיר שלמטה לעיר שלמעלה, ויוצאת לחקור

עריכה: דפנה קופל

תגיות נוספות: תעלומה, מסתורין, חברות

אורך: 5500 מילים

איור מאת טל פלג

הסיפור בהקראת רעות לביא פלג (40:33 דקות)

ירדתי בתחנת הרכבת והסתכלתי למעלה על עיר העשן שבשמיים. היא פרוחה באוויר במגדלי עשן סמיכים וגבוהים, עם חלונות מקושטים פעורים לרווחה ומחודדים בקצה. תקרת כל בניין היתה כיפה גדולה ובצידיה צריחים עגולים ודקים. טבעות עשן עגולות הקיפו את המגדל הגבוה ביותר, כאילו מישהו הפריח טבעות ממקטרת והשחיל אותן עליו. רק החצרות המרובעות של הבתים היו ריקות מעשן, והרשו לפיסות קטנות של שמים כחולים לבצבץ מבעדן.

ארובות עשן מהעיר שלמטה הזרימו עמודי עשן שהסתלסלו עבים וכהים למעלה כמו זרועות המחזיקות את העיר על כפות ידיהן. העשן שהגיע לעיר שלמעלה הסתחרר בתוך הבניינים בתנועה בלתי פוסקת.

"אוי! אל תסתכלי למעלה. זה יעשה לך כאב ראש נוראי." נערה בתלבושת אחידה קיבלה את פניי בתחנת הרכבת. היא היתה יכולה להיראות בסדר אלמלא הגומה החמודה בלחי ימין שלה והחיוך שהאיר את פניה כשהיא ראתה אותי. אוף, אין לי כוח לנערות שמחות.

"אני סמנתה." היא לא חיכתה שאושיט לה את ידי, אלא חטפה אותה ולחצה אותה בכזו לבביות.

"נל, עניתי לה ומיד משכתי בחזרה את היד.

"בואי איתי, אני התנדבתי ללוות אותך לפנימייה. איזה כיף שהגעתי! מזמן לא הגיעה אלינו נערה חדשה. אני כל כך אוהבת לפגוש ראשונה את החדשים. ככה אני יכולה להכיר אתכם טוב על ההתחלה."

"אני לא נשארת כאן הרבה זמן."

"אז נצטרך להספיק כמה שיותר בזמן שאת פה." היא דילגה קדימה והמשיכה לפטפט. הרמתי את המזוודה והתקדמתי בעקבותיה לתוך העיר שהיתה יפיפיה בלובנה. הרחובות היו מבריקים מניקיון בניחוח לימון, עם רמז דק ורחוק למדורה שבדיוק כיבו אותה. הבניינים, הגדרות, הספסלים, פנסי הרחוב, ואפילו הכבישים, היו מצוחצחים והחזירו

בניצנוצים את קרני השמש שהסתננו מבעד לעיר שלמעלה. חלפנו על פני כיכר העיר. האנשים התהלכו בה מחייכים, וגם הם היו יפים ומצוחצחים, לבושים בגדים צבעוניים בהירים ממשי וקטיפה. לכל אחת ואחד מהם היתה מניפה תואמת לבגדים והם נופפו בה, כמו פרפרים מרפרפים בינות לפרחים. שריקות רחוקות נישאו באוויר הפתוח.

"ברוכה הבאה לפנימייה מספר 27. אני המנהלת, גברת פופי." המנהלת חייכה עם העיניים, ולחיי האפרסק שלה חייכו יחד איתה. "תודה שליווית אותה, סמנתה מותק," היא נופפה במניפה שלה, בצבע לילך התואם לשמלתה, "אני בטוחה שתתרגלי לכאן צ'יק צ'ק ובקרוב תרגישי את עצמך בבית."

"אני לא אשאר כאן מספיק זמן כדי להרגיש בבית."

החיוך שלה לא השתנה, אבל העיניים שלה נראו קצת עצובות. "אל תדאגי נלי מותק, רק תתארגני כדי שיהיה לך נוח."

"נל. לא נלי."

"בסדר גמור, נל."

"בואי אחרי, סמנתה התחילה לעלות במדרגות. "סידרנו לך מקום בחדר שלנו. איזה כיף יהיה לנו ביחד!" נאנחת והלכתי בעקבותיה.

"הנה, זאת המיטה שלך." היא נכנסה לחדר בסוף המסדרון שהריח מתותים וסוכר ונראה... ביתי. וילונות פרחוניים התבדרו ברוח הקלילה שנשבה מהחלון, המיטות היו מכוסות בכיסויי מיטה צבעוניים.

"יופי, את כאן." היא אמרה לנערה עם תלבושת אחידה שעמדה בחדר. "זאת קריסטי." היא עמדה ליד החלון בידיים שלובות והסתכלה עלי במבט כועס, ולא אמרה שום דבר.

"אל תתייחסי אליה, סמנתה חייכה אלי חיוך רחב, כאילו היא מנסה לחייך בשביל שתיהן. "היא לא אוהבת שינויים. את צריכה עזרה עם המזוודה?"

"לא. אני מסתדרת." הנחתי את המזוודה על המיטה והוצאתי את החפצים שלי.

הרגשתי את העיניים של קריסטי עוקבות אחרי כל תנועה שלי. היא דווקא לא הפריעה לי. איתה אני לא צריכה לחייך ולהעמיד פנים שהכל בסדר. סיימתי לפרוק את המזוודה והתיישבתי על המיטה. היא היתה רכה וקופצנית, עם ריח פרחוני עדין של מצעים נקיים.

"בואי, אני אראה לך את שאר המקום לפני ארוחת הערב." סמנתה יצאה מהחדר ואני בעקבותיה. "הפנימיות כאן בעיר ידועות בכל הממלכה, את יודעת? ילדים וילדות מכל הממלכה מגיעים לכאן. שמעתי שאפילו מתחילים לסגור את

הפנימיות בשאר הממלכה, כי אף אחד כבר לא רוצה להביא לשם ילדים. הן אפילו לא זולות יותר. כאן הפנימיות הן בחינם. חוץ מהעבודה במפעל, כלומר. "היא הוסיפה במחשבה שנייה.

סיימנו את הסיור ונכנסנו לחדר האוכל. ריחות חמאה נמסה וקינמון ליוו אותי כשניגשנו לשולחן סביבו ישבה קריסטי עם עוד כמה בנות שלא הכרתי. היא אכלה משולשי טוסט מוזהב, עם פסים חומים מושלמים לאורכו וחמאה מנצנצת ביניהם. חוטי גבינה נמשכו כשהיא הפרידה את המשולשים זה מזה. סמנתה לקחה לעצמה קערת יוגורט וגרנולה פריכה, עם תותים אגסים ופטל בשלים, מבריקים כמו סוכריות. אני מרחתי ריבת דובדבנים על פרוסת לחם טרי שעדיין עלו ממנו אדים. אכלתי בשקט אבל לא יכולתי שלא לשאול את סמנתה, "תמיד יש לכם כל כך הרבה אוכל?"

"כן! כל יום מפנקים אותנו במשהו אחר, "היא ענתה בחיוך עם שפם משוקו. "ממש טעים כאן."

כשעליתי בבוקר על הרכבת אמרתי לעצמי שיהיה בסדר. שזה רק לזמן קצר ושאחזור להורים שלי במהרה. אבל בכל זאת, כשנשכבתי לישון במיטה שלי, וכל החדר נעשה שקט, ושמעתי את הנשימות הרגועות של הבנות, לא יכולתי להתאפק ופרצתי בבכי מתחת לכרית. נכון שאני אמורה להיות פה רק באופן זמני, ואולי באמת בסדר כאן. אבל התגעעתי לאמא ואבא כל כך.

—

למחרת בבוקר, לאחר שאכלתי ערימת פנקייקים אווריריים עם אוכמניות, מטוגנים בחמאה ומוצפים בסירופ מייפל, צעדתי עם כולם בשני טורים למפעל. עמודי עשן התחילו להתרומם ברחבי העיר, מכל ארובה במפעלים שהתחילו לעבוד בהם. עקבתי בהליכה אחר רחובות העיר שלמעלה, שנבנו בצורה זהה לרחובות שהלכנו בהם, כמו בתמונת מראה. הלכנו בצל של עיר העשן, וכל פעם שעברנו מתחת לאחת מהחצרות המרובעות נכנסנו לריבוע אור שמש. זה היה כמו ללכת על לוח דמקה ענקי ולעבור ממשבצת שחורה ללבנה.

קצת כאב לי הראש כשהגענו למפעל וסמנתה הושיבה אותי לידה בשולחן העבודה. היא הזיזה את קריסטי בעדינות מקום. היא התווכחה איתה בהתחלה, אבל ויתרה לה די מהר. הארשת הזועפת נשארה לה על הפנים עוד זמן רב לאחר מכן.

במפעל כיבסו את כל הבגדים לפני ששלחו אותם לחנויות בכל רחבי הממלכה. הסקנו את התנור של דוד החימום בתורנות. היה חם, אבל למרות העשן והאפר של התנור, גם המפעל, כמו כל העיר שלמטה, היה מצוחצח מניקיון. אחראית המפעל הסתובבה ביננו, מנופפת במניפה שלה, עוזרת ומייעצת.

"למה לנו אין מניפות?" שאלתי את סמנתה בהפסקת האוכל.

"זה אחד מהכללים", היא ענתה לי בפה מלא. "רק למבוגרים מותר להסתובב עם מניפות. אני כבר מחכה לקבל את המניפה הראשונה שלי כשאהיה בת שמונה עשרה."

בסוף היום צעדנו בחזרה לפנימייה באותם שני טורים. בזמן ההליכה המפעלים הפסיקו אחד אחד לפעול, ואיתם הארובות כבו אחת אחת, משאירות רק שובל עשן קטן שגם הוא הלך ונעלם. הלכתי עם הראש למעלה, מהופנטת מהצורות שהסתחררו בבניינים של עיר העשן. אף אחד מהילדות והילדים האחרים לא התבוננו למעלה. אולי הם כבר רגילים לזה. החזרתי את המבט קדימה ולרגע היה לי כאב ראש נוראי. סמנתי שהלכה לפני היטשטשה. ניערתי את הראש. הידיים שלה נראו מוזר. היה להן צבע אפרפר. מיקדתי בה את העיניים ומצמצתי. הטשטוש עבר, היא נראתה כרגיל, אבל הראש שלי עדיין כאב.

בערב התיישבתי שוב ליד סמנתי בשולחן האוכל. היא מיד התחילה לספר לי כמה נחמד יהיה לי במפעל. הקשבתי לה בחצי אוזן ורק המהמתי מידי פעם "מממ..." לא רציתי ליהנות, רק רציתי שהזמן יעבור מהר עד שאוכל לחזור הביתה.

ארוחת הערב היתה מפוארת לא פחות מזו של אתמול. סמנתי בחרה לחם מטוגן והתחילה לחתוך אותו בדקדקנות לקוביות. כל קובייה היא טבלה בדבש והוסיפה מעל כפית שמנת חמוצה. קריסטי בחרה פנקייקים, חתכה אותם למשולשים, מרחה על כל אחד חמאה וטבלה בתערובת של סוכר חום. אני לקחתי לעצמי שתי חתיכות של בלינצ'ס עם גבינה מתוקה וריבת תותים מלמעלה והקשבתי לסמנתי שסיפרה איך היא רוצה להתקדם להיות תופרת, כששמתי לב שהיא התחילה לדבר לאט יותר ויותר, עד שהיא השתתקה.

הסתכלתי עליה. היא בהתה קדימה, עם המזלג ביד, כשדבש ושמנת מטפטפים על השולחן.

"סמנתי?" שאלתי.

היא לא ענתה.

"מה קרה?"

היא המשיכה לבהות קדימה.

הסתכלתי על שאר הבנות בשולחן. הן לא שמו לב והמשיכו לאכול כרגיל.

"מה יש לה?" שאלתי את קריסטי.

"אוי לא," היא הסתכלה עליה. "תאכלי," היא הכניסה לה את המזלג לפה. סמנתי פתחה בצייתנות את הפה והמשיכה לאכול, כשהיא בוהה באוויר.

"מה יש לה? למה היא מתנהגת ככה?"

"זה לא עניינך. פשוט תאכלי את האוכל שלך ואל תתערבי."

נעלם לי התיאבון. אבל לא התכוונתי לתת לה להשפיע עלי ככה. לקחתי בהפגנתיות עוד חתיכת בלינצ'ס ולעסתי בשתיקה, מסתכלת לצד השני של החדר.

אחרי כמה דקות קריסטי סיימה לאכול, קמה והקימה את סמנדה וגררה אותה לכיוון המדרגות. אבל היא בקושי הצליחה להזיז אותה.

"נו טוב, בואי תעזרי לי." היא קראה אלי, "אני אסביר לך בחדר."

הרמתי גבה אחת.

היא עמדה שם בחוסר סבלנות.

שתקנו שתינו עד שקמתי לאט ועזרתי לה.

—

אחרי שהשכבנו את סמנדה במיטה, קריסטי התיישבה על המיטה שלה. "זה הגיע אליה," היא אמרה.

"מה הגיע אליה?" התיישבתי מולה על המיטה שלי.

"היא נהיתה כבויה. את לא רואה? היא נדבקה בזה." היא נאנחה ושקעה עוד קצת במיטה, כאילו היא נהיתה כבדה יותר, "בסוף זה תמיד עובר. אבל עד אז..." היא השתתקה.

הסתכלתי עליה. זה כאילו שהיא לא עצמה בכלל. היא כמו קליפה ריקה, בלי מחשבות. כמו נר שמשב רוח כיבה ונשאר רק עשן כמזכרת לאש שבערה.

"מה יהיה איתה עד שזה יעבור?"

"היא תהיה ככה. לא חושבת על כלום. לא מדברת. כאילו אין לה מחשבות בראש."

"כמה זמן לוקח לזה לעבור?" שאלתי בשקט.

"חודשים..." היא הסתכלה ישר קדימה ודיברה בקול כל כך שקט שהתקרבותי אליה כדי לשמוע. "כל כמה זמן מישהו מפה כאילו נכבה. תמיד אחד הילדים או הילדות. אף פעם לא המבוגרים. אף אחד לא יודע איך זה קורה או מאיפה נדבקים." היא הסתכלה עלי שוב במבט כועס שכבר היה לי מוכר. "לי זה עדיין לא קרה, אבל אני מניחה שגם אלי זה

יגיע בסופו של דבר. וגם אליך."

"אבל אני לא יכולה שזה יקרה לי!"

"אפשר לחשוב. זה יכול לקרות לך. זה יכול לקרות לי. תעזבי את זה ולכי לישון!" היא נשכבה מתחת לשמיכה והפנתה לי את הגב.

"אני לא אעזוב את זה!" צעקתי אליה, נשכבתי במיטה שלי והפניתי לה את הגב.

אני לא יכולה לעזוב את זה. אני לא יכולה להיות כבויה. אני לא יכולה לחיות בלי המחשבות והרעיונות שלי.

שבבתי בשקט במיטה, אבל הלב שלי דפק והמחשבות הסתחררו לי בראש כמו העשן בבניינים בעיר שלמעלה.

העשן! זה מה שראיתי בידיים של סמנתה. הן היו אפורות מעשן! הוא הסתחרר מתחת לעור שלה.

נשמתי נשימה עמוקה וניסיתי להירגע.

מחר.

מחר אני אבין מה קרה לה.

ואמנע מזה לקרות לי.

—

למחרת בהפסקה במפעל לקחתי את הכריך שלי לגג. עמדתי ואכלתי והסתכלתי על העשן שיצא מהארוכה. בהתחלה הוא יצא מהארוכה כמו כל עשן רגיל, בתפיחות שנישאו כלפי מעלה והתרחבו באוויר. אבל כשהגיע בערך לגובה של הראש שלי, הוא השתנה. הוא התחיל לזוז בצורה מוזרה, לא כמו עשן רגיל, אלא כאילו יש לו מטרה. הוא הסתחרר סביב עצמו ויצר עמוד מסתובב שהלך והתהדק ככל שעלה למעלה.

כשסיימתי את הכריך היה לי כאב ראש נוראי.

טוב. אין לי ברירה. חשקתי שיניים והתחלתי לטפס על הארוכה. היו בדופן שלה יתדות שאפשר להשתמש בהן כמדרגות. כנראה בשביל מנקי הארובות.

"מה את עושה?" קריסטי הופיעה משום מקום והסתכלה עלי במבט הכועס שלה.

"תעזבי אותי." המשכתי לטפס.

"תרדי משם. מה יש לך? זה הדבר הטיפשי ביותר שראיתי בחיי."

התעלמתי ממנה. הגעתי לראש הארובה. עמדתי על הדופן שלה והושטתי יד קדימה לעשן. הוא עבר בין האצבעות שלי, חם ומסריח כמו בד רטוב שנשרף. הרמתי את היד לאזור בו הוא השתנה. שם הוא כבר לא היה חם. הוא הרגיש סמיך וצמיגי.

קפצתי וניסיתי להחזיק בשתי הידיים את העשן הצמיגי. הצלחתי לתפוס אותו אבל הוא היה חלקלק ונפלתי בחזרה למטה. התנדנדתי בחוסר יציבות על דופן הארובה.

"תפסיקי עם זה!" קריסטי צעקה, "תחזרי למטה! יכולת ליפול לתוך הארובה!"

"אני חייבת לעשות משהו. אני לא יכולה לתת לזה לקרות גם לי!"

"אפשר לחשוב! זה יכול לקרות גם לך וגם לי. אין מה לעשות!"

"אני לא יכולה שזה יקרה לי! אם אני אהיה כבויה אני עלולה למות!"

"מה פתאום! אל תהיי טיפשה! אף אחד לא מת מטיפשות!"

הסתכלנו זו על זו בלי למצמץ ופתאום בבת אחת פרצנו שתינו בצחוק.

"אבל זה כן יכול לקרות לי." אמרתי לה כשנרגעתי. "הרעיון שלי הציל אותי. ואם לא יהיו לי רעיונות כשאצטרך אותם, אני עלולה למות."

"למה שתמותי?"

"כי בפעם הקודמת שנסעתי עם ההורים שלי ברכבת כמעט מתנו כולנו. הרכבת ירדה מהפסים והקרון התהפך. ההורים שלי נפצעו כי הקרון התהפך עליהם. הם שמרו עלי ובזכותם אני לא נפצעתי. ורק בגלל הרעיון שעלה לי, למשוך אותם משם מיד, לא נהרגנו מפיצוץ הקיטור. עכשיו הם נמצאים בשיקום בבית החולים. ואני כאן."

"את באמת מתכוונת לעלות לשם?" היא שאלה אותי.

"כן. אני חייבת לגלות איך העשן קשור לזה."

"העשן? מה יש לך? מה הקשר לעשן?"

"העשן מתחת לעור. ראיתי את זה רק לשנייה. על סמנתה. כשהיא יצאה מהמפעל היום. הסתכלתי למעלה על עיר העשן. התחיל לכאוב לי הראש והעיניים שלי התבלבלו, בגלל זה חשבתי שזה היה סתם תעתוע של האור."

"מה ראית?"

"כשהחזרתי את המבט למטה סמנתי הלכה לפני. הזרועות שלה נראו קצת אפורות. והאפור זז מתחת לעור שלה. כמו שהעשן זז בעיר שלמעלה. זה היה ממש לרגע וכשמצמצתי והסתכלתי שוב זה עבר."

"אז את בכלל לא יודעת אם זה קשור."

"נכון. אני לא יודעת. אבל אולי זה כן?"

"את באת לכאן רק אתמול. זה קורה כבר שנים. מאז שהעיר נוסדה. ואף אחד לא אמר שום דבר על עשן. תאמיני לי, שאלתי."

"מה את יודעת על זה?"

היא גלגלה עיניים. "כשרק הגעתי לכאן זה קרה לשני ילדים קטנים ממני בשנה. התחלתי לשאול שאלות. תאמיני לי שניסיתי לעזור להם. המנהלת, גברת פופי, ישבה איתי שעה ארוכה וסיפרה לי כל מה שהיא יודעת. לפעמים זה קורה אחת לשבוע, לפעמים רק פעם בחודש."

"ומתי זה התחיל? כשהעיר שלמטה נוסדה? או עיר העשן שלמעלה?"

"הן הוקמו ביחד, את לא יודעת?"

"לא. לא ידעתי. אני לא מבינה אבל למה זה קורה רק לילדים ולילדות? ולמה אף אחד לא ניסה למצוא לזה פתרון?"

"בטח שניסו! אבל כל מי שזה קורה לו לא יכול לספר איך או מתי או איפה זה קרה. זה פשוט קורה ועובר מעצמו וזהו זה."

"טוב, אבל את בעצמך אמרת. אף אחד לא אמר שום דבר על עשן. אז אף אחד לא ניסה לבדוק מה קורה שם למעלה. קפצתי שוב. הפעם החזקתי חזק בעשן הצמיגי ומשכתי את עצמי למעלה. הצלחתי לעלות מעל לעשן הרגיל ולהגיע לעשן המוזר. איכשהו נעצתי בו את הרגליים ואחזתי בו בידים."

"את הטיפשה הכי גדולה בעיר הזו, אם את מתכוונת לעשות את זה. אבל אני באה איתך. אז זו כנראה אני." היא נראתה מופתעת מעצמה לא פחות משאני הופתעתי ממנה.

היא קפצה והצליחה להחזיק בעשן.

התכופפתי ונתתי לה יד.

טיפסנו לאט עם הידיים והרגליים על עמוד העשן הצמיגי והמתפתל. זה היה כמו לטפס על גבעול אפונה ענקי. גבעול אפונה ענקי, אפור ומסריח.

הוא הסתחרר לאט וגרם לנו להסתובב יחד איתו למעלה בספירלה.

"מה את מחפשת בעיר העשן בכלל?" היא שאלה.

"אם ילדות וילדים נכבים בגלל עשן שנכנס להם מתחת לעור, אני רוצה למצוא איך העשן הזה הגיע אליהן."

המשכנו לטפס בשתיקה, ואז היא אמרה, "את יודעת, כשרק הגעתי הנה, עמדתי בחדר ליד החלון והסתכלתי על עיר העשן כל יום לפני השינה. ראיתי צורות זזות שם. חשבתי לעצמי, אם זו עיר, מי גר בה? אף אחד לא מדבר על זה. אבל אחרי כמה שבועות שבהם הלכתי לישון עם כאב ראש, הפסקתי."

"טוב, אולי הגיע הזמן שנגלה."

לא העזתי להסתכל למטה עד שסיימנו לטפס ונעמדנו על רחבת עשן. באותו רגע כאב הראש נעלם. הרגליים שלנו יצרו שקעים על המשטח, אבל לא נפלנו מבעדו. העשן נמשך מעמוד הארובה ונישא הלאה, ממלא עם שאר ארובות העיר את כל החלקים של עיר העשן. הוא הזדחל ותפח מהמשטח אל קירות הבניינים, והמשיך לטפס אל הכיפות ועד קצות המגדלים המחוודים. בכל המבנים זעו תנועות קטנות של עשן מתפתל ומסתחרר ומתפיח אותם, שומר עליהם יציבים, תפוחים וזקופים.

עיר העשן התפרשה לפנינו, אפורה-חומה כמו שלולית המשקפת שמיים מעוננים. הבניינים, הכיפות והצריחים שראיתי קטנים מלמטה, התנשאו עכשיו מעלינו, כמו ענני סערה הנעים ומשתנים עם הרוח, אבל נשארים במקום. רחש דק מן הדק נשמע, כמו אוויר הנדחף ונדחס לתוך מקום צר.

הצצתי אל העיר שלמטה. היא נפרסה מתחתנו יפה, מבריקה ובוהקת בלובנה.

"גם לך כבר לא כואב הראש?"

"כן." היא הסתכלה על עיר העשן. "דווקא הייתי בטוחה שכאן הכאב יהיה הכי גרוע."

"אז מכאיב להסתכל על העשן רק מלמטה?"

"כנראה. אולי מי שגרים כאן לא רוצים שיסתכלו עליהם?"

"בואי, התקדמתי על המשטח."

"לאן?"

"נראה לי שלשם, הצבעתי קדימה ולמעלה, למגדל הגבוה ביותר."

קריסטי הנהנה, "אני מקווה שאנחנו לא עושות את הטעות הגדולה ביותר בחיים שלנו."

הלכנו ברחובות עיר העשן. למרות שהצורה שלהם היתה זהה לרחובות העיר שלמטה, הם נראו אחרת לגמרי. העשן נע לאיטו בתוך קירות הבניינים בכתמים משתנים תמידית המתפתלים ומסתלסלים בקצוות ונעלמים באוויר. לא היתה שם נפש חיה, אבל מזווית העין ראיתי תזוזות שלא נראו קשורות לקירות ולבניינים.

חלפנו על פני חצרות הבניינים. נזהרתי לא להתקרב לקצה שלהן, ורק הצצתי על העיר שלמטה. מידי פעם עברנו מעל מפעל עם ארובה שהזרימה את העשן שלה לתוך העיר שלמעלה.

התזוזות מזווית העין נהיו רבות יותר. כאילו הבניינים עצמם מנסים להשתנות ולהצמיח חדר נוסף, קיר חיצוני או גגון משופע. מידי פעם נדמה היה לי שעשן תופח בקרן רחוב או במאונך לאחד הקירות, ולזה התלוותה התחושה שמישהו מסתכל עלי מהגב. אבל כשהסתובבתי, לא היה שם אף אחד. מצמצתי כמה פעמים כדי לסלק את התחושה ששום דבר כאן לא נשאר במקום. רחש האוויר השתנה ונוספו לו שריקות קצרות וחדות, כמעט לא נשמעות.

המשכנו לפסוע על מדרכת העשן הצמיגית ביציבות מפתיעה, מוודאות שאנחנו בכיוון המגדל הגבוה. הבחנתי בכיכר העיר שלמטה, במרחק כמה רחובות מאיתנו, ובדיוק מעליה, המגדל, כשמשו פגע בי בגב, כמו חבטה. הסתובבתי וראיתי כדור עשן מתפוגג באוויר.

קריסטי משכה אותי למטה בדיוק כשכדור נוסף חלף מעל ראשינו.

נעמדנו בחזרה.

"מי שם?" היא צעקה.

כדור עשן נוסף עופף לעברנו והפעם ראיתי את היד שזרקה אותו. היא היתה דקה, אפורה-חומה וחצי שקופה. מקצות האצבעות שלה הסתלסלו סלילים דקיקים של עשן לאוויר. התכופפנו שתינו, וחפנתי בעצמי כדור עשן מהמשטח. הוא הרגיש כמו עמוד העשן שטיפסנו עליו, צמיגי ומסתובב באיטיות. זרקתי אותו הכי חזק שיכולתי לכיוון היד. הוא פגע בה והתפוגג ובמקומה הופיע פרצוף עשן שנראה נעלב. בבת אחת מלא פרצופים הציצו עלינו מכל עבר. מאחורי קירות ועמודים, מתוך החצרות והחלונות, כולם עשויים מעשן, וכולם נראים נעלבים.

הם היו קטנים, זוויתיים, אפורים-חומים וחצי שקופים. היו להם ראשים עגולים ואוזניים ארוכות מחודדות שנפלו הצידה. קווצות שיער הסתלסלו והתפוגגו למעלה מתוך הראשים שלהם, מעל פרצופים עם סנטרים משולשים, עיניים שקועות וכהות, ופיות שנמתחו למטה במורת רוח.

"סְתִלְקוּ מִכָּאן!" אחד מהם קרא, וסימן עם ראשו כשהוא שורק שריקה חדה בין שיניים קדמיות מחודדות. כאילו הוא מסלק כלב מהחדר.

"כֶּה! סְתִלְקוּ!" אחרים ואחרות הצטרפו, שרקו וזרקו עלינו עוד כדורי עשן.

"תפסיקו עם זה!" צעקתי.

"אנחנו רק רוצות לשאול אתכם כמה שאלות!" קריסטי הוסיפה.

"לְשׁוֹל שְׁאֵלוֹת? תָּם צְרִיכוֹת לְשׁוֹל אֶת הַיָּא." הם מלמלו ושרקו שריקות התפעלות.

"כה! יִדְבָּר עִם הַיָּא!"

"זֶה רְעִיּוֹן טוֹף."

"כה! טוֹף! טוֹף!"

"נ'קח תָּם לְהַיָּא."

"כה נ'קח תָּם."

"נ'קח תָּם!"

"אנחנו לא צריכות שתקחו אותנו. אנחנו נלך לשם לבד." קריסטי צעקה אליהם. "בואי, היא צעדה צעד קדימה.

מ'קרה? תָּם לא 'כולות 'תָּכֹחַ?" זה שזרק את כדור העשן הראשון יצא מאחורי הקיר והתקדם לעברנו.

"פה! מ'קרה? לאטוב 'כָּם ש'נָחֵנוּ נִיקַח 'תָּכֶם לְהַיָּא?" עוד כמה יצורי עשן יצאו אלינו בשריקות בוז.

הם היו קטנים, הגיעו בערך עד למותניים שלנו, עם רגליים קצרות, בכולן אצבעות מחודדות, שגם מקצותיהן הסתלסל עשן. הם לבשו ערבוביית בגדים שקשה היה להבחין בינה לבין הגוף שלהם כי גם היא נראתה עשויה מאותו חומר עשן צמיגי זז ומתפתל.

"פה! מ'קרה? לאטוב 'כָּם?" עוד ועוד יצורי עשן יצאו אלינו, נרגשים יותר, במקהלה של שריקות צורמות. הם התקדמו בריחוף כאילו הם נישאים ברוח הנושבת לכיוונינו, או שנמסו לתוך הרצפה וצצו מחדש במקום אחר. גם הגוף שלהם היה עשוי מעשן, שזז והתפתל בתוכם כל הזמן.

החזקתי את היד של קריסטי. היא הסתכלה עלי מופתעת, אבל לא עזבה.

הם הקיפו אותנו מכל עבר. התקרבו אלינו ונעצו בנו את העיניים האפורות כהות שלהם, מקרוב ראיתי שאין להם אישונים. רק שקעים עם עשן מסתחרר כהה יותר. כשהם הגיעו עד אלינו הם התחילו לדקור אותנו עם אצבעות העשן שלהם בגב, ודחפו אותנו קדימה. היה להם ריח של דפים נשרפים. אלה שהיו לפנינו הלכו אחורנית, מסתכלים עלינו, כל פעם צעד אחד או שניים, כך שהתקדמנו לאט ובדרך מקרטעת קדימה איתם. הם הוליכו אותנו כשהם צועקים מידי פעם, "תְּקַדְמוּ, תְּקַדְמוּ!" ו"תָּם הוֹלְכוֹת לְהַיָּא", ו"רְעִיּוֹן טוֹף", ושורקים לנו בתוך האוזניים שריקות חדות וחזקות. עד שנעצרו מול המגדל הגבוה. הוא התנשא מעלינו, אפרפר לנגד השמיים הכחולים.

"תִּכְנֹסוּ תְּכַנְסוּ." הם פינו לנו את הדרך מקדימה והמשיכו לדחוף אותנו בגב, מגחכים. עמדנו בפתח המגדל ונכנסנו למבואה עם גרם מדרגות לולייני. הם לא נכנסו איתנו אלא שרקו להם מנגינה עליזה ומעצבנת.

"טוב, לפחות צדקנו לגבי המגדל," חייכתי חיוך עקום.

"את בטוחה שכדאי לנו לעלות?" קריסטי שאלה אותי כשהתרחקנו לתוך המבואה.

"אני לא חושבת שיש לנו דרך אחרת." אמרתי לה והתחלנו לעלות.

מדרגות העשן עלו והתפתלו ונעשו צרות יותר ויותר, עד שהגענו גבוה לראש המגדל. שם הן הסתיימו ברחבת עשן, עם כיפה בצורת טיפה מחודדת למעלה וחלונות גדולים מסביב.

הרחבה היתה ריקה.

פסענו בזהירות לאמצעה.

ואז צץ ראש מתוך רצפת העשן.

הוא היה דומה לראשים שראינו קודם. אבל סביב ציצת שיער העשן שהסתלסל למעלה היתה טבעת עשן מסתחררת סביב עצמה.

הראש עלה עוד למעלה עד שכל הגוף ניצב על הרחבה.

"את השליטה של עיר העשן?" שאלתי.

"נִי הִיא." היא הסתכלה עלינו במבט אטום. "אָסור' כֶּם לִיּוֹת כָּאן. מְ'תֶם רוֹצוֹת?"

"מְ'תֶם רוֹצוֹת?" ראשים של יצורי העשן צצו, מציצים פנימה מהחלונות, נתלים מהתקרה.

"אתם אלה ששולחים את העשן לתוך אנשים, נכון?" קריסטי שאלה.

"אתם הופכים אנשים לכבויים! נכון? תודו בזה!" הוספתי.

"נִנְחֵנוּ רַק 'קָחִים מִם תְּרַעְיוֹנוֹת. 'תְּרַכֵּךְ יֵשׁ לָם רַעְיוֹנוֹת חֲדָשִׁים." המבט שלה הפך לחודר, העיניים שלי נמלאו דמעות, כמו שעומדים קרוב מידי למדורה.

"אבל זה הופך אותם לכבויים! אתם חייבים להפסיק עם זה! זה יכול להיות מסוכן!" צעקתי.

"לֹאֵלָּא. 'נִנְחֵנוּ חַיִּיבִים תְּרַעְיוֹנוֹת שֶׁלָּם." היא הנידה בראשה. "כִּכָּה ב'נִינוּ ת'עִיר עֶשֶׂן ש'לָנוּ. רוֹאוֹת?"

היא הושיטה את שתי ידיה לכיוון הרחבה ועשן זרם ממנה ועלה למעלה ויצר דגם מיניאטורי של העיר.

"תם מרתם לנו א' ליצור ת'עיר. תם מרתם לנו א' השיג ת'עשן. תם מרתם לנו א' חבר תו מארבות. היא פלטה צעקה, "זה כל רעיונות ש'כם!" היא הניפה את ידה והעיר המיניאטורית התפוגגה. "כ'שיו, מ'ני י'עשה יתכם?"

"אבל..." קריסטי ואני התחלנו למחות אבל היא נופפה בידה להשתיק אותנו.

"רואות? אנלי רעיון. אפ'חד אפ'פם לא עלה לבאן. מ'ני י'עשה יתכם כ'שיו?"

היא הסתכלה מסביב, "נו? קחו מ'ם ת'רעיונות."

כמה מיצורי העשן הושיטו אצבע ושובל דק של עשן התחיל לצאת ממנה ולהתפתל באוויר לכיווננו.

"רגע! חכי!" צעקתי.

"את לא יכולה לעשות את זה!" קריסטי צעקה איתי.

היא הסתכלה עלינו בעיניים מצומצמות.

"נ'י כ'ה כ'ולה!" חוטי העשן המשיכו להזדחל אלינו, לא בקו ישר, אלא כאילו הם מגששים אחר משהו.

"את יכולה להשאיר אותנו כאן, "צעקתי, "אנחנו לא נצא. תחשבי על זה, זה רעיון טוב."

"ת'שוב עלזה?" היא הסתכלה עלי מבולבלת. "נ'י אפ'פם לא ת'שבתי עלזה."

"כן כן, "קריסטי הצטרפה אלי, "פשוט תעזבו אותנו כאן. אנחנו לא נפריע. זה רעיון ממש טוב."

"רעיון טוף..." הם כולם התחילו למלמל.

"רעיון טוף?" היא צמצמה את עיני העשן הכהות שלה לעברנו. "ס'דר." היא נופפה שוב בידה וחוטי העשן התפוגגו באוויר.

ובבת אחת כל יצורי העשן נמסו לתוך הרצפה או הקירות, או טיפסו בזריזות אל התקרה ונעלמו. באותו הזמן הפתח של המדרגות התכסה עשן עד שנאטם לגמרי, ועמדנו בחדר סגור לגמרי, בלי שום פתח יציאה.

—

הסתכלתי על קריסטי, היא הסתכלה עלי בחזרה.

"טוב, זה היה טיפשי, " היא צחקה. התחלתי גם אני לצחוק. היינו כלואות במגדל של שליטת יצורי העשן, בלי אפשרות לצאת. צחקנו עד שנאלצנו לשבת על הרצפה.

"מה עכשיו?" קריסטי שאלה.

"בואי נחשוב איך לצאת מכאן. כל עוד יש לנו רעיונות משלנו."

"טוב. אבל בשקט, שהם לא ישמעו אותם. אממ... אפשר לטפס החוצה מהחלון. אבל המגדל הזה ממש גבוה."

"אז אולי נחכה שיבינו למטה שנעלמנו ויחפשו אותנו."

"מי יחשוב לחפש אותנו כאן?"

נאנחתי, "תורך."

"אנחנו יכולות... לחכות עד הערב."

"מה נעשה בערב?"

"שמת לב שכמעט אי אפשר לראות את עיר העשן כשחשוך?"

"כן."

"אז אולי גם הם לא ישימו לב אלינו בחושך."

"אולי... ואז מה?"

"עכשיו תורך."

"אולי ננסה לחפור בחזרה את הפתח למדרגות?"

"אבל אם נצליח הם פשוט יתפסו אותנו למטה."

"אז בואי ננסה לחפור, ונרד רק כשיחשיך."

"אם בכלל נצליח."

"כן..."

התיישבנו על רצפת העשן במקום בו היה הפתח של המדרגות. ניסינו להזיז את העשן עם כפות הידיים שלנו ולפנות אותו.

זה לא עבד.

כל פעם שהזזנו גוש עשן צמיגי, והמדרגות נגלו לנו לרגע, עשן אחר פשוט מילא את החור.

ניסינו במשך המון זמן, עד שהתיישבנו מותשות.

"זה לא עובד." קריסטי אמרה.

"אולי ננסה לחפור קצת אחרת. בואי נעבוד ביחד באותו מקום. אני אפנה עשן, ומיד אחרי את תפני באותו מקום. אולי ככה הוא לא יספיק לחזור מספיק מהר."

"טוב, שווה לנסות."

"מוכנה?"

היא התחילה לחפור עם שתי הידיים בעשן הצמיגי, וכשנוצר פתח קטן אני מיד המשכתי את החפירה. עבדנו ככה והצלחנו לפנות פתח קטן שלא הצליח להיסגר מהר כמו קודם.

"תיכנסי!" צעקתי לה תוך כדי חפירה.

"תיכנסי את!" היא צעקה אלי בחזרה.

"ניכנס ביחד!"

"טוב!"

"מוכנה?"

"בשלוש!"

"אחת, שתיים..."

"שלוש!" אמרנו ביחד וקפצנו ראש קודם אל תוך הפתח. גלשנו למטה למדרגות והעשן הסתחרר והתפתל סביב הרגליים שלנו, מתהדק סביבן, אבל הצלחנו למשוך אותן ולעבור.

התיישבנו על המדרגות. נשמתי מהר. הסתכלתי על קריסטי. גם היא נראתה מותשת. ובבת אחת שוב פרצנו בצחוק.

"ששש..." היא אמרה לבסוף. "בואי נחכה כאן עד שיחשיך. תראי איזה יופי." היא הצביעה מאחוריי. הסתובבתי וראיתי מבעד לאחד החלונות של המגדל את השמש שוקעת. מגדל העשן התמלא בצבעים יפיפים של אדום, כתום, וורוד. ישבנו בשתיקה והסתכלנו על השקיעה. "כבר כמה שנים לא ראיתי את השקיעה. אי אפשר לראות אותה מלמטה מבעד לעיר העשן. רק חתיכות שמיים צבעוניות דרך חצרות הבתים." היא אמרה.

חיכינו עוד, עד שנהיה ממש חשוך, וירדנו בשקט במדרגות.

הן היו קצת רעועות. פחות יציבות מאשר בדרך למעלה. כאילו העשן התמעט והוא פחות חזק. אולי במשך הלילה העיר קצת מתרוקנת מעשן, עד שהמפעלים נפתחים מחדש בבוקר, וזרם חדש ממלא אותה.

יצאנו מהמגדל. העיר היתה ריקה. העשן עוד הסתחרר בתוך הקירות והרצפה, אבל לאט יותר, כאילו גם הוא ישן.

הגענו בחזרה לארובה של המפעל שלנו. אבל כמובן שלא היה שם עמוד עשן! המפעל נסגר ללילה.

"אוי לא!" קריסטי קראה.

"איך נרד מכאן?" שאלתי.

"כל הארובות כבות בלילה." היא אמרה והתיישרה על משטח העשן. "אנחנו תקועות כאן, ובבוקר יצורי העשן בטח יתפסו אותנו. והפעם בטוח יגנבו ממנו את הרעיונות שלנו."

"אנחנו לא יכולות לוותר בכזו קלות." משכתי לה את היד, "בואי!"

היא נעמדה והלכה אחרי בחוסר רצון.

הלכנו בזהירות, מתחמקות מהחצרות ריקות מהעשן, שהיה קשה להבחין בהן בחושך, כדי לא ליפול דרכן.

הסתכלתי למטה דרך כל חצר, מחפשת ארובה שעוד מעשנת.

הלכנו דרך חצי מהעיר עד שהבחנתי במשהו למטה.

"הנה! תראי!" הצבעתי. היה שם עמוד דק של עשן, מארובה שכנראה כובתה רק עכשיו ועדיין עישנה.

"רוצי!" קריסטי התחילה לרוץ בשיא המהירות אליה.

רצתי אחריה, והגענו לרחבה של עמוד העשן, כשהוא דק כמו חבל.

"בואי!" היא ירדה והחזיקה בו.

ירדתי אחריה. חבל העשן הרגיש צמיגי כמו עמוד העשן שלנו, וגם הוא הסתובב לאיטו. אבל הוא הלך ונעשה דק ככל שירדנו.

מיהרנו ככל שיכולנו, וכשהגענו למטה לארובה הוא ממש היה חוט. קפצנו למעקה וראינו את החוט הופך לסליל עשן ונעלם מתוך הארובה.

רצנו כל הדרך חזרה לפנימייה, והגענו כשגברת פופי פתחה לנו את הדלת, מנופפת במהירות במניפה שלה. היא חיבקה את שתינו וצעקה כמה שהיא דאגה לנו ואיפה היינו, ושאסור לנו בשום פנים ואופן להסתובב בשעה כל כך מאוחרת בחוץ.

התפרצנו בין הדיבורים שלה, והסברנו לה בעירבובייה על עיר העשן, ועל יצורי העשן, ועל גניבת הרעיונות שלהם. כשהיא גמרה לצעוק עלינו ואנחנו גמרנו להסביר לה, עמדנו שלושתינו בשקט.

"אתן בטוחות שזה מה שהם עושים?" היא שאלה לבסוף.

"כן, הם בעצמם אמרו לנו את זה."

"טוב, אני אצטרך לבקש לדבר בפני מועצת העיר. הם מתכנסים עוד שבועיים. אעלה את הנושא בפניהם וננסה לחשוב על רעיונות לטפל בנושא."

"עוד שבועיים?" קראתי, "זה יותר מידי זמן. צריך לטפל בזה עכשיו!"

"חמודה," היא ליטפה לי את השיער, ונראתה עצובה, "דברים כאלה לוקחים זמן. לכו לישון ותנו למבוגרים לטפל בזה. אל תדאגו."

הסתכלתי על קריסטי והיא הסתכלה עלי בחזרה. הלכנו ביחד לחדר שלנו.

"אנחנו לא יכולות לחכות שהמבוגרים יפתרו את זה." מיד אמרתי לה כשנכנסנו.

"הם תמיד חושבים יותר מידי. עד שהם ימצאו פתרון יצורי העשן עוד עלולים לחפש ולמצוא אותנו ולכבות אותנו, כמו שהם רצו."

"אנחנו צריכות לטפל בזה בעצמנו."

"מחר!"

"כן. מחר על הבוקר. אני יודעת בדיוק מה אנחנו צריכות לעשות."

—

בארוחת הבוקר לחשנו לשתי הילדות הנוספות בשולחן שלנו את התוכנית, והתחלנו להעביר אותה בסוד לכל שאר הילדים והילדות בפנימייה עד שיצאנו לעבודה במפעל.

נעמדנו בשני טורים והתחלנו לצעוד. הסתכלתי על עיר העשן שבשמיים. היא נראתה חצי שקופה, כמו בכל בוקר. אבל הפעם כשהתחיל לכאוב לי הראש, ידעתי מה אני צריכה לעשות.

שני הטורים הגיעו לשער המפעל.

"עכשיו!" צעקנו אני וקריסטי ביחד. כל הילדים והילדות התפזרו והתחילו לרוץ ברחובות העיר. המבצע יצא לדרך.

כל זוג ילדים הלך למפעל אחר, והסביר לילדים וילדות שם מה לעשות. אני וקריסטי רצנו לכיכר העיר.

נעמדנו על הבמה הקטנה וחיכינו. לאט לאט, ילדים וילדות מכל רחבי העיר התחילו להגיע ולהתאסף בכיכר.

"שביתה! שביתה!" התחלנו לצעוק, והם הצטרפו.

עוד ועוד ילדים וילדות הגיעו והצטרפו לצעקות, עד שכל ילדי וילדות העיר עמדו ביחד איתנו בכיכר וצעקנו ביחד, "שביתה! שביתה!"

רקענו ברגליים. מחאנו כפיים. הלב שלי דהר בקצב המחיאות.

ואז המנהלת פופי הגיעה לכיכר, יחד עם אישה נוספת, שפילסה להן דרך לבמה. היא היתה זקנה, עם שיער לבן אסוף בפקעת הדוקה, עם חליפה אפורה-כסופה ונעלי עקב גבוהות. ביד אחת היא החזיקה מניפה כסופה, ובידה השניה סיגריה ארוכה ודקיקה, עם עשן מסתלסל מקצה. שתיהן נופפו במניפות שלהן כאילו הן רוצות לעופף משם.

"את הנערה החדשה שהגיעה אלינו לעיר לפני כמה ימים, נכון?" היא שאלה כשעלתה לבמה. המנהלת פופי נשארה למטה, צמודה לבמה.

"כן. אני נל, אמרתי לה, "אני..." אבל היא לא נתנה לי לדבר, ואמרה בחיוך חמוץ, "נלי חמודה, הגיע הזמן להפסיק עם ההמולה הזו. תגידי להם להפסיק. קריסטי, גם את."

"נל. לא נלי. ואנחנו לא נפסיק. אנחנו בשביתה."

"נכון!" קריסטי הוסיפה.

"שקט!" היא נפנתה לקהל, "שקט!"

אבל לא שמעו אותה, או התעלמו.

היא התחילה להתרגז, וראיתי את הגבה השמאלית שלה קופצת, "אני ראשת העיר ואתם תקשיבו לי כשאני מדברת!" היא צעקה.

אני וקריסטי צעדנו צעד אחורה ממנה, אבל הילדים והילדות בכיכר המשיכו לצעוק, "שביתה! שביתה!"

"את לא מבינה..." קריסטי התחילה להגיד לה, אבל שוב היא לא נתנה לנו לדבר, "אתם יוצרים בלאגן ומהומה בכיכר!" היא צעקה לעברם ועיקמה את האף. "שקט! מיד!"

אף אחד לא התייחס אליה.

"אנחנו רק רוצות..." ניסיתי שוב, אבל ללא הועיל. היא קירבה את הפנים שלה אלי ואמרה בקול רועם, "נלי, את לא רוצה להסתבך איתי. תפסיקו את האַנְדֶּרְלִמוּסְיָה הזו מיד!"

זהו. נמאס לי. "נל. לא נלי. ואת לא יכולה להשתיק אותנו!" אמרתי בשקט.

ראיתי את הפנים שלה מאדימות, והיא לקחה נשימה עמוקה, כאילו היא עומדת להוציא את הצעקה החזקה ביותר שהיא יכולה להשמיע, אבל פתאום כולם השתתקו. הסתכלנו על הקהל וראינו שכולם מסתכלים למעלה.

חוטים דקים ואפורים התחילו לזלוג למטה מהשמיים.

הילדים והילדות בכיכר הצטופפו כשהחוטים ירדו והתעבו ונהפכו לענני עשן מתפתלים ומסתחררים, עד שנגעו ברחבה ונהפכו ליצורי עשן, ובראשם 'היא'. האוויר נמלא ריח ענפים ירוקים נשרפים. הילדים והילדות בכיכר נראו מפוחדים, הצטופפו בחבורות והתרחקו ככל שיכלו מחבורת יצורי העשן. ראשת העיר והמנהלת פופי התחילו לנפנף נמרצות במניפות שלהן.

"תם!" שליטת יצורי העשן הצביעה עלי ועל קריסטי. "מֶרְתֵּן ש'לא תִּצָּאוּ לְשׁוּמְקוֹם!"

"היא שָׁל הֶלְמֶטָה!" היא הצביעה על ראשת העיירה. "גִּידִי לָם! ז'לא סֶדֶר."

"אל תדאגי, אני אטפל..." ראשת העיר התחילה להגיד, אבל הפעם אני לא נתתי לה לסיים את המשפט וצעקתי, "אתם לא יכולים להמשיך לכבות ילדים וילדות! זה מה שלא בסדר!"

"אַבֶּל נִחְנּוּ צָכִים ת'רְעִינּוֹת שְׁלָם." אִינְלֶנוּ רְעִינּוֹת מְשֻׁלָּנוּ. מָה נ'שָׁה?" היא הרימה שתי ידיים כאילו אין מה לעשות וככה זה.

"את לא מבינה, ראשת העיר הסתכלה עלי, "יש לנו הסכם בין שתי הערים."

"כֹּה. אִם נִחְנּוּ לֹא נִקַּח תְּעֻשָׁן שְׁכָם, וְת'לְכִלוּ וְת'פִיחַ וְת'כָּל זֶה, הָעִיר שְׁכָם תִּהְיֶה מְסֻרִיחָה בִּישִׁיבִילָכֶם וּמְלֻכָּת! וְתָם תִּיּוֹ חוֹלִים וְתָם תַּמּוּתוֹ מִישִׁיעוּלִים!"

ראשת העיר נראתה מזועזעת, "אתם לא תבטלו את ההסכם ביננו! אני לא אסכים לזה!" היא נופפה כל כך חזק במניפה שלה שחשבתי שהיא עלולה לעלות באש.

"בגלל זה אתם משתמשים במניפות?" קריסטי צעקה פתאום. "זה מפריע לעשן לחדור אליכם! אתם ידעתם על גניבת הרעיונות כל הזמן הזה ובגלל זה לא הרשיתם לנו להשתמש בהן!"

"שֶׁקֶט! שֶׁקֶט! תָּם מְבַלְבָּלוֹת 'וְתִי! אֲנִי מְצַלִּיחָה לְהִבִּין מָה 'תָּם אֹמְרוֹת. דִּי! אֲנִי פָּשׁוּט 'קָח לְכוּלְכֶם תְּרַעְיוֹנוֹת עַד שְׁבִין הַפֶּל."

היא שרקה שריקה חזקה וארוכה, ולאט לאט כל יצורי העשן הצטרפו אליה בשריקות, עד שנדמה שהאוויר עצמו שורק. ואז הם התמוגגו לעשן שהתמזג לעמוד עשן אחד גדול, אבל הוא לא עלה למעלה כמו גבעול העשן שטיפסנו עליו, אלא הסתחרר סביב הכיכר, מעל כולנו, ולאט לאט התחיל לרדת למטה, סובב כמו טבעת סביבנו ומאיים לחנוק את כולנו בתוכו. הילדים והילדות בקצוות הכיכר התחילו להשתעל. בהתחלה רק שיעול אחד או שניים, אבל בהדרגה השיעולים נעשו תכופים יותר עד שהם התחרו בעוצמת השריקות.

הריח התגבר ונהפך לריח חריף של מדורת אמצע הקיץ שנשרפת ונשרפת במשך שעות. גם אני התחלתי להשתעל, ואיתי קריסטי והמנהלת וראשת העיר.

שליטת יצורי העשן הגבירה את השריקה.

ניסיתי לאטום אזניים אבל השריקה חדרה ואיימה להחריש כל דבר אחר.

לא הצלחתי לדבר, לא הצלחתי לחשוב על כלום. ואז הרגשתי את היד של קריסטי מגששת אחרי שלי. היא עזרה לי להירגע. עצרתי את הנשימה לרגע ואז צעקתי, "למה אתם בכלל גונבים את הרעיונות? למה שפשוט לא תבקשו אותם?"

השליטה המשיכה לשרוק, אבל היא הסתכלה עלי בגבות עשן מכווצות ולאט נתנה לשריקה לדעוך. טבעת העשן המשיכה להסתובב סביב הכיכר, אבל עלתה וריחפה קצת מעל הראשים. השיעולים נרגעו ונותרו רק בודדים.

"ל'בִּקֵּשׁ?" היא שאלה לבסוף, מבולבלת.

"כן." אמרתי לה קצרת נשימה. "אתם צריכים רעיונות כשיש לכם בעיה, נכון? למה שלא פשוט תבקשו?"

"כן! פשוט תשאלו אותנו ואנחנו נגיד לכם מה הרעיונות שלנו." קריסטי הוסיפה.

"כֶּה?"

"כן! תנסי. תשאלי."

היא הסתכלה עלי בעיניים אפורות שהיו כהות עוד יותר מקודם, "נו! מָה 'תָּם 'מְרִים שְׁרַעְיוֹן שְׁכֶם לִיפְתֹּר תְּבַעֲיָה הַזֹּאת?"

הסתכלתי על קריסטי. "טוב, אנחנו יכולות לארגן מפגשים." היא אמרה. "אתם תבואו עם הבעיות שלכם, ואנשים מכל העיר יבואו ויציעו לכם רעיונות איך לפתור אותן. אפשר להתחלק ברעיונות, לא צריך לגנוב אותם."

"לא?"

"לא!"

"נן!"

"אז בסדר?"

"סדר. סדר. נחננו ניקרא ל'כם לימפגש. אבל חסר'כם שלא תבואו!"

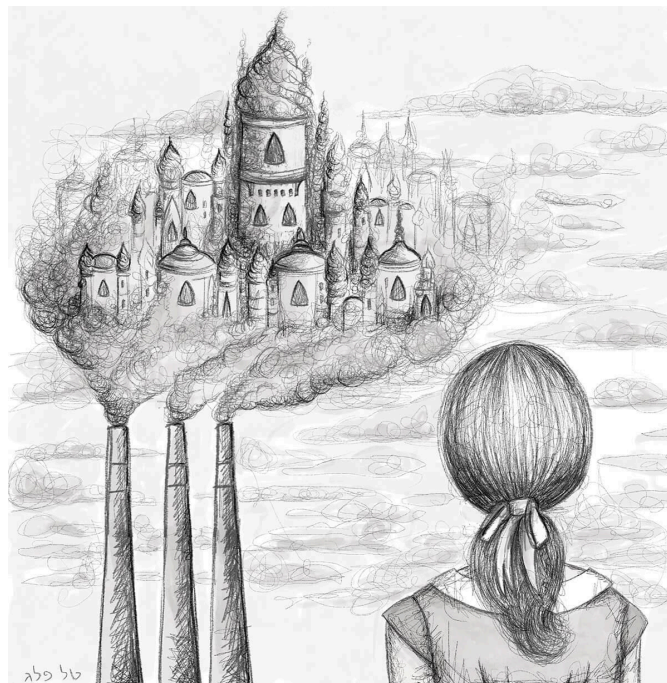
"אנחנו נבוא!" קראנו ביחד אני וקריסטי, וכל הילדים והילדות מחאו כפיים.

השליטה הנידה בראשה, ושרקה שלוש שריקות קצרות בין השיניים. טבעת העשן התחלקה לענני עשן נפרדים. היא שרקה שריקה מסתלסלת, והתנדפה בעצמה לענן עשן שהתרומם למעלה. שאר העננים הסתלסלו אחריה למעלה, לעיר העשן שבשמיים.

—

נכנסנו לחדר שלנו. נשענתי החוצה מהחלון והסתכלתי למעלה אל השמיים. העיר כבר לא גרמה לי לכאב ראש. יכולתי לראות תנועות זעירות בין הבניינים. קריסטי וסמנתה הצטרפו אלי והתבוננו שלוש שניות בשמיים ההולכים ומחשיכים. סמנתה חזרה לעצמה כשיצורי העשן עלו למעלה.

אולי בכל זאת באמת יהיה לי נחמד פה, חשבתי. קריסטי וסמנתה חייבו אלי. חייבתי בחזרה. אולי נערו שמחות זה דווקא נחמד. מעניין אם גם אני יכולה להיות אחת כזו.

שוד אירוטי / נוגה הררי

קבוצת שודדים ובראשם מפקדת מסתורית פורצת לרכבת במטרה לשדוד תכשיטים ואולי יותר מזה, אך כשהמפקדת מגיעה לחדר של הנסיך העניינים מתחילים להסתבך.

אזהרות תוכן: תיאורי מין גרפיים
תגיות נוספות: פשע, אירוטי, FM, שליטה

אורך: 2058 מילים

[הסיפור בהקראת נבט טחנאי \(14:14 דקות\)](#)

דלת הרכבת שנסעה במדבר נפתחה בחבטה שנשמעה כמו בעיטה, והמשחק התחיל. קבוצת רעולי פנים הסתערה לתוך הרכבת המלאה אנשים בבגדים מכובדים, שמלות, חליפות, תסרוקות מהודרות ותכשיטים נוצצים, והפתיעה את כל מי שהיה באמצע טבילת עוגיות ומזיגת תה מהקנקן. הם כיוונו אקדחים בתוך שניות אל הגברות הצורחות שנתנו להם את שרשראות הפנינים ועגילי הספיר שלהן, ותפסו בהן בחוזקה עד שהבעלים שלהן, שפניהם החווירו אט-אט, הסכימו למסור את שעוני הזהב שבביסיהם. אחד השודדים, בעל צחוק רע במיוחד, תפס באחת הנשים והחל לגרור אותה אחורה בחוזקה, אבל נבלם ע"י אחד אחר, כנראה המנהיג, שאמר לו בטון שאי אפשר להתווכח איתו: "לא. אמרנו שניכנס, נגנוב כל מה שאפשר ונצא. זהו."

הכרטיסן הלבוש מדים כחולים וכובע עמד מבולבל לרגע – האם הקול של המנהיג לא נשמע קצת נשי? אך הוא לא הספיק לחשוב על כך יותר מדי זמן, כי המנהיג הפיל אותו מיד על הפנים בחיבור שבין קרונות הרכבת, ואמר לאנשיו: "החדר של הנסיך נמצא שם בקצה. תשמרו עליי מבחוץ ונצא כמה שיותר מהר." פורטונה, האחראית על חוליית השודדים, התקרבה לחדר האחרון בטור חדרי הרכבת, שכללה גם לינה. זו הייתה הסיבה האמיתית להסתערות דווקא על הרכבת הזו, כשיש כל כך הרבה סיכון וגורמים שיוכלו לעמוד בדרכם: התכשיטים של הנסיך. ואולי עוד אוצרות, כמו שאמרה השמועה. אם אפשר לקרוא "שמועה" לסוחר חיות לא חוקי שהיא סחטה על ידי כיוון של פגיון חד לגרונו. כמו כולם, בסוף הוא דיבר. היא עצרה מול הדלת ונשמה לרגע עמוק, בדקה שהמצב בשליטה מחוץ לדלת, שהשודדים שלה מכתרים את האנשים ולא נותנים לאף אחד להזעיק עזרה וגם לא מתפרעים יותר מדי. 'שודדת מוסרית, הא?' היא חשבה באירוניה לפני שפרצה את הדלת.

מבטה ריחף במהירות סביב החדר המפואר, שהיה מלא תמונות יקרות, בגדי נשף שחלקם נזרקו על הרצפה, מיטת אפיריון ללא ההינומה ו- מה שהיא חיפשה, כמו שהסוחר אמר, שידת מגירות מעץ מהגוני. היא הסתערה אל תוך החדר, ופתחה באחת את המגירה התחתונה, זו שידעה מנסיונה שאנשים לרוב מחביאים בתוכה דברים. היא צדקה בניחוש הראשון, ולרגע הסתנוורה מכמות האוצרות, טבעות הזהב, שרשראות האזמרגד, הנזר

המעוטר אבנים יקרות ופנינים, ו- מה זה, מפת אוצר? היא לא הרשתה לתדהמה לחלחל אליה, וזרקה את הכל לתוך שק עור שהכינה מראש ליד. היא התכוננה לקום ולברוח כש-

"את יפה, מי את?" המילים צלפו בה מאחור, אך היא הסתובבה לאט, לא להראות שהופתעה. לחרדתה גילתה שהברדס שבו עטפה את כל גופה כולל ראשה ושיערה השתחרר קצת כשהתכופפה למגירה, וחשף מעט משיערה האדמוני הארוך.

ומולה הוא שכב, כנראה לפני זה היה קבור בשמיכת הפוך בצבע שמנת ולכן לא הבחינה בו, משום מה הוא לא היה בשעת הטה כמו כולם - נשען בשכיבה על הגב וידיו פרושות מאחורי ראשו, תלתליו החומים משומנים, הבגד העליון הכחול שלו פתוח מעט, ומבטו ערמומי.

"הנסיך, אתה כאן? לא שמתי לב," היא אמרה בקול מתוק שנועד להסיח את דעתו, כאילו הייתה רק משרתת שבאה לנקות את החדר, אבל נראה שהנסיך לא עד כדי כך טיפש.

הוא זינק לעמידה במטרה ברורה להפיל אותה לרצפה, אבל היא הייתה זריזה יותר. האימונים והניסיון שלה בשוד בהחלט הצדיקו את עצמם. חוץ מזה, היא חשדה שאולי הוא ריחם עליה; אם לא הייתה נחשפת והיה חושב שמדובר בגבר, בוודאי היה מפיל אותה בבעיטה ישר מהמיטה. 'לא נורא. הרי אני לא ארחם עליו.'

היא הצליחה להפיל אותו בחזרה על המיטה בחבטה, שם ניצבה מעליו לרגע קצר, ואז הצליחה לאזוק את ידיו אל בסיס מיטת האפיריון, שכצפוי גם הוא היה מפוסל בצורות של פרחים ועלים.

פורטונה תהתה לרגע מה לעשות בו, והאם פשוט להסתלק עם השלל. אבל הוא עלול לצעוק ולהזעיק את השומרים שלו. כאילו בתשובה למחשבותיה, הנסיך הסתכל ברמיזה על פלג גופו התחתון ואמר לה: "הביטי למטה." רק אז היא שמה לב שהנסיך, מעבר לבגד העליון הפתוח, לובש רק כיסוי חלציים ותו לא, שברגע זה נראה קצת... מתחיל להתנפח.

פורטונה כמעט קפצה מעלה, אבל הבינה שבידיה הזדמנות לעכב אותו. ואולי היה שם עוד משהו שהיא לא הבינה. היא סידרה את הברדס ורצה אל דלת החדר לרגע, וצעקה: "תיקחו מה שתוכלו ותצאו מכאן! אני אעכב אותם ואצא בעצמי!" ותהתה אם היא עלולה לשלם על ההחלטה הזו בחייה.

"כן, המפקד!" צעק אחד הפקודים שלה, והיא חזרה לחדר ונעלה את הדלת.

"אז, אף אחד כאן לא יודע שאת אישה?" אמר הנסיך וסקר אותה כאילו הברדס לא מטעה אותו כלל. כמובן שזה היה סוד; הסכנה לחייה ולגופה הייתה גדולה הרבה יותר אם ידעו שהיא אישה. לא היו מנסים רק להרוג אותה אלא לעשות דברים נוספים.

פורטונה חשבה לרגע אחד, ואז הסירה את הברדס מראשה, חושפת ראש מלא שיער אדום כאש, שהתארך וחשף את הצמות הקלועות בו כשפיזרה את שיערה. עיניים ירוקות צלולות ושפתיים אדומות ניבטו מבעד לרעמה. הנסיך נראה מוקסם, מבטו לא ירד ממנה, אבל למרבה הפלא, הוא לא התנהג כמו רוב הגברים שיצא לה לפגוש, הוא לא התנהג כאילו היא שייכת לו או ליקק שפתיים בצורה נתעבת. גם בצוות שלה היא נאלצה מדי פעם להדוף חיילים שניסו להתקרב אליה יותר מדי. הם היו גסים, רצו בה רק כגוף לפורקן.

היא התקרבה אליו בצעדים אטיים, הסתובבה מול המיטה, למעשה נהנית מזה שמבטו עוקב אחריה והיא השולטת בסיטואציה. היא קירבה את פניה אליו אבל לא נגעה בו. "אתה תיתן לי ללכת עם השלל, הנסיך?" היא שאלה באטיות. "אתה יודע שאם תנסה עכשיו לברוח או לתמרן אותי באיזו דרך, זה לא ייגמר טוב."

"חס וחלילה", הוא נעץ בה מבט. עיניו היו ירוקות ויפות, ונראו קצת מוכרות בצורה מעורפלת.

היא התקרבה לשפתיו ולשונה ליקקה את שפתיו. הוא נאנח. היא ליטפה את גופו כלפי מטה, החזה שלו היה די נוקשה וחזק. הנסיך עשה אימונים?

לשונה שקעה בפיו בינתיים, הוא שיתף פעולה. היה משהו מרגש ומדליק בהיותו נתון לשליטתה ואפילו כבול. היא שיחקה עם הלשון בלשונו, אבל השתדלה שלא לגמרי לאבד את דעתה.

"תוריד", הוא ביקש כשהתנתקו לרגע, ועיניו פנו אל כיסוי החלציים. מטרתה הייתה להסיח את דעתו, ועד כה זה עבד מצוין. היא התמקמה לאט לצדו על מיטת האפיריון, רגליו לא נראו כאילו הן עומדות לבעוט בה או בכלל להתנגד.

היא הסירה את כיסוי החלציים ואחזה באיבר שמתחתיהן בזמן שטיפסה מעליו, ורק אז, כשהרגישה את הנסיך מתרכך והאיבר מתחיל להתקשות, הביטה לרגע מטה וראתה אותו, דמוי מוט קטן ויחסית ארוך, שעליו היא העבירה את אגודלה בעדינות תוך שאחזה בבסיס איברו.

"תוריד... את ה... ברדס", הנסיך ניסה לדבר ברהיטות תוך נשימות עמוקות. אבל היא לא התכוונה לתת לו את מבוקשו כל כך מהר, בטח לא בלי שריככה אותו עוד קצת.

"עוד לא", קולה היה נמוך כשראשה האדמוני הלך וירד, נישק את החזה והבטן שלו עד שהתמקם ממש מול האיבר, נשענת מעל רגליו. אבל היא הייתה חייבת לוודא.

"אתה מבין שאם עכשיו אתה תקרא לשומרים או תעשה לי בעיה אני יכולה לנשוך?" ניצוץ הבזיק בעיניה.

אבל התגובה שלו הייתה לא צפויה. הוא התבונן בשפתיה המשוחות באודם ליד איברו ושאל: "כן, אבל... את תמיד שמה אודם לפני שוד? לכל מקרה שיבוא?" היא הופתעה מחיובו וכשקרץ, היא ניסתה להסוות חיוך.

היא נישקה אותו כמה פעמים, מהעטרת שלמעלה עד הבסיס. ואז, בתנועה ארוכה, ליקקה אותו מלמעלה עד למטה. היא הביטה לכיוון פניו, והוא נאנק אבל ניסה להמשיך להביט בה, בעיניה המהפנטות. היא המשיכה לענג אותו, ליקקה באטיות שוב ושוב מלמעלה למטה, הביטה ישר לעיניו כשעטפה בלשונה את הקצה שהחל להירטב בפיה, שיחקה בו. הנסיך נאנח יותר בחוזקה, לא היה דבר מושך יותר בעיניו מאשר האישה בעלת השיער האדום הארוך, העיניים הירוקות הבהקות והלשון השובבה. הוא היה שלה ברגע זה, והחלו להישמע מבחוץ רעשים.

פורטונה נכנסה לריכוז שאולי היה מסוכן לה. במבט נוסף לעיני הנסיך, היא רכנה מעלה, אחזה באיבר והחלה להכניס את הקצה ולמצוץ אותו קצת. הנסיך נאבק קצת באזיקים, נראה היה שהוא רוצה לאחוז לה בראש כדי שתנוע מהר יותר, והוא גם ניסה להזיז את רגליו כמו כדי לתפוס אותה. אבל היא חסמה את רגליו, ואז אחזה באיבר וליקקה אותו שוב באטיות. ואז הכניסה אותו בבת אחת לפה, עד כמה שהיה לה נעים והרגישה שהוא ממלא אותה, והחלה לסובב את פיה סביבו, למצוץ.

התגובה שלו הייתה כמעט פתאומית: עיניו התכוונו, קולו הצטרד והוא אמר בשקט: "תעלי עליי. בואי... אני צריך אותך..." מבחוץ החלו להישמע קולות רמים, התנגשויות וחבטות, שהראו שהיציאה של חוליית השודדים מהרכבת נתקלה בהתנגדות.

פורטונה התלבטה, שוב, אם לצאת אליהם וזהו. אך הפעם משהו אחר הניע אותה. האם זה אנוכי לחשוב על זה שלא היה לה סיפוק מיני כל כך הרבה זמן? איש מחייליה לא היה עושה זאת, אף אחד מהאנשים שהכירה. איך זה יכול להיות פחות חשוב? ואז מה אם מצאה לרגע אחד פיסת חופש דווקא כאן, באמצע שוד עם נסיך שכבלה למיטה?

סביר להניח שלא חשבה בהיגיון, אבל היא לא ממש חשבה. היא הסירה את כל הברדס השחור מגופה וחשפה בגדים צמודי גוף בגווני ירוקים-כחולים, בדוגמה דמויית קשקשים. כהרף עין, היא הסירה את החלק התחתון כמעט עד לסוף רגליה, שתוכל להחזיר אותו במהרה, וטיפסה לשבת על הנסיך כמו הייתה תורן של אונייה בים.

החלק התחתון שלה היה חשוף לגמרי; היא אחזה בגופו של הנסיך והתחככה באיברו, כבר לא מסוגלת להסתיר את העונג. ואז, היא החלה לנסות להכניס את איברו לתוכה. בהתחלה היה בזה קצת קושי, אבל היא הצליחה, והרגישה אותו ממלא אותה ומוצק, והיא עצמה עיניים והרגישה עצמה כמו מרחפת, כאילו היא שולטת על הנסיעה, בעוד הוא נכנס כל פעם עוד קצת, היא כמו אישה פרועה ונהדרת כמו שרצתה להיות, ולא האישה ההישרדותית שנהפכה להיות. ישבנה נע עליו, היא שרטה את החזה המוצק, רעבה, הנסיך בוודאי רצה לאחוז בה חזק אבל לא היה יכול אז סובב את איברו בצורה שנגעה גם בדגדגן שלה וכמעט שיגרה אותה בבלון פורח...

ואז, היא הביטה בעיניים הירוקות ההן שנפקחו מולה. גל של זיכרונות מהעבר עלה מולה. הסיבה שבכלל נאלצה לברוח ולהצטרף אל חבורת השודדים. הילדות שהתנפצה. ו... מבטה עבר אל מפת האוצר ועיניה נפערו. היא ידעה מי הוא הנסיך.

היא כמעט לא רצתה להרגיש איך קמה מהנסיך, אספה את בגדיה והתלבשה במהירות שיא כולל הכיסוי השחור המטשטש לגופה, ופנתה להרים מהרצפה את שק השלל כדי להעמיס על כתפה, תוך כדי קולות האלימות, הצעקות ואפילו שתי יריות שקיוותה שהיו תועות. היא לא רצתה לשמוע את הנסיך, פניו המופתעות היו כהבזק שהיה עליה להעלים; היא רצתה לצאת משם כמה שיותר מהר.

ואז, אחד החיילים היותר טיפשים בחוליה חבט בדלת החדר וקרא: "המפקדת פורטונה, אנחנו עוזבים, יש לנו פצועים קל, את מגיעה?" היא אישרה במהירות, שמחה שהם חיכו לה בסוף; אולי זה אומר שהם רצו להגן עליה או לא סרים למרותה עד הסוף. אבל כרגע זה אולי יציל אותם.

"פורטונה?" אמר הנסיך מאחוריה, וכשהעיפה בו מבט לרגע ידעה שהוא זיהה את השם.

"תשכח שנפגשנו, הנסיך", היא אמרה, שחררה את הנעילה ופתחה את הדלת בחבטה, מוכנה להילחם כדי לצאת החוצה.

"את יכולה לקרוא לי ג'ורג'", הוא אמר לפני שהדלת נסגרה, והיא הרגישה כמו צמרמורת פתאומית בעורף.

בחוץ היה בלגן - הגברים בחליפות קרועות ותסרוקות שהתפרעו נראו קצת כמו חיות במלכודת שאין להן מה להפסיד, כל השולחנות והכיסאות נפלו לצדדים, השיער של אחת הנשים העלה עשן כנראה מירייה שכמעט פגעה בה והיא מלמלה בבהלה.

הפרט האחרון במצב היה שלושה גברים חסונים שחסמו את דלת הקרון החוצה, כולל הכרטיסן שכנראה כבר התאושש מהמכה בראש. 'מעולם לא ראיתי אנשים כל כך נחوشים למנוע משודדים להימלט עם רכושם כשיש להם סכנת מוות', היא חשבה. 'אולי מפני שהנשים שלהם כמעט נפגעו'. הגברים שמול דלת הקרון אחזו בכיסאות ואגרטלים, השליכו אותם לכיוון כל שודד שניסה להתקרב וניסו להגן על עצמם. אבל היא רצתה להוציא אותם מהסיטואציה הזו ומהר.

היא לקחה במהירות מאחד מפקודיה אקדח וכיוונה אותו ממרחק סביר אל הגברים, ואמרה בחדות ובקור, בניסיון לעבות את קולה: "או שאתם נותנים לנו לעבור או שאני אירה בכך במקום שממנו יוצאים ילדים." הגברים נרתעו אינסטינקטיבית לרגע, מה שנתן לשני הפקודים הכי נאמנים לה לדחוף אותם ולפרוץ דרך החוצה. הרכבת עדיין הייתה בנסיעה, הם ייאלצו לקפוץ החוצה בזמן שהיא נוסעת, אל חולות המדבר שבחוץ, אי אפשר היה להסתכן בעצירת הרכבת ושירדפו אחריהם.

פורטונה ניסתה להשתחל החוצה ראשונה, ואז תפס בזרועה בחוזקה מישהו – הכרטיסן. "את לא אישה, בעצם?" וקולו משום מה נשמע כחיית טרף, כאילו היה מלא זעם על השוד, ואולי ראה בה מטרה קלה. הוא תפס בברדס השחור שלראשה, נגלה ממנו שיערה האדום שעדיין היה פזור, כאילו הייתה מכשפה בורחת משריפה על המוקד בכנסייה בימי הביניים.

אך לא היום. הפקוד הנאמן שלה הפיל אותו בחוזקה הצידה (בפעם השנייה באותו יום) ונתן לה מקום לקפוץ החוצה. היא נפלה ונחבטה מעט, אבל למזלה נחתה על החול, ואחריה יצאה שאר החוליה. חלקם צולעים או כואבים, לא עם כל השלל שתכננו, אבל למזלה, שק התכשיטים של הנסיך היה שם. כולל מפת האוצר. "המפקדת", אמר איקארון, הפקוד הכי נאמן לה וזה שהיה במידה מסוימת הכי קרוב אליה, מחזיק בחבר אחר בחולייה שצלע, "יש בינינו פצועים קל. נצטרך לעצור, לראות איך האספקה שלנו לפני שנמשיך. את בסדר? מה הצלחת לקחת מהחדר ההוא?"

היא הביטה בשק העור שלה, חשבה על מפת האוצר; ואז, בעוד רוח מדבר קלה החלה להעיף עליהם חול והשמש מתחילה לרדת מאמצע השמיים, היא חשבה גם על זמנים אחרים.

"אני יודעת מה היעד הבא שלנו", היא אמרה.

הרכבת בינתיים המשיכה להתפתל במסלולה על המסילה, בין הדיונות והקקטוסים, אל שמש המדבר.

שביל ישראל / נוגה הררי

לוחמת משוחררת וסרבנית מצפון נפגשות בטיול בשביל ישראל

אזהרות תוכן: פוליטי

תגיות נוספות: ישראל, שירות צבאי, פציפיזם, טיול, חברות, הרפתקה, פוליטי, דרום הארץ

אורך: 2058 מילים

הסיפור בהקראת ליאור מאל (25:21 דקות)

השמש הציצה בעדינות בין העצים, והאווירה הייתה רגועה בבית הקפה מול קיבוץ נאות סמדר. אלמה ישבה מול אחד השולחנות, מפל קטן מפכפך, הכול היה כל כך כפרי, היפי ו... רגוע. היא הזמינה ארוחת בוקר ישראלית עם מיץ סחוט, למה לא להתפנק קצת סופסוף? ולפתע ראתה בחורה צעירה עייפה עם תיק טיולים גדול, נכנסת לחלק בבית הקפה שבו אלמה הייתה.

למרות שהמקום לא היה עמוס כל כך, הבחורה, לאחר היסוס קל, שאלה: "המקום הזה פנוי?" והצביעה על הכיסא ליד אלמה.

"כן, בואי," אמרה אלמה. זה לא היה כל כך חריג; בטיולים בשביל ישראל היא פגשה כל מיני אנשים מעניינים והתפתחו כל מיני שיחות עם אנשים שלא חשבה מעולם שתפגוש. היא פגשה בחורי ישיבה, נוודים שרצו שקט או בריחה, מבוגרים בני שישים ויותר שראו ב־שביל אתגר (כולל אנשים מחו"ל). אבל לא כל יום פגשה בחורה שנראתה בגילה ובערך בסיטואציה שלה.

הבחורה אחזה בכריך טבעוני שקנתה בקפה, הניחה על השולחן והתיישבה. היא שאלה: "איך קוראים לך?" "אלמה, ואת?"

"גוני," אמרה, שיערה הבהיר-יחסית מתנוצץ בשמש, ונגסה בכריך, נראית מעט לחוצה.

"אז בת כמה את?" זו שאלה שהיא תמיד פתיחה לשיחה, גם אם קצת משעממת.

"19, ואת?" שאלה גוני.

"21," אמרה אלמה בקלילות, "את לפני צבא אולי? בשנת שירות?"

גוני נראתה כמהססת לרגע, ואז אמרה: "האמת שיש לי פטור."

אלמה הביטה בה לרגע, תוהה אם לשאול משהו על זה, אבל משהו בחושיה אמר לה לא למחר לגשת לנושא. הייתה לה חברה עם פטור רפואי מהצבא, שהייתה בתהליכים ארוכים איתם ולא מזמן התחילה שירות לאומי, והייתה מאוד רגישה לנושא ולזה שלא תשרת בצבא כמו כולם.

"אה, סבבה, הרווחת אולי," אלמה אמרה בגיחוך, "אז את עושה את כל שביל ישראל עכשיו?"

"כן, לפחות מה שאני אצליח," גוני חייכה. "אני עושה כל פעם מקטע בקצב שלי, לפעמים ישנה אצל מלאכי שביל, לפעמים גם לוקחת אוטובוס, למרות שבמדבר זה יותר קשה..."

"כן... והתחלת באילת לכיוון הצפון?" שאלה אלמה.

"כן, גם את?" גוני שאלה, ואלמה הנהנה. אחר כך התעסקה לכמה דקות בהתענגות על כל הממרחים שהיה אפשר לטבול בלחם טרי או לערבב בביצים רכות.

כששבעה קצת, שאלה: "רגע, אז את הולכת בשביל לבד?"

"כן, האמת. אין כל כך משהו שילך איתי כרגע, בטח לא הכול... אבל אני פוגשת אנשים בדרך, ומנסה, " אמרה גוני.

"ואיך זה הולך בינתיים?" שאלה אלמה.

"יש אנשים סבבה, כל יום מטיילת עם משהו אחר. אתמול אפילו טיילתי קצת עם קבוצה גדולה שעושה את כל השביל עם אנשים בכל הגילאים מכל העולם, הם הכינו אוכל בסיר ושרו מסביב למדורה, אז הצטרפתי אליהם וישנתי לידם. אבל זה בכסף וקצת יקר להצטרף אליהם להרבה זמן, " סיפרה גוני.

"וואו! נשמע מעניין."

"ואת פה לבד, או עם חברים?" גוני נזכרה לשאול.

"את האמת, אני התפצלתי מהחברים שלי... יצאתי עם שלושה חברים מהיחידה, כולנו משוחררים או בחפש"ש... חופשת שחרור, כאילו. ירדנו לאילת בהתחלה לכמה ימים עם אוהלים, והתוכנית הייתה אחר כך להתחיל את שביל ישראל. אבל קצת התפצלנו, אחד רצה עדיין להיות בים ומסיבות באילת, השניים האחרים הם זוג ורצו קצת את הזמן שלהם לבד, ואני רציתי כבר לצאת... קצת נדפקתי, אבל בסדר. אולי אני אפגוש אותם בהמשך, " אלמה אמרה.

"וואי, ואיך לך לטייל לבד? את ישנה כל הזמן באוהל, או איך?" שאלה גוני בתחילת התרגשות.

"בגדול כן... בהתחלה הגזמתי וישנתי סתם באיזה נקודה באמצע שום מקום באמצע השביל, נראה לי הצבא הביא לי קצת אומץ מוגזם, אבל אחרי היום הראשון התחלתי לחפש יותר מקומות מסודרים, לישון עם חבורות... ובתור אישה זה די מגביר את הבטיחות אם ישנים בתוך אוהל."

הן סיימו לאכול, והסתכלו זו בזו, ובסוף אלמה אמרה: "אם את רוצה אפשר לטייל ביחד, " וגוני אישרה.

הן הלכו לחלק הקדמי של בית הקפה, וראו שלט שלא ממש התעמקו בו קודם - "לינה ואוכל תמורת התנדבות לשביליסטים". "מה את אומרת על לנסות להתנדב ולישון אצלם? נשמע חוויה, " אמרה אלמה.

"יאללה, בואי ננסה, " אמרה גוני שחיוכה הפך רגוע יותר.

הן צעדו מעבר לכביש המהיר עד שהגיעו לשער של הקיבוץ. הן צלצלו למספר שכתוב על השלט, ואמרו שהן שביליסטיות שבאו ללינה תמורת התנדבות, ובא לפתוח להן אחראי המתנדבים, איש בעל קוקו נמוך ופנים רגועות אך אדישות מעט, שסיפר להן על ההתנדבויות השונות שאפשר לעשות, הראה איפה המקום למתנדבים לשים את האוהלים שלהם וחדר האוכל.

אלמה וגוני החליטו עדיין לא להניח את התיקים שלהן ולפתוח אוהל, אלא להסתובב קצת בקיבוץ, שבו ראו מרחוק מבנים גבוהים יפים. "את יודעת משהו על המקום הזה?" שאלה אלמה.

"אה... אני אבדוק באינטרנט, " אמרה גוני ושקעה בטלפון שלה. "אבל שמעתי משהו שאמרו בקבוצה שהייתי איתה, על זה שזו חצי כת, שהם די מסתגרים פה מהעולם בחוץ... אה, אני רואה שיש להם הרבה קורסים שקשורים לאמנות, כל המבנים הם אקולוגיים, יש פה תוכנית התנדבות ארוכה וגם אירוח בתשלום... יש פה גם מבנים עם עיצוב מעניין וכתוב שיש בריכה איפשהו."

"אז בואי נסתובב, " אמרה אלמה.

הן בילו את אחר הצהריים בהסתובבות בקיבוץ בין מבנים מעוצבים קצת כמו בחו"ל, יורטים ומבנים אקולוגיים משונים בלב העצים; ברוב המקומות לא היו הרבה אנשים. לבסוף, הגיעו אל הבריכה המלאכותית בקצה הקיבוץ, בגוון טורקיז ומזמינה להתקרר בה.

גוני טבלה כף רגל במים ואמרה, "וואו, קר... מותר להיכנס לפה בכלל?"

אבל אלמה כבר הורידה חולצה ומכנסיים, ונשארה בחזייה ותחתונים, וקפצה למים, תלתליה החומים מתנערים לכל עבר. "נו, בואי!"

הן שחו, צוחקות, צוללות ומשפריצות, ולאחר עשר דקות עצרו לנוח בצד כמו בנות ים משתזפות בשמש. "תגידי... לא היה שלט שאסור להיכנס לפה?" שאלה גוני בעצלות.

"אה... אולי?" אמרה אלמה, "מקווה שאין להם מצלמות פה ושבאמת הכול טבעי..."

"נראה לי שעדיף שנצא מחר על הבוקר, בלי התנדבות, לפני שיעיפו אותנו..." גוני אמרה, אבל בחיוך, ושתייהן צחקו בשחרור, ואחר כך יצאו מהמים והתעטפו במגבות.

בערב, הלכו לארוחת ערב בחדר האוכל. הארוחה הייתה טובה אבל איכשהו מאוד "נקייה", של ירקות, ביצים, תמרים וטחינה, כאילו היו בניקוי רעלים כלשהו. והיה גם המנהג של הקיבוץ לשתוק בזמן הארוחה לגמרי, אולי כדי לנקות את הראש ולהתמקד; אלמה וגוני לא הצליחו שלא להגניב מבטים ולצחוק קצת.

אחרי שיצאו מחדר האוכל, ישבו בחוץ אנשים בערך בגילן, סביב 20-25. הן התיישבו לידן בספסלי האמפי הקטן.

"היי, אני גוני, ואת?" גוני אזרה אומץ לדבר עם הבחורה שליטה, שחורת עור עם גולגול, חולצת טי ושרוואל שחור.

"ענבל", אמרה הבחורה, "אתן שביליסטיות?"

"כן, ואת?"

"אני פה בתוכנית של ההתנדבות הארוכה".

"ומה את חושבת על הקיבוץ? לא מפריע לך שזה די שומם ואין פה לאן לצאת?" שאלה אלמה.

"האמת שלא", אמרה הבחורה, "אם אנחנו רוצים אנחנו לפעמים נוסעים לאחד המושבים עם הפאבים או למצפה רמון, אבל האמת שאני אוהבת את השקט הזה." כאילו הגעתי לעולם אחר, חשבה אלמה, חושבת כמה שונים ממנה חלק מהצעירים בגילה שהיא פוגשת.

אחרי כמה דקות, אלמה וגוני החליטו לחזור למקום של האוהלים ולפתוח את האוהלים, כדי שיוכלו לצאת מוקדם בבוקר.

המקום היה עשוי אבן שטוחה ורחב מספיק לכמה אוהלים, אבל הן היו המטיילות היחידות שנשארו לישון במקום. ואולי זה טוב, אלמה חשבה, כי גוני סיקרנה אותה איכשהו. הן חשבו לישון תחת כיפת השמיים בשקי שינה ומזרונים באותו לילה. אלמה ישבה על התיק שלה, פתחה חטיף והציעה לגוני, ואמרה: "טוב, לא יודעת, אני די סקרנית. תספרי לי קצת על עצמך, גוני, את די מסתורית."

גוני עצרה את סידור השק"ש ונראתה כאילו נקלעה לסערה פנימית, כאילו היום הנעים הזה נמס כמו גלידה ומפנה מקום לקושי ולחדות. היא ירתה פתאום: "אני סירבתי על מצפון והייתי חצי שנה בכלא צבאי. את עדיין רוצה לישון לידי?"

אלמה הייתה המומה, וגם גוני נראתה כאילו הייתה רוצה לחזור בה מהמילים. אלמה לא ידעה איך להגיב, אם לעודד את גוני לדבר, לשתוק, להתעלם או להגיב שזה בסדר שלא ידברו על זה. היא עצמה לא ידעה איך להגיב, אף פעם לא ממש פגשה בן אדם כזה, למרות ששמעה קצת על סרבנות, אף פעם לא לטובה.

"את... יכולה לספר, רק אם את רוצה", אלמה שמעה את עצמה אומרת. ואז הוסיפה אל השקט, "תשמעי, האמת שלא פגשתי בחיים מישהו כזה, אבל אם זה יעודד אותך אני אספר לך גם קצת עליי ועל השירות שלי, ותחליטי מה את חושבת."

גוני נשפה, יושבת לאט בישיבה מזרחית על השק"ש. "תמיד מתייחסים לזה כמו בגידה או השתמטות במדינה... אנטי ציונות, פחדנות, כאילו אסור אף פעם להגיד ביקורת על המדינה. ועכשיו, האמת? אני לא יודעת." "אז... כאילו, את עשית את הפטור כבר בצו הראשון?... לא התגייסת בכלל?" שאלה אלמה בזהירות, מרגישה שהן הולכות על קרח דק.

"דווקא עברתי את כל השלבים שהייתי צריכה לפני הצבא, רק בערך מאמצע י"ב התחילו לי הספקות," גוני השתתקה לרגע. "הייתה לי חברה טובה שהייתה שמאלנית די מה שנחשב לקיצון. היא שמעה כל הזמן שירים של אביב גפן על שלום, "חייל של שוקולד", כאלה. הייתה אומרת לי שהיא חושבת ללכת לקב"ן או אפילו לוועדת מצפון ולסרב. הייתה מדברת איתי על שוברים שתיקה, על מה שקורה בעזה ועל הכיבוש, על זה שלא מוסרי להתגייס לצבא כזה..." היא עצרה לרגע. "הייתי שומעת שירים של 'להקת 21' אם את מכירה, יש להם חומרים על מה שקורה בצבא ועל סרבנות. היום אני קצת יותר ביקורתית אליהם, אבל זה ממש גרם לי לחשוב."

אלמה לא ידעה מה לומר, הייתה מופתעת. האווירה אצלה ואצל החברים שלה לפני הצבא הייתה של צהיבות, כושר קרבי, התפקידים הכי טובים ולהיות בקרבי, כולל הבנות. כמובן שאחר כך באו בצבא גם ההשחרה וטבלאות הייאוש, אבל תמיד המחשבות היו בסוף לכיוון הגנה על המדינה. אבל היא לא אמרה את זה כרגע, למרות שידעה שרבים מהיחידה שלה בטח היו מתחילים לריב ולהתעצבן. רצתה להבין. "אז מה את חושבת על זה עכשיו? את עדיין חושבת ככה?" תהתה אלמה.

"האמת שאני לא בטוחה... הייתי יותר קיצונית אז, חשבתי שלא צריך צבא בכלל ושכולנו פשוט צריכים לחיות ביחד, אחר כך הבנתי שזה לא הגיוני וצריך הגנה ממחבלים וכל זה... לא יודעת כבר," גוני שקעה בשק"ש שלה. ולאחר רגע הסתובבה לשכיבה על הגב ואמרה, כאילו לא יכלה עוד להשאיר את הכול בבטן: "אני התגייסתי בסוף, כי כל הסביבה אמרה שצריך. לא היה לי אומץ. נסענו לטירונות, נתנו לנו מדים, בנות השוו כומתות וקינאו בארונות... ואני, זה יישמע סנובי אבל זה פשוט לא עניין אותי, לא הרגשתי שייכת למדים האלה. באמת. והצלחתי איכשהו להחזיק עד שעשו לנו בוחן בכתב על נשק, ראיתי את כולן מתלהבות מסביבי... ולא יודעת פשוט מה קרה לי, לא הצלחתי כבר להעמיד פנים והייתי בעצבים, פשוט כתבתי על הטופס 'לא אחתום על נשק עד שאראה קב"ן'."

המילים ריחפו באוויר ועלו אל הכוכבים שלמעלה. ונראה שגוני חייבת לחתור לסיום, לפחות של חלק מהסיפור, להוציא הכול: "אז שלחו אותי אליו, וממש התלבטתי מה לומר ואולי להגיד משהו על נפשי, כי בואי, האמת שהייתי לחוצה מהקטע של 'אחרי-הבגרויות-שמים-לך-ביד-רובה'. אבל... בסוף ביקשתי ועדת מצפון, ואמרתי לו שאני לא אתגייס לצבא שתומך בכיבוש. פאק, מאיפה היה לי כזה אומץ? והיה קצת בלגן ובסוף שלחו אותי לכלא צבאי."

אלמה נשפה כאילו צעדה יחד עם גוני במסלול ארוך. היא שקעה במחשבות. "האמת... גם לי היו רגעים שפקפקתי או התעצבנתי מההחלטות של צה"ל, למרות שהייתי די צהובה... הייתי לוחמת ביחידת חי"ר גבולות מעורבת בגבול מצרים. זאת אומרת לעשות שמירות ומאבקים על הגבול, שהוא גבול שלום בדרך כלל, והיינו גם בנים וגם בנות שם," הסבירה אלמה למבטה התוהה של גוני. "אז פעם אחת, היה מקרה של אישה פלסטינית שנתקעה בגדר תיל. היא באה ממצרים, אמרה שבעלה מרביץ לה והיא ניסתה לברוח לישראל. אז בדקו שאין לה נשק – ולא היה לה, טיפלו בפצעים שלה מהגדר, ו... אחר כך היה צריך להחזיר אותה חזרה למצרים. אין לי מושג אם מה שהיא סיפרה היה נכון, אבל במקרה שזה כן נכון, התבאסתי שלא הייתה לנו ברירה, כי אולי לא היה לה לאן לחזור, ואולי אחרי שהיא חזרה אפילו חשבו שהיא משת"פית או משהו. חרא סיטואציה."

שתיהן שתקו, והביטו בכוכבים.

"אז איך זה לשרת בצבא וביחידה מעורבת?" שאלה גוני בניסיון ברור להוציא אותן מהבוץ.
"היה טוב סה"כ... די קשה ומשביז, אבל שווה את זה," אמרה אלמה. "באתי לשירות ממש צהובה, אני בת יחידה ובכל זאת שכנעתי את ההורים שלי לחתום לי. לאמא בעיקר היה קשה... לא מפתיע. התגייסתי עם בנות צהובות ממש, הם ממש נואשים למתנדבות ללוחמה אז במיון רק הסבירו לנו על המסלול, ואז היו שבועיים של הכנה לבנות לפני הטירונות עם הבנים. ואז התגייסנו... והיה קשה בהתחלה." פלטה נשיפה ארוכה.
"למה, מה היה קשה?" שאלה גוני.

"רוב הבנים היו כאלה שלא רצו להתגייס לקרבי או עם פרופיל נמוך, אנרגיות ברצפה, ועוד הוציאו את זה עלינו, שאנחנו בנות, שאנחנו צריכים להיות באותם צוותים ולהילחם ביחד. היו קטעים לא נעימים בהתחלה, היו כאלה שהיו מסתירים את התג יחידה שלהם בתחנות אוטובוס. אבל בסוף אין ברירה, ונהיינו כמו משפחה."
"ואיך זה לשרת עם בנים באמת?" גוני התהפכה בשכיבה על הצד להישען על המרפק, סקרנית.
"אה... את שואלת על ג'וס?" אלמה צחקה, "כן, יש יחסית הרבה זוגות ביחידה, כולל בין הלוחמים... בכל זאת, כל הזמן ביחד, שמירות, סוגרים שבתות... האמת שגם לי היה מישהו שם." קולה הפך שקט יותר. גוני לא הפריעה לה.
"היה לי חבר, קראו לו אסף. התחלנו לצאת שנה לפני השחרור. עד אז היינו בסטים, עשינו הרבה שמירות ביחד וזה קרה. הוא היה מושבניק חמוד כזה מהצפון. ואז... הוא התגייס לפניי ועמד להשתחרר, התחיל לדבר על דרום אמריקה, ו... אז... שחררתי אותו, זה היה נראה שהוא פחות בראש של זוגיות עכשיו, של משהו רציני."
"איזה באסה," אמרה גוני. "רגע, מאיפה את במקור בעצם?"

"ראשל"צ, ואת?"
"אשקלון," אמרה גוני.

הן שכבו בתוך השק"שים בצפייה בכוכבים, כל אחת במחשבותיה ובשקט שהמדבר יצר להן מהחיים.
"אז... איך היה בכלא?" אלמה שברה את הדממה. גוני גיחכה אבל היו גם שברים בצחוק; דברים שידעה שרוב האנשים לא רק לא יבינו, אלא גם לא יקבלו.

"את לא חייבת לנסות ככה לשבור את הקרח," אמרה גוני והתהפכה על הבטן, פורשת את הידיים סביב הראש בכוונה לישון. אלמה שתקה, מבינה שזה סוף השיחה לכרגע. לרגע לא הייתה בטוחה שהיא רוצה להמשיך לטייל עם גוני, לא ציפתה לשוני כל כך גדול בתפיסות היסוד שלה, חששה שהאווירה מעכשיו תהיה טעונה ומבאסת. ושתייהן שם לבד.
"לא התכוונתי לפגוע," אמרה אלמה לבסוף. "אני לא רוצה שתהיה אווירה לא נעימה, ובכל זאת רק שתינו פה... כאילו, תספרי על מה שאת רוצה."

"זה בסדר, אני רגילה שלא מבינים את זה, וזה עדיין כואב לי, התקופה הזאת," אמרה גוני. "בואי פשוט נכוון שעונים למחר ב-5 בבוקר, שנצא לפני השמש ונספיק למלא מים ולקחת אוכל והכול. אני כבר קצת עייפה. יש לך קלפים לשחק בעצירות?"

"וגם שש-בש," אלמה חייכה בחושך. שתיהן כתבו לחברים או להורים לסוף היום, ודי מהר נרדמו.

בבוקר, השתיים התחילו להתארגן - אלמה הסתכלה במפות של השביל בטלפון, אחר כך הן הלכו למלא את השלוקרים שלהן במים ולקחת אוכל מחדר האוכל שבו המתנדבים כבר עבדו, וגם כשהתעוררו קצת דיברו בעיקר על נושאים טכניים:

"רגע, אז אם ייגמרו לנו המים, איך נשיג עוד? תזכרי שזה המדבר, אין פה נקודות מים כל חמש דקות," אמרה אלמה.

"הכול טוב... התקשרתי אתמול בבוקר למלאכי שביל, ביקשתי שיעשו לי הטמנות," הרגיעה גוני. "ואחריהן, אפשר אולי לחפש טרמפ בפנייה לכיוון מושב פארן שראיתי. למצפה רמון נגיד, כי יש הרבה זמן הליכה שאין כלום." "בדרך כלל עדיף לא לקחת טרמפים, אבל יש לי שיטה לטרמפים טובים," אמרה אלמה בחיוך, "בעיקר נשים או משפחות, משפחה זה הכי טוב כי אנשים עם ילדים בדרך כלל לא מסוכנים... אבל תכלס, עדיף להשאיר כסף לאוטובוס."

הן לקחו טרמפ מאחד מאנשי הקיבוץ לכניסה לקיבוץ, והתחילו לצעוד. גוני לא יכלה להתעלם מהקסם המיוחד בשקט של ללכת במדבר, השמיים התכולים, הזריחה והשמש המְנִיפָה והחום שעוד לא התפשט. הכול משאיר מקום למחשבות ולשקט בראש, ואפילו יש שותפה למסע. היא חשה יותר בנוח איתה, אבל עדיין כאילו יש דברים לא פתורים. אחרי שעברו את הפונדק ושדות תמרים, והפעילו מוזיקה בתורות בזמן שהתחברו חזרה לשביל ישראל לפי הסימנים הכחולים-לבנים, עצרו לשתות, לאכול סנדוויצ'ים לארוחת בוקר ("לא להאמין שחזרתי לפריסות" - אלמה), ואז גם לשחק דמקה.

"איזה כיף פה," אמרה גוני, והרגישה שאלמה מביטה בה במבט בוחן. "נו, מה, את רוצה לשאול עוד משהו? אני בסדר, אלמה. תשאלי, ואני אענה על מה שאני רוצה..."

"אני פשוט לא כל כך מבינה," אמרה אלמה. "מה בעצם לא בסדר בלהתגייס לדעתך? כי מה האופציה הרי, מישהו צריך להגן עלינו ממחבלים והכול, זה לא שאנחנו בשלום עם כולם. אין לנו ברירה. סורי, אולי זה כבד מדי לבוקר." היא גיחכה.

גוני דיברה לאט. "מה בקשר למה שקורה בעזה למשל? יש שם ארגון טרור ששולט, אבל מה עם התושבים? הם חיים בתנאים לא אפשריים, ישראל תכלס שולטת עליהם... זה חרא שתוקפים אותנו אבל אולי אפשר לעזור להם איכשהו לצאת מהשליטה של החמאס..."

"טוב, להחזיר שטחים כנראה לא עוזר כי אין עם מי לדבר," אלמה הקדירה פנים פתאומית, ואז הוסיפה, "נכנסנו לפוליטיקה, הא? ככה זה בשביל. אבל שמעי, לא יצא לי לדבר עם מישהי כמוך, ויפה שאת מנסה לחשוב מחוץ לקופסה על הדברים האלה. אבל תגידי, יצא לך... לנסות לעשות עם זה משהו אחר כך? כאילו, סירבת לצבא וקיבלת פטור ואז מה?"

"ניסיתי להבין מה האמת, אבל זה לא כל כך פשוט," אמרה גוני והעבירה חייל דמקה משבצת. "פניתי לאיזה עיתון פלסטיני שראיתי באינטרנט, הם טוענים שהם מספרים סיפורים של צעירים פלסטיניים מתוך עזה, סיפורים שמלאים בהרבה קושי ודיכאון. כתבתי להם בפייסבוק אם יש אופציה לדבר עם אחד מהם. הם לא ענו, ועכשיו אני לא יודעת אם העיתון הזה ומה שכתוב בו זה אמיתי. או שאם השלטון בעזה יגלה שהם מדברים עם אנשים מישראל על המצב שם, הוא יפגע בהם? והדפים של "בצלם" ו"שוברים שתיקה", גם עליהם אני לא הכי מתה. שמעתי שהם לפעמים מציעים תשלום לאנשים שיגידו שהם עשו פשעי מלחמה בצה"ל. הכול מלא פוליטיקה, אני לא יודעת מה לעשות." גוני ואלמה שתקו לכמה דקות, כאילו האוויר הקליל סביבן הכביד לפתע. החום כאילו גבר לפתע, למרות שישבו מתחת לעץ והייתה רוח.

"אני לא יודעת," סיכמה אלמה. "אבל התגייסתי סך הכול כדי להגן על העם שלי. כמה שזה נשמע קיטשי..." הן התקפלו אחרי כמה דקות והתחילו ללכת. האוויר היה חמים אבל לא חום צורב של יולי-אוגוסט. הייתה הסכמה שבשתיקה לעבור לנושאים רגילים.

"אז עוד איזה חמישה קילומטר נגיע לפנייה למושב פארן, קצת לפני זה עשיתי את ההטמנת מים, ונראה לי שתהיה שם גם תחנת אוטובוס, שנוכל לנסוע למצפה רמון אם את רוצה," אמרה גוני, ואלמה הנהנה.

"אז מה עם החברה ההיא שלך, שרצתה לסרב? ... אתן עוד בקשר?" שאלה אלמה.

"כן, קצת," אמרה גוני לאט, "הרבה משתנה אחרי כל ה... צבא וזה. קוראים לה נעמה, היא בסוף קיבלה פטור על נפשי, איכשהו אני יצאתי המורדת הראשית... עכשיו היא כותבת ספר פנטזיה ועובדת בשירות לקוחות, אבל איכשהו אנחנו פחות נפגשות."

"אז אתן חברות מהתיכון?" שאלה אלמה.

"כן, הכרנו בהתחלה, בכיתה ט'."

"ומה אהבת לעשות כשהיית בבית ספר? גם אז היית מטיילת ככה?" שאלה אלמה.

גוני חייכה. "האמת שזה בא לי בזמן האחרון. אחרי ששחררתי סוף סוף, הייתי בהלם לכמה חודשים ובסוף פשוט הוצאתי את עצמי לטיול הזה. בתיכון הייתי יותר סגורה, היו לי דעות ודברים שרציתי לעשות אבל לא כל כך הראיתי את זה. הייתי רואה אנימה והולכת לכנסים עם נעמה, הייתי גם מנגנת בגיטרה, הייתי במגמת מוזיקה..."

"וואלה! אני גם ניגנתי, אבל בצבא לא כל כך יצא לי," אלמה אמרה, "וואי, אולי נוכל להתאמן ביחד במצפה רמון, אם נשיג גיטרה מאיפשהו..."

"נשמע טוב! מה היית מנגנת? בוב מארלי כמו שהשמעת לי בדרך?" שאלה גוני.

"בוב מארלי זה לזמנים רגועים," אלמה גיחכה, "הייתי עושה גם רוק ישן, ישראלי, לפעמים עם חברים במדורות הייתי עושה מזרחית לאווירה, פעם אחת גם למדתי את השיר פתיחה של בובספוג בצחוק."

"אז איך למדת?"

"קצת אינטרנט, קצת חוג... אחר כך פעם ב- גם ניגנתי עם חברים בצבא," אמרה אלמה. "מה את היית שומעת?"

"הרבה סגנונות, האמת. זה גם עזר לי בנגינה. קיי-פופ, קווין, רד הוט צ'ילי פפרז, שירים ישנים של וואן דיירקשן, ג'אז, אחר כך התחלתי גם לאהוב ראפ ישראלי, טונה ורביד פלוטניק, אפילו קניה ווסט..."

"מה, זה ממש מעניין אותך," אמרה אלמה. "חשבת לעשות עם זה משהו? לעבוד בזה?"

"חשבתי על זה. לא יודעת," אמרה גוני. "קודם אני אצא קצת מהמחשבות על... הצבא ומה שהיה. חשבתי ללמד ילדים נגינה ופיתוח קול בשיעורים פרטיים, אולי מתישהו הופעות, כשיהיה לי אומץ. ואולי אני אוציא תעודת הוראה... נראה. מה איתך, חשבת על משהו לעשות עכשיו, אחרי הצבא?"

"אני לא ממש בטוחה האמת, זה נראה שלך יש יותר כיוון מלי," אמרה אלמה. "חשבתי אחרי שביל ישראל ללכת לחפש מועדפת, אולי עם חברים מהצוות, לחסוך לטיול אחרי צבא בדרום אמריקה. עד שם אני רואה כרגע."

"נו, ... איך את היית בבית ספר? אם כבר שאלת קודם," גוני שאלה בשינוי נושא.

"טוב... עד כיתה ט' הייתי צופיפניקית, באתי לכל הפעולות והטיולים בתוך חניכה מכיתה ז', אפילו בסוף שנה עמדתי לצאת לקורס הדרכה. ואז חברה שלי מהכיתה שאלה אותי אם אני רוצה לנסות לבוא איתה לכבוש קרבי. אז הלכנו. והיה מגניב, בהתחלה נשארנו בשביל הספורט והחתיכים... אבל אחרי זה כשהביאו אנשי צבא לדבר איתנו, ודיברו על התפקידים שאנחנו יכולים לעשות, ועל מנטליות גבוהה, ועל זה שנגן על המדינה... זה עשה לי משהו. עזבתי את הצופים, התאמנתי פעמיים או שלוש בשבוע באימונים שלוש שנים, עד י"ב, נהיינו שם קבוצה של אנשים וכולם ממש צהובים. הלכנו למיונים, לא התקבלתי לעוקץ כמו שרציתי, אבל כן הגעתי להיות לוחמת."

אלמה השתתקה לרגע, ואז המשיכה לאט, "היו לי חברים שנהיו חובשים, בחיל הים, במודיעין, אפילו הייתה אחת שנפלה מקורס טיס אחרי שנה. החברה שהביאה אותי לכושר הקרבי, מורן, הייתה כמוני צהובה והייתה באה לכל אימון כמעט עד י"ב, ואז, בזמן השנת שירות שלה... הצבא פסל אותה בגלל מחלה כרונית שגילו לה. היא נלחמה איתם המון זמן, ערעורים, רצתה להיות מתנדבת... בסוף היא ויתרה. בקרוב היא מתחילה שירות לאומי בבית חולים. היא די התגברה על זה, אבל אני יודעת שזה עדיין רגיש אצלה, שהיא לא התגייסה כמו כולנו."

"טוב, יש כאלה שנלחמים לצאת מהצבא ויש כאלה שההפך, "גוני חייכה וגם אלמה.

"כן, אין מה לעשות... הקב"ן רואה מאתיים שחקנים ביום, "אלמה אמרה, "הוא לא יכול תמיד להבדיל. פחות היה את זה בלוחמה, בעיקר בהתחלה, אבל שמעתי סיפורים על אנשים שחירטטו, אמרו שהם שומעים קולות, שהם מדברים עם נמלים, זייפו דיכאון... זה חצי מצחיק חצי עצוב, לא יודעת. אנשים מתפללים קצת בצבא."

אחרי הליכה ארוכה, כמה עצירות, איסוף של הטמנת המים והמשך הליכה, הן הגיעו בסוף לפיצול בין הפנייה למושב פארן לבין הכביש לכיוון מצפה רמון. הן הלכו לתחנת האוטובוס, עייפות, והשמש כבר מתקרבת לאמצע השמיים, מעיפות את התיקים על המדרכה שליד התחנה.

"יש לי ממש קצת מים... איזה באסה, באמת הייתי צריכה לשתות פחות, "אמרה גוני, ואלמה ראתה שגם לה כמעט נגמרו המים. "מה את אומרת? נלך לפארן למלא?"

"האמת, יש גם טריק שחברים שלי אמרו לי, "אמרה אלמה, וגוני חייכה מהאופן שבו היא נכנסה למצב מורת הדרך, "שביליסטים יכולים לעמוד עם בקבוק מים בתחנה, ואנשים פשוט עוצרים וממלאים לנו. זה קטע כזה."

"סבבה, "אמרה גוני.

כמה דקות אחר כך, למזלן, עצר שם טנדר עם חלונות פתוחים שנסע לכיוון פארן. הציצו ממנו גבר ואישה בני כ-35. הגבר שאל: "אתן צריכות טרמפ? אנחנו לכיוון פארן."

"לא, אנחנו נעלה לאוטובוס למצפה רמון בכיוון השני... אבל אולי יש לכם מים למלא לנו? כמעט נגמר, "אמרה גוני.

"כן, בטח, "אמרה האישה, "אתן עושות את שביל ישראל? גם אני רציתי תמיד לעשות... עכשיו אפשר רק מקטעים בסופ"שים."

לאחר שמילאו מים, הבנות שתו בצמא. כשנרגעו קצת, הגבר שאל: "מה אתן, לפני, אחרי צבא? אני הרבה פעמים עוזר לחיילים, חיילים משוחררים כשאני יכול, משלם להם על האוכל וכאלה. יש לנו פה גם קצת אוכל אם אתן רוצות."

גוני הרגישה גוש קטן חוסם את גרונה; זו לא הייתה הפעם הראשונה שקרה לה דבר כזה, ולא ידעה איך להגיב. אבל אלמה אמרה לאחר רגע של שקט, "כן, אנחנו חיילות משוחררות."

אחרי כמה חילופי דברים, הזוג נפרד מהבנות. אחרי שהטנדר נסע, אלמה וגוני הביטו זו בזו.

סוף היום / צביקה גיא

גננת וילד בסוף של יום

עריכה: ענבר גרינשטיין

אזהרות תוכן: מלחמה ברקע

תגיות נוספות: גן ילדים, קשי יומיום, עצב

אורך: 670 מילים

הסיפור בהקראת צביקה גיא (11:43 דקות)

11:27

"יאללה, תתחילי, אחרת לא נצא מפה היום."

אירית ממשיכה לאסוף אותם למקומות. יהלי ונגה הפסיקו לרוץ במעגלים והתיישבו. היא מסמנת לי בהנהון מקצה החדר שאפשר להתקדם ואני עוזבת סוף סוף את המולת החדר הגדול. איזה יום. התיק שלי תלוי במסדרון, גבוה מעל להישג ידם של אצבעות קטנות וחטטניות. אני מגששת פנימה, הודפת הצידה את קופסת הסיגריות ומאתרת את נרתיק האוזניות. האוזניות טעונות חלקית אבל זה יספיק עד לסוף היום. אני שומעת מהחדר הגדול עוד כמה הדי מלחמה:

"עמיתי, אמרתי לך לא! מה קורה לך היום? יהלי! תשב בבקשה עכשיו!"

אני חייבת להתנתק קצת. אני תוקעת את האוזניות באוזן והרדיו מתחבר אוטומטית. קול חמור סבר של קריין - "...וכמובן שנעדיכן כשנדע עוד פרטים..." - אני מחפשת תחנה אחרת. קול נשי מסביר "...המחיר שגבה האירוע..." - אני עוברת לאפליקציית הפודקאסט. קול רך ומלטף ממשיך מאותה הנקודה בה עצבתי אותו בבוקר. שום דרמות.

אני נכנסת לקצב ומתחילה לסדר את הבלאגן בחדר הקטן.

11:36

נגיעה בכתף. אני מסתובבת אל תוך פניה הסמוקות של אירית. היא אומרת משהו. אני מסמנת לה עם היד ומוציאה אוזניה אחת מהאוזן:

"את יכולה שנייה? הוא עוד פעם מילא את המכנסיים."

"מי, עמית?"

"אלא מי? הרג אותי היום הילד הזה."

אני שולפת גם את האוזניה השנייה והולכת אחרי אירית לחדר הגדול. זה רק שתינו היום, ונראה שכל הילדים באטרף. אולי זה בגלל המצב, לא יודעת. שיגמר כבר היום הזה. שיגמר כבר השבוע הזה.

אני ממשיכה לארגן את הילדים עד שאירית מסיימת עם עמית. הוא הפוך לגמרי כל השבוע. אמא שלו אמרה שהאבא במילואים כל השבוע. אולי בגלל זה הוא ככה, התנצלה. גם בבית הוא פרוע. חזר להרטיב. אירית מגיחה מיוזעת מכיוון השירותים. אחריה משתרך זאטוט מבויש. אני מחזירה לה את הפיקוד וחוזרת במהירות לחדר השני. עוד מעט ההורים מגיעים. אני מסיימת לערום את הבובות בפינת הבובות ועוברת לסדר את פינת האחות. על מיטת הטיפול הקטנה בובה של דובי שוכבת באלכסון, מכוסה ברישול בסמרטוט צבעוני. כפה שעירה אחת משתלשלת החוצה, תלויה ברפיון לצד המיטה. אתמול בחדשות הראו קטעים מחילוץ הפצועים מהבניין שקרס. חיילים מאובקים, בצידוד מלא, מאזנים ביניהם אלונקה כשהם יורדים בזהירות מגל של הריסות. מהאלונקה שטושטשה בכבדות בעריכה השתלשלה יד רפויה, חסרת חיים.

"אני לא יכולה איתו יותר. את חייבת לעזור לי," אני שומעת את אירית גם דרך האוזניות. אני עוזבת את המגב וממהרת לחדר השני. עמית שוכב בפישוט איברים על הרצפה, צורח. היום שישי הזה לא נגמר. אני מרימה אותו ומחבקת אותו עד שהוא נרגע. "מה יש לך? מה קורה עמיתי?" אוף, שתבוא כבר אמא שלו. "אבא..." הוא מייבב אל תוך כתפי. לא חשבתי שהוא כל כך קשור לאבא שלו, בדרך כלל בגיל הזה הם בוכים לאמא. כמה זמן הוא בכלל לא ראה את אבא שלו? אני מנסה להיזכר מתי בפעם האחרונה נתקלתי באבא של עמית אוסף אותו ולא מצליחה. בטח כמה שבועות... ואיך בכלל קוראים לו? אני זוכרת שמות של כמעט כל האמהות וכמה מהאבות. בשם של אבא של עמית אני לא מצליחה להיזכר. אלון? אורן? משהו עם אלף. מבעד לחלון אני רואה הורים מתחילים להתגודד במבואה הקטנה ובחצר הגן, מחכים לאות כדי לפרוץ פנימה כנחשול של תשומת לב. נראה לי שאסיים את השטיפה כבר אחר כך. רק שתבוא כבר אמא שלו, לעזאזל.

הכניסה לגן נפקת ברגע שנפתחת הדלת. ערבוביה של הורים וילדים, תיקי גב צבעוניים, חיבוקים ודמעות. כל הורה מנסה להשתלט על הצאצא הפרטי שלו והציוד הקשור אליו. היום יום שישי, היום בו מרוקנים את המגירות בהן הצטברו היצירות במשך השבוע. ילדים נרגשים מגישים בגאווה להורים מופתעים גליון קרטון פריך שצורר עלי שלכת דבוקים אליו בדבק פלסטי. הסתיו הוא עונה מצוינת ליצירה. אני עומדת על המשמר מחוץ לדלת, מקפידה שאף הרפתקן זעיר לא יחליט לצאת בלי ליווי הורה. כבר קרו מקרים, אני מזכירה לעצמי. מורשת הקרב עוברת בינינו הסייעות ממחזור למחזור.

אני מחייכת אל ההורים, מלטפת ראשי ילדים. חלק מבקשים חיבוק לפני סוף השבוע ואחרים נבוכים, מתעלמים. הדקות הללו. אני קוראת להם "רגע ההיפוך". הילדים, עדיין בשטח הגן, משילים מעליהם את גלימת חוקי הגן, משנים את מצב הצבירה שלהם ואז, כהרף עין, נוצק כל ילד חזרה אל תוך תבנית משפחתו.

אני מרימה מבט אל החצר, מחפשת בעיניי לשווא את אמא של עמית. אלוהים, רק תעשה שהיא לא תאחר... טוב, שתאחר, אבל לא יותר מעשר דקות.

12:07

הגן מתחיל להתרוקן, הילדים המעטים שנותרו ישובים במעגל על השטיח ואירית משחקת איתם בכמה קוביות. עדיף שיהיו עסוקים ולא ייצמדו אל הדלת, מחכים לאמא או אבא. אני לא מבינה את ההורים האלה שגורמים לילד שלהם לחכות להם בסוף היום, ועוד ביום שישי. מה כבר יכול להיות כל כך חשוב? כשלי יהיה ילד, הוא לא יצטרך לחכות לי דקה, אף פעם.

אני מרימה את הכיסאות על השולחנות ומכינה את החדר הגדול לשטיפה. אירית מסתכלת בשעון הגדול שעל הקיר. גם הנשמה הטהורה והמכילה שלה צריכה לנוח. כבר עשר שנים שהיא מקנחת אפים וישבנים, קילומטרים של טישו. אני מתה על ילדים, אבל לא מבינה איך אפשר לעשות את זה כל כך הרבה זמן. ראש מזוקן עטוי כובע ריצה לבן מציץ אל תוך החדר.

"אה... יעלי?..."

ילדה קטנה מתרוממת מהשטיח ורצה אל תוך זרועותיו הפתוחות.

"אבא!!!"

"חמודה..." הגבר שנכנס בינתיים אל החדר אוסף אותה אל זרועותיו. הילדה מניחה ראש מתולתל על כתפו. "אני מתנצל," הוא פונה אליי, לא מבחין באירית שישובה עדיין על הרצפה עם שאר הילדים. "את לא יודעת איזה פקקים יש פה בכניסה." בגדי ספורט בוהקים מתוחים על כרס קטנה, נעלי ריצה על רגליים דקיקות. אני מהנהנת קצרות, משתדלת להסיט מבט.

"הכל בסדר, אל תשכחו לקחת את היצירות מהמגירה. שבת שלום."

הגבר מוריד את יעלי לקרקע והיא, מתורגלת היטב, רצה בדילוגים אל המגירה שלה ושולפת ערימה של דפים מרשרשים.

"אבא!!!!" צווחה נשמעת מכיוון השטיח.

"זה לא אבא שלך, עמיתי," אירית מנסה להרגיע. מאוחר מדי. הילד כבר שכוב על הרצפה, בועט ברגליו כאחוז אמוק. קוביות עץ צבעוניות מתגלגלות לכל עבר. אני ממהרת אליו ומרימה אותו על הרגליים. הוא מפיל את עצמו שוב על הרצפה. מה יש לו היום? אני מרימה אותו שוב, מרגישה את הדם מציף את פניי. אני אווזת בכתפיו ואז שומעת אותו מייבב.

"אבא שלי..."

"זה לא אבא שלך, עמיתי. אבא שלך יגיע עוד מעט, אתה תראה."

"את זוכרת שאבא שלו במילואא.." אירית השתתקה. היא כורעת על הרצפה, אוספת את הקוביות ומרימה אליי מבט. עדיף לא לנדב אינפורמציה. אין לדעת איך אמא שלו תקשרה לו את הנושא, אם בכלל. אני מרימה אותו ומרגיעה אותו בתנועות נדנדוד.

12:24

"נו, מה קורה איתם?" אירית סוחטת את הסמרטוט ופורשת אותו על הדלי לייבוש. "את האוטובוס של רבע לאחת כבר פספסתי."

"לכי, אני אשאר איתו." באמת שאין לי בעיה. לא מחכה לי שום דבר מיוחד ואירית נראית כל כך עייפה. יש לה עוד נסיעה הביתה. אני חוזרת ברגל.

"מה פתאום, נחכה עוד קצת, בטח היא תגיע עוד מעט."

עמית רבץ על צידו באפלולית פינת הכריות, אווז בשתי ידיים קטנות את מכשיר הטלפון שלי, פניו מוארות מבוהק המסך. המדיניות הנוקשה של שימוש במכשירי טלפון בשטח הגן נעלמה מזמן. אם ההורים לא שומרים על הכללים, אז גם אנחנו לא.

"את חושבת שהכל בסדר?" אירית מתיישבת על שולחן קטן, הטלפון בידה.

"מה זאת אומרת?" אני מתיישבת מולה.

"לא יודעת..." אירית גוללת את הפיד. "כתוב שהיתה עוד תקרית..."

אני שותקת, מסתכלת על הילד השקוע בקורותיו של בוב הבנאי בספרדית. ההמולה שככה זה מכבר. אני מרגישה את המתח בכתפיים מתחיל להתפוגג. האינטנסיביות התובענית של הדאגה הבלתי פוסקת לעדת האפרוחים מתחילה לפנות את מקומה לרגיעה הנינוחה של סוף השבוע. אני לא אתן לדמיונות של סיעת היסטורית להרוס את זה.

"מה יש לך את? למה את חושבת על זה בכלל?"

אירית לא עונה, שקועה במסך הטלפון.

12:46

"אני לא יודעת, אירית אמרה משהו על זה."

"כן, אני פה איתו... כן, בטח, ברור... אין על מה."

אני מנתקת את הטלפון. עינת היתה יעילה כהרגלה. היא תתקשר אל אמא של עמית, או כל מי שצריך. דחיתי את השיחה איתה כמה שאפשר. אהבתי את ההרגשה שאני ממונה, ולהיות ממונה פירושו לפתור בעיות בלי להטריח ולהטריד את המעסיק שלך. אבל זה באמת מקרה חריג.

עמית היה עכשיו בחיקי. הוא איבד עניין במסך הטלפון לפני כעשרים דקות. כשהרים עיניים ונוכח שהוא הילד האחרון שנותר בגן, נשמט הטלפון מידיו והוא רץ אליי בבכי. מאז הוא עליי. אני מנצלת את העובדה שהטלפון חזר אליי וגוללת קצת באינסטגרם מאחורי גבו של הפעוט המכורבל. אני פותחת לרגע את ynet, להתעדכן. בכל זאת מלחמה. איזו טעות. אני נשאבת אל הכותרות הזועקות מהמסך. דובר צה"ל מודיע.... ראש הממשלה מתרה... אלוף

הפיקוד מסביר... ומתחת לכל אלו מחכים לתורם בסבלנות סיפורי הקורבנות, החללים, המשפחות... אם אוזרים עוז וגוללים עוד קצת, אפשר לעתים להתנחם בסיפור שיקום הירואי. אני ממשיכה, עיניי מזוגגות. מה עם אבא של עמית? אני עוברת על שמות, על ידיעות. אלון או אורן? איך קוראים לו? ושם המשפחה? משהו עם גימל. אני מחזירה את תשומת ליבי אל הגוף הקטן המכווץ שעליי, נשימתו שורקנית. בטח אמא שלו תגיע עוד מעט. בטח כלום.

13:12

צלצול טלפון. ברוך השם. הטלפון של הגן, גדול, דביק ומיושן, ניעור לחיים בצלצול רם ומרושע. עמית עדיין עליי. הוא נרדם וראשו המתולתל מחופר בשקע שמתחת לצווארי. הנשימה שלו נרגעה מעט ואני מרגישה את חזהו מתמלא ומתרוקן חליפות כנגד גופי. שנת עלפון. הטלפון מצלצל שוב. עמית נע קלות. בטח אמא שלו. אני מסתכלת על הטלפון, אומדת את המרחק והמסלול. אם אקום עכשיו, אעיר את עמית. חבל... ולמה שאמא שלו תתקשר לגן? למה שלא תבוא פשוט ותאסוף את הילד שלה? חוט הטלפון נמשך לו מתחת המכשיר לאורך המדף העליון ולאורך הקיר. אני עוקבת אחריו במבטי. עוד צלצול. גורן! שם משפחה שלהם הוא גורן! אני נזכרת. החוט מתקדם, צמוד לפנלים השחוקים. קצת לפני רגל הכסא עליו אני יושבת מתרומם החוט ומסתיים בתקע פלסטיק הנעוץ בשקע תקשורת שבקיר. צלצול. אני גוללת בראש את רשימת השמות של ynet. הכל מעורפל עכשיו. אני שולחת רגל אחת, זהירה, ומגששת אחר החוט. עמית זע עליי. אני קופאת. בזהירות אני משתמשת ברגל אחת כדי לחלוץ את הסנדל מהרגל השנייה, ובבהונות יחפות אני עוקבת אחר החוט. צלצול. אני שולפת את חוט הטלפון מהקיר. שקט משתרר בגן. עמית זע קלות. אני מלטפת את ראשו עד שהוא נרגע.

עלטה מוחלטת במחלקת מצעים / דבי ינקו חדד

שלושה שבועות אחרי סוף העולם, גאיה והכלב שלה מגיעים לסניף איקאה כדי ליהנות ממיטה נוחה וממשהו לנשנש

עריכה: קרן לנדסמן

אזהרות תוכן: לא ממש אלימות. יש שם שריפה וכמה אנשים נעלמים/מתאבנים

תגיות נוספות: פנטזיה/דיסטופי, מתח, מיתולוגיה

אורך: 5500 מילים

הסיפור בהקראת גלי אחישוב (43:12 דקות)

יום 5 לחושך...

תמיד אמרתי שאיקאה זה המקום המושלם להעביר בו את האפוקליפסה.

אני מודה שלא דמיינתי את החשכה כשחשבתי על סוף העולם, אבל זה מה שיש.

עברו חמישה ימים מאז שהחושך התחיל. בהתחלה אמרו לנו להישאר בבתיים, שזה אולי סבבה כשיש לך בית מסודר ומלא באוכל, אבל בתור סטודנטית שגרה במעונות עם ארבע מנות חמות בארון ושקית ירקות קפואים במקפיא, זה לא מספיק. עברו רק שלושה ימים עד שאנשים סביבי התחילו להתחרפן מאווירת קץ הימים, ומשם הכול התדרדר. לא היה קשה להחליט להסתלק משם למקום בו יש הרבה פחות בני אדם, רק שלאן יכולתי ללכת? עכשיו אני עומדת מול סניף איקאה באר שבע. מבנה מבודד במרכז מגרש חנייה, כמו קוביית משחק שזרקו ענקים. מבפנים אני אוכל לראות את כל מי שמתקרב עם אורות. את אלה שנעים בחשכה, פחות. ואני כבר יודעת שיש פה דברים בחושך.

דברים לא רגילים.

הפנים הוא כמו המבוך של המינוטאור בכרתים, רק שבמקום להחביא מפלצת מיתולוגית הוא מכיל המון ספות נוחות ובתים שלמים מעוצבים לנוחות המסתתרים. אני רק מקווה שלא יהיו עוד אנשים או יצורים שיחשבו כמוני. עוד יתרון הוא שאין הרבה כניסות, למרות שיש הרבה חלונות בקדמת הבניין, ונראה לי שקל יהיה להגן עליו מפולשים. בתור מחבוא בזמן שהעולם נגמר הוא נראה מלא פוטנציאל, ואני מקווה שהוא עדיין מלא במיטות, שמיכות ומאגרי מזון.

אבל כשאני עומדת במגרש החנייה השומם ומתבוננת בחנות החשוכה, זה טיפה פחות קורץ.

הרוח שורקת סביבי ומעיפה את הדגלונים. אני יודעת שהם אמורים להיות בצבעי כחול וצהוב עליזים, אבל בחושך הכול נראה חסר צבע.

אני מאירה עם הפנס על שלט ענק על קיר החנות.

מבצע על ארונית EKENABBEN

יחידת מדפים פתוחה, עץ צפצפה/לבן

70x34x86 ס"מ

275ש

נחמד. הייתי יכולה לשים כזה בחדר שלי במעונות. למלא אותו בספרים... אני פולטת אנחה. נשארו לי רק שלושה ספרים מתוך עשרות שהיו לי לפני. סינדר, ההוביט, והגל החמישי. כן. אני מודעת לאירוניה. הם היחידים ששרדו בשחזרתי לחדר וגיליתי שפרצו אליו והרסו או לקחו את כל מה שהיה לי. ממחלף שרה הסמוך, מאחורי ערמת מכוניות נטושות, איקאה נראה כמו פתרון חלומי לבעיות שלי. עכשיו מקרוב, פחות.

"מה אתה אומר, שוגי? ניכנס?"

אני מתכופפת אליו ואוחזת באפודה שלו, עליה כתוב, 'כלב נחייה בהתלמדות'. שוגי נובח פעמיים, ומכשכש בזנב. יכולתי להוריד לו את האפודה כשנראה שהעולם כבר לא ישוב לקדמותו, אבל שוגי רגיל ללבוש אותה כשיוצאים, ולכי תסבירי לו שהכול עכשיו השתנה.

"צודק", אני עונה לו. מאז שהעולם נגמר אני מדברת עם שוגי הרבה יותר. עדיף לדבר איתו מעם עצמי. שוגי מביט לעבר החנות, גופו דרוך ופרוותו הארוכה מעט סומרת. הציפורניים שלו מקרקשות על האספלט בהתרגשות ומבטו נתפס על החלונות של הקפיטריה בקומה השנייה.

הוא נובח שוב והקול מהדהד במגרש הריק, קופץ כמו פינג פונג בין הבניין הענק שלפנינו ובתי המגורים בצידו השני של הכביש. חלקם עדיין בבנייה, שוליהם פעורים כמו פיות פתוחים שלעולם לא יבואו על סיפוקם. מעניין אם שיווקו את הנוף לכיוון איקאה כאטרקציה? כעת הם יעמדו לנצח שוממים, פתוחים למזג האוויר, לאבק ולנחשים.

אני לא מתה על נחשים ומסתבר שהם משגשגים בחושך. פאק מיי לייף.

אני מרגישה חשופה מדי, והעור שלי מעקצץ כאילו משהו צופה בנו. האף של שוגי רוטט, מרחרח את האוויר, בעוד המבט שלו סוקר את החלונות. לרגע נדמה לי שמשהו זז שם בפנים, אבל אחרי שנייה זה נעלם.

זה הרגע בסרט אימה שאני בדרך כלל צורחת על המסך, "מה את נכנסת לשם? ראית משהו זז? אז משהו זז. אל תיפלי לקלישאה שאומרת שזה סתם חתול. זה לא חתול!"

במגרש החנייה נשמע רשרוש. משהו זז בין הבניינים בשכונה מעבר לכביש. אם אני שומעת את זה מפה, זה בטוח לא חתול. הדברים שמסתובבים פה בחשכה רואים יותר טוב ושומעים יותר טוב ממני.

אני מושכת את הכתפיות של תיק הגב, שננעצות לי בכתפיים. זה כנראה מטומטם לסחוב ספרים בסוף העולם, אבל הם שריד מהחיים שלי לפני.

"יאללה. נכנסים", אני אומרת ושוגי מכשכש בזנב בהסכמה. יש לנו מעט מאוד ויכוחים. אם כבר להעביר את סוף העולם עם מישהו, הוא שותף מעולה.

תמיד התעקשו באיקאה שניכנס בכניסה ולא בדלת היציאה, ואפילו שאין שום דבר לשומר, אני שומרת על הכללים ופונה לעבר הכניסה. הדלת המסתובבת כבדה, ולרגע אני חושבת שהיא לא תזוז בלי חשמל, אבל אחרי כמה דחיפות היא מתחילה לנוע, כולאת אותי לכמה רגעים בין הפנים לחוץ. זה הזמן בו אני קולטת שאם משהו מסתתר בפנים יהיו לי כמה שניות לראות אותו לפני שאמצא את עצמי במבואה, ולו יהיו כמה שניות לראות אותי.

הדלת נאנחת, כאילו הערתי אותה משינה, ואז פולטת אותי לתוך מבואה רחבת ידיים. אני עוצרת ומקשיבה. זה קצת קשה בגלל העוצמה שבה הלב שלי דופק.

אין לך ממה לפחד, אני משקרת לעצמי. זאת איקאה. היית פה מיליון פעמים.

הפנס שלי מאיר את הסביבה. מימיני עולם הילדים, חלון מפריד ביני לבריכת כדורים, ולצידי ערמת כרישי צעצוע. שוגי אוהב צעצועים. נאלצתי להשאיר את הדברים שלו מאחור כשעזבתי.

עכשיו אני ניגשת לערימה ומעניקה לו כריש קטן. יש גם נחש ארוך שהוא אולי ייהנה ממנו אבל אני מעדיפה שלא.

שוגי תופס את הכריש בפה ורץ לעבר המדרגות לקומה השנייה. הוא בטח מריח מזון שנשאר בקפיטריה.

לפני שאני עולה אחריו אני נועצת את הפנס בין הרצועה של התיק לכתף שלי, בזמן שאני גוררת כורסאות מתצוגה לתוך המרחב של הדלת, ומניחה אותן על הצד, ככה שייתקעו בפתח אם מישהו ינסה לסובב אותה. האור מקשקש פסים ארוכים על הקירות, אבל שום רחש לא נשמע. זה שהדלת חסומה לא מונע מפולשים לשבור את החלונות, אבל אני אשמע אותם.

אני מעדיפה להיות פה לבד. האחרים... אי אפשר לסמוך עליהם.

למדתי את זה בדרך הקשה.

שוגי מכשבש בזנב בראש המדרגות וכשאני נותנת רשות רץ ימינה לכיוון הקפיטריה החלבית. הוא נכנס בקלילות מאחורי הדלפק ומרחרח בארונות. החשמל בבניין כבוי, והאוכל הקר בטוח מקולקל, אבל בטח יש אריזות אוכל סגורות שאפשר לפתוח ולאכול.

אני פותחת את המקרר מתחת לתצוגה וסוגרת אותו באותה מהירות.

"פיי. זה מריח כאילו משהו מת שם בפנים," אני אומרת לשוגי תוך כדי שיעול, ואז חוזרת בי מהניסוח. מוקדם מדי לבדיחה הזאת. הרחתי הרבה יותר מדי דברים מתים בזמן האחרון בשביל שזה יהיה מצחיק.

במטבח אני מוצאת כמה כיכרות לחם קצת קשות אך אכילות. אני לוקחת ביס ונותנת קצת לשוגי, ואז מתחרטת. "בוא. אני יודעת איפה יהיו דברים טעימים." בכניסה לחנות מול הקופות נמצאת החנות השוודית. הכול נראה אפלולי. זה מלחיץ אבל שוגי לא מגיב, ואני סומכת על מערכת ההתרעה הכלבית שלי.

ליד הקופות יש צידיניות כחולות ואני לוקחת אחת, ומעמיסה מהמדפים קרקרים, ריבה, מלפפונים חמוצים ותפוצ'יפס. מהקפיטריה הקטנה ליד אני לוקחת פחיות שתייה מוגזת. אמנם לא קרה, אבל הסטנדרטים שלי די נמוכים כרגע.

זה לא יהיה בריא לאורך זמן, אבל בסופרמרקט דבאח הסמוך בטח נשאר הרבה מזון. אני צריכה ללכת לבדוק מה המצב שם, אבל קודם אני רוצה קצת לנוח. עם כל הכבודה עליי אני עולה שוב במדרגות ונעמדת בראשן כשאני מתנשפת קלות.

בואו. אני לא אתלטית. אם ההישרדות שלי הייתה תלויה בלרוץ הכי מהר או לקפוץ הכי גבוה לא הייתי בחיים היום.

למזלי, אני ממש טובה בלהתחבא.

מאז שהעולם נגמר יצא לי ללכת הרבה, וגם לרכוב על אופניים, עד שגנבו לי אותם כמה זבלים באזור שכונת רמות. אנחנו עדיין לא סובלים ממחסור אמיתי, ועדיין, רוב האנשים שפגשתי מאז שהתחיל החושך חושבים רק על עצמם.

בעצם כלום לא השתנה, ככה זה היה תמיד.

אני שואפת אוויר וסורקת את הקומה השנייה. מאחוריי הקפיטריות ולפניי אזור הספות. התצוגה מאורגנת כמו חדריר אירוח בסגנונות שונים. אני מתלבטת בין החדר הכי קרוב לכניסה, ממנו יהיה לי קל לתצפת על הדלת, ובין מקום פנימי יותר, שיקל עליי להתחבא אם מישהו יכנס.

אני מחליטה להתקדם עוד פנימה ובוחרת תצוגה נחמדה עם ספה רכה שאפשר לשקוע לתוכה. הפנס מאיר על השלט מעל הראש שלי.

VIMLE

שזלונג

4,185ש

שוגי קופץ ומתיישב לצידי ומתבונן בי בעניין בזמן שאני פותחת שקית תפוצ'יפס.

"למטה," אני אומרת באוטומט.

בחיי שהכלב מגלגל עליי עיניים. כאילו אומר, מה למטה? זה לא בית של אנשים. זה אפילו לא חנות. סתם מקום שומם שכבר לא שייך לאף אחד.

במקום להקשיב לי הוא משפר עמדות לעומת התפוצ'יפס ומפעיל עליי עיני כלב.

"טוב, נו," אני מפטירה ומכבדת אותו בפרוסת תפוח אדמה אפוי דק, שהוא מייד מפורר על כל הספה ועל המכנסיים שלי. אני מעיפה עם היד את הפירורים, מרגישה לא נעים שאני מלכלכת, אפילו שאין פה אף אחד. אני מתלבטת אם כדאי לכבות את הפנס כדי לחסוך סוללה, אבל לא מסוגלת לעמוד בלחץ של להיות בחשכה הכבדה והמוחלטת. העלטה גם ככה שוכבת עלי כמו שמיכת פוך סינתטי. חונקת אותי לאט לאט.

אנחנו אוכלים בחלוקה יחסית הוגנת, עד שהחבילה נגמרת. "אני צריכה למצוא פח."

שוגי מסתכל עלי בפה פתוח מלא לשון ורודה.

"מה? זה הבית החדש שלנו. אנחנו לא הולכים לטנף את המקום."

במקום לענות, שוגי פוצח בנביחות לעבר פנים החנות. שנייה אחר כך הוא מזנק מהספה ורץ פנימה, נעלם במהירות באפלולית בין הרהיטים.

"שוגי," אני צועקת אחריו. הקול שלי דק וצווחני מרוב בהלה. "שוגי בוא לפה!"

כעבור רגע הוא מתפרץ שוב מבין הספות, חולף על פניי ורץ לעבר המדרגות. הוא נעמד בראשן, ונובח בטירוף. אני משאירה את הציוד על הספה והולכת אחריו. מישהו מנסה להיכנס מבעד לדלת. מספר קולות מדברים ביניהם, אבל אני לא מצליחה לראות את האנשים שבחוץ. המחסום שלי עובד. הם לא מצליחים להיכנס ואחרי כמה רגעים ודפיקות הקולות מתרחקים.

"לאן הם הלכו?" אני לוחשת לשוגי. הוא דומם לצידי, מקשיב. לא עוברות יותר משתי דקות ואני שומעת אותם שוב, בפנים, באזור המזון.

"פאק."

זה לא כאילו חסמתי את כל הכניסות האפשריות. להגנתי, רק הגעתי לפה והייתי עייפה ורעבה. יש לי אקדח, אבל עד עכשיו השתדלתי לא להשתמש בו. כל כך הרבה סביבי איבדו צלם אנוש בשהתחיל המשבר, ואני לא רוצה להצטרף אליהם.

אני דורכת את האקדח ותופסת עמדה על המרפסת מעל המדרגות. לאט לאט מתגלים במבואה שלושה חבר'ה בגילי. לבושים בג'ינס. כולם עם צ'ימידינים על הגב, כאילו הגיעו מהטיול בהודו היישר אל האפוקליפסה.

שוגי נוהם, ואז נותן נביחת אזהרה.

"שוגי?" האמצעי, גבוה, חסון עם עיניים בהירות, מרים את ראשו ורואה אותי. לרגע הוא נרתע, ואז הבעת הפנים החשדנית מתחלפת בחיוך מהוסס.

לעזאזל. זה יוגב.

"רכה מדי," ככה הוא אמר לפני שהוא נטש אותי. שילך קיבינימט.

ברור שאם יש בנאדם אחד בעולם שאני לא רוצה לראות שוב לעולם, דווקא הוא ישרוד. תודה אלוהימא. במחשבה

שנייה, אולי עדיף לי פשוט לירות בו. זה סוף העולם. מה יעשו לי?

אני לא יודעת מאיפה המחשבה הזאת באה. זאת לא אני. חוץ מזה, הם בטח גם חמושים, ויותר מיומנים ממני בשימוש

בנשק. בתקופה שהיינו ביחד הוא לא הפסיק לברבר על היחידה שלו בצבא. אני נאנחת ומורידה את האקדח.

"גאיה? מה את עושה פה?" הוא שואל, והעיניים שלו עוקבות אחרי תנועת האקדח.

"קפצתי לקנות מנורה, מה אתה חושב?" אני עונה ביושב. הוא צוחק ומתקרב עוד. יוגב למד איתי בבן גוריון, ולא

ראיתי אותו מאז שנפרדו דרכינו. את החבר'ה שאיתו אני לא מכירה.

אני עדיין בראש המדרגות, מוכנה לרוץ ולהתחבא במקרה הצורך, אבל שוגי הבוגד רץ לעברו, מכשכש בזנב ומתהפך

על הגב כשיוגב מושיט יד ללטף אותו, חושף את הבטן מתחת לווסט הכחול שעליו.

החברים שלו מניחים את התיקים ונותנים לשוגי צומי.

"בן כמה הוא?" שואל אחד שמזכיר לי את גארפילד החתול. ג'ינג'י נמוך ושמנמן עם משקפיים.

"הוא בן 10 חודשים," אני מסבירה. "הוא לא גולדן טהור אבל הוא לא יודע את זה."

"לא הורדת לו את האפודה?" יוגב שואל, כורע ומלטף את שוגי ביד אחת.

אני מושכת בכתפיים.

"היא תמיד אהבה להקפיד על הכללים," יוגב מסביר את השגעונות שלי לחברים שלו במין ביקורת מהולה בחיבה,

כאילו אנחנו חברים. אנחנו כבר לא חברים.

"בזכות הקפדה על הכללים אני בחיים היום," סיננתי. "רוב אלה שלא הקשיבו להנחיות לא שרדו."

"איתן," הוא מצביע על השמנמן, "וסתיו היו איתי בחדר כושר בבניין שלי כשזה התחיל."

השיער הבהיר של יוגב נופל על מצחו ומזכיר לי את כל הפעמים שהברשתי אותו לאחור שלא ייכנס לו לעיניים. מה

שמזכיר לי את הרגע שנזרקתי כלאחר יד, ובמקום להתרכז, אני נעמדת ומשלבת ידיים בניסיון להראות קשוחה.

"טוב, תשמעו. נחמד לראות עוד אנשים וזה... אבל הייתי פה קודם."

"נו באמת." סתיו רוטן בקול עמוק שנשמע כאילו הוא אוכל אבנים לארוחת בוקר ולועס סלעים בצהריים. "זה לא

כאילו חסר פה מקום. יש פה עשרות מיטות. את לא תראי אותנו בכלל, אם זה מה שמפריע לך."

הוא ויוגב מחליפים ביניהם מבט, כאילו הם בכלל עושים לי טובה שהם פה. אני מצמצמת עיניים. באותו רגע שוגי

קופץ חזרה על הרגליים, מטה את הראש כדי להאזין, ואז פוצח בנביחות לכיוון הקומה השנייה.

"יש פה עוד מישהו?" יוגב לוחש.

"אני פה רק חצי שעה... זה נראה נטוש כשהגעתי, אבל..." אני מושכת בכתפיים.

השלושה שולפים נשקים, כאילו הם במשחק מחשב, מחליפים ביניהם סימנים ונעים לעבר המדרגות כמו צוות מיומן.

אני נשארת למטה ומתכננת להתחבא בעולם הילדים, אולי בתוך בריכת הכדורים, אבל שוגי רץ לפנייהם כאילו הוא

מינימום לוחם ביחידת עוקץ ולא כלב נחייה מתלמד.

"שוגי," אני צווחת בלחישה. "שוגי, בוא לפה!"

"הוא לא מאולץ בשיט, הא?" סתיו ממלמל בעודו חולף על פניי ואני שוב תוהה אם אני יכולה לירות בו. אבל עדיף

שמה שמתחבא בקומה השנייה יטפל בו.

אני שולפת את הנשק. נעמדת עם הגב לקיר במיקום שאני יכולה לראות את מי שמגיע מכיוון המדרגות. העורף שלי מעקצץ כאילו משהו צופה בי. יש צעדים בקומה השנייה, אבל תנועה בזווית העין גורמת לי להרים מבט ואני כמעט צורחת כשאני רואה משהו מתבונן בי. אני מרימה את האקדח, והדבר מולי מרים אקדח ורק אז אני קולטת את השיער החום הפרוע ואת העיניים הקרועות לרווחה. יופי. כמעט יריתי במראה. למרות שזה מיקום ממש מוזר למראה, כמעט ישירות מעל הדלת. מי תלה אותה ככה? ולמה? זה חלק מהעיצוב בחנות? או שהיא הייתה בדרך למיקום אחר? אני נושפת אוויר לאט, מנסה להרגיע את הלב.

יגוב מופיע שוב בראש המדרגות, שוגי לידו מכשכש בזנב כאילו הייתה להם אחלה הרפתקה. "לא מצאנו כלום." הוא מושך בכתפיים, ויורד לקומה הראשונה להביא את התיק. "אולי חיות נכנסו לחנות, ומתחבאות מתחת למיטות."

"יופי," אני מפטירה. "ממש מרגיע."

"זה כבר לא התפקיד שלי להרגיע אותך," הוא אומר עם פרצוף חמוץ, כאילו הוא לא זוכר שהוא זה שנפרד ממני. "אני הולך לבחור מקום לישון."

"היי," אני צועקת ורצה אחריו. "הייתי פה קודם. אז אני בוחרת ראשונה את המיטה."

"יש פה יותר מדי מיטות," אני רוטנת אחרי עשרים דקות.

למרות הדחף לבחור מיטה נוחה, עכשיו כשאני לא לבד אני מעדיפה לבחור מיטה במיקום שניתן להגן עליו. אז זה שולל את כל המיטות במרכז התצוגה. שהבנים יתפרסו להם איפה שהם רוצים. אני מתמקדת בדירת תצוגה של 25 מטר שנמצאת סמוך לשירותים בקומה השנייה. יש שם גם יציאת חירום למקרה הצורך. אין ספק שזה המקום הכי נחמד שאי פעם גרתי בו לבדי, ואם לא כל עניין האפוקליפסה, הייתי די מרוצה. לאור המצב אני חוסמת את הכניסה הראשית לדירונת עם

HEMNES

ארון דלת זכוכית עם 3 מגירות, עץ מלא,

90x197 ס"מ

1,995 ₪

ומשאירה לעצמי נתיב יציאה בודד לכיוון השירותים.

לא רחוק משם יש תצוגה של נרות דקורטיביים בכוסות זכוכית. אני אוספת ערמה וקופסת גפרורים ויוצרת מסלול בין החדרון שלי לשירותים. אני מדליקה אחד על גבי שידה מעל הגובה של שוגי, ומשאירה את הגפרורים בכיס. "תיזהרי עם אלה, שלא תשרפי את כל החנות," יגוב ממלמל. "למה את לא הולכת להביא פנסים ממחלקת תאורה?" "למטה בעומק החנות בחושך? אתה מוזמן ללכת להביא אם בא לך להסתובב ולחפש," אני מחזירה לו.

יגוב רוטן לעצמו ואני לוקחת כמה נרות והולכת לשבת ליד החלונות הגדולים בקפיטריה. החושך נשפך על הארץ כמו קפה שחור בוך מלא בגרגרים. אין ירח או כוכבים. יללות תנים ממלאות את הלילה במקהלה. הם שרים לעצמם כמו בכל לילה, כאילו לא אכפת להם כלל מקץ עידן בני האדם. אם תשאלו אותם הם בטח חושבים שהסדר הטבעי הוחזר, כשהלילה והחושך שוב מושלים.

אני יושבת באחד הכיסאות מול החלונות הענקיים בקפיטריה, עם הרגליים למעלה, וצופה בחשכה כששוגי רובץ לצידו, ראשו מונח על הכריש הקטן.

מימיני ומשמאלי הנחתי נרות. האור העדין שלהם מקיף אותי כמו שמיכה רכה וחמימה של אור.

"גאיה?" אני קופצת למשמע קול כמה מטרים מאחוריי. יוגב עומד שם עם צלחת פלסטיק ביד ואני מגלגלת עיניים בלב. אין שום סיבה לאכול כמו חורנים בחנות מלאה כלים, אבל... גברים.

"הכנו אורז, המים במטבח עוד זורמים, ויש לנו גזייה. רוצה?"

עכשיו שהוא שואל אני קולטת שהאוויר מלא בריח טוב ואני גוועת ברעב. אני לא יודעת אם הוא רוצה משהו ממני, אבל אני לא אסרב לאוכל חם. מי יודע עוד כמה הזדמנויות יהיו לי לאכול אוכל חם.

"כן, למה לא?" אני מושיטה את היד והוא מתקרב ומניח את הצלחת בידי. האצבעות שלו משתהות לרגע, נוגעות בשלי ואני מושכת אלי את הצלחת. בלי להרים את הראש אני מתחילה לאכול.

"תודה," אני ממלמלת.

"טוב, אז לילה טוב," הוא אומר בשקט, ונעלם בנבכי החנות.

כאשר אני מתקדמת למרחב השינה שלי אני מדליקה שניים שלושה נרות בתוך הדירונת הקטנה וגם על הדלפק בשירותים. רגע לפני שאני נכנסת לדירה אני רואה תנועה מולי, וכמעט מתעלפת. שוגי לא נובח ואני קולטת שזו עוד מראה. הגאיה במראה חיוורת כמו רוח רפאים, והכלב שלידה מביט בה כאילו היא האדם היחיד עלי אדמות. אני נכנסת במהירות לתוך המרחב וחוסמת את הכניסה עם שידה. אני נרדמת לקול מלמול ונחירות בקרבת מקום. אני בחיים לא אודה בזה, אבל זה עדיף על להיות לבד.

מתי שהוא במהלך הלילה הנרות כבים.

אני מתעוררת לקול זכוכית נשברת, ומין לחשוש, שבהתחלה נשמע כמו נחש או חתול ואז מתבהר ל... "ססססעמק," בקול גברי.

אחד הטמבלים נכנס במשהו בחושך.

אני מצחקקת וחוזרת לישון.

אני מתעוררת כשהגוף מעיר אותי. אחרי כמעט שבוע בחושך השעון הפנימי כבר משובש, אבל השעון דופק שלי אומר שכבר שמונה. כשאני יוצאת מהדירה אני מגלה שהמראה שבורה.

את הבנים אני לא רואה. כנראה שהם יצאו ללקט או אולי, אם יש לי מזל, הם עזבו. ניכר שהם ישנו בכמה מהמיטות. כמובן שלא טרחו לסדר את המצעים.

אני מחליטה לעשות סיבוב מהיר בזמן שהם לא כאן כדי לאתר דברים שאני צריכה ולהכניס אותם לדירה שלי. אני מוצאת מנורות שפועלות על סוללות ומלאי של סוללות, ויוצאת לרגע למרפסת מחוץ למחלקה. לכמה רגעים אני משתהה באוויר הפתוח, נושמת מלוא הריאות את האוויר של הבחוף. מאז שהמזגן הפנימי שבק האוויר בתוך החנות עומד ומתחיל להריח קצת מוזר. אני גוררת כורסה החוצה ויושבת עליה, מונעת מהדלת להיסגר, ומאווירת את החנות. בזמן הזה אני צופה למרחק, מקווה לראות קצת תנועה. אולי בני אדם? אבל שום דבר חוץ מרוח לא זז בחוף.

אחר כך אני יורדת לשדוד את המזנון ולחפש את המקום בו שומרים את המזון שלא נמצא בתצוגה. זה מוזר להיכנס בדלתות עליהן כתוב "הכניסה לצוות בלבד". כמו להיכנס מאחורי הווילון של הקוסם מארץ עוץ. לשמחתי אני מגלה ערמות גבוהות של ארגזים מסומנים בעברית ובשוודית.

כשאני יוצאת מהמחסן עם ידיים מלאות כבודה, שוגי נוהם ומיד אחר כך נותן נביחה קצרה.

"יופי, ממש תודה על האזהרה," אני ממלמלת והוא מכשכש בזנב, בבקשה.

לפניי עומדת אישה מבוגרת. היא נראית בת חמישים או שישים. מאופרת למשעי ולבושה חליפת משי בגוון זהב עם דוגמת נחש, שמלטפת את גופה בקפלים רכים. לא בדיוק מראה שגרתי לסוף העולם, אבל מי אני שאהרוס לה את הכיף.

"מי את?" אני שואלת.

היא מחייכת אלי בפה מלא שיניים צחורות, נראית כמו דוגמנית למשחות שיניים או אבקות כביסה. "אני אריאל," היא עונה בקול מלחשש.

"מה את עושה כאן?" אני יורה בה את השאלה, ולא משאירה מקום לספק שאני לא מחפשת עוד שותפות לדירה. היא מגחכת. "שמעתי שיש מבצע על מצעים... מה נראה לך?" היא מסתכלת מעבר לכתפה, מבעד לחלונות הרחבים, אל השכונה שמעבר לכביש. "גם אני רציתי מקום נעים ושקט לישון בו. וכל הבתים מלאים בגופות..."

לא יכולתי להתווכח עם הטיעון, אבל הצוואר שלי מעקצץ. שוגי שוב נוהם ונדבק אליי לרגל. אני מניחה יד על הצוואר שלו בניסיון להרגיע אותו, ומרגישה שכל הפרווה שלו סומרת, אבל מקפידה לא להוריד ממנה את העיניים. היא נעה לכיווננו ושוגי פולט קול שמתחיל בנביחה ונגמר ביבבה.

"עדיף שלא תתקרבי," אני מזהירה אותה. "הוא לא אוהב זרים." שזה שקר מוחלט. שוגי מכור לתשומת לב ובתור חצי גולדן היה רגיל שזרים מנסים ללטף אותו בכל הזדמנות.

אריאל מעווה את פניה הצרות וחושפת שיניים חדות מהרגיל. אני לא יכולה לסמוך עליה. מילא הבנים, שלפחות את יוגב הכרתי, אבל היא? בלי שום פיקוח או השלכות, לא ניתן לדעת אם האדם שמולך חבר או אויב. עדיף להניח שכולם אויבים.

"כבר יש פה עוד כמה דיירים," אני אומרת בניסיון להרתיע אותה. "שלושה בחורים, בטח ראית אותם כשהגעת..."

ניסיתי לגרום לזה להישמע כאילו אנחנו ביחד. למרות שלא רציתי בחברתם, אם הנוכחות שלהם תעזור להיפטר מעוד אורחת לא רצויה זה מעולה.

היא מניעה את ידה בביטול. "טוב, זו חנות ענקית. יש מקום לכולם. תסמכי עליי, הם לא יהוו בעיה." משהו בדרך שהיא אומרת את זה מלחיץ אותי... היא מלאת שביעות רצון עצמית, צוחקת לעצמה, כאילו היא יודעת משהו שאני לא יודעת.

שוגי נובח שוב. אריאל נועצת בו מבט כעוס ונסוגה לכיוון הקומה השנייה. "אני הולכת לבחור לי מיטה," היא אומרת בשאננות מרגיזה.

"הדירה של ה-25 מטר היא שלי," אני צועקת אחריה, והיא מנופפת, לאות שהבינה.

אני מביטה אחריה ואז קופצת כשיד נוגעת בכתף שלי. "אלוהימא," אני צווחת. שוגי רק מכשכש.

כשאני מסתובבת אני מגלה מאחוריי את יוגב ואיתן. הם מחליפים מבט.

"לא שמעת אותנו?" אני מנידה בראש, ולוקחת מספר נשימות להרגיע את פעימות הלב.

"תגידי, ראית את סתיו היום?" יוגב שואל.

"לא. חשבתי שהוא איתכם."

שניהם מנידים בראש. "הוא היה אומר לנו אם הוא יוצא לסיבוב. אני לא יודע מה קורה איתו. הוא יודע שמסוכן שם בחוץ," יוגב אומר בפרצוף מודאג.

איתן מהנהן בהסכמה ואז מגלגל קדימה עגלת סופר. "אז הלכנו לחפש אותו. חשבנו שאולי הוא נכנס לקניות בדבאח," הוא אומר בחצי חיוך. "לא מצאנו אותו אבל תראי." הוא מחווה לעגלה מלאה בקופסאות שימורים, חטיפים ואפילו קורנפלקס וחלב עמיד. "הבאנו גם בשבילך," הוא מדגיש.

"הו. מעולה." אני מתלהבת. "חלבונים. תודה."

"הבאנו גם אוכל לשוגי," יוגב מגיש לי קופסת שימורים לכלבים ואני נאבקת בדחף לחבק אותו. במקום זה אני כורעת ומראה לשוגי את הקופסה. "תראה, שוגי, מה הביאו לך!"

שוגי מכשכש בזנב בהתלהבות ואני ניגשת למצוא קערה לשפוך לו את האוכל. כן. זה סוף העולם, אבל אנחנו בחנות כלי בית, אז אני אשים לו בקערה. סתמו.

בזמן שאני מאכילה את שוגי, יוגב ואיתן מעבירים את האוכל למעלה ואני נזכרת להגיד להם שיש לנו אורחת.

"פגשתם את אריאל?" אני שואלת אחרי שהם חוזרים למטה. "גברת בלונדינית. היא רוצה לישון פה."

"לא. לא ראינו אף אחד למעלה. והדברים של סתיו נעלמו." איתן מספר בפנים נפולות.

"לא רבתם או משהו? אולי נמאס לו והוא הלך?" אני שואלת, אבל גם כשאני אומרת את זה ההסבר נשמע לי קלוש.

"שום דבר. ואת אומרת שיש פה עוד מישהי? אני אלך למצוא אותה. אולי היא ראתה אותו," איתן אומר. "אני משאיר פה את העגלה, תיקחי מה שאת רוצה." חייכתי לתודה ובחרתי לי כמה פריטים ואת כל המזון לכלבים שהם הביאו.

לפחות איתן נחמד.

בזמן ששוגי מחסל את המזון שבקערה יוגב עומד לידי כמו עציץ.

"רצית משהו?" אני שואלת.

הוא נע בעצבנות. "לא. כלום." ואז אחרי רגע של דממה, "מה, את עדיין כועסת עליי?"

"למה שאני אכעס עליך?"

"נו," הוא מגלגל עיניים. "זה לא היה אישי."

"אה, לא? אז הרגע ההוא שהחלטת שסיכויי ההישרדות שלך יותר גבוהים לבד ונטשת אותי, לבד בחושך..."

"די. אל תהיי פולנייה. מה לבד בחושך. כולנו בחושך."

"טוב, יוגב, אני לא יודעת מה אתה רוצה..." אני נעמדת ומתקדמת לעברו. "רצית להסתדר לבד. זכותך... תעזוב אותי בשקט-"

צעקה מפלחת את החלל מעלינו ואחרי רגע צעדים מהירים דוהרים לכיוון שלנו. איתן מופיע בראש המדרגות כשהוא מתנשף. ביד אחת הוא מחזיק משהו שברגע הראשון נראה כמו שמיכה דקיקה ושקופה, ומפיל אותו לרגלינו.

"איכס," אני נרתעת כשהחפץ מתעופף לעברנו. "מה זה, לעזאזל?"

יוגב מתכופף ונועץ אצבע בממצא. "זה נראה כמו נשל של נחש."

"נחש בגודל הזה?" אני לוקחת צעד אחורה. "אין מצב."

יוגב שולף את האקדח ומעביר לאיתן. "אנחנו נמצא את הדבר הזה עכשיו ונחסל אותו."

"אתה בטוח שזה רעיון טוב? ומה עם אריאל? האישה שפגשתי."

"לא ראיתי סימן לעוד בנאדם בחנות. רק הדבר הזה..." איתן משך בכתפיו. "אולי הנחש כבר אכל אותה."

התכופפתי ותפסתי את הרתמה של שוגי. "טוב, שוגי נשאר איתי. אם יש פה נחש ענק אני לא רוצה שהוא יתרוצץ לבד."

"תעשי מה שאת רוצה," יוגב סינן.

הכנסתי את שוגי איתי לחדר המשחקים והעסקתי אותו בזריקת כדור. זה היה מלחיץ בחשיכה, אבל סרקתי את כל הפינות לפני שנכנסתי.

"מה הסיכוי שהנחש בתוך הבריכת כדורים?" תהיתי בקול רם, ואז צחקתי. "בעצם הדלת הייתה סגורה. איך הוא ייכנס?"

מעליי נשמעה צעקה מהקומה השנייה, שתי יריות, ואז דממה. שוגי נעצר עם כדור בפה ומתבונן בי בראש מוטה.

"גאיה? את פה?" הדלת נפתחת בבת אחת ומקפיצה אותי. אני מאירה בפנס בעיניים של יוגב, שעומד מתנשף בפתח, ידו מגנה על הפנים.

"מה קרה?" אני מנמיכה את הפנס והוא נכנס וסוגר אחריו את הדלת.

"יש עוד כניסות לחדר הזה?" הוא שואל.

"לא נראה לי. איפה איתן?"

יוגב מסתכל סביבו בבהלה כאילו משהו עדיין רודף אותו. "נעלם. רגע אחד היינו במחלקת מצעים, ואז היה רשרוש, איתן צעק. יריתי לכיוון אבל הוא נעלם."

"טוב שלא ירית בו."

"לא, אני..." יוגב תופס את הראש בשתי הידיים. "לא כיוונתי אליו. בואי. אנחנו צריכים לצאת מפה."

"התיק שלי למעלה. כל הספרים שלי, ושאר הציוד."

"את לא רצינית..." הוא מסתכל עלי כאילו אני משוגעת. יש מצב שאני באמת משוגעת, כי הכעס שלי עליו כרגע גובר על הפחד מהנחש הענקי.

"אני עולה רגע אחד להביא את התיק ויורדת. בכל מקרה ראית את הנחש לפני רגע במצעים. אז הוא לא יהיה עכשיו ברהיטים." לא נעים לי לומר, אבל אם הוא אכל את איתן, הנחש בטח ירצה לנוח בזמן שהוא מעכל.

"אני אבוא איתך," יוגב מתעקש.

"לא צריך," אני אווזת בידית. "יש איתי את שוגי. אני אסתדר."

יוגב חושק שיניים והולך אחרי בכל זאת. עקשן. כשרציתי אותו איתי הוא נטש אותי, ועכשיו הוא נשאר בניגוד לרצוני. אוף.

אני עולה לאט לאט במדרגות, מסיטה את הפנס מצד לצד. כשאני מגיעה לדירונת הקטנה שבה השארתי את התיק שלי, אני רואה כמה נרות עוד דולקים על השידה. לפני שאני מספיקה להרים את התיק שוגי נוהם לעבר אחד הפתחים.

"יש שם מישהו?" אני שואלת. אולי זה איתן. אולי יוגב טעה.

"כן," עונה קול מתוך החשיכה, "זאת אני."

אני עוזבת את התיק ומתקדמת לעבר הקול.

"אריאל?" אני שואלת את החשיכה.

צחוק מתגלגל חוזר אלי מתוך החושך.

"איפה את?" אני שואלת. אור הפנס חותך את החשכה אבל אני לא מצליחה למצוא אותה.

"אני פה," היא קוראת. אני מסתובבת לחפש את יוגב אבל הזבל נעלם. אולי הלך להביא את התיק שלו.

"אריאל תיזהרי. יש פה איזה נחש גדול בתוך החנות..." אני קוראת חזרה. הצחוק נעצר. "אנחנו עוזבים. בואי איתנו. לא בטוח כאן."

הקשקשים שלה מוסתרים מעט על ידי הצבע הזהוב של הקש ממנו המנורות עשויות, ואין סיכוי שהן יחזיקו אותה לאורך זמן. בצורתה הנחשית אריאל באורך לפחות שני מטרים ובוודאי שוקלת כמו אדם מבוגר.

"זה לא הולך להחזיק מעמד," אני ממלמלת, רגע לפני שכל הקונסטרוקציה, שהוברגה אל התקרה, קורסת, כשהיא מעיפה לעברי ענן של כבלים חשמליים, ברגים, חתיכות גבס ומוט מתכת שנתלש מהתקרה, וכמובן נחשה מיתולוגית אחת זועמת.

אני פונה לאחור ורצה לאזור הארונות כששוגי בעקבותיי. מסביב לכל פינה ניבטות אליי הפנים שלי, לבנות מפחד ושיירי גבס. לכמעט כל דלת שנייה פה יש מראה. אולי אני יכולה לגרום לה להסתכל על עצמה במראה ולהפוך את עצמה לאבן? בעצם, לא הגיוני שזה יעבוד עליה. כמו שאי אפשר להרעיל נחש בארס של עצמו, הכוח שלה בטח לא פועל עליה. שיט, שיט, שיט... איך אני הורגת נחשה בת אלמוות, או לפחות מסלקת אותה מהמבנה?

תוך כדי ריצה אני מתנגשת במישהו באמצע המעבר. לרגע אני חושבת שזו אריאל. אבל אז אני קולטת מי זה.

"יוגב?" אני שואלת. אבל הוא לא עונה. אור הפנס על פניו מגלה שעורו אפור ומאובן. אני צוחצח בעת ההתנגשות ופעם נוספת כאשר גופו המאובן מוטח אל הרצפה ומתנפץ לרסיסים.

"אוי, סליחה," אני מתנצלת בפני הפסל המנופץ. "אם אריאל לא תאכל אותי, אני אנסה להדביק אותך," אני מבטיחה, למרות שאין לי מושג אם יש באיקאה דבק מגע.

אני ממהרת למחלקת מיטות דרך החדרון שבו ישנתי וחוטפת את התיק שלי. משם אני רצה לתוך המסדרון החצי מוסתר שמוביל לשירותים. אין לי מושג איפה אריאל, אבל אם היא עדיין בצורת נחש דלת הביטחון הכבדה תעצור אותה.

אני חומקת מבעד לדלת, כששוגי רץ לפניי, ואז נעצרת ונשענת עליה, מתנשפת.

אני מצמידה את האוזן לדלת. ומקשיבה.

אם היא לא ראתה אותי נכנסת לכאן, אולי היא לא תמצא אותי. לאט לאט אני מחליקה למצב ישיבה, מושכת אלי את הברכיים. האם ישנו רשרוש במעבר הקרוב?

שוגי מוציא את הלשון ומתקרב אליי. אני מעבירה ידיים על הפרווה הרכה שלו ומצמידה את הפנים לרגע לגבו.

"כלב טוב. שקט. כלב טוב."

כמובן שהוא בוחר לענות לי בנביחה חדה. בנשימה עצורה אני מתפללת שהיא לא שמעה אותו מבעד לדלת הפלדה.

לכמה רגעים יש שקט.

ואז משהו חובט בדלת בצד השני.

לעזאזל.

"תודה רבה לך," אני אומרת לשוגי בלב. הדלת נחבטת שוב אבל לא נפתחת.

בעוד רגע היא תמיר שוב צורה לבת אנוש, או לגורגונה, ותפתח את הדלת. אלא אם...

סביבי מפוזרים נרות בריח תפוז שהשתמשתי בהם להאיר את הדרך לשירותים. אריאל שונאת אור ואש. אני יכולה להצית משהו במרחב המרכזי של החנות. אם כל הדלתות סגורות, אולי אצליח ללכוד אותה...

בידיים רועדות אני לוקחת את הגפרורים. נדרשים לי מספר נסיונות להדליק את האש. כשאני מצליחה ריח תפוזים נעים מתפשט סביבי. אני לוקחת עוד נר ועוד נר, עד שכל הנרות סביבי בוערים. שמונה נרות. כאילו אנחנו חוגגים את חנוכה. כל אחד הוא נר קטן, וכולנו אור איתן, אני שרה לעצמי בשקט ואז מצחקת כמו משוגעת. שמונה נרות קטנים זה לא מספיק. אני צריכה להגדיל את האש, ולהכניס אותה למרחב החנות, אחרת אריאל תתפוס אותי.

עוד חבטה בדלת מקפיצה אותי. אני מחזיקה את הדלת ואז מסתכנת בזחילה מהירה לעבר הארון שבקצה המסדרון הקרוב אלי. שם אני מגלה שהוא מכיל מספר מטאטאים ומגב עם ראש מיקרופייבר. כן. זה אמור לעבוד. אני חוטפת את כולם. מוטות עץ יבערו.

"שוגי, שב!" אני פוקדת. "ארצה, לא לדוז."

שוגי מכשכש בזנב ומציית לשם שינוי. כנראה שהוא מבין את חומרת המצב.

אני רוצה עוד משהו שאוכל להשליך לתוך המרחב. אני בוחנת את תכולת התיק. אני צריכה את הבגדים והספרים שלי... טוב. לעזאזל. גם ככה לא אהבתי את הסוף של הגל החמישי. אני מחזיקה את הספר מעל הלהבה של הנר ושולי הדפים נדלקים אחד אחד, מתגלגלים לאחור לעבר היד שלי כמו זחל אדום ורעב שמחפש מזון. אני פותחת את הדלת ומפילה את הספר מעבר לסף. אני שומעת לחישה כועסת. היא עוד לא התרחקה, אבל יש לי תחושה שהצעד הבא ירחיק אותה. אני מקרבת את הנרות לדלת, מעמידה אותם בשורה ומחזיקה את המגב עם ראש המיקרופייבר מעליהם. ווש. בריח מסריח ובבת אחת הסיבים נדלקים.

אני פותחת את הדלת ובצעקת קרב מסתערת עם המגב הבוער פנימה. אני לא מצליחה לראות את הפנים של אריאל מבעד לאש וטוב שכך, כי אני רואה את הרגליים שלה והיא שוב הפכה ליצור כלאיים. הצווחה שהיא פולטת לגמרי לא אנושית כשאני הודפת אותה עם הנשק הבוער שלי חזרה לתוך החנות. אני מנופפת את המוט אנה ואנה, מדליקה את המיטות והספות הקרובות ביותר ולסיום מעיפה את הספר במכה כאילו אני חובטת בגולף. הוא מתעופף מעלה, ונוחת הרחק בהמשך המחלקה על ספה שנדלקת גם היא.

אריאל נעלמת בעשן המיתמר. אני נסוגה לעבר דלת הביטחון ומשליכה את המגב הבוער מאחוריי כשאני עוברת בפתח.

"שוגי, בוא." אני רצה לעבר מדרגות החירום ושועטת מטה כאילו כל השדים בשאול דולקים בעקבותיי. בתחתית המדרגות יש עוד דלת, ואם היא נעולה הרגע גזרתי את גורלי. אני מתנגשת במוט הביטחון שעל הדלת, לרגע נאבקת עם הדלת הנוקשה ואז היא נפתחת ופולטת אותי החוצה לתוך החשכה. כלומר, מגרש החנייה עדיין נמצא בחושך, אבל הכול מואר באש. זה בוודאי ירחיק את יצורי הלילה לעוד כמה ימים. שוגי נובח לעבר החנות. בחלון הקומה השנייה משהו נחבט בחלון. צווחה מקפיאת דם חותכת את הדממה, ואז התקרה בפנים קורסת.

אני צופה באש ממרחק בטוח, לפני שאני מפנה את הגב למדורה.

"בוא שוגי. בוא נמצא משהו לאכול." אני פונה לעבר הסופר הענק, בצידו האחר של מגרש החנייה.

תמיד אמרתי שדבאח זה אחלה מקום להעביר בו את האפוקליפסה.

משלוחי על חלל / קסם כהן

זה היה היום הראשון של נורמף בעבודתו במשלוחי על חלל. מסעו של שליח אחד

עריכה: לי פניג'ל

תגיות נוספות: מדע בדיוני, פנטזיה, מסע חלל, קומדיה

אורך: 712 מילים

הסיפור בהקראת אפרת פאוקר (13:06 דקות)

זה היה היום הראשון של נורמף בעבודתו ב"משלוחי על חלל": שילוח אוכל אקזוטי מרחבי הגלקסיה, בהתחייבות לזמן ההגעה הקצר ביותר לשנת אור, "או בקיצור "מעח". פסטה כחולה ממעמקי סאגיתרי איי, קציצות סחוסים מקיו דרקוניס, רק לחיצה אחת, וזה אצלך בצלחת!

נורמף לקח את המשלוח, ואחסן אותו בכיס האחסון שבאופנוע החלל. אצבעותיו הצנומות עקצצו מהחום. הוא חבש את קסדת הפוליקרבונט. הכתובת: משפחת לוי, רחוב הבנים 5, הוד השרון, כדור הארץ, מערכת השמש, גלקסיית שביל החלב.

נורמף לקח פנייה לא נכונה, וסטה מהמסלול. בניסיונו לחזור לקואורדינטות היעד, הוא הביט לרגע באפליקציית הניווט. רק שבריר של חוסר תשומת לב ונורמף נכנס לאזור הלא סלול בחגורת האסטרואידים. הוא התחמק מאסטרואיד שהגיע מימינו, התחמק מאחר שהגיע משמאלו ולבסוף התנגש באסטרואיד חולף שנע ישירות מולו.

מנוע הסילון העלה עשן, וכל נורות האזהרה הבהבו באדום. נורמף החליט לבצע נחיתת חירום ונחת, בקושי רב, בחניון מושבת החלל של מאדים. האופנוע השמיע קולות גסיסה אחרונים ושבק חיים. נורמף ידע שהוא חייב למצוא אופנוע אחר, בשביל להגיע ליעד בזמן. תירוצים של "האופנוע התקלקל, הכתובת הייתה שגויה, השליח נאכל על ידי מפלצת גרגרנית מגורגרת" לא מתקבלים במשלוחי על חלל. הוא הוציא את חבילת המזון מכיס האחסון, והחל ללכת לכיוון המרכז המסחרי.

כמה בחורים מפוקפקים ירדו מאופנועי החלל שלהם, והתקדמו לכיוונו רגלית. "מה יש'ך שמה?" נורמף התעלם מהם, והמשיך ללכת. הם חסמו אותו. "מריח טוב." נורמף בלע רוק, ואמר בקול קטן "יש לי חבר." "מה'כפת לי, הקופסא, מה בקופסא?" נורמף היה אמיץ כפי שהיה חזק, כלומר בכלל לא. אף על פי כן, לא התכוון לתת להם את החבילה. כשהתקבל לעבודה, הוא נשבע שבועה להגן על החבילה, ולהביא אותה ליעדה, בכל מחיר.

הוא נזכר בתרגיל שלמד בהתעמלות קרקע, הסתובב ורץ כמה מטרים אל קיר בניין. הבריונים רדפו אחריו, "אין'ך לאן לברוח עכשיו" הם אמרו וחייכו בסיפוק. הוא לקח תנופה, רץ על הקיר, עשה סלטה באוויר ונחת מטרים מאחוריהם, הם נשארו במקומם, פעורי פה. "אני חייב לספר לאמא שלי שיצא לי משהו מהחוג ההוא" נורמף חשב בזמן שברח ועלה על האופנוע של אחד מהם. ביד אחת החזיק את החבילה, ידו השנייה אחזה בהגה. "תודה על העזרה!" צעק להם כשהאופנוע התרומם מהקרקע, מותיר מאחוריו עננת אבק, ושוב היה בדרכו. שארית המסלול עברה ללא תקריות מיוחדות. הוא אפילו הצליח למצוא חניה סמוך לרחוב הבנים 3.

מותש אך שמח שהגיע ליעד, גם אם באיחור של כמה שעות, הוא ניגש למפתן הבית ונקש על הדלת.

הדר לוי, פתחה את הדלת, ולאחר שראתה את מצבו, הזמינה אותו לכוס מים. בזמן שלגם, פתחה הדר את האריזה המקומטת. היא שרדה את זמן ההמתנה, ואפילו את מראה האריזה, אבל מה שחיכה לה בפנים היה יותר מדי. היא נחרדה לגלות מנת מזון אכולה למחצה, ולידה, מנומנם, יצור מעופף, לא גדול יותר משני סנטימטרים. בעזרת שתיים מתוך ששת רגליו, מחה אגלי זיעה שנקו על מצחו, ניער את כנפיו והתעופף מעלה.

"זבוב!" צעקה הדר וניסתה לגרשו. הוא התחמק מידה ואמר "וזהו היה מחניק שם... ואני לא זבוב, איך היית מרגישה אם הייתי קורא לך שימפנזה? שמי טרל, אני דזמונד מכובד 5 אקס זד. נעים להכיר." אמר והושיט את אחד ממחושיו ללחיצה. הדר צעקה בבהלה ושמטה את החבילה מידיה. "היי למה עשית זאת? יש שם לפחות עוד חצי מנה! שמרתי לי לאחר כך." זעק טרל. "אני לא מאמין." אמר לעצמו נורמף, כשראה את תכולת האריזה מרוחה על הרצפה.

"את מתכוונת לאכול את זה?" שאל טרל.

"מה נראה לך?!" ענתה הדר.

"יש לך כלי לאסוף את זה? חבל לבזבז מזון. אני מאמין גדול בצמבוז, אפשר לאכול את מה שלא נגע ברצפה."

"אתה ישנת בתוך האוכל!"

"זה בסדר, אני מתקלח כל יום."

"גועל נפש!"

הדר וטרל המשיכו לצעוק אחד על השני. נורמף הודה להדר על כוס המים, למרות שלא היה בטוח כי מישו מהם שומע אותו, ויצא מהבית. בדרכו החוצה הוא שמע את הדר צועקת "תעוף מכאן!" "בסדר! אני יודע מתי אני לא רצוי." ענה טרל והתעופף דרך החלון.

נורמף ישב על מדרגות מפתן הבית, ראשו בין ידיו, מתאושש מהיום שעבר עליו. הביקורת הראשונה על ביצועיו בוודאי לא תהיה 5 חלליות.

טרל התיישב לידו, "יש לך אש?" שאל. "לא" ענה נורמף.

"יש מצב לתפוס איתך טרמפ חזרה?" שאל טרל.

"אתה לא רציני." אמר נורמף.

"תעשה ג'סטה, יהיה כיף! אני אצמזם שירים, ואתה תנחש מה השם שלהם."

"בבקשה, לא."

"זה יעודד אותך! בזזזזז זזזזזז זזזזז."

נורמף עצם את עיניו בייאוש.

"נו, תנחש."

"גבינת גורגונזולה, את אהובתי."

"כן! אתה טוב!"

"אני חייב למצוא עבודה אחרת." אמר לעצמו נורמף, עלה על האופנוע עם טרל ונסע.

מלך הים / דניאלה קציקס

הבת הדעתנית מדי של שר זוטרי ממדינה קטנה, מאורסת ליורש העצר של ממלכת יתיר. אבל האם היא תסכים להחליף את החופש שלה עבור אדם שמעולם לא פגשה?

עריכה: גל אלגר

תגיות נוספות: רומנטיקה, אירוסין, גיבורה עם ראש על הכתפיים

אורך: 5500 מילים

[הסיפור בהקראת דלית שמש \(51:16 דקות\)](#)

לאוריין היו יותר מדי בעיות. כלומר, זאת הייתה דרך מנומסת מדי להגיד שהיא עצמה הייתה 'יותר מדי'.

גבוהה מדי, דברנית מדי, חכמה מדי, פשוטה מדי, ובהמשך, ובכן, מבוגרת מדי.

היא כבר השלימה עם העניין; היה משהו משחרר בלדעת שכבר אין לאחרים ציפיות ממנה. היא יכלה לבלות את היום בהתמקחות עם סוחרים ודייגים, להסתנן למפגשים של אביה ולקרוא כאוות נפשה. האחיות שלה התארכו עם אנשים חשובים מספיק בשביל שבת סוררת אחת תהיה מחיר שאבא שלה יסכים לשלם.

כך שלמרות שמעולם לא הודה בכך, היא ידעה שהוא העריך את העובדה שמישהו כן מקשיב לשיחות עם שרים וראשי שבטים, מבין רמזים דקים, ולא מתבייש למחות בעת הצורך. אוריין הייתה חלופה טובה דייה לבן שמעולם לא היה לו.

רוב האנשים כבר התרגלו לעניין, או שפשוט התייאשו מלבקש מכבוד השר שבבקשה יפסיק להביא את הבת שלו לישיבות הממשלה. האחרון שעשה את זה היה מלך יתיר. היא נשלחה מהחדר, משועשעת מספיק מהבעת האי נוחות שלו ושל הפמליה המלכותית מכדי להיעלב.

היא בילתה את הערב בשיחה קולחת עם נער זר שגילו מחצית מגילה כמעט והיה חלק מהפמליה. הוא סיפר לה על צרות שהיו מעניינות בגלל שהן היו צרות של אחרים. רק בסוף השיחה התברר לה שהיה הבן הצעיר של אותו המלך, והאח עליו דיבר במשך כמעט שעותיים באהדה מהולה בקנאה היה יורש העצר. היא קיוותה בשביל אנשי יתיר שהאח הגדול שלו נחמד כמוהו, ולא ידעה שמהר מאוד היא תיאלץ לגלות את התשובה בעצמה.

אוריין הסתכלה בסיפוק על האריג הצבוע בכחול עמוק הפרוס על הנול שמולה. הוא היה, ללא ספק, העבודה הכי טובה שלה עד כה; הקצוות ישרים, הבד ארוג בצפיפות וסבלנות, והאור שהשתקף על בד המשי הדק יצר גלים-גלים, כמו הנוף שמחוץ לחלון התא הקטן שלה: כחול עמוק הנשבר בתכלת בהיר. עוד יומיים, היא העריכה; היא תספיק לסיים את הצעיף בדיוק בזמן שהספינה תגיע ליעדה.

היא נאנחה. למרות מאמציה (ואהבתה למלאכה), היא לא הייתה אורגת מקצועית, ולא היה לה ספק שלו יש בגדים הרבה יותר מפוארים ממה שהיא אי פעם תדע לארוג או לתפור, מבדים יוקרתיים ומממלכות רחוקות ובשווי גבוה

מחייה שלה עצמה. אבל היא קיוותה... היא קיוותה שהוא יעריך את המאמץ. ושהצבע יחמיא לו. כחול נייטרלי מספיק, נכון?

ואם לא... אם לא היא לפחות עשתה את שלה.

היא נאלצה להרים את הקול על האומנות היתיראיות שסירבו לתת למשרתים להעלות את הנול על הספינה.

"גברתי," הן קדו, עמוק מספיק בשביל כמעט להסתיר את הזלזול על פניהן, "את הולכת להיות מלכה, לא משרתת פשוטה!"

בהתחלה היא ניסתה להסביר להן בנימוס את חשיבות הנדוניה בתרבות של אשבל; השתי סימל את הבעל והערב את האישה, אבל הן הסתכלו עליה במבט אטום, וכשהבינה שהן בכלל לא רצו להבין, היא אמרה שזה חלק מטקס דתי לפני החתונה. האומנות החליפו ביניהן מבט רב משמעות שאמר בבירור "ברברית בורה", אבל הניחו למשרתים להעלות את הנול אל הספינה ולא הוסיפו מילה על הנושא לאחר מכן. היא הייתה בוגרת מספיק בשביל לדעת שזה אמר הכל עליהן ושום דבר עליה. ובכלל, העובדה שמישהו החליט שהיא צריכה אומנת (ולא אחת, אלא שלוש) הייתה הרבה יותר משפילה; בתור ילדה מעולם לא היו לה אומנות, אז בגיל שלוש ושתיים? מלך יתיר לא התרשם במיוחד מבתו לעתיד.

אה כן, מלכה. פרט שולי.

רק אחרי שסיימה לארוג את הצעיף, כמה שעות לפני ההגעה ליתיר, הבינה כמה העבודה עזרה לה להסיח את דעתה, ועכשיו כשלא היה לה תירוץ כל המחשבות התפרצו החוצה, באלימות של גלים על ספינת דיג שלא הספיקה לחזור לנמל לפני בוא הסופה. לא, גרוע יותר. של ספינה שהחליטה לצאת לדוג באמצע סופה.

עכשיו כשהייתה הרחק ממשפחתה ולא היה לה עבור מי להעמיד פנים, היא הרגישה קטנה וחסרת אונים. כן, זו הייתה בחירה שלה. אבל לעזאזל, אוריין, לאן הכנסת את עצמך. היא בכתה בשקט כדי שהאומנות בחדר הצמוד לא ישימו לב, מול החלון הקטן של התא, למרות שבסתר ליבה, אולי העדיפה שמישהו כן ישים לב, וישים יד מנחמת על הכתף שלה. אבל מהיום הראשון היא הבינה שאין להן שום רצון לנהל איתה שיחה עמוקה יותר ממזג האוויר וארוחת הצהריים.

הגלים הכו ברוך על דופן הספינה, והים השקט, הטלטול המונוטוני והרעש המוכר של צעקות מלחים לפני עגינה ניחמו אותה כמו שרק הם ידעו. הדמעות פסקו, והיא נשמה עמוק את הריח המתוק-מלוח שהיה חלק ממנה. לא היה טעם להתחרט עכשיו. היא תתמודד עם מה שיבוא, ואם לא, ובכן, תמיד אפשר לברוח על ספינת סוחרים עלומת שם. אומנם אל משפחתה באשבל היא כבר לא תוכל לחזור – היא לא הייתה מעיזה לגרום ליתיראים לחשוב שהבריחה שלה היא איזו מזימה משפחתית – אבל החיים בתור מלחית-סוחרת לא נשמעו רעים בכלל.

היא הספיקה לשטוף את הפנים כששלושת האומנות נכנסו לחדר (בלי לטרוח לדפוק על הדלת), ידיהן עמוסות בדים וחבילות. הן הפשיטו אותה מבגדיה ואפילו לקחו את הקמע של הגבירה ואת צמיד המלחים שלה, למרות ניסיונות ההתווכחות שלה.

שטיפת הפנים שלה התגלתה כמיותרת לחלוטין, כי את השעתיים הבאות הן העבירו בלשטוף ולייבש את שיערה וגופה, לשמן, לשייף, לבשם, לסרק, למרוט, לאפר ולבסוף להלביש אותה בשכבה אחר שכבה של בדים שגרמו לה למבוכה כשחשבה על הצעיף עליו עבדה במשך שבועיים. מזל שהייתה מאופרת מספיק כך שהסומק לא נראה על פניה.

האישה שהשתקפה במראה הגדולה והמפוארת מדי (שבמשך כל המסע אוריין עשתה כמיטב יכולתה להתעלם ממנה) נראתה זרה לחלוטין. הלבוש הצמוד והגזרה הדקה וארוכה של השמלה הזהובה רק הדגישה את הגובה של אוריין, וגרמה לה להרגיש כמו שיבולת ארוכה מדי. האומנות אספו את השיער שלה בצמה שעשתה כמיטב יכולתה להסתיר את גוון החציר הישן של שיערה (ואת כמה וכמה שיערות השיבה שכבר קיבעו את מקומן על ראשה). ואיפה שהוא מתחת למעטה האיפור הכבד היא הצליחה לאתר את הבעת הפנים העגומה שלה. בסך הכל, היא חשבה במרירות, הם הצליחו להסתיר מצויין כל חלק באישיות שלה. היא עצמה את העיניים שלה בניסיון להתעלם מהבבואה שלה ונאנחה לפחות אף אחת מהאחיות שלה לא יכולות לראות אותה עכשיו. הן היו צוחקות עליה בצחוק המתגלגל המעצבן-נפלא שלהן.

אוריין הצטרפה לרבים מהמסעות של אביה. עיר הבירה של אשבל כבר הייתה מוכרת לה כמו כף ידה, והיא כבר ביקרה בערים רבות בצוער וקליש, ופעם הגיעה אפילו עד לימן. אבל שום דבר לא הכין אותה לגודל ולפאר של עיר הבירה של יתיר. היא לא ידעה שיערים יכולות להגיע לגודל כזה שהן משתלטות על הנוף, וכבר אי אפשר להבדיל בין גבעה למישור. כמה זמן לקח לבנות את החומה הגבוהה שהקיפה את העיר? ומאיפה משיגים כל כך הרבה אבנים מסותות, ומי בכלל יכול לשנע אבנים גדולות כל כך?

היא ניסתה להכיל כל פרט במראה של העיר הזרה שתהפוך לבית שלה. המגדלים הגבוהים, לובן הקירות של הבתים, אין ספור הספינות שעגנו בנמל או המתינו בשיירה ארוכה כדי להיכנס אליו. אי שם באופק השתרע הבניין הגדול ביותר שראתה מעודה והיא ניחשה שהיה הארמון. הפה שלה נפער לרווחה. האומנות התלחשו בשעשוע מאחוריה, ולא היה לה אכפת. היא תהתה אם הן יודעות איזה פלא הנדסי היה המקום שהיה להן לבית. האם גם היא, בעוד כמה שנים, תתייחס למראה הזה כמשהו יום יומי?

היא חשבה שייקח שעות עד שהספינה תצליח להתקרב למזח ועד שימצא לה מקום לעגון, אבל למרות עומס הספינות במים, כולן נתנו לספינה שלה זכות קדימה. זו הייתה הרגשה משונה; באשבל היא ואביה נשארו לחכות כמו כל שאר הספינות, גם אם מיהרו לישיבה. ואילו כאן, עוד לפני שהצטרפה באופן רשמי למשפחת המלוכה של יתיר, הדגל שהתנופף ברוח על תורן הספינה דאג לכך שיתייחסו אליה ככזאת. כאן, מסתבר, אפילו היה מזח צדדי ופרטי למשפחת המלוכה.

השקט, הניקיון, והצמחים הגזומים כהלכה לאורכו היו ההיפך מהצעקות והרעש, והרגישו מלאכותיים. עובדי המזח לבושי המדים קשרו את חבלי הספינה לצד שתי ספינות מפוארות באותה המידה ביעילות ודממה, והצדיעו כשאוריין ירדה מהספינה. היא תהתה אם היא אמורה להגיד להם משהו או להחזיר הצדעה.

היא עיוותה את פניה. ככה לא אמורה להסתיים הפלגה, בשקט ודיוק מופתיים. הפלגות היו רעש. הן היו צעקות, הן היו שרירים כואבים ממשיכת חבלים, הן היו זיעה שהתערבבה ברוח קרה. גם אם אי פעם תצליח להתרגל לאיפור המוגזם, לתסרוקות הכואבות, לשמלות, או לנוף מהארמון, היא ידעה שלהפלגות קרות ומלאכותיות בדממת מוות היא לעולם, לעולם לא תתרגל.

רק לאחר שירדה מהספינה היא שמה לב לשתי דמויות שעמדו בצד המזח והביטו בהכנות. הפמליה שלה קדה עמוקות בפניהם, ואוריין הצטרפה לקידה באיחור, מקללת את עצמה על כך שלא שמה לב לפנים המוכרות, לכתר על ראשו של האחד ומדי הצבא מעוטרי המדליות של השני. היא כמובן שמעה על הדמיון בין שני האחים, אבל לראות אותם במציאות היה סוריאליסטי. הם לא היו דומים, הם היו זהים.

"אז זאת המכשפה – כלומר, הגבירה מאשבל," אמר יורש העצר בחיוך רחב כשהרימה את ראשה, אבל הלב של אוריין התכווץ כששמעה את ההערה והלעג שבקולו.

"אני היא," היא קדה קידה נוספת כדי להסתיר את הבעת הפנים שאולי הסגירה את המחשבות שלה. "אבל אני מצטערת לאכזב, הוד מעלתך," היא אמרה כשהצליחה לאסוף את עצמה, "אם ציפית למופע קסמים, סבתא שלי הייתה בעלת כוחות, בי אין אף טיפת קסם, כפי שבטח אבי הסביר לך."

הוא חייך חיוך מזויף, אבל התעלם מתשובתה. במקום הוא שאל, "איך עברה עליך ההפלגה?"

"בשקט," היא ענתה. "לא היה חסר לי דבר."

הוא הנהן בצורה שהבהירה לה שהוא לא התעניין בתשובה שלה. "אם יחסר לך משהו –"

"אבקש מבנות הלוויה שלי. תודה שהגעת לקבל את פני, למרות שמהמעט שאני יודעת על המסורת של יתיר, איננו אמורים להיפגש עד החתונה, אני צודקת?"

"היא צודקת," אמר האח הצעיר, והביט בה לרגע במבט מתנצל לפני שפנה לאחיו. היא תהתה אם זכר אותה. "אני לא חושב שזה רעיון טוב לבוא לכאן –"

"קצת אומץ, טילין," אמר האח הבכור בקול משועשע. "היא הגיעה מרחוק והמסורת שלנו בטח נראית לה זרה. עדיף שתראה את פני הארוס שלה לפני החתונה, לפחות פעם אחת." הוא לא הסתיר את המרירות שלו כשאמר את זה. היה לה ברור שאם הייתה לו ברירה הוא היה מסרב לחתונה בכל תוקף. מצחיק, היא חשבה, איך ברגע היא הפכה מלא רצויה לכלי הפוליטי הכי חשוב ליתיר, ועוד מסיבה כל כך מטופשת. "נו," הוא הוסיף, והצביע על עצמו, "מה דעתך?"

אוריין לא ידעה מה לענות. היא הייתה בטוחה שהפעם האיפור לא יצליח לכסות את הסומק על לחייה, ומהמבט שלו היא ידעה שצדקה. אבל הוא טעה; כן, פניו היו נאות. אם הייתה צעירה בעשר שנים הלב שלה היה מחסיר פעימה. הוא בבירור היה מורגל בתגובות כאלה. אבל בגיל שלושים ושתיים היא הייתה חכמה מספיק כדי לשים לב לביטחון

העצמי המופרז ולשמץ הלעג בזווית הפה, של אדם שידע בבירור שהוא אחד האנשים העוצמתיים בממלכה – וגם בעולם הקרוב.

כשישבה לבדה בכרכרה בדרך אל הארמון והביטה ברחובות הזרים היא לא שמה לב למראות שמסביבה. היא ניסתה לרוקן את הראש שלה מהשאלות שניסו להטריד אותה – האם היא רוצה להתחתן עם אדם שהסכים לחתונה מתוך צורך פוליטי ואפס חיבה, או על איזה נושאי שיחה היא תדבר עם בעלה, או על כמה שנים יעברו עד שהיא תגלה אותו בזרועות של אישה אחרת, או על הילדים שתצטרך להוליד כדי להוכיח שהנישואים לא היו לשווא ושיתיר תזכה, סוף סוף, ביורש עצר בעל כוחות. המחשבה היחידה שלא הצליחה להיפטר ממנה הייתה הבנה אחת ויחידה: הצעיף שארגה לא יתאים לו.

וכשהבינה את זה, החומה שבנתה בראשה כדי להימנע מהשאלות קרסה אל תוך עצמה. היא שילבה את זרועותיה בעקשנות, מסרבת לבכות שנית באותו היום.

”את תמיד יכולה להתחרט”, אמר לה אביה כשנפרדה ממנו בטון שאמר בדיוק את ההיפך. הוא אהב אותה, וידעה שהצטער עמוקות על לכתה. אבל לסרב לחתונה עם אדם כל כך רם ובעל השפעה היה טירוף, התאבדות. גם עבורה וגם עבור המשפחה שלה. הזדמנות דומה לעולם לא תחזור – הסיבה היחידה שבגללה הצעת הנישואים קרתה מלכתחילה היא שמלך יתיר גילה שסבתא שלה הייתה בעלת כוחות. לא שזה היה מפתיע במיוחד, אשבל התברכה באחוז מעט גבוה יותר של בעלי כוחות קסם בהשוואה לשאר המדינות. בעולם שבו הקסם הפך לנדיר יותר מאבנים יקרות, אף מלך לא יוותר על הסיכוי, גם אם קלוש, שהנכדים שלו יהפכו למכשפים רבי עוצמה, או גרוע מכך, יסתכן בכך שיורשי העצר של ממלכה אחרת יהפכו לכאלה.

בזמן שהכרכרה עברה ברחובות היא חשבה בקדחתנות. צעיף חדש היא כבר לא תספיק להכין, וגם אם היה לה זמן, היא הייתה בספק אם תצליח לשכנע שוב את האומנות להכניס את הנול לחדר שלה בארמון. האם היא יכולה... לשנות את הצעיף? כן, היא יכולה לרקום עליו; דוגמה פשוטה יחסית, מוטיב בוטני חוזר מהסוג שהיתיראים אהבו כל כך. באדום? לא. זהב, היא חשבה, כשחשבה על הצהוב החודר של העיניים שלו. כן, זהב יתאים.

”בשום פנים ואופן לא”, אמרה האומנת.

”אבל...”

”גברתי, תצטרכי להסתגל להבדלים תרבותיים, ועדיף שתתרגלי לפני החתונה, ולא אחריה. נשארו שלושה שבועות עד הטקס, ויש לנו עבודה רבה לעשות. זה לא הזמן לעבודות יצירה, לא משנה כמה חשובות הן עבורך.”

אוריין הרגישה את הלחיים שלה מאדימות מכעס ותסכול. למה היתיראים נהנים כל כך מלהתייחס לזרים כמו אל ילדים קטנים?

אבל למרות מה שהאומנות חשבו עליה, ניסיון מסויים בחיים כן היה לה. היא פתרה בעיות בעצמה עד עכשיו, ואין סיבה שלא תפתור גם את הנוכחית. האומנות, פשוט, לא היו צריכות לדעת על זה. זה לפחות מה שחשבה כשהגיעה לארמון. הם נתנו לה כמה שעות של חסד להתרגל לסביבה החדשה שלה, ומיד אחרי ארוחת הצהריים התחיל סבב

ההכנות הקדחתני ביותר שאי פעם חוותה. שעות של מדידות עבור שמלת החתונה ושאר המלתחה שלה, ואין סוף שיעורים על ידי תחלופה אין סופית של מורים ואומנות. שיעורי ריקוד, שיעורי נימוסין עם האומנת החדשה, והסברים על אין סוף המסורות היתיראיות ועל טקס החתונה הארוך והמסובך ביותר שידעה מעודה. כשסיימה את היום אוריין הייתה מותשת כל כך עד שלא טרחה להחליף את בגדיה, שלא לדבר על לאכול ארוחת ערב.

זה נמשך כך גם ביומיים הבאים, והתסכול שלה הלך וגבר. מה גם, שמעולם לא הייתה מוקפת בכל כך הרבה אנשים שהקיפו אותה בתשומת לב מהבוקר עד הערב, אבל מעולם לא עצרו לשאול לשלומה.

לא רק שלא היה לה רגע לנסות אפילו להשיג חוט לרקמה שלה – האומנות אפילו לא נתנו לה לצאת מהחדר, והתופרת התעלמה ממנה בנימוס כשניסתה לבקש ממנה סליל. הלימודים עצמם היו מייאשים. היא אהבה ללמוד, והייתה די טובה בכך – עובדה שדיברה יתיראית כמעט ללא מבטא. את צעדי הריקוד וכללי הנימוסים המקומיים היא לא אהבה אבל ידעה שתלמד בסופו של דבר, גם אם אחרי שפע של ניסיונות כושלים.

אבל החלק הבלתי אפשרי היה קטעי השינון האין סופיים ביתיראית עתיקה. אוריין לא הבינה מילה והמורה – נזירה זקנה שבבירור פיקפקה ביכולות הלמידה שלה – גם לא טרחה להסביר את ההיגיון מאחורי כליל המשפטים, השירים, וההכרזות שהרכיבו את טקס החתונה המלכותי. התוצאה הייתה, ובכן, מאוד לא מרשימה.

לפחות באותו הערב היא כן הצליחה לעשות את המאמץ כדי להוריד את הבגדים ולהחליף לכותונת לילה. היא אפילו הצליחה לשכנע את המשרתות שהיא יכולה להתלבש ולהתרחץ בכוחות עצמה. הן נתנו בה מבט ספקני, אבל יצאו מהחדר, והשאירו אותה, סוף סוף, לבד.

היא הספיקה לשטוף את הפנים מאיפור והייתה באמצע ניסיון להתיר את התסרוקת המסובכת כשנשמעה דפיקה בדלת. למרות שהדבר היחיד שרצתה לעשות היה להתעלם, היא נאנחה ופתחה אותה.

בצידה השני הייתה משרתת צעירה שהסתכלה עליה ואז על החדר בסקרנות. "הבאתי בגדים," היא אמרה בטון לא פורמלי שהיה לאוריין שינוי מרענן. "היא לא כאן?" המשרתת הוסיפה כשנתנה לאוריין את הבגדים, האכזבה ברורה בקולה.

"מי?"

"הברברית."

לקח לאוריין רגע להתגבר מספיק על העלבון כדי לענות. "לא, היא לא כאן," היא אמרה, והתחלה של רעיון עלתה בראשה.

ביום השלישי היא הצליחה למצוא רגע מנוחה בצהרי היום. הרגליים שלה כאבו מניסיונות ריקוד כושלים ומהנעליים הלא נוחות, והראש שלה הרגיש כאילו מולא במי ים מרוב דיקלומים בשפה שלא הבינה.

היא התיישבה לנוח על מרפסת החדר, וניסתה לספוג את הנוף, את העיר הפרושה לכל עבר והים שהתערבב איתה, משובץ בספינות שהפליגו רחוק, רחוק משם. היא ניסתה להתעלם מהכאב והגעגוע שהרגישה, לרסס הגלים על הפנים, להליכה היחפה על החוף, לריח הים והאצות. היא תהתה מתי תהיה הפעם הבאה שתוכל להרגיש אותם. התשובה הפחידה אותה.

רגע לפני שקמה, היא ראתה את יורש העצר חוצה את חצר הארמון. הוא היה מלווה במשרתים, וגם... בשתי נשים שדיברו בהתלהבות. היא לא יכלה שלא לשים לב לקרבה ביניהם, וליד שהנסיך הניח על אחת מהן בחיבה. ולפני שהצליחה להסיט את מבטה הוא הביט למעלה, והעיניים שלו פגשו את אוריין. הוא חייך, ואז חזר לשיחה.

היא הסמיקה מרוגז והסיטה את מבטה אל המרפסת שליד. נהדר, היא חשבה בציניות, הנישואים האלה מתחילים כל כך טוב.

אבל לפחות היא הבחינה במשהו. המרפסת שלה הייתה מחוברת למרפסת של החדר הצמוד, וחוף ממעקה צר לא היה דבר שהפריד בין שתי המרפסות. אוריין חייבה, והרעיון כבר הפך לתוכנית.

באותו הלילה היא חיכתה שקולות הדיבורים מחוץ לחדרה ישקטו ואז פתחה את דלת המרפסת וטיפסה למרפסת הצמודה. זה היה קל, היא חשבה, רגע לפני שניסתה לפתוח את דלת החדר הסמוך והבינה שהוא נעול.

היא קיללה בשקט (ותודה לגבירה שהאומנות לא היו בסביבה) אבל לא אמרה נואש. כל המרפסות של החדרים היו מחוברות זו לזו, והיא פשוט עברה ביניהן וניסתה לפתוח את הדלתות, תוך כדי שהיא מצמידה את האוזן לכל דלת חדשה כדי לוודא שהחדרים לא מאוכלסים. במרפסת החמישית היא סוף סוף נתקלה בדלת שנפתחה בקלות אל חדר ריק וחשוך. ממנו היא פתחה את דלת המסדרון, ו...

"מה את עושה כאן?" אמרה משרתת מבוגרת בצידה השני של הדלת.

"אה..." אוריין לא ידעה מה להגיד, בעיקר כי הייתה צריכה להרגיע את הלב שלה שפעם בחודקה מהבהלה.

"את יודעת שיש עוצר!" המשיכה המשרתת, בפנים שבבירור לא הורגלו בלחיך, "מה שמך ומי האחראי עליך?"

אוריין הוטרדה מהשמחה שהרגישה כשנתקלה שוב באותה אי הבנה מהיום הקודם. "אני מיסטערת!" היא ענתה, מדגישה בכוונה את המבטא האשכלי, וקדה בהתנצלות. "הלכתי לאיבוד, הגבירה שלי, היא סריכה, אממ... אונקלו."

"אונק... אה, את המשרתת של הארוסה," אמרה האישה, בקול נייטרלי מספיק מכדי להבין מה היא חשבה על אותה ארוסה זרה. "מה זה אונקלו?"

"אה, אממ... חוט?" אוריין סימנה. "בישביל השימלה של החתונה, חוט של זהב."

"שתבקש מהתופרת שתוסיף לה דוגמאות על השמלה."

אוריין התנשפה בתדהמה מעושה, "לא לא, גיברת! זה אסור! סריכה להיות האישה, לכתוב את השמות של כל ה... גונה שלה."

"משפחה?" המשרתת ניחשה.

אוריין הנהנה במרץ.

האישה נאנחה. "טוב, לדעתי יש לסלי, היא התופרת של מדי המשרתים. בואי," היא אמרה, והובילה את אוריין דרך מבוכ המסדרונות והקומות של הארמון. הן ירדו קומה אחת אחרי השנייה עד שהגיעו לכנף הימנית של הארמון, אל מה שלפי המרחק בין הדלתות היה בבירור חדרי המשרתים. כמה ראשים הציצו בסקרנות מהדלתות החצי פתוחות, שנסגרו במהירות כשהבחינו בבת לווייתה של אוריין, שהסתכלה עליהן ברוגז. "אל תחשבו שלא ראיתי אתכן, בנות," היא אמרה בקול רם. "אם אתן ערות בשעה כזאת אני מניחה שתשמחו לעזור לנקות את המטבח."

התלחששויות וקולות צעדים מהירים שחצו את החדרים נשמעו אחרי ההערה. אוריין לא הצליחה להתאפק ופרצה בצחוק. הראשון, היא הבינה בעצב, מאז שהגיעה לארמון. "סליחה," היא אמרה כשהמשרתת נתנה לה מבט זועף, שלהפתעתה התרכך אחרי רגע. "אני לא מקנאה בך," אמרה משרתת. "להפליג למדינה אחרת עם הגבירה שלך, אני בטוחה שזה לא קל."

אוריין חייכה. "אני עושה את מה שסריך," היא ענתה, ואז מלמלה, "ואולי אני עקשנית מדי בשביל לסרב."

"כמה זמן את עובדת אצלה?"

"כמה שנים," אוריין ענתה בצורה עמומה.

"אני יודעת שזה לא ענייני," המשרתת אמרה בהיסוס, "אבל... איך היא?"

אוריין לא ידעה מה להגיד, והמשרתת נראתה מאוכזבת מהשתיקה שלה. "אני מבינה, זאת לא שאלה שמנומס לשאול. רק..." היא נאנחה. "אני מתנצלת. הייתי אחת האומנות של הנסיך. כשעובדים אצל מישו כל כך הרבה זמן... לפעמים שואלים שאלות שהן לא עניינינו. פשוט... כל הסיפור הזה נשמע קצת מוזר, אם יורשה לי. למה דווקא אשבילית?"

אוריין חייכה כששמעה את הדאגה שהתחבאה מאחורי השאלה, למרות שהיא התקשתה לדמיין את הנסיך כאדם שאפשר לחבב. אולי הוא היה שונה בתור ילד.

אוריין הרגישה נקיפת מצפון קלה כשבת הלווייה שלה דפקה על הדלת ולאחר דקות ארוכות פתחה לה אישה מבוגרת בפרצוף ישנוני. לפחות ההבעה שלה הפכה במהרה לסקרנית כשראתה את אוריין וכשהמלווה שלה הסבירה את הסיבה. היא נעלמה אל תוך החדר החשוך וחזרה עם לא סליל זהב אחד אלא שניים. המחווה הקטנה הזאת מילאה את הלב של אוריין בחמימות.

תחושת הניצחון שהרגישה גוועה לאיטה בימים שלאחר מכן. היא אומנם הצליחה למצוא כמה דקות פנויות בכל יום בשביל לרקום, אבל הלימודים שלה התקדמו בזחילה. בלימודי הנימוסים המקומיים היא אומנם התקדמה מעט, אבל היה גבול ליכולת השינון שלה, ודקלום טקסים ארוכים בשפה זרה לא נכלל בו.

"אבל למה?" היא שאלה את המורה, בתסכול הולך וגובר של שתיהן. "למה אני צריכה להשתחוות בצעד הראשון, ואז בשלישי והשביעי?"

"שכחת את הצעד השנים-עשר," הנזירה ציינה ביובש.

"ומה הפירוש של כל הדקלומים והשירים האלה?"

"את לא מצליחה לשנן טקס פשוט ומצפה ללמוד את ההיסטוריה והפירוש שלו? יש לנו פחות משבועיים עד החתונה!"

ושוב כל הניסיונות שלה להסביר שיהיה לה קל יותר ללמוד אם תדע את הפירוש עלו בתוהו. לפחות היא הצליחה לשכנע את הנזירה לתת לה לכתוב את כל ההוראות, שאותן היא קראה שוב ושוב במהלך הארוחות, במדידות הבגדים, ובמעט זמן הרקמה שמצאה.

ועדיין, ההתקדמות שלה הייתה איטית מדי.

"הוד מעלתו יתאכזב." אמרה הנזירה, בבירור מנסה להסתיר את היאוש שלה.

"את מדווחת לו על ההתקדמות שלי?" אוריין שאלה בהלם.

"כמובן גבירתי, הוא צריך לוודא שאישתו תהיה מוכנה בזמן לטקס. כולנו מדווחות לו."

אוריין האדימה מכעס. היא ידעה שזה היה הגיוני – במיוחד לאור העובדה שהיא מגיעה ממדינה זרה, וההתקדמות שלה אכן הייתה איטית. אבל המחשבה על הנסיך היהיר שומע על כל כישלון שלה, כל טעות, כל תלונה של האומנות... זה הרגיש כל כך משפיל. למה לעזאזל היא הסכימה לנישואין האלה. ואיזה צחוק מעוות של הגורל שהפך אותה לכלי הפוליטי הכי חשוב עבור בית המלוכה של יתיר.

"אני צריכה רגע," היא אמרה, מנסה בכל כוחה לשמור על קור רוח.

"גברתי, אנחנו צריכות להמשיך--"

"אמרתי שאני צריכה רגע," היא חזרה בשקט, אבל בטון שקיוותה שנשמע סמכותי. הנזירה לא התווכחה איתה לאחר מכן. "תגידי לשאר האומנות שלא יבואו לשיעורים היום." היא הוסיפה. היא לא חיכתה שהאומנת הזקנה תלך (לדווח לנסיך, קרוב לוודאי), אלא יצאה בעצמה. ממילא הרגישה חנוקה בחדר שלה.

היא שוטטה במסדרונות בחוסר מעש. משרתים קדו בפניה בנימוס ומיהרו לדרכם, פה ושם עברה על פני בני אצולה או חיילים שהתעלמו מנוכחותה, או לחלופין התלחשו מאחורי גבה, והיא שמעה לעיתים "ברברית", ופעם אחת אפילו "מכשפה". היא לא באמת ידעה לאן ללכת; היא לא העזה לצאת מהארמון, והחצר נראתה עמוסה מכדי למצוא בה פרטיות – מה שהרגיש אירוני, כשחשבה על זה, כי היא מעולם לא הרגישה כל כך לבד. וממש לא התחשק לה להיתקל בבעלה לעתיד.

אז היא התעלמה מכולם והסתכלה על שטיחי הקיר והציורים הענקיים והמתוארים להפליא שבמסדרונות, על פורטרטים של גברים בשריונות וגלימות וסצינות קרב, על דיוקנאות משפחתיים של אנשים עם תווי פנים מוכרות

ועיניים צהובות חודרות. וכשהכעס דעך היא שוב חזרה למצב הרוח המעשי. היא הרי ידעה מה היא צריכה בשביל ללמוד. והיא שוב תהתה למה היא עקשנית כל כך.

"סליחה, היא שאלה את אחד המשרתים שעבר במקום, "איפה הספרייה?"

"בקומה האחרונה, ליד הגן."

יש להם גן על הגג, היא חשבה בפליאה. וכאילו כל צרותיה נעלמו ברגע, והוחלפו, במקום, בהמוני שאלות; איך משנעים את המים עד למעלה? כמה אדמה צריך? כמה בכלל שוקל גן כזה? איך הגג לא קורס?

הריח המוכר של נייר וקלף מילא את אפה. זה היה הריח השני הכי טוב אחרי האוויר המלוח של הים.

נזיר מבוגר הישיר אליה מבט מהדלפק לרגע, ואז חזר לכתוב במגילה. שני נזירים צעירים קדו לפניה, ואז נעלמו בין שורות הספרים. היא שמחה על השקט, ועל כך שלא שאלו אותה שאלות. מצד שני, היא לא העיזה לפנות אליהם עם שאלות משלה, ולכן שוטטה לבדה בין המדפים עמוסי הספרים, גיליונות קלף, ולוחות כתיבה – שחלקם נראו עתיקים כל כך שלא העזה לשלוף כדי להסתכל על התוכן שלהם.

בהתחלה נדמה היה לה שלא היה שום שילוט או סדר, אבל אז הבחינה שעל חלק מהמדפים היה כתוב בכתב יד צפוף באותיות מעוגלות ומחוברות זרות. ביתיר השתמשו בכתב הסחר המשותף של היבשת, אז הכתב הזה... אולי לנזירים ביתיר של כתב משלהם?

"זו יתיראית עתיקה, "אמר קול לידה, והיא קפצה כי הייתה כל כך מרוכזת שלא שמעה צעדים.

"סליחה, "אמר הקול. היא הסתובבה וראתה להפתעתה את הנסיך הצעיר. למרות הדימיון הפיזי ביניהם, לאח הצעיר היה רוח שהיה שונה לגמרי מהבעת ההתנשאות של אחיו הבכור.

"טילין, נכון?" היא שאלה בחיוך.

הוא הנהן במבוכה, ובבירור נראה שלא רצה להיות שם. אבל אז הוא נאנח ואמר, "את צריכה עזרה?"

"אני מחפשת מידע על המקור של הטקסים היתיראים, במיוחד..."

"טקס חתונה, "הוא מלמל בשקט. "זה חלק ממזמור המלכים, הטקסט הכי עבש שתקראי בחייך. בטקסי החתונה המלכותי שרים את הבית הראשון, החמישי, השביעי, והשנים עשר."

אחד, חמש, שבע, שנים עשרה. "כמו הקידות, "היא אמרה.

"אה, "הוא אמר בהפתעה. "לא חשבתי על זה. הגיוני. "הוא חייך. "בכל טקס מלכותי מדקלמים בתים אחרים, בהתאם לאירוע."

"זה היה כל כך הרבה יותר פשוט אם הנזירה הזקנה הייתה מסבירה את זה!"

"אמירה?" הוא שאל בחיבה, "היא כזאת, מופתעת מחדש בכל פעם שהיא מגלה שלתלמידים שלה יש מוח."

אוריין צחקה, והוא החזיר לה חצי חיוך.

"אני לא מאשים אותה, לא יודע כמה דורות של בני מלוכה היא לימדה, אבל אני בטוח שלא הרבה היו גרועים ממני ומאח שלי. עשינו לה את המוות במשך שנים. בכל מקרה, "הוא כחכח בגרונו, "אני חושב שאמור להיות תרגום מלא של הטקסט לשפת הסחר איפה שהוא. אני פחות מבין בזה, למען האמת, "הוא גירד את ראשו ונראה מהורהר.

"אימר, "הוא אמר בפתאומיות. "אימר ידע בדיוק מה את צריכה, כולל בדיוק איזה נזיר כתב את זה, עבור הארוסה של איזה מלך. ומתי בדיוק התחיל האביב באותה השנה. "הוא הוסיף כשראה את ההבעה המשועשעת שלה. "האידיוט חי בתוך הספרייה, אבל כמובן נעלם כשצריך אותו. אני די בטוח שבכוונה. אל תדאגי, אני אבקש ממנו לשלוח לך הכל."

"הוא אחד הנזירים?"

"לא, "הוא צחק. "הוא הבן של היועץ המלכותי, ויחליף אותו כשיוכתר המלך הבא. אח שלי, "הוא הוסיף אחרי רגע.

"תן לי לנחש, "היא אמרה במרירות, "מסורת."

הוא הנהן.

"מה קורה אם מישהו מהם ממש טיפש?"

הנער משך בכתפיו, "הם יועצים, המלך לא מחוייב לקבל את ההצעה."

"אז... הבן הבכור של בית המלוכה תמיד יהיה המלך והבן השני הנסיך-גנרל. היועץ יהיה כזה בלי קשר לרמת המשכל שלו, אני כאן בגלל אמונה טפלה, ולא יכולה לפגוש את בעלי לפני החתונה. חשבתם מתישהו לא לציית למנהגים שלכם?"

הוא הסמיק ולא ענה, אבל אחרי דקה של שקט, שאל, "באיזו רגל את דורכת ראשונה כשאת עולה על ספינה?"

"שמאל, "היא אמרה. "וימין בירידה."

"ומה לגבי הקשרים בצמידים שהמלחים שלכם עונדים?"

"קשר כפול עבור כל ילד, קשר מלחים עבור ההורים והאחים, מספר החרוזים שווה למספר הספינות."

"והקמע?"

"הוא מסמל את גבירת הים."

"אבל הרי אין צורך לציית למסורת."

היא צחקה, והרימה ידיים. "נפלתי במלכודת של עצמי, סליחה."

הוא חייך חיוך רחב, שנעלם אחרי רגע, וכחכח בגרונו. "בכל אופן, "הוא אמר, "אל תדאגי, אימר ישלח לך את הכל."

"תודה על העזרה, "היא חייכה.

הוא הנהן, ושוב נע באי נוחות. "איך..." הוא ניסה. "איך את מתאקלמת?"

מה היא כבר יכלה להגיד לו? שהיא חושבת שהיא עושה טעות איומה? שבכל יום החשק שלה לברוח גובר? אבל אף אחד מהפחדים והחששות שלה לא היו משהו שהיא יכלה לשתף בו את האח הצעיר של הארוס שלה. אז היא חייכה חיוך שקיוותה שיראה רחב ומשכנע, ואמרה, "אני לא יכולה לחכות לחתונה".

הוא חייך בחזרה.

יומיים לאחר מכן, בעודה אוכלת ארוחת בוקר נשמעה דפיקה בדלת החדר שלה. אחת המשרתות פתחה אותה, ובצד השני עמד צעיר לא מוכר. "האדון אימֶר מוסר חבילה עבור הגבירה," הוא אמר, קד בפני אוריין ונתן לה חבילה קטנה.

"תודה," היא חייכה, בזמן שהמשרתת הסתכלה עליה בסקרנות אבל בבירור לא העזה לשאול שאלות. כשהאיש הלך אוריין הציצה בתוכן החבילה והחיוך שלה התרחב. זו הייתה מחברת כתובה בכתב אשבלי מוקפד וצפוף שנדמה שפירטה ותרגמה כל חלק מטקס הנישואים, החל מהמזמור, הברכות, והסברים מפורטים על ההיסטוריה של המנהגים. היא הרגישה חמימות מתפשטת למראה כתב דמוי היתדות המוכר כל כך, ועל כך שאדם זר עשה מעל ומעבר (והשקיע מי יודע כמה זמן) בשביל לעזור לה.

לא, היא הייתה צריכה להיות כנה עם עצמה. העזרה שהושיטו לה לא הייתה עבודה. וזו הייתה התעלומה הכי גדולה; החל מהמשרתות, האומנות, ועד האח והיועץ של המלך, היה ברור שלאנשי יתיר יש דאגה וחיבה עזה ליורש העצר. והיא תהתה אם הם ראו בו משהו שהיא לא. אולי הוא היה אדם טוב יותר ממה שחשבה. אולי היה בו צד רך ועדין, שעוד תגלה אחרי החתונה. אבל זאת הייתה טעות לחשוב ככה. וזו גם הייתה טעות לחשוב שאולי הוא ישתנה (או גרוע מכך, שהיא תשנה אותו). והיא הייתה בטוחה שתחושת הבטן שהרגישה היא נכונה.

אוריין אומנם לא זכרה הכל ממה שלמדה ביום הקודם, אבל מספיק בשביל להפתיע את הנזירה.

"התאמנתי," היא אמרה בגאווה. "הנסיך טילין ואימֶר נתנו לי את הפירושים של הטקס."

"אה," הנזירה אמרה ברכות לא אופיינית. "הייתי צריכה לדעת."

שאר השיעור עבר כמעט ללא הערות מצידה, כשאוריין סיימה, הנזירה הנהנה בסיפוק. "אני אספר להוד מלכותו," היא אמרה, ואוריין הייתה בטוחה שראתה חצי חיוך על פניה של האישה המבוגרת.

נשארו יומיים לחתונה. אוריין למדה את השבועה במלואה. היא זכרה כמעט את כל צעדי הריקוד, ובזמן שהתפנה לה הספיקה לסיים את הרקמה של הצעיף.

התופרת הלבישה אותה בשמלת הכלה לתיקונים אחרונים. ושוב אוריין הסתכלה על הבבואה הזרה, של אישה גבוהה מדי בשמלה מלכותית אדומה-זהובה, ולא זיהתה אותה. היא הרגישה שכל חלק ממנה נמחק. שמעכשיו והלאה היא

תוחלף בבת האצולה הזאת, שידעה את כל כללי הריקוד, ודיברה יתיראית עתיקה, ולבשה בגדים הדורים, והפליגה בספינות דוממות, ובילתה את חייה בבדידות ובשקט, עם משרתים ואנשי חצר שהתלחשו מאחורי גבה, ובעל שלא יאהב אותה והיא לא אותו, ותוליד לו ילדים שכל חייהם הם פאר ונימוסים.

ומשהו בה נשבר.

היא הורתה גם לאומנות ולמשרתות לצאת מהחדר. היא צעדה בחדר מצד לצד בחוסר סבלנות, עד שלא שמעה אותן יותר. ואז היא פתחה את התיבה עם מעט חפציה, הבגדים והנעליים הישנות שלה שבדרך נס לא נזרקו או הוחרמו, ולבשה, סוף סוף, את הבגדים המוכרים, הנוחים, עם הריח המנחם של צמר, עור משומש וים. היא קשרה על צווארה את התליון של גבירת הים, ואת צמיד המלחים על ידה. היא יצאה אל המרפסת, נתנה מבט חטוף אחרון על הצעיף המוכן שהיה מקופל על השידה שלה, טיפסה למרפסת הצמודה ומשם אל החדר הפתוח והמסדרון. אף אחד לא הסתכל עליה. אף אחד לא יסתכל על משרתת אשבילית.

היא ידעה שהיא כבר לא חושבת בהגיון, ולא היה לה אכפת. כנראה שאפילו הקול הביקורתי בראש שלה הרים ידיים, כי הוא לא השמיע שום מחאה גם כשהתקרבה אל שערי הארמון. היא נתנה מבט חושש בחיילים, אבל הם אפילו לא הסתכלו לכיוונה. וכשיצאה מבעד לשער, היא חזרה להיות הבת של שר הספנות של אשבל, זאת שאולי הייתה מבוגרת מדי, ולא יפה במיוחד, ולא ידעה לשתוק, אבל ידעה להתמקח, ולהשיט ספינה, ואהבה את הים, ואת החופש, ושיחות טובות, והלב שלה דפק בהתרגשות כי פתאום מצאה את עצמה במדינה זרה ועיר חדשה, יפהפייה, עם אנשים טובים טובים שאהבו בכל מאודם את המסורת שלהם, ואת יורש העצר המטופש שלהם, למרות שלא היה בו שום דבר לאהוב.

היא לא הייתה צריכה לבקש הכוונה, הרגליים שלה לקחו אותה מעצמן אל הים. ופחות משעה אחרי היא מצאה את עצמה על המזח הומה האדם, הצעקות, בעלי החיים וארגזים. והיא נשמה עמוק את הריח המלוח, ואת ריח הזיעה והדגים, ופרצה בצחוק שרק גבר כשגל התנפץ על המזח והתיז לכיוונה אלפי רסיסים מלוחים-מתוקים.

היא לא יכלה לחזור הביתה, ולא תחזור לארמון. היא לא ידעה מה תאכל או איפה תישן בלילה. אבל היא מעולם, מעולם לא הרגישה חופשיה כל כך.

עד שמישהו תפס את היד שלה, והלב שלה קפץ בבהלה.

”גברתי?”

לרגע מבוהל היא חשבה שזה היה יורש העצר, אבל לא, זה היה אח שלו.

”סליחה”, הוא אמר ועזב את ידה, ”רק רציתי לוודא, חשבתי שזו טעות.” מהמבט שלו היה ברור שהוא ידע מה היא מתכוונת לעשות, אבל הוא לא אמר על כך מילה. הם עמדו והביטו אחד בשני במבוכה.

”אכפת לך אם אלווה אותך?” הוא אמר בשקט, ”זאת אומנם יתיר, אבל אפילו כאן לא בטוח מספיק לאישה צעירה להסתובב לבד.”

היא הנהנה בחוסר חשק.

”אפשר לשאול לאן את הולכת?”

"למצוא ספינה," היא הודתה. היא הרגישה שלא היה טעם להסתיר ממנו את האמת, במיוחד כי היה נחמד ומתחשב כלפיה. "אתה תדווח לאח שלך?"

הוא חייך בעצב. "לא. אם את לא רוצה להיות פה אין סיבה להשאיר אותך בכוח," הוא נאנח. "לגבי ספינה, המזח הוא לא מקום טוב לחפש, אני מכיר אנשים ברובע הסוחרים שישמחו לכוח אדם מוכשר כמוך."

היא היססה כשהתחיל ללכת, תוהה אם הוא באמת מתכוון לתת לה לעזוב או שימסור אותה לחיילים.

"אני מצטער אם השבועות האחרונים היו קשים לך," הוא אמר. "אני יודע שהאומנות קשוחות, והטקסים שלנו בטח נראים מגוחכים לאדם מתרבות שונה."

"אני..." היא נאנחה. "גם האחיות שלי התחתנו עם אנשים ממדינות אחרות. האומנות שלכם קשוחות, כן, אבל הוגנות. הן עשו את מיטב יכולתן בשביל לאמן ברברית פשוטה תוך פחות מחודש. האשמה היא לא בהן. אני..." היא הנידה בראשה וכבר לא הצליחה להסתיר את הדמעות. "אני מצטערת."

הוא בבירור לא ידע מה לעשות למראה המחזה העלוב שהציגה, אבל הושיט לה מטפחת כשהבחין שלא מצאה את שלה. "את לא ברברית פשוטה," הוא אמר במבוכה. "אבל אם המקום הזה הוא כלא עבורך, יש לך את הזכות המלאה לסרב."

היא לא ידעה מה לענות. הכנות שלו הביכה אותה, למרות שבמבט לאחור, זאת הייתה אותה הכנות שהביע לפני כמה חודשים בודדים, במה שעכשיו הרגיש לה כמו חיים אחרים.

ואז עלתה בה מחשבה שהביכה אותה. אלוהים, היא חשבה, אם רק זה היה הוא ולא אח שלו...

היא קפאה במקומה. זו הייתה מחשבה מסוכנת, וגם... אם זה היה הוא... היא הייתה מבינה למה כל הנתינים שלו היו אוהבים אותו כל כך.

היא בהתה בו בחשד, סורקת את הבגדים האזרחיים, את המחסור בעיטורים צבאיים. "המנהגים אצלכם שונים משלנו," היא אמרה באיטיות. "ותהיתי... אם חיילים יכולים לפשוט את המדים שלהם כשהם לא בתפקיד."

הוא הביט בה בבלבול. "לא, הם על מדים גם כשהם לא בתפקיד."

"גם ראשי הצבא?" היא הוסיפה, "והנסיך גנרל?"

הוא עצר, והיא ראתה את ההבנה מתפשטת על הפנים שלו. "כן," הוא נאנח, והישיר את מבטו אליה, "גם הנסיך גנרל."

היא נשארה בדממה רגע ארוך, ולא ידעה מה להרגיש. כעס התערבב עם הקלה, תסכול עם מרירות ועייפות. היא ניסתה לפרק, לפרש, ולהרכיב מחדש את החודש האחרון. את המילים שהוא לא אמר בספרייה, ואולי ניסה, את דיווחי האומנות על כל כשלון שלה.

את האהבה אל יורש העצר, שסוף סוף הפכה להגיונית.

"זה היה אכזרי, הוד מעלתך, היא אמרה בשקט. "אני..." שונאת אותו? לא, היא נאלצה להודות מבעד לכעס. לא, בדיוק ההיפך. "למה?" היא דרשה. "זאת הייתה בדיחה מעוותת של אח שלך? לא, רגע." היא נזכרה בפגישה הראשונה שלהם. "כבר באשבל אמרת לי שאתה הבן הצעיר. למה?"

הוא חייך במרירות. "זאת הייתה הפעם הראשונה שבה מישהו התייחס אלי בגובה העיניים, בלי לדעת מי אני. אני... אף אחד לא היה כנה איתי כמוך. ולא שיקרתי לך, "הוא הוסיף. "טילין היה יכול להיות מלך הרבה יותר טוב ממני. הוא בסך הכל נולד חצי שעה מאוחר מדי."

"אתה צוחק, "היא אמרה. "כל... כל מי שפגשתי מעריץ את יורש העצר."

"בגלל שהוא יורש העצר, "הוא אמר בעצב.

היא בהתה בו בחוסר אמון, והייתה צריכה להכריח את עצמה לא להגיד את מה שהתכוונה להגיד.

"בבקשה, אל תעצרי את עצמך."

"בסדר, "היא אמרה, חצי בהקלה וחצי בהבנה שזה הדבר האחרון שהיא צריכה לעשות. "אני חושבת שאתה ילד טיפש." הוא פער את פיו, אבל היה מאוחר מדי מכדי לעצור את עצמה. "אני חושבת שאתה מזלזל באהבה של הנתינים שלך כי אתה רואה אותה כדבר מובן מאליו רק בגלל המעמד שלך, ובכנות, אני הייתי נעלבת במקומם אם לא הייתי עסוקה בלהרגיש נבגדת מהרמאות שלך. מתי תכננת לגלות לי, אחרי החתונה?"

הוא התכווץ. "ברור שלא. זה... יצא משליטה. לא חשבתי שאפגוש אותך אחרי הפגישה באשבל, לא דמיינתי שאבא שלי יחליט לארס אותנו. לא ידעתי מתי להגיד לך את האמת. ידעתי שתכעסי אם תגלי, אז... המשכתי להעמיד פנים. חשבתי שעם אח שלי יהיה לך יותר קל להסתגל. גם..." הוא היסס. "את אוהבת אותו, נכון?"

היא הביטה בו רגע בחוסר אמון, ואז צחקה עד שהבטן שלה כאבה. "אני שונאת אותו, "היא אמרה. "חשבתי שכולם משוגעים שהם אוהבים אותו." היא נאנחה. "וכשאני חושבת על זה, אני די בטוחה שהוא הסכים למזימה המטומטמת שלך בגלל שהוא אוהב אותך. ולא בגלל שאתה יורש העצר. אז כנראה..."

כנראה שבכל זאת, כן היה להם משהו במשותף.

היא הישירה אליו מבט, ובפעם הראשונה שמה לב שלעיניים שלו היה גוון כחול. כחול של ים. כחול שיתאים בדיוק לגוון של הצעיף שהכינה.

תחיית המתים / יעקב אילוז

חשבתי מה קורה עם ילדים שכולים בעוד כמה שנים, וזה מה שיצא

עריכה: מעין רוגל

אזהרות תוכן: אובדנות, סמים

תגיות נוספות: מציאות ספקולטיבית, חומרים משני תודעה.

אורך: 760 מילים

הסיפור בהקראת נועה זהבי רז (07:26 דקות)

נשכבתי לאחר, והנחתי לסערת הרגשות המוכרת להציף אותי. גל חום התפזר בעורקיי, מביא אותי אל רפיון שרירים מבורך. המחשבות שלי התערבלו לכדי ערפל דק, ומושב הרכב הפך למיטה הנוחה ביותר.

לאט לאט, הם באו אליי.

כמו תמיד, לבושים באותם בגדים, ועל פניהם הבעה שבקושי הצלחתי לזהות מרחוק.

בצעד מהוסס הם נכנסו לתוך מחשבותיי. אל תוך המקדש הפרטי שבו שמרתי אותם בראשי.

בדרך כלל הם באו שלושתם ביחד. מפטפטים ביניהם בעליזות על נושאים שלא הצלחתי לזהות, ומחליפים ביניהם מבטים רבי משמעות.

אבל היום היה שונה, ככה הרגשתי. אולי זה רק יום ההולדת שלי שמתקרב. לימי הולדת יש השפעה מדכדכת כשחוגגים אותם לבד.

אוויר קר זרם על פניי מבעד לחלון הפתוח. שכבתי כך, בוהה בתקרת המכונית, כאילו הייתה הדבר המעניין ביותר בעולם.

בתוך הערפל מעליי, בין הקצוות הוורודים למרכז העמוק מכל תהום, היו אבא ואמא, וגם יואב. קרובים עד כדי נגיעה, ויותר רחוקים מהאינסוף.

נשמתי ונשפתי אוויר באיטיות, רואה אותם מחייכים אליי, מבעד לדמעות הגעגוע.

אני לא אוהבת לבכות, אבל הגעגוע שרף אותי מבפנים, והתפרץ מבעד לעיניים מבלי שיכולתי לעצור אותו. התעשתי ומחיתי ביד חלשה את הרטיבות החמה. אני כבר לא בוכה, מעיין הדמעות שלי יבש כבר לפני שנים. החיים ציפו אותי בשכבות של עצב, שסתמו את הנקבים בקצה העיניים.

הערב היה בהיר והאוויר קריר ונעים, כמו שרק כאן, בגבעות האלו שהיו ביתי, היה אפשר לנשום. אור הירח שהבליח מבעד לחלון הפתוח, האיר פנים דוממות. פנים שלא אכפת להן כבר מכלום. פנים של מי שהחיים התעללו בה מספיק שכבר לא יהיה לה אכפת.

את פניי.

שלוש שנים.

שלוש שנים ארוכות עברו מאז הגיע רעול פנים, ושלח אותם אל העננים, בצרור יריות.

ואין חיבוק של אבא, או דבר תורה של יואב על שולחן השבת. ולא משנה כמה ניסיתי, לא הצלחתי לאפות את הפחזניות של אמא, וכבר כמעט וחמק ממני הטעם שלהן. ואין ביחד, ואין שמחה. והלבד שורף לי בעצמות, ולא משנה כמה אנשים הקיפו אותי, תמיד היה להם את אותו מבט מרחם בעיניים שלא יכולתי לסבול. תמיד הרגשתי שמשהו מפריד בינינו, שלא נוכל להיות באותו מקום לעולם. הלבד שלי הוקרן מהפנים החוצה, דוחף כל מי שעמד מספיק קרוב. הרחקתי אותם, את כולם. הם לא מבינים כלום.

ושנאתי אותו על זה. את המחבל המסריח הזה.

כל כך שנאתי.

לפעמים כל מה שהחזיק אותי בחיים הייתה השנאה. הפכתי להיות קליפה חלולה של כל מה שהייתי. הפסקתי לנגן בגיטרה, ניתקתי קשרים עם רוב מי שהכיר אותי, נשרתי מהלימודים, מהסניף ומההתנדבות במד"א. הייתי קמה בבוקר רק כדי לשנוא עוד יום אחד.

ואז הגיע טומי.

הוא היה גבוה, כריזמטי, וידע היטב על מה הוא מדבר, כשהבטיח לי שהוא יכול לתת לי לפגוש אותם שוב. היו לו מעיל עור חבוט ותסרוקת שמנונית שהזכירה לי את הבקסטריט בויז. ותמיד היו לו הפתעות בכיסים. אבקות, כדורים, מזרקים, כל מה שצריך בשביל תחיית מתים פרטית משלי.

"גם אני איבדתי אנשים," הוא אמר, והעביר אצבע מבינה על שפתיי. הרגשתי בפנים שהוא היחיד בעולם שלא דפוק לגמרי, שלא מרחם עליי כאילו אני גורת חתולים עלובה.

גיליתי שאני מדברת עם ההורים עכשיו, כשהם מתים, הרבה יותר ממה שדיברנו כאשר הם היו בחיים.

ואהבתי אותו על זה.

ושנאתי אותו יותר מכל דבר בעולם.

אהבתי את השקט והרוגע, שהביאו אותם אליי, ושנאתי את מה שהייתי צריכה לעשות כדי להמשיך ולפגוש אותם שוב, כל יום מחדש.

טומי היה מלכודת הדבש שלי. מתק שפתיו שעורר בי ריגוש בהתחלה, הפך עם הזמן לטון רודה, הייתי תלויה בו יותר ממה שהייתי מוכנה להודות, ונפלתי. נפלתי כל כך חזק שאני כמעט בטוחה שאין סיכוי שאקום אי פעם.

כשהתקרבו הדמויות קצת יותר, ראיתי שפניה של אמא היו זועפים היום. הרגשתי בתוכי שהיא ממש כועסת עליי. היא הניפה אצבע מאיימת כנגדי.

התכווצתי בתוך מושב הרכב, פתאום הוא היה הרבה פחות נוח.

אף פעם לא הצלחתי להבין מה הם אמרו. הראייה שלי, כמו גם השמיעה, היו מטושטשות לגמרי כשהופיעו העננים הוורודים.

אבל היום הצלחתי להבין.

"תראי אותך." שמעתי אותה במטושטש. "שוכבת בקצה היישוב בתוך רכב ישן נטוש, חולמת על מי שכבר לא יחזור. איבדת את עצמך, איבדת את כל מה שעוד היה בך, ממנו."

ופתאום, כמו סכר בלתי נראה נשבר בי, באו הדמעות. בכיתי כל כך הרבה. על המשפחה, על החברות, על העתיד ועל העבר, וגם הרבה הרבה, עליי.

בכיתי על העצות הטובות של אבא שלא אזכה שוב לשמוע.

בכיתי על החיוך של יואב.

בכיתי על הנרות של אמא.

בכיתי גם על עצמי, על מה שנהייתי, ועל מה שהייתי יכולה להיות.

בכיתי על היום שבו הכרתי את טומי, ועל היום שבו אמחק אותו מזכרוני.

כבר כמעט שלוש שנים שהוא שולט בי. אין דבר בעולם שיעמוד ביני ובין הפגישה הבאה שלי עם אבא ואמא, מלבד טומי.

הוא היחיד שיכול למנוע אותם ממני.

והוא שלט בי ביד ברזל.

בהתחלה התשלום היה סביר. בהדרגה, עלו המחירים והפכו גבוהים. כבר לא היה ניתן לממן את זה בדרכים הרגילות.

פעם ראשונה שגנבתי, הייתה זו קופת הצדקה של בית הכנסת שביישוב. הוא אף פעם לא היה נעול.

'אני גם צריכה צדקה,' תירצתי לעצמי.

אחר כך השתכללתי. חיפשתי כל מקום שיכולתי להניח עליו את היד, והנחתי. בתים פתוחים, רכבים שנשכחו לא נעולים, מדפים נידחים בסופר, כל מקום.

והרעב של טומי מעולם לא ידע שובע.

כבר שלוש שנים שאני כועסת רק על המחבל. היום, בפעם הראשונה, כעסתי גם על עצמי.

הסתכלתי על היד שלי, ועל חורי המחטים שבה. חוסם ורידים מאולתר היה קשור מעל לפרק ידי. חולצת הטי שלי הייתה מוכתמת ופרומה בקצוות, וכבר מזמן לא היה ניתן לקרוא את שאריות הכתב שפעם היה עליה.

על הרצפה, ליד המושב השני, היו זרוקות עשרות מחטים משומשות. התקשיתי לספור בגלל הערפל. הסרחתי כמו גופרית, והעור הבהיר שלי הוכתם בכתמי חלודה ורפש.

הבטתי מעבר לחלון הרכב המלוכלך. מולי, באור הדמדומים של שמש גוועת, ראיתי את הטלאי בגדר הביטחון של היישוב. דרך החור הזה חדר המחבל באותו יום ארוך לפני שלוש שנים. ועכשיו אני כאן, חצי חיה חצי מתה. בתוך תוכי בער בי הרצון להיות איתם שוב, ואולי יום אחד ארצה לראות אותם מספיק, ואקח מנה כפולה.

מעליי עמדו אבא ואמא ויואב, מלאי חיות כאילו מעולם לא עזבו אותי, והזעם בעיניהם היה נורא מכול. אולי הם לא רוצים לראות אותי שם, אצלם. לא עדיין, בכל אופן.

בגדיהם היו מוכתמים בדם, בדיוק כמו בפעם האחרונה שראיתי אותם. דם חם, וריח מתכתי וחם של אבק שריפה.

העפתי בהם מבט אחרון, חושבת בעצב שזו כנראה הפגישה האחרונה שלי איתם עד שיבוא אליהו. או עד שאמות.

"סיפור זה מוקרא במסגרת פרויקט כתיבת קיץ 2024 של קבוצת הפייסבוק ספרים?

כל הזכויות שמורות לכותבות ולכותבים

הקראה: שם המקריא.ה"

אביב / מאיה אבינערי

אביב מתעוררת לפני הזמן

עריכה: מעין רוגל

תגיות נוספות: פנטזיה, משפחה

אורך: 2625 מילים

הסיפור בהקראת מאיה אבינערי (21:11 דקות)

כשאביב מתעוררת, החורף עדיין בעיצומו. רעם מרעיד את קירות הדירה, וריח הגשם חודר דרך חרך צר בחלון חדר השינה, זר ומוכר בו זמנית. היא ממצמצת בבלבול, נאבקת בתחושת חוסר התמצאות. היא רגילה לפקוח את עיניה לניחוח פריחת החרציות ולציוצן העדין של סלעיות הקיץ. רגילה לשמיים בהירים ולרחש החיות המקיצות מתרדמתן. אבל היא לא מצליחה לשמוע דבר מבעד לטפטוף הגשם ההולך ומתגבר.

איבר אחר איבר היא משתחררת מתנוחת העובר בה שכבה, וניגשת לחלון המכוסה אדים. קשה לראות את מיקום השמש מבעד לערפל, אבל אביב משוכנעת שהיום לא העשרים במרץ.

אני חולמת, היא חושבת. זה ההסבר היחיד המתקבל על הדעת. אמנם הפנטזיות החורפיות שלה בדרך כלל מתמקדות בשלג ובשוקו חם, אבל ייתכן שצליל סופת רעמים אמיתית חדר אל תת המודע שלה ועיצב את חלומה.

עונות לא חולמות, לוחש קול ההיגיון בירכתי מוחה. אבל מה זה יכול להיות מלבד חלום? שתי עונות הרי לא יכולות להתקיים בעת ובעונה אחת.

אביב מעלעלת בדפים המאובקים של תורת העונות במחשבותיה, אך אינה מצליחה להיזכר במקרה בו עונה התעוררה טרם זמנה. האם זו ההתחממות הגלובלית? או אולי רק תקלה משונה שגרמה לה להתעורר לפני הזמן? תהיה הסיבה אשר תהיה, היא לא יכולה להישאר כאן.

צמרמורת עוברת בגופה כאשר היא יוצאת מהחדר. עברו שנים מאז חוותה חורף במלוא הדרו והקרדיגן הדק שהיא עוטה מעל שמלתה, פריט שקיבלה בירושה מסבתה, לא מספיק בשביל להגן עליה מפני הקור.

היא מוצאת את חורף מכורבלת מתחת לשמיכת פוך על הספה הצהובה בסלון, בוהה בדמויות בתלבושות תקופתיות רוקדות על מסך הטלוויזיה המאובק. אחותה מזדקפת בבהלה כשאביב נוגעת בכתפה.

”מה, איך? מה את עושה כאן?”

התקווה שלחורף יהיו תשובות בשבילה נגוזה באחת. עיניה של אביב סוקרות את החדר. הדירה הקטנה במרכז תל אביב ידעה ימים טובים יותר. ספלי תה קרים וקערות קורנפלקס אכול למחצה מכסים את השולחן והשיש. הכיור מוצף מים, וגלילי טישו ריקים ואריזות נמס בכוס מבצבצים מהפח העולה על גדותיו.

"מה קורה כאן?" היא שואלת.

חורף מביטה בבלגן השורר בחדר כאילו היא מבחינה בו בפעם הראשונה.

"אה, זה?" היא מחווה בידה בביטול. "פשוט לא הייתה לי הזדמנות לנקות בימים האחרונים. עם כל ההצפות והפסקות החשמל. ולא בדיוק ציפיתי לאורחים," היא תולה באביב מבט מאשים. "מה את עושה כאן? מי שלח אותך?"

"אף אחד לא שלח אותי. התעוררתי."

"עונות לא מתעוררות לפני הזמן," אומרת חורף, במציינת עובדה.

"אני יודעת." עצם הרעיון של חריגה כה בוטה מכללי הטבע הוא מגוחך.

"אני לא בטוחה איך זה קרה. מה התאריך היום?"

אם היא הקדימה רק במעט, אולי הן יצליחו להתחלף בלי לעורר תשומת לב מיוחדת.

שתיהן מפנות את מבטן אל שעון הניאון התלוי על הקיר. אחת עשרה עשרים וחמש. יום שלישי השלושה עשר בפברואר.

"זה לא טוב. זה לא טוב בכלל," ממלמלת חורף.

היא מכסה את פניה בידיה, ואביב מבחינה כי שרוול הקפוצ'ון שלה מוכתם. ריח חנוק עומד בחדר, כאילו לא פתחו בו חלון כבר שבועות.

"זאת היית את." ההבנה מחלחלת לתודעתה של אביב. "את זימנת אותי, נכון?"

חורף מתחפרת עמוק יותר בתוך השמיכה. "אני לא התכוונתי. זה לא מה ש- רק רציתי הפסקה. לא התכוונתי שזה מה שיקרה."

אביב מניחה יד מנחמת על כתפה. התנועה מרגישה לה מגושמת. לא טבעית. בדרך כלל חורף היא זאת שמכינה לאביב כוס תה צמחים ורואה איתה פרקים ישנים של האנטומייה של גריי עד שהיא מפסיקה לחשוב על המבחן בקלימטולוגיה שנכשלה בו, או על הבחורה שהפסיקה לענות לה להודעות. להיות בצד השני זה שינוי מרענן.

”זה בסדר. אנחנו נבין איך לתקן את זה לפני שמישהו ישים לב. אל תדאגי.”

אף אחת מהן לא מבחינה בניצני הפרגים המרימים את ראשיהם על אדן חלון המטבח.

כמה שעות לאחר מכן, הן יושבות על הספה עם צלחות מהבילות של מרק בטטה מהמסעדה האהובה על אביב (סתיו היא הבשלנית מבין ארבעתן) וצופות בפרק האחרון של ברידג'רטון.

חורף לא אמרה כלום בשעתיים האחרונות, עיניה דבוקות למסך הטלוויזיה בזמן שאביב התרוצצה סביב בניסיון להשוות לדירה מראה מעט יותר ייצוגי. היא שטפה כלים, העלימה גרגירי אבק ומילאה את המקרר באוכל מנחם. לא נותר לה הרבה מה לעשות למען האנטוריום הגוסס בכניסה לדירה, המסכן התייבש כמעט לגמרי, אבל היא משקה אותו בכל זאת וגוזמת בעדינות את העלים החומים. בחוץ הגשם שב לרדת, נוקש על גגוני המרפסות במקצב קבוע.

”אנחנו נהיה חייבות לדווח על זה למועצה,” חורף אומרת כשכתוביות הסיום מופיעות על המסך.

זוהי המסקנה המתבקשת. המועצה העליונה לענייני עונות אמורה להיות ערוכה לטיפול במקרים כאלה, חריגים ככל שיהיו. אבל עצם הרעיון מעורר באביב אי נוחות. פנייה למועצה משמעותה שימוע, ואם חורף תימצא אשמה במצב היא עלולה להיות מודחת, או גרוע מכך – לקבל העברה למדינה עם אקלים טרופי.

קול קטן בירכתי מוחה של אביב כמעט מייחל לכך. כשהיו ילדות היא הייתה מבלה שעות בניסיון לחקות את האופן בו חורף קיפלה את הבגדים בארון בערמות ישרות, או אספה את השיער שלה לקוקו מתוח. לא משנה כמה הצטיינה אביב, חורף תמיד עשתה זאת טוב יותר, ובפחות מאמץ.

”מה אם לא נגיד כלום?” היא שואלת.

חורף מפנה אליה את עיניה הגדולות, האפורות. ”ואז מה? את לא יכולה להישאר כאן, ואנחנו לא יכולות להתחלף לפני שהשער הבין עונתי ייפתח.”

”נשארו רק כמה שבועות. מה אם אני פשוט אחליף אותך?”

”אנשים בטוח ישימו לב אם האביב יקדים ביותר מחודש.”

"לא, אביב מתקנת. זה לא מה שהיא התכוונה. "מה אם אני אעמיד פנים שאני את?"

אביב עברה בהצלחה את מבחני זימון העננים והשקטת הסערות. גם בעונה שלה יוצא לה מדי פעם להתמודד עם ימים קרים וגשומים. כמה קשה זה כבר יכול להיות להעמיד פנים שהיא חורף למשך כמה שבועות?

חורף מעסיקה את עצמה בפרימת קשר בחוטי הקפוצ'ון שלה. "אני לא יודעת... אם יתפסו אותנו-"

"רצית הפסקה, לא? העולם לא ישתגע אם תיקחי כמה ימי מחלה. אני אהיה זהירה, מבטיחה."

היא יוצאת ליומה הראשון בתפקיד חמושה במעיל דובון ובמטרייה בצבע ורוד זרחני.

"חשבתי שהמטרה היא לא למשוך תשומת לב, "חורף אומרת ממקומה על הספה. היא עדיין בפיג'מה, טרנינג אפור דהוי עם חור בברך הימנית, ונימים אדומים מעטרים את עיניה. אבל השפתיים שלה נמתחות לכדי חיוך דק.

אביב מתחילה לשמוע את הבקשות ברגע שהיא סוגרת מאחוריה את דלת הדירה. הן פולשות למחשבותיה כמו נחיל דבורים מזמזמות, רבות ורעשניות מכדי שתוכל לקלוט יותר ממשפטים קטועים. היא עוצמת עיניים, מנסה לאתר את המשימות הדחופות בין בליל הבקשות היום יומיות. הוורדים בכניסה לבניין ממול צמאים. השכנה מקומה שלוש מתפללת שיהיה בהיר בסוף השבוע לכבוד הפיקניק המשפחתי שארגנה. חקלאים מהנגב חוששים לגורל תפוחי האדמה שלהם. נשים בכל הגילאים חוששות לגורל התסרוקת שלהן. נחלים יבשים זועקים למים. כלות ומנהלי גני אירועים עוקבים אחר התחזית בחרדה.

המרצה של אביב לתורת העננים השוותה את מלאכתן לניצוח על תזמורת. לא כל גרעין אבוקדו יבש על אדן חלון דירת סטודנטים מצדיק הורדת גשם. למעשה, רוב הבקשות הן סותרות וזניחות מכדי להצדיק התערבות שמימית. אבל מדי פעם הן נדרשות להסיט עננים ממסלולם או לצנן גלי חום כדי לשמור על ההרמוניה הטבעית.

בחוץ, הטמפרטורה עדיין קפואה, אך שמש שקרנית מציצה מבעד לעננים כשאביב מנווטת אותם בזהירות אל עבר יערות ונחלים צמאים. הרחובות סביבה מתעוררים לאיטם. ילדים פושטים את המעילים הנפוחים אליהם נדחסו מוקדם יותר הבוקר ומתרוצצים בחצרות בתי הספר. מטריות שבורות ממלאות את פחי האשפה ובעליהן ממשיכים הלאה, חופשיים אך רטובים קלות. אופנוע עובר בשלולית ומעיף שובל של מים מלוכלכים אל עבר תלמידת תיכון מיואשת למראה, ואביב ממחרת להיחלץ לעזרתה. היא שולפת מטלית רטובה יש מאין לניקוי הכתמים על הסוודר שלה, נושפת על הבד בדיסקרטיות לייבוש, ולמען הסדר הטוב, גם מרתיחה את כוס הקפה בה אוזחת הנערה, לפני שהיא נעלמת מהמקום במשב אוויר חמים.

נזקי הסערה בולטים מכל עבר. ענפים חוסמים את הכבישים, ורמזורים תקולים מספרים לה על שיבושים באספקת החשמל. האנשים ברחוב נראים טרודים מהרגיל. הם מתקדמים מנקודה לנקודה בלי לעצור לשיחות חולין, עיניהם דבוקות למכשירים הניידים שלהם. זה בטח מזג האוויר החורפי, אביב מתרצת. אבל היא כמעט יכולה לחוש באווירת הנכאים חגה מעל הארץ כמו ענן אפר וולקני, גורמת לצמחים לקמול ומחלחלת אל המינרלים באדמה.

היא מבלה את רוב שעות היום בניסיון להשתלט על שיטפונות בנגב. לאחר ניסיונות מאומצים היא מצליחה להחליש מעט את הזרם השוצף, ולאפשר למכבי האש לחלץ משפחה שנתקעה בדרך חזרה מאילת. היא חוזרת לדירה מותשת וספוגת מים, אבל עם תחושת סיפוק, ולוגמת בשקיקה את ספל השוקו שחורף מגישה לה, מרגישה את החום מתפשט בגופה עם כל לגימה.

בימים הבאים היא מתרוצצת מצפון לדרום, מווסתת את הטמפרטורות שצנחו מתחת לממוצע העונתי ומחלקת תה לחיילים בשמירה. כשגל שפעות פוקד את הארץ היא מוודאת שהמדפים בבתי המרקחת יהיו מלאים בכדורים לצינון וסירופים לשיעול, ומחלטת כרופאה כדי לקצר את התורים בחדר המיון. ("אל תשכחו שהמחויבות שלכן היא לטבע. בני האדם יודעים לדאוג לעצמם," אביב נזכרת בדברי המרצה השנואה עליה. אבל בני האדם הם חלק מהמערכת האקולוגית, פגיעים לקור ולרוחות כמו חמנית מצויה). בזמנה הפנוי היא עוזרת לפרוש יריעות בד מבדדות על הצמחים בגינה הקהילתית, ומוצאת בתי אומנה לחתולי רחוב רועדים. כשהיא מביאה אחד מהם לדירה, חורף מתעטשת, ורסיסי שלג ניתזים לאוויר, אבל בבוקר אביב מוצאת אותו מכורבל לצידה על הספה.

בסוף השבוע אביב מתקשה להיפרד משמיכת הפוך. החורף קר, ורטוב. (החורף אמור להיות קר ורטוב.) הרדיו הישן במטבח מדווח כל שעה עגולה על חדשות רעות אחרות. הרעיון להישאר במיטה החמימה ולהצטרף לחורף למרתון בנות גילמור מזמין הרבה יותר מהשמיים האפורים שמחכים לה. היא יוצאת מהדירה עטופה בארבע שכבות, ומזמנת בטעות רוח שרבית שמעיפה כובעים וצעיפים כשהיא מנסה לחמם את כפות הידיים שלה.

האביב לעיתים רחוקות כזה קדחתני. טבעו ההפכפך אומר שהיא נאלצה להתמודד עם גשמים וסופות מפעם לפעם, ולהגן מפני החמסינים האקראיים, וכמובן ישנן האלרגיות העונתיות, אבל באביב ישנה אווירה שונה באוויר, של תקווה והתחלה חדשה ופריחה.

הבקשות מכות בה כמו אלף פטישים כשהיא יוצאת מהבית ביום העשירי. הן כמו ניקור בלתי פוסק בשולי התודעה שלה, לא משנה כמה קשה היא עובדת כדי לרצות אותן. הכנרת צמאה תמיד. הכלבים בבית המחסה קופאים למרות הסוודרים שבילתה לילה שלם לסרוג להם. רוב בני האדם מייחלים לסוף החורף. או לפחות לשלג שיוציא אותם מהשגרה האפרורית.

כפויי טובה, היא זוכרת את אמא מתלוננת כשהיו מבקרות אותה בעבודה. אבות אבותיהם בנו להן מקדשים וחיברו שירים לכבוד הגשם, ועכשיו הם סגורים בדירות המחוממות שלהם, אוכלים ירקות שהונדסו במעבדה, ומתלוננים שהנוף מהחלון שלהם לא פוטוגני מספיק.

מאוחר בלילה, כשאביב תולה את הגרביים הרטובות שלה לייבוש ומתחפרת מתחת לפוך, היא מתחילה לחשוב שאולי הם צודקים.

ערפל מכסה את חלון המטבח למחרת בבוקר, וכשאביב פותחת אותו, גל קור מתגנב פנימה, והנוף שנגלה אליה הוא לבן ובתולי. בני האדם מביטים החוצה בהשתאות. חוויות השלג של רובם מסתכמות בפעם שעמדו בפקקים לחרמון והפכו שקיות ניילון למזחלות מאולתרות. בחדשות הבוקר חזאים מבולבלים מנסים להסביר את התופעה יוצאת הדופן על רקע תמונות של ילדים משחקים בשלג.

חורף לא נמצאת במקומה הקבוע על הספה, או בשום מקום אחר בדירה. הקלה שוטפת את אביב כשהיא מוצאת אותה עומדת בכניסה לבניין, הלחיים שלה ורודות מקור ופתיית שלג שזורים בשיערה.

”אני מצטערת. אני לא יודעת איך זה קרה,” אביב אומרת לה.

רק פעם אחת, היא רצתה להיות זאת שמצילה את היום. זאת שחורף מביטה בה בהערצה. אבל כל מה שהיא עשתה היה לסבך אותה עוד יותר.

כשחורף מסובבת אליה את ראשה, אביב רואה שהיא מחייכת. חורף מתכופפת אל מדרגות הכניסה לבניין, וחופנת את השלג המכסה אותן בין ידיה החשופות. לפני שאביב מספיקה להתחמק, כדור שלג פוגע בכתפה. הריסיסים שלו חודרים מתחת לחולצת הפיג'מה שלה ומרטיבים את פניה ושערה. חורף צוחקת ורוכנת להכין כדור נוסף.

שלווה מנומנמת שוררת בעיר. רק מכוניות בודדות עושות את דרכן באיטיות בכבישים שזה עתה פונו, והקורקינטים החשמליים עומדים קשורים ודוממים, מחכים לשליחי וולט שלא יגיעו. אביב עולה על מפלסת שלג ועוזרת לפתוח את דרכי הגישה לעיר בזמן שחורף מסייעת בהחזרת אספקת החשמל לשכונות הדרומיות. הן עוברות מבית לבית, מתקנות מזגנים מזייפים ומביאות קופסאות אוכל מוכן לקשישים הסגורים בבתיהם. האגם הקפוא בפארק הירקון הופך לזירת החלקה מאולתרת, ואביב משכירה מחליקיים לילדים ומבוגרים נרגשים ומאיישת דוכן שוקו חם.

היא עדיין יכולה לשמוע את תחינות בעלי העסקים המושבתים, העצים שקרסו, השדות שניזוקו, אבל הם הופכים לזמזום עמום ברקע כשהיא עוזרת לילדה במעיל סגול לבנות איש שלג או מביטה בחורף משוויצה בכישורי ההחלקה על הקרח שלה.

דפיקה בדלת מעירה אותן מוקדם בבוקר. הן עבדו עד השעות הקטנות של הלילה, וקרסו יחד על הספה, מסך הנטפליקס קפוא בשאלה האם הן עדיין צופות.

הדפיקה נשמעת שוב, ואביב וחורף מביטות זו בזו בחרדה.

"אולי זה רק אחד השכנים," אביב אומרת. אבל היא לא מצליחה להישמע משוכנעת.

לפני שמישהי מהן מצליחה לאזור אומץ לקום, הדלת נפתחת לרווחה במשב רוח פתאומי.

אביב לא בטוחה אם להרגיש הקלה כשהיא רואה את הדמות העומדת בפתח.

אף על פי שעברו שנים מאז החליפה אותה בתה, אימן עדיין נשאה את החורף בחזותה החיצונית. שיערה ארוך וכסוף, ועיניה אפורות ובורקות כמו סופת רעמים. היא מקפלת את מטרייתה הרטובה, ונכנסת פנימה.

"אפור אף פעם לא היה הצבע שלך," היא אומרת לאביב, שלובשת סוודר רחב ששאלה מאחותה.

"ואת," היא פונה לבתה הבכורה, "מה חשבת? שלא ישימו לב?"

הסערה בחוץ שואגת, מעיפה עציצים ומכה בדלתות וחלונות. חורף משפילה את מבטה לרצפה, שפתיה רוטטות.

"אנחנו רק—" אביב מנסה להסביר, אבל אימה מרימה את ידיה בביטול.

"בני האדם אולי יאשימו את ההתחממות הגלובלית, אבל אתן יודעות כמה קשה יהיה להסביר את העניין הזה למועצה? חמניות פורחות, יבולים שלמים שהתייבשו—"

"היא רק רצתה לעזור, אמא." חורף מוצאת את קולה. "זאת לא אשמתה."

"שלג בתל אביב!"

"היא קצת התרגשה."

אימן סוקרת את חורף, עיניה מתעכבות על השיער שלא חפפה כבר שבועות. הלק המתקלף. מכנסי הטרנינג הגדולים עליה.

"הכול בסדר?" היא שואלת, מעט יותר ברכות. "את חולה?"

היא מניחה את ידה על מצחה של חורף כמו שהייתה עושה כשהיו ילדות.

"הייתי צריכה הפסקה קטנה, זה הכול."

"הפסקה." אימן מבטאת את המילה כאילו לא שמעה על הקונספט מימיה. "אני לא רואה את הקנדיט או הנורווגית מבקשות הפסקה. מה כבר יש לך להתמודד איתו כאן, קצת גשם?"

חורף מתכווצת. אביב מרגישה צורך לגונן עליה. לעטוף אותה בזרועותיה ולהבטיח שיותר היא לא צריכה להתאמץ כל כך לעמוד בציפיות.

"זה היה רעיון שלי." היא אומרת. "אני הצעתי לחורף שנתחלף. אני זאת שזימנה את השלג. זה הכול אחריות שלי. אני מוכנה להגיד את זה למועצה."

אולי להיות מודחת לא יהיה נורא כל כך. כשהייתה קטנה תמיד חשבה שתהיה חוקרת מטאורולוגיה כמו אבא. אמא היא זו שדחפה את ארבעתן להמשיך את דרכה ולבחור במסלול להכשרת עונות.

"לא." קולה של חורף נחרץ. "את כאן בגללי. אני זאת שקראה לך. אני זאת שהסכימה לרעיון שלך. אם מישהי צריכה לקחת אחריות, זאת אני."

"מספיק." אימן קוטעת אותן. "אף אחת לא אומרת למועצה שום דבר. יש לכן מושג כמה קשה עבדתי כדי להביא אתכן לכאן? כמה עונות היו שמחות לקחת את המקום שלכן?"

אביב פותחת את פיה להגיד משהו. אולי שהיא אף פעם לא ביקשה את העזרה שלה. אבל אימה מסמנת לה בידה לעצור.

"אנחנו הולכות עכשיו לסדר את הבלגן שעשיתן, ואולי יהיה אפשר לשכנע את המועצה לשכוח מה... תקלה הקטנה הזאת."

בניצוחה של אימן, הן מזמנות ענני גשם כבדים ששוטפים את שאריות השלג מהרחובות, ותוך שעות ספורות המדרכות שבות לצבען האפור הרגיל. אנשי שלג הופכים לשולליות מים, ואורות נדלקים בחלונות ראוות המציגים בגדי חורף במחירי מבצע. באולפני נווה אילן, חזאי מזיע למראה מדווח כי הטמפרטורות לשבוע הקרוב הן רגילות לעונה.

אביב מתרוצצת בין חורשות ומטעים, מצילה את מה שעוד אפשר, ומתאבלת על מה שלא. היא לא יכולה לעשות דבר בנוגע לעצים שנפלו, או הקנים ההרוסים, אבל היא מפנה את הגזעים ומטפלת בכנפיים פצועות, ומתנצלת בפני כל פרח וגבעול.

"הם יצמחו שוב," חורף מבטיחה לה. אביב מהנהנת, וממוללת עלה כותרת נבול בין אצבעותיה. היא רגילה לפריחה. ללבלוב. להתחלות חדשות. היא לא בטוחה שהיא יודעת איך מתמודדים עם סופים.

"את תהיי בסדר?" היא שואלת את חורף כשהן נפרדות.

אביב הציעה להישאר עד למועד ההחלפה הרשמי, עוד קצת פחות מחודש, אבל אימן סברה שעדיף לא להסתכן בשיבושים נוספים.

חורף מעניקה לה חיוך מרגיע. "את לא צריכה לדאוג לי."

היא נראית טוב יותר בימים האחרונים. שיערה השחור מסורק ואסוף בצמה סינית מהודקת, ויש משהו חיוני יותר במבט שלה. אבל אביב עדיין מהססת להשאיר אותה לבד.

"אני אבוא שוב אם תקראי לי. לא אכפת לי מה המועצה תגיד."

"תודה. אבל אני בסדר. באמת."

אביב מחבקת אותה. היא מריחה כמו תפוזים וגשם ועוד משהו שאביב לא מצליחה לזהות שמזכיר לה את החדר שחלקו כשהיו ילדות, עם מיטות הקומותיים וכוכבי הפלסטיק שאבא הדביק על התקרה.

אני מבינה עכשיו, היא רוצה להגיד לה. אני מצטערת שלא ראיתי אותך קודם.

"תשמרי לי על העציצים?" היא שואלת.

עציץ האנטוריום בכניסה לדירה החל להראות סימני התאוששות ואביב תתאכזב למצוא אותו נבול שוב בעוד חודש.

"מבטיחה."

כשאביב מתעוררת, קרני שמש שוטפות את החדר, מלטפות את עורה כמו חברות ותיקות. השמיים בחוץ בהירים, ודבורים מזמזמות סביב הפרגים על אדן החלון. במאות גנים ברחבי הארץ, ילדים שרים על בוא האביב.

פגישה על הרציף / מיה גורייבסקי

ויק המלח פוגש את רג'י הסבל על הרציף בנמל. הוא מבחין שלרג'י יש כוחות יוצאי דופן וכדי לגמול לו על עבודתו הטובה, מסכים למשהו שעלול לסכן את הקריירה שלו

תגיות נוספות: פנטזיה, עולם משני

אורך: 500 מילים

[הסיפור בהקראת אפרת פאוקר \(04:15 דקות\)](#)

ויק הביט בסֶפֶל נושא את החביות הכבדות כמעט ללא מאמץ. הדבר הקל מעט על רגשות האשם שלו. הן בטח היו כבדות מאוד. הוא תמיד הרגיש אשם כשראה את הסֶפֶלים מתאמצים. זאת העבודה שלהם, הוא ידע, גופם בנוי לכך. זה לא שעבודתו שלו, למשון בחבלים בלב ים, הייתה פחות תובענית. עדיין, המאמץ העילאי של הסֶפֶלים הסב לו תמיד אי נחת והערכה בו זמנית. רק עכשיו, כשחזה באיש הזה, בעל הכוח המופלא, קלט כמה מחשבה הקדיש לסֶפֶלים עד כה. משהו בדרך שבה האיש הרים את החביות, בלי להתאמץ, בישר לו שלפניו נכס. נכס שיכול להתגבר על נחשי הים בידיים חשופות. רעיון החל לנקר במוחו.

הסֶפֶל הגיע אל הרציף המיועד והניח את החביות במקום מוסתר מהשמש, נהנה לרגע מהצל. אז פלט אנחה והתיישב לנוח מעט ולהמתין למי ששכר את שירותי הסבלות שלו. ויק התפלא על כך שהסֶפֶל נאנח. הרי רק לפני רגע ראה באיזו קלות הוא נושא את החביות. כנראה שהאנחה הזאת הייתה הרגל משותף לכל הסֶפֶלים באשר הם. הוא יצא מצל הגגון שמתחתיו השקיף על הסֶפֶל והתקדם לעברו.

הוא ידע שנוסע סמוי ימיט אסון על הספינה. הרי כך הולכת האגדה, כל ספינה שמעלה אל קרבה נוסע שלא מן המניין, סופה לטבוע. אם הדבר ייוודע לקפטן, הקריירה שלו עלולה להסתיים. אבל אז הוא נזכר בנחשי הים. אם יעלה את האיש הזה על הספינה, נחשי הים יהיו מסופקים, ולפני שהקפטן יספיק להבחין במשהו, לא יהיה עוד נוסע סמוי. הוא חכך בדעתו מספר רגעים. הוא כבר לא משרת בצי המלך, לא כפוף למרותו. עם הקפטן הוא יוכל להתמודד.

"זה מצוין, תודה," אמר. קולו גרם לסֶפֶל להזדקף מייד על רגליו ולהביט בו, כאילו לא אותו ציפה לראות.

"אין צורך להיבהל," אמר ויק וחיך. האיש לבש מדים פשוטים ופניו היו מגולחות בסגנון שלא ראה זה זמן רב. הוא התקרב אל הסֶפֶל יותר וראה את נחיריו מתרחבים. בטח ציפה לריח האלכוהול שיכה בהם. הוא הרגיש את מצחו מתקמט מתחת לכובע המיוזע כשצחק אל הסֶפֶל. הסֶפֶל הביט בו וניכר במבטו שהוא לא רגיל לצחוק, אלא בעיקר לנביחות.

"אני ויק," הוא אמר והושיט את ידו לסֶפֶל.

"רג'י," אמר הסֶפֶל ולחץ את ידו.

ויק הוציא מכיסו את שק המטבעות שלו. הוא נבר בשק והוציא ממנו מטבע אחר מטבע, מקפיץ אותם על גב ידו ותופס אותם בעודם באוויר. אחר כך הוציא מהשק שני מטבעות נוספים.

”זה עבור הטרחה,” הוא אמר.

ויק הושיט כף יד פתוחה, מלאה במטבעות. רג’י השתהה לרגע, מביט במטבעות כאילו לא קיבל סכום כזה כבר הרבה מאוד זמן. הוא התעשת ואסף את המטבעות מידו של ויק אל תוך השק שבחגורתו.

”תודה,” אמר רג’י. ”אם תצטרך לשאת עוד דברים, אתה יודע איפה למצוא אותי.”

”אני מתנצל,” אמר ויק. ”השק שלי התרוקן. אבל בטח אגיע לנמל הבא עם שק מלא עוד יותר משיש לי עכשיו.”

ויק חיין שוב והצמיד את אצבעו לרקתו בהצדעה מעושה. הוא פנה ללכת.

”חכה רגע,” אמר רג’י רגע לפני שהלך משם. ויק הסתובב אליו. ”תהיתי אם...” – הוא אמר, עוצר כדי לברור את מילותיו. ”תהיתי אם יש מקום לנוסע נוסף על ספינת המטען הבאה שלך.”

”חכה לי פה מחר, קצת לפני הזריחה,” אמר ויק כממתיק סוד. הוא פנה ללכת לפני שהספיק לראות את ההנהון המהוסס של בן שיחו או לשמוע תודה.

זאב זאב / מורן עמרמי

כורם מתלווה לבוסית שלו בחיפוש לילי אחר זאב יוצא דופן

עריכה: לילי דאי

תגיות נוספות: פנטזיה, קליל

אורך: 2633 מילים

הסיפור בהקראת נופר שגיא (21:08 דקות)

הידיעה על הזאב תפסה אותי במשרד של המרכז-מבקרים.

באתי למלא בקבוק מהתמי 4, כי למים של הקולרים בשטח תמיד יש איזה טעם לוואי. זה או מתכתי כזה, כאילו ליקקתם עמוד אחיזה באוטובוס עירוני, או טעם של חימר, כמו בשעת פיסול בגן, ברגע המדויק שבו תמי הגננת סובבה אליכם את הגב ויכולתם לדגום חתיכה מהיצירה בלי שהיא תראה. הילדים שבאים לסיורים לא מתלוננים, אבל אני בן 22. יש לי סטנדרטים קולינריים אחרים.

אחרי שעליתי את שתי המדרגות של הקרוון, פתחתי את הדלת ואמרתי "היוש" למרסלה (שישבה מול המחשב ומלמלה משהו לא ברור בתשובה) נהניתי מקבלת הפנים הקרה של המזגן. אומרים עליו שהוא יותר מבוגר ממני ועושה יותר רעש, אבל כשנכנסים אחר הצהריים מבחוץ מקבלים את האפקט המזגני הזה, כשהזיעה מתקררת פתאום על הפנים, וזה נהדר. ניערתי טיפה את החולצה כדי שאוויר ייכנס מתחת לבד, אבל בקטנה, בלי לצאת דוחה, וביד השנייה שלפתי את הטלפון מהכיס. גם הקליטה נהיית בעייתית כשמתרחקים מהמשרד, אז כל ביקור הוא הזדמנות להשלים פערים.

גללתי לי תוך כדי שהבקבוק מתמלא. יש לי כבר שיטה קבועה: להחזיק את הבקבוק צמוד למכונה עם המרפק של ימין וללחוץ על הכפתור של "כוס מלאה" באותה היד, פעמיים, ככה שהיד השמאלית נשארת פנויה לטלפון. לא הדבר הראשון שדמיינתי את עצמי מתמחה בו כשחשבתי על "עבודה קרובה לטבע", אני חייב להגיד. אבל החיים מלאי הפתעות.

הבקבוק היה כמעט מלא כשקפצה לי הכותרת על המסך. ידיעה מאתר חדשות שאפילו לא עקבתי אחריו, אבל באשמת הגורל (או ההשגחה העליונה, או שיקולים עלומים של מתכנתי אפליקציה סינים) היא הופיעה לי פתאום באמצע הפיד. "אימה בשמורת הטבע! התעוררו מצעקות בלילה ומצאו באוהל זאב."

"אה, מרסלה?" דיברתי לחלל החדר. "שמעת שהיה זאב בנחל סדן?"

עוצמת התגובה של מרסלה הפתיעה אותי. הכסא שלה נגרר על הרצפה ברעש. כשהבטתי לכיוון הקול, הפנים המודאגות שלה הציצו מהרווח שבין מסך המחשב לערימת הניירות לטיפול בצד השולחן.

"מאיפה שמעת את זה?" מרסלה שאלה.

"מפה." נופפתי לה בטלפון. "כתוב שהוא הצליח להיכנס לאוהל של משפחה בלילה, ו-"

נאלצתי לעצור את ההסבר כי המים התחילו לגלוש מהפיה. הוצאתי את הבקבוק, הנחתי אותו על השיש ליד והברגתי את הפקק.

"נו?" היא שאלה.

"רק רגע," התנצלתי וחזרתי לתקצר: "הם כנראה השאירו פתח בריצ'רץ', כי הבד לא היה קרוע. והזאב הבהיל אותם נורא, אבל לא נשך אף אחד. וילדה אחת סיפרה שהוא ברח משם עם... מה זה? הוא ברח עם ספר בפה? זאב מוזר."

"חתיכת מניאק." הכסא של מרסלה השמיע עכשיו חריקת מצוקה כי היא קמה ממנו בבת אחת.

הסתכלתי לעברה, קצת מזועזע.

"לא אתה, כורם," מרסלה עשתה באוויר מן תנועה כזו, שהייתה יכולה לשמש לסילוק זבובים או להתנצלות. "הזאב. תביא לראות מה כתבו עליו."

אני ממש מחבב את מרסלה, שתדעו. היא בת חמישים בערך, אולי קצת יותר, ויש לה שיער בצבעים של שחור, אפור ולבן, מהסוג שהולך חזק במספרות בתל אביב בשנה האחרונה. אני מעודכן עד השורשים של הטרנד בזכות החברות של אמא שלי ופרלמנט-שישי-בבוקר שלהן. חלקן הפסיקו לא מזמן לצבוע שיער, ואת השעות שהתפנו להן הן מנצלות כדי לטפח את הגוונים הטבעיים במספרות מתמחות, לקנות מוצרים ייעודיים שאי אפשר להשיג בכל מקום ולדבר על כל זה ביניהן. אבל מרסלה היא לא טיפוס של שמפו להעלמת טונים צהבהבים בשלוש מאות חמישים שקל. היא לא בעניין של פרו אייג'ינג ולא של בוהו שיק. היא פשוט לא צובעת שיער. יש בזה משהו מאוד מרענן בעיניי.

(לא שאני אגיד את זה למרסלה, כן? היא כנראה לא תקבל את זה כמחמאה.)

הגשתי למרסלה את הטלפון. היא עברה במהירות על הכתבה ואז נגעה במסך. כמו שקורה לפעמים לאנשים מבוגרים, היא עשתה את זה עם יותר אצבעות ממה שצריך והסתבכה עם התנועה של הגלילה. כמעט כאב לראות את זה. ניחשתי שהיא מחפשת את המשך הטקסט, אבל הידיעה הייתה קצרה. בעדינות, לקחתי מהידיים שלה את הטלפון לפני שייגרם נזק.

"איפה היתר?" היא שאלה.

"אין יתר. זה קרה אתמול."

מרסלה נראתה כל כך מאוכזבת, שמיד גיגלתי כדי לחפש מידע נוסף. מצאתי רק עוד אתר חדשות אחד שהזכיר את הזאב. הוא לא חידש כלום.

"בטח ימשיכו לדבר על זה," ניסיתי לעודד אותה. "אולי יראיינו את המשפחה בשש עם עודד בן עמי או יביאו אותם לתוכנית בוקר. הם נורא אוהבים סיפורים מהסוג הזה. אם בא לך להתראיין בעצמך, אגב, ידידה שלי מהתיכון היא תחקירנית ב-12, מישהי כמוך שמבינה בזאבים תהיה ממש מתנה בשבילה!"

"רק זה חסר לי." מרסלה אחזה את הראש שלה חזק בידיים, כאילו הוא עלול להתנתק מהמקום. אני לא זוכר מתי ראיתי אותה מוטרדת ככה.

"אבל מה קרה כבר?" שאלתי. "עבר שם זאב, בסדר, זה לא שהייתה תקיפה. וסדן זה אפילו לא בגבולות גזרה שלנו."

במקום תשובה, מרסלה לקחה את המפתחות מהשולחן. "אני סוגרת את המשרד." היא אמרה.

הצצתי בשעון הקיר המכוער שלנו, עם הציור של היעל. "יש עוד כמעט שעה עד סוף היום."

"אני אתקשר מהדרך למיכאל, שיסיים כאן." היא כיבתה את המחשב.

"ומה איתי?" שאלתי.

מרסלה קטעה את שטף התנועות שלה והסתכלה עליי. הרגשתי כמו בבוחן פתע, אבל כזה שבו לא מגלים לכם אפילו באיזה מקצוע אתם נבחנים.

"אתה יכול לבוא איתי הלילה, כורם. אני אאסוף אותך בארבע וחצי. רק תנסה לישון קודם כמו שצריך."

כבר הצטרפתי לסיורי לילה בשטח. השתתפתי בתצפית על תנשמות אחרי שהתקינו תיבות קינון חדשות. יותר מפעם אחת עזרתי לפנות מטיילים שניסו לעשות קמפינג באזור אסור וחטפתי צעקות (משרת את הדיקטטורה! הטבע הוא לא של אבא שלך! מי אתה שתגיד לנו לא להפעיל פה קריוקי! זמנים יפים, זמנים יפים). לילה אחד אפילו רדפנו אחרי צידי ציפורים לא חוקיים, שנעלמו לפני שהגיעה המשטרה, אבל השאירו מאחוריהם מלכודות מאולתרות.

עוד לא קרה שוויתרתי על שינה בלי לדעת מראש למה.

"מסובך להסביר," מרסלה ענתה כששאלתי אותה מה אנחנו עומדים לעשות. "עדיף שתראה בעצמך."

בכל זאת הסכמתי להצטרף. בקלות. מרסלה לא תמיד הכי דיפלומטית או עדינה, אבל יש לה ידע בכמויות והחיבור שלה לטבע מעורר השראה. הלוואי עליי להרגיש נוח כמוה בשטח. להסתובב במדבר כאילו הוא הסלון שלי, להגיד דברים כמו "הנה סלעית שחורת בטן" ו"תראו את החורשף הצהוב שם". לא להיות מוטרד מהחול שנכנס לנעליים או מקו השיזוף המוזר שהצווארון של החולצה הולך להשאיר לי על העורף והצוואר לעוד הרבה זמן. אני מתכוון, מי שלא רוצה להתעסק בעצמו כל הזמן, חייב ללמוד איך להזניח את עצמו קצת, נכון? ועל מרסלה רואים שזה בא לה בטבעיות. היא אפילו לא צריכה להתאמץ כדי לא להתאמץ. מה יכול להיות יותר אותנטי? בגלל זה, כבר ממש

בהתחלה, החלטתי שאני נצמד אליה ולומד ממנה. כמו מאיזו מנטורית (לא שהשתמשתי אי פעם במילה הזו לידה. זה לא יגמר טוב).

מרסלה אספה אותי בטנדר הירוק בארבע וחצי בבוקר. השתחלתי למושב שלייד הנהג, דחפתי את תיק הגב ליד הרגליים וחגרתי את עצמי. מרסלה הסתכלה עליי כששפשפתי עיניים. היא הושיטה לי תרמוס. ריח חזק של קפה מילא את הרכב למרות המכסה הסגור.

"נס עם חלב. אתה יכול לשתות אבל תשאיר קצת לאחר כך."

"לא תודה." החזרתי את התרמוס בנימוס. "אני מנסה לצמצם צריכת חלב וקפאין."

"טוב." מרסלה הרימה גבה. "מה שאתה רוצה." הבעת הפנים שלה לא השאירה ספק לגבי מה בדיוק היא חושבת על הרצון הזה.

היא זרקה את התרמוס למושב האחורי ויצאנו לדרך.

חיכיתי קצת, עד שנגיע מחוץ לעיר, לפני שניסיתי לדובב אותה. "אז אנחנו נוסעים לנחל סדן?"

"מממ." מרסלה אמרה. פירשתי את זה ככן.

"לחפש את הזאב?"

"בערך."

"מה נעשה אם נמצא אותו?"

"ננסה לשכנע אותו לא לבוא לשם יותר."

צחקתי. מרסלה לא הצטרפה. הפסקתי לצחוק.

"ברצינות, איך נמצא אותו? מה נעשה אם נצליח לראות אותו? נצלם אותו, נקרא ללוכד? הרי לא נתפוס אותו בעצמנו, נכון?"

"יש לך המון שאלות, כורם."

"כי את לא סיפרת לי כלום!"

"יש דברים שצריך לראות בעיניים."

"נו, תנסי אותי, מרסלה. יש לנו מלא זמן עד הנחל, ואני מקשיב טוב. רק תספרי לי ככה מה הרקע."

מרסלה בהתה דרך השמשה הקדמית בכביש החשון. אוטומטית, הסתכלתי גם אני לאותו הכיוון. הפנסים של הרכב האירו כמה מטרים קדימה, חושפים פיסה קטנה מתוך הכביש שהתחלפה מולנו בלי הפסקה.

"אנחנו מדברים על ערבוב של אזורי מחייה," מרסלה התחילה לאט. "בני אדם פולשים לאזורים שבעלי חיים חיו בהם לפני זה באופן בלעדי. אנחנו מתקרבים מדי אליהם, ואחר כך מופתעים שהם מתקרבים מדי אלינו. הציוויליזציה שלנו בולעת עוד ועוד חלקים מהטבע. נדמה לנו שהיא מעלימה אותם, אבל דברים לא נמחקים, הם משתנים. והם גם משנים מבפנים את העולם שבלע אותם."

"וואו, מרסלה!" אמרתי. "זה מאוד פילוסופי."

"מה פילוסופי, כורם? אני מנסה להסביר לך משהו."

"התכוונתי שזה יפה! אני רוצה לשמוע את ההמשך."

"לא, לא, אין המשך."

"אני אהיה בשקט מעכשיו."

"זה לא עובד, כורם. אני לא יודעת להסביר את זה."

"נו, די, מרסלה, אל תכעסי עליי."

"אני לא כועסת, כורם, אני... היא נאנחה. "בוא פשוט נדבר אחר כך."

את שאר הנסיעה העברנו בשקט, כשמרסלה ממוקדת בנהיגה ואני מנסה לשחזר בראש את השיחה שלנו ולהבין איפה טעיתי. אני בדרך כלל טוב יותר בלגרום לאנשים לדבר.

עדיין היה לילה כשהגענו לשמורת נחל סדן. יצאתי מהרכב, הרמתי את התיק על כתף אחת והסתכלתי לשמיים. היה להם צבע שחור – שחור אמיתי, כמו קפה שחור, לא הגרסה המובהרת והדהויה של שמיים עירוניים שמזכירה יותר קפה שנשפך אליו חלב. את הירח הבוהק במרכז השמיים ידעתי שאפשר לראות גם מהבית שלי, אבל את רוב הכוכבים הייתי מפספס אם לא הייתי עכשיו במדבר. זיהום האור היה מכסה עליהם. כמו שבשטח אין קליטה של רשת סלולרית, בעיר אין קליטה של כוכבים. לא בפעם הראשונה, חשבתי לעצמי איך לילה במדבר יכול לגרום לכם להרגיש מאוד קטנים ובאותו הזמן גם מאוד שייכים. חלק ממהו גדול.

"הבאת פנס?" מרסלה שלפה אותי מתוך המחשבות. היא הספיקה לצאת מהרכב ולסדר על מכסה המנוע חפצים מכל מיני סוגים. ראיתי את התרמוס של הקפה ושמיתת משבצות דקה מקופלת. היו שם גם דברים נוספים שלא הספקתי לזהות.

הוצאתי את פנס הטיולים מהתיק והראיתי לה. עמדתי להדליק אותו, אבל מרסלה סימנה לא עם הראש.

"תשאיר אותו כבוי. ננסה להסתדר עם האור של הירח."

היא נגעה באצבע בשפתיים שלה, מסמנת לי להיות בשקט, הרימה את התיק על הכתפיים והתחילה להתרחק לכיוון הירידה לנחל. הסתכלתי על החפצים שנשארו על הרכב. אחרי השיחה שהשתבשה, לא העזתי לשאול שאלות.

מיהרתי לסגור את הפער, מנסה לא להרעיש מדי. כעבור מאה מטרים בערך של הליכה מרסלה עצרה והצביעה לכיוון הקרקע. "אם אתה רואה עקבות תגיד לי." היא אמרה, מבטאת את המילים בעזרת השפתיים כמעט בלי להשמיע קול.

הסתכלתי למטה. הירח המלא האיר יפה את הדרך. הופתעתי מכמה ברורים נראו האבנים ושברי הענפים בזכותו. חיפושית גדולה צעדה לא רחוק ממני, משאירה שובל מתפתל של נקודות קטנות. אבל אם היו בסביבה עקבות זאב, אני לא ראיתי אותן.

מרסלה חזרה להתקדם ואני אחריה. צעדנו עוד כמעט חצי קילומטר עד שהיא עצרה שוב, הפעם ליד עץ, שלמרבה הגאווה זיהיתי כעץ אשל (היי! נתתי לעצמי נקודה בלב. הנה מידע שלפני חצי שנה לא היה לי).

מרסלה הקשיבה ללילה. "נתמקם כאן," היא אמרה אחרי רגע, והתיישבה בזהירות.

התיישבתי לידה, הרבה פחות שקט ממנה. האדמה נסתה בשיפוע וכמה אבנים בולטות הציקו לי. זזתי קצת, אבל זה לא שיפר את המצב.

"מרסלה?" לחשתי.

"עוד מעט, כורם." היא ענתה בלחש. "רק כמה דקות."

הכתפיים שלה נראו דרוכות, כאילו היא יכולה לזנק קדימה בכל רגע. עדיין לא היה לי מושג למה או לאן.

פס דקיק של אור הופיע בינתיים בשולי השמיים, מאותת שהיום החדש עומד להתחיל. מרסלה שוב האזינה בריכוז, ואז הסתכלה עליי ואמרה "כשאני יוצאת לדרך, אתה סופר עד שלושים וחוזר מאותה דרך שהגענו בה עד החניה. בסדר, כורם? זה חשוב. כמה שיותר מהר וכמה שיותר בשקט. תחזיק עלייך את הפנס ואל תעשה כלום עד שאני אגיד לך."

הנהנתי. לא התלהבתי להישאר בלי מרסלה או בלי להבין מה קורה, אבל היה משהו מרגש בהבעת האמון מצידה. ידעתי שאני לא עומד לאכזב אותה.

מרסלה התרחקה בהליכה שפופה ואני ספרתי: אחת. שתיים. שלוש... כשהגעתי לשלושים הסתובבתי והתחלתי לעלות לכיוון החניה. השתדלתי לחקות את ההליכה הכפופה של מרסלה, אבל זה לא הרגיש טבעי וכנראה לא נראה דומה מהצד. בוודאות לא הייתי שקט כמוה. כעבור כמה צעדים, ענף נשבר מתחת לנעל השמאלית שלי בקול של פיצוץ.

חתיכה ממנו, שהתרוממה בבת אחת, שרטה אותי ברגל למרות המכנסיים הארוכים. התקדמתי מהר יותר, מהדק את השיניים.

ואז, קצת אחרי שעליתי לחניה, ראיתי אותו.

חלק מהציוד של מרסלה, שהיה קודם על מכסה המנוע, היה זרוק על הקרקע סביב. על הרכב עצמו הייתה כפופה מן דמות חייתית, שנברה בזרועות – או ברגליים קדמיות – בין החפצים. ריח של קפה הגיע אליי. מה שלא יהיה הדבר הזה, הוא התעסק בתרמוס.

עצרתי במקום, לא מצליח להבין מה נמצא מולי.

”בנג’י!” הקול של מרסלה נשמע פתאום מהשיחים בצד השני של החניה.

הדמות החייתית קפצה מהרכב. להפתעתי, היא נחתה על שתי רגליים. היא רצה ישר לכיווני ואני נרתעתי אחורה, מבולבל עוד יותר, כי עכשיו היא לא נראתה לי כמו חיה. למעשה, מרגע לרגע היה נדמה לי שהיא מזדקפת.

”אהה!” צעקתי.

”כורם, תתפוס אותו!” מרסלה קראה.

”אהה!” חזרתי על הדבר היחיד שהייתי מסוגל להגיד.

”תשתמש בפנס!”

הדלקתי את הפנס ביד רועדת וכיוונתי אותו קדימה. בתוך אלומת האור נראה גבר עירום לגמרי שרץ לעברי. הוא הסתנוור לרגע, הסתיר את העיניים בזרוע ושינה מסלול מתוך עיוורון זמני. אבל כיוון הריצה הכללי שלו עדיין הוביל אליי.

הפלתי את הפנס.

”אל תיתן לו לעבור, כורם!” מרסלה צעקה. הרגשתי איך הניסיון לרצות אותה ממש מתנגש בתוכי עם הפחד. אבל עד כמה שאני מחבב ומעריך את מרסלה, להתנפל על איש בלי בגדים באמצע הלילה במדבר היה מעבר לגבול האישי שלי.

לא בשביל זה הצטרפתי לרשות הטבע והגנים.

זזתי מהדרך ושלחתי את הידיים קדימה כדי להגן על עצמי.

”בנג’י! תעצור!” מרסלה קראה. הבחור הערום סובב אליה את הראש תוך כדי תנועה. זה גרם לו לסטות שוב הצידה – למרבה הצער, בדיוק לעברי. שנייה אחר כך הוא כבר התנגש בי, באופן לא מטאפורי בכלל.

"מה קורה כאן?!" שאלתי כשהצלחתי לייצב את עצמי לעמידה, בקושי, בזמן שהבחור השתטח על הקרקע. הקול שלי עלה לטונים הגבוהים והדקים שאני שונא להגיע אליהם, אבל לא היה לי אכפת.

מרסלה הופיעה לידינו סוף סוף, מחזיקה בשמיכה המשובצת. היא זרקה אותה מעל הבחור.

"חלאס, בנג'י, היא אמרה. "אתה מפחיד את כורם."

אנחה עמוקה נשמעה מתחת לשמיכה. ההתפתלויות שהחלו מתחתיה נפסקו.

הבחור התיישב, עוטר את עצמו בשמיכה המשובצת באופן שהסתיר פחות או יותר את מה שמקובל חברתית להסתיר. הוא נראה בן 30 בערך, עם זיפים בני יום או יומיים. והוא הביט בי במבט ביקורתי. "כורם? מה זה השם הזה, כורם?"

"אתה רוצה להסביר לו מה קורה כאן, בנג'י?" מרסלה שאלה.

הבחור פנה אליה. "לא אתם אמרתם שעדיף שכמה שפחות אנשים ידעו?"

"ואתה עזרת לנו בזה איך? נכנס לאוהלים, גונב ספרים? מה עובר עלייך?"

"אוהל אחד וספר אחד." בנג'י חייך חיוך רחב.

"אנחנו מסכנים את עצמנו כדי לשמור עלייך ואתה הולך ועושה שטויות!" מרסלה אמרה. "יש לך מושג כמה קשה לעצור מידע היום?"

"אתם לא מנסים לשמור עליי, אתם מנסים למנוע היסטריה ציבורית," הוא ענה. "אתם מפחדים שיהפכו את האזור לשטח צבאי סגור ויסלקו הביתה את כל הפקחים של הרשות שלכם."

"גם זה, בנג'י! גם זה!" מרסלה נשמעה כועסת. "אם הסיפור שלך דולף, לא רק שהצבא ייכנס לכאן במקומנו ולא רק שאותן יתפסו, גם כל זאב במדינת ישראל ימצא את עצמו בכלוב במעבדה, ויעבור מי יודע איזה ניסויים. אתה רוצה את זה על המצפון שלך?"

"אה, עכשיו אנחנו מדברים על המצפון שלי?"

"כן, עכשיו אנחנו מדברים-"

הרמתי ידיים באוויר. "בבקשה, מרסלה, מה קורה פה?"

מרסלה והבחור בשמיכה השתתקו והסתכלו אחת על השני. נדמה שהם נזכרו בנוכחות שלי סוף סוף. במשך כמה שניות הם לא דיברו, רק תקשרו ביניהם במבטים, הבעות פנים ותנועות ידיים. זה היה קרב, הבנתי. ובנג'י כנראה הפסיד, כי הוא זה שנאלץ לדבר.

"טוב, הוא נאנח. "בוא נגמור עם זה. יצא לך לשמוע סיפורים על שינויי צורה?"

"מה? על זאבים?" המילים נשמעו לי מגוחכות עוד לפני שהוצאתי אותן מהפה. "אנשי זאב וכאלה?"

מרסלה פלטה קול קצרצר של צחוק. הבחור גלגל עיניים. ההרגשה שאני היחיד שלא מבין מה מתרחש התחילה להרגיז אותי ממש.

"תחשוב הפוך, " אמרה מרסלה. "אם איש זאב הוא איש שהופך לזאב, אז בנג'י הוא –"

"לא! את לא אומרת את זה!" בנג'י התרגז. אבל כשפנה חזרה אליי הוא חייך שוב חיוך מקסים. "אני נולדתי זאב. ההורים שלי זאבים. עד לפני שנתיים בערך זה מה שהייתי."

"זאב-זאב. " אמרה מרסלה.

"די עם זה, " בנג'י קטע אותה, הפעם פחות בכעס. "אני שונא את ההגדרות האלה, מבין? יש להן כל כך הרבה מטענים. אז בוקר אחד, לפני שנתיים, התעוררתי ליד הנחל בגוף של בנאדם. בלי בגדים, כמו שאתה רואה."

הסטתי את הראש במבוכה מהתזכורת, והחיוך של בנג'י התרחב. הוא הסתדר בישיבה נינוחה יותר על הקרקע ויישר מעליו את הלבוש המאולתר.

"הייתי בלי בגדים, אבל עם המון ידע תרבותי וזיכרונות קולקטיביים שלא היה לי מושג מאיפה קיבלתי. עברית, כולל דיבור וקריאה, מתמטיקה ברמה של ארבע יחידות. קצת היסטוריה, קצת פוליטיקה. אפילו את העונות הראשונות של 'משחקי הכס' זכרתי. כבר אמרו לי לא לטרוח להשלים את השאר."

"איך זה יכול להיות?" שאלתי.

"לא ברור, " הוא אמר.

הסתכלתי אל מרסלה. היא משכה בכתפיים. "היה לנו סרטון מהשינוי שלו לפני חודשיים, ממצלמת שטח. הייתי מראה לך, אבל מיכה כהן כבר מחק אותו כדי שלא יישאר תיעוד."

"אבל למה שזה יקרה?" שאלתי, מנסה לשמור על טון קליל לקראת הרגע שבו (בשלב הזה עדיין קיוויתי) הכול יתברר בתור בדיחה מוזרה. "מה ההסבר המדעי לזה? או ההסבר הלא מדעי?"

"אנחנו לא יודעים, " בנג'י ענה, "אבל ככה זה מאז, כמה בקרים כל חודש. בלילות שבין לבין ובשאר החודש אני חוזר להיות זאב."

הסתובבתי למרסלה בניסיון אחרון נואש. "זה נכון?"

"הלוואי שזה לא היה," היא אמרה, והבעת הפנים שלה היתה משכנעת מבחינתי יותר מכל סרטון. "זה לא שאין לנו במה להתעסק חוץ מהאדון הזה, אבל כרגע הוא לא משאיר לנו ברירה. אם הסיפור שלו ייצא החוצה זה יהיה אסון בכל המעגלים האפשריים. כל מי שאנחנו אמורים לשמור עליו ייפגע."

נשמתי עמוק. השמש עוד לא עלתה מעבר לאופק, אבל הצבע הצהוב כבר התחיל להתפשט בשמיים. הסתכלתי על בנג'י, שישב על האדמה והלך ונצבע באור של היום החדש. היה לי הרבה מה לעכל.

"בזמן שאתה זאב, אתה לא שוכח שהיית בנאדם?" שאלתי.

"לא מספיק." בנג'י נראה פתאום עצוב. "ככל שעובר הזמן אני יותר ויותר מתגעגע לחלק הזה בי. הימים האנושיים עוברים לי מהר מדי, אני לא מספיק בהם כלום."

"קפה זו חולשה קשה שלו." מרסלה אמרה. "לאחרונה גם ספרים."

"שלא תחשבי שלא חשדתי," בנג'י עיקם את הפנים. "אני הרי מזהה את האוטו שלך. חשבתי שאני אספיק לשתות כמה שלוקים ולברוח כי שמעתי את הצעדים מהכיוון השני."

"אה," מרסלה הניחה ידיים על המותניים. "זו הייתה פעולת הסחה. בגלל זה הבאתי את כורם."

העלבון עלה לי לגרון. "אני שמח שהעובדה שאני מרעיש תורמת במשהו."

"אה, אתה תורם בהרבה דברים." מרסלה טפחה על הזרוע שלי בצורה מעט מגושמת. "סמכתי עלייך שלא תיבהל מדי ושתוכל לשמור סוד. ותראה, אתה באמת מגיב מאוד יפה בשביל פעם ראשונה. פחות מעשרה אנשים בכל הרשות יודעים על זה, ואתה עכשיו אחד מהם."

זה כמעט גרם לי לחייך, אבל אז מרסלה הוסיפה "למרות שהנחתי שתשתמש בפנס להגנה עצמית, לא שתזרוק אותו על הרצפה."

"בסדר," בנג'י בחר להתערב ברגע הנכון, "דיברנו, דיברנו. אפשר עכשיו את הקפה שלי?"

מרסלה הסתובבה וחזרה עם התרמוס.

"וכוסות?" הוא שאל.

היא הלכה שוב לרכב והביאה שלוש כוסות נייר חד פעמיות, אבל החזיקה אותן באוויר מעליו בלי למסור אותן.

"אנחנו צריכים קודם להגיע להסכמות, לפני שיזמינו לך לוכד או משטרה. אני לא יודעת מה יהיה יותר גרוע בשבילך, שיתפסו אותך בין האוהלים בתור זאב או בתור גבר בלי בגדים."

בנג'י התרומם בעצמו בחוסר סבלנות וקטף ממנה את הכוסות (השתדלתי לא להסתכל עד שהוא התיישב והסתדר מחדש). "או שאתם תחשבו איך אתם הולכים לקראתי. אני חייב לחכות למשהו בימים שאני זאב! אני לא יכול לדאוג כל החודש שהשינוי יתבזבז לי על רביצה במדבר."

הוא פנה ממנה אליי. "אתה יכול להבין אותי? זה לא שיש משהו רע בלהיות זאב, אבל אני כבר לא רק זה. לא מגיעה לי ההזדמנות לחקור את האפשרויות שלי, לבדוק לאן אני יכול להתפתח?"

"ברור!" עניתי לו, בקצת יותר מדי התלהבות, ואז הרגעתי את הטון. "ברור. אתה צריך למצוא את האיזון שמתאים לך. אי אפשר שישימו אותך מראש בתוך איזו משבצת."

"הנה, בבקשה!" בנג'י אמר למרסלה, והצביע עליי ביד עם הכוסות להדגשת הנקודה.

"אל תעודד אותו, כורם! בסדר, בנג'י. נארגן משהו. לאוניברסיטת תל אביב אתה לא יכול להגיע ככה, "מרסלה גיחכה מהבדיחה של עצמה. "אבל אולי נעשה ביחד איזו רשימה של ספרים ונשאיר לך בארגז. נמצא איזו פרגולה במקום שפחות מגיעים אליו ו-"

"למה לא אוניברסיטת תל אביב, בעצם?" שאלתי, בהארה פתאומית. "חברה טובה של אמא שלי, עדנה, עובדת שם, והיא מאוד אוהבת אותי... לא משנה עכשיו. העניין הוא שאני יכול להכניס אותך לקורסים באולמות הגדולים, כמו שומע חופשי, אבל בחינם. זה אולי לא תואר, אבל אם אתה רוצה לחקור אפשרויות יהיה לך מעניין. אני יכול אפילו לארגן הנחה בארומה של המוזיאון."

"כן?" הוא הביט בי. "אתה תבוא איתי לשם?"

עצרתי לחשוב על זה. חצי שעה לפני זה, אם היו מדברים איתי על להגיע לאוניברסיטה הכי קרובה הביתה, להתיישב באולמות ולהקשיב לשיעורים, הייתי אומר שאין סיכוי. זה לא בדיוק ההפך ממה שאני מנסה לעשות? איזה טבע כבר יש להתחבר אליו שם, מדשאות עם מיינות? איך אני אמור לצאת מעצמי ככה?

אבל עם בנג'י, הייתה לי תחושה שזה יהיה שונה.

"הייתי רוצה. אני רק לא בטוח אם אני יכול. העבודה שלי כאן באזור. "הסתכלתי על מרסלה.

היא נחרה. "אתה שואל אותי אם אתה יכול ללכת? תהיה יותר שימושי שם מאשר אצלנו. נשמח לוותר עליך קצת."

בנג'י הטה את הראש לכיוונה. "תגידי, את מנסה להעליב או שזה יוצא לך בטבעיות?"

"מה אמרתי?" מרסלה נשמעה מופתעת מעצם ההאשמה, "לא התכוונתי שאתה לא שימושי אצלנו, כורם. הוא זה שאני לא סומכת עליו שישתובב בלי ליווי. נו באמת, בנג'י, אם משהו אמור להיעלב זה רק אתה. בקושי הופעת ואתה כבר עושה בעיות."

חייכתי. בנג'י חיך גם.

"אפשר להציע לך קפה?" הוא שאל, פתח את התרמוס ביד אחת ורחרח באוויר. "אני מעדיף בדרך כלל טייסטר צ'וייס, אבל גם נס של עלית זה נחמד בהתחשב בנסיבות."

"אוי, באמת." מרסלה נהמה.

"אני אשמח." עניתי.

"מה, נגמרה הדיאטת קפאין שלך, כורם?" היא שאלה אותי.

"מרסלה, אין לי סבלנות היום," אמרתי.

בנג'י צחק. הוא מזג את הקפה מהתרמוס לשלוש הכוסות, מחזיק אותן באוויר ביד השנייה. אני חייב להודות שהתרשמתי: למרות הניסיון שצברתי במזיגת משקאות ביד אחת, לא הייתי מסוגל לעשות את זה בצורה חלקה כמוהו. והעובדה שמדובר בקפה חם בכלל העלתה את רמת הסיכון. באותו הרגע היה לי ברור שאני עומד ללמוד ממנו הרבה.

כאן מסתיים פרויקט כתיבת קיץ 2024, המון תודה שוב לכל מי שלקחו חלק.

נראה בשנה הבאה!

פרויקטים קודמים

[פאנפיקים לנובי גוד 2019-2020](#)

[פאנפיקים לנובי גוד 2020-2021](#)

[כתיבת קיץ 2021 - פרויקט סיפורי מקור](#)

[פאנפיקים לנובי גוד 2022-2021](#)

[כתיבת קיץ 2022](#)

[פאנפיקים לנובי גוד 2023-2022](#)

[כתיבת קיץ 2023](#)

[פאנפיקים לנובי גוד 2024](#)

[לקריאת פרויקטים קודמים בAO3](#)